joe abercroMbie

tăişul sabiei

•

Joe Abercrombie

Tăişul sabiei

Traducere din limba engleză
Laura Bocancios

JOE ABERCROMBIE s-a născut în 1974 în Lancaster, Marea Britanie, şi a urmat Universitatea din Manchester, unde a studiat psihologia. A activat apoi în domeniul producţiei TV, înainte de a deveni editor de film liber-profesionist. În 2002 a început să scrie *Tăişul sabiei.* Cartea a fost publicată în 2006 în treisprezece ţări şi a fost urmată de alte două volume, *Before They Are Hanged* şi *Last Argument of Kings (Fără îndurare* şi *Puterea armelor,* în pregătire la Editura Nemira), care au încheiat trilogia în 2008.

Cuprins

Celor patru cititori – vă ştiţi voi care

Sfârşit

Logen se avântă printre copaci, cu picioarele goale alunecând pe pământul ud, pe mocirlă, pe ácele jilave de pin, de abia mai respirând, cu sângele pulsându-i în cap. Se împiedică şi se prăvăli pe-o parte, cât pe ce să-şi despice pieptul cu propria secure şi rămase acolo, gâfâind, cercetând cu privirea pădurea plină de umbre.

Copoiul fusese cu el o clipă mai devreme, era sigur de asta, dar acum nu era de zărit. Cât despre ceilalţi, nici pomeneală. Halal căpetenie, să se piardă aşa de băieţii lui! Ar fi trebuit să caute să se întoarcă, dar pădurea mişuna de shanka. Îi simţea mişcându-se printre copaci, avea nările pline de mirosul lor. Undeva, la stânga, i se părea că aude strigăte, sunete de luptă, poate. Logen se ridică încet în picioare, încercând să nu facă niciun zgomot. O creangă trosni şi el se întoarse dintr-o zvâcnire.

Văzu o suliţă îndreptându-se spre el. O suliţă necruţătoare, venind spre el cu un shanka la celălalt capăt.

– Drace! făcu Logen.

Se năpusti într-o parte, alunecă şi căzu cu faţa în jos, apoi se rostogoli prin tufăriş, aşteptând să simtă suliţa în spate în orice clipă. Se ridică, răsuflând greu. Zări vârful strălucitor apropiindu-se din nou, se feri, se târî în spatele unui trunchi gros. Aruncă pe furiş o privire şi capul-turtit şuieră, împingând suliţa spre el. Logen se iţi în partea cealaltă, doar o secundă, apoi se retrase, făcu un salt pe după copac şi coborî securea, răcnind cât îl ţinea gura. Lama se afundă, cu un pârâit, în craniul shanka. Un noroc, dar, la drept vorbind, Logen era de părere că i se cuvenea puţin noroc.

Capul-turtit rămase nemişcat, privindu-l printre gene. Apoi începu să se legene într-o parte şi-ntr-alta, cu sângele şiroindu-i pe faţă. După care se prăbuşi ca un bolovan, trăgând după el securea dintre degetele lui Logen, zvârcolindu-se pe jos, la

picioarele lui. Logen încercă să apuce coada securii, însă, cumva, shanka strângea în continuare suliţa în mână şi vârful ei se învârtea în aer.

– Ah! ţipă Logen, când suliţa îi crestă braţul.

Simţi o umbră coborând peste faţa lui. Alt cap-turtit. Unul al naibii de mare. Aflat deja în aer, cu braţele întinse. N-avea timp să ia securea. N-avea timp să se ferească. Gura lui Logen se deschise, dar n-avea timp să spună nimic. Ce să spui într-un moment ca acesta?

Se prăbuşiră împreună pe pământul ud, se rostogoliră prin noroi, prin mărăcini şi crengi rupte, sfâşiindu-se, lovindu-se cu pumnii şi mârâind unul la altul. O rădăcină de copac îl izbi pe Logen în cap, făcându-i urechile să ţiuie. Avea un cuţit pe undeva, dar nu-şi putea aminti unde. Se rostogoliră şi se rostogoliră, în josul povârnişului, cu lumea răsturnându-se şi răsturnându-se iar, cu Logen încercând să se dezmeticească şi, în acelaşi timp, să-l sugrume pe vânjosul cap-turtit. Erau de neoprit.

Păruse o idee isteaţă să-şi instaleze tabăra lângă râpă. Era cu neputinţă să se furişeze cineva în sus, pe la spate. Acum, când Logen aluneca pe burtă pe marginea prăpastiei, ideea nu mai părea chiar atât de grozavă. Mâinile sale scurmau în pământul ud. Doar noroi şi ace brune de pin. Degetele apucară, apucară nimic. Cădea. Lăsă să-i scape un scâncet mic.

Mâinile i se strânseră pe ceva. O rădăcină de copac, ieşită din pământ chiar în buza râpei. Logen se legănă în gol, gâfâind, dar nu slăbi strânsoarea.

– Ha! strigă el. Ha!

Era încă în viaţă. Nu erau de-ajuns câteva capete-turtite ca să-i vină de hac lui Logen Nouădegete. Încercă să-şi ridice trupul peste margine, dar nu reuşi. O greutate mare îi atârna de picioare. Privi în jos.

Prăpastia era adâncă. Adâncă de tot, cu margini abrupte, stâncoase. Ici şi colo, câte un copac se agăţa de o crăpătură, crescând în neant şi răsfirându-şi ramurile în văzduh. Râul vuia undeva dedesubt, grăbit şi mânios, apă albă, înspumată, mărginită de piatră neagră, colţuroasă. Perspectiva era, fără îndoială, cât se poate de proastă, dar adevărata problemă se afla mai aproape. Vânjosul shanka nu se dezlipise de Logen şi se legăna uşor, înainte şi înapoi, cu mâinile murdare încleştate în jurul gleznei sale stângi.

– La naiba! mormăi Logen.

Era la ananghie. Mai trecuse, nu-i vorbă, prin câteva încercări şi trăise să le povestească, dar mai rău de-atât era greu de închipuit că se poate. Asta îl făcu să se gândească la propria-i existenţă. I se părea acum o viaţă amară, zadarnică. Nu adusese nimic bun nimănui. Plină de violenţă şi durere, presărată doar cu dezamăgiri şi vitregii. Mâinile începeau să-i obosească, braţele îi ardeau. Vânjosul cap-turtit nu dădea semne că avea să cadă prea curând. Ba chiar îşi aburcase niţel trupul pe piciorul lui. Se opri, ridicând spre el o privire plină de ură.

Dacă Logen ar fi fost cel agăţat de piciorul acelui shanka, foarte probabil ar fi gândit: „Viaţa mea depinde de piciorul de care mă ţin, mai bine să nu risc nimic.” Un om ar prefera să se salveze decât să-şi omoare duşmanul. Problema era că un shanka nu gândea aşa, iar Logen ştia asta. Aşadar, nu fu foarte surprins când acesta îşi deschise gura imensă şi îşi înfipse dinţii în gamba lui.

– Aaaau! mârâi Logen şi scânci şi lovi cât putu de tare cu călcâiul gol, săpând o rană însângerată în capul de shanka, dar acesta nu-şi slăbea muşcătura şi, cu cât lovea mai tare Logen cu piciorul, cu atât îi alunecau mâinile mai mult pe rădăcina cleioasă de deasupra.

Acum nu mai era prea mult din rădăcină de care să se poată ţine şi, atâta câtă mai rămăsese, părea gata să se rupă în orice moment. Logen încercă să nu se gândească la durerea din mâini, la durerea din braţe, la dinţii capului-turtit în piciorul lui. Urma să cadă. Nu avea de ales decât între a cădea pe stânci sau a cădea în apă şi asta era o alegere care, mai mult sau mai puţin, venea de la sine.

Odată ce te-ai ales cu un lucru de făcut, e mai bine să treci la fapte decât să trăieşti cu spaima lui. Asta ar fi spus tatăl lui Logen. Aşadar, îşi plantă piciorul pe suprafaţa stâncii şi, după o ultimă răsuflare adâncă, se aruncă în gol, cu toată puterea care-i mai rămăsese. Simţi muşcătura dinţilor descleştându-se, urmată de strânsoarea mâinilor şi, preţ de o clipă, fu liber.

Apoi începu să cadă. Repede. Marginile râpei goneau pe lângă el: piatră cenuşie, muşchi verde, petice de zăpadă albă, toate învălmăşindu-se în jurul lui.

Logen se răsuci încet în aer, agitându-şi zadarnic membrele, prea speriat ca să ţipe. Vântul năvalnic îi biciuia ochii, îi umfla veşmintele, îi smulgea răsuflarea din gură. Îl văzu pe vânjosul

shanka lovindu-se de stâncă, în spatele lui. Îl văzu zdrobindu-se şi săltând şi prăbuşindu-se, mort, fără doar şi poate. Era o privelişte plăcută, dar satisfacţia lui Logen fu scurtă.

Apa se înălţă să-l întâmpine. Îl izbi în coastă, ca un taur la atac, îi smulse aerul din plămâni, gândurile din cap, îl înghiţi, trăgându-l la fund, în întunecimea rece.

Partea I

Tăişul sabiei
incită la acte de violenţă.
HOMER

Supravieţuitorii

Clipocitul apei în urechi. Aceasta fu prima senzaţie. Clipocitul apei, foşnetul copacilor, ciocănitul răzleţ şi ciripitul unei păsări. Logen miji ochii. Lumină, o strălucire înceţoşată, printre frunze. Să fie asta moartea? Atunci de ce atâta durere? Toată partea stângă îi pulsa. Încercă să ia o gură sănătoasă de aer, se înecă, tuşi, împroşcând apă, scuipând nămol. Gemu, se răsuci în patru labe şi ieşi din râu, gâfâind printre dinţii încleştaţi, apoi se rostogoli pe spate, în mâl, printre muşchii şi lemnele putrede de pe mal.

Zăcu acolo o vreme, cu privirea aţintită spre cerul cenuşiu din spatele crengilor negre, cu răsuflarea hârâindu-i în gâtlejul care-l ustura.

– Sunt încă viu, horcăi Logen.

Încă viu, în ciuda tuturor eforturilor depuse de natură, de shanka, de oameni şi fiare. Mustind de apă şi întins pe spate, începu să râdă satisfăcut. Un râs strident, gâlgâitor. Ăsta era Logen Nouădegete, un supravieţuitor.

Un vânt rece sufla peste malurile putrede ale râului şi râsul lui Logen se stinse încet. Putea fi el viu, dar să rămână în viaţă, asta era altă chestiune. Se ridică, tresărind de durere. Se clătină pe picioare, sprijinindu-se de cel mai apropiat trunchi de copac. Îşi scoase mâlul din nări, din ochi, din urechi. Îşi trase în sus cămaşa udă, să cerceteze urmările.

Trupul îi era acoperit într-o parte de vânătăi, din cauza căzăturii. Pete albastre şi vineţii pe toată întinderea coastelor. Sensibile la atingere, de bună seamă, dar nimic nu părea rupt. Piciorul era un dezastru. Sfâşiat şi plin de sânge, de la dinţii de shanka. Îl durea cumplit, dar încă îl putea mişca destul de bine şi asta era cel mai important. Avea nevoie de el, dacă voia să iasă din bucluc.

Încă avea pumnalul în teaca de la cingătoare şi fu nespus de bucuros să-l vadă. Nu puteai avea niciodată prea multe cuţite, după experienţa lui Logen, iar acesta era unul bun, însă perspectiva rămânea tot sumbră. Era pe cont propriu, într-o pădure mişunând de capete-turtite. N-avea idee unde se află, dar putea să urmeze cursul apei. Râurile curgeau toate spre nord, din munţi către marea de gheaţă. Să urmeze râul spre sud,

împotriva curentului. Să urmeze râul şi să urce în Ţinuturile Înalte, unde shanka nu-l puteau găsi. Era singura lui şansă.

Avea să fie frig acolo sus, în această perioadă a anului. Un frig de moarte. Îşi coborî privirea spre picioarele-i goale. Aşa-i fusese norocul, să vină shanka tocmai pe când era descălţat, tăindu-şi băşicile. Nici manta nu avea – şezuse lângă foc. În felul ăsta, n-ar rezista în munţi nici măcar o zi. Mâinile şi picioarele i s-ar înnegri peste noapte şi ar muri, încetul cu încetul, înainte ca măcar să ajungă la trecători. Asta dacă nu murea de foame mai întâi.

– La naiba, murmură el.

Trebuia să se întoarcă în tabără. Trebuia să spere că plecaseră capetele-turtite, să spere că lăsaseră ceva în urmă. Ceva ce i-ar putea fi de folos să supravieţuiască. Era îngrozitor de mult să spere toate astea, dar n-avea de ales. Niciodată n-avea de ales.

Începuse să plouă atunci când Logen găsi locul. O ploaie măruntă, care-i lipea părul de cap, care-i uda hainele până la piele. Se lipi de un trunchi acoperit de muşchi şi privi spre tabără, cu inima bubuind, cu degetele mâinii drepte strânse dureros pe plăselele alunecoase ale cuţitului.

Văzu cercul înnegrit unde fusese focul, înconjurat de vreascuri pe jumătate arse şi de cenuşă călcată în picioare. Văzu buşteanul mare pe care şezuseră Treicopaci şi Dow când au venit capetele-turtite. Văzu, risipite prin poiană, bucăţi de harnaşament rupt şi sfâşiat. Numără trei shanka morţi, chirciţi la pământ, unul cu o săgeată înfiptă în piept. Trei shanka morţi, dar nici urmă de vreunul viu. Avea noroc. Ca întotdeauna, noroc numai cât să supravieţuiască. Totuşi, se puteau întoarce în orice clipă. Trebuia să acţioneze repede.

Logen ieşi în goană dintre copaci, scotocind peste tot. Cizmele erau acolo unde le lăsase. Le înhăţă, şi le trase pe picioarele îngheţate, ţopăind, gata să alunece, în graba lui. Mantaua era şi ea acolo, vârâtă sub buştean, sfâşiată şi ponosită în zece ani de vreme vitregă şi de război, ruptă şi cusută, cu o jumătate de mânecă lipsă. Raniţa îi zăcea pleoştită în tufişul din apropiere, cu lucrurile împrăştiate în josul povârnişului. Se ghemui, răsuflând greu, şi le aruncă pe toate înapoi înăuntru. O bucată de sfoară, vechea lui pipă de lut, câteva fâşii de carne uscată, ac şi aţă, o ploscă ciobită, cu un rest de băutură bleotocărind înăuntru. Toate bune. Toate folositoare.

De o creangă atârna o pătură zdrenţăroasă, udă şi pe jumătate înnegrită de funingine. Logen o smulse şi rânji. Vechiul, mult încercatul lui ceaun era dedesubt. Culcat pe-o parte, probabil azvârlit de pe foc cu piciorul, în timpul luptei. Îl apucă strâns cu ambele mâini. Îi dădea o senzaţie de siguranţă, de lucru cunoscut, aşa ciobit cum era şi înnegrit, după ani de folosinţă îndelungată. Avea de mult ceaunul acela. Îl urmase în războaie, în lungul drum prin Nord şi înapoi. Gătiseră cu toţii în el, împreună, pe drum, mâncaseră cu toţii din el. Forley, Ursuzul, Copoiul, toţi.

Logen îşi roti din nou privirea peste tabără. Trei shanka morţi, dar niciunul dintre oamenii lui. Poate că erau încă pe undeva prin preajmă. Poate că dacă ar risca, dacă ar încerca să-i caute…

– Nu.

Rosti cuvântul încet, cu glas şoptit. Nu era atât de naiv. Fuseseră multe capete-turtite. Îngrozitor de multe. Nu ştia cât timp zăcuse pe malul râului. Chiar dacă vreo doi dintre băieţi reuşiseră să scape, probabil că au fost vânaţi şi prinşi de shanka în pădure. Acum nu mai erau decât nişte trupuri neînsufleţite, cu siguranţă, risipite prin văi. Tot ce putea face Logen era să caute adăpost în munţi, să încerce să-şi salveze propria viaţă mizerabilă. Trebuia să fie realist. Trebuia, oricât de dureros era.

– Am rămas doar noi doi, spuse Logen, îndesând ceaunul în raniţă şi aruncându-şi-o pe umăr.

Se îndepărtă, şchiopătând, cât putea de repede. În sus, către râu, către munţi.

Doar ei doi. El şi ceaunul.

Erau singurii supravieţuitori.

Întrebări

De ce fac asta? se întrebă Inchizitorul Glokta, a mia oară, în timp ce înainta şchiopătând de-a lungul coridorului. Pereţii erau tencuiţi şi văruiţi, deşi nu foarte de curând. Locul avea un aer învechit şi un miros jilav. Nu existau ferestre, căci culoarul se afla adânc sub pământ, şi felinarele aruncau umbre alene plutitoare în fiecare cotlon.

De ce-ar vrea cineva să facă asta? Paşii lui Glokta răsunau ritmic pe pietrele murdare ale pardoselii. Mai întâi tocănitul încrezător al călcâiului drept, apoi bocănitul bastonului, urmat de interminabila târşâială a piciorului stâng, cu obişnuitele junghiuri în gleznă, genunchi, fese şi spate. Toc, boc, durere. Acesta era ritmul mersului său.

Monotonia slinoasă a coridorului era întreruptă din când în când de câte o uşă grea, ferecată şi zăvorâtă cu fier ruginit. Odată, lui Glokta i se păru că aude un strigăt înăbuşit de durere în spatele uneia dintre ele. *Mă întreb ce biet nătărău o fi fiind interogat acolo. De ce crime e vinovat sau nevinovat. Ce secrete sunt smulse, ce minciuni sunt străpunse, ce trădări scoase la lumină.* Însă nu apucă să facă asta mult timp. Fu întrerupt de scări.

Dacă lui Glokta i s-ar fi oferit ocazia să tortureze un om la alegere, oricare, cu siguranţă s-ar fi oprit asupra inventatorului scărilor. Pe când era tânăr şi admirat de toată lumea, înainte de nenorocire, nici măcar nu le observase vreodată cu adevărat. Le cobora din două în două şi-şi vedea voios de drum. Acum se isprăvise. *Sunt pretutindeni. Chiar n-ai cum să schimbi etajul fără ele. Iar la coborâre e mai rău decât la urcare, ăsta e lucrul de care oamenii nu-şi dau seama niciodată. Când urci, nu cazi de obicei atât de mult.*

Cunoştea bine şirul acesta de trepte. Şaisprezece la număr, tăiate din piatră netedă, puţin uzate către mijloc, uşor umede, ca tot ce se afla acolo, jos. Nu exista balustradă, nimic de care să te ţii. *Şaisprezece duşmani. O adevărată provocare.* Îi luase mult timp lui Glokta să elaboreze cea mai puţin dureroasă metodă de a coborî scările. Mergea într-o parte, ca un crab. Mai întâi bastonul, pe urmă piciorul stâng, apoi dreptul, cu o durere mai mare decât cea obişnuită atunci când stângul îi prelua greutatea,

însoţită de un junghi persistent la gât.

De ce trebuie să mă doară gâtul când cobor scările? Oare gâtul îmi preia greutatea? Oare? Însă durerea nu putea fi tăgăduită.

Glokta se opri cu patru trepte înainte de a ajunge jos. Aproape le învinsese. Mâna îi tremura pe mânerul bastonului, piciorul stâng îl durea cumplit. Îşi atinse gingiile cu limba, acolo unde cândva se aflaseră dinţii din faţă, inspiră adânc şi păşi înainte. Glezna îi cedă cu o smucitură îngrozitoare şi Glokta plonjă în gol, contorsionându-se, clătinându-se, cu mintea un cazan de oroare şi disperare. Se împiedică de următoarea treaptă ca un om beat, zgâriind cu unghiile zidul neted şi lăsând să-i scape un ţipăt îngrozit. *Idiotule, idiot nenorocit!* Bastonul bocăni pe podea, piciorul schilod se luă la trântă cu pietrele şi Glokta se pomeni jos, prin cine ştie ce miracol încă în picioare.

Şi iată-l. Acel oribil, minunat, prelung moment dintre strivitul degetului şi senzaţia de durere. Cât de mult mai am până când o să apară durerea? Cât de puternică va fi, atunci când va veni? Gâfâind, cu gura deschisă, la baza scării, Glokta simţea fiorul aşteptării. *Iat-o că vine...*

Agonia era de nedescris, un spasm mistuitor în susul coastei stângi, de la laba piciorului până la maxilar. Îşi miji ochii înlăcrimaţi, îşi apăsă mâna dreaptă peste gură, atât de puternic, încât încheieturile degetelor îi trosniră. Puţinii dinţi pe care îi mai avea scrâşniră când îşi încleştă fălcile, însă un geamăt subţire, întrerupt, tot îi şuieră din gâtlej. *Ţip sau râd? Cum să-mi dau seama?* Respira fornăind greoi, pe nas, cu bulbuci ţâşnindu-i în palmă, cu trupul contorsionat tremurând în efortul de a rămâne în picioare.

Spasmul trecu. Glokta îşi mişcă precaut picioarele, unul câte unul, testând pagubele. Gamba îi era în flăcări, laba piciorului amorţită, gâtul îi pârâia la fiecare mişcare, trimiţându-i mici înţepături ticăloase de-a lungul şirei spinări. *Binişor, în împrejurările date.* Cu o sforţare, se aplecă şi îşi înhăţă bastonul între două degete, se ridică din nou, îşi şterse bulbucii şi lacrimile cu dosul palmei. *Foarte palpitant. Mi-a plăcut? Pentru cei mai mulţi oameni, scările sunt o chestiune banală. Pentru mine, o aventură!* Porni şchiopătând de-a lungul coridorului, chicotind încetişor în sinea lui. Încă păstra umbra unui zâmbet când ajunse în dreptul uşii sale şi intră cu paşi târşâiţi.

O cutie albă, sordidă, cu două uşi faţă în faţă. Tavanul era

prea scund ca să fie confortabilă, odaia prea puternic luminată de lămpi strălucitoare. Dintr-un colţ se strecura umezeala şi mortarul era năpădit de băşici care se scorojeau, pătate de mucegai negru. Cineva încercase să şteargă o pată alungită de sânge de pe perete, dar nu se străduise nici pe departe îndeajuns.

Practicianul Frost stătea în celălalt capăt al camerei, cu braţele-i vânjoase încrucişate peste pieptu-i vânjos. Îl salută din cap pe Glokta, cu toată căldura unei pietre, iar Glokta îi răspunse în acelaşi fel. Între ei se afla o masă zgâriată, pătată, prinsă în podea şi flancată de două scaune. Un bărbat gras, gol puşcă, stătea pe unul dintre ele, cu mâinile legate strâns la spate şi cu un sac maro de canava pe cap. Răsuflarea sa iute, înăbuşită, era singurul sunet din încăpere. Era frig, aici, jos, însă omul asuda. *Aşa ar fi şi cazul.*

Glokta şchiopătă către celălalt scaun, îşi sprijini cu grijă bastonul de marginea mesei şi, încet, precaut, se chinui să se aşeze. Îşi întinse gâtul spre stânga şi spre dreapta, apoi îşi lăsă trupul să alunece într-o poziţie cât de cât comodă. Dacă lui Glokta i s-ar fi oferit ocazia să strângă mâna unui om, oricare, cu siguranţă l-ar fi ales pe inventatorul scaunelor. *Mi-a făcut viaţa aproape suportabilă.*

Frost ieşi în tăcere din colţul său şi apucă partea de sus a sacului între patru degete cărnoase şi palide şi degetul mare, alb şi butucănos. Glokta dădu din cap şi practicianul smulse sacul, lăsându-l pe Salem Rews clipind în lumina violentă.

O faţă mică, urâtă, ticăloasă, de porc. Porc urât şi ticălos ce eşti, Rews. Porc dezgustător. Eşti gata să mărturiseşti chiar acum, pun rămăşag, gata să vorbeşti şi iar să vorbeşti, fără întrerupere, până când ne apucă sila pe toţi. Avea o vânătaie mare şi întunecată pe obraz şi o alta pe maxilar, deasupra bărbiei duble. Când ochii înlăcrimaţi i se obişnuiră cu lumina, omul îl recunoscu pe Glokta, aflat în faţa lui, şi chipul i se umplu dintr-odată de speranţă. *O speranţă vană şi tristă.*

– Glokta, trebuie să mă ajuţi, scânci el, aplecându-se atât cât îi permiteau legăturile şi bolborosindu-şi vorbele într-o disperată, mormăită învălmăşeală. Sunt acuzat pe nedrept, ştii asta. Sunt nevinovat! Ai venit să mă ajuţi, nu-i aşa? Tu eşti prietenul meu! Ai influenţă aici. Suntem prieteni, prieteni! Ai putea spune ceva în sprijinul meu! Sunt un om nevinovat, acuzat pe nedrept! Sunt…

Glokta ridică mâna, cerând linişte. Se uită o clipă la chipul cunoscut al lui Rews, de parcă nu l-ar mai fi văzut până atunci. Apoi se întoarse către Frost:

– Ar trebui să-l cunosc pe omul acesta?

Albinosul nu răspunse. Partea de jos a feţei îi era ascunsă de masca lui de practician, iar jumătatea de sus nu trăda nimic. Se uita ţintă, fără să clipească, la prizonierul din scaun, cu ochii săi roz, morţi ca ai unui cadavru. Nu clipise de când intrase Glokta în încăpere. *Cum poate face asta?*

– Sunt eu, Rews! şuieră grăsanul, cu glasul ridicându-se treptat către panică. Salem Rews, mă cunoşti, Glokta! Am fost cu tine în război, înainte de… ştii tu… suntem prieteni! Noi…

Glokta ridică mâna din nou şi se lăsă pe spate, lovindu-şi cu unghia unul dintre puţinii dinţi pe care-i mai avea, ca şi cum ar fi fost cufundat în gânduri.

– Rews. Numele îmi sună cunoscut. Un negustor, un membru al Ghildei Pânzarilor. Un om bogat, de bună seamă. Acum îmi amintesc… Glokta se aplecă, făcând o pauză, pentru efect. A fost un trădător! A fost luat de Inchiziţie, proprietăţile i-au fost confiscate. Vezi tu, a conspirat să se sustragă de la plata dărilor către rege. Gura lui Rews atârna deschisă. Dările regelui! ţipă Glokta, lovind cu palma în masă. Grăsanul se holba la el, cu ochii măriţi, trecându-şi limba peste un dinte. *Dreapta sus, al doilea din spate.* Dar unde ne sunt manierele? întrebă Glokta, fără să se refere la cineva anume. Poate că noi ne-am cunoscut cândva sau nu, dar nu cred că ţie şi asistentului meu vi s-au făcut prezentările cuvenite. Practiciene Frost, salută-l pe acest grăsan.

Fu o lovitură cu palma, dar suficient de puternică să-l arunce pe Rews din scaun. Acesta trosni, dar rămase locului. *Cum se poate una ca asta? Să-l dobori la pământ, dar să laşi scaunul în picioare?* Rews se răşchiră horcăind pe jos, cu faţa lipită de dale.

– Îmi aminteşte de o balenă pe uscat, remarcă Glokta absent.

Albinosul îl înhăţă pe Rews de sub braţ şi îl trase în sus, azvârlindu-l înapoi în scaun. Sângele îi şiroia dintr-o tăietură la obraz, dar ochii săi de porc erau tăioşi acum. *Loviturile îi fac pe cei mai mulţi oameni să se înmoaie, dar pe unii îi oţelesc. Nu l-aş fi crezut niciodată pe acesta un om dur, dar viaţa e plină de surprize.*

Rews scuipă sânge pe tăblia mesei.

– Ai mers prea departe de data asta, Glokta, o, da! Pânzarii sunt o ghildă onorabilă, avem influenţă! Nu vor tolera aşa ceva!

Sunt un om cunoscut! Chiar în clipa asta, soţia mea trebuie că trimite o petiţie regelui, să-mi acorde o audienţă!

– A, soţia ta! Glokta zâmbi trist. Soţia ta e o femeie foarte frumoasă. Tânără şi frumoasă. Mă tem că, poate, prea tânără pentru tine. Mă tem că a profitat de ocazie ca să scape de tine. Mă tem că ne-a adus registrele tale. Toate registrele. Rews păli. Ne-am uitat prin acele registre. Glokta făcu semn către un morman imaginar de hârtii spre stânga. Ne-am uitat şi prin registrele din vistierie – făcu semn către un alt teanc spre dreapta. Imaginează-ţi ce surpriză am avut când n-am reuşit să potrivim cifrele. Şi au mai fost şi vizitele nocturne ale angajaţilor tăi la depozitele din cartierul vechi, micile corăbii neînregistrate, plăţile către oficiali, documentele falsificate. Mai trebuie să continui? întrebă Glokta, clătinând din cap, cu profundă dezaprobare.

Grăsanul înghiţi în sec şi îşi linse buzele.

În faţa prizonierului erau aşezate un condei, cerneală şi hârtiile confesiunii, acoperite minuţios cu scrisul frumos şi îngrijit al lui Frost, aşteptând doar semnătura. *Am să-l prind, chiar aici şi acum.*

– Mărturiseşte, Rews, şopti încetişor Glokta şi pune capăt fără dureri acestei afaceri regretabile. Mărturiseşte şi numeşte-ţi complicii. Ştim deja cine sunt. Ne va fi tuturor mai uşor. Nu vreau să te rănesc, crede-mă, nu-mi va face nicio plăcere. *Nimic nu-mi va face.* Mărturiseşte. Mărturiseşte şi vei fi cruţat. Exilul în Englia nu e atât de rău cum ar vrea unii să te facă să crezi. Mai există şi acolo plăceri ale vieţii şi satisfacţia unei zile de muncă cinstită, în slujba regelui tău. Mărturiseşte! Rews se uita ţintă în podea, lingându-şi dintele. Glokta se lăsă pe spate şi oftă: Sau nu, zise el, şi atunci pot să-mi aduc instrumentele. Frost făcu un pas înainte, umbra lui masivă căzând peste faţa grăsanului. Cadavru găsit plutind lângă docuri, şopti Glokta, umflat de apa mării şi mutilat oribil… imposibil… imposibil de recunoscut. *E gata să vorbească. E gras şi copt şi gata să explodeze.* Oare rănile au fost induse înainte sau după moarte? întrebă el, plin de vervă, tavanul. Oare decedatul a fost bărbat sau femeie? Glokta ridică din umeri. Cine poate spune?

Se auzi o bătaie puternică în uşă. Faţa lui Rews se înălţă brusc, plină din nou de speranţă. *Nu acum, fir-ar să fie!* Frost se duse la uşă şi o întredeschise puţin. Avu loc un schimb de replici. Uşa se închise. Frost se aplecă, şoptindu-i lui Glokta la ureche:

– *Ete Teverar,* veni bolboroseala peltică, din care Glokta înţelese că la uşă era Severard.

Deja? Glokta zâmbi şi clătină din cap, ca şi cum ar fi fost o veste bună. Faţa lui Rews se pleoşti puţin. *Cum se poate ca unui om care s-a îndeletnicit cu tăinuirea să-i fie imposibil să-şi ascundă emoţiile în încăperea asta?* Dar Glokta ştia cum: *E greu să-ţi păstrezi calmul când eşti speriat, neajutorat, singur, la mila unor oameni fără pic de milă. Cine să ştie asta mai bine decât mine?* Oftă şi, pe tonul cel mai plictisit de lume, întrebă:

– Vrei să mărturiseşti?

– Nu!

Sfidarea revenise în ochii de porc ai prizonierului. Îi susţinu privirea, tăcut şi atent, sugându-şi dintele. *Surprinzător. De-a dreptul surprinzător. Şi ăsta e abia începutul.*

– Te sâcâie dintele ăla, Rews? Nimic legat de dinţi nu-i era străin lui Glokta. Propria lui gură fusese lucrată de cei mai buni. *Sau cei mai răi, depinde cum priveşti lucrurile.* Se pare că trebuie să te las acum, dar, cât voi fi plecat, am să mă gândesc la dintele ăla. Am să chibzuiesc foarte bine ce-i de făcut cu el. Glokta îşi apucă bastonul: Vreau să te gândeşti la mine cu gândul la dintele tău. Şi mai vreau să te gândeşti foarte bine să semnezi mărturisirea. Glokta se ridică în picioare cu greu, scuturându-şi piciorul dureros. Dar cred că s-ar putea să reacţionezi bine la o mamă de bătaie, aşa că am să te las în compania Practicianului Frost, preţ de o jumătate de oră. Gura lui Rews deveni un cerc tăcut de uimire. Albinosul ridică scaunul cu grăsan cu tot şi îl răsuci încet. Este, fără doar şi poate, cel mai bun la treburile de felul acesta. Frost scoase la iveală o pereche de mănuşi roase din piele şi începu să şi le tragă tacticos pe mâinile albe, mari, deget după deget. Ţi-a plăcut întotdeauna să ai ce-i mai bun din orice, nu-i aşa, Rews? Glokta se îndreptă către uşă.

– Aşteaptă, Glokta! strigă Rews peste umăr, cu glas tânguitor. Aşteaptă…!

Practicianul Frost puse o mână înmănuşată peste gura grăsanului şi îşi ridică un deget la mască:

– *Thhhhhhhh,* făcu el.

Uşa se închise cu un clic.

Severard se sprijinea de peretele coridorului, cu un picior proptit pe tencuiala din spatele lui, fluierând distonant sub mască şi trecându-şi o mână prin păru-i lung, răsfirat. Când Glokta ieşi pe uşă, Severard îşi îndreptă spatele şi făcu o scurtă

plecăciune şi, judecând după ochi, era limpede că zâmbea. *El zâmbeşte mereu.*

– Superiorul Kalyne vrea să vă vadă, spuse el cu accentul său grosolan, trivial, şi cred că nu l-am văzut niciodată mai furios.

– Severard, bietul de tine, trebuie că eşti îngrozit. Ai lada?

– Da.

– Şi ai luat din ea ceva pentru Frost?

– Da.

– Şi ceva şi pentru soţia ta, sper.

– O, da răspunse Severard, cu ochii zâmbind mai mult ca oricând. Soţia mea va fi răsfăţată. Dacă o să-mi iau vreodată una.

– Bun. Mă grăbesc să răspund chemării Superiorului. După ce stau cinci minute cu el, intră cu lada.

– Să năvălesc pur şi simplu în birou?

– Năvăleşte şi înjunghie-l, din partea mea.

– Treaba e ca şi făcută, Inchizitorule.

Glokta clătină din cap, se întoarse, după care se răsuci înapoi.

– Să nu-l înjunghii de-adevărat, Severard, bine?

Practicianul zâmbi cu ochii şi vârî în teacă respingătorul cuţit. Glokta îşi ridică privirea în tavan, apoi se îndepărtă şchiopătând, cu bastonul bocănind pe dale, cu piciorul zvâcnind. Toc, boc, durere. Acesta era ritmul mersului său.

Biroul Superiorului era o încăpere spaţioasă şi somptuos mobilată din partea de sus a Casei Întrebărilor, o încăpere în care totul era prea mare şi prea extravagant. O fereastră imensă, cu vitralii, domina un perete placat cu lemn, oferind o vedere peste grădinile îngrijite, din curtea de dedesubt. Un birou la fel de imens şi bogat ornamentat se afla în mijlocul covorului viu colorat, adus din vreun loc cald şi exotic. Capul unui animal fioros, din vreo regiune rece şi exotică, era instalat deasupra impunătorului şemineu de piatră, în care mocnea un foc minuscul, meschin, gata să se stingă.

Persoana Superiorului Kalyne făcea ca biroul să pară mic şi mohorât. Imens, rumen la faţă, bine trecut de cincizeci de ani, compensase peste măsură părul rărit printr-o pereche de impresionanţi perciuni albi. Era considerat o prezenţă înfricoşătoare chiar şi în interiorul Inchiziţiei, însă pe Glokta nu-l mai speria nimic, şi amândoi ştiau asta.

În spatele mesei de scris se afla un scaun mare şi luxos, dar

Superiorul se plimba de colo-colo, ţipând şi dând din mâini. Glokta era aşezat pe ceva care, deşi scump, fără îndoială, fusese evident conceput pentru a-l face pe ocupantul său să se simtă cât mai incomod posibil. *Dar nu mă deranjează prea mult. Incomod mi-e tot timpul.*

Se amuza imaginându-şi capul lui Kalyne instalat deasupra şemineului în locul celui al fiorosului animal, în timp ce Superiorul tuna şi fulgera. *Seamănă cu şemineul lui ca două picături de apă, marele nătărău. Arată impresionant, dar în interior nu găseşti mare lucru. Mă întreb cum ar reacţiona la un interogatoriu. Aş începe cu acei perciuni ridicoli.* Însă faţa lui Glokta era o mască de atenţie şi respect.

– Ei, bine, Glokta, ai întrecut măsura de data asta, schilod nebun! Când vor afla, pânzarii te vor jupui!

– Am încercat jupuitul. Gâdilă. *La naiba, ţine-ţi gura şi zâmbeşte. Dar unde e tolomacul ăla de Severard? Am să pun să-i ia pielea de pe el când ies de-aici.*

– O, da, bună, foarte bună, Glokta, mă prăpădesc de râs. Şi sustragerea de la dările regelui? Superiorul coborî spre el o privire fioroasă, cu perciunii zburlindu-se. Dările regelui! răcni el, împroşcându-l pe Glokta cu salivă. Toţi fac asta! Pânzarii, negustorii de mirodenii, toţi! Orice nătărău blestemat care are o corabie!

– Dar a fost atât de făţiş, Superior Kalyne. A fost o insultă la adresa noastră. Am simţit că trebuie să...

– Ai simţit? Kalyne era roşu la faţă şi tremura de furie. Ţi s-a spus explicit să te ţii departe de pânzari, departe de negustorii de mirodenii, departe de toate ghildele mari! Superiorul măsura camera în lung şi-n lat, cu şi mai mare viteză. *Ai să-ţi uzezi covorul în ritmul ăsta. Marile ghilde vor trebui să-ţi cumpere altul nou.* Ai simţit, da? Ei, bine, va trebui să meargă înapoi! Va trebui să-l eliberăm, iar tu va trebui să simţi cum e să-ţi ceri scuze în genunchi. E o dezonoare cumplită. M-ai făcut să cad în ridicol. Unde se află acum?

– L-am lăsat cu Practicianul Frost.

– Cu animalul ăla gângav? Superiorul, disperat, începu să-şi smulgă părul din cap. Ei, bine, asta este, nu-i aşa? Acum va fi o ruină. Nu-l mai putem trimite înapoi într-un asemenea hal! Eşti terminat, Glokta! Terminat! Mă duc direct la Arhilector! Direct la Arhilector!

Uşa imensă fu dată în lături cu piciorul şi Severard intră agale,

ducând un cufăr de lemn. *La ţanc.* Superiorul se holbă, fără grai, cu gura căscată de furie, cum Severard îl aruncă pe birou, cu o bufnitură şi un zornăit.

– Ce naiba înseamnă… Severard deschise capacul şi Kalyne văzu banii.

Toţi banii aceia încântători. Se opri în mijlocul peroraţiei, cu gura înţepenită în timp ce articula următorul sunet. Păru surprins, apoi nedumerit, pe urmă prudent. Îşi strânse buzele şi se aşeză încet.

– Mulţumesc, Practician Severard, spuse Glokta. Te poţi retrage. Superiorul îşi mângâie gânditor perciunii, în timp ce Severard ieşi cu paşi mari, iar faţa îi reveni treptat la obişnuita nuanţă de roz. Confiscaţi de la Rews. Acum proprietatea Coroanei, desigur. M-am gândit că trebuie să vi-i dau, fiind superiorul meu direct, ca să-i puteţi preda la vistierie. *Sau ca să-ţi cumperi un birou mai mare, lipitoare ce eşti.* Glokta se apleca, punându-şi mâinile pe genunchi. Aţi putea declara, poate, că Rews a mers prea departe, că a fost nevoie să i se pună întrebări, că trebuia dat un exemplu. Nu putem fi văzuţi stând cu mâinile în sân, în definitiv. Am să bag în sperieţi marile ghilde, ca să stea la locul lor. *Am să le bag în sperieţi şi poţi să storci mai multe de la ei.* Sau aţi putea să le spuneţi oricând că sunt un schilod nebun şi să mă învinuiţi pe mine pentru cele întâmplate.

Superiorului începea acum să-i placă, Glokta îşi dădea seama. Încerca să n-o arate, dar perciunii îi tremurau la vederea bănetului.

– Bine, Glokta. Bine. Foarte bine. Întinse mâna şi închise cu grijă capacul cufărului. Dar dacă-ţi mai trece prin cap să mai faci vreodată aşa ceva… vorbeşte mai întâi cu mine, fii bun. Nu-mi plac surprizele.

Glokta se forţă să se ridice în picioare şi se îndreptă şontâc spre uşă.

– O, şi încă ceva. Glokta se întoarse anevoie. Kalyne îl privea sever pe sub sprâncenele-i mari, fabuloase. Când merg să mă întâlnesc cu pânzarii, trebuie să iau cu mine mărturisirea lui Rews.

Glokta zâmbi larg, dezvăluind prăpastia din locul dinţilor săi din faţă.

– Asta n-ar trebui să fie o problemă, Superior Kalyne.

Kalyne avusese dreptate. Rews n-ar fi avut cum să se întoarcă

în starea în care era. Avea buzele sparte şi pline de sânge, coastele pline de vânătăi care se înnegreau, capul căzut într-o parte, faţa tumefiată, aproape de nerecunoscut. *Pe scurt, arată ca un om gata să mărturisească.*

– Nu-mi închipui că ţi-a plăcut ultima jumătate de oră, Rews. Nu-mi închipui că ţi-a plăcut deloc. Poate că a fost cea mai rea jumătate de oră din viaţa ta, dar n-aş putea spune asta cu certitudine. Dar mă gândesc la ce avem aici pentru tine, iar tristul adevăr e că... asta e cam tot ce e mai bun. Aşa e în înalta societate. Glokta se aplecă, apropiindu-şi faţa la doar câţiva centimetri de terciul însângerat al nasului lui Rews. Practicianul Frost e o copiliţă pe lângă mine, şopti el. E un pisoi. După ce încep eu cu tine, Rews, ai să te gândeşti la asta cu nostalgie. Ai să mă implori să-ţi acord o jumătate de oră cu practicianul. Pricepi? Rews nu scotea niciun sunet, în afară de aerul ce-i şuiera prin nasul spart. Arată-i instrumentele, şopti Glokta.

Frost se apropie şi, cu un gest teatral, deschise o cutie lustruită. Era o adevărată operă de artă. Când capacul fu dat la o parte, numeroasele tăvi din interior se ridicară şi se deschiseră ca un evantai, etalând uneltele lui Glokta în toată înspăimântătoarea lor măreţie. Erau acolo lame de toate formele şi dimensiunile, ace curbate şi drepte, sticle cu ulei şi acid, cuie şi şurubelniţe, clame şi cleşti, ferăstraie, ciocane, dălţi. Metalul, lemnul şi sticla sclipeau în lumina strălucitoare a lămpii, toate lustruite ca oglinda şi ascuţite ucigător.

O umflătură mare, purpurie, închisese complet ochiul stâng al lui Rews, dar celălalt săgetă instrumentele cu privirea: îngrozit, fascinat. Funcţiile unora dintre ele erau oribil de evidente, funcţiile altora, oribil de obscure. *Care îl sperie mai mult?*

– Vorbeam despre dintele tău, pare-mi-se, murmură Glokta. Ochiul lui Rews se ridică brusc, uitându-se la el. Sau ai vrea să mărturiseşti? *Al meu e, iată-l cum cedează. Mărturiseşte, mărturiseşte, mărturiseşte, mărturiseşte...*

Se auzi o bătaie puternică în uşă. *Fir-ar să fie, iarăşi!* Frost întredeschise puţin uşa şi urmă un schimb de replici şoptite. Rews îşi linse buza umflată. Uşa se închise, albinosul se aplecă, să-i şoptească lui Glokta la ureche.

– *Ete Ahi'ectolu.* Glokta îngheţă. *Banii n-au fost de ajuns. În timp ce mă târşâiam înapoi din biroul lui Kalyne, ticălosul bătrân mă raporta Arhilectorului. Oare sunt terminat?* Simţi un fior vinovat la gândul acesta. *Ei, bine, am să mă ocup mai întâi de*

porcul ăsta gras.

– Spune-i lui Severard că vin imediat.

Glokta se întoarse să-i vorbească prizonierului său, dar Frost îi aşeză o mână mare şi albă pe umăr.

– Ăă. *Ahi'ectolu.* Frost făcu semn către uşă: *Ete aişi.* Ah.

Aici? Glokta îşi simţea pleoapa zvâcnind. *De ce?* Se ridică, sprijinindu-se de marginile mesei. *Oare mâine voi fi găsit în canal? Mort şi umflat, imposibil... imposibil de recunoscut?* Singura emoţie pe care o simţea în faţa acestei idei era o undă de vagă uşurare. *Gata cu scările.*

Arhilectorul Inchiziţiei Maiestăţii Sale stătea pe coridor. Pereţii murdari păreau aproape maro în spatele lui, atât de strălucitoare şi nepătate îi erau lunga mantie albă, mănuşile albe, claia de păr alb. Era trecut de şaizeci de ani, dar nu trăda nimic din slăbiciunea vârstei. Fiecare părticică din făptura-i înaltă, delicată, proaspăt bărbierită, era impecabil înfăţişată. *Arată ca un om care n-a fost nici măcar o singură dată în viaţă surprins de nimic.*

Se mai întâlniseră o dată, cu şase ani în urmă, când Glokta intrase în Inchiziţie, şi nu părea să se fi schimbat defel de atunci. Arhilectorul Sult. Unul dintre cei mai puternici oameni din Uniune. *Unul dintre cei mai puternici oameni din lume, la drept vorbind.* În spatele lui, aproape ca nişte umbre supradimensionate, se înălţau doi practicieni enormi, tăcuţi, cu măşti negre.

Arhilectorul schiţă un zâmbet firav când îl văzu pe Glokta ieşind pe uşă, cu pasu-i târşâit. Spunea multe acel zâmbet. *Uşor dispreţ, uşoară milă, o foarte vagă nuanţă ameninţătoare. Orice, în afară de amuzament.*

– Inchizitor Glokta, spuse el, întinzând o mână înmănuşată în alb, cu palma în jos. Pe deget îi sclipea un inel cu o imensă piatră violet.

– Slujesc şi mă supun, Eminenţa Voastră!

Glokta nu-şi putu stăpâni o grimasă când se aplecă încet, să atingă inelul cu buzele. O manevră dificilă şi dureroasă, care păru să dureze o veşnicie. Când, în cele din urmă, reveni în poziţie verticală, Sult îl cerceta calm, cu ochii săi albaştri şi reci. O privire care sugera că îl înţelegea deja perfect pe Glokta şi nu era impresionat.

– Vino cu mine.

Arhilectorul se întoarse şi se îndepărtă pe coridor. Glokta porni şchiopătând după el, cu tăcuţii practicieni mărşăluind

imediat în spatele lui. Sult păşea cu o siguranţă dezinvoltă, placidă, cu pulpanele hainei fluturând graţios în urma lui. *Ticălosul.* În curând, ajunseră în dreptul unei uşi, foarte asemănătoare cu cea a lui Glokta. Arhilectorul o descuie şi pătrunse înăuntru, iar practicienii îşi ocupară poziţiile de-o parte şi de alta, cu braţele încrucişate. *O întrevedere privată, aşadar. Una din care, poate, nu voi ieşi niciodată.* Glokta păşi peste prag.

O cutie sordidă, cu tencuială albă, prea puternic luminată şi cu tavanul prea scund ca să fie confortabilă. Avea o crăpătură mare, în loc de pata umedă, dar altminteri era aidoma propriei sale odăi. Avea masa zgâriată, scaunele ieftine, avea chiar şi o pată de sânge prost curăţată. *Mă întreb dacă nu cumva sunt vopsite, pentru impresie.* Unul dintre practicieni trânti dintr-odată uşa, cu un bubuit. Glokta ar fi trebuit să tresară, însă el nu putea fi tulburat.

Arhilectorul Sult se lăsă graţios într-unul dintre scaune şi trase înspre el, peste masă, un teanc de hârtii îngălbenite. Făcu semn către celălalt scaun, cel care era folosit pentru prizonier. Lui Glokta nu-i scăpară subînţelesurile.

– Prefer să stau în picioare, Eminenţa Voastră.

Sult îi zâmbi. Avea dinţi frumoşi, ascuţiţi, toţi de un alb strălucitor.

– Nu, nu preferi.

Aici m-a prins. Glokta se lăsă dizgraţios în scaunul prizonierului, în timp ce Arhilectorul întoarse prima filă a teancului său de documente, se încruntă şi clătină uşor din cap, de parcă ar fi fost îngrozitor de dezamăgit de ceea ce vedea. *Detaliile ilustrei mele cariere, poate?*

– Am primit, nu de mult, o vizită din partea Superiorului Kalyne. Era extrem de supărat. Ochii albaştri, tăioşi, ai lui Sult se ridicară de pe hârtii. Supărat pe tine, Glokta. A vociferat destul de tare pe tema asta. Mi-a spus că eşti un pericol incontrolabil, că acţionezi fără să analizezi consecinţele, că eşti un infirm nebun. A cerut să fii înlăturat din departamentul lui. Arhilectorul zâmbi. Un zâmbet rece, maliţios, de felul celor pe care le folosea Glokta cu prizonierii. *Dar mai plin de dinţi.* Cred că voia să spună să fii înlăturat… cu totul. Se priviră fix peste masă.

Acum trebuie să cerşesc îndurare? Acum trebuie să mă târăsc şi să-ţi sărut picioarele? Ei, bine, n-am de gând să cerşesc şi sunt mult prea ţeapăn ca să mă târăsc. Practicienii tăi vor trebui să mă omoare aşezat pe scaun. Să-mi taie gâtul. Să-mi strivească

ţeasta. Orice. Atât timp cât îşi duc treaba la bun sfârşit.

Dar Sult nu se grăbea. Mâinile înmănuşate în alb se mişcau cu dibăcie, cu precizie, paginile foşneau şi pârâiau.

– Avem puţini oameni ca tine în Inchiziţie, Glokta. Nobil, dintr-o familie excelentă. Săbier campion, ofiţer strălucit de cavalerie. Un om care cândva s-a pregătit pentru cea mai înaltă carieră.

Sult îl cercetă de sus şi până jos, de parcă nu-i venea a crede.

– Asta a fost înainte de război, Eminenţă.

– Evident. Capturarea ta ne-a adus multă spaimă şi puţină speranţă că te vei întoarce viu. Pe măsură ce războiul se scurgea încet şi lunile treceau, speranţa s-a împuţinat, până a pierit cu totul, însă, când s-a semnat tratatul, te numărai printre prizonierii înapoiaţi Uniunii. Îl privi pe Glokta cu ochii mijiţi. Ai vorbit?

Glokta nu se putu stăpâni şi izbucni într-un râs strident. Răsuna ciudat în camera rece. Nu era un sunet pe care-l puteai auzi prea des aici, jos.

– Dacă am vorbit? Am vorbit până mi s-a uscat gâtlejul. Le-am spus tot ce mi-a putut trece prin cap. Am ţipat fiecare secret pe care l-am auzit vreodată. Am bolborosit ca un nebun. Când n-am mai avut ce să le spun, am inventat lucruri. Am făcut pe mine şi am ţipat ca o copiliţă. Toată lumea face asta.

– Dar nu toată lumea supravieţuieşte. Doi ani în temniţele împăratului. Nimeni altul n-a rezistat atât de mult. Doctorii erau siguri că nu te vei mai ridica niciodată din pat, însă un an mai târziu ţi-ai depus cererea de intrare în Inchiziţie! *Ştim asta amândoi. Am fost amândoi acolo. Ce vrei de la mine şi de ce nu isprăveşti odată? Presupun că unora le place pur şi simplu să-şi asculte glasul.* Mi s-a spus că eşti schilodit, că eşti distrus, că nu vei putea fi niciodată vindecat, că nu vei putea fi niciodată demn de încredere. Dar am fost înclinat să-ţi dau o şansă. Un nătărău oarecare câştigă Turnirul în fiecare an, iar războaiele nasc mulţi soldaţi promiţători, însă performanţa ta de a supravieţui acelor doi ani era unică. Aşadar, ai fost trimis în Nord şi ţi s-a încredinţat una dintre minele noastre de acolo. Ce-ai înţeles din Englia?

O latrină jegoasă de violenţă şi corupţie. O închisoare unde i-am făcut sclavi pe cei nevinovaţi şi pe cei vinovaţi deopotrivă, în numele libertăţii. O văgăună împuţită, unde îi trimitem pe cei pe care îi urâm şi pe cei de care ne e ruşine, să moară de foame, de boli şi muncă istovitoare.

– Era rece, răspunse Glokta.

– Şi tu la fel. Ţi-ai făcut puţini prieteni în Englia. Extrem de puţini în rândul Inchiziţiei şi niciunul printre exilaţi! Arhilectorul smulse dintre hârtii o scrisoare ferfeniţită şi aruncă peste ea un ochi critic. Superiorul Goyle mi-a spus că eşti un peşte rece, că nu ai deloc sânge în tine. Credea că nu-i poţi folosi la nimic. *Goyle. Ticălosul. Măcelarul ăla. Prefer să n-am sânge decât să n-am creier.* Dar după trei ani, producţia a crescut. S-a dublat, de fapt. Aşadar, ai fost adus înapoi la Adua, să lucrezi în subordinea Superiorului Kalyne. Am crezut că astfel vei învăţa disciplina, dar se pare că m-am înşelat. Insişti să faci lucrurile cum vrei tu. Arhilectorul ridică spre el o privire încruntată. Sincer să fiu, cred că Superiorul Kalyne se teme de tine. Cred că toţi se tem. Nu le place aroganţa ta, nu le plac metodele tale, nu le place… intuiţia deosebită pe care o dovedeşti în munca ta.

– Şi Eminenţa Voastră ce crede?

– Sincer? Nu sunt sigur că-mi plac prea mult nici mie metodele tale şi mă îndoiesc că aroganţa ta e pe deplin meritată. Dar îmi plac rezultatele tale. Îmi plac foarte mult rezultatele tale. Închise brusc mănunchiul de hârtii şi îşi aşeză o mână deasupra, aplecându-se peste masă, către Glokta. *Aşa cum m-aş putea apleca eu către prizonierii mei, când le cer să mărturisească.* Am o sarcină pentru tine. O sarcină care îţi va pune în valoare talentele mai bine decât vânătoarea de contrabandişti mărunţi. O sarcină care ţi-ar putea permite să te redresezi în ochii Inchiziţiei. Arhilectorul tăcu, preţ de un lung moment. Vreau să-l arestezi pe Sepp dan Teufel.

Glokta se încruntă. *Teufel?*

– Administratorul Monetăriei, Eminenţa Voastră?

– Chiar el.

Administratorul Monetăriei Regale. Un om important, dintr-o familie importantă. Un peşte foarte mare, să fie prins în balta mea mică. Un peşte cu prieteni puternici. Ar putea fi periculos să arestezi un asemenea om. Ar putea fi fatal.

– Pot să întreb de ce?

– Nu poţi. Lasă-mă pe mine să mă frământ cu de ce-urile. Tu concentrează-te să obţii o mărturisire.

– Ce să mărturisească, Eminenţă?

– Păi, corupţie şi înaltă trădare! Se pare că amicul nostru, Administratorul Monetăriei, a fost extrem de indiscret în anumite afaceri personale. Se pare că obişnuia să ia mită, conspirând cu

Ghilda Pânzarilor să-l înşele pe rege. Astfel că ar fi foarte folositor dacă un pânzar de rang înalt l-ar pomeni, într-o combinaţie nefericită.

Nu poate fi o coincidenţă că am un pânzar de rang înalt în camera mea de interogatoriu, chiar în clipa asta. Glokta ridică din umeri.

– Odată ce oamenii încep să vorbească, e surprinzător ce nume pot ieşi la iveală.

– Bun. Arhilectorul îşi flutură mâna. Poţi pleca, Inchizitorule. Voi veni după mărturisirea lui Teufel mâine pe vremea asta. Ai face bine s-o ai.

Glokta respira încet, făcând cu trudă cale întoarsă de-a lungul coridorului.

Inspiră, expiră. Calm. Nu se aşteptase să iasă viu din camera aceea. *Iar acum mă pomenesc mişcându-mă în cercuri influente. O sarcină personală, pentru Arhilector, să smulg o confesiune de înaltă trădare de la unul dintre cei mai de încredere oficiali ai Uniunii. Cele mai influente cercuri, dar pentru câtă vreme? Datorită rezultatelor mele? Sau fiindcă nu mi se va simţi lipsa?*

– Îmi cer scuze pentru toate întreruperile de astăzi, sincer. E ca la bordel aici, cu aşa un du-te-vino. Rews îşi strâmbă într-un zâmbet trist buzele crăpate şi umflate. *Să zâmbească într-un asemenea moment, zău, omul ăsta e o minune. Dar toate lucrurile trebuie să se sfârşească.* Haide să fim cinstiţi, Rews. Nimeni nu vine să te ajute. Nici astăzi, nici mâine, nici altă dată. Vei mărturisi. Singurul lucru pe care-l poţi alege este când şi starea în care te vei afla atunci când ai s-o faci. Chiar n-ai nimic de câştigat amânând. Doar durere. Avem cu prisosinţă pentru tine.

Expresia de pe faţa însângerată a lui Rews era greu de desluşit, dar umerii i se lăsară. Cu o mână tremurătoare, înmuie condeiul în cerneală şi îşi scrise numele, uşor înclinat, în partea de jos a paginii mărturisirii. *Am câştigat din nou. Mă doare piciorul mai puţin? Mi-am recăpătat dinţii? Mi-a folosit la ceva să-l distrug pe omul acesta pe care l-am considerat cândva prieten? Atunci de ce fac asta?* Scârţâitul peniţei pe hârtie fu singurul răspuns.

– Excelent, spuse Glokta. Practicianul Frost întoarse documentul spre el. Iar asta e lista complicilor tăi? Îşi lăsă ochii să treacă agale peste nume. *O mână de pânzari tineri, trei căpitani de corabie, un ofiţer din garda oraşului, doi ofiţeri vamali*

fără importanţă. O reţetă într-adevăr searbădă. Hai să vedem dacă putem s-o condimentăm niţel. Glokta întoarse hârtia şi o împinse înapoi peste masă. Adaugă numele lui Sepp dan Teufel pe listă, Rews.

Grăsanul părea nedumerit.

– Administratorul Monetăriei? bâigui el, printre buzele-i groase.

– Chiar el.

– Dar nu l-am întâlnit niciodată.

– Şi? pufni Glokta. Fă cum ţi-am spus. Rews se opri, cu gura uşor întredeschisă. Scrie, porc grăsan.

Practicianul Frost îşi pocni degetele.

Rews îşi linse buzele.

– Sepp... dan... Teufel, murmură el pentru sine, în timp ce scria.

– Excelent. Glokta închise cu grijă capacul oribilelor, minunatelor sale instrumente. Mă bucur, de dragul amândurora, că nu vom mai avea nevoie azi de astea.

Frost închise cătuşele, cu un pocnet, pe încheieturile prizonierului, îl trase în picioare şi apoi începu să-l împingă spre uşa din spatele camerei.

– Ce mai urmează? ţipă Rews peste umăr.

– Englia, Rews, Englia. Nu uita să-ţi iei cu tine ceva călduros.

Uşa se trânti în spatele lui. Glokta cercetă lista de nume din mâinile sale. Sepp dan Teufel era ultimul. *Un singur nume. În aparenţă, ca toate celelalte. Teufel. Doar încă un nume. Însă unul atât de periculos.*

Severard aştepta afară, pe coridor, zâmbind, ca întotdeauna.

– Să-l arunc pe grăsan în canal?

– Nu, Severard. Îmbarcă-l pe următoarea corabie spre Englia.

– Sunteţi într-o dispoziţie milostivă astăzi.

Glokta fornăi.

– Milostenie ar însemna canalul. Porcul nu va rezista nici şase săptămâni în Nord. Uită-l. Trebuie să-l arestăm pe Sepp dan Teufel în seara asta.

Severard ridică din sprâncene.

– Nu cumva Administratorul Monetăriei?

– Nimeni altul. La ordinele exprese ale Eminenţei Sale Arhilectorul. Se pare că lua bani de la pânzari.

– O, ruşine să-i fie!

– Vom pleca de îndată ce se întunecă. Spune-i lui Frost să fie

pregătit.

Practicianul deşirat clătină din cap, legănându-şi părul lung. Glokta se întoarse şi şontâcăi pe coridor, cu bastonul bocănind pe dalele murdare, cu piciorul stâng în flăcări.

De ce fac asta? se întrebă din nou.

De ce fac asta?

O singură cale

Logen se trezi cu o zvâcnire dureroasă. Stătea incomod, cu capul sucit pe ceva tare, cu genunchii ridicaţi la piept. Miji ochii, într-o fantă înceţoşată. Era întuneric, însă, de undeva, venea o sclipire palidă. Lumină prin zăpadă.

Îl străfulgeră panica. Acum ştia unde se află. Îngrămădise nişte zăpadă la intrarea în mica peşteră, ca să încerce să păstreze căldura înăuntru, atâta câtă era. Trebuie că ninsese în timp ce dormea, izolându-l înăuntru. Dacă fusese o ninsoare abundentă, afară era posibil să fie o grămadă de zăpadă. Troiene mai înalte decât un stat de om. Poate că n-avea să mai iasă niciodată de acolo. Poate că urcase atâta drum afară din vale, doar ca să moară într-o gaură săpată în stâncă, prea strâmtă să-şi poată măcar întinde picioarele.

Logen se răsuci în locul îngust, cum putu mai bine, înlătură zăpada cu mâinile amorţite, luptându-se cu ea, luând-o la trântă, săpând prin ea, murmurând înjurături în barbă, cu răsuflarea întretăiată. Lumina se revărsă înăuntru dintr-odată, mistuitoare. Logen dădu la o parte ultimele urme de zăpadă şi se târî afară.

Cerul era albastru scânteietor, soarele strălucea deasupra. Îşi întoarse faţa spre el, închise ochii cuprinşi de usturimi şi lăsă lumina să-l scalde. Simţea aerul în gât, dureros de rece. Tăios de rece. Gura îi era uscată ca praful, limba, o bucată de lemn prost cioplită. Adună zăpadă şi şi-o vârî în gură. Zăpada se topi, el înghiţi. Rece de îl durea capul.

De undeva, venea o duhoare de cimitir. Nu doar mirosul acriu şi umed al propriei transpiraţii, deşi era şi acesta destul de rău. Era pătura, începând să putrezească. Îşi înfăşurase două bucăţi din ea în jurul mâinilor, ca nişte mănuşi fără degete, legate cu sfoară în jurul încheieturilor, o alta în jurul capului, ca o glugă murdară, puturoasă. Cizmele erau şi ele bine îndesate cu bucăţi din pătură. Restul era înfăşurat de jur împrejurul trupului său, pe sub haină. Mirosea urât, dar îi salvase viaţa noaptea trecută, şi asta era o afacere bună, după mintea lui Logen. Avea să mai duhnească mult şi bine până când îşi va permite să se descotorosească de pătură.

Se ridică opintindu-se şi privi împrejur. O vale îngustă, cu marginile abrupte şi înecată în omăt. Era înconjurată de trei

piscuri mari, mormane de piatră întunecată, cenuşie, şi de zăpadă albă, cu cerul albastru în fundal. Le cunoştea. Vechi prieteni, de fapt. Singurii care-i mai rămăseseră. Se afla în Ţinuturile Înalte. Acoperişul lumii. Era ferit de orice pericol.

– Ferit! murmură pentru sine, cu glas răguşit, însă fără prea multă veselie.

Ferit de mâncare, desigur. Ferit de căldură, fără doar şi poate. Niciunul dintre aceste lucruri n-aveau să-l deranjeze aici, sus. Scăpase de shanka, poate, dar acesta era un loc al morţii, iar dacă mai zăbovea, avea să li se alăture.

Îi era o foame cumplită. Îşi simţea pântecele ca pe o imensă, dureroasă groapă care îl striga cu ţipete sfredelitoare. Scotoci în raniţă după ultima bucată de carne. Ceva vechi, maro, unsuros, ca o nuia uscată. N-avea să umple golul, nici pe departe, dar era tot ce avea. O sfâşie cu dinţii, tare ca pielea unor cizme vechi, şi o înghiţi cu puţină zăpadă.

Logen îşi umbri ochii cu braţul şi privi spre nord, în josul văii, pe unde venise cu o zi în urmă. Panta cobora lin, spre depărtări, zăpada şi piatra făcând loc coamelor acoperite de pini ale văilor înalte, copacii făcând loc unei fâşii zbârcite de păşune, pământurile acoperite de iarbă făcând loc mării, o linie scânteietoare la orizont. Acasă. Gândul îl tulbură.

Acasă. Acolo se afla familia lui. Tatăl lui – înţelept, puternic, un om bun şi un bun conducător pentru oamenii săi. Soţia şi copiii lui. Erau o familie bună. Meritau un fiu mai bun, un soţ mai bun, un tată mai bun. Acolo erau şi prietenii lui. Vechi şi noi deopotrivă. Ar fi fost plăcut să-i revadă, foarte plăcut. Să stea de vorbă cu tatăl său, în sala mare. Să se joace cu copiii, să stea cu nevasta lui, lângă râu. Să discute cu Treicopaci despre tactică. Să vâneze cu Copoiul în văile munţilor, năvălind prin pădure cu o suliţă, râzând ca un nebun.

Logen simţi dintr-odată un jind dureros. Aproape că se sufocă de durerea lui. Necazul era că erau cu toţii morţi. Conacul era un cerc de aşchii negre, râul, un canal de mizerie. N-avea să uite niciodată cum venise peste munte, cum văzuse ruina pârjolită în valea de dedesubt. Cum se târâse prin cenuşă, căutând cu disperare vreun semn că mai scăpase cineva, în timp ce Copoiul îl trăgea de umăr şi îi spunea să renunţe. Nimic, doar cadavre putrezite, de nerecunoscut. Renunţase să mai caute semne. Erau cu toţii morţi, pe cât de morţi îi puteau face shanka să fie, iar asta însemna morţi de-a binelea. Scuipă în zăpadă. Salivă maro,

de la carnea uscată. Morţi, reci şi putreziţi, sau prefăcuţi în cenuşă. Întorşi în ţărână.

Logen strânse din dinţi şi îşi încleştă pumnii sub fâşiile putrede de pătură. Ar putea să se întoarcă la ruinele satului, lângă mare, aşa, pentru ultima oară. Ar putea să năvălească în josul văii, cu un răget de luptă în gâtlej, aşa cum făcuse la Carleon, când îşi pierduse un deget şi-şi câştigase renumele. Ar putea rade câţiva shanka de pe faţa pământului. Să-i spintece, aşa cum îl spintecase pe Shama Inimă-de-Piatră, de la umăr până la pântece, de-i ieşiseră măruntaiele. Ar putea să-şi răzbune tatăl, soţia, copiii, prietenii. Un sfârşit potrivit pentru cel căruia i se zicea Sângerosul Nouă. Să moară omorând. Ar ieşi un cântec pe cinste.

Dar la Carleon fusese tânăr şi puternic şi cu prietenii în spatele lui. Acum era slab şi înfometat şi mai singur ca niciodată. Îl omorâse pe Shama Inimă-de-Piatră cu o sabie lungă, nespus de ascuţită. Îşi privi cuţitul. Poate că era un cuţit bun, dar nu i-ar aduce decât un strop de răzbunare dulce. Şi, totuşi, cine i-ar cânta cântecul? Shanka nu aveau glas, iar imaginaţie nici atâta, dacă măcar l-ar recunoaşte pe cerşetorul puturos, înfăşurat în pătură, după ce l-ar umple de săgeţi. Poate că răzbunarea mai putea să aştepte, cel puţin până avea o armă mai mare pe care s-o mânuiască. Trebuie să fii realist, în definitiv.

Spre sud, aşadar şi să devină pribeag. Se găsea mereu de lucru pentru un om priceput ca el. Muncă grea, probabil, murdară, dar, oricum, muncă. Îl ispitea, într-un fel, trebuia să recunoască. Să nu ducă grija nimănui, în afară de sine, să nu conteze deloc ce decizii ia, să nu aibă în mâinile sale viaţa sau moartea nimănui. Avea duşmani în Sud, era adevărat. Dar Sângerosul Nouă se descurcase cu duşmanii şi altă dată.

Scuipă din nou. Acum, că avea niţică salivă, se gândea s-o valorifice din plin. Era cam tot ce avea – salivă, un ceaun vechi şi nişte bucăţi puturoase de pătură. Mort în Nord sau viu în Sud. La asta se reducea totul şi nu avea de ales.

Să mergi mai departe. Asta făcuse întotdeauna. Asta este misiunea care însoţeşte supravieţuirea, fie că meriţi să trăieşti, fie că nu. Îţi aminteşti de morţi cât poţi mai bine. Rosteşti câteva cuvinte pentru ei. Apoi mergi mai departe şi speri la ceva mai bun.

Logen inspiră prelung aerul rece şi-l dădu afară.

– Adio, prieteni! murmură el. Adio.

Îşi aruncă raniţa peste umăr, se întoarse şi începu să înainteze greoi prin nămeţi. În jos, spre sud, afară din munţi.

Ploua liniştit. O ploaie domoală, înveşmântând totul în rouă rece, care se aduna pe crengi, pe frunze, pe ace şi cădea în picuri mari şi grei, îmbibând hainele şi pielea ude ale lui Logen.

Se ghemui, nemişcat şi tăcut, în desişul umed, cu ploaia şiroindu-i pe faţă, cu lama strălucitoare a cuţitului lucind de apă. Simţea freamătul pădurii şi-i auzea miile de sunete. Mişunatul insectelor, fără număr, alergătura oarbă a cârtiţelor, foşnetul sfios al căprioarelor, pulsaţia domoală a sevei în trunchiurile copacilor bătrâni. Fiecare lucru viu din pădure îşi căuta propriul fel de hrană, iar el aşijderea. Îşi lăsă mintea să se oprească asupra unui animal ce se deplasa cu grijă în preajmă, printre copaci, la dreapta lui. Delicios. Pădurea deveni tăcută. Nu se mai auzea decât picuratul nesfârşit al apei de pe crengi. Lumea se îngustă, redusă doar la Logen şi următoarea lui masă.

Când socoti că animalul era destul de aproape, făcu un salt înainte şi îl doborî pe pământul ud. Un căprior tânăr. Se zbătu şi lovi cu picioarele, dar el era puternic şi iute şi îi înfipse cuţitul în gât, tăindu-i beregata. Sângele fierbinte ţâşni din rană şi se revărsă pe mâinile lui Logen, pe pământul ud.

Luă trupul animalului şi îl săltă peste umăr. Avea să fie bun într-o tocană, poate cu nişte ciuperci. Foarte bun. Pe urmă, după ce mânca, avea să ceară îndrumare spiritelor. Îndrumarea lor era de cele mai mule ori zadarnică, însă compania lor ar fi binevenită.

Când îşi aşeză tabăra, soarele era aproape la asfinţit. Era un adăpost potrivit pentru un erou de statura lui Logen: două beţe mari sprijinind un morman de crengi ude deasupra unei gropi în pământ. Totuşi, aici, sus, era aproape uscat şi ploaia se oprise. Diseară avea să facă un foc. Nu se mai ospătase aşa de multă vreme. Un foc şi totul doar pentru el.

Mai târziu, bine hrănit şi odihnit, Logen îşi îndesă o bucată de chagga în pipă. Găsise planta cu trei zile în urmă, crescând la rădăcina unui copac, pălării galbene, mari şi zemoase. Rupsese pentru sine o bucată zdravănă, dar până astăzi nu se uscase destul ca să fie fumată. Acum, Logen luă din foc un beţigaş aprins şi îl vârî în adâncitură, pufăind cu putere până când ciuperca se aprinse şi începu să ardă, răspândind obişnuitul ei miros dulceag-pământos.

Logen tuşi, suflă un fum maroniu şi privi flăcările mişcătoare. Mintea îi hoinări spre alte timpuri şi alte focuri de tabără. Copoiul era acolo, rânjind, cu lumina scânteind pe dinţii lui ascuţiţi. Tul Duru stătea în faţa lui, mare ca un munte, cu râsul său tunător. Şi Forley Molâul, cu ochii aceia agitaţi, săgetând împrejur, mereu puţin speriaţi. Rudd Treicopaci era acolo, şi Harding Ursuzul, fără să spună nimic. El nu spunea niciodată nimic. De aceea i se zicea Ursuzul.

Erau cu toţii de faţă. Numai că nu erau. Erau cu toţii morţi, întorşi în ţărână. Logen goli pipa în foc şi o azvârli deoparte. Nu avea chef de ea acum. Tatăl său avusese dreptate. N-ar trebui să fumezi niciodată singur.

Deşurubă capacul ploştii sale mult încercate, luă o sorbitură şi o împroşcă afară, într-o ploaie de picături minuscule. O văpaie se înălţă în aerul rece. Logen îşi şterse buzele, savurând gustul fierbinte, amar. Apoi se aşeză, sprijinit de trunchiul noduros al unui pin, aşteptând.

Trecu o vreme până când veniră. Erau trei. Veniră pe tăcute, din umbrele care dansau printre copaci şi se apropiară încetişor de foc, căpătând contur pe măsură ce înaintau în lumină.

– Nouădegete, spuse primul.

– Nouădegete, al doilea.

– Nouădegete, al treilea.

Glasurile răsunau ca o mie de sunete ale pădurii.

– Sunteţi bine-venite lângă focul meu, spuse Logen.

Spiritele se ghemuiră şi se uitară la el, fără expresie. Doar trei în seara asta?

Cel din dreapta grăi primul.

– Cu fiecare an, tot mai puţine dintre noi ne trezim din iarnă. Suntem tot ce rămâne. Câteva ierni vor mai trece şi vom dormi şi noi. Nu va mai fi nimeni care să răspundă chemării tale.

Logen clătină trist din cap.

– Vreo veste din lume?

– Am auzit că un bărbat a căzut de pe o stâncă, dar a ajuns teafăr la mal, pe urmă a traversat Ţinuturile Înalte, la începutul primăverii, înfăşurat într-o pătură putredă, dar noi nu ne încredem în asemenea zvonuri.

– Foarte înţelept.

– Bethod a pornit război, spuse spiritul din mijloc.

Logen se încruntă.

– Bethod porneşte mereu război. Asta face el.

– Da. A câştigat deja numeroase bătălii cu ajutorul tău şi şi-a pus o tichie de aur.

– La naiba cu ticălosul ăla, spuse Logen, scuipând în foc. Altceva?

– La nord de munţi, shanka aleargă de colo-colo şi pârjolesc.

– Le place focul, spuse spiritul din mijloc.

– Aşa e, întări cel din stânga, chiar mai mult decât alor tăi, Nouădegete! Spiritul se aplecă spre el: Am auzit că te caută cineva prin mlaştinile dinspre sud.

– Un om puternic, adăugă cel din mijloc.

– Un Mag din Vechime, spuse cel din stânga.

Logen se încruntă. Auzise de aceşti magi. Întâlnise odată un vrăjitor, dar fusese uşor de ucis. Fără vreo putere supranaturală deosebită, sau cel puţin Logen nu observase niciuna. Dar un mag era altceva.

– Am auzit că magii sunt înţelepţi şi puternici, spuse spiritul din mijloc şi că pot să ducă un om departe şi să-i arate multe lucruri. Dar sunt şi vicleni, şi au scopurile lor.

– Ce vrea?

– Întreabă-l.

Spiritele nu se prea sinchiseau de treburile oamenilor, le scăpau mereu detaliile. Totuşi, discuţia aceasta era mai bună decât obişnuita vorbărie despre copaci.

– Ce-ai de gând să faci, Nouădegete?

Logen chibzui o clipă.

– Voi merge spre sud, să-l caut pe acest mag şi să-l întreb ce vrea de la mine.

Spiritele clătinară din cap. Nu lăsau să se vadă dacă erau de părere că e o idee bună sau una proastă. Nu le păsa.

– Cu bine, atunci, Nouădegete, spuse spiritul din dreapta. Poate pentru ultima oară.

– Am să mă străduiesc să răzbat fără voi.

Ironia lui Logen nu-şi atinse ţinta. Spiritele se ridicară şi se îndepărtară de foc, topindu-se treptat în întuneric. Curând dispărură, dar Logen trebuia să recunoască, de data aceasta, că-i fuseseră mai folositoare decât îndrăznise să spere. Îi oferiseră un ţel.

În zori, avea să se îndrepte spre sud şi să-l găsească pe mag. Cine putea şti? Putea fi un bun vorbitor. Trebuia să fie de preferat, cel puţin decât să fii umplut de săgeţi, pentru nimic. Logen privi în flăcări, clătinând încetişor din cap.

Îşi aminti alte vremuri şi alte focuri de tabără, când nu fusese singur.

Un joc periculos

Era o zi frumoasă de primăvară în Adua şi soarele strălucea îmbietor printre crengile cedrului înmiresmat, aruncând o umbră pătată peste jucătorii de dedesubt. O adiere plăcută zburda prin curte, astfel încât cărţile de joc erau strânse bine în mâini sau ţinute în loc cu pahare ori monede. Din copaci se auzea ciripit de păsări, iar de la capătul peluzei se auzeau ţăcănitul unor foarfeci de grădinar, stârnind agreabile ecouri pe clădirile albe, înalte, ale curţii. Dacă jucătorii găseau sau nu plăcut bănetul din mijlocul mesei, asta depindea, desigur, de cărţile pe care le aveau.

Căpitanului Jezal dan Luthar cu siguranţă îi plăcea. Îşi descoperise un talent neobişnuit de când îşi dobândise numirea în Garda Regelui, un talent pe care îl folosise ca să câştige mari sume de bani de la tovarăşii săi. N-avea, de fapt, nevoie de bani, fireşte, provenind dintr-o familie atât de înstărită, dar asta îi îngăduise să-şi păstreze aparenţa de om chibzuit, în timp ce cheltuia ca un matroz. Ori de câte ori se ducea acasă, tatăl său plictisea pe toată lumea povestind despre buna planificare financiară a lui Jezal şi îl răsplătise cumpărându-i rangul de căpitan, cu doar şase luni în urmă. Fraţii săi nu fuseseră încântaţi. Da, banii sunt, desigur, folositori, şi nimic nu e mai amuzant pe lume decât să-ţi umileşti cei mai apropiaţi prieteni.

Jezal stătea pe banca lui, pe jumătate tolănit pe spate, cu un picior întins, lăsându-şi ochii să rătăcească peste ceilalţi jucători. Maiorul West îşi înclinase atât de mult scaunul pe picioarele din spate încât părea într-un iminent pericol de a se răsturna cu totul. Îşi ţinea paharul ridicat spre soare, admirând felul în care lumina se filtra prin licoarea chihlimbarie din interior. Afişa un vag zâmbet misterios, care părea să spună: „Nu sunt un nobil şi poate că social vă sunt inferior, însă am câştigat un Turnir şi graţia regelui pe câmpul de luptă, şi de aceea sunt cel mai bun, aşa că voi, copii, veţi face naibii ce spun eu.” Stătea deoparte tura aceasta şi, oricum, era mult prea prudent cu banii, în opinia lui Jezal.

Locotenentul Kaspa stătea aplecat, încruntându-se şi scărpinându-şi barba nisipie, uitându-se concentrat la cărţile sale, ca la nişte calcule pe care nu le pricepea. Era un tânăr jovial, dar un nătărău la cărţi şi era mereu foarte recunoscător

când Jezal îi cumpăra de băut cu propriii lui bani. Cu toate acestea, îşi putea permite să piardă: tatăl său era unul dinte cei mai mari moşieri din Uniune.

Jezal remarcase adesea că oamenii care sunt doar uşor nătărăi se comportă şi mai prosteşte într-o companie inteligentă. Odată prestigiul pierdut, se agaţă cu înverşunare de postura de idioţi simpatici, se feresc de controversele pe care nu pot decât să le piardă şi, astfel, pot fi prietenii tuturor. Aerul de nedumerită concentrare al lui Kaspa părea să spună: „Nu sunt deştept, dar sunt cinstit şi agreabil, ceea ce e mult mai important. Inteligenţa e supraestimată. O, şi sunt foarte, foarte bogat, aşa că toată lumea mă place oricum.”

– Cred că merg mai departe, spuse Kaspa, aruncând pe masă nişte monede de argint.

Se împrăştiară şi sclipiră în soare, cu un zornăit vesel. Jezal făcu absent totalul în cap. O nouă uniformă, poate? Kaspa devenea întotdeauna uşor agitat când chiar avea cărţi bune, iar acum nu tremura. Să spui că blufează însemna să-i acorzi prea multă încredere. Mai degrabă era pur şi simplu plictisit să stea deoparte. Jezal nu se îndoia că avea să se pleoştească la următoarea tură, ca un cort ieftin.

Locotenentul Jalenhorm se încruntă şi îşi azvârli cărţile pe masă.

– Astăzi n-am avut decât porcării, mormăi el.

Se lăsă pe spate în scaun şi îşi ridică umerii vânjoşi, cu o privire încruntată care spunea: „Sunt voinic şi viteaz, şi iute la mânie, aşa că toată lumea ar trebui să mă trateze cu respect.” Tocmai respect nu-i oferea niciodată Jezal la masa de joc. Poate că o fire iute e de folos în luptă, însă este o pacoste când vine vorba de bani. Era păcat că nu avusese noroc de o mână ceva mai bună, altfel Jezal l-ar fi putut uşura de jumătate din soldă. Jalenhorm îşi goli paharul şi întinse mâna după sticlă.

Astfel, mai rămânea doar Brint, cel mai tânăr şi mai sărac din grup. Îşi linse buzele cu o expresie dintr-odată prudentă şi uşor disperată, o expresie care părea să spună: „Nu sunt tânăr ori sărac, pot să-mi permit să pierd banii ăştia. Nu sunt cu nimic mai puţin important decât voi, ceilalţi.” Avea o grămadă de bani astăzi, probabil tocmai îi sosise renta. Mai mult ca sigur că erau toţi banii din care trebuia să trăiască în următoarele două luni. Jezal avea de gând să i-i ia şi să-i cheltuiască pe femei şi băutură. Fu nevoit să-şi stăpânească un chicot, gândindu-se la

asta. Putea să chicotească după ce lua potul. Brint se lăsă pe spate, chibzuind cu mare atenţie. Avea să treacă, probabil, o bună bucată de vreme până să ia o decizie, aşa că Jezal îşi luă pipa de pe masă.

O aprinse la lampa pregătită exact în acest scop şi suflă câteva rotocoale zdrenţuite de fum între crengile cedrului. Din nefericire, nu se pricepea la fumat nici pe jumătate cât se pricepea la cărţi, şi majoritatea inelelor nu erau altceva decât nori hidoşi de abur galben-maroniu. La drept vorbind, nu-i prea plăcea să fumeze. Îl ameţea, dar era foarte la modă şi foarte scump, iar Jezal nu rata nici de-al naibii un lucru la modă, numai fiindcă nu-i plăcea. În plus, tatăl lui îi cumpărase o foarte frumoasă pipă de fildeş ultima oară când fusese în oraş şi îl prindea nespus de bine. Fraţii lui nu fuseseră încântaţi nici de asta, dacă se gândea bine.

– Mă bag, zise Brint.

Jezal îşi săltă piciorul de pe bancă.

– Atunci plusez cu vreo sută de puncte.

Îşi împinse toată grămada în mijlocul mesei. West trase aer printre dinţi. O monedă căzu din vârful mormanului, ateriză pe margine şi se rostogoli de-a lungul scândurii. Căzu pe dalele de dedesubt, cu sunetul inconfundabil al banilor căzând. Creştetul grădinarului din celălalt capăt al peluzei ţâşni instinctiv în sus, după care omul reveni la tunsul ierbii.

Kaspa îşi azvârli cărţile de parcă i-ar fi ars degetele şi îşi scutură capul:

– La naiba, dar sunt un jucător nerod, se lamentă el, sprijinindu-se cu spatele de trunchiul brun, aspru, al unui copac.

Jezal se uită ţintă la locotenentul Brint, cu umbra unui zâmbet pe faţă, fără să se trădeze.

– Blufează, murmură Jalenhorm, nu-l lăsa să te prostească, Brint.

– N-o face, locotenente, spuse West, dar Jezal ştia că o va face.

Trebuia să dea impresia că-şi poate permite să piardă. Brint nu ezită: îşi împinse toţi banii, cu un gest degajat.

– Asta însemnă o sută, plus sau minus.

Brint se căznea din răsputeri să pară stăpân pe sine în ochii celorlalţi ofiţeri, însă glasul lui avea o fermecătoare nuanţă de isterie.

– Binişor, spuse Jezal, suntem cu toţii prieteni aici. Ce ai,

locotenente?

– Am pământ.

Ochii lui Brint aveau o strălucire uşor febrilă, când îşi arătă cărţile.

Jezal savura atmosfera tensionată. Se încruntă, ridică din umeri, înălţă o sprânceană. Se scărpină la cap, gânditor. Urmări felul în care se schimbă expresia lui Brint, în timp ce şi-o schimba pe a sa. Speranţă, disperare, speranţă, disperare. În cele din urmă, Jezal îşi etală cărţile pe masă:

– O, ca să vezi. Am iarăşi sori.

Faţa lui Brint era un tablou. West scăpă un oftat şi clătină din cap. Jalenhorm se încruntă.

– Eram convins că blufează, spuse el.

– Cum reuşeşte? se miră Kaspa, azvârlind peste masă o monedă rătăcită.

Jezal ridică din umeri:

– Contează jucătorii şi nicidecum cărţile. Începu să adune mormanul de monede de pe masă, în timp ce Brint îl privea încremenit, cu dinţii încleştaţi şi chipul palid. Banii zornăiră în raniţă cu un sunet plăcut. Plăcut pentru Jezal, în orice caz. O monedă căzu de pe masă, lângă cizma lui Brint. N-ai putea să mi-o aduci, locotenente? întrebă Jezal, cu un zâmbet siropos.

Brint se ridică iute, lovind masa şi făcând monedele şi paharele să salte, zornăind.

– Am treabă, spuse el, cu glas îngroşat, după care, în trecere, îl dădu la o parte pe Jezal cu umărul, izbindu-l de trunchiul copacului, şi se îndepărtă cu paşi mari către marginea curţii.

Dispăru în cazarma ofiţerilor, cu capul plecat.

– Aţi văzut? Jezal devenea mai indignat cu fiecare clipă. Să dea aşa peste mine, e al naibii de nepoliticos! Şi mai sunt şi superiorul lui! Mă gândesc serios să-i aplic o sancţiune disciplinară. Un cor de sunete dezaprobatoare întâmpină această menţionare a sancţiunii. Ei, bine, nu ştie să piardă, atâta tot!

Jalenhorm privea aspru pe sub sprâncene.

– N-ar trebui să-l arzi aşa de rău. Nu e bogat. Nu-şi poate permite să piardă.

– Păi, dacă nu-şi poate permite să piardă, n-ar trebui să joace! se răsti Jezal, supărat. Cine i-a spus că blufez? Ar trebui să-ţi ţii gura aia mare!

– E nou aici, interveni West, vrea şi el să se integreze. Tu n-ai fost nou odată?

– Cine te crezi, taică-meu?

Jezal îşi amintea cu o claritate dureroasă cum era să fii nou şi acum, că venise vorba despre asta, se simţea puţin ruşinat.

Kaspa îşi flutură mâna.

– Îi împrumut eu nişte bani, nu-ţi face griji!

– N-o să-i accepte, spuse Jalenhorm.

– Ei, bine, asta-i treaba lui. Kaspa închise ochii şi îşi întoarse faţa către soare. Fierbinte. Iarna s-a sfârşit cu adevărat. Trebuie să fie trecut de amiază.

– La naiba! strigă Jezal, ridicându-se şi adunându-şi lucrurile. Grădinarul se oprise din tunsul gazonului şi se uita înspre ei. De ce nu mi-ai spus nimic, West?

– Cine sunt eu, taică-tău? întrebă maiorul.

Kaspa chicoti.

– Iarăşi am întârziat, se plânse Jalenhorm, pufnind. Lordul Mareşal nu va fi încântat!

Jezal îşi înhăţă armele de scrimă şi alergă spre capătul celălalt al peluzei. Maiorul West porni agale în urma lui.

– Haide! strigă Jezal.

– Sunt în spatele tău, căpitane, spuse el. Chiar în spatele tău.

– Jap, jap, Jezal, jap, jap! răcni Lordul Mareşal Varuz plesnindu-l peste braţ cu băţul.

– Au! scânci Jezal, ridicând din nou bara de metal.

– Vreau să văd braţul ăla drept mişcându-se, căpitane, ţâşnind ca un şarpe! Vreau să fiu orbit de viteza acelor mâini!

Jezal mai făcu vreo două fandări stângace, cu bucata greoaie de fier. Era o adevărată tortură. Degetele, încheietura, braţul, umărul, toate îl ardeau de efort. Era ud până la piele de sudoare, îi zbura de pe faţă în stropi mari. Mareşalul Varuz îi contracara firavele eforturi.

– Acum taie! Taie cu stânga!

Jezal agită imensul baros spre capul bătrânului, cu toată puterea braţului stâng. Abia putea să ridice obiectul ăla blestemat în zilele sale bune. Mareşalul Varuz se dădu la o parte, fără efort, şi-l izbi în faţă cu băţul.

– Vai! se tângui Jezal, retrăgându-se, cu pas împleticit.

Bâjbâi cu mâna pe baros şi acesta îi căzu pe picior. Aaau! Bara de fier zăngăni pe jos, când Jezal se aplecă să-şi apuce degetele stropşite ale piciorului. Simţi o durere înţepătoare când Varuz îi aplică peste fese o lovitura nemiloasă ce răsună peste

curte, şi se prăbuşi cu faţa în jos.

– Jalnic! strigă bătrânul. Mă faci de râs în faţa maiorului West.

Maiorul îşi lăsase scaunul pe spate şi se scutura de un râs înăbuşit. Jezal se holba la cizmele impecabil lustruite ale mareşalului, fără să găsească vreo nevoie stringentă să se ridice.

– Sus, căpitane Luthar! urlă Varuz. Timpul meu, cel puţin, e preţios!

– Bine, bine! Jezal se ridică anevoie în picioare şi rămase acolo, legănându-se în soarele fierbinte, gâfâind, şiroind de sudoare.

Varuz se apropie de el şi-i adulmecă răsuflarea.

– Ai băut azi deja? ceru el să ştie, cu mustaţa-i albă zbârlindu-se. Şi aseară, la fel, fără doar şi poate! Jezal n-avea niciun răspuns. Păi, naiba să te ia, atunci! Avem treabă, căpitane Luthar, şi n-o pot face de unul singur! Patru luni până la Turnir, patru luni să fac din tine un săbier iscusit!

Varuz aştepta un răspuns, dar Jezal nu se putea gândi la niciunul. Făcea totul, de fapt, numai ca să-şi mulţumească tatăl, dar nu credea că asta era ceea ce voia să audă bătrânul soldat şi n-avea nicio poftă să fie lovit din nou.

– Ptiu! îi răcni Varuz în faţă şi se întoarse, cu băţul la spate, strâns în ambele mâini.

– Domnule Mareşal Var… începu Jezal, dar înainte să apuce să isprăvească, bătrânul soldat se răsuci pe călcâie şi îl împunse direct în stomac.

– Aaah! făcu Jezal, prăbuşindu-se în genunchi.

Varuz se opri deasupra lui.

– Ai să alergi niţeluş pentru mine, căpitane.

– Uuuf!

– Ai să alergi de-aici până la Turnul Lanţurilor. Ai să urci turnul în fugă, până la parapet. Vom şti când ajungi, fiindcă maiorul şi cu mine ne vom delecta cu un relaxant joc de *squares* pe acoperiş – îi arătă clădirea cu şase niveluri din spatele lui – de unde se vede perfect vârful turnului. Voi putea să te văd cu monoclul, aşa că de data asta n-ai cum să trişezi!

Şi îi trase lui Jezal o scatoalcă în creştet.

– Au! făcu Jezal, frecându-şi scalpul.

– După ce te arăţi pe acoperiş, alergi înapoi. Vei alerga cât poţi de repede, iar eu ştiu că aşa va fi, căci, dacă nu eşti înapoi până când terminăm jocul, o vei lua de la capăt. Jezal se crispă. Maiorul West e un jucător excelent de *squares,* aşa că îmi va lua

o jumătate de oră să-l bat. Îţi sugerez să începi numaidecât.

Jezal se ridică în picioare clătinându-se şi porni într-o alergare uşoară către galeria boltită de la capătul curţii, înjurând printre dinţi.

– Va trebui să te grăbeşti, căpitane! strigă Varuz în urma lui.

Picioarele lui Jezal erau grămezi de plumb, dar le zori mai departe.

– Sus genunchii! strigă voios maiorul West.

Jezal tropăi de-a lungul pasajului, pe lângă un portar cu zâmbet compătimitor care stătea lângă intrare, apoi afară, pe aleea largă de dincolo. Trecu pe lângă zidurile acoperite de iederă ale Universităţii, înjurând numele lui Varuz şi West, cu răsuflarea întretăiată, apoi pe lângă clădirea masivă, aproape lipsită de ferestre, a Casei Întrebărilor, cu poarta grea de intrare bine ferecată. Trecu pe lângă câţiva slujbaşi insipizi care alergau de colo-colo, însă Agriontul era liniştit la această oră a după-amiezii şi Jezal nu văzu pe nimeni care să-l intereseze până când nu intră în parc.

Trei tinere elegante şedeau lângă lac, la umbra unei sălcii mari, însoţite de o companioană mai vârstnică. Jezal grăbi pasul imediat şi îşi înlocui expresia chinuită cu un zâmbet nonşalant.

– Doamnelor, spuse el, trecând ca un fulger pe lângă ele.

Le auzi chicotind în urma lui şi se felicită în tăcere, dar îşi încetini viteza la jumătate de îndată ce nu-l mai puteau vedea.

– La naiba cu Varuz, îşi spuse Jezal, în pas aproape de plimbare, când coti pe Aleea Regelui, dar fu nevoit s-o ia din nou la goană, în clipa următoare.

Prinţul moştenitor Ladisla se afla la nici douăzeci de paşi depărtare, în fruntea imensei, viu coloratei sale suite.

– Căpitane Luthar! strigă Alteţa Sa, cu soarele scânteind pe nasturii-i revoltător de aurii. Fugi cât te ţin puterile! Am pus prinsoare pe o mie de mărci că vei câştiga Turnirul!

Jezal ştia din sursă sigură că prinţul pariase suma de două mii de mărci pe Bremer dan Gorst, însă, cu toate acestea, se înclină cât putu de adânc, în timp ce alerga. Anturajul de filfizoni ai prinţului aclamă şi strigă, cu jumătate de gură, cuvinte de încurajare în urma lui.

– Idioţi afurisiţi, şuieră Jezal, cu glas şoptit, însă i-ar fi plăcut să fie unul dintre ei.

Trecu pe lângă imensele figuri de piatră ale Înalţilor Regi din şase secole, la dreapta, şi statuile loialilor lor supuşi, ceva mai

mici, la stânga. Înclină capul în faţa marelui Mag Bayaz, chiar înainte de a coti spre Piaţa Mareşalilor, însă vrăjitorul se încruntă la el, dezaprobator ca întotdeauna, cu efectul său copleşitor uşor diminuat doar de o dâră de găinaţ alb de porumbel pe obrazu-i de piatră.

Cu Consiliul Deschis în întrunire, piaţa era aproape goală şi Jezal putu să înainteze agale spre poarta Palatelor Marţiale. Când intră, un sergent îndesat îl salută cu o înclinare a capului şi Jezal se întrebă dacă putea să fie din compania lui – oştenii de rând arătau cu toţii la fel, în definitiv. Îl ignoră şi alergă mai departe, printre clădirile albe, impunătoare.

– Grozav, murmură Jezal.

Jalenhorm şi Kaspa stăteau lângă poarta Turnului Lanţurilor, fumând pipă şi râzând. Nemernicii trebuie că bănuiseră că avea s-o ia pe acolo.

– Pentru onoare şi glorie! răcni Kaspa, zornăindu-şi sabia în teacă, în clipa în care Jezal trecu pe lângă ei. Nu-l face pe Lordul Mareşal să te aştepte! strigă el în urma lui şi Jezal îl auzi pe bărbatul voinic hohotind de râs.

– Idioţi nenorociţi! gâfâi Jezal, dând uşa la o parte cu umărul, cu respiraţia hârâind când începu să urce scara abruptă în spirală. Era unul dintre cele mai înalte turnuri din Agriont: avea în total două sute nouăzeci şi una de trepte. Trepte nenorocite! înjură el în barbă.

Când ajunse la a suta, picioarele îi ardeau şi pieptul i se zbuciuma. Când ajunse la două sute, era o epavă. Străbătu restul drumului, cu fiecare pas o tortură, şi, în cele din urmă, se năpusti pe acoperiş şi se sprijini de parapet, clipind în năvala de lumină.

Spre sud, oraşul se întindea la picioarele lui, un nesfârşit covor de case albe desfăşurându-se de jur împrejurul golfului scânteietor. În cealaltă direcţie, imaginea Agriontului era şi mai impresionantă. O imensă învălmăşeală de clădiri magnifice, îngrămădite una peste alta, întrerupte de peluze verzi şi copaci uriaşi, înconjurate de şanţul larg de apă şi zidul impunător, smălţat de o puzderie de turnuri înalte. Aleea Regelui tăia direct prin mijloc, către Rotonda Lorzilor, cu imensa-i cupolă de bronz strălucind în lumina soarelui. În spate se zăreau turnurile semeţe ale Universităţii, iar deasupra lor se profila sumbra imensitate a Casei Creatorului, înălţându-se deasupra tuturor ca un munte întunecat şi aruncându-şi umbra prelungă peste clădirile de dedesubt.

Jezal îşi închipui că vede soarele sclipind în depărtare pe monoclul Mareşalului Varuz. Înjură din nou şi se îndreptă spre scări.

Jezal fu nespus de uşurat când, în cele din urmă, reuşi să ajungă pe acoperişul unde se aflau cei doi şi văzu că pe tablă se mai aflau câteva piese albe.

Mareşalul Varuz ridică spre el o privire încruntată.

– Eşti foarte norocos. Maiorul şi-a construit o apărare extrem de hotărâtă. Un zâmbet îmblânzi trăsăturile lui West. Trebuie că i-ai câştigat cumva respectul, dar mai trebuie să-l câştigi şi pe-al meu.

Jezal se aplecă şi îşi puse mâinile pe genunchi, transpirat şi răsuflând greu. Varuz luă tocul lung de pe masă, se apropie de el şi îl deschise dintr-o mişcare.

– Arată-ne mişcările tale. Jezal luă sabia scurtă în mâna stângă şi pe cea lungă în dreapta. I se păreau uşoare ca nişte pene, după fierul greu. Mareşalul se dădu un pas în spate: Începe!

Jezal ţâşni în prima figură, cu braţul drept întins şi stângul lipit de trup. Săbiile şuierau şi fluturau prin aer, sclipind în soarele după-amiezii, în timp ce Jezal trecea de la o poziţie cunoscută la următoarea, cu o uşurinţă exersată. În cele din urmă, isprăvi şi lăsă săbiile să-i cadă de-o parte şi de alta.

Varuz clătină aprobator din cap.

– Căpitanul are mâini iuţi, nu-i aşa?

– De-a dreptul excelent, spuse maiorul West, cu un zâmbet larg. E de departe mai bun decât am fost eu vreodată.

Lordul Mareşal nu era la fel de impresionat.

– Îţi îndoi prea mult genunchii în cea de-a treia poziţie şi trebuie să te străduieşti să întinzi mai mult braţul stâng, în a patra, dar, altminteri – făcu o pauză – acceptabil.

Jezal lăsă să-i scape un oftat de uşurare. Era un adevărat elogiu.

– Ha! strigă bătrânul, înţepându-l în coaste cu capătul tocului de arme. Jezal se prăbuşi la pământ, abia reuşind să respire. Dar trebuie să-ţi exersezi reflexele, căpitane. Trebuie să fii oricând pregătit. Oricând. Dacă ai săbiile în mâini, fă bine şi ţine-le sus.

– Da, domnule, răspunse Jezal cu glas răguşit.

– Iar cu rezistenţa eşti la pământ, sufli ca un crap. Ştiu din sursă sigură că Bremer dan Gorst aleargă cincisprezece kilometri

pe zi şi nu dă niciun semn de oboseală. Mareşalul Varuz se apleacă spre el: De acum înainte, vei face la fel. O, da. O tură în jurul zidului Agriontului în fiecare dimineaţă la şase, urmată de o oră de duel cu maiorul West, care a fost atât de amabil să se învoiască să-ţi fie partener. Am încredere că va puncta toate micile slăbiciuni ale tehnicii tale. Jezal tresări şi îşi masă coastele dureroase. Cât despre petreceri, vreau să le pui capăt. Sunt întru totul de acord cu distracţia, la locul potrivit, dar vom avea timp să sărbătorim după Turnir, cu condiţia să-ţi fi dat silinţa să câştigi. Până atunci, avem nevoie de o viaţă chibzuită. Mă înţelegi, căpitane Luthar? Se apleacă şi mai mult, rostind fiecare cuvânt cu mare grijă: Viaţă – chibzuită – căpitane.

– Da, domnule Mareşal Varuz, bolborosi Jezal.

Şase ore mai târziu, era mort de beat. Râzând ca un nebun, năvăli afară în stradă, cu capul învârtindu-i-se. Aerul rece îl izbi cu putere în faţă, clădirile mici şi sărăcăcioase se legănau şi se clătinau, drumul prost luminat se înclina ca o corabie pe cale să se scufunde. Jezal înfruntă bărbăteşte nevoia de a vomita, păşi ţanţoş în stradă şi se întoarse cu faţa spre uşă. Spre el se revărsă o lumină murdară, însoţită de strigăte şi râsete zgomotoase. O siluetă diformă ieşi în goană din tavernă şi-l lovi în piept. Jezal se luptă cu ea disperat, apoi căzu. Izbi pământul cu o bubuitură cutremurătoare.

Lumea se întunecă o clipă, apoi Jezal se pomeni strivit în noroi, cu Kaspa deasupra lui.

– La naiba! bolborosi el, cu limba grea şi umflată în gură.

Îl îndepărtă cu cotul pe locotenentul care chicotea, se rostogoli şi se ridică în picioare, împleticindu-se, în timp ce strada se legăna în jurul lui. Kaspa zăcea pe spate în noroi, sufocându-se de râs, duhnind a băutură ieftină şi a fum acriu. Jezal făcu o tentativă nereuşită de a-şi şterge murdăria de pe uniformă. Pe piept avea o pată mare şi udă care duhnea a bere.

– La naiba! îngăimă el din nou. Când s-a întâmplat asta?

Auzi nişte strigăte de pe cealaltă parte a drumului. Doi bărbaţi se luptau în pragul unei uşi. Jezal miji ochii, forţându-se să vadă prin întuneric. Un bărbat vânjos ţinea de un individ bine îmbrăcat şi părea să-i lege mâinile la spate. Acum îi vâra cu forţa un fel de sac pe cap. Jezal clipi, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Zona nu era nici pe departe una respectabilă, dar asta părea prea de tot

Uşa tavernei se dădu în lături, iar West şi Jalenhorm păşiră

afară, adânciţi într-o conversaţie de oameni bine afumaţi, ceva despre sora cuiva. O strălucire se proiectă peste stradă, dezvăluindu-i într-o lumină crudă pe cei doi bărbaţi încleştaţi. Cel voinic era îmbrăcat în negru din cap până-n picioare, cu o mască peste partea de jos a feţei. Avea părul alb, sprâncenele albe, pielea albă ca laptele. Jezal se holbă la diavolul alb de peste drum, iar acesta îi întoarse o privire feroce, cu ochi roz, îngustaţi.

– Ajutor! Era cel cu sacul pe cap, cu glasul stins de spaimă. Ajutor, sunt…

Bărbatul alb îi îngropă o lovitură sălbatică în stomac şi omul se chirci, cu un oftat.

– Tu, de colo! strigă West.

Jalenhorm traversa deja strada în goană.

– Stai! zise Kaspa, sprijinit în coate, pe drum.

Mintea lui Jezal era o mocirlă, dar picioarele păreau să se ia după Jalenhorm, aşa că le urmă, împleticindu-se, cuprins de o senzaţie de greaţă. West venea în spatele lor. Fantoma albă se puse în mişcare şi se întoarse, aşezându-se între ei şi prizonierul său. Un alt bărbat ieşi brusc din umbră, înalt şi subţire, îmbrăcat în negru şi mascat, la rândul lui, dar cu părul lung şi unsuros. Ridică o mână înmănuşată.

– Domnilor! Glasul lui scheunat de bădăran era înăbuşit de mască. Domnilor, vă rog, suntem în slujba regelui!

– Regele îşi conduce treburile la lumina zilei, mârâi Jalenhorm.

Masca noului sosit zvâcni uşor, când acesta zâmbi.

– De-aia are nevoie de noi pentru treburile de noapte, ce zici, amice?

– Cine e omul ăsta?

West arăta către individul cu sacul pe cap. Prizonierul se zbătea din nou.

– Sunt Sepp dan… oof!

Monstrul alb îl reduse la tăcere cu un pumn puternic în faţă, doborându-l fără vlagă în drum.

Jalenhorm duse o mână la mânerul sabiei, încleştându-şi fălcile şi năluca albă se apropie ameninţătoare, cu o viteză incredibilă. De aproape, monstrul era şi mai masiv, mai nepământesc şi înfricoşător. Jalenhorm făcu involuntar un pas înapoi, se împiedică de suprafaţa denivelată a drumului şi căzu pe spate cu o bufnitură.

– Înapoi! răcni West.

Sabia îi ţâşni din teacă cu un zăngănit slab.

– Haaaah! şuieră monstrul, cu pumnii încleştaţi, ca doi bolovani albi.

– Aaaaau, bolborosi omul cu sacul pe cap.

Jezal avea inima în gât. Se uită la bărbatul slab. Ochii acestuia îi zâmbiră. Cum putea cineva să zâmbească într-un asemenea moment? Jezal fu surprins să vadă că avea un cuţit lung, urât, în mână. De unde răsărise? Bâjbâi ameţit după sabie.

– Maior West! veni un glas din umbrele din josul străzii. Jezal se opri, şovăitor, cu sabia pe jumătate afară. Jalenhorm se ridică în picioare, cu spatele uniformei plin de noroi şi scoase sabia. Monstrul palid îi fixa fără să clipească, fără să se retragă niciun deget. Maior West! se auzi glasul din nou, însoţit acum de un clinchet şi un hârşâit.

West păli. Din umbre ieşi o siluetă, şchiopătând îngrozitor, cu toiagul bocănind în pământ. O pălărie cu boruri largi îi ascundea partea de sus a feţei, dar gura îi era contorsionată într-un zâmbet ciudat. Jezal observă, cu un val brusc de ameţeală, că îi lipseau patru dinţi din faţă. Se apropie de ei, târşâit, ignorându-le săbiile scoase din teacă şi îi întinse lui West mâna liberă.

Maiorul îşi vârî încet sabia în teacă, luă mâna şi o scutură fără vlagă.

– Colonel Glokta? întrebă el, cu glas răguşit.

– Umilul tău servitor, deşi nu mai sunt un om al armatei. Acum sunt în Inchiziţia Regelui. Ridică încet mâna şi-şi scoase pălăria. Avea faţa palidă ca de mort, cu riduri adânci şi părul tuns scurt înspicat cu fire cărunte. Ochii săi priveau fix, cu o strălucire febrilă, din cercuri adânci şi întunecate, cel stâng vizibil mai îngust decât dreptul, cu marginile roz şi sclipind ud. Iar aceştia sunt asistenţii mei, Practicianul Severard – lunganul mimă o plecăciune – şi Frost.

Monstrul alb ridică prizonierul în picioare, smucindu-l cu o singură mână.

– Stai aşa, spuse Jalenhorm, făcând un pas în faţă, însă inchizitorul îi aşeză o mână blândă pe braţ.

– Acest om este prizonier al Inchiziţiei Maiestăţii Sale, locotenente Jalenhorm. Bărbatul vânjos tăcu, surprins să i se spună pe nume. Îmi dau seama că intenţiile tale sunt dintre cele mai bune, însă acesta este un criminal, un trădător. Am mandat pe numele lui, semnat de însuşi Arhilectorul Sult. E cât se poate de nedemn de ajutorul tău, crede-mă.

Jalenhorm se încruntă, aruncând o privire înveninată către

Practicianul Frost. Diavolul palid părea îngrozit. Cam la fel de îngrozit ca o piatră. Săltă prizonierul pe umăr fără pic de efort şi porni în susul străzii. Cel numit Severard zâmbi cu ochii, îşi vârî cuţitul în teacă, se înclină din nou şi îşi urmă tovarăşul, fluierând fals în timp ce se îndepărta, în pas de plimbare.

Pleoapa stângă a inchizitorului începu să tremure şi pe obrazu-i palid se rostogoliră lacrimi. Le şterse nepăsător, cu dosul palmei.

– Iartă-mă, te rog. Sincer. E ceva, când omul nu-şi poate controla ochii, nu? O blestemată de peltea plângăcioasă. Uneori mă gândesc c-ar trebui să mi-l scot şi să mă descurc cu un petic. Lui Jezal i se întoarse stomacul pe dos. Cât a trecut, West? Şapte ani? Opt?

Un muşchi se zbătea pe tâmpla maiorului West.

– Nouă.

– Dă-ţi seama! Nouă ani. Îţi vine să crezi? Parc-a fost ieri. Pe creastă a fost, nu-i aşa, locul unde ne-am despărţit?

– Pe creastă, da.

– Nu-ţi face probleme, West. Nu te învinuiesc câtuşi de puţin. Glokta îl bătu pe maior pe braţ, cu căldură. Nu pentru asta, oricum. Ai încercat să mă convingi să n-o fac, îmi amintesc. În definitiv, am avut destul timp să mă gândesc la asta în Gurkhul. O grămadă de timp de gândire. Mi-ai fost întotdeauna un prieten bun. Iar acum tânărul Collem West e maior în Garda Regelui, măi să fie!

Jezal n-avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbeau. Nu voia decât să vomite şi apoi să se ducă la culcare.

Inchizitorul Glokta se întoarse spre el cu un zâmbet, etalându-şi din nou hidoasa prăpastie dintre dinţi.

– Iar acesta trebuie să fie căpitanul Luthar, în care toată lumea îşi pune atâtea speranţe pentru următorul Turnir. Mareşalul Varuz e un comandant aspru, nu-i aşa? Îşi flutură uşor bastonul către Jezal. Jap, jap, ei, căpitane? Jap, jap.

Jezal simţi cum i se ridică fierea în gât. Tuşi şi îşi coborî privirea către picioare, dorindu-şi ca lumea să rămână neclintită. Inchizitorul se uită de la unul la altul, aşteptând. West era palid, Jalenhorm, plin de noroi şi îmbufnat. Kaspa continua să stea în drum. Niciunul dintre ei nu avea nimic de spus.

Glokta îşi drese glasul.

– Ei, mă cheamă datoria – se înclină băţos – dar sper să vă revăd pe toţi. Foarte curând.

Jezal se pomeni sperând să nu-l mai vadă niciodată.

– Poate c-am putea să ne duelăm din nou, într-o zi, murmură maiorul West.

Glokta râse din toată inima.

– O, mi-ar plăcea, West, dar găsesc că sunt uşor schilod zilele astea. Dacă te interesează o luptă, sunt sigur că Practicianul Frost ţi-ar putea face plăcerea – aruncă o privire către Jalenhorm – însă trebuie să te previn, nu luptă ca un gentilom. Vă doresc tuturor o seară plăcută.

Îşi puse pălăria înapoi pe cap, se întoarse încet şi porni cu pas târşâit în josul străzii murdare.

Cei trei ofiţeri îl urmăriră cum se îndepărtează şchiopătând, într-o interminabilă, stânjenitoare tăcere. În cele din urmă, Kaspa se apropie, împleticindu-se.

– Ce-a fost asta? întrebă el.

– Nimic, răspunse West, printre dinţi. Ar fi cel mai bine să uităm toată întâmplarea.

Dinţi şi degete

Timpul trece repede. Trebuie să ne grăbim. Glokta îi făcu lui Severard un semn cu capul, iar acesta zâmbi şi scoase sacul de pe capul lui Sepp dan Teufel.

Administratorul Monetăriei era un bărbat puternic, cu o înfăţişare nobiliară. Faţa începea deja să i se învineţească.

– Ce înseamnă asta? răcni el, ameninţător şi trufaş. Ştiţi cine sunt?

Glokta pufni.

– Bineînţeles că ştim cine eşti. Crezi că ne stă în obicei să înhăţăm la întâmplare oameni de pe stradă?

– Sunt Administratorul Monetăriei Regale! urlă prizonierul, căznindu-se să-şi desfacă legăturile. Practicianul Frost continuă să-l privească impasibil, cu braţele încrucişate. Fiarele străluceau deja portocalii în mangal. Cum îndrăzniţi…

– Nu putem tolera aceste veşnice întreruperi! strigă Glokta. Frost îl lovi sălbatic pe Teufel în fluierul piciorului, iar acesta scânci de durere. Cum poate să-şi semneze prizonierul nostru scrisoarea de confesiune dacă are mâinile legate? Te rog, eliberează-l.

Teufel îşi roti privirea cu suspiciune în timp ce albinosul îi dezlegă încheieturile. Apoi văzu satârul. Lama lustruită strălucea ca oglinda în lumina crudă a lămpii. *Un obiect într-adevăr frumos. Ţi-ar plăcea să fie al tău, Teufel, nu-i aşa? Pun rămăşag că ţi-ar plăcea să-mi tai capul cu el.* Glokta aproape că spera că avea s-o facă, mâna dreaptă a omului părea să se întindă după satâr, însă împinse scrisoarea de confesiune.

– Ah! făcu Glokta, Administratorul Monetăriei pare să fie dreptaci.

– Dreptaci, şuieră Severard în urechea prizonierului.

Teufel se uita peste masă, cu ochii mijiţi.

– Te cunosc! Glokta, nu-i aşa? Cel care a fost capturat în Gurkhul, cel care a fost torturat. Sand dan Glokta, am dreptate? Ei, bine, de data asta ai încurcat-o rău, îţi pot spune! Rău de tot! Când Înaltul Judecător Marovia va auzi despre asta…

Glokta ţâşni în picioare şi scaunul lui scârţâi pe dale. Piciorul stâng îi era în agonie, însă îl ignoră.

– Uită-te aici! şuieră el, apoi deschise gura larg, oferindu-i

prizonierului îngrozit ocazia să-i vadă bine dinţii. *Sau ce-a mai rămas din ei.* Vezi? Acolo unde mi-au spart dinţii de sus, mi i-au lăsat jos. Iar acolo unde mi i-au smuls jos, mi i-au lăsat deasupra. Tot aşa până în spate. Vezi? Glokta îşi trase obrajii cu degetele, pentru ca Teufel să poată vedea mai bine. Au făcut-o cu o daltă minusculă. Câte puţin în fiecare zi. A durat luni. Glokta se aşeză anevoie, apoi zâmbi larg. Ce ispravă grozavă, nu? Ironia sorţii! Să-ţi lase jumătate din dinţi, dar niciunul de vreun folos! Mănânc supă, în majoritatea zilelor. Administratorul Monetăriei înghiţi în sec. Glokta vedea o picătură de sudoare prelingându-i-se pe gât. Şi dinţii au fost doar începutul. Trebuie să urinez stând jos, ca o femeie. Am treizeci şi cinci de ani şi am nevoie de ajutor ca să mă ridic din pat. Se lăsă din nou pe spate şi îşi întinse picioarele, cu o tresărire. Fiecare zi e un mic iad pentru mine. Aşadar, chiar crezi cu adevărat că mi-ai putea spune ceva care să mă sperie? Glokta îşi cercetă prizonierul pe îndelete. *Nu mai e nici pe jumătate atât de sigur pe sine.* Mărturiseşte, şopti el. Apoi putem să te trimitem în Englia şi să mai şi dormim niţel în noaptea asta.

Faţa lui Teufel devenise aproape la fel de palidă ca a Practicianului Frost, dar acesta nu spuse nimic. *Arhilectorul va fi curând aici. Trebuie să fie deja pe drum. Dacă nu vom avea nicio mărturisire când soseşte... ne aşteaptă Englia pe toţi. În cel mai bun caz.* Glokta apucă bastonul şi se ridică în picioare.

– Îmi place să mă consider un artist, dar arta cere timp şi am pierdut deja jumătate din seară căutându-te în fiecare bordel din oraş. Din fericire, Practicianul Frost are un miros ascuţit şi un excelent simţ al orientării. Poate adulmeca un şobolan într-o latrină.

– Un şobolan într-o latrină, repetă Severard, cu ochii sclipind în lumina portocalie ce se răspândea dinspre mangal.

– Suntem în criză de timp, aşadar îngăduie-mi să fiu direct: vei mărturisi în zece minute.

Teufel fornăi şi îşi încrucişă braţele.

– Niciodată.

– Ţine-l.

Frost înhăţă prizonierul de spate şi îl îndoi, strângându-l ca într-o menghină şi lipindu-i braţul drept de trup. Severard îl apucă de încheietura stângă şi îi desfăcu degetele pe tăblia zgâriată a mesei. Glokta îşi închise pumnul în jurul mânerului neted al satârului şi lama se frecă de lemn când îl trase încet spre el. Fixă cu privirea mâna lui Teufel. *Ce unghii frumoase are.*

Cât de lungi şi lucioase. Nu poţi lucra în mină cu asemenea unghii. Glokta înălţă satârul.

– Stai! strigă prizonierul.

Bang! Lama grea muşcă adânc din tăblia mesei, retezând frumos unghia degetului mare a lui Teufel. Răsufla greu acum şi fruntea îi lucea de sudoare. *Acum vom vedea ce fel de bărbat eşti cu adevărat.*

– Cred că poţi să-ţi dai seama unde se poate ajunge, spuse Glokta. Ştii, i-au făcut-o unui caporal care a fost capturat cu mine. Ziua şi tăietura. Era un om rezistent, foarte rezistent. Au reuşit să ajungă până dincolo de cot, înainte să moară. Glokta ridică din nou satârul. Mărturiseşte.

– N-ai putea…

Bang! Satârul luă vârful degetului mijlociu al lui Teufel. Sângele se răspândi pe tăblia mesei. Ochii lui Severard zâmbeau în lumina lămpii. Maxilarul lui Teufel căzu. *Dar durerea va veni ceva mai încolo.*

– Mărturiseşte! răcni Glokta.

Bang! Vârful degetului arătător al lui Teufel sări în aer. Degetul mijlociu era scurtat până la prima încheietură. Glokta se opri, ştergându-şi sudoarea de pe frunte, cu dosul palmei. Piciorul îi zvâcnea din cauza efortului. Sângele picura ritmic pe dale: pic, pic, pic. Teufel se uita cu ochii măriţi la degetele-i scurtate.

Severard clătină din cap.

– O treabă excelentă, domnule Inchizitor. Dădu un bobârnac peste masă unuia dintre cercurile de carne. Ce precizie… Sunt în extaz.

– Auuuu! răcni Administratorul Monetăriei. *Acum e gata.* Glokta ridică din nou securea.

– Mărturisesc! ţipă Teufel. Mărturisesc!

– Excelent, zise voios Glokta.

– Excelent, zise Severard.

– Excelent, zise Practicianul Frost.

Vastul şi pustiul nord

Magii fac parte dintr-un ordin străvechi şi misterios, sunt iniţiaţi în tainele lumii şi experimentaţi în căile magiei, înţelepţi şi puternici mai presus de orice închipuire. Aşa se zvonea. Un astfel de om trebuia să aibă mijloace să găsească pe cineva, chiar dacă acel cineva era singur în vastul şi pustiul Nord. Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci pesemne nu se grăbea deloc.

Logen îşi scărpină barba încâlcită, întrebându-se de ce întârzia magul. Poate că se rătăcise. Se întrebă din nou dacă ar fi trebuit să rămână în pădure, unde cel puţin mâncarea era din belşug. Dar spiritele spuseseră spre sud şi, dacă mergeai spre sud dinspre munţi, ajungeai la aceste mlaştini secate. Aşadar, aici aşteptase, în mărăcini şi noroi, pe vreme rea şi mai cu seamă înfometat.

Cizmele îi erau tocite, oricum, aşa că îşi aşezase tabăra mizeră nu departe de drum, ca să-l vadă mai bine pe acest vrăjitor venind. De când cu războaiele, Nordul era plin de lepădături periculoase – războinici dezertori, deveniţi bandiţi, ţărani fugiţi din ţinutul lor pârjolit, oameni disperaţi, de capul lor, care nu mai aveau nimic de pierdut, şi aşa mai departe. Dar Logen nu-şi făcea griji. Nimeni nu avea vreun motiv să vină în acest fund de lume. Nimeni în afară de el şi de mag.

Aşadar, stătea şi aştepta, căuta de mâncare, nu găsea nimic, şi iar stătea şi aştepta. În această perioadă a anului, mlaştinile erau adesea inundate de averse neaşteptate, însă, dacă putea, Logen aprindea noaptea, din mărăcini, mici focuri fumegânde, ca să-şi ridice moralul căzut şi să atragă orice vrăjitori aflaţi în trecere. Plouase în seara aceasta, dar se oprise de ceva vreme şi era destul de uscat pentru foc. Acum ceaunul era deasupra, fierbând o tocană din ultima bucată de carne pe care Logen o adusese cu el din pădure. Avea să fie nevoit s-o ia din loc în zori, să caute de mâncare. Magul putea să-l ajungă din urmă mai târziu, dacă se mai sinchisea.

Amesteca în mâncarea lui săracă şi se întreba dacă să se întoarcă spre nord, a doua zi, sau să-şi continue drumul spre sud, când auzi sunet de copite pe drum. Un cal, înaintând încet. Logen se aşeză la loc pe haină şi aşteptă. Se auziră un nechezat, un zornăit de hamuri. Un călăreţ se ivi peste povârniş. Cu soarele

palid coborât la orizont în spatele lui, Logen nu-l putea vedea limpede, dar omul stătea ţeapăn şi stângaci în şa, ca unul care nu e obişnuit cu drumul. Acesta îşi îndemnă cu blândeţe calul în direcţia focului şi îl struni la o distanţă de câţiva paşi.

– Bună seara, spuse călăreţul.

Nu era nici pe departe ceea ce aşteptase Logen. Un tânăr sfrijit, palid, cu un aer bolnăvicios, cu cercuri întunecate în jurul ochilor, păr lung, lipit de cap din pricina burniţei şi un zâmbet nervos. Părea mai mult ud decât înţelept şi, cu siguranţă, nu părea puternic mai presus de orice închipuire. Arăta mai cu seamă înfometat, înfrigurat şi bolnav. Arăta, de fapt, cam aşa cum se simţea Logen.

– N-ar trebui să ai un toiag?

Tânărul păru surprins:

– N-am… carevasăzică… ă… nu sunt un mag.

Glasul i se stinse şi îşi linse buzele nervos.

– Spiritele mi-au spus să aştept un mag, dar adesea ele se înşală.

– O… păi, eu sunt ucenic. Dar maestrul meu, marele Bayaz – şi îşi înclină capul reverenţios – nu e nimeni altul decât Întâiul dintre Magi, mare în Înalta Artă şi cunoscător al adâncii înţelepciuni. M-a trimis să te găsesc – dintr-odată păru nesigur – şi să te aduc… eşti Logen Nouădegete?

Logen ridică mâna stângă şi se uită la tânărul palid, prin golul unde cândva avusese degetul mijlociu.

– O, carevasăzică… ă… îmi pare rău pentru deget.

Logen râse. Era pentru prima oară când râdea de când se târâse afară din râu. Nu era foarte amuzant, dar râse zgomotos. Era o senzaţie plăcută. Tânărul zâmbi şi alunecă din şa, cu mare chin.

– Eu sunt Malacus Quai.

– Malacus ce?

– Quai, răspunse el, îndreptându-se către foc.

– Ce fel de nume e ăsta?

– Sunt din Vechiul Imperiu.

Logen nu auzise niciodată despre un asemenea loc.

– Un imperiu, zici?

– Ei, bine, a fost cândva. Cea mai măreaţă naţiune din Cercul Lumii. Tânărul se ghemui anevoie lângă foc: Dar gloria trecutului a apus demult. Acum nu e cu mult mai mult decât un vast câmp de bătălie. Logen clătină din cap. Ştia destul de bine cum arăta

unul din acelea. E departe. În vestul lumii.

Ucenicul făcu un semn vag cu mâna.

Logen râse din nou.

– Acela este estul.

Quai zâmbi cu tristeţe.

– Eu sunt vizionar deşi, se pare, nu unul foarte bun. Maestrul Bayaz m-a trimis să te găsesc, dar stelele n-au fost favorabile şi m-am rătăcit, cu vremea vitregă. Îşi dădu la o parte părul din ochi şi îşi desfăcu braţele. Am avut un cal de povară, cu mâncare şi provizii şi un altul pentru tine, dar i-am pierdut într-o furtună. Mă tem că nu sunt făcut să mă descurc în lumea largă.

– Se pare că nu.

Quai scoase o ploscă din buzunar şi i-o întinse. Logen o luă, o deschise şi trase o duşcă zdravănă. Băutura fierbinte i se scurse pe gâtlej şi îl încălzi până la rădăcina părului.

– Ei, bine, Malacus Quai, ţi-ai pierdut mâncarea, dar ai avut grijă de ceea ce e mai important. Nu-i lucru uşor să mă faci să zâmbesc, zilele astea. Eşti bine-venit lângă focul meu.

– Mulţumesc. Ucenicul tăcu şi-şi întinse palmele spre flăcările meschine. N-am mâncat de două zile. Îşi scutură capul, fluturându-şi părul încoace şi încolo. A fost… o perioadă dificilă.

Îşi linse buzele şi se uită la ceaun.

Logen îi întinse lingura. Malacus Quai se holbă la ea cu ochi mari şi rotunzi.

– Tu ai mâncat?

Logen clătină din cap. Nu mâncase, dar bietul ucenic părea lihnit de foame şi mâncarea abia dacă ajungea pentru unul singur. Mai luă o duşcă din ploscă. Asta avea să-i ajungă, deocamdată. Quai atacă tocana cu poftă. Când isprăvi, răzui ceaunul, linse lingura şi pe urmă, ca supliment, linse marginea ceaunului. Se aşeză sprijinit de un bolovan.

– Îţi rămân veşnic îndatorat, Logen Nouădegete, mi-ai salvat viaţa. Nici n-am îndrăznit să sper că vei fi o gazdă atât de amabilă.

– Nici tu nu eşti chiar ceea ce aşteptam, sincer să fiu. Logen trase din nou din ploscă şi îşi linse buzele. Cine este acest Bayaz?

– Întâiul dintre Magi, mare în Înalta Artă şi cunoscător al adâncii înţelepciuni. Mă tem că va fi profund nemulţumit de mine.

– E de temut, aşadar?

– Păi, răspunse ucenicul cu glas pierit, e destul de irascibil.

Logen luă încă o înghiţitură. Căldura i se răspândea acum prin trup, prima oară când se simţea încălzit, de săptămâni. Urmă un moment de tăcere.

– Ce vrea de la mine, Quai?

Niciun răspuns. Sunetul molcom al sforăitului veni peste foc. Logen zâmbi şi se înfăşură în manta, întinzându-se să doarmă şi el.

Ucenicul se deşteptă cu un acces brusc de tuse. Era dimineaţă devreme şi lumea mohorâtă era cufundată într-o ceaţă deasă. Probabil că era mai bine aşa. Nu era nimic de văzut, doar o nesfârşită întindere de noroi, piatră şi dezolant orz sălbatic. Totul era acoperit de rouă rece, dar Logen reuşise să aprindă o flacără amărâtă. Părul lui Quai era lipit de faţa-i palidă. Se rostogoli pe o parte şi scuipă flegmă pe pământ.

– Aaaah, hârâi el.

Tuşi şi scuipă din nou.

Logen îşi fixă ultimele rămăşiţe ale harnaşamentului de nefericitul cal.

– 'Neaţa, zise el, ridicând privirea spre cerul alb, deşi nu e bună.

– Am să mor. Am să mor şi pe urmă nu va mai trebui să mă mişc.

– N-avem nimic de mâncare, aşa că ai să mori dacă rămânem aici. Atunci pot să te mănânc şi să mă întorc peste munţi.

Ucenicul schiţă un zâmbet.

– Ce facem?

– Chiar aşa, ce? Unde-l găsim pe acest Bayaz?

– La Marea Bibliotecă a Nordului.

Logen nu auzise niciodată de ea, dar, pe de altă parte, nu fusese niciodată prea interesat de cărţi.

– Care se află unde?

– La sud de aici, cam la patru zile călare, lângă un lac mare.

– Ştii drumul?

Clătinându-se, ucenicul se ridică în picioare şi rămase în loc, legănându-se uşor, respirând precipitat. Era palid ca o nălucă şi faţa îi lucea de sudoare.

– Cred că da, murmură el, dar nu părea deloc convins.

Nici Quai şi nici calul lui nu puteau supravieţui patru zile fără mâncare, chiar dacă nu se rătăceau. Mâncarea trebuia să aibă

prioritate. Cea mai bună opţiune era s-o apuce prin pădure către sud, în ciuda riscului mai mare. Puteau fi ucişi de bandiţi, dar aveau şanse mai mari să facă rost de hrană şi, altfel, foamea i-ar ucide.

– Mai bine ia calul, spuse Logen.

– Eu am pierdut caii, eu ar trebui să merg pe jos.

Logen puse mâna pe fruntea lui Quai. Era fierbinte şi lipicioasă.

– Ai febră. Mai bine ia calul.

Ucenicul nu încercă să se împotrivească. Îşi coborî privirea spre cizmele jerpelite ale lui Logen.

– Îmi poţi lua cizmele?

Logen clătină din cap.

– Prea mici.

Logen îngenunche şi se aplecă peste rămăşitele fumegânde ale focului, ţuguindu-şi buzele.

– Focurile au spirit. Am să-l ţin pe acesta sub limbă şi-l vom putea folosi să aprindem altul, mai târziu. Quai părea prea bolnav ca să se mire. Logen absorbi spiritul, tuşi din pricina fumului, se scutură, la gustul amar. Eşti gata de plecare?

Ucenicul ridică braţele într-un gest deznădăjduit.

– Sunt gata.

Lui Malacus Quai îi plăcea să vorbească. Vorbi în timp ce înaintau prin mlaştini spre sud, în timp ce soarele urca pe cerul mohorât, în timp ce intrau în pădure, către seară. Boala nu-l împiedica defel să trăncănească, dar pe Logen nu-l deranja. Trecuse multă vreme de când îi mai vorbise cineva şi asta îl ajuta să nu se gândească la picioare. Era lihnit de foame şi istovit, dar picioarele erau problema. Cizmele îi erau zdrenţe de piele veche, degetele, tăiate şi bătătorite, gamba îl ustura şi acum de la dinţii de shanka. Fiecare pas era un supliciu. Cândva era considerat cel mai temut om al Nordului. Acum se temea de cele mai mici beţe şi pietre de pe drum. Era o ironie, pe undeva. Tresări, când lovi cu piciorul o pietricică.

– … aşa că am petrecut şapte ani studiind cu Maestrul Zacharus. E mare în rândul Magilor, al cincilea dintre cei doisprezece ucenici al lui Juvens, un om mare. Tot ce avea legătură cu magii părea să fie mare în ochii lui Quai. A simţit că eram pregătit să vin în Marea Bibliotecă a Nordului şi să studiez cu Maestrul Bayaz, să-mi dobândesc toiagul. Dar aici lucrurile n-

au fost uşoare pentru mine. Maestrul Bayaz e cât se poate de pretenţios şi…

Calul se opri şi fornăi, tresări şi făcu un pas şovăitor în spate. Logen adulmecă aerul şi se încruntă. Erau oameni prin apropiere, şi încă unii nespălaţi. Ar fi trebuit să-i observe mai devreme, dar fusese concentrat la picioare. Quai îşi plecă privirea spre el.

– Ce-i?

Drept răspuns, parcă, un bărbat ieşi din spatele unui copac, la vreo zece paşi mai în faţă şi un altul puţin mai departe. Erau nişte lepădături, fără doar şi poate. Murdari, bărboşi, îmbrăcaţi în haine jerpelite şi desperecheate de blană şi piele. La urma urmei, nu foarte diferiţi de Logen. Cel sfrijit, din stânga, avea o suliţă cu capul ghimpat. Cel voinic, din dreapta, avea o sabie grea, pătată de rugină, şi un coif vechi şi ciobit, cu o ţepuşă în vârf. Înaintară, rânjind. Din spate se auzi un sunet şi Logen privi peste umăr, cu inima cât un purice. Un al treilea bărbat, cu un buboi mare pe faţă, înainta spre ei prudent, de-a lungul drumului, cu o secure grea de lemn în mâini.

Quai se aplecă din şa, cu ochii măriţi de frică.

– Sunt bandiţi?

– Tu eşti, naibii, vizionar, şuieră Logen printre dinţii încleştaţi.

Se opriră la un pas sau doi în faţa lor. Cel cu coiful părea să fie căpetenia.

– Frumos cal, mârâi el. Aţi vrea să ni-l împrumutaţi?

Cel cu suliţa rânji, apucând animalul de căpăstru.

Lucrurile luaseră o turnură cât se poate de proastă. Cu o clipă mai devreme, aşa ceva păruse imposibil, dar soarta găsise o cale. Logen se îndoia că ucenicul ar putea fi de mare folos într-o luptă. Asta însemna că era singur contra trei sau mai mulţi, şi doar cu un cuţit. Dacă stătea cu mâinile în sân, el şi Malacus aveau să sfârşească prin a fi jefuiţi şi, foarte probabil, ucişi. Trebuie să fii realist când vine vorba de asemenea lucruri.

Îi cercetă din nou pe cei trei bandiţi. Nu se aşteptau la vreo împotrivire din partea a doi oameni neînarmaţi – suliţa era înclinată, sabia cu vârful spre pământ. Despre secure, Logen nu ştia nimic, aşa că, în privinţa ei, trebuia să se bizuie pe noroc. Cel care loveşte primul loveşte, de obicei, ultimul, asta e o realitate tristă, aşa că Logen se întoarse către cel cu coiful şi îi scuipă spiritul în faţă.

Spiritul se aprinse în aer şi se dezlănţui flămând asupra lui. Capul îi explodă într-o ploaie de flăcări, sabia îi căzu zăngănind la

pământ. Se zgârie disperat pe faţă şi braţele i se aprinseră şi ele. Se îndepărtă clătinându-se, urlând.

Calul lui Quai se sperie de foc şi se ridică, fornăind, pe picioarele din spate. Gâfâind, bărbatul sfrijit se retrase împleticindu-se şi Logen făcu un salt lângă el, înhăţă mânerul suliţei cu o mână şi îl lovi cu capul în faţă. Nasul îi pârâi, izbindu-se de fruntea lui Logen, şi omul se îndepărtă, clătinându-se, cu sângele şiroind pe bărbie. Logen îl smuci înapoi, trăgând de suliţă, îi răsuci braţul drept într-un arc larg şi îl lovi cu pumnul în beregată. Omul se prăbuşi cu un gâlgâit şi Logen îi smulse suliţa din mâini.

Simţi mişcare în spatele lui şi se aruncă la pământ, rostogolindu-se spre stânga. Securea şuieră în aer deasupra capului său şi tăie o despicătură lungă în coasta calului, împroşcând picături de sânge pe pământ şi crăpând catarama chingii. Cu pas clătinat, omul cu buboi pe faţă se îndepărtă, pivotând după secure. Logen ţâşni spre el, dar îşi suci glezna de o piatră şi se clătină ca un om beat, scâncind de durere. O săgeată şuieră pe lângă faţa lui, de undeva din copacii din spate şi se pierdu în desişul de pe cealaltă parte a drumului. Calul fornăi şi lovi cu picioarele, rotindu-şi ochii nebuneşte, apoi porni în josul drumului, într-un galop sălbatic. Malacus Quai zbieră când şaua alunecă de sub el şi fu azvârlit în tufişuri.

Logen n-avea timp să se gândească la el. Cu un răcnet, se năpusti asupra omului cu securea, îndreptându-i suliţa spre inimă. Acesta ridică securea la timp ca să-i îndepărteze vârful, dar nu destul. Suliţa i se înfipse în umăr şi îl învârti. Se auzi un pârâit puternic, când coada se frânse. Logen îşi pierdu echilibrul şi căzu în faţă, doborându-l pe Buboi, pe burtă, în noroi. Vârful suliţei care ieşea prin spatele bărbatului tăie adânc în ţeasta lui Logen, când acesta se prăvăli peste el. Logen îl apucă de părul încâlcit cu ambele mâini, îi trase capul pe spate şi îi zdrobi faţa de o piatră.

Se ridică în picioare, clătinat, cu capul învârtindu-i-se, ştergându-şi sângele din ochi, tocmai la timp să vadă o săgeată ţâşnind dintre copaci şi împlântându-se într-un trunchi, foarte aproape. Logen se năpusti la arcaş. Acum îl vedea: un băiat nu mai mare de paisprezece ani, întinzând mâna după o altă săgeată. Logen scoase cuţitul. Băiatul potrivea săgeata în arc, dar avea ochii lărgiţi de panică. Bâjbâi după coardă şi îşi trecu săgeata prin palmă, cu un aer foarte surprins.

Logen era lângă el. Băiatul agită arcul, dar Logen se aplecă dedesubt şi făcu un salt înainte, lovind cu cuţitul de jos în sus, cu ambele mâini. Lama îl prinse pe băiat sub bărbie şi îl ridică în aer, apoi i se rupse în beregată. Băiatul căzu deasupra lui Logen, cu bucata zdrenţuită de lamă făcându-i o crestătură lungă în braţ. Sângele ţâşni peste tot, din tăietura din ţeasta lui Logen, din tăietura din braţul lui Logen, din rana care se căsca în gâtul băiatului.

Logen împinse trupul mort şi se sprijini de un copac, cu răsuflarea întretăiată. Inima îi bubuia, sângele îi urla în urechi, stomacul i se răscula.

– Sunt încă viu, şopti el. Sunt încă viu.

Rănile de la cap şi de la braţ începeau să-i pulseze. Încă două cicatrice. Ar fi putut să fie mult mai rău. Îşi şterse sângele din ochi şi şchiopătă înapoi spre drum.

Malacus Quai stătea neclintit, holbându-se, livid, la cele trei cadavre. Logen îl apucă de umeri şi îl cercetă de sus până jos.

– Eşti rănit? Quai doar se holba la trupurile neînsufleţite. Eşti mort?

Cadavrul bărbatului voinic cu coif fumega încă, răspândind un miros dezgustător de apetisant. Logen observă că avea în picioare o pereche de cizme bune, mult mai bune decât ale lui. Cel cu buboiul avea gâtul sucit prea tare ca să fie viu şi, în plus, avea suliţa frântă înfiptă în trup. Logen îl întoarse pe cel sfrijit cu piciorul. Avea încă un aer de uimire pe faţa-i însângerată, cu ochii spre cer, cu gura deschisă.

– Are probabil traheea ruptă, murmură Logen.

Avea mâinile pline de sânge. Îşi apucă o mână cu cealaltă, ca să le oprească tremuratul.

– Dar cel din pădure? Logen făcu semn cu capul. Cu calul ce s-a întâmplat?

– Dus, murmură Quai deznădăjduit. Ce facem?

– Vedem dacă au ceva de mâncare. Logen făcu semn către cadavrul care fumega. Iar tu o mă ajuţi să-i scot cizmele.

Exerciţii de scrimă

– Înghesuie-l, Jezal, înghesuie-l! Nu te sfii!

Jezal era extrem de silitor. Ţâşni înainte, lovind cu dreapta. West îşi pierduse deja echilibrul şi se împleticea în spate, răşchirat, abia reuşind să pareze cu sabia scurtă. Astăzi foloseau săbii pe jumătate ascuţite, ca să sporească periculozitatea exerciţiilor. Nu puteai chiar să înjunghii un om cu aşa ceva, însă puteai să-i faci o zgârietură dureroasă, chiar două, dacă te străduiai destul. Jezal intenţiona să-l zgârie niţel pe maior pentru umilinţa din ziua precedentă.

– Aşa, arde-l! Jap, căpitane! Jap, jap!

West dădu o lovitură stângace, însă Jezal o anticipă şi înlătură sabia, continuând să forţeze înaintarea, lovind din toate puterile. Tăie cu stânga o dată şi încă o dată. West pară disperat şi se retrase cu pas clătinat, lipindu-se de zid. Jezal îi venea de hac, în sfârşit. Chicoti vesel când se avântă din nou, cu sabia lungă, însă adversarul prinsese viaţă dintr-odată, în mod surprinzător. West îi scăpă şi pară lovitura cu o fermitate dezamăgitoare. Jezal făcu un pas poticnit în faţă, pierzându-şi echilibrul şi icni, şocat, când vârful sabiei sale nimeri golul dintre două pietre şi arma îi scăpă din mâna amorţită, zbârnâind înfiptă în zid.

West ţâşni înainte, se feri de cealaltă sabie a lui Jezal şi se izbi în el cu umărul.

– Ooof, făcu Jezal, împleticindu-se în spate şi prăbuşindu-se, în timp ce-şi agita stângaci sabia scurtă.

Sabia alunecă pe pietre şi Lordul Mareşal Varuz o prinse cu agilitate sub picior. Vârful tocit al sabiei lui West pluti ameninţător deasupra gâtului lui Jezal.

– La naiba! înjură el, când maiorul îi întinse mâna, rânjind.

– Da, murmură Varuz, cu un oftat adânc, la naiba, într-adevăr. O prestaţie chiar mai proastă decât ieri, dacă aşa ceva e cu putinţă! L-ai lăsat pe maiorul West să-şi bată iarăşi joc de tine! Jezal dădu la o parte mâna lui West, cu o privire încruntată şi se ridică în picioare. N-a pierdut nicio clipă controlul! Te-ai lăsat ademenit şi apoi dezarmat! Dezarmat! Nepotul meu n-ar fi făcut niciodată greşeala asta şi are opt ani! Varuz lovi cu băţul în pământ. Explică-mi, te rog, căpitane Luthar, cum poţi să câştigi un duel culcat pe burtă şi fără arme?

Jezal se îmbufnă şi se scărpină la ceafă.

– Nu? Pe viitor, dacă te prăbuşeşti de pe o stâncă, având armele în mâini, vreau să te văd zdrobit în bucăţi pe fundul prăpastiei, strângându-le în degetele moarte, m-auzi?

– Da, domnule mareşal Varuz, mormăi un Jezal bosumflat, dorindu-şi ca bătrânul ticălos să se rostogolească de pe o stâncă.

Sau poate din Turnul Lanţurilor. Asta ar fi cel mai bine. Poate că maiorul West l-ar putea însoţi.

– Încrederea excesivă e un blestem pentru un săbier! Trebuie să-ţi tratezi fiecare adversar ca şi când ar fi ultimul. Cât despre jocul de picioare – şi Varuz îşi strâmbă buza cu dezgust – bine şi frumos, când păşeşti în faţă, dar cum te retragi, cum te pleoşteşti. Maiorul n-a trebuit decât să te atingă şi ai căzut ca o şcolăriţă leşinată.

West îi rânji, privindu-l în faţă. Adora asta. Adora asta pur şi simplu, fir-ar el al naibii.

– Se spune că Bremer dan Gorst are un picior ca un stâlp de oţel. Un stâlp de oţel! Ar fi mai uşor să dobori Casa Creatorului decât pe el! Lordul Mareşal făcu semn către silueta imensului turn, ce se înălţa peste clădirile din curte. Casa Creatorului! strigă el, cu dezgust.

Jezal pufni şi lovi cu piciorul. A suta oară cocheta cu ideea să renunţe şi să nu mai ţină niciodată o sabie în mână. Dar ce-ar spune lumea? Tatăl lui era absurd de mândru de el, lăudându-se mereu cu iscusinţa lui, oricui stătea să-l asculte. Îşi pusese în gând să-şi vadă fiul luptând în Piaţa Mareşalilor, în faţa unei mulţimi dezlănţuite. Dacă Jezal abandona acum, tatăl lui s-ar simţi înjosit şi Jezal şi-ar putea lua adio de la poziţia lui, de la alocaţia lui, de la ambiţiile lui. Fără îndoială, fraţii săi ar fi încântaţi de asta.

– Echilibrul este cheia, turuia Varuz. Puterea ţi se ridică prin picioare! De acum înainte, vom adăuga la antrenamentul tău o oră pe bârnă. În fiecare zi! Jezal se crispă. Aşadar o alergare, exerciţii cu drugul greu, figuri de scrimă, o oră de lupte, figuri din nou, o oră pe bârnă. Lordul Mareşal clătină din cap cu satisfacţie. Asta ajunge, deocamdată. Te aştept mâine dimineaţă la ora şase, treaz ca lumina zilei. Varuz se încruntă. Treaz. Ca. Lumina. Zilei.

– Nu pot să fac asta la nesfârşit, ştii, spuse Jezal, în timp ce şontâcăia chinuit spre locuinţa lui. Cât din mizeria asta oribilă

trebuie să înghită un om?

West rânji.

– Asta-i nimic. Nu l-am văzut niciodată pe bătrânul ticălos atât de blând cu cineva. Trebuie că te place, într-adevăr. Cu mine n-a fost nici pe jumătate atât de prietenos.

Jezal se arătă neîncrezător.

– Mai rău de-atât?

– Eu n-am primit pedeapsa pe care ai primit-o tu. M-a obligat să ţin drugul greu deasupra capului toată după-amiaza, până când a căzut pe mine. Maiorul se strâmbă uşor, de parcă până şi amintirea l-ar fi durut. M-a pus să urc şi să cobor în fugă Turnului Lanţurilor cu armura pe mine. M-a pus să mă lupt patru ore în fiecare zi.

– Cum te-ai împăcat cu asta?

– N-am avut de ales. Nu sunt un nobil. Scrima era pentru mine singura cale de a mă face remarcat. Dar, până la urmă, a meritat. Câţi oameni de rând numiţi în Garda Regelui cunoşti?

Jezal ridică din umeri.

– Dacă stau să mă gândesc, foarte puţini.

El însuşi fiind nobil, nu credea că ar trebui să existe vreunul.

– Dar tu eşti dintr-o familie bună şi deja căpitan. Dacă reuşeşti să câştigi Turnirul, cine ştie cât de departe poţi ajunge? Hodd, Lordul Şambelan, Marovia, Înaltul Judecător, Varuz însuşi, în definitiv, au fost cu toţii campioni la vremea lor. Campionii cu sânge nobil se îndreaptă întotdeauna spre lucruri măreţe.

Jezal pufni.

– Ca prietenul tău, Sand dan Glokta?

Numele căzu între ei ca un bolovan.

– Ei, bine… aproape întotdeauna.

– Maior West, se auzi o voce răguşită din spate.

Un sergent îndesat cu o cicatrice în josul obrazului alerga spre ei.

– Sergent Forest, ce mai faci? întrebă West, bătându-l călduros pe spate.

Avea trecere la ţărani, dar, la drept vorbind, Jezal trebuia să-şi amintească mereu că West era el însuşi doar puţin mai presus de un ţăran. Putea fi el educat, putea fi el ofiţer şi aşa mai departe, însă avea mai multe în comun cu sergentul decât cu Jezal, dacă stăteai să te gândeşti.

Sergentul se lumină la faţă:

– Foarte bine, mulţumesc, domnule. Îşi înclină capul

respectuos în faţa lui Jezal: ’Neaţa, căpitane.

Jezal îl onoră cu o clătinare încordată a capului şi se întoarse să privească în susul aleii. Nu putea găsi niciun motiv pentru care un ofiţer ar vrea să se tragă de şireturi cu soldaţii de rând. În plus, acesta avea o cicatrice pe faţă şi era urât. Lui Jezal nu-i plăceau oamenii urâţi.

– Cu ce te pot ajuta? întreba West.

– Mareşalul Burr doreşte să vă vadă, domnule, pentru o şedinţă urgentă. Toţi ofiţerii superiori au ordin să participe.

Faţa lui West se întunecă.

– Voi merge de îndată ce voi putea.

Sergentul salută şi se îndepărtă cu paşi mari.

– Ce-i toată treaba asta? întrebă indiferent Jezal, urmărind cu privirea un conţopist care alerga după o hârtie pe care o scăpase.

– Englia. Acest Rege al Oamenilor Nordului, Bethod. West rosti numele cu o strâmbătură, de parcă îi lăsa un gust amar. Se zice că şi-a înfrânt toţi vrăjmaşii din Nord şi acum caută cu lumânarea război cu Uniunea.

– Ei, bine, dacă vrea război, zise nepăsător Jezal.

Războaiele erau un lucru bun, în opinia sa, o ocazie excelentă pentru glorie şi avansare. Hârtia flutură pe lângă cizma lui, în adierea uşoară a vântului, urmată îndeaproape de slujbaş, gâfâind. Jezal îi zâmbi larg, când acesta trecu în goană pe lângă el, îndoit de spate aproape în două, în efortul său stângaci de a încerca să prindă hârtia.

Maiorul înhăţă documentul murdar şi i-l înmână.

– Mulţumesc, domnule, zise funcţionarul, cu o expresie jalnică de gratitudine pe faţa-i năduşită. Vă foarte mulţumesc!

– N-ai de ce, murmură West şi slujbaşul făcu o mică plecăciune sincopată şi se îndepărtă în grabă.

Jezal era dezamăgit. Chiar îl amuzase urmărirea.

– O fi război, dar asta e ultima mea problemă în clipa asta. West oftă din toţi rărunchii. Sora mea este în Adua.

– Nu ştiam că ai o soră.

– Ei, bine, am şi e aici.

– Şi?

Jezal nu era prea entuziasmat să audă despre sora maiorului. West poate că se ridicase, dar ceilalţi membri ai familiei sale erau, fără îndoială, mai prejos de preocupările lui Jezal. Era interesat să cunoască fete sărace, de rând, de care putea să

profite şi fete bogate, nobile, cu care s-ar putea gândi să se căsătorească. Orice fată care se situa între acestea era lipsită de importanţă.

– Ei, bine, sora mea poate fi fermecătoare, dar e şi puţin... nonconformistă. Poate fi o pacoste când e prost dispusă. La drept vorbind, aş prefera să am grijă de o ceată de nordici decât de ea.

– Haide, West, făcu Jezal absent, abia ascultând ce spunea. Sunt sigur că nu poate fi atât de dificilă.

Maiorul se lumină.

– Ei, bine, sunt uşurat să te aud spunând asta. A fost mereu dornică să vadă Agriontul cu ochii ei şi de ani de zile îi tot spun că aş face cu ea un tur dacă s-ar întâmpla să vină aici vreodată. Aranjasem asta pentru azi, de fapt. Pe Jezal îl luă cu ameţeli. Acum, cu această întâlnire...

– Dar am atât de puţin timp zilele astea, se plânse Jezal.

– Îţi promit că am să mă revanşez. Ne întâlnim în apartamentul meu într-o oră.

– Stai puţin...

Dar West se îndepărta deja cu paşi mari.

Să nu fie prea urâtă, se ruga Jezal, apropiindu-se încet de uşa apartamentului maiorului West şi ridicând un pumn şovăitor, ca să bată. Doar să nu fie prea urâtă. Şi nici prea proastă. Orice, în afară de o după-amiază pierdută cu o fată proastă. Mâna i se îndrepta spre uşă când auzi de dincolo glasuri ridicate. Rămase, vinovat, pe coridor, apropiind urechea tot mai mult de lemn, sperând să audă ceva măgulitor despre sine.

– ... şi slujnica ta? se auzi înfundat glasul maiorului West, pe un ton ce părea foarte supărat.

– A trebuit s-o las la casă. Erau o grămadă de treburi de făcut. Nimeni n-a mai fost acolo de luni de zile.

Sora lui West. Inima lui Jezal se opri în loc. Un glas grav: părea grasă. Jezal nu-şi putea permite să fie văzut plimbându-se prin Agriont cu o fată grasă de braţ. Asta putea să-i distrugă reputaţia.

– Dar nu poţi să hoinăreşti pur şi simplu prin oraş de una singură!

– Am ajuns teafără aici, nu? Uiţi de unde ai plecat, Collem. Mă pot descurca fără nicio slujnică. Pentru majoritatea celor de aici nu sunt, oricum, mai bună decât o servitoare. În plus, îl voi avea pe prietenul tău, căpitanul Luthar, să aibă grijă de mine.

– Asta e şi mai rău, după cum ştii foarte bine.

– Ei, bine, de unde să ştiu că eşti ocupat. Am crezut că ai să-ţi poţi face timp să te ocupi de propria-ţi soră. Nu vorbea ca o toantă, ceea ce era ceva, dar grasă şi, pe deasupra, arţăgoasă! Nu sunt în siguranţă cu prietenul tău?

– E un soi destul de bun, dar el e în siguranţă cu tine? Jezal nu era sigur la ce se referea maiorul prin acea mică observaţie. Şi să te plimbi prin Agriont singură şi cu un bărbat pe care abia îl cunoşti? Nu face pe proasta. Te ştiu eu mai bine! Ce va crede lumea?

– Fac ceva pe ce crede lumea.

Jezal săltă de lângă uşă. Nu era obişnuit să audă doamnele folosind un asemenea limbaj. Grasă, arţăgoasă şi necioplită, la naiba! Putea fi chiar mai rău decât se temuse. Privi de-a lungul coridorului, cu gândul s-o ia la goană, ticluindu-şi deja o scuză. Al naibii ghinion, însă: cineva urca scările tocmai acum. Nu putea pleca fără să fie văzut. Va trebui pur şi simplu să bată la uşă şi să-şi isprăvească treaba. Scrâşni din dinţi şi bubui nerăbdător în uşă.

Glasurile se opriră dintr-odată şi Jezal afişă un zâmbet larg, neconvingător de prietenos. Să înceapă tortura! Uşa se dădu în lături.

Dintr-un anume motiv, se aşteptase la un fel de versiune mai scundă şi mai grasă a maiorului West, în rochie. Se înşelase amarnic. Avea probabil o siluetă uşor mai plină decât era strict după ultima modă, de când fetele slabe erau în vogă, dar nu se putea spune că era grasă, nu era grasă deloc. Avea părul întunecat, pielea întunecată, puţin mai întunecată decât ar fi în general considerat ideal. Jezal ştia că o doamnă trebuia să se ferească de soare cât putea, dar, privind-o, chiar nu-şi putea aminti de ce. Ochii ei erau întunecaţi, aproape negri, iar, în zilele astea, după ochii albaştri se întorceau capetele, însă ai ei străluceau în lumina difuză de la intrare într-un fel care te vrăjea.

Fata îi zâmbi. Un zâmbet straniu, mai înălţat într-o parte decât în cealaltă. Îi dădea lui Jezal o senzaţie uşor stânjenitoare, de parcă ea ar fi ştiut un lucru amuzant pe care el nu-l ştia. Cu toate acestea, dinţi excelenţi, albi şi strălucitori. Furia lui Jezal se topea cu repeziciune. Cu cât o privea, cu atât era mai copleşit de prezenţa ei şi cu atât i se golea mai mult mintea de raţiune.

– Bună, zise ea.

Gura lui Jezal se deschise uşor, ca prin forţa obişnuinţei, însă

nu rosti nimic. Mintea îi era o pagină albă.

– Trebuie să fii căpitanul Luthar.

– Ăă…

– Eu sunt sora lui Collem, Ardee. Se lovi peste frunte. Dar sunt aşa de idioată. Collem trebuie să-ţi fi povestit totul despre mine. Ştiu că voi doi sunteţi buni prieteni.

Jezal îi aruncă o privire stânjenită maiorului, care se încrunta la el şi părea oarecum încurcat. N-ar fi defel nimerit să spună că nu avusese habar de existenţa ei până în dimineaţa aceea. Se strădui să formuleze un răspuns cât de cât amuzant, dar nu-i trecu nimic prin minte.

Ardee îl apucă de cot şi îl conduse în cameră, vorbind în tot acest timp.

– Ştiu că eşti un mare duelist, dar mi s-a spus că mintea îţi e chiar mai ascuţită decât sabia. Într-o asemenea măsură, de fapt, încât îţi foloseşti doar sabia împotriva prietenilor, căci mintea ta e mult prea periculoasă.

Îl privi aşteptând. Tăcere.

– Păi, bâigui el. Lupt niţeluş cu sabia. Jalnic. De-a dreptul îngrozitor.

– Ăsta e omul potrivit sau îl am aici pe grădinar? Îl cercetă cu o expresie ciudată, greu de desluşit. Probabil că era acelaşi gen de privire pe care o avea Jezal când examina un cal pe care intenţiona să-l cumpere: prudent, cercetător, concentrat şi puţin dispreţuitor. Până şi grădinarii au uniforme splendide, se pare.

Jezal era aproape sigur că asta fusese un fel de insultă, dar era prea ocupat să încerce să se gândească la ceva spiritual ca să-i acorde prea mare atenţie. Ştia că trebuia să vorbească acum sau să-şi petreacă ziua întreagă într-o tăcere stingheritoare, aşa că deschise gura şi se lăsă în voia norocului.

– Îmi pare rău dacă par năucit, dar maiorul West e un bărbat atât de neatrăgător. Cum să mă fi aşteptat la o soră atât de frumoasă?

West izbucni într-un râs sforăitor. Sora lui ridică o sprânceană şi socoti pe degete:

– Uşor jignitor cu fratele meu, ceea ce e bine. Oarecum amuzant, ceea ce iarăşi e bine. Cinstit, ceea ce e reconfortant. Şi teribil de măgulitor cu mine, ceea ce, desigur, este excelent. Puţin cam târziu, dar, la urma urmei, a meritat aşteptarea. Îl privi pe Jezal în ochi. S-ar putea ca după-amiaza să nu fie o pierdere totală.

Jezal nu era sigur că-i plăcea acea ultimă remarcă şi nu era sigur nici că-i plăcea felul cum se uita la el, dar îi plăcea s-o privească, aşa că era pregătit să ierte o mulţime de lucruri. Femeile pe care le cunoştea spuneau arareori ceva isteţ, mai cu seamă cele care arătau bine. Bănuia că erau instruite să zâmbească, să clatine din cap şi să asculte în timp ce bărbaţii se ocupau de vorbit. În genere, era de acord cu acel mod de a face lucrurile, dar isteţimea îi şedea bine surorii lui West şi fata reuşise mai mult decât să-i stârnească curiozitatea.

Grasă şi arţăgoasă nu mai erau pe listă, în privinţa asta nu putea fi nicio îndoială. Cât despre necioplită, ei, bine, oamenii frumoşi nu sunt niciodată necioplіţi, nu-i aşa? Doar... nonconformişti. Începea să creadă că acea după-amiază, aşa cum spusese ea, ar putea să nu fie o pierdere totală.

West se îndreptă către uşă.

– Se pare că trebuie să vă las pe voi doi să râdeţi unul de altul. Lordul Mareşal Burr mă aşteaptă. Nu face nimic ce n-aş face eu, bine?

Comentariul părea să ţintească spre Jezal, dar West se uita la sora lui.

– Asta ar părea să îngăduie în principiu orice, zise ea, prinzând privirea lui Jezal.

Era uluit să simtă cum roşeşte ca o fetiţă. Tuşi şi îşi îndreptă privirea spre pantofi.

West îşi dădu ochii peste cap.

– Îndurare, zise el, în timp ce uşa se închise cu un clic.

– Vrei să bei ceva? întrebă Ardee, turnând deja vin într-un pahar.

Singur cu o tânără frumoasă. Nicidecum o experienţă nouă, îşi spuse Jezal şi, totuşi, părea că-i lipseşte siguranţa obişnuită.

– Da, mulţumesc, eşti foarte amabilă.

Da, ceva de băut, ceva de băut, exact ceea ce îi trebuia ca să-şi calmeze nervii. Ea îi întinse paharul şi turnă un altul pentru sine. Jezal se întrebă dacă se cuvenea ca o domnişoară să bea la ora asta, dar părea inutil să comenteze. Nu era sora lui, în definitiv.

– Spune-mi, căpitane, de unde îl cunoşti pe fratele meu?

– Ei, bine, e superiorul meu şi facem scrimă împreună. Creierul începea să-i funcţioneze din nou. Dar, de fapt... ştii asta deja.

Ea îi zâmbi larg.

– Desigur, dar guvernanta mea a susţinut întotdeauna că tinerilor trebuie să li se acorde porţia lor de conversaţie.

Jezal izbucni într-o tuse dizgraţioasă, în timp ce înghiţea şi îşi vărsă o parte din vin pe haină.

– Dumnezeule, zise el.

– Ţine, ia-l pe acesta o clipă.

Ardee îi dădu paharul ei şi Jezal îl luă fără să se gândească, dar pe urmă se pomeni cu ambele mâini ocupate. Când ea începu să-l tamponeze pe piept cu o batistă albă, nu putu să protesteze, deşi gestul i se părea cam îndrăzneţ. Sincer vorbind, ar fi putut protesta, dacă ea n-ar fi fost atât de al naibii de frumoasă. Se întreba dacă ea îşi dădea seama ce privelişte minunată îi oferea în josul bustului rochiei, dar, fireşte că nu, cum ar fi putut? Era pur şi simplu nouă aici, nedeprinsă cu manierele elegante, avea purtările neşlefuite ale unei fete de la ţară şi aşa mai departe... frumoasă privelişte, totuşi, asta nu putea fi tăgăduit.

– Aşa, acum e mai bine, zise ea, deşi tamponatul nu părea să fi schimbat cu nimic lucrurile. Nu în privinţa uniformei sale, în orice caz. Fata îi luă paharele, îl goli pe al ei repede, cu o smucitură exersată a capului şi le azvârli pe masă. Mergem?

– Da, desigur. Oh.

Şi Jezal îi oferi braţul.

Ea îl conduse afară, pe coridor şi pe scări în jos, sporovăind nestingherită. Era asaltat de un potop de lovituri conversaţionale şi, aşa cum subliniase mareşalul Varuz mai devreme, apărarea lui Jezal era slabă. Para cu disperare, în timp ce traversau spaţioasa Piaţă a Mareşalilor, însă abia reuşea să strecoare câte un cuvânt. Era ca şi cum Ardee era cea care trăise acolo de ani de zile şi Jezal cel care era ţărănoiul din provincie.

– Palatele Marţiale sunt acolo, în spate?

Ardee făcu semn cu capul către zidul impunător care despărţea cartierul general al armatelor Uniunii de restul Agriontului.

– Chiar aşa. Acolo îşi au birourile Lorzii Mareşali. Şi sunt cazărmi acolo şi armurării şi, ă...

Glasul i se stinse. Nu prea mai găsea altceva de spus, însă Ardee sări să-l salveze.

– Aşadar, fratele meu trebuie să fie pe undeva pe acolo. E un oştean destul de renumit, presupun. Primul care a trecut zidul la Ulrioch şi aşa mai departe.

– Păi, da. Maiorul West e foarte respectat aici…

– Dar poate fi atât de plicticos, nu-i aşa? Îi place atât de mult să fie misterios şi preocupat.

Ardee mimă un zâmbet palid, absent şi îşi scărpină bărbia, gânditoare, întocmai cum ar fi făcut fratele ei.

Îl prinsese perfect şi Jezal izbucni în râs, însă începea să se întrebe dacă fata ar trebui să stea chiar atât de aproape de el, să-l ţină de braţ într-un fel chiar atât de intim. Nu că Jezal ar fi avut ceva împotrivă, desigur. Dimpotrivă, dar lumea îi privea.

– Ardee… spuse el.

– Aşadar, aceasta trebuie să fie Aleea Regelui.

– Ăă, da, Ardee…

Ea se uita lung, în sus, la statuia magnifică a lui Harod cel Mare, cu ochii lui severi fixaţi asupra panoramei.

– Harod cel Mare? întrebă ea.

– Ăă, da. În vremurile întunecate, înainte să existe o Uniune, a luptat să aducă laolaltă Cele Trei Regate. A fost întâiul Mare Rege. Idiotule, gândi Jezal, asta ştie deja, toată lumea ştie. Ardee, cred că fratele tău n-ar…

– Iar acesta este Bayaz, Întâiul dintre Magi?

– Da, a fost cel mai de nădejde sfetnic al lui Harod. Ardee…

– E adevărat că şi acum i se păstrează un loc liber în Consiliul Închis?

Jezal fu luat pe nepregătite.

– Auzisem că există acolo un scaun gol, dar nu ştiam că…

– Au cu toţii o înfăţişare atât de serioasă, nu-i aşa?

– Ăă… presupun că au fost vremuri serioase, răspunse el, zâmbind neconvingător.

Un Cavaler Vestitor năvăli în josul aleii, călare pe un uriaş cal înspumat, cu soarele scânteind pe aripile aurii ale coifului. Secretarii se împrăştiară să-l lase să treacă şi Jezal încercă s-o îndepărteze cu blândeţe pe Ardee din calea lui. Spre consternarea lui, ea refuză să se clintească. Animalul trecu în goană, la câţiva centimetri de Ardee, destul de aproape ca rafala să sufle părul fetei în faţa lui Jezal. Ea se întoarse spre el, îmbujorată de emoţie, altminteri deloc speriată de pericolul pe lângă care trecuse.

– Un Cavaler Vestitor? întrebă ea, luându-l iarăşi de braţ şi conducându-l pe Drumul Regelui.

– Da, scânci Jezal, încercând cu disperare să-şi stăpânească glasul, Cavalerii Vestitori au o responsabilitate importantă. Ei duc

mesaje de la rege în orice colţ al Uniunii. Inima încetase să-i bubuie. Chiar şi dincolo de Marea Cercului, în Englia, Dagoska şi Westport. Sunt împuterniciţi să vorbească cu glasul regelui şi, astfel, le este interzis să glăsuiască altminteri decât în misiune regală.

– Fedor van Haden a fost pe corabia noastră când am venit încoace. E un Cavaler Vestitor. Am stat de vorbă ore în şir. Jezal încercă fără succes să-şi ascundă uluirea. Am vorbit despre Adua, despre Uniune, despre familia lui. Chiar a pomenit şi numele tău. Jezal nu reuşi nici de această dată să pară nonşalant. În legătură cu aşteptatul Turnir. Ardee se aplecă şi mai aproape de el. Fedor era de părere că Bremer dan Gorst te va tăia în bucăţi.

Jezal tuşi gâtuit, dar îşi reveni repede:

– Din nefericire, această părere pare a fi larg împărtăşită.

– Dar nu şi de tine, sper!

– Ăă…

Fata se opri şi-l luă de mână, privindu-l în ochi cu toată sinceritatea:

– Sunt sigură că ai să-l învingi, indiferent ce se spune. Fratele meu vorbeşte laudativ despre tine şi el e un om zgârcit cu elogiile.

– Ăă… bâigui Jezal. Degetele îl furnicau în mod plăcut. Ochii ei erau mari şi întunecaţi şi Jezal se pomeni în mare penurie de cuvinte. Ardee avea un fel de a-şi muşca buza de jos care îi făcea gândurile să rătăcească. O buză frumoasă, cărnoasă. Nu s-ar fi supărat s-o molfăie niţel şi el. Ei, bine, îţi mulţumesc.

Jezal afişă un zâmbet prostesc.

– Aşadar, acesta este parcul, zise Ardee, întorcându-se să admire priveliştea verde. E chiar mai frumos decât mi-am închipuit.

– Ăă… da.

– Ce minunat este să fii în miezul lucrurilor. Am petrecut atât de mult din viaţa mea la margine. Trebuie că aici se iau multe decizii importante, există mulţi oameni importanţi. Ardee îşi lăsă mâna să treacă prin frunzişul unei sălcii de lângă drum. Collem e îngrijorat că în Nord s-ar putea să fie război. Îşi făcea griji pentru siguranţa mea, cred că de aceea a vrut să vin aici. Cred că-şi face prea multe griji. Tu ce crezi, căpitane Luthar?

Până acum câteva ore, trăise într-o dulce ignoranţă în privinţa situaţiei politice, dar un asemenea răspuns n-ar fi fost potrivit.

– Ei, bine, zise el, căznindu-se să-şi amintească numele şi apoi cu uşurare: acestui Berthod i-ar prinde bine o muştruluială.

– Se zice că are douăzeci de mii de oameni ai Nordului sub stindardul său. Ardeen se aplecă spre el: barbari, murmură ea. Sălbatici, şopti ea. Am auzit că îşi jupoaie prizonierii de vii.

Jezal considera că aceasta nu era tocmai o conversaţie potrivită pentru o domnişoară.

– Ardee... începu el.

– Dar sunt sigură că, având oameni ca tine şi ca fratele meu, să ne apere, noi, femeile, nu avem de ce să ne facem griji.

Apoi Ardee se întoarse şi se îndepărtă pe alee. Jezal fu din nou nevoit să grăbească pasul ca s-o ajungă din urmă.

– Iar aceea este Casa Creatorului?

Ardee făcu semn cu capul către conturul fioros al imensului turn.

– Păi, da, este.

– Nu intră nimeni acolo?

– Nimeni. De când mă ştiu eu, în orice caz. Podul e ţinut sub lacăt. Jezal se încruntă către turn. Acum părea ciudat că nu se gândise niciodată la asta. Trăind în Agriont, Casa Creatorului era mereu acolo. Locul e zăvorât, cred.

– Zăvorât? Ardee se apropie foarte mult de el. Jezal privi cu nervozitate împrejur, dar nu se uita nimeni. Nu-i aşa că e ciudat că nu intră nimeni acolo? Nu-i aşa că e un mister? Aproape că îi simţea răsuflarea pe gât. Vreau să zic, de ce nu e doborâtă uşa pur şi simplu?

Jezal găsea că îi e îngrozitor de dificil să se concentreze, cu ea atât de aproape. Se întrebă, preţ de o clipă, înspăimântătoare şi senzuală deopotrivă, dacă era posibil ca ea să flirteze cu el. Nu, nu, sigur că nu! Nu era obişnuită cu oraşul, atâta tot. Purtările neşlefuite ale unei fete de la ţară... dar, pe de altă parte, era foarte aproape. De-ar fi doar ceva mai puţin atrăgătoare sau ceva mai puţin sigură pe sine. De-ar fi ceva mai puţin... sora lui West.

Jezal tuşi şi îşi întoarse privirea în josul aleii, sperând zadarnic să-şi mute gândurile. Doar câţiva oameni se deplasau de-a lungul drumului, dar nimeni pe care să-l recunoască, dacă nu cumva... Vraja lui Ardee se risipi dintr-odată şi Jezal simţi fiori de gheaţă pe piele. O siluetă gârbovită, încotoşmănată într-o zi atât de însorită, se îndrepta şchiopătând către ei, sprijinindu-se cu putere de un toiag. Era îndoit de spate şi tresărea la fiecare pas,

iar drumeţii care mergau mai repede îl ocoleau cu grijă. Jezal încercă s-o îndrepte pe Ardee în altă direcţie, înainte să fie văzuţi, dar ea se opuse cu graţie şi porni direct către târşâitul inchizitor.

Capul îi ţâşni în sus când se apropiară şi ochii îi sclipiră, recunoscându-l. Inima lui Jezal se opri în loc. Acum nu mai avea cum să-l ocolească.

– Ei, căpitane Luthar, zise Glokta cu căldură, târşâindu-se puţin prea aproape şi strângându-i mâna, ce plăcere! Mă surprinde că Varuz ţi-a dat drumul atât de devreme. Probabil că s-a mai înmuiat, cu vârsta.

– Lordul Mareşal este şi acum cât de poate de pretenţios! se oţărî Jezal.

– Sper că practicienii mei nu te-au stânjenit aseară. Inchizitorul clătină mâhnit din cap. N-au maniere. Pic de maniere. Dar sunt cei mai buni în ceea ce fac! Jur, regele nu are doi slujitori mai buni.

– Presupun că îl slujim cu toţii pe rege, fiecare în felul lui.

În glasul lui Jezal răzbătu ceva mai multă ostilitate decât avusese de gând.

Dacă Glokta era ofensat, n-o arătă.

– Chiar aşa. Nu cred că o cunosc pe prietena ta.

– Nu. Este…

– De fapt, ne-am cunoscut, spuse Ardee, spre marea surprindere a lui Jezal, întinzându-i mâna inchizitorului. Ardee West.

Sprânceana lui Glokta se ridică.

– Nu! Se aplecă ţeapăn, să-i sărute mâna. Jezal îi văzu gura strâmbându-se când se îndreptă, dar rânjetul ştirb reveni curând. Sora lui Collem West! Dar eşti atât de schimbată.

– În bine, nădăjduiesc, râse ea.

Jezal se simţea îngrozitor de stânjenit.

– Păi… da, într-adevăr, răspunse Glokta.

– Eşti schimbat şi tu, Sand. Ardee părea dintr-odată foarte tristă. Toată familia mea a fost extrem de îngrijorată. Am sperat şi am tot sperat că te vei întoarce teafăr. Jezal zări un spasm trecând peste faţa lui Glokta. Apoi, când am auzit că ai fost rănit… Cum te simţi?

Inchizitorul aruncă o privire către Jezal, cu ochii reci ca o moarte lentă. Jezal îşi coborî privirea spre cizme, cu un nod de teamă în gâtlej. Nu era cazul să se sperie de acest schilod, nu-i

aşa? Dar, cumva, îşi dorea să se mai afle încă la antrenamentul de scrimă. Glokta se uita lung la Ardee, cu ochiul stâng zbătându-se uşor, iar ea îi ţinea privirea, neintimidată, cu ochii plini de tăcută îngrijorare.

– Sunt bine. Atât cât e de aşteptat. Expresia lui devenise foarte ciudată. Jezal se simţea mai stingherit ca oricând. Mulţumesc că m-ai întrebat. Zău. Nimeni n-o face vreodată.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare. Inchizitorul îşi întinse gâtul într-o parte şi pe urmă se auzi un pocnet puternic.

– Ah! făcu el. Aşa. Mi-a făcut plăcere să vă revăd, pe amândoi, dar datoria mă cheamă.

Le oferi încă un zâmbet insuportabil, pe urmă se îndepărtă şchiopătând, cu piciorul stâng hârşâind în pietriş.

Ardee se încruntă spre spatele lui strâmb, în timp ce Glokta se îndepărta încet, şchiopătând.

– E atât de trist, murmură ea.

– Ce? bolborosi Jezal.

Se gândea la acel mare ticălos alb de pe stradă, la acei ochi înguşti, roz. La prizonierul cu sacul pe cap. Cu toţii îl slujim pe rege în felul nostru. Chiar aşa. Tresări involuntar.

– El şi fratele meu erau chiar apropiaţi. A venit să stea la noi într-o vară. Familia mea era atât de mândră să-l primească încât era stânjenitor. Obişnuia să se lupte cu fratele meu în fiecare zi şi câştiga mereu. Felul în care se mişca era un adevărat spectacol. Sand dan Glokta. A fost cea mai strălucitoare stea de pe cer. Ardee îşi flutură din nou jumătatea de zâmbet cunoscător. Şi acum aud că eşti tu.

– Ăă… făcu Jezal, nefiind sigur dacă îl lăuda sau îşi bătea joc de el.

Nu putea scăpa de sentimentul că fusese învins de două ori în ziua aceea, o dată de către fiecare dintre cei doi fraţi.

Îşi imagina, de fapt, că sora îl bătuse cel mai rău.

Ritualul de dimineaţă

Era o zi senină de vară şi parcul era plin până la refuz de petrecăreţi nostimi. Colonelul Glokta se îndrepta ţanţoş şi hotărât către o întâlnire de mare importanţă, iar oamenii se înclinau cu respect şi se dădeau la o parte din calea lui. Pe cei mai mulţi îi ignora, pe cei mai importanţi îi onora cu un zâmbet strălucitor. Puţinii norocoşi îi întorceau radioşi zâmbetul, încântaţi să fie remarcaţi.

– Bănuiesc că îl slujim cu toţii pe rege, în felul nostru, scânci căpitanul Luthar, întinzând mâna după sabie, dar Glokta era prea iute pentru el. Sabia lui lovi cu viteza fulgerului, înfigându-se direct în beregata ironicului idiot.

Sângele împroşcă faţa lui Ardee West. Fata bătu din palme, încântată, uitându-se la Glokta cu ochi strălucitori.

Luthar părea surprins să fie ucis.

– Ha! Chiar aşa! zise Glokta cu un zâmbet.

Căpitanul se prăbuşi cu faţa în jos, cu sângele ţâşnindu-i din gât. Mulţimea îşi răcni aprecierea şi Glokta le oferi o adâncă, graţioasă plecăciune. Uralele se înzeciră.

– O, colonele, n-ar trebui, murmură Ardee, în timp ce Glokta îi lingea sângele de pe obraz.

– N-ar trebui, ce? mârâi el, trăgând-o în braţele sale şi sărutând-o înfocat.

Mulţimea era în delir. Când Glokta se smulse din îmbrăţişare, ea gâfâia, ridicând spre el o privire adoratoare, cu ochii ei mari şi întunecaţi, cu buzele uşor depărtate.

– *Ahi'ectolu vă vea,* zise ea, cu un zâmbet drăgălaş.

– Ce?

Mulţimea amuţise, fir-ar a naibii, şi partea stângă a trupului îi amorţea.

Ardee îl atinse cu tandreţe pe obraz.

– *Ahi'ectolu!* strigă ea.

Se auzi o bătaie puternică în uşă. Ochii lui Glokta se deschiseră brusc. *Unde sunt? Cine sunt?*

O, nu.

O, da. Îşi dădu seama numaidecât că dormise prost, că are trupul chircit sub pături şi faţa cufundată în pernă. Întreaga parte

stângă îi era inertă.

Bătaia în uşă răsună mai puternic decât înainte.

– *Ahi'ectolu!* veni de dincolo răgetul gângav al lui Frost.

Când Glokta încercă să ridice capul de pe pernă, durerea îi străfulgeră gâtlejul. *A, nimic nu pune mintea în mişcare mai bine decât primul spasm al zilei.*

– Am priceput! zise el cu glas răguşit, lasă-mă un minut, la naiba!

Paşii grei ai albinosului se îndepărtară, cu un sunet înfundat, de-a lungul coridorului. Glokta rămase nemişcat preţ de o clipă, apoi, prudent, îşi mişcă braţul drept, foarte încet, cu răsuflarea întretăiată din cauza efortului, şi încercă să se întoarcă pe spate. Îşi încleştă pumnul, când în piciorul stâng porniră furnicăturile. *Măcar de-ar rămâne amorţit, blestematul.* Dar durerea îl cuprindea repede acum. Totodată, începea să perceapă un miros neplăcut. *La naiba. Iar am făcut pe mine.*

– Barnam! urlă Glokta, după care aşteptă, gâfâind, cu toată partea stângă pulsând de mama focului. *Unde e bătrânul idiot?* Barnam! răcni el din toţi bojocii.

– Sunteţi bine, domnule? se auzi glasul servitorului din spatele uşii.

Bine? Bine, nătărău bătrân? Şi când crezi tu că am fost bine ultima dată?

– Nu, fir-ar să fie! Am murdărit patul!

– Am fiert apă pentru baie, domnule. Vă puteţi ridica?

Frost mai fusese nevoit o dată să spargă uşa. *Poate că ar trebui s-o las deschisă toată noaptea, dar atunci cum aş putea dormi?*

– Cred că mă pot descurca, şuieră Glokta, cu limba lipită de gingiile goale, cu braţele tremurând, când îşi ridică trupul din pat şi se aşeză pe scaunul de alături.

Grotescul lui picior stâng, fără degete, zvâcnea, încă imposibil de controlat. Glokta coborî spre el o privire mânioasă, cu o ură fierbinte. *Spurcăciune oribilă. Revoltătoare, inutilă bucată de carne. De ce nu mi l-au tăiat pur şi simplu? De ce nu mi-l tai eu?* Dar ştia de ce. Având încă piciorul, putea să se prefacă măcar că e pe jumătate bărbat. Îşi izbi coapsa ofilită cu pumnul, apoi regretă imediat. *Nărod, nărod.* Durerea i se furişă pe spate în sus, ceva mai intensă ca înainte şi sporind cu fiecare secundă. *Hai, acum, hai, acum, să nu ne certăm.* Începu să frece cu blândeţe carnea zdrobită. *Suntem legaţi unul de altul, aşa că de*

ce să mă chinui?

– Puteţi ajunge la uşă, domnule?

Glokta strâmbă din nas din pricina mirosului, apoi îşi apucă bastonul şi încet, agonizant, se împinse în picioare. Străbătu şontâc încăperea, aproape alunecând până la jumătatea distanţei, dar redresându-se cu un spasm mistuitor. Întoarse cheia în broască, sprijinindu-se de perete ca să-şi menţină echilibrul, şi trase uşa în lături.

Barnam stătea de cealaltă parte, cu braţele desfăcute, gata să-l prindă. *Ce infamie. Să te gândeşti că eu, Sand dan Glokta, cel mai mare săbier pe care l-a văzut vreodată Uniunea, trebuie să fiu cărat la baie de un bătrân, ca să-mi pot spăla rahatul. Trebuie că acum se prăpădesc de râs toţi acei neghiobi pe care i-am bătut, dacă-şi mai amintesc de mine. Aş râde şi eu, dacă nu m-ar durea atât de tare.* Dar îşi ridică greutatea de pe piciorul stâng şi îşi puse braţul pe după umărul lui Barnam, fără să protesteze. *La ce bun, în definitiv? N-am de ce să nu-mi fac viaţa mai uşoară. Atât cât poate fi.*

Glokta trase adânc aer în piept.

– Ai grijă, piciorul nu s-a dezmorţit încă.

Săltară şi se împleticiră în josul coridorului, puţin prea îngust pentru amândoi. Sala de baie părea la un kilometru depărtare. *Sau mai mult. Aş prefera să străbat o sută de kilometri, aşa cum am fost cândva, decât drumul până la baie, aşa cum sunt acum. Dar ăsta-i ghinionul meu, nu-i aşa? Nu te poţi întoarce. Niciodată.*

Glokta simţea căldura desfătătoare a aburului pe pielea lipicioasă. Cu Barnam sprijinindu-l de braţe, ridică încet piciorul drept şi îl aşeză cu grijă în apă. *La naiba, e fierbinte.* Bătrânul servitor îl ajută să-şi vâre şi celălalt picior şi, apoi, luându-l de subsuori, îl coborî ca pe un copil, până când fu cufundat până la gât.

– Ahhh. Glokta dezvălui un zâmbet ştirb. Fierbinte ca forja Creatorului, Barnam, întocmai cum îmi place.

Căldura îi pătrundea acum în picior şi durerea ceda. *Nu dispare. Nu dispare niciodată. Dar e mai bine. Cu mult mai bine.* Glokta începu să se simtă aproape gata să înfrunte o nouă zi. *Trebuie să înveţi să iubeşti lucrurile mărunte ale vieţii. Cum ar fi o baie fierbinte. Trebuie să iubeşti lucrurile mărunte, când nu mai ai nimic altceva.*

Practicianul Frost îl aştepta jos, în micuţa sufragerie, cu trupul

mătăhălos îndesat într-un scaun scund, lângă perete. Glokta se lăsă în celălalt scaun şi adulmecă terciul aburind din castronul în care era înfiptă oblic o lingură de lemn, fără ca măcar să atingă marginea. Stomacul îi chiorăia şi gura începu să-i saliveze îngrozitor. *Ce mai, toate simptomele unei senzaţii de greaţă extremă.*

– Ura! strigă Glokta. Iarăşi terci! Aruncă o privire către practicianul neclintit. „Terci cu miere, mai bun ca orice-avere, totu-i o plăcere, când ai terci cu miere!” Ochii roz nu clipiră. E un cântecel pentru copii. Mama mea obişnuia să mi-l cânte. Dar n-a reuşit niciodată să mă facă să mănânc lăturile astea. Dar acum – şi vârî lingura mai adânc, nu mă mai satur de el. Frost îl privea fix. Sănătos, zise Glokta, vârându-şi pe gât o lingură de terci dulce şi luând o alta, delicios (înghiţind cu noduri încă puţin) şi iată argumentul decisiv (râgâind uşor la următoarea înghiţitură): nu e nevoie să mesteci. Împinse la o parte strachina aproape plină şi aruncă lingura după ea. Mmmm, mormăi el. Un mic dejun gustos îţi face ziua frumoasă, nu găseşti? Era ca şi cum s-ar fi uitat la un perete alb, dar fără toată emoţia pe care acesta ţi-o putea pricinui. Aşadar, Arhilectorul mă vrea din nou, nu-i aşa? Albinosul încuviinţă. Şi ce-ar putea să dorească ilustrul nostru conducător de la unul ca mine, ce crezi? Umeri ridicaţi. Hmmm. Glokta îşi linse resturile de terci de pe gingiile goale. Pare bine dispus, ştii cumva? Alţi umeri ridicaţi. Haide, haide, Practician Frost, nu-mi spune totul deodată, nu pot să te urmăresc. Tăcere.

Barnam intră în cameră şi luă castronul.

– Mai doriţi altceva, domnule?

– Categoric. O bucată mare de carne în sânge şi un măr crocant. Se uită spre Practicianul Frost. Îmi plăceau merele când eram copil. *De câte ori am făcut gluma asta?* Frost îl privea impasibil: ochii nu-i râdeau deloc. Glokta se întoarse spre Barnam şi bătrânul afişă un zâmbet obosit. O, bine, suspină Glokta. Omul trebuie să spere, nu-i aşa?

– Desigur, domnule, murmură servitorul, îndreptându-se spre uşă.

Aşa să fie?

Biroul Arhilectorului se afla la ultimul etaj al Casei Întrebărilor şi era cale lungă până sus. Mai rău, coridoarele erau ticsite de oameni. Practicieni, conţopişti, inchizitori, mişunând ca furnicile printr-un morman afânat de bălegar. Ori de câte ori le simţea

privirile asupra lui, Glokta şchiopăta pe lângă ei zâmbind, cu capul semeţ. Ori de câte ori simţea că e singur, se oprea şi gâfâia, asuda şi înjura, îşi freca şi îşi plesnea piciorul, redându-i o fărâmă de viaţă.

De ce trebuie să fie atât de sus? se întreba în timp ce îşi târşâia picioarele pe holurile întunecoase şi pe scările şerpuitoare ale labirinticei clădiri. Când ajunse în anticameră, era epuizat şi sufla greu, cu mâna stângă chinuită de dureri pe mânerul bastonului.

Secretarul Arhilectorului îl examină cu suspiciune din spatele unui birou mare şi întunecat, care ocupa jumătate din încăpere. În faţa lui erau amplasate câteva scaune, pentru ca oamenii să devină agitaţi aşteptând să intre, iar doi practicieni uriaşi flancau imensele uşi duble de la intrarea în birou, atât de neclintiţi şi de mohorâţi de parcă ar fi făcut parte din decor.

– Sunteţi aşteptat? întrebă secretarul, cu glas ascuţit.

Ştii cine sunt, răhăţel înfumurat.

– Desigur! se răsti Glokta, crezi că am urcat şchiopătând tocmai până aici ca să-ţi admir biroul?

Secretarul îl privi în josul nasului. Era un tânăr palid, chipeş, cu o chică de păr galben. *Al cincilea fiu umflat în pene al vreunui nobil mărunt cu şale hiperactive, şi crede că poate să-şi dea aere cu mine.*

– Şi numele dumneavoastră este? întrebă el, cu un rânjet batjocoritor.

Glokta era la capătul răbdării, după urcuş. Izbi cu bastonul în tăblia biroului şi secretarul fu cât pe ce să sară din scaun.

– Ce eşti, un idiot afurisit? Câţi inchizitori schilozi cunoşti?

– Ă… făcu secretarul, cu gura tremurând nervos.

– Ă? Ă? Ăsta e un număr? Vorbeşte!

– Păi, eu…

– Sunt Glokta, imbecilule! Inchizitorul Glokta!

– Da, domnule, eu…

– Mişcă-ţi fundul gras din scaun, nătărăule! Nu mă face să aştept! Secretarul sări, se repezi spre uşi, împinse în lături una dintre ele şi se dădu la o parte respectuos. Aşa mai merge, mârâi Glokta, târşâindu-se după el.

Ridică privirea către practicieni, când trecu şontâc pe lângă ei. Era aproape sigur că unul avea un uşor zâmbet pe faţă.

Încăperea nu era deloc schimbată de când o vizitase ultima oară, cu şase ani în urmă. Era un spaţiu circular, cavernos, cu

chipuri de garguie gravate pe tavanul boltit, cu singura fereastră imensă oferind o privelişte spectaculoasă spre turlele Universităţii, spre o imensă porţiune din zidul împrejmuitor al Agriontului şi spre silueta impunătoare a Casei Creatorului din spatele acestuia.

Camera era în cea mai mare parte căptuşită cu etajere şi dulapuri înţesate de stive înalte de registre şi hârtii ordonate cu grijă. Câteva portrete întunecate îl priveau de pe puţinele spaţii albe ale pereţilor, printre care unul imens, al actualului rege al Uniunii în tinereţe, cu un aer aspru şi înţelept. *Fără îndoială, pictat înainte să devină o parodie senilă. Astăzi, găseşti la el ceva mai puţină autoritate şi ceva mai mult umor involuntar.*

În mijlocul încăperii se afla o masă rotundă şi grea, pe suprafaţa căreia era pictată o hartă a Uniunii, cu desăvârşită migală. Fiecare oraş în care exista un departament al Inchiziţiei era marcat cu o piatră preţioasă, iar în mijloc se înălţa o minusculă replică de argint a oraşului Adua.

Arhilectorul şedea la această masă, într-un jilţ străvechi, adâncit într-o conversaţie cu un alt bărbat, un bătrân sfrijit, cu o faţă ursuză, îmbrăcat în veşminte negre. Sult ridică privirea, luminându-se, când Glokta se apropie de ei, cu pasu-i târşâit, dar expresia celuilalt nu se schimbă.

– Ei, bine, Inchizitor Glokta, sunt încântat că ai putut să ni te alături. Îl cunoşti pe Supraveghetorul General Halleck?

– N-am avut plăcerea, răspunse Glokta. *Nu că ar părea o mare plăcere.*

Bătrânul birocrat se ridică şi strânse mâna lui Glokta, fără entuziasm.

– Iar acesta este unul dintre inchizitorii mei, Sand dan Glokta.

– Într-adevăr, murmură Halleck. Ai fost în armată, cred. Te-am văzut o dată duelându-te.

Glokta îşi lovi piciorul cu bastonul.

– Asta nu poate să fi fost de curând.

– Nu.

Se lăsă tăcerea.

– Supraveghetorul General va primi, probabil, în curând, o promovare însemnată, zise Sult. Un scaun în însuşi Consiliul Închis.

Consiliul Închis? Chiar aşa? O promovare extrem de însemnată.

Însă Halleck nu părea deloc încântat.

– Voi considera treaba înfăptuită atunci când Maiestatea Sa va binevoi să mă invite, se răsti el, şi nu înainte.

Sult pluti uşor peste acest teren alunecos:

– Consiliul e de părere, sunt convins, că eşti singurul candidat demn de această recomandare, acum că Sepp dan Teufel nu mai este avut în vedere.

Bătrânul nostru amic Teufel? Nu mai este avut în vedere pentru ce?

Halleck se încruntă şi îşi scutură capul.

– Teufel. Am lucrat cu omul acesta vreme de zece ani. Nu mi-a plăcut niciodată – *nici nimeni altul, după cum te văd* – dar nu l-aş fi crezut niciodată un trădător.

Sult clătină din cap cu tristeţe.

– Suntem cu toţi profund marcaţi, dar avem aici mărturisirea, negru pe alb. Ridică hârtia împăturită cu o expresie mâhnită. Mă tem că rădăcinile corupţiei pot săpa foarte adânc. Cine să ştie asta mai bine decât mine, care am sarcina ingrată de a curăţa grădina de buruieni?

– Într-adevăr, într-adevăr, murmură Halleck, clătinând posomorât din cap. Meritaţi tot respectul pentru asta. Şi dumneavoastră, domnule Inchizitor.

– O, nu, eu nu, zise Glokta cu modestie.

Cei trei bărbaţi schimbară priviri cu un ipocrit respect reciproc.

Halleck îşi împinse scaunul în spate.

– Ei, bine, dările nu se colectează singure. Trebuie să mă întorc la treburile mele.

– Bucură-te de ultimele tale zile pe acest post, zise Sult. Îţi dau cuvântul că regele va trimite după tine cât de curând!

Halleck îşi îngădui un zâmbet minuscul, pe urmă îi salută cu o înclinare ceremonioasă a capului şi se îndepărtă cu paşi mari. Secretarul îl conduse afară şi închise uşa grea. Era tăcere. *Dar să fiu al naibii dacă voi fi eu cel care o voi rupe.*

– Bănuiesc că te întrebi ce-a fost asta, nu-i aşa, Glokta?

– Mi-a trecut acest gând prin minte, Eminenţa Voastră.

– Nu mă îndoiesc. Sult se ridică din scaun şi se îndreptă hotărât spre fereastră, cu mâinile-i înmănuşate în alb împreunate la spate. Lumea se schimbă, Glokta, lumea se schimbă. Vechea rânduială se prăbuşeşte. Loialitate, datorie, mândrie, onoare. Noţiuni care s-au perimat. Ce le înlocuieşte? Arhilectorul aruncă o privire peste umăr, preţ de o clipă, şi buza i se răsuci. Lăcomia.

Negustorii au devenit noua putere în ţară. Bancheri, neguţători, marinari. Oameni mici, cu minţi mici şi ambiţii mici. Oameni a căror singură loialitate este faţă de ei înşişi, a căror singură datorie este faţă de propria lor pungă, a căror singură mândrie este să-i tragă pe sfoară pe mai-marii lor, a căror singură onoare se măsoară în monede de argint. *Nu e nevoie să te întreb unde te situezi în clasa negustorilor.* Sult privi încruntat afară, pe urmă se întoarse către încăpere. Acum, se pare că fiul oricui se poate alege cu o educaţie, cu o afacere şi poate deveni bogat. Ghilda Pânzarilor, a Negustorilor de Mirodenii şi altele asemenea îşi sporesc constant averea şi influenţa. Parveniţii trufaşi le dictează superiorilor lor naturali. Degetele lor grase şi lacome umblă la coardele puterii. E aproape prea mult de suportat. Sult se scutură, în timp ce măsura cu pasul podeaua. Voi vorbi sincer cu tine, Inchizitorule. Arhilectorul îşi flutură mâna graţioasă, de parcă sinceritatea lui ar fi fost un dar nepreţuit. Uniunea n-a părut niciodată mai puternică, n-a controlat niciodată mai mult teritoriu, dar, în spatele faţadei, suntem slabi. Nu e un secret că regele este incapabil să ia singur decizii. Prinţul moştenitor Ladisla e un filfizon înconjurat de linguşitori şi de proşti, căruia nu-i pasă decât de jocuri şi de veşminte. Prinţul Raynault e mult mai potrivit să domnească, dar el e fratele mai mic. Consiliul Închis, a cărui sarcină ar trebui să fie cârmuirea acestei corăbii care ia apă, e plin de impostori şi uneltitori. Unii sunt, poate, loiali, alţii, categoric, nu, fiecare dornic să-l învârtă pe rege cum vrea el. *Cât de frustrant, când bănuiesc că ar trebui ca toţi să-l învârtă cum vrei tu!* Între timp, Uniunea e asaltată de duşmani, pericole de dincolo de hotare şi pericole din interior. În Gurkhul domneşte un împărat nou şi viguros, care-şi pregăteşte ţara pentru un nou război. Nordicii sunt şi ei cu arma în mână, pândind la hotarele Engliei. În Consiliul Deschis, nobilii vociferează pentru drepturi străvechi, în timp ce în sate ţăranii vociferează pentru drepturi noi. Arhilectorul suspină adânc. Da, vechea rânduială se prăbuşeşte şi nimeni nu are conştiinţa sau curajul s-o sprijine.

Sult se opri, ridicând privirea către unul dintre portrete: un bărbat robust, pleşuv, îmbrăcat în alb din cap până-n picioare. Glokta îl recunoscu imediat. *Zoller, cel mai mare dintre toţi Arhilectori. Campion neobosit al Inchiziţiei, eroul torţionarilor, năpasta trădătorilor.* Privea în jos cu mânie de pe perete, de parcă ar fi putut să-i ardă pe trădători cu o privire, chiar şi de

dincolo de moarte.

– Zoller, mârâi Sult. Lucrurile erau altfel pe vremea lui, îţi pot spune. Fără ţărani cârtitori, fără negustori pungaşi, fără nobili ursuzi. Dacă oamenii îşi uitau locul, le era amintit cu fierul înroşit şi, dacă vreun judecător cârcotaş îndrăznea să se plângă de asta, nimeni nu mai auzea vreodată de el. Inchiziţia era o instituţie nobilă, unde-şi găseau locul cei mai buni şi mai sclipitori. Să-şi slujească regele şi să smulgă necinstea din rădăcini, asta era singura lor dorinţă şi singura răsplată. *O, lucrurile erau măreţe în vremurile de demult.* Arhilectorul se strecură înapoi în scaun şi se apleca peste masă: Acum, am devenit un loc unde orice fiu de-al treilea al unui nobil scăpătat poate să-şi burduşească buzunarele cu şperţuri, sau unde o lepădătură cu porniri criminale poate face o pasiune pentru tortură. Influenţa noastră asupra regelui s-a erodat continuu, bugetele noastre au scăzut continuu. Cândva, eram temuţi şi respectaţi, Glokta, dar acum… *Suntem nişte impostori mizerabili.* Sult se încruntă. Ei, bine, nu mai suntem aşa. Intrigile şi trădările abundă şi mă tem că Inchiziţia nu se mai ridică la înălţimea misiunii sale. Prea mulţi dintre Superiori nu mai sunt de încredere. Nu-i mai preocupă interesele regelui sau ale statului, sau ale oricui în afară de propria persoană. *Superiorii? Nu sunt de încredere? Mă ia cu leşin.* Încruntătura lui Sult se adânci şi mai mult. Iar acum, Feekt e mort.

Glokta ridică privirea. *Asta chiar e o veste.*

– Lordul Cancelar?

– Se va anunţa mâine-dimineaţă. A murit subit, acum câteva nopţi, în timp ce tu te ocupai de prietenul tău Rews. Încă planează câteva întrebări asupra morţii sale, dar omul avea aproape nouăzeci de ani. De mirare e că a trăit atât. Cancelarul de aur i se spunea, cel mai mare politician al vremii sale. Chiar în aceste clipe i se ciopleşte chipul în piatră, pentru o statuie pe Aleea Regelui. Sult pufni: Cel mai mare dar la care oricare dintre noi poate spera. Ochii Arhilectorului se îngustară în despicături albastre. Dacă ai naivitatea să-ţi închipui că Uniunea e controlată de regele ei sau de către flecarii nătărăi cu sânge albastru din Consiliul Deschis, poţi să-i dai uitării. În Consiliul Închis se află puterea. Mai mult ca niciodată, de când cu boala regelui. Doisprezece oameni, în douăsprezece scaune mari şi incomode, cu mine printre ei. Doisprezece oameni cu idei foarte diferite şi, de douăzeci de ani, război şi pace. Feekt a ţinut balanţa. A

învrăjbit Inchiziţia cu judecătorii, bancherii cu armata. A fost axul în jurul căruia s-a întors regatul, temelia pe care s-a sprijinit. Moartea lui a lăsat un gol. Tot felul de goluri se cască şi oamenii se vor repezi să le umple. Am sentimentul că acel nemernic scâncit, Marovia, acea inimă însângerată a Înaltei Justiţii, acel autoproclamat campion al omului simplu, va fi primul la rând. E o situaţie alunecoasă şi periculoasă. Arhilectorul izbi cu pumnul în masă, în faţa lui. Trebuie să ne asigurăm că oamenii nepotriviţi nu vor profita de asta. Glokta clătină aprobator din cap. *Cred că am priceput ce vrei să spui, Arhilectore. Trebuie să ne asigurăm că noi suntem cei care vor profita şi nimeni altcineva.* Trebuie spus cu tărie că postul de Lord Cancelar este unul dintre cele mai influente din regat. Colectarea dărilor, vistieria, monetăriile regelui, toate sunt sub patronajul lui. Bani, Glokta, bani. Iar banii înseamnă putere. Nu e cazul să-ţi spun. Mâine va fi numit un nou cancelar. Candidatul nostru de frunte era fostul administrator al Monetăriilor, Sepp dan Teufel. *Înţeleg. Ceva îmi spune că nu va mai fi luat în calcul.* Buza lui Sult se răsuci. Teufel a avut legături strânse cu ghildele negustorilor, în mod special cu cea a pânzarilor. Rânjetul lui deveni o încruntătură. Şi, în plus, era un asociat al Înaltului Judecător Marovia. Aşa că, vezi tu, n-ar fi fost defel un Lord Cancelar potrivit. *Chiar aşa. Defel potrivit.* Supraveghetorul General Halleck este o alegere mult mai bună, în opinia mea.

Glokta privi către uşă:

– El? Lord Cancelar?

Sult se ridică zâmbind şi se îndreptă către o servantă de lângă perete.

– Chiar nu există nimeni altcineva. Toată lumea îl urăşte, iar el urăşte pe toată lumea, în afară de mine. Mai mult, e un conservator înrăit, care dispreţuieşte clasa negustorilor şi tot ce reprezintă ea. Arhilectorul deschise servanta şi scoase două pahare şi o carafă bogat ornamentată. Dacă nu va fi chiar o figură prietenoasă în Consiliu, cel puţin va fi una înţelegătoare şi a naibii de ostilă faţă de toţi ceilalţi. Nu-mi pot închipui un candidat mai potrivit.

Glokta încuviinţă.

– Pare un om cinstit. *Dar nu într-atât de cinstit încât să-l las să mă aşeze în baie. Dar tu, Eminenţă, l-ai lăsa?*

– Da, continuă Sult, va fi foarte valoros pentru noi. Arhilectorul turnă două pahare de vin roşu, greu. Şi, pe deasupra, am putut

să aranjez lucrurile şi pentru un nou Administrator al Monetăriei, unul înţelegător. Am auzit că pânzarii îşi muşcă pur şi simplu buza de furie. Marovia nu e nici el deloc fericit, ticălosul. Sult chicoti. Toate veşti bune, şi ţie trebuie să-ţi mulţumim. Întinse unul dintre pahare.

Otravă? O moarte lentă, cu zvârcoleli şi vărsături pe minunata pardoseală de mozaic a Arhilectorului? Sau doar căzând cu faţa în jos pe masa lui? Însă chiar nu avea altceva de făcut decât să apuce paharul şi să soarbă zelos. Vinul îi era necunoscut, dar era delicios. *Probabil dintr-un loc foarte frumos şi foarte îndepărtat. Cel puţin, dacă mor aici, sus, nu va mai trebui să cobor toate treptele.* Dar Arhilectorul bea şi el, numai zâmbete şi bunăvoinţă. *Aşadar, presupun că voi supravieţui, totuşi, acestei după-amiezi.*

– Da, am păşit cu dreptul. Acestea sunt vremuri într-adevăr periculoase şi, totuşi, pericolul şi şansa merg adesea mână-n mână. Glokta simţi o senzaţie ciudată strecurându-i-se în sus pe spinare. *E frică, ambiţie sau ambele?* Am nevoie de cineva care să mă ajute să pun ordine în lucruri. Cineva care nu se teme de Superiori, ori de negustori, nici măcar de Consiliul Închis. Cineva care să acţioneze cu subtilitate, cu discreţie şi fără cruţare. Cineva a cărui loialitate faţă de Uniune e mai presus de orice îndoială, dar care nu are prieteni în interiorul guvernului. *Cineva care e urât de toată lumea? Cineva care să preia întreaga vină dacă lucrurile merg prost? Cineva care va avea puţini jelitori la înmormântarea sa?* Am nevoie de un Inchizitor Privilegiat, Glokta. Cineva care să lucreze în afara controlului Superiorilor, dar sub deplina mea autoritate. Cineva care să răspundă doar în faţa mea. Arhilectorul ridică o sprânceană, ca şi cum tocmai i-ar fi venit ideea. Mi se pare că tu eşti extrem de potrivit pentru această sarcină. Ce crezi?

Cred că ocupantul unui asemenea post ar avea o mulţime de duşmani şi un singur prieten. Glokta ridică privirea către Arhilector. *Şi acel prieten ar putea să nu fie atât de demn de încredere. Cred că s-ar putea ca ocupantul unui asemenea post să nu dăinuie mult.*

– Aş putea avea puţin timp de gândire?

– Nu.

Pericolul şi şansa merg adesea mână-n mână.

– Atunci accept.

– Excelent. Cred cu tărie că acesta este începutul unei lungi şi fructuoase relaţii. Sult îi zâmbi peste buza paharului. Ştii, Glokta,

dintre toţi negustorii care mişună acolo, afară, pe pânzari îi găsesc cei mai greu de tolerat. În mare măsură, prin influenţa lor a intrat Westportul în Uniune şi datorită banilor Westportului am câştigat războiul gurkian. Regele i-a răsplătit, desigur, cu drepturi de negoţ nepreţuite, dar de atunci aroganţa lor a devenit insuportabilă. Ai fi zis că au luptat ei înşişi în bătălii, judecând după aerele pe care au început să şi le dea şi după libertăţile pe care şi le-au luat. Onorabila Ghildă a Pânzarilor! pufni el. Îmi dau seama acum că amicul tău Rews ne-a oferit mijloacele să-i prindem în laţ atât de bine încât ar fi păcat să-i lăsăm din mână.

Glokta era foarte surprins, dar credea că-şi ascunde bine sentimentele. *Să mergem mai departe? De ce? Pânzarii mişună liberi şi continuă să plătească şi asta mulţumeşte tot felul de oameni. Aşa cum stau lucrurile, sunt speriaţi şi cuminţi, întrebându-se pe cine a pomenit Rews, cine ar putea fi următorul pe scaun. Dacă întindem coarda, ar putea să aibă de suferit sau să fie terminaţi cu totul. Atunci vor înceta să plătească şi mulţi oameni vor fi nemulţumiţi. Unii dintre ei, chiar din această clădire.*

– Pot să-mi continui cu uşurinţă investigaţiile, Eminenţa Voastră, dacă doriţi s-o fac.

Glokta luă încă o sorbitură. Era, într-adevăr, un vin excelent.

– Trebuie să fim prudenţi. Prudenţi şi foarte scrupuloşi. Banii Pânzarilor curg ca laptele. Au mulţi prieteni, chiar şi în cercurile cele mai înalte ale nobilimii. Brock, Heugen, Isher şi mulţi alţii, în afară de ei. Unii dintre cei mai importanţi oameni ai ţării. Se ştie că au supt cu toţii la acest sân, într-un moment sau altul şi pruncii plâng când li se ia laptele. Un rânjet crud flutură peste chipul lui Sult. Însă, dacă vrem să-i învăţăm disciplina, copiii trebuie făcuţi uneori să plângă... Pe cine a pomenit viermele ăla de Rews în mărturisirea lui?

Glokta se aplecă, chinuit, trase către el scrisoarea de recunoaştere a lui Rews, o despături şi cercetă lista de nume din partea de sus a paginii.

– Sepp dan Teufel, pe care-l ştim cu toţii.

– O, îl ştim şi-l iubim, Inchizitorule, zise Sult, privind-l radios, dar simt că am putea să-l tăiem fără probleme de pe listă. Altcineva?

– Păi, să vedem. Glokta cercetă pe îndelete hârtia. Mai e Harod Polst, un pânzar. *Un nimeni.*

Sult flutură din mână nerăbdător:

– E un nimeni.

– Solimo Scandi, un pânzar din Westport. *Tot un nimeni.*

– Nu, nu, Glokta, putem să găsim pe cineva mai bun decât Solimo nu-ştiu-cum, nu-i aşa? Aceşti pânzari mărunţi nu prezintă cu adevărat interes. Smulge rădăcina, şi frunzele mor singure.

– Chiar aşa, Eminenţa Voastră. Îl avem pe Villem dan Robb, nobil mărunt, care deţine un mic punct vamal. Sult privi gânditor, clătină din cap. Ar mai fi…

– Stai! Vilem dan Robb… Arhilectorul pocni din degete. Fratele lui, Kiral, este unul dintre curtenii reginei. M-a făcut de ocară la o reuniune. Sult zâmbi. Da. Villem dan Robb, adu-l.

Şi, astfel, mergem mai adânc.

– Slujesc şi mă supun, Eminenţa Voastră. Există vreun anumit nume care trebuie menţionat?

Glokta îşi lăsă jos paharul gol.

– Nu. Arhilectorul se întoarse şi îşi flutură mâna din nou. Oricare, toţi, nu mă interesează.

Întâiul dintre magi

Lacul se întindea în depărtare, mărginit de stânci abrupte şi de verdeaţă picurând de apă, cu luciul ciupit de ploaie, vast şi cenuşiu, cât vedeai cu ochii. Trebuie spus că ochii lui Logen nu puteau vedea prea departe, pe o vreme ca asta. Ţărmul opus ar fi putut fi la o sută de paşi depărtare, dar apele calme păreau adânci. Foarte adânci.

Logen renunţase de mult la orice încercare de a rămâne uscat şi apa îi şiroia prin păr şi pe faţă, îi picura de pe nas, de pe degete, de pe bărbie. Să fie ud, istovit şi înfometat făcea parte din viaţă. Făcuse adesea, dacă stătea să se gândească. Închise ochii şi simţi ploaia răpăindu-i pe faţă, auzi apa pleoscăind pe prundiş. Îngenunche lângă lac, destupă plosca, o împinse sub apă şi urmări bulele de aer spărgându-se pe măsură ce se umplea.

Malacus Quai ieşi împleticindu-se din tufişuri, cu respiraţia iute şi întretăiată. Se prăbuşi în genunchi, se târî pe rădăcinile unui copac, tuşi, scuipând flegmă pe pietriş. Avea o tuse urâtă acum. I se ridica direct din măruntaie şi îi făcea întreaga cutie toracică să hârâie. Era chiar mai palid decât atunci când se întâlniseră prima oară şi mult mai slab. Logen era şi el ceva mai slab. Erau vremuri grele, una peste alta. Se îndreptă către ucenicul tras la faţă şi se ghemui lângă el.

– Lasă-mă o clipă.

Quai îşi închise ochii afundaţi în orbite şi îşi dădu capul pe spate. Doar o clipă. Gura îi atârna deschisă, tendoanele gâtului său sfrijit îi ieşiseră în afară. Arăta deja ca un cadavru.

– Nu te odihni prea mult. S-ar putea să nu te mai ridici niciodată.

Logen întinse plosca. Quai nici măcar nu-şi ridică braţul s-o ia, aşa că Logen i-o duse la buze şi o ridică, puţin înclinată. Quai luă, tresărind, o înghiţitură, tuşi, apoi capul îi căzu pe spate, lovindu-se de copac, ca o piatră.

– Ştii unde suntem? întrebă Logen.

Ucenicul se uită clipind la apă, de parcă abia acum ar fi observat-o.

– Acesta trebuie să fie capătul nordic al lacului… ar trebui să existe o cărare. Glasul i se stinse, devenind o şoaptă. La capătul

sudic se află un drum cu două pietre. Izbucni într-o tuse violentă şi înghiţi cu dificultate. Urmează drumul peste pod şi ai ajuns, zise el cu glas răguşit.

Logen privi de-a lungul malului, la copacii picurând de apă.

– Cât e de departe? Niciun răspuns. Apucă umărul osos al bolnavului şi îl scutură. Pleoapele lui Quai se mijiră şi ucenicul îşi ridică privirea împăienjenită, încercând să se concentreze. Cât de departe?

– Şaizeci de kilometri.

Logen îşi supse dinţii. Quai n-ar putea străbate pe jos şaizeci de kilometri. Ar fi norocos să facă şaizeci de paşi pe propriile picioare. Ştia asta foarte bine, se putea citi în ochii lui. Avea să fie mort în curând, aprecie Logen, în cel mult câteva zile. Văzuse oameni mai puternici răpuşi de friguri.

Şaizeci de kilometri. Logen cugetă profund la asta, scărpinându-şi bărbia cu degetul mare. Şaizeci de kilometri.

– La naiba! şopti el.

Trase raniţa lângă el şi o deschise. Mai aveau ceva mâncare, dar nu multă. Câteva fâşii de carne uscată şi tare, un codru de pâine neagră, mucegăită. Privi peste lacul liniştit. Cel puţin nu aveau să rămână fără apă de băut prea curând. Îşi scoase ceaunul greu din raniţă şi îl aşeză jos, pe prundiş. Fuseseră împreună multă vreme, dar nu mai rămăsese nimic de gătit. Nu te poţi ataşa de obiecte, nu aici, în sălbăticie. Azvârli funia în tufişuri, pe urmă îşi săltă raniţa uşurată peste umăr.

Ochii lui Quai se închiseseră din nou şi abia mai respira. Logen îşi amintea şi acum prima oară când fuseseră nevoiţi să lase pe cineva în urmă, îşi amintea de parcă ar fi fost ieri. Ciudat cum uitase numele băiatului, dar chipul lui continua să-l urmărească.

Shanka îi luaseră o bucată din coapsă. O bucată mare. Gemuse tot drumul. Nu putea păşi. Rana se infectase, ar fi murit oricum. Trebuia să-l părăsească. Nimeni nu-l învinuise vreodată pe Logen pentru asta. Băiatul fusese prea tânăr, n-ar fi trebuit să plece de la bun început. Ghinion, atâta tot, se putea întâmpla oricui. Strigase după ei în timp ce coborau dealul, într-un grup tăcut, mohorât, cu capetele plecate. Lui Logen i se păruse că-i auzea strigătele chiar şi după ce-l lăsaseră mult în urmă. Le auzea şi acum.

În războaie fusese altfel. Din coloane cădeau oameni tot timpul, în marşurile lungi, în lunile friguroase. La început rămâneau la coadă, apoi rămâneau în urmă, după aceea

rămâneau la pământ. Cei înfriguraţi, cei bolnavi, cei răniţi. Logen fu străbătut de un fior şi îşi vârî capul între umeri. La început încerca să-i ajute. Apoi a devenit recunoscător că nu se număra printre ei. Apoi a ajuns să păşească peste cadavre fără să le observe măcar. Înveţi să-ţi dai seama când cineva nu se mai ridică. Logen se uită la Malacus Qui. O moarte în plus în sălbăticie nu era nimic demn de remarcat. Omul trebuie să fie realist, în definitiv.

Ucenicul se trezi din somnul lui agitat şi încercă să se ridice. Mâinile îi tremurau cumplit. Ridică privirea spre Logen, cu ochii scânteind.

– Nu mă pot ridica, zise el răguşit.

– Ştiu. Mă mir că ai reuşit să ajungi până aici.

Acum nu mai conta atât de mult. Logen ştia drumul. Dacă găsea cărarea, putea parcurge treizeci de kilometri pe zi.

– Dacă-mi laşi o parte din mâncare… poate… după ce ajungi la bibliotecă… cineva…

– Nu, zise Logen, strângând din fălci. Am nevoie de mâncare. Quai scoase un sunet ciudat, ceva între tuse şi suspin. Logen se aplecă şi se propti cu umărul drept în stomacul lui Quai, împingându-şi braţul pe după şalele lui. Nu te pot căra şaizeci de kilometri fără ea, adăugă el şi se îndreptă, săltându-l pe ucenic peste umăr.

Porni de-a lungul ţărmului, ţinându-l pe Quai de manta, cu cizmele scârţâind pe pietrişul ud. Ucenicul nici nu se mişca, doar atârna acolo, ca un sac de zdrenţe ude, cu braţele inerte lovindu-se de partea dindărăt a picioarelor lui Logen.

După ce făcu vrei treizeci de paşi, Logen se întoarse şi privi înapoi. Ceaunul zăcea părăsit lângă lac, umplându-se deja cu apă de ploaie. Trecuseră prin multe împreună, el şi ceaunul acela.

– Adio, vechi prieten.

Ceaunul nu răspunse.

Logen îşi aşeză cu blândeţe povara tremurândă la marginea drumului, apoi îşi întinse spatele chinuit, îşi scărpină bandajul murdar de pe braţ şi luă o înghiţitură de apă din ploscă. Apa era singurul lucru care trecuse de buzele lui suferinde în ziua aceea şi foamea îi rodea stomacul. Măcar nu mai ploua. Trebuie să înveţi să te bucuri în viaţă de lucrurile mărunte, precum cizmele uscate. Trebuie să iubeşti lucrurile mărunte, când nu ai altceva.

Logen scuipă în noroi şi îşi frecă degetele, dezmorţindu-le.

Locul nu putea trece neobservat, asta era sigur. Cele două pietre se înălţau deasupra drumului, bătrâne şi găurite, cu petice de muşchi verzi la bază şi licheni gri mai sus. Erau acoperite de scrijelituri decolorate, şiruri de litere într-o scriere pe care Logen n-o înţelegea, nici măcar n-o recunoştea. Cu toate acestea, aveau un aer ameninţător, dându-ţi senzaţia mai degrabă că te avertizează decât că te întâmpină.

– Prima Lege.

– Ce? făcu Logen, surprins.

Quai oscilase chinuit între somn şi trezie de când lăsaseră ceaunul în urmă, acum două zile. Ceaunul ar fi putut scoate sunete mai inteligibile, în perioada aceea. De dimineaţă, când se trezise, Logen îl găsise pe Quai abia respirând. La început fusese convins că e mort, dar omul încă se agăţa, fără putere, de viaţă. Nu renunţa uşor, ce era al lui era al lui.

Logen îngenunche şi dădu la o parte părul ud de pe faţa lui Quai. Ucenicul îl apucă pe neaşteptate de încheietură şi dădu să se ridice.

– E interzis, şopti el, fixându-l pe Logen cu ochi mari, să atingi Cealaltă Parte!

– Cum?

– Să vorbeşti cu diavolii, zise el răguşit, agăţându-se de haina ponosită a lui Logen. Creaturile lumii de dedesubt sunt plămădite din minciuni! N-ai voie s-o faci!

– N-am s-o fac, bolborosi Logen, întrebându-se dacă avea să ştie vreodată despre ce vorbea ucenicul. N-am s-o fac. Dacă are vreo importanţă.

N-a prea avut. Ucenicul căzuse deja înapoi în somnul lui agitat. Logen îşi frământă buza. Spera că ucenicul avea să se trezească din nou, deşi nu prea credea asta. Dar poate că acel Bayaz avea să fie în stare să facă ceva, era Întâiul dintre Magi, în definitiv, mare în Înalta Înţelepciune şi aşa mai departe. Aşadar, Logen îl ridică din nou pe Quai pe umăr şi porni, târându-şi picioarele, printre pietrele străvechi.

Drumul urca abrupt între stâncile de deasupra lacului, ici înălţat, acolo tăiat adânc în pământul pietros. Era mâncat de vreme şi plin de gropi, năpădit de buruieni. Se răsucea în spirală la nesfârşit şi curând Logen gâfâia năduşit şi picioarele îi ardeau de efort. Pasul începu să-i încetinească.

Adevărul era că obosise. Nu doar din pricina urcuşului sau a drumului de corvoadă pe care-l străbătuse în ziua aceea, cu un

ucenic pe jumătate mort pe umăr sau a efortului din ziua precedentă sau măcar din cauza luptei din pădure. Era obosit de toate. De shanka, de războaie, de întreaga-i viaţă.

– Nu pot merge la nesfârşit, Malacus. Nu pot lupta la nesfârşit. Cât din mizeria asta oribilă trebuie să înghită un om? Trebuie să mă aşez o clipă. Într-un nenorocit de scaun normal! Cer atât de mult? Da?

În această stare de spirit, înjurând şi bodogănind la fiecare pas, cu capul lui Quai lovindu-l peste fese, Logen ajunse la pod.

Era la fel de bătrân ca drumul, acoperit de plante târâtoare, simplu şi suplu, arcuindu-se cam douăzeci de paşi peste o trecătoare ameţitoare. Jos, departe, un râu se învolbura peste pietrele colţuroase, umplând aerul de zgomot şi stropi strălucitori de apă. Pe malul celălalt, între stâncile falnice acoperite de muşchi, fusese ridicat un zid înalt, construit cu atâta strădanie încât era greu să-ţi dai seama unde se termină costişa naturală şi unde începe cea făcută de mâna omului. O singură poartă bătrână era încastrată în el, căptuşită cu aramă bătută, acum brăzdată de dungi verzi din pricina umezelii şi a anilor.

În timp ce îşi alegea drumul cu grijă peste pietrele alunecoase, Logen se pomeni întrebându-se, în virtutea obişnuinţei, cum putea să fie asediat acest loc. Nu putea. Nici cu o mie de oameni pe alese. În faţa porţii se afla doar un prag îngust de piatră. Nu aveai loc să fixezi o scară sau să balansezi un berbec. Zidul măsura cel puţin zece metri în înălţime şi poarta avea un aspect înfricoşător de solid. Şi, dacă era ca apărătorii să coboare podul… Logen aruncă o privire peste margine şi înghiţi: era cale lungă până jos.

Trase adânc aer în piept şi izbi cu pumnul în arama verde şi udă. Patru bubuituri puternice, răsunătoare. Aşa bătuse în porţile Carleonului, după bătălie şi oamenii se grăbiseră să se predea. Acum, nimeni nu se grăbea să facă nimic.

Aşteptă. Bătu din nou. Aşteptă. Era din ce în ce mai ud, în ceaţa râului. Scrâşni din dinţi. Ridică mâna, să bată din nou. O uşiţă îngustă ţâşni la o parte şi o pereche de ochi urduroşi îl priviră cu răceală, din spatele zăbrelelor groase.

– Cine mai e? se răsti un glas morocănos.

– Logen Nouădegete e numele meu. Noi…

– N-am auzit niciodată de tine.

Nicidecum întâmpinarea la care sperase Logen.

– Am venit să-l văd pe Bayaz. Niciun răspuns. Întâiul dintre…

– Da, e aici. Dar uşa nu se deschise. Nu primeşte vizite. I-am spus asta ultimului mesager.

– Eu nu sunt mesager. Cu mine e Malacus Quai.

– Malaca şi mai cum?

– Quai, ucenicul.

– Ucenic?

– E foarte bolnav, zise încet Logen. S-ar putea să moară.

– Bolnav, zici? Să moară, am auzit bine?

– Da.

– Încă o dată, cum te numeşti?

– Deschide numai uşa aia blestemată! Logen îşi agită zadarnic pumnul în faţa vizetei. Te rog.

– Nu lăsăm pur şi simplu pe oricine înăuntru… ia ridică. Arată-mi mâinile.

– Ce?

– Mâinile.

Logen ridică mâinile. Ochii apoşi se mişcară încet peste degete.

– Sunt nouă. Lipseşte unul, vezi?

Împinse ciotul către deschizătură.

– Nouă, nu-i aşa? Ar fi trebuit să spui.

Zăvoarele zăngăniră şi uşa se crăpă încet. Un bărbat în vârstă, încovoiat sub o armură învechită, se holba la el cu suspiciune, din partea cealaltă. Ţinea în mână o sabie lungă, mult prea grea pentru el. Vârful ei se clătina nestăpânit, în timp ce omul se căznea să ţină sabia în sus.

Logen ridică mâinile:

– Mă predau.

Bătrânul paznic nu era amuzat. Mârâi posac, când Logen trecu pe lângă el, apoi se opinti să închidă poarta, o zăvorî pe bâjbâite, se întoarse şi se îndepărtă târşâindu-şi picioarele, fără să mai scoată o vorbă. Logen îl urmă în susul unei văi înguste, mărginite de case ciudate, dărăpănate şi acoperite de muşchi, pe jumătate săpate în stâncile abrupte, contopindu-se cu muntele.

În pragul unei uşi, o femeie cu faţa mohorâtă lucra la o furcă de tors şi se uită încruntată la Logen când trecu pe lângă ea, cu ucenicul inconştient pe umăr. Logen îi răspunse cu un zâmbet. Nu era o frumuseţe, asta era sigur, dar trecuse foarte multă vreme. Femeia intră în casă, aplecându-şi capul şi trânti uşa cu piciorul, lăsând roata să se învârtă. Logen oftă. Vechea vrajă era încă acolo.

Următoarea clădire era o brutărie cu un horn turtit care scotea fum. Mirosul de pâine coaptă făcu stomacul gol al lui Logen să chiorăie. Ceva mai încolo, câţiva copii râdeau şi se jucau, alergând în jurul unui bătrân copac pipernicit. Îi amintiră lui Logen de propriii copii. Nu semănau defel cu ei, dar Logen era într-o stare de spirit morbidă.

Trebuia să recunoască, era puţin dezamăgit. Se aşteptase la o atmosferă firoscoasă şi la mult mai multe bărbi. Oamenii ăştia nu păreau atât de nemaipomenit de înţelepţi. Arătau întocmai ca orice alţi ţărani. Nimic diferit de felul în care arătase satul lui înainte să vină shanka. Se întreba dacă se afla unde trebuie. Pe urmă trecură de o cotitură a drumului.

În faţa lor, în coasta muntelui, se înălţau trei turnuri mari, conice, unite la bază, dar separate mai sus, acoperite de iederă întunecată. Păreau mult mai bătrâne chiar decât străvechiul pod şi decât străvechiul drum, bătrâne ca muntele însuşi. La baza lor se îngrămădeau de-a valma alte clădiri, răzleţite la marginile unei curţi largi în care oamenii îşi vedeau de treburile de zi cu zi. O femeie subţire bătea untul într-un pridvor. Un fierar îndesat încerca o potcoavă pe copita unei iepe agitate. Un măcelar bătrân şi pleşuv, cu şorţul pătat, terminase de tranşat un animal şi îşi spăla braţele pline de sânge într-o albie.

Iar pe treptele largi din faţa celui mai înalt dintre cele trei turnuri, şedea un bătrân magnific. Era înveşmântat în alb din cap până-n picioare, avea o barbă lungă, nasul coroiat şi părul alb revărsat de sub o tichie albă. Logen era, în sfârşit, impresionat. Întâiul dintre Magi arăta, cu siguranţă, aşa cum trebuia. Când Logen se apropie de el, târşâindu-şi picioarele, bătrânul se ridică de pe trepte şi porni în goană spre ei, cu mantaua-i albă fluturând în urmă.

– Aşezaţi-l aici, jos, murmură el, indicând un petic de iarbă de lângă fântână, şi Logen îngenunche şi îl răsturnă pe Quai pe pământ, cât putu mai uşor, cu durerile puternice de spate pe care le avea.

Bătrânul se aplecă deasupra lui şi îi aşeză o mână noduroasă pe frunte.

– V-am adus ucenicul înapoi, bolborosi Logen, fără rost.

– Al meu?

– Nu sunteţi Bayaz?

Bătrânul râse.

– O, nu, eu sunt Wells, intendent aici, la bibliotecă.

– Eu sunt Bayaz, veni o voce din spate.

Măcelarul se apropia încet de ei, ştergându-şi mâinile cu o bucată de pânză. Părea să aibă în jur de şaizeci de ani, dar era bine clădit, cu faţa puternică, brăzdată de riduri adânci şi o barbă sură, tunsă scurt, în preajma gurii. Era cu desăvârşire chel şi soarele după-amiezii strălucea pe ţeasta-i arsă de soare. Nu era nici frumos, nici maiestuos, însă când se apropie, părea să aibă într-adevăr ceva aparte. O siguranţă, un aer poruncitor. Un om obişnuit să poruncească şi să fie ascultat.

Întâiul dintre Magi luă mâna stângă a lui Logen în palmele sale şi o strânse cu căldură. Apoi o întoarse şi examină ciotul degetului tăiat.

– Logen Nouădegete, aşadar. Cel căruia i se spune Sângerosul Nouă. Am auzit tot felul de poveşti despre tine, chiar închis aici, în biblioteca mea.

Logen tresări. Putea ghici ce fel de poveşti ar fi putut auzi bătrânul.

– Asta a fost demult.

– Desigur. Avem cu toţii un trecut, nu? Nu judec pe nimeni din auzite.

Şi Bayaz zâmbi. Un zâmbet larg, alb, strălucitor. Cutele feţei i se destinseră într-o expresie prietenoasă, însă în jurul ochilor adânciţi în orbite, ce aruncau scânteieri verzi, stăruia o anumită asprime. O asprime de piatră. Logen îi răspunse cu un zâmbet larg, dar era conştient deja că n-ar fi vrut să şi-l facă duşman pe omul acesta.

– Şi ne-ai adus oaia rătăcită înapoi la stână! Bayaz coborî o privire încruntată spre Malacus Quai, care zăcea neclintit pe iarbă. Cum e?

– Cred că va supravieţui, domnule, răspunse Wells, dar ar trebui să-l ferim de frig.

Întâiul dintre Magi pocni din degete şi, dinspre clădiri, răsună ecoul unui zgomot pătrunzător.

– Ajută-l.

Fierarul alergă şi îl apucă pe Quai de picioare şi, împreună, el şi Wells, îl cărară pe ucenic, prin poarta înaltă, în bibliotecă.

– Aşadar, Maestre Nouădegete, te-am chemat şi ai venit. Asta arată bune maniere. Poate că manierele sunt ieşite din uz în Nord, dar vreau să ştii că le apreciez. Curtoaziei trebuie să i se răspundă prin curtoazie, aşa am socotit mereu. Dar ce-i asta, acum? Bătrânul străjer al porţii gonea înapoi prin curte, abia

răsuflând. Doi oaspeţi într-o singură zi. Ce mai urmează?

– Maestre Bayaz, gâfâi străjerul, călăreţi la poartă! Cu cai buni şi înarmaţi până-n dinţi! Zic că au un mesaj urgent de la Regele Oamenilor Nordului!

Bethod. El trebuia să fie. Spiritele spuseseră că şi-a pus o tichie de aur pe cap, şi cine altcineva ar fi îndrăznit să-şi spună Rege al Oamenilor Nordului? Logen înghiţi. Scăpase cu viaţă după ultima lor întâlnire, atâta tot, dar, totuşi era mai bine decât reuşiseră mulţi, mult mai bine.

– Ei, stăpâne, întrebă străjerul, să le spun să plece?

– Cine se află în fruntea lor?

– Un filfizon cu o mutră acră. Zice că e fiul regelui sau ceva.

– Era Calder sau Scale? Amândoi sunt nişte acrituri.

– Cel mai mic, presupun.

Calder, aşadar, asta era ceva. Nu era bun niciunul, dar Scale era cu mult mai rău. Amândoi erau o experienţă de evitat. Bayaz păru să chibzuiască o clipă.

– Prinţul Calder poate intra, dar oamenii lui trebuie să rămână dincolo de pod.

– Da, domnule, dincolo de pod.

Străjerul se îndepărtă gâfâind.

Lui Calder avea să-i placă asta la nebunie. Pe Logen îl distra grozav să şi-l imagineze pe aşa-zisul prinţ ţipând zadarnic prin acea mică vizetă.

– Regele Oamenilor Nordului, îţi închipui una ca asta? Bayaz privea absent în vale. L-am cunoscut pe Bethod pe când nu era atât de mare. Şi tu la fel, ai, Maestre Nouădegete?

Logen se încruntă. Îl cunoscuse pe Bethod când era aproape un nimeni, o căpetenie măruntă, ca multe altele. Logen venise după ajutor, să scape de shanka, şi Bethod i-l dăduse, cu un preţ. Pe vremea aceea, preţul păruse convenabil şi uşor de plătit. Doar să lupte. Să omoare câţiva oameni. Logen găsise întotdeauna că e uşor să ucizi, iar Bethod păruse un om pentru care merită să lupţi: curajos, mândru, nemilos, otrăvitor de ambiţios. Toate calităţile pe care Logen le admira pe atunci, toate calităţile pe care credea că le are el însuşi. Dar timpul i-a schimbat pe amândoi şi preţul a crescut.

– Era cândva un om mai bun, cugeta Bayaz, dar unora coroanele nu li se potrivesc. Îi cunoşti fiii?

– Mai bine decât aş vrea.

Bayaz clătină aprobator din cap.

– Sunt nişte nemernici, nu-i aşa? Şi mă tem că nu se vor schimba niciodată. Imaginează-ţi-l rege pe nătărăul ăla de Scale. Pfui! Vrăjitorul se cutremură. Aproape că te face să-i doreşti viaţă lungă tatălui său. Aproape, dar nu chiar.

Fetiţa pe care Logen o văzuse jucându-se veni în fugă. Avea o ghirlandă de flori galbene în mâini şi i-o întinse bătrânului vrăjitor.

– Eu am făcut-o, spuse ea.

Logen auzea bubuitul grăbit al copitelor apropiindu-se pe drum.

– Pentru mine? Încântător. Bayaz luă florile din mâinile ei. O treabă minunată, draga mea. Nici însuşi Maestrul Creator n-ar fi putut să se descurce mai bine.

Călăreţul intră tropăind în curte, îşi struni cu sălbăticie calul şi sări din şa. Calder. Anii fuseseră mai blânzi cu el decât cu Logen, atâta lucru era limpede. Era îmbrăcat cu totul în veşminte negre, tivite cu blană întunecată. Un rubin mare şi roşu îi sclipea pe deget, iar mânerul sabiei sale era încrustat cu aur. Crescuse şi se împlinise. Era pe jumătate cât fratele său, Scale, dar, şi aşa, un bărbat voinic. Chipul său palid, mândru, era, însă, aproape acelaşi pe care şi-l amintea Logen: cu buzele subţiri, strâmbate într-o permanentă grimasă batjocoritoare.

Aruncă hăţurile femeii care bătea untul, apoi traversă curtea cu paşi mari şi iuţi, încruntat, cu părul lung fluturând în bătaia vântului. Când ajunse la vreo zece paşi de Logen, îl văzu. Calder rămase cu gura căscată. Şocat, făcu o jumătate de pas în spate şi mâna îi zvâcni spre sabie. După care afişă un mic zâmbet rece.

– Aşa, deci, te-ai apucat să ţii câini, nu-i aşa, Bayaz? Eu aş fi atent cu ăsta. Se ştie că muşcă mâna stăpânului. Buza i se curbă şi mai mult. Aş putea să ţi-l pun cu botul pe labe, dacă ai vrea.

Logen ridică din umeri. Cuvintele grele sunt pentru proşti şi pentru laşi. Putea fi Calder şi una, şi alta, dar Logen nu era. Dacă ai de gând să ucizi, e mai bine să treci direct la fapte decât să vorbeşti despre asta. Vorbăria nu face decât să-l pregătească pe celălalt şi ăsta e ultimul lucru pe care-l vrei. Aşadar, Logen nu spuse nimic. Calder n-avea decât să ia asta drept slăbiciune, dacă poftea. Cu atât mai bine. Poate că buclucurile dădeau peste Logen dezolant de des, dar, în ceea ce-l privea, renunţase de multă, multă vreme să le caute.

Cel de-al doilea fiu al lui Bethod îşi îndreptă dispreţul către Întâiul dintre Magi.

– Tatăl meu va fi supărat, Bayaz. Faptul că oamenii mei sunt ţinuţi să aştepte afară dovedeşte puţin respect!

– Dar am atât de puţin, Prinţe Calder, spuse calm vrăjitorul. Însă, te rog, nu te întrista. Ultimul vostru mesager n-a fost lăsat să treacă podul, aşa că, vezi, facem progrese.

Calder îl privi mânios.

– De ce n-ai răspuns la chemările tatălui meu?

– Sunt extrem de ocupat. Bayaz ridică ghirlanda de flori. Astea nu se fac singure, ştii.

Prinţul nu era amuzat.

– Tatăl meu, tună el, Bethod, Rege al Oamenilor Nordului, îţi porunceşte să i te înfăţişezi la Carleon! Îşi drese glasul. Nu va…

Calder tuşi.

– Ce? întrebă poruncitor Bayaz. Vorbeşte, copile!

– Îţi porunceşte…

Prinţul tuşi din nou, bolborosi, se înecă. Îşi duse mâna la gât. Aerul deveni parcă neclintit.

– Îmi porunceşte, nu-i aşa? Bayaz se încruntă: Adu-l pe marele Juvens înapoi de pe tărâmul morţilor. El îmi poate porunci. El singur şi nimeni altul. Încruntătura se adânci şi mai mult şi Logen trebui să se împotrivească straniei dorinţe de a se retrage. Tu nu poţi. Nici tatăl tău, oricum şi-ar zice.

Calder se lăsă încet în genunchi, cu faţa schimonosită, cu ochii înlăcrimaţi. Bayaz îl cercetă de sus până jos.

– Ce veşminte solemne! A murit cineva? Ţine! Şi aruncă ghirlanda de flori pe capul prinţului. Puţină culoare s-ar putea să te înveselească. Spune-i tatălui tău că trebuie să vină personal. Nu-mi irosesc timpul cu nătărăi şi mezini. Sunt de modă veche în privinţa asta. Îmi place să vorbesc cu capul calului, nu cu dosul. Mă înţelegi, băiete? Calder aluneca într-o parte, cu ochii roşii şi bulbucaţi. Întâiul dintre Magi îşi flutură mâna: Poţi pleca.

Cu răsuflarea întretăiată, prinţul se ridică, tuşi şi se clătină pe picioare, se duse împleticindu-se la calul său şi se aburcă în şa, cu mult mai puţină graţie decât coborâse. Aruncă o privire ucigătoare peste umăr în timp ce se îndrepta către poartă, dar asta nu avu chiar aceeaşi greutate, cu faţa-i roşie ca un dos plesnit. Logen îşi dădu seama că zâmbea. Larg. Trecuse multă vreme de când nu se mai amuzase atât de mult.

– Înţeleg că poţi vorbi cu spiritele.

Logen fu luat prin surprindere.

– Cum?

– Să vorbeşti cu spiritele. Bayaz clătină din cap. E un dar foarte rar în vremurile astea. Ce fac?

– Ce, spiritele?

– Da.

– Pier.

– Curând vor dormi toate, ce zici? Vraja se scurge din lume. Aşa e ordinea firii. De-a lungul anilor, cunoaşterea mi-a sporit şi, totuşi, puterea mi s-a împuţinat.

– Calder a părut impresionat.

– Aş! Bayaz îşi flutură mâna. O nimica toată. Un mic truc cu aer şi carne, uşor de făcut. Nu, crede-mă, vraja se retrage. E un fapt. O lege a naturii. Totuşi, un ou poate fi spart în multe feluri, nu-i aşa, prietene? Dacă o unealtă dă greş, trebuie să încercăm o alta. Logen nu mai era întru totul sigur despre ce vorbea bătrânul, dar era prea obosit ca să întrebe. Da, într-adevăr, murmură Întâiul dintre Magi. Un ou poate fi spart în multe feluri. Şi, că veni vorba, pari înfometat.

Gura lui Logen se inundă de salivă numai când auzi pomenindu-se de mâncare.

– Da, bâigui el. Da… mi-ar prinde bine să mănânc.

– Desigur. Bayaz îl bătu prieteneşte pe umăr. Şi pe urmă o baie, poate? Nu că ne simţim deranjaţi, fireşte, dar găsesc că nu e nimic mai liniştitor decât apa fierbinte, după un drum lung. Iar tu, bănuiesc, ai făcut într-adevăr un drum foarte lung. Vino cu mine, Maestre Nouădegete, aici eşti în siguranţă.

Mâncare. Baie. Siguranţă. Logen trebui să-şi stăvilească lacrimile în timp ce-l urma pe bătrân în bibliotecă.

Omul bun

Afară era o zi fierbinte, fierbinte şi soarele strălucea cu putere prin ferestrele cu multe ochiuri, desenând modele încrucişate pe podeaua de lemn a sălii de audienţe. Era în toiul amiezii şi încăperea era caldă ca o supă şi înăbuşitoare ca o bucătărie.

Fortis dan Hoff, Lordul Şambelan, era roşu la faţă şi năduşit, în veşmintele sale de ceremonie tivite cu blană şi fusese într-o stare din ce în ce mai deplorabilă toată după-amiaza. Harlen Morrow, Subsecretarul său pentru Audienţe, părea şi mai chinuit, însă, la drept vorbind, el avea de înfruntat şi teroarea lui Hoff, pe lângă căldură. Amândoi păreau nespus de suferinzi, fiecare în felul său, dar, cel puţin, ei puteau sta jos.

Maiorul West asuda încet în uniforma lui brodată. Stătuse în aceeaşi poziţie, cu mâinile la spate, cu dinţii încleştaţi, aproape două ore, cât timp Lordul Hoff se oţărâse, mârâise şi răcnise la reclamanţi şi la oricine-i ieşea în cale. West îşi dorea cu ardoare, şi nu pentru prima dată în după-amiaza aceea, să se tolănească în parc, sub un copac, cu o băutură tare. Sau poate sub un gheţar, înmormântat în gheaţă. Oriunde, dar nu acolo.

Să stea de strajă la aceste oribile audienţe nu era nici pe departe una dintre cele mai plăcute îndatoriri ale lui West, dar ar fi putut să fie mai rău. Numai dacă te gândeai la cei opt soldaţi aliniaţi de jur împrejurul zidurilor: erau în armură completă. West se aştepta ca vreunul dintre ei să leşine, prăbuşindu-se la podea cu sunetul unui bufet plin de oale, spre profundul dezgust al Lordului Şambelan, fără îndoială, dar, deocamdată, se ţineau cu toţii, cumva, pe picioare.

– De ce în sala asta blestemată temperatura e mereu cum nu trebuie? întrebă poruncitor Hoff, ca şi cum căldura ar fi fost o insultă îndreptată numai la adresa lui. E prea cald jumătate de an şi prea frig în cealaltă jumătate. Nu e aer aici, nu e pic de aer! De ce nu se deschid ferestrele astea? De ce nu putem avea o încăpere mai mare?

– Ăă… bâigui Subsecretarul hărţuit, împingându-şi ochelarii în susul nasului transpirat. Audienţele s-au ţinut întotdeauna aici, Lordul meu Şambelan. Se opri sub privirea fioroasă a superiorului său. Ăă… este… o tradiţie?

– Ştiu asta, nătărăule! tună Hoff, cu faţa stacojie de dogoare

şi furie. Dar cine ţi-a cerut ţie părerea idioată?

– Da, adică nu, se bâlbâi Morrow, vreau să spun, chiar aşa, stăpâne.

Hoff scutură din cap cu o încruntătură teribilă, rotindu-şi privirea prin încăpere, în căutarea unui alt motiv de nemulţumire.

– Câţi mai trebuie să suportăm astăzi?

– Ăă… încă patru, Excelenţa Voastră.

– La naiba! tună Şambelanul, foindu-se în scaunul său imens şi fluturându-şi gulerul tivit cu blană, ca să lase să pătrundă puţin aer. Asta e intolerabil! West se pomeni aprobându-l în tăcere. Hoff înhăţă un pocal de argint de pe masă şi sorbi vinul cu nesaţ. Se dădea în vânt după băutură, băuse vârtos toată după-masa. Asta nu-i îmbunătăţise însă starea de spirit. Cine e următorul prostovan? ceru el să ştie.

– Ăă… Morrow cercetă chiorâş documentul stufos, prin ochelari, urmărind scrisul greu lizibil cu un deget mânjit de cerneală. Goodman Heath e următorul, un fermier din…

– Un fermier? Un fermier ai zis? Aşadar, trebuie să stăm în fierbinţeala asta ridicolă, ascultând nu ştiu ce afurisit de ţărănoi jelindu-se despre cum i-a afectat vremea oile?

– Păi, stăpâne, murmură Morrow, se pare că, ăă… Goodman Heath are, ăă… o plângere îndreptăţită împotriva, ăă… moşierului său, şi…

– La naiba cu tot! Mi-e silă de jelaniile altora! Lordul Şambelan mai luă o înghiţitură de vin. Pofteşte-l pe idiot înăuntru!

Uşile se deschiseră şi Goodman Heath fu chemat în încăpere. Pentru a sublinia raportul de putere din sală, masa Lordului Şambelan era ridicată pe un dais înalt, astfel că bietul om, chiar şi stând în picioare, trebuia să-şi ridice privirea spre ei. O faţă cinstită, dar sfrijită. Ţinea, cu mâini tremurătoare, o pălărie ponosită. West îşi ridică umerii deranjat când o picătură de sudoare i se prelinse pe spate.

– Eşti Goodman Heath, aşa e?

– Da, Stăpâne, murmură ţăranul, cu un accent grosolan. Din…

Hoff îl întrerupse cu desăvârşită mojicie:

– Şi ai venit în faţa noastră să ceri o audienţă la Augusta Sa Maiestate, Înaltul Rege al Uniunii?

Goodman Heath îşi linse buzele. West se întreba câtă cale bătuse ca să fie luat în răspăr. Cale foarte lungă, mai mult ca sigur.

– Familia mea a fost alungată de pe pământul nostru. Moşierul a zis că nu plăteam chiria, dar…

Lordul Şambelan flutură din mână.

– În mod evident, aceasta este o problemă de competenţa Comisiei pentru Pământ şi Agricultură. Augusta Sa Maiestate Regele se preocupă de binele tuturor supuşilor săi, oricât de umili – West aproape tresări la această grosolănie – dar nu i se poate cere să acorde personal atenţie fiecărui fleac. Timpul său este preţios, la fel ca al meu. La revedere!

Şi cu asta, basta. Doi dintre soldaţi dădură uşa dublă în lături pentru ca Goodman Heath să plece.

Faţa ţăranului devenise foarte palidă, degetele sale frământau borurile pălăriei.

– *Stăpân bunul meu,* se încurcă el. Am fost deja la Comisie…

Hoff ridică o privire aspră, făcându-l pe fermier să se oprească.

– La revedere, am zis!

Umerii ţăranului căzură. Aruncă o ultimă privire prin încăpere. Morrow examina cu mare interes ceva de pe peretele opus şi refuza să-i întâlnească ochii. Lordul Şambelan îi aruncă o privire furioasă, enervat de această pierdere de timp de neiertat. West se simţea scârbit să fie martor la o asemenea scenă. Heath se întoarse şi se îndepărtă târşâindu-şi picioarele, cu capul plecat. Uşile se închiseră.

Hoff izbi cu pumnul în masă.

– Aţi văzut? Îşi roti privirea fioroasă peste întreaga adunare asudată. Curată obrăznicie! Ai văzut, Maior West?

– Da, Lordul meu Şambelan, am văzut totul, răspunse West băţos. A fost o ruşine.

Din fericire, Hoff nu pricepu ironia.

– O ruşine, Maior West, ai dreptate! De ce naiba toţi tinerii promiţători se duc în armată? Vreau să ştiu cine îi lasă pe toţi aceşti cerşetori înăuntru? Aruncă o privire mânioasă către Subsecretar, care înghiţi, holbându-se la documentele sale. Cine urmează?

– Ăă…, se bâlbâi Morrow. Coster dau Kault. Magister al Ghildei Pânzarilor.

– Ştiu cine e, fir-ar să fie! se răsti Hoff, ştergându-şi un luciu proaspăt de sudoare de pe faţă. Dacă nu sunt blestemaţii de ţărani, sunt blestemaţii de negustori! răcni el la soldaţii de lângă uşă, cu glasul destul de sonor ca să poată fi auzit afară, pe

coridor. Atunci, pofteşte-l pe bătrânul şarlatan hrăpăreţ înăuntru!

Magisterul Kault nici că s-ar fi putut înfăţişa mai diferit de solicitantul anterior. Era un bărbat voinic, dolofan, cu o faţă la fel de moale pe cât îi erau ochii de aspri. Veşmântul său era brodat cu metri întregi de fir auriu, atât de ostentativ, încât însuşi împăratul Gurkhului s-ar fi simţit stânjenit să-l poarte. Era însoţit de doi pânzari de vază, ei înşişi în straie la fel de magnifice. West se întrebă dacă Goodman Heath ar putea câştiga destul în zece ani ca să plătească una dintre acele mantii. Hotărî că nu, chiar dacă n-ar fi fost alungat de pe pământul său.

– Lord Şambelan, intonă Kault, cu o plecăciune elaborată.

Hoff îl salută pe capul Ghildei Pânzarilor cât de vag era omeneşte posibil, cu o sprânceană ridicată şi o mişcare aproape imperceptibilă a buzei. Kault aşteptă un salut pe care îl considera mai potrivit statutului său, dar nimeni nu se înghesuia. Îşi drese zgomotos glasul.

– Am venit să cer o audienţă la Augusta Maiestate…

Lordul Şambelan fornăi:

– Scopul acestei întrevederi este să stabilim cine este demn de atenţia Maiestăţii Sale. Dacă nu ceri o audienţă la el, ai greşit încăperea.

Era de pe-acum limpede că întâlnirea avea să fie, de la cap la coadă, la fel de lipsită de succes ca ultima. Era un fel de oribilă dreptate în asta, bănuia West. Cei mari şi cei mici erau trataţi exact la fel.

Ochii Magisterului Kault se îngustară uşor, dar acesta continuă:

– Onorabila Ghildă a Pânzarilor, al cărei umil reprezentant sunt… (Hoff sorbi zgomotos din vin şi Kault fu obligat să se oprească un moment)… a fost victima unui extrem de duşmănos şi vătămător atac…

– Umple cupa asta, rogu-te! răcni Lordul Şambelan, fluturându-şi pocalul gol către Morrow. Subsecretarul alunecă zelos din scaunul său şi înhăţă carafa. Kault fu nevoit să aştepte, scrâşnind din dinţi, până când vinul curse gâlgâind. Continuă! zbieră Hoff, dând din mână, n-avem toată ziua la dispoziţie!

– Un atac extrem de duşmănos şi perfid…

Lordul Şambelan îl privi de sus, cu ochii mijiţi:

– Un atac, zici? Un act obişnuit de violenţă e o problemă de competenţa Gărzii Oraşului!

Magisterul Kault făcu o grimasă. El şi cei doi însoţitori ai săi

începeau deja să transpire.

– N-a fost un atac de acest fel, Lordul meu Şambelan, ci un ultragiu clandestin şi perfid, menit să discrediteze reputaţia strălucită a ghildei noastre şi să ne primejduiască interesele de afaceri în Oraşele Libere ale Styriei şi pe cuprinsul Uniunii. Un atac săvârşit de anumite elemente parşive ale Inchiziţiei Maiestăţii Sale şi…

– Am auzit destule! Mâna voinică a Lordului Şambelan se înălţă cu o smucitură, făcând linişte. Dacă este o problemă de afaceri, atunci trebuie rezolvată de către Comisia pentru Afaceri şi Comerţ a Maiestăţii Sale. Hoff vorbea clar şi răspicat, în maniera în care un dascăl de şcoală i se adresează celui mai dezamăgitor elev al său. Dacă este o problemă juridică, atunci trebuie rezolvată de departamentul Înaltului Judecător Marovia. Dacă este o problemă de funcţionare internă a Inchiziţiei Maiestăţii Sale, atunci trebuie să fixaţi o întâlnire cu Arhilectorul Sult. În orice caz, nu e nici pe departe o problemă care trebuie supusă atenţiei Augustei Sale Maiestăţi. Capul ghildei Pânzarilor deschise gura, dar Lordul Şambelan vorbi peste el, cu glasul mai puternic ca oricând: Regele vostru angajează o Comisie, alege un Înalt Judecător şi numeşte un Arhilector, ca să nu trebuiască să se ocupe personal de fiece fleac! Întâmplător, acesta este şi motivul pentru care acordă licenţe anumitor ghilde negustoreşti, şi nu ca să burduşească buzunarele – şi buza i se strâmbă într-un rânjet antipatic – clasei negustoreşti! La revedere!

Şi uşile fură deschise.

Faţa lui Kault devenise palidă de furie la această ultimă remarcă.

– Puteţi fi sigur, Lord Şambelan, spuse el cu răceală, că vom căuta dreptate în altă parte şi cu cea mai mare insistenţă.

Hoff îl privi aspru multă, multă vreme.

– Căutaţi-o unde poftiţi, mârâi el, şi cu câtă insistenţă doriţi. Dar nu aici. La… revedere!

Dacă expresia „la revedere” ar fi putut înjunghia pe cineva, capul Ghildei Pânzarilor s-ar fi prăbuşit mort pe podea. Kault clipi de câteva ori, apoi se întoarse furios şi părăsi sala cu paşi mari, cu toată demnitatea pe care reuşi să şi-o adune. Cei doi lachei ai săi îl urmară îndeaproape, cu veşmintele fabuloase fluturând. Uşile se închiseră.

Hoff izbi din nou cu pumnul în masă.

– Revoltător! bolborosi el. Porci aroganţi! Chiar cred serios că

pot să-şi bată joc de legea Regelui şi să-i mai şi ceară ajutorul, când lucrurile merg prost?

– Păi, nu, zise Morrow, desigur…

Lordul Şambelan îşi ignoră Subsecretarul şi se întoarse către West cu un zâmbet sarcastic:

– Totuşi, mi-ar plăcea să văd vulturii dându-le târcoale, în ciuda tavanului scund, ce zici, Maior West?

– Într-adevăr, Lord Şambelan, bâigui West, profund stânjenit şi sperând că tot acest chin avea să ia sfârşit.

Pe urmă se putea întoarce la sora lui. Inima i se strânse. Era o pacoste chiar mai mare decât îşi amintea. Era isteaţă, nu-i vorbă, dar West îşi făcea griji că ar putea să fie prea isteaţă pentru binele ei. Măcar de s-ar mărita cu un bărbat cinstit şi ar fi fericită! Situaţia lui aici era destul de precară şi fără să se dea ea în spectacol.

– Vulturi, vulturi, murmura Hoff pentru sine. Păsări urâte, dar au rolul lor. Ce urmează?

Asudatul Subsecretar îşi căuta cuvintele potrivite, părând şi mai stânjenit decât înainte:

– Avem un grup de… diplomaţi?

Lordul Şambelan se opri, cu pocalul în drum spre gură.

– Diplomaţi? Din partea cui?

– Ăă… din partea aşa-zisului Rege al Oamenilor Nordului, Bethod.

Hoff izbucni în râs.

– Diplomaţi? râse el pe înfundate, ştergându-şi faţa cu mâneca. Sălbatici, vrei să spui!

Subsecretarul chicoti neconvingător.

– A, da, Stăpâne, ha, ha! Sălbatici, desigur!

– Dar periculoşi, nu, Morrow? se răsti Lordul Şambelan, cu buna dispoziţie evaporându-i-se instantaneu. Chicotul Subsecretarului se opri cu un gâlgâit. Foarte periculoşi. Trebuie să fim foarte prudenţi. Pofteşte-i înăuntru!

Erau patru. Doi dintre ei, cei mai scunzi, erau nişte uriaşi, cu înfăţişare feroce, cu cicatrice, bărboşi, îmbrăcaţi în armuri greu încercate. Fuseseră dezarmaţi la poarta Agriontului, desigur, dar continuau să aibă un aer primejdios şi West avea senzaţia că trebuie să fi lăsat în urmă o grămadă de arme grele, îndelung folosite. Erau genul de oameni care se îngrămădeau la graniţele Engliei, însetaţi de război, nu departe de locul de baştină al lui West.

Cu ei intră un bărbat mai în vârstă, şi el în armură ciobită, cu părul lung şi o barbă mare şi albă. O cicatrice lividă îi brăzda faţa, până într-un ochi orb, acoperit de albeaţă. Dar afişa un zâmbet larg şi înfăţişarea lui plăcută contrasta puternic cu cea a încrâncenaţilor lui tovarăşi şi cu al patrulea bărbat, care venea în urmă.

Acesta fu nevoit să se aplece, ca să treacă pe sub pragul de sus, aflat la mai bine de doi metri deasupra podelei. Era înfăşurat într-o mantie aspră, maro, cu gluga trasă pe cap, ascunzându-i trăsăturile. Când se îndreptă, înălţându-se deasupra tuturor, încăperea începu să pară absurd de înghesuită. Simpla lui statură era de natură să intimideze, însă mai era ceva, ceva care părea să se răspândească dinspre el în valuri malefice. Subsecretarul pentru Audienţe simţi acel ceva, năduşind, tresărind şi vânzolindu-şi documentele. Maiorul West simţea şi el, fără doar şi poate. Pielea i se răcise, în pofida căldurii şi fiecare fir de păr de pe trup i se ridica sub uniforma jilavă.

Numai Hoff părea neafectat. Îi cercetă pe cei patru oameni ai Nordului de sus până jos, cu o căutătură încruntată, nu mai impresionat de uriaşul cu glugă decât fusese de Goodman Heath.

– Aşadar, sunteţi emisari ai lui Bethod? Rostogoli vorbele în gură, pe urmă le scuipă. Regele Oamenilor Nordului.

– Suntem, zise bătrânul zâmbitor, înclinându-se adânc. Eu sunt Hansul Albeaţă.

Avea glasul răsunător, plin şi plăcut, fără pic de accent, nicidecum la ce se aşteptase West.

– Iar tu eşti emisarul lui Bethod? întrebă Hoff nonşalant, luând încă o înghiţitură de vin din pocalul său.

Pentru prima oară în viaţă, West era încântat că Lordul Şambelan se afla cu el în încăpere, dar pe urmă ridică privirea către bărbatul cu glugă şi sentimentul de nelinişte reveni.

– O, nu! răspunse Albeaţă. Eu sunt aici doar ca tălmăcitor. Acesta este emisarul Regelui Oamenilor Nordului – şi ochiul său bun se ridică, tresărind nervos către silueta întunecată în mantie, de parcă până şi lui i-ar fi fost frică. Fenris. Lungi „s”-ul de la capătul numelui astfel încât şuieră în aer. Fenris cel Temut.

Un nume într-adevăr adecvat. În mintea lui West reveniră cântece pe care le auzise în copilărie, poveşti despre uriaşi însetaţi de sânge din munţii îndepărtatului Nord. Sala se cufundă o clipă în linişte.

– Hmm, făcu imperturbabil Lordul Şambelan. Şi doriţi o

audienţă la Augusta Sa Maiestate, Înaltul Rege al Uniunii?

– Da, chiar aşa, Lord Şambelan, răspunse bătrânul războinic. Stăpânul nostru, Bethod, regretă profund ostilitatea dintre cele două popoare ale noastre. Nu doreşte decât să se afle în termenii cei mai buni cu vecinii săi dinspre sud. Aduc o ofertă de pace de la regele meu către regele vostru şi un dar care să dovedească buna noastră credinţă. Nimic mai mult!

– Măi, măi! zise Hoff, lăsându-se pe spate în jilţul său, cu un zâmbet larg. O solicitare elegantă, făcută cu eleganţă. Poţi să-l întâlneşti pe rege în Consiliul Deschis de mâine şi să-i prezinţi oferta ta şi darul tău, în faţa celor mai de seamă oameni ai regatului.

Albeaţă se înclină cu respect.

– Sunteţi deosebit de amabil, Lordul meu Şambelan.

Bărbatul porni spre uşă, urmat de cei doi războinici posomorâţi. Silueta înveşmântată în mantie mai zăbovi o clipă, pe urmă se întoarse şi el, încet şi trecu pragul, aplecându-se. Abia după ce uşile se închiseră, West reuşi să respire din nou. Îşi scutură capul şi ridică din umerii asudaţi. Poveşti cu uriaşi, chiar aşa. Un bărbat voinic cu mantie, atâta tot. Dar, dacă se uita bine, uşa era într-adevăr foarte înaltă...

– Vezi, Maestre Morrow? Hoff părea extrem de încântat de sine. Nicidecum sălbaticii la care m-ai făcut să mă aştept! Simt că suntem aproape de o rezolvare a problemelor noastre din Nord, tu nu?

Subsecretarul nu părea câtuşi de puţin convins.

– Ăă... da, Stăpâne, desigur.

– Da, desigur. Mult zgomot pentru nimic. Multe aiureli pesimiste, defetiste, de la cetăţenii noştri agitaţi din Nord, nu? Război? Aş! Hoff lovi din nou cu palma pe masă, făcând vinul să se reverse din pocal şi să se împrăştie pe lemn. Aceşti oameni ai Nordului n-ar îndrăzni! Ei, bine, acuşica o să ne solicite să devină membri ai Uniunii! Să vezi numai dacă n-am dreptate, ce zici, Maior West?

– Ăă...

– Bun! Excelent! Măcar am făcut ceva astăzi! Încă unul şi putem ieşi din cuptorul ăsta blestemat! Pe cine avem, Morrow?

Subsecretarul se încruntă şi îşi ridică ochelarii pe nas.

– Ăă... avem un anume Yoru Sulfur, se chinui el cu neobişnuitul nume.

– Avem un cine?

– Ăă… Sulfir sau Sulfor, sau aşa ceva.

– N-am auzit în viaţa mea de el, mârâi Lordul Şambelan, ce fel de om este? Vreun sudist? Sper că nu alt ţăran!

Subsecretarul îşi examină însemnările şi înghiţi în sec:

– Un emisar!

– Da, da, dar din partea cui?

Morrow se dădea pur şi simplu înapoi, ca un copil care aşteaptă o palmă.

– Din partea Marelui Ordin al Magilor, turui el, în cele din urmă.

Urmă un moment de tăcere înmărmurită. Sprâncenele lui West se ridicară, maxilarul i se deschise şi ghici că acelaşi lucru se întâmpla, nevăzut, în spatele vizierelor soldaţilor. Tresări instinctiv, anticipând reacţia Lordului Şambelan, însă Hoff îi surprinse pe toţi izbucnind în hohote de râs.

– Excelent! În sfârşit niţică distracţie. De ani de zile n-am mai avut aici un mag! Pofteşte-l pe vrăjitor înăuntru! Nu-l putem lăsa să aştepte!

Yoru Sulfur fu o mare dezamăgire. Avea veşminte simple, ponosite de drum, deloc mai bine îmbrăcat decât Goodman Heath, la drept vorbind. Toiagul lui nu era poleit cu aur şi nu avea o măciulie de cristal sclipitor. Ochii nu-i străluceau de un foc misterios. Arăta ca un om cât se poate de obişnuit, între treizeci şi patruzeci de ani, uşor obosit, ca după o lungă călătorie, dar altminteri foarte relaxat în faţa Lordului Şambelan.

– Ziua bună, domnilor, spuse el, sprijinindu-se în toiag.

West întâmpina oarecare dificultăţi în a-şi da seama de unde era. Nu din Uniune, fiindcă avea pielea prea închisă la culoare şi nici din Gurkhul ori din Sudul Îndepărtat, căci avea pielea prea deschisă. Nu din Nord sau din Styria. Atunci, de mai departe, dar de unde? Acum, uitându-se la el mai bine, West observă că avea ochii de culori diferite: unul albastru, celălalt verde.

– Şi ziua bună ţie, domnule, răspunse Hoff, zâmbind de parcă o spunea din tot sufletul. Uşa mea este mereu deschisă pentru Marele Ordin al Magilor. Spuneţi-mi, am plăcerea să stau de vorbă cu însuşi marele Bayaz?

Sulfur părea nedumerit:

– Nu. Am fost greşit anunţat? Sunt Yoru Sulfur. Maestrul Bayaz este un bărbat pleşuv. Îşi trecu mâna prin pleata de păr castaniu, cârlionţat. Afară, pe alee, se află o statuie a lui. Dar am avut onoarea de a studia mai mulţi ani sub îndrumarea lui. E un

maestru foarte puternic şi învăţat.

– Fireşte! Fireşte că este! Şi cu ce vă pot fi de folos?

Yoru Sulfur îşi drese glasul, ca şi cum s-ar fi pregătit să spună o poveste.

– La moartea Regelui Harod cel Mare, Bayaz, Întâiul dintre Magi, a părăsit Uniunea. Însă a făcut un jurământ că se va întoarce.

– Da, da, adevărat, chicoti Hoff. Foarte adevărat, orice copil de şcoală ştie asta.

– Şi a declarat că, atunci când se va întoarce, venirea lui va fi vestită de un altul.

– La fel de adevărat.

– Ei, bine, zise Sulfur, cu un zâmbet larg, iată-mă.

Lordul Şambelan râse în hohote.

– Iată-te! strigă el, izbind masa. Harlen Morrow îşi îngădui un mic chicot, dar se opri de îndată ce zâmbetul lui Hoff începu să pălească. De când deţin funcţia de Lord Şambelan, trei membri ai Marelui Ordin al Magilor mi-au cerut audienţă la rege. Doi au fost, cât se poate de limpede, nebuni, iar unul a fost un şarlatan excepţional de curajos. Hoff se aplecă, aşezându-şi cotul pe masă şi înălţându-şi degetele în faţa lui. Spune-mi, Maestre Sulfur, tu ce fel de mag eşti?

– Niciunul de acest fel.

– Înţeleg. Atunci vei fi având documente.

– Desigur.

Sulfur îşi vârî mâna în haină şi scoase o mică scrisoare, închisă cu un sigiliu alb, pe care era marcat un singur simbol ciudat. O aşeză cu grijă pe masă, în faţa Lordului Şambelan.

Hoff se încruntă, ridică documentul şi îl răsuci în mâini. Examină cu atenţie sigiliul, după care îşi şterse faţa cu mâneca, rupse ceara, despături hârtia groasă şi începu să citească.

Yoru Sulfur nu dădea niciun semn de nervozitate. Nu părea deranjat de căldură. Se plimba tacticos prin încăpere, saluta din cap soldaţii în armură şi nu părea supărat de lipsa lor de reacţie. Se întoarse dintr-odată către West:

– E teribil de cald aici, nu-i aşa? E de mirare că bieţii oameni nu leşină, prăbuşindu-se la podea ca un bufet plin de oale.

West clipi. Gândise exact acelaşi lucru.

Lordul Şambelan aşeză cu grijă scrisoarea pe masă, fără să mai fie deloc amuzat.

– Consiliul Deschis n-ar fi locul potrivit pentru discutarea

acestei chestiuni, după părerea mea.
– Sunt de acord. Speram la o audienţă particulară cu Lordul Cancelar Feekt.
– Mă tem că asta nu va fi posibil. Hoff îşi linse buzele. Lordul Feekt e mort.
Sulfur se încruntă.
– Ce nenorocire!
– Într-adevăr, într-adevăr. Pierderea lui ne doare profund pe toţi. Poate că eu şi anumiţi alţi membri ai Consiliului Închis vă putem fi de folos.
Sulfur se înclină.
– Mă las în voia dumneavoastră, Lord Şambelan.
– Voi încerca să aranjez ceva pentru mai târziu diseară. Până atunci, vă vom găsi în Agriont o locuinţă... potrivită pentru statutul dumneavoastră.
Făcu semn către străjeri şi uşile se deschiseră.
– Vă mulţumesc nespus, Lord Hoff. Maestre Morrow, Maior West.
Sulfur îi salută cu o înclinare curtenitoare a capului, pe fiecare în parte, apoi se întoarse şi plecă. Uşile se închiseră din nou, lăsându-l pe West să se întrebe de unde îi ştiuse numele.
Hoff se întoarse spre Subsecretarul său pentru Audienţe:
– Du-te degrabă la Arhilectorul Sult şi spune-i că trebuie să ne întâlnim numaidecât. După aceea adu-i pe Marele Judecător Marovia şi pe Lordul Mareşal Varuz. Spune-le că este o problemă de maximă importanţă şi nu sufla o vorbă despre asta nimănui în afara celor trei. Îşi mişcă degetul înaintea feţei asudate a lui Morrow. Nicio vorbă! Subsecretarul se uită la el, cu ochelarii căzuţi într-o parte. Acum! răcni Hoff.
Morrow sări în picioare, se împiedică de tivul veşmântului şi apoi ieşi grăbit din încăpere, pe o uşă laterală. West înghiţi în sec; avea gura foarte uscată.
Hoff fixă cu o privire aspră fiecare om din încăpere.
– Cât despre voi, ceilalţi, nicio vorbă despre asta nimănui, altfel consecinţele pentru voi toţi vor fi dintre cele mai aspre! Acum afară, toată lumea afară!
Soldaţii ieşiră imediat din sală, zăngănind. West nu mai avu nevoie de alte îndemnuri şi se grăbi după ei, lăsându-l pe Lordul Şambelan să mediteze singur, în jilţul său.
Gândurile lui West erau întunecate şi confuze, când închise uşa în urma lui. Frânturi de vechi poveşti despre magi, temeri

legate de războiul din Nord, imagini ale unui uriaş cu glugă, înălţându-se până aproape de tavan. Agriontul primise în ziua aceea nişte vizitatori ciudaţi şi siniştri şi West se simţea împovărat de griji. Încercă să le alunge, spunându-şi că totul era o nebunie, dar apoi nu se mai putu gândi decât la sora lui zbenguindu-se prin Agriont ca o aiurită. Suspină. Ardee era probabil cu Luthar chiar acum. De ce naiba le făcuse celor doi prezentările? Din cine ştie ce motiv, aşteptase aceeaşi fată stângace, bolnăvicioasă, cu limba ascuţită pe care şi-o amintea de demult. Fusese de-a dreptul şocat când această femeie îşi făcuse apariţia în apartamentul lui. Abia o recunoscuse. Femeie, în toată puterea cuvântului şi, pe deasupra, arătoasă. În acelaşi timp, Luthar era arogant, bogat şi chipeş şi avea toată stăpânirea de sine a unui copil de şase ani. West ştia că se mai văzuseră de atunci, şi nu o singură dată. Doar ca prieteni, desigur. Ardee nu avea alţi prieteni aici. Doar prieteni.

– Rahat! înjură el.

Era ca şi cum ai pune o pisică lângă smântână şi ai avea încredere că nu-şi vâră limba în ea. De ce naiba nu se gândise bine? Era un dezastru afurisit din faşă! Dar ce mai putea să facă el acum? Privi nefericit de-a lungul coridorului.

Nimic nu te face să uiţi de propria ta nefericire mai mult decât imaginea nefericirii altora şi Goodman Heath era, într-adevăr, o apariţie jalnică. Stătea singur pe o bancă lungă, cu o paloare cadaverică pe faţă, privind în gol. Trebuie că şezuse acolo în tot acel timp, pe când pânzarii şi oamenii Nordului şi magii veneau şi plecau, fără să aştepte nimic, dar fără să mai aibă unde să se ducă. West privi în susul şi în josul coridorului. Nu mai era nimeni prin preajmă. Heath nu era conştient de prezenţa lui, cu gura căscată, cu ochii sticloşi, cu pălăria pleoştită uitată pe genunchi.

West nu putea să treacă pur şi simplu pe lângă el, nu-l lăsa inima.

– Goodman Heath, spuse el apropiindu-se şi ţăranul înălţă ochii, mirat. Bâjbâi după pălărie şi dădu să se ridice, bâiguind scuze. Nu, te rog, nu te ridica. West se aşeză pe bancă. Îşi privea ţintă picioarele, incapabil să se uite în ochii omului. Se lăsă o tăcere stânjenitoare. Am un prieten în Comisia pentru Pământ şi Agricultură. Trebuie să te poată ajuta cumva…

Glasul i se stinse, jenat, privind cu ochii mijiţi de-a lungul coridorului.

Fermierul afişă un zâmbet trist.

– Aş fi foarte recunoscător pentru orice aţi putea face.

– Da, da, bineînţeles. Am să fac ce pot. N-avea să fie de niciun folos şi amândoi ştiau asta. West făcu o grimasă, muşcându-şi buza. Mai bine ai lua asta, zise el şi vârî punga în palma neputincioasă şi bătătorită a ţăranului.

Heath se uită la el, cu gura întredeschisă. West îi adresă un zâmbet iute, stângaci, apoi se ridică în picioare. Ardea de nerăbdare să plece.

– Domnule! strigă Goodman Heath, în urma lui, dar West gonea deja pe coridor şi nu privi înapoi.

În arenă

De ce fac asta?

Conturul casei lui Villem dan Robb se profila negru pe cerul senin al nopţii. Era o clădire cu nimic ieşită din comun, o locuinţă de două etaje, cu un zid scund şi o poartă în faţă, întocmai ca sute altele de pe stradă. *Vechiul nostru prieten Rews locuia într-o vilă somptuoasă ca un palat, lângă piaţă. Robb chiar ar fi trebuit să-i pretindă şpăgi mai mari. Totuşi, norocul nostru că n-a făcut-o.* În alte locuri din oraş, aleile elegante străluceau de lumini şi erau pline până-n zori de petrecăreţi turmentaţi. Dar această străduţă lăturalnică era departe de luminile strălucitoare şi ochii iscoditori.

Putem opera nestingheriţi.

După colţul clădirii, la etajul superior, ardea o lampă într-o fereastră îngustă. *Bun. Prietenul nostru este acasă. Dar încă treaz – trebuie să păşim uşor.* Se întoarse înspre Practicianul Frost şi îi arătă către partea laterală a casei. Albinosul clătină din cap şi traversă drumul fără să facă niciun zgomot.

Glokta aşteptă să ajungă lângă zid şi să dispară în umbrele de lângă clădire, apoi se întoarse către Severard şi îi făcu semn către uşa principală. Ochii lunganului îi zâmbiră o clipă, apoi practicianul se îndepărtă grăbit, furişându-se, se rostogoli peste zidul scund şi căzu dincolo fără un sunet.

Perfect, până acum. Trebuie să mă mişc. Glokta se întrebă de ce venise. Frost şi Severard erau mai mult decât capabili să se ocupe personal de Robb, iar el nu avea decât să-i întârzie. *S-ar putea chiar să cad în fund şi să-l avertizez pe idiot de prezenţa noastră. Aşadar, de ce am venit?* Dar Glokta ştia de ce. Emoţia i se ridica deja în gâtlej. Parcă simţea că prinde viaţă.

Înfăşurase capătul bastonului într-o cârpă, ca să poată şontâcăi cât mai discret spre zid, fără să facă prea mult zgomot. Severard dăduse deja uşile în lături, ţinând balamaua cu o mână înmănuşată, ca să nu scârţâie. *Frumos şi curat. Zidul ăla scund ar putea să aibă la fel de bine şi treizeci de metri, că tot atâtea şanse aş avea să-l trec.*

Severard stătea în genunchi pe scară, în faţa uşii principale, desfăcând încuietoarea. Stătea cu urechea lipită de lemn, mijindu-şi concentrat ochii, mişcându-şi cu îndemânare mâinile

înmănuşate. Inima lui Glokta bătea repede, pielea îl furnica de încordare. *Ah, emoţia vânătorii!*

Se auzi un clic domol, pe urmă încă unul. Severard îşi strecură şperaclele sclipitoare în buzunar, apoi întinse mâna şi, încet, cu grijă, răsuci încuietoarea uşii. Uşa se dădu în linişte la o parte. *Ce individ folositor. Fără el şi fără Frost nu sunt decât un infirm. Ei sunt mâinile mele, braţele mele, picioarele mele. Dar eu sunt creierul lor.* Severard se strecură înăuntru şi Glokta îl urmă, tresărind de durere de fiecare dată când îşi lăsa greutatea pe picior.

Antreul era întunecat, o fantă de lumină se revărsa, de deasupra, în josul scărilor şi stâlpii balustradei aruncau umbre diforme pe treptele de lemn. Glokta arătă în sus, iar Severard clătină din cap şi începu să se furişeze spre scări, ţinându-şi picioarele pe lângă perete. Îi trebui o veşnicie, parcă, să ajungă acolo.

A treia treaptă scârţâi uşor când practicianul îşi lăsă greutatea pe ea. Glokta tresări, Severard rămase încremenit. Aşteptară, neclintiţi ca nişte statui. De sus nu venea niciun sunet. Glokta începu să respire din nou. Severard continuă să urce, extrem de încet, un pas uşor după altul. Când ajunse aproape sus, se uită prudent după colţ, cu spatele lipit de perete, apoi urcă ultima treaptă şi dispăru din raza vizuală, fără un sunet.

Practicianul Frost ieşi din umbre în celălalt capăt al coridorului. Glokta ridică o sprânceană înspre el, dar acesta scutură din cap. *Nu e nimeni jos.* Se întoarse către uşa principală şi începu s-o închidă, uşurel. Abia când uşa era închisă lăsă încet, încet mânerul rotund al închizătorii, astfel că zăvorul alunecă fără zgomot la loc.

– Aţi vrea să vedeţi asta.

Glokta tresări la sunetul neaşteptat şi, întorcându-se repede, un junghi de durere îi străfulgeră spatele. Severard stătea, cu mâinile în şold, în capul scărilor. Se întoarse şi porni spre lumină, iar Frost săltă pe scări după el, fără să se mai străduiască să se furişeze.

De ce nu poate să stea niciodată nimeni la parter? Mereu la etaj. Măcar nu trebuia să încerce să nu facă zgomot în timp ce se căznea să urce scările, după practicieni, cu piciorul drept scârţâind, cu piciorul stâng hârşâind pe treptele de lemn. Lumina strălucitoare a unei lămpi se revărsa pe coridorul de sus dinspre o uşă deschisă din capăt, iar Glokta se îndreptă şontâc spre ea.

Se opri când trecu pragul, trăgându-şi răsuflarea, după urcuş.

Vai, mie, ce dezastru! O bibliotecă imensă fusese smulsă de la perete şi cărţile erau împrăştiate, unele închise, altele deschise, pe toată podeaua. Un pahar de vin se răsturnase pe birou, transformând hârtiile risipite pe el în zdrenţe roşii şi umede. Patul era răvăşit, cuverturile pe jumătate date la o parte, pernele şi salteaua sfâşiate, cu penele împrăştiate. Un şifonier avea uşile deschise, una dintre ele fiind pe jumătate desprinsă. Câteva haine zdrenţuite atârnau înăuntru, dar majoritatea zăceau sfâşiate într-un morman, în partea de jos.

Un tânăr chipeş zăcea pe spate sub fereastră, cu ochii ficşi în tavan, cu chipul palid şi gura deschisă. Fusese ciopârţit cu atâta sălbăticie încât capul abia se mai ţinea de trup. Totul era împroşcat de sânge: hainele sfâşiate, salteaua tăiată, cadavrul însuşi, de sus până jos. Pe perete se zăreau două urme de palme, mânjite, însângerate, iar pe o bună parte din podea, o băltoacă de sânge încă neînchegat. *A fost ucis în seara asta. Poate doar de câteva ore. Poate doar de câteva minute.*

– Nu cred că va răspunde întrebărilor noastre, remarcă Severard.

– Nu. Ochii lui Glokta alunecară peste rămăşiţele dezastrului. S-ar putea să fie mort. Dar cum s-a întâmplat?

Frost îl fixă cu un ochi roz şi ridică o sprânceană albă.

– *Osravă?*

Severard izbucni într-un râs zgomotos, sub mască. Până şi Glokta îşi îngădui să chicotească.

– Evident. Dar cum a ajuns otrava înăuntru?

– *Fereas'ră* deschisă, bălmăji Frost, arătând în jos.

Glokta pătrunse şchiopătând în cameră, atent ca piciorul sau bastonul să nu atingă mâzga lipicioasă de sânge amestecat cu pene.

– Aşa, deci, otrava noastră a văzut lampa arzând, întocmai ca noi. A pătruns prin fereastra de la parter. A urcat în tăcere scările. Glokta întoarse mâinile cadavrului cu vârful bastonului. *Câteva pete de sânge de pe gât, dar articulaţiile şi degetele n-au avut de suferit. Nu s-a împotrivit. A fost luat prin surprindere.* Îşi lungi gâtul şi se uită la rana căscată. O singură lovitură, foarte puternică, declară el. Probabil cu un cuţit.

– Şi Villem dan Robb a vărsat o grămadă de sânge, remarcă Severard.

– Iar noi avem un informator mai puţin, cugetă Glokta.

Pe coridor nu fusese nici urmă de sânge. *Omul nostru s-a chinuit să nu-şi mânjească tălpile în timp ce a scotocit camera, oricât de răvăşită poate părea. Nu era furios sau speriat. A fost doar o misiune.*

– Ucigaşul a fost un profesionist, murmură Glokta. A venit aici cu intenţii criminale. Pe urmă, poate că a făcut un mic efort să dea aparenţa de jaf, cine ştie? Oricum, Arhilectorul nu se va mulţumi cu un cadavru. Ridică privirea către cei doi practicieni. Cine e următorul pe listă?

De data aceasta, avusese loc o luptă, fără nicio îndoială. *Chiar dacă una inegală.* Solimo Scandi era întins pe-o parte, cu faţa spre perete, de parcă ar fi fost prea stânjenit de starea cămăşii sale de noapte sfâşiate şi zdrenţuite. Avea tăieturi adânci pe antebraţe. *S-a chinuit zadarnic să se ferească de lamă.* Se târâse pe podea, lăsând o dâră de sânge pe lemnul bine lustruit. *S-a chinuit zadarnic să scape.* Nu reuşise. Cele patru răni adânci de cuţit în spate îi veniseră de hac.

Glokta îşi simţi faţa zvâcnind când îşi coborî privirea către trupul plin de sânge. *Un cadavru poate fi o coincidenţă. Cu două, avem o conspiraţie.* Pleoapele îi fremătară. *Cei care au făcut asta ştiau că venim, când venim şi exact după cine. Sunt cu un pas înaintea noastră. Foarte probabil, lista noastră de complici a devenit deja o listă de cadavre.* În spatele lui Glokta se auzi un scârţâit şi capul i se întoarse fulgerător, stârnind o undă de durere în josul gâtului său înţepenit. Nimic, doar fereastra deschisă legănându-se în bătaia vântului. *Calm, acum. Calm, şi gândeşte.*

– S-ar părea că onorabila Ghildă a Pânzarilor a făcut puţină curăţenie.

– Cum au reuşit să afle? şopti Severard.

Într-adevăr, cum?

– Probabil că au văzut lista lui Rews sau li s-a spus cine e pe ea. *Şi asta înseamnă...* Glokta îşi trecu limba peste gingiile-i goale. Cineva din interiorul Inchiziţiei a vorbit.

De data aceasta, ochii lui Severard nu zâmbeau.

– Dacă ştiu cine e pe listă, atunci ştiu cine a scris-o. Ştiu cine suntem.

Încă trei nume pe listă, poate? Jos, la capăt? Glokta rânji. *Ce palpitant.*

– Ţi-e frică?

– Nu sunt încântat, asta vă spun. Făcu semn cu capul către cadavru. Un cuţit în spate nu face parte din planurile mele.

– Nici din ale mele, Severard, crede-mă. *Zău că nu. Dacă mor, nu voi şti niciodată cine m-a trădat.*

Şi vreau să ştiu.

O zi de primăvară luminoasă şi senină şi parcul mişuna de filfizoni şi pierde-vară de tot felul. Glokta stătea neclintit pe bancă, la umbra milostivă a unui copac cu coroana largă, privind frunzişul scânteietor, apa strălucitoare, oamenii veseli, oamenii beţi, petrecăreţii nostimi. Erau oameni îngrămădiţi laolaltă pe băncile din jurul lacului, perechi şi grupuri risipite pe iarbă, bând şi trăncănind şi tolănindu-se la soare. Locul era ticsit.

Dar nimeni nu veni să se aşeze lângă Glokta. Când şi când, cineva se apropia în grabă, nevenindu-i să creadă că are norocul să găsească un asemenea loc, apoi îl vedea şezând acolo. Îi cădea faţa şi se îndepărta sau trecea direct pe lângă el, ca şi cum nici n-ar fi avut de gând să se aşeze*. Îi alung ca o molimă, dar poate că e mai bine aşa. N-am nevoie de compania lor.*

Urmări un grup de tineri soldaţi vâslind într-o barcă pe lac. Unul dintre ei se ridică, bălăbănindu-se, întinzând o sticlă în mână. Barca se legănă alarmant şi tovarăşii lui îi strigară să stea jos. Hohote îndepărtate de râs vesel veniră purtate de vânt, uşor întârziate de distanţă. *Copii. Cât de tineri par! Cât de inocenţi! Şi aşa am fost şi eu, nu demult. Dar parcă au trecut o mie de ani. Mai mult. Parcă e o altă lume.*

– Glokta.

Ridică privirea, umbrindu-şi ochii cu mâna. Era Arhilectorul Sult, sosit, în sfârşit, o siluetă înaltă, întunecată, profilată pe cerul albastru. Când îşi coborî spre el privirea rece, lui Glokta i se păru că arată ceva mai obosit, mai ridat, mai tras la faţă decât de obicei.

– Ar fi bine să fie interesant. Sult săltă pulpanele hainei sale lungi şi albe şi se aşeză cu graţie pe bancă. Oamenii din popor s-au răsculat din nou, lângă Keln. Un idiot de moşier spânzură câţiva ţărani şi acum avem de-a face cu o întreagă harababură! Cât poate fi de greu să te descurci cu un câmp plin de noroi şi câţiva fermieri? Nu trebuie să te porţi bine cu ei, atâta vreme cât nu-i spânzuri! Gura Arhilectorului era o linie dreaptă, severă, cum stătea şi privea cu mânie peste peluze. Ar fi bine să fie al naibii de interesant.

Atunci, voi încerca să nu te dezamăgesc.

– Villem dan Robb e mort. Ca şi cum ar fi vrut să accentueze afirmaţia lui Glokta, soldatul beat alunecă şi se răsturnă peste marginea bărcii, căzând bâldâbâc în apă. Hohotele de râs ale prietenilor lui ajunseră la Glokta un moment mai târziu. A fost ucis.

– Mda. Se întâmplă. Ia următorul de pe listă. Sult se ridică în picioare, încruntându-se. Nu-mi închipuiam că ai nevoie de aprobarea mea pentru orice fleac. De aceea te-am ales pentru această sarcină. Du-o la bun sfârşit! se răsti el, întorcându-se.

Nu e nicio grabă, Arhilectore. Asta-i problema cu picioarele bune, ai tendinţa să alergi prea mult de colo-colo. Dacă te mişti greu, însă, nu te clinteşti până când nu eşti al naibii de convins că e momentul.

– Şi următorului de pe listă i s-a întâmplat o nenorocire.

Sult se întoarse, cu o sprânceană uşor ridicată:

– Zău?

– Tuturor li s-a întâmplat.

Arhilectorul strânse din buze şi se aşeză înapoi pe bancă:

– Tuturor?

– Tuturor.

– Hm, cugetă Sult. Interesant. Pânzarii fac curăţenie, nu? Nu mă aşteptam la o asemenea cruzime. Vremurile s-au schimbat, ce mai, vremurile cu siguranţă… Glasul i se stinse şi începu încet să se încrunte. Crezi că cineva le-a dat lista lui Rews? Crezi că unul de-ai noştri a vorbit. De aceea mi-ai cerut să vin aici, nu-i aşa?

Credeai că doar evitam scările?

– Fiecare dintre ei ucis? Fiecare nume de pe listă, până la ultimul? Tocmai în noaptea în care mergem să-i arestăm? Nu prea cred în coincidenţe. *Dar tu, Arhilectore?*

Evident, nu credea. Faţa îi devenise foarte îndârjită.

– Cine a văzut mărturisirea?

– Eu şi cei doi practicieni ai mei, fireşte.

– Ai deplină încredere în ei?

– Absolută.

Se lăsă tăcerea. Barca plutea în derivă, în timp ce soldaţii se agitau, cu vâslele ridicate în aer, iar cel din apă se bălăcea râzând şi stropindu-şi prietenii.

– Mărturisirea a fost o vreme în biroul meu, murmură Arhilectorul. Unii oameni din personalul meu ar fi putut s-o vadă.

Ar fi putut.

– Aveţi deplină încredere în ei, Eminenţa Voastră?

Sult îl fixă pe Glokta cu privirea, preţ de un lung moment de gheaţă.

– N-ar îndrăzni. Ştiu cu cine au de-a face.

– Atunci mai rămâne doar Superiorul Kalyne, zise Glokta cu glas scăzut.

Buzele Arhilectorului abia se mişcară când spuse:

– Trebuie să păşeşti cu grijă, Inchizitorule, cu foarte mare grijă. Pământul pe care umbli nu e sigur deloc. Proştii nu devin Superiori ai Inchiziţiei, în ciuda aparenţelor. Kalyne are mulţi prieteni, atât în Casa Întrebărilor, cât şi în afara ei. Prieteni puternici. Orice acuzaţie împotriva lui trebuie susţinută de cea mai puternică dovadă. Sult se opri dintr-odată, aşteptând ca un mic grup de doamne să treacă şi să nu-i mai poată auzi. Cea mai puternică dovadă, şuieră el, de îndată ce doamnele se îndepărtară. Trebuie să mi-l găseşti pe acest asasin.

Uşor de zis, greu de făcut.

– Desigur, Eminenţă, dar investigaţia mea a ajuns într-un punct mort.

– Nu tocmai. Încă mai avem o carte de jucat. Rews însuşi.

Rews?

– Dar, Arhilectore, trebuie să fie în Englia pe vremea asta. *Asudând într-o mină sau într-un alt asemenea loc. Dacă a apucat să trăiască atâta.*

– Nu. E aici, în Agriont, sub lacăt. Am socotit că e mai bine să nu-l scap din mână. Glokta se strădui din răsputeri să-şi ascundă surpriza. *Isteţ. Foarte isteţ. Proştii nu devin nici Arhilectori, se pare.* Rews va fi momeala ta. Am să-l trimit pe secretarul meu să-i ducă lui Kalyne un mesaj, informându-l că m-am înmuiat. Că sunt gata să-i las pe pânzari să continue să opereze, dar sub un control mai riguros. Că, în semn de bunăvoinţă, l-am eliberat pe Rews. Dacă sursa scurgerii de informaţii este Kalyne, îndrăznesc să spun că-i va informa pe pânzari că Rews e liber. Îndrăznesc să spun că-l vor trimite pe acest asasin să-l pedepsească pentru limba lui slobodă. Îndrăznesc să spun că l-ai putea prinde asupra faptului. Dacă ucigaşul nu vine, ei, bine, s-ar putea să fim nevoiţi să ne căutăm trădătorul în altă parte, dar fără să fi pierdut nimic.

– Un plan excelent, Eminenţă.

Sult îl fixă cu răceală.

– Bineînţeles. Vei avea nevoie de un loc unde să acţionezi, un

loc departe de Casa Întrebărilor. Voi pune la dispoziţie fondurile, îl voi preda pe Rews practicienilor tăi şi te voi anunţa când Kalyne a primit informaţia. Găseşte-mi-l pe acest asasin, Glokta, şi stoarce-l. Stoarce-l până cârâie. Barca se clătină nebuneşte în timp ce soldaţii încercau să-şi tragă prietenul ud înăuntru, pe urmă se răsturnă cu susul în jos, aruncându-i pe toţi în lac. Vreau nume, şuieră Sult, încruntându-se la soldaţii care împroşcau apa. Vreau nume, dovezi, documente şi oameni care vor sta în faţa Consiliului Deschis şi vor arăta cu degetul. Se ridică domol de pe bancă. Ţine-mă la curent.

Se îndreptă cu paşi mari către Casa Întrebărilor, cu tălpile scârţâind pe pietrişul aleii, iar Glokta îl urmări cu privirea.

Un plan excelent. Mă bucur că eşti de partea mea, Arhilectore. Eşti de partea mea, nu-i aşa?

Soldaţii reuşiseră să tragă barca răsturnată pe mal şi stăteau acolo, uzi leoarcă, ţipând unul la altul, fără să mai fie atât de bine dispuşi. Una dintre vâsle continua să plutească, abandonată în apă, îndreptându-se încet către punctul unde şuvoiul curgea din lac. Curând, avea să treacă pe sub pod şi să fie purtată de ape, la poalele zidurilor Agriontului şi în şanţul de apărare. Glokta o urmări răsucindu-se încet în apă. *O greşeală. Omul trebuie să fie atent la detalii. E uşor să uiţi lucrurile mărunte, dar fără vâslă, barca e inutilă.*

Îşi lăsă privirea să rătăcească peste câteva dintre celelalte feţe din parc. Ochiul lui dădu peste o pereche frumoasă care stătea pe o bancă lângă lac. Tânărul îi vorbea fetei cu glas scăzut, cu o expresie tristă şi pătrunsă pe chip. Fata se ridică repede, îndepărtându-se de el, cu mâinile acoperindu-i faţa. *Ah, durerea celui părăsit. Pierderea, furia, ruşinea. Ai impresia că nu-ţi vei reveni niciodată. Care poet a scris că nu există durere mai rea decât durerea inimii zdrobite? Aiureli sentimentale. Ar fi trebuit să petreacă mai mult timp în închisorile împăratului.* Glokta zâmbi, deschizând gura şi lingându-şi gingiile goale, acolo unde cândva avusese dinţii din faţă. *Inimile zdrobite se vindecă în timp, dar dinţii zdrobiţi niciodată.*

Glokta se uită la tânăr. Avea o expresie uşor amuzată în timp ce o privea îndepărtându-se pe fata care plângea. *Tânăr nemernic. Mă întreb dacă a zdrobit la fel de multe inimi ca mine, în tinereţe. Acum pare imposibil de crezut. Îmi ia jumătate de oră doar să-mi adun curajul să mă ridic. Singurele femei pe care le-am făcut să plângă în ultimul timp au fost soţiile celor pe care i-*

am exilat în Englia…

– Sand!

Glokta se întoarse.

– Lord Mareşal Varuz, ce onoare.

– O, nu, nu, zise bătrânul soldat, aşezându-se lângă Glokta cu mişcările iuţi, precise, ale unui maestru de scrimă.

– Arăţi bine, zise el, dar fără să-l privească, de fapt. *Arăt schilod, vrei să spui.* Ce mai faci, bătrâne prieten? *Sunt schilod, idiot bătrân şi pompos. Şi prieten, nu-i aşa? Atâţia ani de când m-am întors şi niciodată nu m-ai căutat, nici măcar o dată. Asta e prietenie?*

– Destul de bine, mulţumesc, Lord Mareşal.

Varuz se foi stânjenit pe bancă.

– Cel mai nou elev al meu, căpitanul Luthar… poate îl cunoşti?

– Ne ştim.

– Ar trebui să-l vezi duelându-se. Varuz clătină din cap cu tristeţe. Are talent, nu-i vorbă, dar nu va fi niciodată de talia ta, Sand. *Nu ştiu. Sper că într-o zi va fi la fel de schilod ca mine.* Dar are talent cu carul, destul ca să câştige. Numai că şi-l iroseşte. Îi dă cu piciorul. *O, ce tragedie! Sunt atât de întors pe dos că s-ar putea să mi se facă rău. Oare am mâncat ceva în dimineaţa asta?* E leneş, Sand, şi încăpăţânat. Îi lipseşte curajul. Îi lipseşte abnegaţia. Pur şi simplu nu-şi dă silinţa şi nu mai avem timp. Mă întrebam, dacă ai timp, desigur – Varuz îl privi pe Glokta în ochi doar preţ de o clipă – dacă ai putea să-i vorbeşti, pentru mine.

Ard de nerăbdare. Să-i ţin predici acelui idiot smiorcăit va fi împlinirea tuturor visurilor mele. Neghiob bătrân şi arogant, cum îndrăzneşti? Ţi-ai construit reputaţia pe succesele mele, apoi, când am avut nevoie de ajutorul tău, m-ai dat la o parte. Iar acum, vii la mine, îmi ceri ajutor şi-mi zici prieten?

– Desigur, Mareşal Varuz, aş fi bucuros să-i vorbesc. Orice pentru un vechi prieten.

– Excelent, excelent! Sunt sigur că vei schimba lucrurile cu totul. Îl antrenez în fiecare dimineaţă, în curtea aceea de lângă Casa Creatorului, unde cândva te antrenam pe tine…

Bătrânul Mareşal se poticni, stânjenit.

– Voi veni de îndată ce îndatoririle îmi vor permite.

– Desigur, îndatoririle…

Varuz se ridica deja, evident dornic să plece. Glokta întinse mâna, făcându-l pe bătrânul soldat să se oprească o clipă. *Nu-ţi face griji, Lord Mareşal, nu sunt contagios.* Varuz îi strânse mâna,

fără vlagă, de parcă s-ar fi temut să nu i-o frângă, apoi îşi bălmăji scuzele şi se îndepărtă cu paşi mari şi capul semeţ.

Soldaţii uzi până la piele se înclinară şi salutară, oarecum jenaţi, când trecu pe lângă ei.

Glokta îşi întinse piciorul, întrebându-se dacă să se ridice. *Şi unde să mă duc? Lumea nu se va sfârşi dacă mai stau aici o clipă. Nu e nicio grabă. Nicio grabă.*

O ofertă şi un dar

– Şi în faţă! răcni Mareşalul Varuz. Jezal se împletici spre el, răsucindu-şi călcâiele pe după marginile bârnei, încercând cu disperare să-şi menţină echilibrul şi făcând cu stângăcie o fandare, două, doar ca să dea impresia că-şi dă silinţa. Patru ore de antrenament pe zi îl storceau şi se simţea mai mult decât istovit. Varuz se încruntă şi azvârli la o parte sabia boantă a lui Jezal, mişcându-se fără efort de-a lungul bârnei, de parcă ar fi fost o alee de grădină: Şi înapoi!

Jezal se lăsă, poticnindu-se, înapoi pe călcâie, cu mâna stângă fâlfâind caraghios în jurul lui, în încercarea de a-şi păstra echilibrul. De la genunchi în sus, totul îl durea teribil din pricina efortului. De la genunchi în jos, era mult, mult mai rău. Varuz era trecut de şaizeci de ani, dar nu dădea niciun semn de oboseală. Nici măcar nu transpira, în timp ce continua să danseze de-a lungul bârnei, şfichiuindu-şi armele de oţel. Însă Jezal gâfâia în timp ce para disperat cu mâna stângă, dezechilibrat, căutând în gol cu piciorul siguranţa bârnei din spatele lui.

– Şi înainte!

Călcâiele lui Jezal trecură prin chinuri cumplite când schimbă, împleticit, direcţia şi lovi spre agasantul bătrân, însă Varuz nu dădu înapoi. În schimb, se aplecă sub lovitura disperată şi folosi dosul braţului ca să-i măture lui Jezal picioarele de sub el.

Jezal scoase un urlet când curtea se învârti în jurul lui. Îşi izbi dureros piciorul de marginea bârnei, după care se prăbuşi cu faţa în jos, cu bărbia bufnind pe iarbă şi dinţii clănţănind. Se rostogoli puţin, apoi rămase acolo, zăcând pe spate, căutând aer ca un peşte scos brusc din apă, cu piciorul zvâcnindu-i acolo unde se lovise de bârnă, în cădere. Urma să mai aibă încă o vânătaie urâtă a doua zi dimineaţă.

– Îngrozitor, Jezal, îngrozitor! strigă bătrânul soldat, sărind cu sprinteneală jos pe pajişte. Te bălăbăneşti pe bârnă de parcă ai merge pe sârmă! Jezal se răsuci, înjurând şi se opinti să se ridice în picioare. E o bucată solidă de stejar, destul de largă ca să te pierzi pe ea!

Lordul Mareşal îşi ilustră afirmaţia lovind cu putere bârna şi făcând să sară aşchii din ea.

– Credeam că aţi spus „înainte”, gemu Jezal.

Sprâncenele lui Varuz se ridicară brusc.

– Chiar crezi, căpitane Luthar, că Bremer dan Gorst le oferă adversarilor săi informaţii demne de încredere despre intenţiile sale? *Bremer dan Gorst va încerca să mă bată, bătrân nenorocit! Tu trebuie să mă ajuţi să-l înving!* Asta gândea Jezal, dar nu era atât de nechibzuit s-o spună. Doar clătină, pe tăcute, din cap. Nu, nu oferă! Se străduieşte să-şi înşele şi să-şi zăpăcească adversarii, aşa cum trebuie să facă toţi marii săbieri!

Lordul Mareşal se plimba de colo-colo, clătinând din cap. Jezal se gândea din nou dacă să renunţe la tot. Era sătul să se prăbuşească în pat istovit, în fiecare seară, la ora la care ar fi trebuit abia să înceapă să se îmbete. Era sătul să se scoale în fiecare dimineaţă, plin de vânătăi şi chinuit de durere, pentru a înfrunta alte patru ore interminabile de alergare, bârnă, drug de fier, figuri de scrimă. Era sătul să fie lovit cu piciorul în fund de Maiorul West. Şi, mai presus de toate, era sătul să fie luat peste picior de acest bătrân nebun.

– … un spectacol deprimant, căpitane, foarte deprimant. Cred sincer că, de fapt, mergi tot mai prost…

Jezal n-avea să câştige niciodată Turnirul. Nimeni nu se aştepta la asta, el însuşi cel mai puţin dintre toţi. Aşadar, de ce să nu renunţe şi să nu se întoarcă la jocul lui de cărţi şi la nopţile târzii? Nu era asta tot ce dorea de la viaţă? Dar, atunci, ce-l va deosebi de o mie de alţi mezini de nobili? Hotărâse de mult că voia să fie ceva deosebit. Un Lord Mareşal el însuşi, poate, şi pe urmă Lord Şambelan. Ceva, mare şi important, oricum. Voia un scaun important în Consiliul Închis, voia să ia decizii importante. Voia ca oamenii să zâmbească şi să se gudure pe lângă el şi să-i soarbă fiecare cuvânt. Voia ca oamenii să şoptească: „Iată-l pe Lordul Luthar”, când trecea grăbit pe lângă ei. Putea să se mulţumească să fie mereu o versiune mai bogată, mai deşteaptă şi mai chipeşă a locotenentului Brint? Pfui! Nici gând de aşa ceva!

– … avem un drum teribil de lung de parcurs şi nu avem destul timp să ajungem unde trebuie, dacă nu-ţi schimbi atitudinea. Loveşti lamentabil, stai slab şi acum cu rezistenţa, ca să nu mai vorbim de echilibru…

Şi ce-ar crede toată lumea dacă ar renunţa? Ce-ar face tatăl său? Ce-ar spune fraţii săi? Dar ceilalţi ofiţeri? Ar părea laş. Şi, apoi, mai era şi Ardee West. Părea să-i ocupe mult gândurile în ultimele două zile. Oare ea s-ar apleca atât de aproape de el,

dacă n-ar duela? Oare i-ar vorbi cu glas atât de suav? Oare ar râde la glumele lui? Oare şi-ar ridica spre el privirea, cu acei ochi întunecaţi, încât aproape îi putea simţi răsuflarea pe faţă…

– Mă asculţi, băiete? tună Varuz.

Jezal simţi o fărâmă din răsuflarea lui pe faţă, da, şi o grămadă de salivă.

– Da, domnule. Lovitura lamentabilă, rezistenţa slabă! Jezal înghiţi nervos. Ca să nu mai vorbim de echilibru.

– Aşa e. Încep să mă gândesc, deşi îmi vine greu să cred, după toate bătăile de cap pe care mi le-ai dat, că într-adevăr nu-ţi dai silinţa. Îl privi pe Jezal în ochi cu furie: Tu ce crezi, domnule maior?

Nu veni niciun răspuns. West era prăbuşit în scaun, cu braţele încrucişate, încruntându-se fioros, cu privirea în gol.

– Maior West! se răsti Lordul Mareşal.

Maiorul ridică ochii brusc, de parcă abia acum devenise conştient de prezenţa lor.

– Îmi cer scuze, domnule, îmi zburase gândul.

– Aşa, înţeleg. Varuz îşi supse dinţii. Se pare că nimeni nu se concentrează în dimineaţa asta. Era o mare uşurare că o parte din furia bătrânului fusese îndreptată în altă parte, dar bucuria lui Jezal fu de scurtă durată. Foarte bine, pufni bătrânul mareşal, dacă aşa vrei. De mâine, vom începe fiecare lecţie cu o baie în şanţ. Doi-trei kilometri ar trebui să ajungă. Jezal strânse din dinţi ca să nu ţipe. Apa rece ascute în mod miraculos simţurile. Şi poate că e nevoie să începem puţin mai devreme, ca să te prindem în cea mai receptivă dispoziţie. Asta înseamnă la ora cinci. Între timp, căpitane Luthar, îţi propun să te gândeşti dacă eşti aici ca să câştigi Turnirul, sau pur şi simplu de dragul companiei mele.

Şi cu aceasta, Lordul Mareşal se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă cu paşi mari.

Jezal aşteptă până când Varuz ieşi din curte, înainte să-şi piardă cumpătul, însă de îndată ce fu convins că bătrânul era destul de departe, îşi azvârli cu furie armele în zid.

– Fir-ar! strigă el, când săbiile căzură, zăngănind, la pământ. La naiba! Îşi roti privirea, căutând ceva în care să dea cu piciorul, fără să-l doară prea tare. Ochii îi căzură pe piciorul bârnei, însă evaluă extrem de greşit lovitura şi trebui să-şi înăbuşe pornirea de a se apuca de piciorul rănit şi de a ţopăi ca un idiot. La naiba! La naiba! răcni el.

West era dezamăgitor de impasibil. Se ridică încruntându-se şi dădu să-l urmeze pe Mareşalul Varuz.

– Încotro? îl întrebă Jezal.

– Plec, răspunse West peste umăr. Am văzut destul.

– Ce vrei să spui?

West se opri şi se întoarse să-l privească:

– Oricât de uimitor ar părea, există pe lume probleme mai mari decât asta.

Jezal rămase locului, cu gura căscată, în timp ce West părăsea, cu pas maiestuos, curtea.

– Cine te crezi? strigă Jezal după el, când fu sigur că plecase. La naiba! La naiba!

Îi trecu prin minte să-i mai tragă bârnei un picior, dar apoi se răzgândi.

Jezal era într-o dispoziţie mizerabilă pe drumul de întoarcere la apartamentul său, aşa că se feri de locurile mai aglomerate ale Agriontului, căutând aleile mai liniştite şi grădinile de la marginea Drumului Regelui. Îşi privea încruntat picioarele în timp ce mergea, ca să descurajeze şi mai mult orice abordare. Dar norocul nu fu de partea lui.

– Jezal! Era Kaspa, ieşit la plimbare cu o fată blondă, îmbrăcată în haine scumpe. Cu ei era o femeie între două vârste, cu un aer sever, fără îndoială guvernanta fetei sau aşa ceva. Se opriseră să admire o sculptură minoră dintr-o curte puţin vizitată. Jezal! strigă Kaspa din nou, fluturându-şi pălăria deasupra capului.

N-avea cum să-i evite. Îşi lipi un zâmbet neconvingător pe faţă şi păşi ţanţoş spre ei. Fata palidă îi zâmbi în timp ce se apropia, dar dacă intenţia ei era să-l farmece, Jezal rămase insensibil.

– Iar te-ai duelat, Luthar? întrebă Kaspa fără rost.

Jezal era transpirat şi ţinea în mâini o pereche de arme de duel. Era bine cunoscut faptul că duela în fiecare dimineaţă. Nu trebuia să ai o minte sclipitoare ca să faci legătura, ceea ce era un noroc, căci Kaspa nu avea, cu siguranţă, aşa ceva.

– Da. Cum ai ghicit?

Jezal nu avusese de gând să înmormânteze chiar aşa conversaţia, dar îşi îndulci vorbele cu un chicot fals şi curând zâmbetele doamnelor reveniră.

– Ha-ha! râse Kaspa, mereu dornic să fie ţinta unei glume.

Jezal, permite-mi să ţi-o prezint pe vara mea, Lady Ariss dan Kaspa. Acesta este ofiţerul meu superior, căpitanul Luthar.

Aşadar, aceasta era celebra verişoară. Una dintre cele mai bogate moştenitoare ale Uniunii şi dintr-o familie excelentă. Kaspa trăncănea mereu despre frumuseţea ei, dar lui Jezal i se părea o fiinţă palidă, slabă, cu un aer bolnăvicios. Ea îi zâmbi vag şi îi întinse mâna-i albă, moale, pe care el o atinse cu cel mai maşinal sărut.

– Încântat, murmură el, fără chef. Trebuie să-mi cer scuze pentru înfăţişare. Tocmai vin de la duel.

– Da, chiţăi ea, cu un glas subţire, piţigăiat, de îndată ce fu sigură că el terminase de vorbit. Am auzit că eşti un mare săbier. Urmă o pauză, în care ea bâjbâi după ceva de spus, apoi ochii i se luminară: Spune-mi, căpitane, duelul e într-adevăr foarte periculos?

Ce aiureli insipide.

– O, nu, doamna mea, folosim doar arme boante, într-un cerc.

Ar fi putut spune mai mult, dar al naibii să fie dacă avea de gând să-şi dea silinţa. Afişă un zâmbet firav. Ea făcu la fel. Conversaţia pluti deasupra abisului. Jezal era pe cale să se scuze şi să plece, subiectul duelului fiind evident epuizat, însă Ariss îl împiedică, găsind o altă temă:

– Spune-mi, căpitane, chiar e posibil să fie război în Nord?

Glasul ei se stinse aproape cu desăvârşire spre sfârşitul propoziţiei, dar însoţitoarea continua s-o privească aprobator, fără îndoială încântată de abilităţile conversaţionale ale protejatei ei.

Scuteşte-ne.

– Ei, bine, mi se pare… începu Jezal. Ochii spălăciţi, albaştri, ai domnişoarei Ariss îl fixară din nou, în expectativă. *Ochii albaştri n-au niciun haz,* cugetă Jezal. Se întreba în ce domeniu era mai ignorantă, duel sau politică. Tu ce părere ai?

Fruntea însoţitoarei se încreţi uşor. Lady Ariss păru oarecum luată prin surprindere, roşind uşor, în timp ce-şi căuta cuvintele.

– Păi, ăă… adică… Sunt sigură că totul va… decurge bine.

Slavă Domnului, gândi Jezal, *suntem salvaţi!* Trebuia să plece de acolo.

– Desigur, totul va ieşi bine. Mai afişă, cu efort, încă un zâmbet. Mi-a făcut o adevărată plăcere să vă cunosc, dar mă tem că în scurt timp sunt de gardă, aşa că trebuie să vă părăsesc. Se înclină cu o politeţe de gheaţă. Locotenent Kaspa,

Lady Ariss.

Kaspa îl bătu pe braţ, la fel de prietenos ca întotdeauna. Biata lui verişoară ignorantă arboră un zâmbet nesigur. Guvernanta se încruntă la el când trecu pe lângă ea, dar Jezal nu băgă de seamă.

Ajunse la Rotonda Lorzilor tocmai când membrii consiliului se întorceau din pauza de prânz. Salută străjerii din vestibul cu o concisă clătinare a capului, apoi păşi hotărât pe uşa imensă şi de-a lungul culoarului central. O coloană răzleaţă formată din cei mai mari nobili ai regatului îl urma îndeaproape şi spaţiul răsuna de paşi târşâiţi, mormăituri şi şoapte, în timp ce Jezal îşi croia drum pe după zidul curbat, către locul lui din spatele mesei de onoare.

– Jezal, cum a fost la scrimă? Era Jalenhorm, sosit devreme, de data aceasta, şi profitând de ocazie să vorbească înainte de sosirea Lordului Şambelan.

– Am avut şi dimineţi mai bune. Tu?

– O, eu m-am distrat de minune. Am întâlnit-o pe verişoara aia a lui Kaspa, ştii tu, zise el, încercând să-şi amintească numele.

Jezal oftă:

– Lady Ariss.

– Da, asta era! Ai văzut-o?

– Am fost destul de norocos să dau nas în nas cu ei chiar acum.

– Ptiu! exclamă Jalenhorm, încreţindu-şi buzele. Nu e uluitoare?

– Hm! Jezal întoarse capul plictisit şi privi cum somităţile înveşmântate în haine de ceremonie tivite cu blană se îndreaptă încet, în şir, spre locurile lor.

Sau, cel puţin, o selecţie de fii mai puţin preferaţi şi de reprezentanţi plătiţi. În ultima vreme, foarte puţini magnaţi se prezentau personal în Consiliul Deschis, dacă nu aveau nimic semnificativ de care să se plângă. Mulţi dintre ei nici măcar nu se osteneau să trimită pe cineva în locul lor.

– Jur, una dintre cele mai frumoase fete pe care le-am văzut vreodată. Kaspa o ridică întruna în slăvi, ştiu, dar vorbele lui pălesc în faţa realităţii.

– Hm.

Consilierii începură să se împrăştie, fiecare către scaunul lui. Rotonda Lorzilor era proiectată ca un teatru, cu nobilii de frunte ai Uniunii stând pe locurile publicului, într-un imens semicerc de

bănci îngrămădite, cu un culoar pe la mijloc. Întocmai ca la teatru, unele locuri erau mai bune decât altele. Cei mai puţin importanţi şedeau sus, în spate, şi însemnătatea ocupanţilor creştea pe măsură ce înaintai. Rândul din faţă era rezervat capilor celor mai mari familii sau oricui era trimis în locul lor. Reprezentanţii din Sud, de la Dagoska şi Westport, erau în stânga, cel mai aproape de Jezal. În dreapta, la capăt, erau cei din Nord şi Vest, din Englia şi Starikland. Grosul locurilor, între aceştia, era pentru vechea nobilime a Midderlandului, inima Uniunii. Uniunea propriu-zisă, cum ar fi văzut-o ei. Aşa cum o vedea şi Jezal, la drept vorbind.

– Ce ţinută, ce graţie, rapsodia Jalenhorm, acel frumos păr blond, acea piele albă ca laptele, acei fantastici ochi albaştri.

– Şi toţi acei bani.

– Ei, bine, da, şi asta, zâmbi bărbatul vânjos. Kaspa zice că unchiul lui e chiar mai bogat decât tatăl lui. Închipuie-ţi! Şi are un singur copil. Ea va moşteni fiecare sfanţ. Fiecare sfanţ! Jalenhorm abia-şi putea ascunde entuziasmul. Norocos cel care poate pune mâna pe ea! Cum ziceai c-o cheamă?

– Ariss, zise acru Jezal.

Lorzii sau delegaţii lor îşi croiseră cu toţii drum, târşâindu-se şi bombănind, spre locurile lor. Prezenţa era redusă, mai puţin de jumătate din bănci erau ocupate. Cam atât se umplea sala de obicei. Dacă Rotonda Lorzilor ar fi fost un teatru, proprietarii lui ar fi căutat cu disperare o piesă nouă.

– Ariss. Ariss. Jalenhorm plescăi din buze ca şi cum numele ar lăsa un gust dulce. Norocos cel ce pune mâna pe ea.

– Chiar aşa. Un om norocos. Cu condiţia să prefere conversaţiei banii lichizi.

Jezal se gândi că poate ar fi fost indicat să se însoare cu guvernanta. Cel puţin ea păruse să aibă puţină coloană vertebrală.

Lordul Şambelan tocmai intrase în sală şi se îndrepta spre daisul pe care se afla masa mare, cam pe unde ar fi fost scena, dacă Rotonda ar fi fost un teatru. Era urmat de un cârd de secretari şi conţopişti în veşminte negre, fiecare mai mult sau mai puţin împovărat de registre grele şi mănunchiuri de hârtii cu aspect oficial. Cu veşmintele de ceremonie purpurii fluturând în urma lui, Lordul Hoff semăna leit cu o pasăre rară, alunecând maiestuos, urmat de un stol de ciori sâcâitoare.

– Vine bătrâna acritură, şopti Jalenhorm, strecurându-se să-şi

caute locul în cealaltă parte a mesei.

Jezal îşi duse mâinile la spate, adoptând obişnuita poziţie, cu picioarele uşor depărtate şi bărbia ridicată în aer. Aruncă un ochi pe deasupra soldaţilor, aşezaţi la distanţa regulamentară de jur împrejurul peretelui curbat, dar fiecare era neclintit şi cu o ţinută impecabilă, în armură completă, ca întotdeauna. Trase adânc aer în piept şi se pregăti pentru multe ore de plictiseală cumplită.

Lordul Şambelan se aruncă în jilţul său şi ceru vin. Secretarii îşi ocupară locurile în jurul lui, lăsând un scaun liber în mijloc, pentru Rege, care era absent, ca de obicei. Fură foşnite documente, fură deschise anevoie imense registre, fură ascuţite condeie şi zornăite în călimări. Crainicul păşi spre capătul mesei şi izbi cu toiagul său de ceremonie în podea, cerând să se facă linişte. Şuşotelile nobililor şi ale împuterniciţilor lor se potoliră treptat, lăsând sala imensă în tăcere.

Crainicul îşi umflă pieptul:

– Cer… spuse el, cu o intonaţie molcomă şi sonoră, de parcă ar fi rostit un elogiu funebru, adunării Consiliului Deschis al Uniunii… Făcu o inutil de lungă şi semnificativă pauză şi ochii Lordului Şambelan clipiră cu furie înspre el, însă crainicul nu se lăsă privat de momentul său de glorie, lăsând pe toată lumea să mai aştepte o clipă, înainte de a termina… să se facă linişte!

– Mulţumesc, zise acru Hoff. Cred că urma să-l ascultăm pe reprezentantul Lordului Guvernator din Dagoska, înainte să ne întrerupem pentru prânz.

Scârţâitul condeielor îi acompania glasul, în timp ce doi slujbaşi îi consemnau fiecare cuvinţel. Ecourile palide ale acestora se îngemănau cu cele ale vorbelor sale, în imensul spaţiu de deasupra.

În rândul din faţă, aproape de Jezal, un bătrân se opinti să se ridice în picioare, ţinând strâns în mâinile-i tremurătoare nişte hârtii.

– Consiliul Deschis, rosti monoton crainicul, cât de rar îndrăznea, îl recunoaşte pe Rush dan Thuel, împuternicit acceptat al lui Sand dan Vurms, Lordul Guvernator de Dagoska!

– Mulţumesc, domnule. Glasul pierit, subţire, al lui Thuel era absurd de mic în imensul spaţiu. Abia ajungea până la Jezal, iar acesta se afla la nici zece paşi distanţă. Lorzii mei, începu el.

– Vorbeşte! strigă cineva din spate.

Se stârni un val de râsete. Bătrânul îşi drese glasul şi încercă din nou.

– Lorzii mei, vin înaintea voastră cu un mesaj urgent din partea Lordului Guvernator de Dagoska. Glasul i se stinsese deja, revenind la nivelul abia audibil de la început, cu fiecare sunet însoţit de scârţâitul persistent al condeielor. Din galeria publică de deasupra începură să se propage şuşoteli, făcându-i glasul şi mai dificil de auzit. Ameninţarea venită din partea Împăratului Gurkhului la adresa acelui mare oraş creşte cu fiecare zi. Vagi sunete de dezaprobare începură să se înalţe din capătul sălii, unde erau aşezaţi reprezentanţii din Englia, însă majoritatea consilierilor păreau plictisiţi. Atacurile asupra navelor, hărţuirea negustorilor şi demonstraţiile de dincolo de zidurile noastre l-au îndemnat pe Lordul Guvernator să mă trimită…

– Norocul nostru! strigă cineva.

Se porni un alt val de râsete, ceva mai sonor, de data aceasta.

– Oraşul e construit pe o peninsulă îngustă, insistă bătrânul, străduindu-se să se facă auzit peste zgomotul de fond care sporea continuu, ataşată unui teritoriu controlat în întregime de duşmanii noştri de moarte, gurkienii, şi despărţită de Midderland prin largi întinderi de apă sărată. Apărarea noastră nu e ceea ce ar trebui să fie! Lordul Guvernator are nevoie urgentă de fonduri suplimentare…

Menţionarea fondurilor ridică instantaneu un vuiet dinspre întreaga adunare. Gura lui Thuel continua să se mişte, însă acum nu era chip să se facă auzit. Lordul Şambelan se încruntă şi luă o înghiţitură din pocal. Slujbaşul aflat cel mai departe de Jezal îşi lăsase jos condeiul şi se freca la ochi cu degetul mare şi arătătorul, mânjite de cerneală. Funcţionarul aflat cel mai aproape tocmai terminase de scris un rând. Jezal îşi lungi gâtul să vadă. Consemnase pur şi simplu: *Strigăte aici.*

Crainicul bătu cu toiagul în podea, cu un aer de imensă mulţumire de sine. În cele din urmă, zarva se potoli, dar Thuel era acum cuprins de un acces de tuse. Încercă să vorbească, dar nu era în stare şi, în cele din urmă, flutură o mână şi se aşeză, roşu la faţă, în timp ce vecinul lui îl lovea peste spate.

– Dacă-mi permiteţi, Lord Şambelan, strigă un tânăr elegant din primul rând, în capătul celălalt al sălii, sărind în picioare. Scârţâitul condeielor se porni din nou. Mi se pare…

– Consiliul Deschis, îl întrerupse crainicul, îl recunoaşte pe Hersel dan Meed, cel de-al treilea fiu şi împuternicit acceptat al lui Fedor dan Meed, Lordul Guvernator al Engliei!

– Mi se pare, continuă tânărul chipeş, doar foarte puţin deranjat de întrerupere, că prietenii noştri din Sud se aşteaptă mereu la un atac de proporţii din partea împăratului! Glasuri dezaprobatoare se înălţau acum din cealaltă parte a sălii. Un atac care nu se materializează niciodată! Nu i-am învins noi pe gurkieni, cu doar câţiva ani în urmă, sau mă înşală memoria? Huiduielile se porniră mai tare. Această atitudine alarmistă secătuieşte în mod inacceptabil resursele Uniunii! Tânărul striga, ca să fie auzit: În Englia, avem mulţi kilometri de graniţă şi prea puţini soldaţi, iar ameninţarea din partea lui Bethod şi a nordicilor lui e foarte reală! Dacă duce cineva lipsă de fonduri…

Strigătele se înteţiră numaidecât. Strigăte de „I-auzi!”, „Aiureli!”, „Adevărat!” şi „Minciuni!” se desluşeau vag peste hărmălaie. Numeroşi reprezentanţi erau în picioare, răcnind. Unii îşi clătinau viguros din cap aprobarea, alţii îşi scuturau violent capetele, dezaprobator. Ceilalţi căscau şi se uitau împrejur. Jezal zări un individ, undeva mai în spate, în zona din mijloc, care aproape sigur adormise şi se afla în pericol iminent de a se prăbuşi în poala vecinului său.

Îşi ridică ochii, lăsându-i să rătăcească peste feţele înşirate de-a lungul balustradei galeriei publice. Simţi o tresărire ciudată în piept. Ardee West era acolo, sus, uitându-se direct la el. Când ochii li se întâlniră, ea zâmbi şi îşi flutură mâna. Zâmbea şi el, cu braţul pe jumătate ridicat, dând să-i facă semn, când îşi aminti unde se afla. Îşi împinse mâna la spate şi privi agitat împrejur, însă fu uşurat să descopere că nimeni important nu-i observase greşeala. Dar zâmbetul nu-i părăsi chipul întru totul.

– Lorzii mei, răcni Şambelanul, trântindu-şi pocalul gol pe masă. Avea cel mai sonor glas pe care-l auzise vreodată Jezal. Până şi Mareşalul Varuz ar fi putut învăţa câte ceva despre strigat de la Hoff. Bărbatul adormit din spate se trezi, trăgând pe nas şi clipind. Larma se potoli aproape imediat. Acei reprezentanţi care rămaseră în picioare priviră vinovaţi împrejur, ca nişte copii neastâmpăraţi luaţi la rost şi se aşezară la loc, rând pe rând. Şoaptele dinspre galeria publică se liniştiră. Ordinea era restaurată. Lorzii mei! Vă asigur că Regele este profund preocupat de siguranţa supuşilor săi, indiferent unde s-ar afla! Uniunea nu permite agresiunea împotriva oamenilor săi sau a proprietăţii sale! Hoff punctă fiecare comentariu izbind cu pumnul în faţa lui. Nici din partea Împăratului Gurkhului, nici din partea acestor sălbatici din Nord, nici din partea nimănui! Lovi

masa atât de puternic la acest ultim comentariu, încât cerneala ţâşni din călimară şi se revărsă peste documentele pregătite cu grijă ale unuia dintre slujbaşi. Strigăte de aprobare şi sprijin întâmpinară discursul patriotic al Lordului Şambelan. Cât despre situaţia specifică din Dagoska! Thuel ridică privirea, plin de speranţă, cu pieptul încă tremurând de tusea înăbuşită. Nu are acel oraş unul dintre cele mai puternice şi mai întinse ziduri de apărare din lume? N-a rezistat unui atac al gurkilor, acum mai puţin de un deceniu, timp de peste un an? Ce s-a ales de acele ziduri, domnule, de ziduri?

Sala imensă se cufundă în tăcere, toată lumea încercând să audă răspunsul.

– Lord Şambelan, hârâi Thuel, cu glasul aproape înăbuşit când unul dintre conţopişti întoarse, pârâind, pagina imensului său registru şi începu să scârţâie cu condeiul pe următoarea. Zidurile de apărare sunt prost reparate şi nu avem suficienţi soldaţi care să le apere cum se cuvine. Împăratul nu e străin de asta, şopti el, abia auzit. Vă implor…

Se topi în alt acces de tuse şi se prăbuşi în scaun, însoţit de câteva înţepături venite dinspre delegaţia Angliei.

Hoff se încruntă şi mai tare.

– Eu ştiam că zidurile de apărare ale oraşului trebuie întreţinute din fondurile colectate la nivel local şi din taxe comerciale de la Onorabila Ghildă a Mirodeniilor, care a activat în Dagoska sub o licenţă exclusivă şi extrem de profitabilă, în aceşti ultimi şapte ani. Dacă nu pot fi găsite resurse nici măcar pentru întreţinerea zidurilor – şi Lordul Şambelan mătură întreaga adunare cu un ochi întunecat – poate că e timpul ca această licenţă să fie scoasă la licitaţie. Un potop de mormăieli furioase se stârni în galeria publică. În orice caz, Coroana nu poate cheltui niciun ban în plus în momentul de faţă! Strigăte de nemulţumire veniră dinspre grupul Dagoska, ţipete de aprobare dinspre grupul Engliei. Cât despre situaţia specifică a Engliei! tună Lordul Şambelan, întorcându-se către Meed, cred că am putea auzi în curând veşti bune pe care i le vei duce tatălui tău, Lordul Guvernator.

Un potop de şoapte entuziaste se ridică în cupola aurită de deasupra. Tânărul chipeş părea plăcut surprins, şi avea şi de ce. Era, într-adevăr, un lucru rar ca să primeşti veşti bune din Consiliul Deschis sau veşti de orice fel, la drept vorbind.

Thuel îşi recăpătase controlul asupra plămânilor şi deschise

gura să vorbească, dar fu întrerupt de o bubuitură puternică în uşa imensă aflată în spatele mesei oficiale. Lorzii ridicară privirea surprinşi, în aşteptare. Lordul Şambelan zâmbi, ca un magician care tocmai a făcut un truc extrem de dificil. Făcu semn gărzilor, drugii grei de fier fură traşi şi uşile mari, incrustate, se deschiseră încet, scârţâind.

Opt Cavaleri ai Corpului, închişi în armuri sclipitoare, fără chipuri în spatele coifurilor înalte, lustruite, plini de splendoare în mantii purpurii cu însemnul unui soare auriu pe spate, coborâră treptele la unison, cu paşi apăsaţi şi luară poziţie de-o parte şi de alta a mesei de onoare. Erau urmaţi îndeaproape de patru gornişti, care păşiră ţanţoşi în faţă, îşi ridicară instrumentele sclipitoare la buze şi suflară un sunet asurzitor de fanfară. Jezal scrâşni din dinţi, clănţănind, şi îşi miji ochii, dar în cele din urmă ecourile răsunătoare se stinseră. Lordul Şambelan se întoarse furios către crainic, care se holba la nou-veniţi cu gura căscată.

– Ei? şuieră Hoff.

Crainicul se trezi din amorţire.

– Ah… da, desigur! Lorzii mei, doamnele mele, am marea onoare de a prezenta pe… (se opri şi trase vârtos aer în piept) … Înălţimea Sa Imperială, Regele Engliei, al Stariklandului şi al Midderlandului, Protector al Westportului şi al Dagoskăi, Augusta Sa Maiestate, Guslav al Cincilea, Mare Rege al Uniunii!

Se stârni un freamăt puternic când fiecare bărbat şi fiecare femeie din sală se ridicară din scaune şi se lăsară pe un genunchi.

Palanchinul regal pătrunse încet pe uşi, purtat pe umerii altor şase cavaleri fără chip. Regele şedea cocoţat într-un scaun aurit, sprijinit pe perne groase şi legănându-se încetişor într-o parte şi-n alta. Privea împrejur cu aerul buimac al unuia care a adormit beat şi s-a trezit într-o încăpere străină.

Arăta îngrozitor. Enorm de gras, lăbărţat ca un munte înfăşurat în blană şi mătase roşie, cu capul strivit între umeri de greutatea imensei coroane sclipitoare. Avea ochii sticloşi şi umflaţi, cu imense pungi negre atârnând dedesubt, iar vârful rozaliu al limbii trecea întruna, nervos, peste buzele-i palide. Avea o guşă imensă şi un colac de grăsime în jurul gâtului, de fapt întreaga sa faţă dădea impresia că se topeşte uşor şi începe să i se scurgă de pe craniu. Aşa arăta Înaltul Rege al Uniunii, însă Jezal îşi plecă fruntea puţin mai jos când palanchinul se apropie.

– O, murmură Augusta Maiestate, ca şi cum uitase ceva, vă

rog, ridicaţi-vă. Freamătul umplu sala din nou, când cu toţii se ridicară şi reveniră la locurile lor. Regele se întoarse către Hoff, cu fruntea adânc încruntată şi Jezal îl auzi spunând: Ce caut aici?

– Oamenii Nordului, Maiestate.

– O, da! Ochii regelui se luminară. Se opri: Ce-i cu ei?

– Ăă…

Dar Lordul Şambelan fu salvat de la răspuns de uşile care se deschiseră în partea opusă a sălii, cele prin care intrase la început Jezal. Doi bărbaţi ciudaţi pătrunseră cu paşi mari şi înaintară de-a lungul culoarului. Unul dintre ei era un bătrân luptător încărunţit, cu o cicatrice şi un ochi orb, ducând o cutie turtită de lemn. Celălalt era înveşmântat într-o mantie cu glugă, cu toate trăsăturile ascunse şi atât de mare încât, dintr-odată, întreaga sală păru disproporţionată. Băncile şi mesele, până şi străjerii semănau cu nişte replici în miniatură, pentru copii. În timp ce trecea, câţiva dintre reprezentanţii aflaţi la marginea culoarului se dădură înapoi, speriaţi. Jezal se încruntă. Acest uriaş cu glugă nu părea de bun augur, orice-ar spune Lordul Hoff. Mârâieli furioase şi suspicioase umplură cupola răsunătoare când cei doi oameni ai Nordului îşi ocupară locurile pe podeaua de dale din faţa mesei de onoare.

– Maiestatea Voastră, zise crainicul, înclinându-se atât de ridicol de jos încât fu nevoit să se sprijine în toiag. Consiliul Deschis îi recunoaşte pe Fenris cel Temut, mesagerul lui Bethod, Rege al Oamenilor Nordului, şi pe tălmăcitorul lui, Hansul Albeaţă!

Regele se holba vesel la una dintre ferestrele mari din zidul curbat, total absent, probabil admirând felul în care lumina strălucea prin frumosul vitraliu, însă întoarse brusc capul, cu fălcile tremurând, când bătrânul războinic, pe jumătate orb, i se adresă.

– Maiestatea Voastră, aduc salutări frăţeşti din partea stăpânului meu, Bethod, Rege al Oamenilor Nordului. Rotonda se cufundase în tăcere şi condeiele conţopiştilor păreau absurd de zgomotoase. Bătrânul luptător îşi înclină capul către imensa siluetă cu glugă de lângă el, cu un zâmbet stângaci. Fenris cel Temut vă aduce o ofertă din partea lui Bethod. De la rege la rege. De la Nord pentru Uniune. O ofertă şi un dar.

Şi ridică cutia de lemn.

Lordul Şambelan afişă un zâmbet afectat, mulţumit de sine.

– Prezintă-ţi mai întâi oferta.

– Este o ofertă de pace. O pace eternă între cele două mari naţiuni ale noastre.

Albeaţă se înclină din nou.

Manierele lui erau impecabile, Jezal trebuia s-o recunoască. Nu era ceea ce te-ai fi aşteptat de la sălbaticii Nordului rece şi îndepărtat.

Discursul lui graţios ar fi fost aproape de ajuns să potolească sala, dacă n-ar fi fost bărbatul cu glugă de lângă el, cu statura lui ameninţătoare, ca o umbră întunecată.

Cu toate acestea, faţa regelui zvâcni într-un zâmbet vag când auzi pomenindu-se de pace.

– Bine, mormăi el. Excelent. Pace. Nemaipomenit. Pacea e bună.

– Cere doar un lucru mărunt în schimb, zise Albeaţă.

Faţa Lordului Şambelan se asprise dintr-odată, dar era prea târziu.

– Nu trebuie decât să-l numească, zise regele, zâmbind cu îngăduinţă.

Bărbatul cu glugă păşi în faţă:

– Englia, şuieră el.

Sala rămase o clipă încremenită, apoi izbucni vacarmul. Din galeria publică se porni o furtună de râsete uluite. Meed era în picioare şi ţipa, roşu la faţă. Thuel se ridică, clătinându-se, de pe bancă, apoi căzu înapoi, tuşind. Răcnetele furioase erau însoţite de huiduieli batjocoritoare. Regele se holba în jurul său, cu toată demnitatea unui iepure speriat.

Ochii lui Jezal priveau ţintă la omul cu glugă. Văzu o mână imensă strecurându-se de sub mânecă şi întinzându-se după agrafa mantiei. Clipi surprins. Mâna era albastră? Sau era doar o festă a luminii prin vitraliu? Mantia căzu la podea.

Jezal înghiţi, cu inima bubuindu-i în urechi. Era ca şi cum s-ar fi uitat la o rană teribilă: cu cât era mai dezgustat, cu atât mai puţin îşi putea muta privirea. Râsetele se stinseră, strigătele se stinseră, imensul spaţiu deveni dintr-odată îngrozitor de încremenit.

Fenris cel Temut părea încă şi mai mare fără mantie, înălţându-se peste tălmăcitorul său care se făcea tot mai mic. Fără nicio îndoială, era omul cel mai impunător pe care-l văzuse vreodată Jezal. Faţa i se mişca într-o constantă, contorsionată, expresie batjocoritoare. Ochii lui bulbucaţi zvâcneau şi clipeau în timp ce priveau nebuneşte împrejur, la întreaga adunare. Buzele-

i subţiri zâmbeau şi se strâmbau şi se crispau întruna, fără odihnă. Dar toate acestea păreau fireşti, în comparaţie cu cea mai ciudată trăsătură a lui.

Întreaga lui parte stângă, din cap până-n picioare, era acoperită de scris. Rune ilizibile erau mâzgălite pe jumătatea stângă a ţestei rase, peste pleoapă, buze, scalp, ureche. Imensul braţ stâng îi era tatuat cu un scris mărunt, albastru, de la umărul proeminent până la vârfurile degetelor sale lungi. Până şi piciorul stâng, desculţ, îi era acoperit de litere bizare. Un enorm, inuman, monstru pictat stătea chiar în inima guvernării Uniunii. Gura lui Jezal atârna, căscată.

În jurul mesei de onoare se aflau paisprezece Cavaleri ai Trupului, cu toţii luptători greu încercaţi, de sânge nobil. Erau probabil patruzeci de străjeri din compania lui Jezal de jur împrejurul zidurilor, cu toţii ostaşi căliţi. Erau de cel puţin douăzeci de ori mai mulţi decât aceşti doi oameni ai Nordului şi erau bine înarmaţi, cu cele mai bune arme pe care le puteau oferi armurăriile regelui. Fenris cel Temut era neînarmat. În ciuda dimensiunilor şi ciudăţeniei sale, n-ar fi trebuit să reprezinte nicio ameninţare pentru ei.

Dar Jezal nu se simţea în siguranţă. Se simţea singur, neajutorat şi îngrozitor de speriat. Pielea îl furnica, avea gura uscată. Simţi un năvalnic impuls să fugă, să se ascundă şi să nu mai iasă de acolo niciodată.

Şi acest efect straniu nu se mărginea la el, nici măcar la cei din jurul mesei de onoare. Râsetele furioase se transformară în bolboroseli când monstrul pictat se răsuci încet în mijlocul podelei circulare, cu ochii scânteietori trecând peste mulţime. Meed se lăsă înapoi pe bancă, cu toată furia topindu-i-se.

Câţiva oameni de vază din rândul din faţă se căţărară pur şi simplu peste spătarele băncilor lor, până în rândul aflat în spate. Alţii întoarseră privirea sau îşi acoperiră faţa cu mâinile.

Unul dintre soldaţi scăpă suliţa, care zăngăni zgomotos pe podea.

Fenris cel Temut se întoarse încet către masa de onoare, ridicându-şi imensul pumn tatuat şi deschizându-şi gura cât o prăpastie, cu un spasm hidos străbătându-i faţa.

– Englia! ţipă el, infinit mai tare şi mai înfricoşător decât o făcuse Lordul Şambelan vreodată.

Ecourile glasului său se loviră de tavanul boltit de deasupra şi reverberară pe zidurile curbate, umplând imensul spaţiu cu un

sunet pătrunzător.

Unul dintre Cavalerii Trupului făcu un pas împleticit în spate şi alunecă, şi piciorul în armură îi zăngăni lovindu-se de marginea mesei.

Regele se lăsă pe spate şi îşi acoperi faţa cu mâna, uitându-se cu un ochi înfricoşat printre degete, cu coroana bălăbănindu-i-se pe cap.

Condeiul unuia dintre conţopişti căzu dintre degetele-i inerte. Mâna celuilalt se mişca pe hârtie în virtutea inerţiei, în timp ce gura i se deschise, mâzgălind un cuvânt pe diagonală, peste şirurile ordonate de scris de deasupra.

Englia.

Faţa Lordului Şambelan devenise palidă, ca de ceară. Întinse mâna încet către pocal, îl ridică la buze. Era gol. Îl aşeză cu grijă înapoi pe masă, însă mâna îi tremura şi baza paharului zornăi pe lemn. Rămase o clipă neclintit, respirând adânc pe nas.

– Evident, această ofertă este inacceptabilă.

– Asta e regretabil, zise Albeaţă, dar mai rămâne darul. Toţi ochii se îndreptară spre el. În Nord, avem o tradiţie. Uneori, când există vrajbă între două clanuri, când există o ameninţare de război, fiecare parte îşi trimite câte un campion, să lupte în numele întregului neam, ca problema să poată fi rezolvată… cu o singură moarte. Deschise încet capacul cutiei de lemn. Înăuntru se afla un cuţit lung, cu lama lustruită ca oglinda. Maiestatea Sa, Bethod, îl trimite pe Cel Temut nu doar ca sol, dar şi drept campion al său. Va lupta pentru Englia, dacă oricine de-aici e gata să-l înfrunte şi să vă cruţe de un război pe care nu-l veţi câştiga. Înălţă cutia în faţa monstrului pictat. Acesta este darul stăpânului meu pentru voi şi altul mai de preţ n-ar putea fi: vieţile voastre.

Mâna dreaptă a lui Fenris ţâşni şi înhăţă cuţitul din cutie. Îl ridică, sus, cu lama scânteind în lumina colorată dinspre ferestrele mari. Cavalerii ar fi trebuit să se năpustească înainte, Jezal ar fi trebuit să scoată sabia. Toţi ar fi trebuit să sară în apărarea regelui, dar nimeni nu se clinti. Fiecare gură era căscată, fiecare ochi lipit de dintele acela scânteietor de oţel.

Lama coborî ca un fulger. Vârful ei pătrunse uşor prin piele şi carne, până când era îngropată până la mâner. Vârful ieşi, picurând de sânge, de sub braţul stâng tatuat al lui Fenris. Faţa îi tresări, dar nu mai mult ca de obicei. Lama se mişca grotesc în timp ce Fenris întinse degetele şi ridică braţul stâng, să-l vadă

toată lumea. Picăturile de sânge răpăiau încetişor pe podeaua Rotondei Lorzilor.

– Cine vrea să lupte cu mine? ţipă el, cu tendoanele umflându-i-se pe gât, ca nişte funii imense.

Glasul lui răsuna aproape dureros în urechi.

Linişte totală. Crainicul, care era cel mai aproape de Cel Temut şi se afla deja în genunchi, leşină, căzând cu faţa în jos.

Fenris îşi îndreptă ochii bulbucaţi către cel mai voinic cavaler de la masă, care era cu un cap mai mic decât el.

– Tu? şuieră el.

Piciorul nefericitului scârţâi pe podea în timp ce se dădu înapoi, dorindu-şi, fără îndoială, să se fi născut pitic.

O băltoacă de sânge întunecat se lăbărţase pe jos, sub cotul lui Fenris.

– Tu? mârâi el la Hersel dan Meed.

Tânărul deveni uşor pământiu, cu dinţii clănţănind, dorindu-şi, fără îndoială, să fi fost fiul altcuiva.

Ochii aceia scânteietori trecură peste feţele cadaverice de la masa de onoare. Gâtlejul lui Jezal se strânse, când ochii lui Fenris îi întâlniră pe-ai lui.

– Tu?

– Ei, bine, aş vrea, dar sunt extrem de ocupat în după-amiaza asta. Poate mâine?

Propriul glas îi suna străin. Cu siguranţă nu voise să spună aşa ceva. Dar cine altcineva putea fi? Cuvintele se ridicară plutind sigure, uşoare, către cupola aurită de deasupra.

Se auziră râsete răzleţe, un strigăt de „Bravo!” de undeva din spate, dar ochii Celui Temut nu-l părăsiră pe Jezal nicio clipă. Aşteptă ca sunetele să piară, pe urmă gura i se strâmbă într-un rânjet hidos.

– Mâine, atunci, şopti el.

Curajul îl părăsi pe Jezal, brusc şi dureros. Gravitatea situaţiei îl apăsa ca o tonă de pietre. El? Să înfrunte creatura aceea?

– Nu. Era Lordul Şambelan. Era încă palid, însă glasul îşi recăpătase o bună parte din vigoare. Jezal prinse curaj şi se lupta bărbăteşte să nu-şi dea drumul pe el. Nu! răcni Hoff din nou. Aici nu va fi niciun duel! N-avem nimic de decis! Englia e parte a Uniunii, prin legea străveche!

Hansul Albeaţă chicoti încetişor.

– Legea străveche? Englia e parte a Nordului. Acum două sute de ani, acolo au fost oameni ai Nordului, trăind în libertate. Voi

voiaţi fier, aşa că aţi traversat marea, i-aţi măcelărit şi le-aţi furat pământul! Trebuie să fie, aşadar, cea mai veche dintre legi: cei puternici iau ce doresc de la cei slabi! Ochii i se îngustară. Avem şi noi legea aceea!

Fenris cel Temut îşi smulse cuţitul din braţ. Câteva picături de sânge picurară pe podea, dar atâta tot. Nicio rană nu se zărea pe carnea tatuată. Nicio urmă. Cuţitul zornăi pe dale şi rămase acolo, într-o baltă de sânge, la picioarele lui.

Fenris mătură pentru ultima dată adunarea cu ochii săi bulbucaţi, scânteietori, nebuni, apoi se întoarse şi traversă cu paşi mari culoarul şi apoi daisul, în timp ce lorzii şi împuterniciţii se retrăgeau în grabă, de-a lungul băncilor, din calea lui.

Hansul Albeaţă făcu o plecăciune adâncă.

– Probabil că va veni vremea când vă veţi dori să fi acceptat oferta sau darul nostru. Veţi mai auzi de noi, zise el cu glas scăzut, apoi ridică trei degete către Lordul Şambelan. Când va veni vremea, vom trimite trei semne.

– Trimiteţi trei sute, dacă vreţi, răcni Hoff, dar mascarada asta s-a sfârşit!

Hansul Albeaţă clătină amabil din cap.

– Veţi mai auzi de noi.

Se întoarse şi ieşi din Rotonda Lorzilor, în urma lui Fenris cel Temut. Uşile imense se trântiră. Condeiul celui mai apropiat funcţionar începu să zgârie fără vlagă pe hârtie.

Veţi auzi de noi!

Hersel dan Meed se întoarse către Lordul Şambelan, cu fălcile încleştate, cu trăsăturile-i frumoase schimonosite de furie.

– Şi aceasta este vestea bună pe care vreţi s-o transmit tatălui meu? ţipă el.

Consiliul Deschis explodă. Răcnete, urlete, invective îndreptate către oricine şi către toată lumea, haos din cel mai cumplit.

Hoff sări în picioare, răsturnând scaunul în spatele lui, şi începu să înşire vorbe mânioase, însă vacarmul îl acoperi până şi pe el. Meed îi întoarse spatele şi ieşi valvârtej. Alţi delegaţi din grupul Angliei se ridicară înverşunaţi şi îl urmară pe fiul Lordului lor Guvernator. Hoff se uita după el, livid de furie, frământându-şi gura în tăcere.

Jezal îl urmări pe rege luându-şi încet mâna de pe faţă şi aplecându-se către Lordul Şambelan.

– Când ajung aici oamenii Nordului? şopti el.

Regele oamenilor nordului

Logen inspiră adânc, savurând neobişnuita senzaţie a adierii răcoroase pe faţa-i proaspăt bărbierită şi îşi desfătă ochii cu priveliştea. Era începutul unei zile senine. Ceaţa dimineţii aproape dispăruse şi, din balconul camerei sale, situat sus, pe latura unuia dintre turnurile bibliotecii, puteai zări până hăt, departe. Valea imensă se desfăşura înaintea lui, împărţită în straturi bine conturate. Deasupra era cenuşiul şi albul pufos al cerului înnourat. Apoi era linia zdrenţuită a piscurilor negre ce înconjurau lacul şi umbra maronie, estompată, a altora, în depărtare. Urmau verdele-închis al coastelor împădurite, apoi dâra subţire, curbată, de pietriş gri, la ţărm. Totul se repeta în oglinda neclintită a lacului de dedesubt – o altă lume iluzorie, răsturnată, mai jos de lumea lui.

Logen îşi plecă ochii, privindu-şi mâinile, cu degetele desfăcute pe piatra roasă de vreme a parapetului. Nu era nici urmă de murdărie sau de sânge uscat sub unghiile-i crăpate. Arătau palide, moi, rozalii, ciudate. Până şi crustele şi zgârieturile de pe încheieturi erau aproape vindecate. Trecuse atât de mult de când Logen fusese curat încât uitase senzaţia. Hainele noi erau aspre pe pielea-i lipsită de obişnuitul strat de murdărie, unsoare şi transpiraţie uscată.

Admirând, curat şi sătul, întinderea lacului liniştit, se simţea alt om. Pentru o clipă, se întrebă cum ar putea să se transforme acest nou Logen, dar piatra goală a parapetului îl privi prin locul unde cândva se afla degetul care acum lipsea. Asta n-avea să se vindece niciodată. Era tot Nouădegete, Sângerosul Nouă, şi aşa va rămâne mereu. Dacă nu cumva avea să piardă şi alte degete. Totuşi, mirosea mai bine, asta trebuia să recunoască.

– Ai dormit bine, Maestre Nouădegete?

Wells era în pragul uşii, iscodind balconul cu privirea.

– Ca un prunc. Logen nu îndrăznea să-i spună bătrânului servitor că dormise afară.

În prima noapte încercase patul, răsucindu-se şi zvârcolindu-se, incapabil să se împace cu confortul ciudat al saltelei şi cu căldura neobişnuită a păturilor. După aceea încercase podeaua. Fusese mai bine. Dar aerul tot i se păruse închis, stătut, îmbâcsit. Tavanul îi atârnase în cap, părând să alunece tot mai jos,

ameninţând să-l strivească sub povara pietrei de deasupra. Abia când se întinsese pe dalele tari ale balconului, cu vechea manta întinsă peste el şi doar cu norii şi stelele deasupra, îi venise somnul. Unele obişnuinţe sunt greu de depăşit.

– Ai un musafir, zise Wells.

– Eu?

Capul lui Malacus Quai se ivi pe după tocul uşii. Ochii îi erau ceva mai puţin afundaţi în orbite, pungile de dedesubt, ceva mai puţin întunecate. Avea ceva culoare în obraji şi ceva carne pe oase. Nu mai arăta ca un cadavru, doar sfrijit şi bolnav, aşa cum arătase la început, când îl cunoscuse Logen. Bănuia că mai sănătos de-atât nu va arăta Quai niciodată.

– Ha! râse Logen. Ai supravieţuit?

Ucenicul clătină obosit din cap de câteva ori, în timp ce traversă camera târşâindu-şi picioarele. Era înfăşurat într-o pătură groasă care se târâia pe podea, împiedicându-l să păşească normal. Ieşi pe uşa balconului şi rămase acolo, trăgând pe nas şi clipind în aerul rece al dimineţii.

Logen era mai bucuros să-l vadă decât se aşteptase. Îl bătu pe spate ca un vechi prieten, poate cu puţin prea mult entuziasm. Ucenicul se clătină, cu pătura încâlcită în jurul picioarelor şi ar fi căzut dacă Logen n-ar fi întins o mână să-l sprijine.

– Încă nu sunt chiar bun de luptă, mormăi Quai, cu un zâmbet vag.

– Arăţi mult mai bine decât ultima oară când te-am văzut.

– Şi tu la fel. Văd că ţi-ai pierdut barba. Şi mirosul. Câteva cicatrice mai puţin şi ai arăta aproape civilizat.

Logen ridică mâinile.

– Orice, în afară de asta.

Wells ieşi, aplecându-se în dreptul uşii, în lumina strălucitoare a dimineţii. Avea un sul de pânză şi un cuţit în mână.

– Aş putea să-ţi văd braţul, Maestre Nouădegete? Logen aproape uitase de tăietură. Nu avea sânge proaspăt pe bandaj şi, când îl desfăcu, dedesubt era o crustă lungă, roşie-maronie, ce se întindea aproape de la încheietură până la cot, înconjurată de piele nouă, roz. Nici nu-l mai durea, doar îl gâdila. Rana intersecta alte două cicatrice mai vechi ale lui Logen. Una dintre ele, o ispravă gri, în zigzag, lângă încheietură, cu care bănuia că se alesese în duelul cu Treicopaci, în urmă cu mulţi ani. Logen se strâmbă când îşi aminti cotonogeala pe care şi-o administraseră

unul altuia. Despre cea de-a doua cicatrice, mai palidă, urcând până mai sus, nu era sigur. Ar fi putut s-o aibă de oriunde.

Wells se aplecă şi examină pielea din jurul rănii, în timp ce Quai se uita atent peste umărul lui.

– Se vindecă bine. Te vindeci repede.

– Am exerciţiu.

Wells îşi ridică privirea spre faţa lui Logen, unde tăietura de pe frunte pălise deja, devenind doar încă un rid roz.

– Văd. Ar fi absurd să te sfătuiesc să eviţi pe viitor obiectele ascuţite?

Logen râse.

– Crezi sau nu, m-am străduit întotdeauna să le evit, mai demult. Dar par să mă caute, în ciuda eforturilor mele.

– Ei, bine, zise bătrânul servitor, tăind o bucată nouă de pânză şi răsucind-o cu grijă în jurul antebraţului lui Logen. Sper că acesta e ultimul bandaj de care vei mai avea vreodată nevoie.

– Şi eu, zise Logen, îndoindu-şi degetele. Şi eu. Dar nu credea că va fi.

– Micul dejun o să fie gata imediat.

Şi Wells îi lăsă pe cei doi singuri pe balcon.

Rămaseră acolo, în tăcere, o vreme, apoi vântul bătu rece dinspre vale. Quai se scutură şi îşi strânse pătura în jurul lui.

– Acolo... lângă lac, ai fi putut să mă părăseşti. Eu m-aş fi părăsit.

Logen se încruntă. Fusese o vreme când ar fi făcut-o fără să stea pe gânduri, dar lucrurile se schimbă.

– Am părăsit o grămadă de oameni, la vremea mea. Presupun că mi s-a acrit de sentimentul ăla.

Ucenicul îşi încreţi buzele, privind valea, pădurile, munţii îndepărtaţi.

– N-am mai asistat până acum la uciderea unui om.

– Ai noroc.

– Ai văzut multă moarte, aşadar?

Logen se cutremură. În tinereţe, i-ar fi plăcut să răspundă tocmai acelei întrebări. Ar fi putut să facă paradă, să se fălească şi să înşire acţiunile la care participase, Oamenii Aleşi pe care-i omorâse. Acum nu-şi dădea seama când îi secase mândria. Se întâmplase încetul cu încetul. Pe măsură ce războaiele au devenit mai sângeroase, pe măsură ce cauzele au devenit pretexte, pe măsură ce prietenii lui s-au întors în ţărână, unul câte unul. Logen îşi scărpină urechea, atinse tăietura adâncă pe

care o făcuse sabia lui Tul Duru, cu multă vreme în urmă. Ar fi putut să rămână tăcut. Dar, dintr-un oarecare motiv, simţea nevoia să fie sincer.

– Am luptat în trei campanii, începu el. În şapte bătălii. În nenumărate raiduri, ambuscade şi apărări disperate şi în acţiuni sângeroase de tot felul. Am luptat pe viscol, pe vânt distrugător, în miez de noapte. Am luptat toată viaţa, cu un duşman sau altul, cu un prieten sau altul. E aproape tot ce-am cunoscut. Am văzut oameni ucişi pentru o vorbă, pentru o privire, pentru absolut nimic. O femeie a încercat cândva să mă înjunghie pentru că i-am ucis soţul, şi am aruncat-o într-o fântână. Şi asta e departe de a fi cel mai rău lucru. Viaţa preţuia pentru mine cât un pumn de ţărână. Nici atât. Am luptat în zece dueluri şi le-am câştigat pe toate, dar am luptat pentru cine nu trebuie şi din cele mai proaste motive. Am fost nemilos şi brutal, am fost un laş. Am înjunghiat oameni pe la spate, i-am ars, i-am înecat, i-am strivit cu pietre, i-am omorât în somn, neînarmaţi sau fugind. Am fugit şi eu, nu o dată. Mi-am udat şi eu nădragii de frică. Am cerşit îndurare. Am fost rănit, adesea, am fost grav rănit şi am urlat şi am plâns ca un copil căruia mama i-a scos ţâţa din gură. N-am nicio îndoială că lumea ar fi mai bună dacă aş fi fost ucis cu ani în urmă, dar n-am fost şi nu ştiu de ce. Îşi privi mâinile, roz şi curate pe piatră. Puţini sunt cei care au mâinile mânjite de mai mult sânge decât mine. Niciunul de care să ştiu eu. Sângerosul Nouă, aşa îmi zic duşmanii, şi sunt cu duiumul. Mereu mai mulţi duşmani şi mai puţini prieteni. Sângele nu-ţi aduce altceva decât şi mai mult sânge. Acum mă urmăreşte, mereu, ca propria-mi umbră şi, ca de propria-mi umbră, nu pot scăpa de el. Nu trebuie să scap niciodată de el. L-am câştigat. L-am meritat. L-am căutat cu lumânarea. Asta mi-e osânda.

Şi cu asta isprăvi. Logen lăsă să-i scape un oftat adânc, din toţi rărunchii, şi privi lacul. Nu îndrăznea să se uite la omul de lângă el, nu voia să-i vadă expresia de pe faţă. Cine să vrea să afle că se însoţeşte cu Sângerosul Nouă? Un om care a răspândit mai multă moarte decât o molimă şi cu mai puţin regret. Nu mai puteau fi prieteni acum, cu toate acele cadavre între ei.

Apoi simţi mâna lui Quai bătându-l pe umăr:

– Ei, bine, asta e, spuse el, zâmbind cu gura până la urechi, dar m-ai salvat şi îţi sunt profund recunoscător pentru asta!

– Am salvat un om, anul ăsta, şi am omorât doar patru. Am renăscut.

Şi râseră amândoi o vreme şi asta le făcu bine.
– Aşadar, Malacus, văd că ai revenit printre noi.
Cei doi se întoarseră. Quai se împiedică în pătură, cu un aer uşor tulburat. Întâiul dintre Magi stătea în pragul uşii, îmbrăcat într-o cămaşă lungă, albă, cu mânecile suflecate până la cot. Lui Logen încă îi aducea mai mult a măcelar decât a vrăjitor.
– Maestre Bayaz… ăă… Tocmai veneam să te văd, se bâlbâi Quai.
– Zău? Ce noroc pentru amândoi, atunci, că am venit eu la tine. Magul ieşi pe balcon. Mă gândesc că un om care se simte destul de bine să vorbească, să râdă şi să se aventureze afară, se simte, fără îndoială, destul de bine ca să citească, să studieze şi să-şi dezvolte mintea îngustă. Ce-ai zice de asta?
– Fără îndoială…
– Fără îndoială, da! Spune-mi, cum merg studiile?
Nefericitul ucenic părea complet buimăcit.
– Au fost oarecum… întrerupte?
– N-ai făcut niciun progres cu *Principiile Artei* a lui Juvens cât timp te-ai rătăcit prin munţi, pe vreme rea?
– Ăă… niciun progres… nu!
– Iar cunoştinţele tale despre istorie s-au extins mult, în timp ce Maestrul Nouădegete te căra în spate înapoi la bibliotecă?
– Ăă… trebuie să mărturisesc că… nu.
– Dar exerciţiile şi meditaţiile, cu siguranţă că pe acelea le-ai exersat, cât timp ai zăcut fără cunoştinţă, săptămâna aceasta!
– Păi, ăă… nu, starea de inconştienţă a fost… ăă…
– Aşadar, spune-mi, ai susţine că eşti cu un pas înainte, ca să zic aşa? Sau ai rămas în urmă cu studiile?
Quai îşi coborî privirea în podea.
– Eram în urmă şi când am plecat.
– Atunci poate îmi poţi spune unde ai de gând să-ţi petreci ziua.
Ucenicul îşi ridică privirea, plin de speranţă.
– La masa mea de scris?
– Excelent. Bayaz zâmbi larg. Eram pe cale să-ţi propun asta, dar mi-ai luat-o înainte. Dorinţa ta de a învăţa îţi face multă cinste!
Quai încuviinţă frenetic şi se zori către uşă, târând pătura pe dale, în urma lui.
– Bethod e pe drum, murmură Bayaz. Va ajunge astăzi.
Zâmbetul lui Logen dispăru, gâtlejul i se strânse dintr-odată.

Îşi amintea destul de bine ultima lor întâlnire. Întins cu faţa în jos pe podeaua din castelul lui Bethod de la Carleon, bătut şi zdrobit şi legat în lanţuri, picurând sânge în paie şi sperând că sfârşitul nu va întârzia prea mult. După care, fără nicio explicaţie, l-au lăsat să plece. L-au azvârlit afară pe poartă cu Copoiul, cu Treicopaci, cu Molâul şi cu restul şi i-au spus să nu se mai întoarcă niciodată. Niciodată. Prima oară când Bethod a dat dovadă de un dram de milă. Şi ultima, Logen nu se îndoia.

– Astăzi? întrebă el, încercând să-şi stăpânească vocea.

– Da, curând. Regele Oamenilor Nordului. Ha! Arogantul! Bayaz îi aruncă lui Logen o privire piezişă. Vine să-mi ceară o favoare şi mi-ar plăcea să fii de faţă.

– Lui nu-i va plăcea.

– Întocmai.

Vântul părea mai rece decât înainte. Dacă Logen nu l-ar mai vedea niciodată pe Bethod, tot ar fi prea devreme. Dar unele lucruri trebuie făcute. E mai bine să le faci, decât să trăieşti cu spaima lor. Asta ar fi spus tatăl lui Logen. Aşadar, trase adânc aer în piept şi îşi îndreptă umerii.

– Voi fi acolo.

– Excelent. Atunci mai lipseşte doar un singur lucru.

– Ce anume?

Bayaz zâmbi atotcunoscător.

– Ai nevoie de o armă.

Era uscat în beciurile bibliotecii. Uscat, întunecos şi foarte, foarte derutant. Urcaseră şi coborâseră trepte, trecuseră după colţuri, intraseră pe uşi, cotind ici şi colo, la stânga sau la dreapta. Locul era un labirint. Logen spera să nu piardă din ochi torţa pâlpâitoare a vrăjitorului, altfel putea să rămână blocat pe veci sub bibliotecă.

– E uscat aici, jos, uscat şi plăcut, îşi zicea Bayaz cu voce tare, iar glasul său răsuna de-a lungul coridoarelor, amestecându-se cu bocănitul paşilor lor. Nimic nu-i mai rău decât umezeala pentru cărţi. Sau pentru arme. Împinse uşa încetişor şi aceasta se dădu în lături fără zgomot. Ia te uită! N-a mai fost deschisă de ani de zile, dar balamalele se răsucesc ca unse. Asta da măiestrie! De ce nu mai interesează pe nimeni măiestria?

Bayaz trecu pragul fără să aştepte un răspuns, iar Logen îl urmă îndeaproape.

Torţa vrăjitorului lumină o sală lungă, scundă, cu ziduri din

blocuri aspre de piatră, al cărui capăt se pierdea în întuneric. Încăperea era căptuşită cu stelaje şi rafturi, iar podeaua era înţesată de cutii şi etajere, claie peste grămadă şi revărsându-se într-o abundenţă de arme şi armuri. Lumina pâlpâitoare a torţei scânteie pe săbii şi ţepuşe, pe suprafeţe lustruite de lemn şi metal, când Bayaz păşi încet pe podeaua de piatră, croindu-şi drum printre arme şi privind împrejur.

– O adevărată colecţie, murmură Logen, urmându-l pe mag prin acel talmeş-balmeş.

– Un morman de gunoaie vechi, în cea mai mare parte, dar ar trebui să existe câteva lucruri care merită să fie descoperite. Bayaz luă un coif de la o veche armură de plăci aurite şi îl cercetă încruntat. Ce zici de ăsta?

– Nu m-am dat niciodată în vânt după armuri.

– Nu, nu mi se pare că ai fi genul. Toate bune pe spinarea calului, aş zice, dar e cumplit când ai de făcut o călătorie pe jos. Azvârli coiful înapoi pe suportul lui, apoi rămase acolo, uitându-se, dus pe gânduri, la armură: După ce o îmbraci, cum te uşurezi?

Logen se încruntă.

– Ăă… făcu el, dar Bayaz înainta deja de-a lungul încăperii, luând lumina cu el.

– Trebuie că ai folosit câteva arme la viaţa ta, Maestre Nouădegete. Care e preferata ta?

– N-am avut niciodată vreo preferinţă, răspunse Logen, aplecându-se pe sub o halebardă ruginită, răsturnată într-un stelaj. Un campion nu ştie niciodată cu ce i se poate cere să lupte.

– Desigur, desigur. Bayaz luă o suliţă lungă cu capul ghimpat şi o flutură puţin. Logen se dădu în spate, prudent. Destul de periculoasă. Ai putea ţine pe cineva la distanţă cu una din astea. Însă un om cu o suliţă are nevoie de o mulţime de prieteni, care, la rândul lor, au nevoie de suliţe. Bayaz o aruncă înapoi pe stelaj şi trecu mai departe. Asta arată înfricoşător. Magul apucă de mânerul noduros al unui baltag. La naiba! făcu el şi îl înălţă, cu venele umflându-i-se pe gât. E destul de greu! Îl lăsă jos cu o bufnitură, făcând stelajul să se clatine. Ai putea să omori un om cu aşa ceva. Ai putea să-l tai drept în două. Dacă ar sta neclintit.

– Asta e mai bună, zise Logen.

Era o sabie obişnuită, cu un aspect robust, într-o teacă roasă din piele maro.

– O, da, într-adevăr. Mult, mult mai bună. Sabia aceea e făurită de Kanedias, însuşi Maestrul Creator. Bayaz îi întinse lui Logen torţa şi luă sabia lungă din rastel. Ţi-a trecut vreodată prin minte, Maestre Nouădegete, că o sabie e altfel decât alte arme? Securile, buzduganele şi altele asemenea sunt ucigătoare, nu-i vorbă, dar ele atârnă de centură ca nişte brute nătânge. Magul îşi plimbă privirea de-a lungul mânerului, un metal rece, obişnuit, brăzdat de şanţuri fine, ca mâna să nu alunece, scânteind în lumina torţei. Dar o sabie… o sabie are glas.

– Cum?

– În teacă, are puţine de spus, negreşit, dar nu trebuie decât să-ţi aşezi mâna pe mâner şi începe să şoptească în urechea duşmanului tău. Bayaz îşi înfăşură degetele strâns în jurul mânerului: Un blând avertisment. O vorbă de atenţionare. O auzi?

Logen clătină încet din cap.

– Acum, şopti Bayaz, fă comparaţia cu o sabie pe jumătate scoasă. Un lat de palmă de metal ieşi din teacă şuierând, cu o singură literă de argint strălucind lângă mâner. Lama propriu-zisă era mată, dar tăişul avea o sclipire rece, de gheaţă. Glăsuieşte mai tare, nu-i aşa? Şuieră o cumplită ameninţare. Vesteşte moartea. O auzi? Logen încuviinţă din nou, fără să-şi dezlipească ochii de la tăişul scânteietor. Acum compar-o cu sabia scoasă cu totul. Bayaz smulse din teacă sabia lungă, cu un vâjâit uşor şi o ridică astfel încât vârful pluti la câţiva centimetri de faţa lui Logen. Acum strigă, nu-i aşa? Îşi urlă sfidarea. Răcneşte o provocare. O auzi?

– Îhî, făcu Logen, lăsându-se pe spate şi uitându-se, uşor cruciş, la vârful strălucitor al sabiei.

Bayaz coborî arma şi o strecură înapoi în teacă, oarecum spre uşurarea lui Logen.

– Da, o sabie are glas. Securile, buzduganele şi altele asemenea sunt ucigătoare, nu-i vorbă, dar o sabie e o armă subtilă şi se potriveşte unui om subtil. Tu, Maestre Nouădegete, cred că eşti mai subtil decât pari. Logen se încruntă când Bayaz îi întinse sabia. Fusese acuzat de multe lucruri în viaţă, dar niciodată de subtilitate. Ia-o ca pe un dar. Recunoştinţa mea pentru purtarea ta aleasă.

Logen stătu pe gânduri o clipă. Nu mai avusese o armă adevărată dinainte de a trece munţii şi nu era dornic să ia din nou una în mână. Dar Bethod venea, şi avea să ajungă curând.

Mai bine s-o aibă şi să n-o vrea, decât s-o vrea şi să n-o aibă. Mult, mult mai bine. Omul trebuie să fie realist când vine vorba despre asemenea lucruri.

– Mulţumesc, zise Logen, luând sabia din mâna lui Bayaz şi înapoindu-i torţa. Cred.

Un foc plăpând trosnea în vatră şi odaia era caldă, primitoare şi tihnită.

Dar Logen nu avea tihnă. Stătea lângă fereastră, cu privirea coborâtă spre curtea de dedesubt, nervos, agitat şi speriat, aşa cum era odinioară înainte de o luptă. Bethod venea. Era undeva, aproape. Pe drumul pădurii, sau trecând printre stânci, peste pod ori prin poartă.

Întâiul dintre Magi nu părea încordat. Şedea comod în scaunul lui, cu picioarele pe masă, lângă o pipă lungă de lemn, frunzărind o carte mică, legată în alb, cu un zâmbet şters pe faţă. Nu mai văzuse pe nimeni atât de calm şi asta îl făcea pe Logen să se simtă şi mai rău.

– E bună? întrebă Logen.

– Ce să fie bună?

– Cartea.

– O, da. E cea mai formidabilă carte. E *Principiile Artei* a lui Juvens, piatra unghiulară a ordinului meu. Bayaz făcu semn cu mâna liberă către rafturile care acopereau doi pereţi, cu sutele de alte cărţi identice aliniate pe ele. Sunt toate aceeaşi. O singură carte.

– Una? Ochii lui Logen trecură peste cotoarele albe, groase. E o carte a naibii de lungă. Ai citit-o pe toată?

Bayaz chicoti.

– O, da, de multe ori. Fiecare om din ordinul meu trebuie s-o citească şi, în cele din urmă, să-şi facă propria copie. Întoarse cartea, pentru ca Logen s-o poată vedea. Paginile erau aşternute cu rânduri dese de simboluri ordonate, dar neinteligibile. Eu am scris paginile acestea, demult. Ar trebui s-o citeşti şi tu.

– Nu mă prea dau în vânt după cărţi.

– Nu? se miră Bayaz. Păcat.

Întoarse pagina şi continuă să citească.

– Dar aceea? Mai era o carte, singură, culcată, chiar în vârful unuia dintre rafturi, o carte mare, neagră, zgâriată şi roasă. E scrisă tot de acest Juvens?

Bayaz ridică spre carte o privire încruntată.

– A scris-o fratele lui. Se ridică din scaun, se întinse şi o luă jos. Acesta e un alt fel de cunoaştere. Trase sertarul biroului, strecură cartea neagră înăuntru şi îl trânti la loc. Mai bine să nu fie atinsă, şopti el, aşezându-se înapoi şi deschizând din nou *Principiile Artei.*

Logen trase adânc aer în piept, îşi puse mâna stângă pe mânerul sabiei, simţind apăsarea metalului rece în palmă. Numai liniştitoare nu era senzaţia. Îi dădu drumul şi se întoarse la fereastră, privind posomorât în curte. Simţi că i se taie răsuflarea.

– Bethod. E aici.

– Bine, bine, murmură absent Bayaz. Cine-l însoţeşte?

Logen privi încordat cele trei siluete din curte.

– Scale, zise el încruntat. Şi o femeie. N-o recunosc. Descalecă. Logen îşi linse buzele uscate. Acum intră.

– Da, da, murmură Bayaz, aşa se ajunge la o întâlnire. Încearcă să te linişteşti, prietene. Respiră.

Logen se sprijini de tencuiala văruită, cu braţele încrucişate şi inspiră adânc. Nu-i era de folos. Nodul din piept îl apăsa şi mai tare. Auzea paşi grei pe coridorul de afară. Mânerul uşii se răsuci.

Scale pătrunse primul în încăpere. Fiul cel mare al lui Bethod fusese întotdeauna voinic, încă de copil, dar crescuse monstruos de când nu-l mai văzuse Logen. Capul lui cât un bolovan părea aproape o excrescenţă în vârful acelui morman de muşchi, cu craniul mult mai îngust decât gâtul. Avea un maxilar stâncos, un ciot turtit pe post de nas şi nişte ochi mici, furioşi, bulbucaţi şi aroganţi. Gura subţire îi era strâmbată într-un rânjet permanent, foarte asemănător cu al fratelui său mai mic, Calder, însă la el se citea mult mai puţină viclenie şi mult mai multă violenţă. Avea un paloş greu la şold, de care mâna-i cărnoasă nu se dezlipi cât timp se uită fioros la Logen, emanând răutate prin toţi porii.

Apoi intră femeia. Era foarte înaltă, subţire şi palidă, cu un aer aproape bolnăvicios. Ochii ei oblici erau tot atât de înguşti şi reci pe cât erau ai lui Scale de bulbucaţi şi furioşi şi aveau împrejur un strat de fard negru, care îi făcea să pară încă şi mai înguşti şi mai reci. Avea inele de aur pe degetele-i lungi, brăţări de aur pe braţele-i subţiri, lanţuri de aur în jurul gâtului ei alb. Cercetă încăperea cu ochii ei albaştri, glaciali, şi fiecare lucru pe care-l observa părea s-o ridice pe noi culmi ale dezgustului şi dispreţului. Mai întâi mobilierul, apoi cărţile, îndeosebi Logen şi, mai presus de toate, Bayaz.

Autoproclamatul Rege al Oamenilor Nordului îşi făcu apariţia ultimul şi mai magnific ca oricând, în veşminte din stofă groasă colorată şi blănuri albe, preţioase. Purta peste umăr un lanţ greu de aur şi pe cap o diademă din acelaşi metal împodobită cu un singur diamant, mare cât un ou de pasăre. Chipul lui zâmbitor era brăzdat de riduri mai adânci decât îşi amintea Logen, avea părul şi barba încărunţite, dar nu era mai puţin înalt, mai puţin viguros sau mai puţin chipeş şi dobândise multă autoritate şi înţelepciune, chiar şi măreţie. Arăta din cap până-n picioare ca un om măreţ, un om înţelept, un om drept. Arăta din cap până-n picioare ca un rege. Dar Logen nu se lăsă păcălit.

– Bethod! zise călduros Bayaz, închizând cu zgomot cartea. Vechiul meu prieten! Nici nu-ţi poţi închipui cât sunt de bucuros să te revăd. Îşi săltă picioarele de pe masă, arătând către lanţul de aur şi diamantul scânteietor. Şi să văd la tine o evoluţie atât de impresionantă. Îmi amintesc că a fost o vreme când erai fericit să mă vizitezi singur. Dar presupun că oamenii mari trebuie să fie însoţiţi şi văd că ai adus câţiva… alţi oameni. Pe încântătorul tău fiu îl cunosc, desigur. Văd că eşti bine hrănit, măcar, ce zici, Scale?

– *Prinţe* Scale, mormăi monstruosul fiu al lui Bethod, cu ochii ieşindu-i şi mai mult din orbite.

– Hm! făcu Bayaz, cu o sprânceană ridicată. N-am avut plăcerea să cunosc cealaltă persoană care te însoţeşte.

– Eu sunt Caurib. Logen clipi. Glasul femeii era cel mai frumos lucru pe care-l auzise vreodată. Calm, liniştitor, îmbătător. Sunt vrăjitoare, intonă ea, scuturându-şi capul cu un zâmbet plin de dispreţ. O vrăjitoare din Nordul Îndepărtat.

Logen rămase înmărmurit, cu gura întredeschisă. Ura i se topi. Erau cu toţii prieteni aici. Mai mult decât prieteni. Nu-şi putea dezlipi ochii de la ea. Nu voia. Restul celor aflaţi în încăpere parcă dispăruseră. Era ca şi cum îi vorbea doar lui şi cea mai mare dorinţă a inimii sale era ca ea să nu se oprească niciodată…

Însă Bayaz doar râse.

– O adevărată vrăjitoare, şi ai un glas de aur! Ce minunat! N-am mai auzit de mult un asemenea glas, dar aici nu-ţi va sluji la nimic. Logen clătină din cap, limpezindu-şi gândurile şi ura năvăli înapoi, fierbinte şi liniştitoare. Spune-mi, trebuie să studiezi ca să devii vrăjitoare? Sau ţine pur şi simplu de giuvaiere şi de o grămadă de vopsea pe faţă? Ochii lui Caurib se îngustară,

devenind două fante albastre, ucigătoare, dar Întâiul dintre Magi nu-i dădu timp să vorbească: Şi din *Nordul Îndepărtat,* i-auzi! Se scutură uşor. Trebuie să fie frig acolo, în această perioadă a anului. Neplăcut pentru sfârcuri, nu? Ai venit la noi pentru vremea caldă sau şi dintr-un alt motiv?

– Merg unde porunceşte regele meu, şuieră ea, cu bărbia ascuţită ridicându-se puţin mai mult.

– Regele tău? se miră Bayaz, rotindu-şi privirea prin încăpere, ca şi cum ar mai fi trebuit să fie cineva acolo, ascuns într-un cotlon.

– Tatăl meu este Rege al Oamenilor Nordului acum, mârâi Scale. Îi rânji lui Logen. Ar trebui să îngenunchezi în faţa lui, Nouă Sângeros! Rânji către Bayaz: Şi tu la fel, bătrâne.

Întâiul dintre Magi îşi desfăcu braţele, într-un gest de scuză:

– O, mă tem că nu îngenunchez în faţa nimănui. Sunt prea bătrân pentru asta. Mă dor încheieturile, mă-nţelegi.

Cizma lui Scale bubui în podea când făcu un pas înainte, cu o înjurătură pe buze, însă tatăl său îi aşeză o mână blândă pe braţ.

– Haide, fiule, nu e nevoie acum să îngenuncheze. Glasul lui era rece şi uniform, ca zăpada proaspăt căzută. Nu se cuvine să ne luăm la sfadă. Nu sunt, oare, interesele noastre aceleaşi? Pace? Pace în Nord? Am venit doar să-ţi cer sfatul înţelept, Bayaz, ca odinioară. E atât de rău să ceri ajutorul unui vechi prieten?

Nimeni nu păruse vreodată mai sincer, mai rezonabil, mai demn de încredere. Dar Logen nu se lăsă păcălit.

– Dar nu avem deja pace în Nord? Bayaz se lăsă pe spătarul scaunului, cu mâinile împreunate în faţă. Nu s-au sfârşit toate vrajbele? N-ai fost învingător? Nu ai tot ce-ai dorit şi mai mult decât atât? Rege al Oamenilor Nordului, ai? Ce ajutor aş putea să-ţi ofer eu?

– Nu mă sfătuiesc decât cu prietenii, Bayaz, iar tu nu mi-ai fost prieten în ultima vreme. Nu mi-ai primit mesagerii, până şi fiul. Îi găzduieşti pe duşmanii mei de moarte. Bethod se încruntă spre Logen şi buza i se strâmbă. Ştii ce înseamnă asta? Sângerosul Nouă? Un animal! Un laş! Un sperjur! Asta e tovărăşia pe care o preferi? Bethod se întoarse din nou spre Bayaz, afişând un zâmbet prietenos, dar ameninţarea din vorbele lui era desluşită: Mă tem că a venit vremea să hotărăşti dacă eşti cu mine sau împotriva mea. Cale de mijloc nu există. Eşti fie o parte din viitorul meu, fie o relicvă a trecutului. Alegerea îţi

aparţine, prietene!

Logen îl mai văzuse pe Bethod oferind asemenea alternative. Unii oameni cedaseră. Ceilalţi se întorseseră în ţărână. Dar se părea că Bayaz nu se lăsa înghesuit.

– Ce să aleg? Întinse mâna încet şi îşi luă pipa de pe masă. Viitorul sau trecutul? Se apropie de foc şi se lăsă pe vine, cu spatele întors spre oaspeţii săi, luă un beţigaş din vatră, îl ridică spre pipă şi pufăi încet. Părea să-i ia o veşnicie să-şi aprindă pipa afurisită. Alături sau împotrivă? cugetă el, revenind la scaunul său.

– Ei, bine? ceru imperativ Bethod.

Bayaz îşi fixă privirea în tavan şi suflă un firicel de fum gălbui. Caurib îl cercetă pe bătrânul mag de sus până jos, cu un dispreţ glacial. Scale se smuci nerăbdător, Bethod aşteptă, cu ochii uşor mijiţi. În cele din urmă, Bayaz oftă adânc:

– Prea bine, sunt cu tine.

Bethod zâmbi larg, iar Logen simţi un junghi de cumplită dezamăgire. Sperase mai mult din partea Întâiului dintre Magi. Afurisită prostie, cum nu se învăţa niciodată să nu mai spere!

– Bun, murmură Regele Oamenilor Nordului. Ştiam că, în cele din urmă, îmi vei înţelege felul de a gândi. Îşi linse încet buzele, ca un om înfometat care priveşte cum este adusă o mâncare bună. Am de gând să invadez Englia.

Bayaz ridică o sprânceană, apoi începu să râdă înfundat, după care izbi cu pumnul în masă.

– O, asta e bine, e foarte bine! Găseşti că pacea nu e potrivită pentru regatul tău, ai, Bethod? Clanurile nu sunt obişnuite să fie prietene, nu-i aşa? Se urăsc între ele şi te urăsc pe tine, am dreptate?

– Ei, bine, zâmbi Bethod, sunt oarecum arţăgoase.

– Nu mă-ndoiesc! Dar trimite-le la război cu Uniunea şi vor deveni o naţiune, ce zici? Unite împotriva duşmanului comun, negreşit. Şi dacă învingi? Vei fi omul care a reuşit imposibilul! Omul care i-a alungat pe blestemaţii de sudişti din Nord! Vei fi iubit, sau, în orice caz, mai temut ca oricând. Dacă pierzi, ei, bine, măcar le dai de lucru clanurilor o vreme şi între timp le storci de vlagă. Acum îmi amintesc de ce îmi plăceai! Un plan excelent!

Bethod părea încântat de sine.

– Bineînţeles. Şi nu vom pierde. Uniunea e moale, arogantă, nepregătită. Cu sprijinul tău…

– Sprijinul meu? îl întrerupse Bayaz. Mergi prea departe.

– Dar ai…

– O, asta. Magul ridică din umeri. Sunt un mincinos.

Bayaz îşi duse pipa la gură. Se scurse un moment de tăcere stupefiată. Apoi ochii lui Bethod se îngustară, ai lui Caurib se lărgiră. Fruntea grea a lui Scale se încreţi de nedumerire. Zâmbetul lui Logen reveni încet.

– Un mincinos? şuieră vrăjitoarea. Şi nu numai atât, zic eu! Glasul ei îşi păstra tonalitatea cântătoare, dar acum era un alt cântec – aspru, strident, necruţător. Vierme bătrân! Vremea ta a trecut de mult, nătărăule! Nu eşti nimic, decât vorbe şi praf! Întâiul dintre Magi îşi ţuguie încet buzele şi suflă fum. Vorbe şi praf, vierme bătrân! Ei, bine, vom vedea. Vom veni la biblioteca ta! Vrăjitorul îşi aşeză cu grijă pe masă pipa, din care continuă să se ridice o dâră şerpuitoare de fum. Vom veni din nou la biblioteca ta şi-ţi vom zdrobi zidurile, îţi vom trece slujitorii prin sabie şi cărţile prin foc. La…

– Linişte! Acum Bayaz se încruntase, chiar mai adânc decât se încruntase la Calder în curte, cu zile în urmă. Logen simţi din nou dorinţa de a se refugia, însă mult mai puternic, de data aceasta. Se pomeni rotindu-şi privirea prin încăpere, în căutarea unui ascunziş. Buzele lui Caurib continuară să se mişte, însă nu se auzi decât un cârâit fără noimă. Îmi veţi zdrobi zidurile, da? murmură Bayaz. Sprâncenele-i albe se apropiară şi coborâră, tăind şanţuri adânci în şaua nasului. Îmi veţi ucide slujitorii, da? întrebă magul. Încăperea devenise foarte rece, în ciuda buştenilor de pe foc. Îmi veţi arde cărţile, zici? tună Bayaz. Spui prea multe, vrăjitoare! Genunchii lui Caurib se îndoiră. Mâna ei albă se agăţă de tocul uşii, cu lanţurile şi brăţările zornăind, când vrăjitoarea alunecă pe lângă perete. Vorbe şi praf, asta sunt? Bayaz ridică brusc patru degete. Patru daruri ai avut de la mine, Bethod: soarele iarna, o furtună vara şi două lucruri pe care nu le-ai fi ştiut niciodată, dacă n-ar fi fost Arta mea. Ce mi-ai dat în schimb, ai? Acest lac şi această vale, care erau deja ale mele, şi încă un singur lucru. Ochii lui Bethod se îndreptară iute spre Logen, apoi reveniră. Îmi eşti încă dator, şi cu toate astea îmi trimiţi mesageri, ridici pretenţii, îţi permiţi să-mi *porunceşti?* Nu aşa înţeleg eu bunele maniere.

Scale se dezmeticise acum şi aproape că îi ieşeau ochii din cap.

– Maniere? Ce nevoie are un rege de maniere? Un rege ia ce

vrea!

Şi făcu un pas apăsat spre masă.

Prinţul era destul de voinic şi destul de nemilos, fără doar şi poate. Cu greu puteai găsi, probabil, un altul mai potrivit să dea cu piciorul într-un om căzut. Dar Logen nu era un om căzut, nu încă, şi se săturase până peste cap să-l asculte pe acest nătărău înfumurat. Păşi înainte, să-i ţină calea lui Scale, cu mâna pe mânerul sabiei.

– Până aici!

Prinţul îl cercetă pe Logen cu ochii lui bulbucaţi, ridică un pumn cărnos, strângându-şi degetele imense până când încheieturile i se albiră.

– Nu mă ispiti, Nouădegete, jigodie ratată! Vremea ta a trecut de mult! Aş putea să te zdrobesc ca pe un ou!

– Poţi încerca, dar n-am de gând să te las. Ştii cum lucrez. Încă un pas şi am să mă apuc să lucrez pe tine, porc mizerabil şi umflat.

– Scale! se răsti Bethod. N-avem ce căuta aici, asta e limpede. Plecăm.

Mătăhălosul prinţ îşi strânse maxilarul stâncos, încleştându-şi şi descleştându-şi mâinile pe lângă trup şi uitându-se fioros la Logen, cu cea mai animalică ură imaginabilă. Apoi mârâi şi se retrase încet.

Bayaz se aplecă peste masă.

– Ai spus că vei aduce pacea în Nord, Bethod şi ce-ai făcut? Războaie peste războaie! Ţinutul e secătuit de mândria şi brutalitatea ta! Rege al Oamenilor Nordului! Ha! Nu meriţi să fii ajutat! Şi când te gândeşti că avusesem atâtea speranţe pentru tine!

Bethod doar se încruntă, cu ochii reci ca diamantul pe care-l purta pe frunte.

– Ţi-ai făcut din mine un duşman, Bayaz, şi sunt un duşman rău. Cel mai rău. Vei regreta ziua de astăzi. Bethod îşi îndreptă dispreţul spre Logen: Cât despre tine, Nouădegete, nu vei avea mai multă milă din partea mea! Fiecare om din Nord va fi de-acum duşmanul tău! Vei fi urât, hăituit şi blestemat, oriunde ai merge! Voi avea grijă de asta!

Logen săltă din umeri. Nu era nimic nou în asta. Bayaz se ridică din scaun:

– Ţi-ai rostit discursul, acum ia-ţi vrăjitoarea şi cară-te!

Caurib ieşi prima, clătinându-se, încă gâfâind. Scale îi aruncă

lui Logen o ultimă privire fioroasă, apoi se întoarse şi se îndepărtă greoi. Aşa-zisul Rege al Oamenilor Nordului ieşi ultimul, clătinând încet din cap şi măturând încăperea cu privirea-i ucigătoare. Când paşii lor se pierdură pe coridor, Logen trase adânc aer în piept, se îndreptă şi îşi lăsă mâna să cadă de pe mânerul sabiei.

– Aşa, zise vesel Bayaz. A mers bine.

Un drum între doi dentişti

Era trecut de miezul nopţii şi era întuneric în Middleway. Era întuneric şi mirosea urât. Întotdeauna mirosea urât lângă docuri: apă sărată stătută, peşte putrezit, smoală şi sudoare şi balegă de cal. În câteva ore, strada avea să se umple de zgomot şi agitaţie. Mici negustori strigând, salahori înjurând sub poverile lor, comercianţi alergând de colo-colo, o mulţime de care şi căruţe huruind pe pietrele murdare. Avea să fie un val nesfârşit de oameni, îmbulzindu-se să coboare şi să urce pe vase, oameni din toate colţurile lumii, strigând cuvinte în toate limbile de sub soare. Însă noaptea era neclintită. Neclintită şi tăcută. *Tăcută ca un mormânt şi chiar mai urât mirositoare.*

– E aici, zise Severard, îndreptându-se tacticos spre gura umbroasă a unei uliţe înguste, vârâtă între două magazii înalte.

– Ai avut multe necazuri cu el? întrebă Glokta, şontâcăind, chinuit, după el.

– Nu prea multe. Practicianul îşi potrivi masca, lăsând să intre puţin aer. *Trebuie să fie foarte umed acolo, dedesubt, cu toată răsuflarea şi transpiraţia. Nu-i de mirare că practicienii au tendinţa să fie irascibili.* Salteaua lui Rews a avut ceva necazuri, a sfârtecat-o toată. Apoi Frost l-a lovit în cap. Amuzant. Când băiatul ăla loveşte pe cineva în cap, uită de toate necazurile.

– Dar Rews?

– Încă în viaţă.

Lumina lămpii lui Severard trecu peste un morman de gunoaie putrede. Glokta auzi şobolani chiţăind în întuneric, fugind grăbiţi din calea lor.

– Cunoşti cele mai bune locuri, nu-i aşa, Severard?

– De asta mă plătiţi, domnule Inchizitor. Gheata lui neagră şi murdară lipăi nepăsătoare în terciul puturos. Glokta şontâcăi delicat în jurul gunoiului, ridicându-şi tivul hainei cu mâna liberă. Am crescut pe-aici, continuă practicianul. Lumea nu pune întrebări.

– În afară de noi. *Noi avem întotdeauna întrebări.*

– Bine'nţeles. Severard râse înfundat. Noi suntem Inchiziţia.

Lampa lui Severard dibui o poartă îndoită de fier, cu ţepuşe ruginite pe zidul înalt de deasupra. Asta e. *Într-adevăr, şi ce adresă promiţătoare pare.* Era limpede că poarta nu fusese prea

mult întrebuinţată. Balamalele ei maro protestară cu un scârţâit când practicianul o descuie şi se sforţă s-o deschidă. Glokta păşi cu stângăcie peste o baltă care se formase într-un şanţ, înjurând când mantaua îi câzu în apa murdară.

Balamalele ţipară din nou când Severard se opinti să închidă uşa, cu fruntea încreţită de efort, după care deschise capacul felinarului, luminând o largă curte ornamentală, sufocată de moloz, buruieni şi lemne rupte.

– Şi am ajuns, zise Severard.

Trebuie că fusese cândva o clădire magnifică, în felul ei. *Oare cât au costat toate aceste ferestre? Cât a costat toată această lucrătură decorativă în piatră? Vizitatorii trebuie să fi fost fermecaţi de bogăţia proprietarului ei, dacă nu şi de bunul lui gust.* Dar se sfârşise. Ferestrele erau acoperite de scânduri putrede, arabescurile zidăriei erau năpădite de muşchi şi mânjite de găinaţ. Stratul subţire de marmură verde de pe piloni era crăpat şi scorojit, dând la iveală tencuiala mucegăită de dedesubt. Totul era dărâmat, sfărâmat şi lăsat în paragină. Pretutindeni erau risipite bucăţi mari căzute din faţadă, aruncând umbre lungi pe zidurile înalte ale curţii. O jumătate de cap al unui heruvim spart privea cu jale în sus, la Glokta, când acesta trecu şchiopătând pe lângă el. Se aşteptase la cine ştie ce magazie prăfuită, la cine ştie ce pivniţă igrasioasă, lângă apă.

– Ce e locul ăsta? întrebă el, ridicând ochii spre palatul dărăpănat.

– L-a construit un negustor, cu ani în urmă. Severard lovi cu piciorul o bucată de sculptură spartă, care se pierdu, troncănind, în întuneric. Un om bogat, foarte bogat. Voia să trăiască lângă magaziile şi docurile lui, să nu-şi piardă afacerile din ochi. Practicianul urcă agale treptele crăpate şi acoperite de muşchi, către imensa poartă scorojită din faţă. A crezut că ideea ar putea să prindă, dar cum să fi prins? Cine ar vrea să trăiască aici, dacă nu e nevoit? Apoi şi-a pierdut toţi banii, aşa cum se întâmplă cu negustorii. Creditorilor le-a fost greu să găsească un cumpărător.

Glokta se uita ţintă la o fântână spartă, înclinată într-o parte şi plină de apă stătută.

– Nu-i de mirare.

Felinarul lui Severard abia lumina spaţiul cavernos al holului de intrare. Două scări enorme, curbate, dărăpănate se înălţau din semiîntunericul din faţa lor. De jur împrejurul zidurilor de la primul nivel se întindea un balcon larg, dar o mare porţiune din

el se prăbuşise şi trecuse prin scândurile umede ale podelei de dedesubt, astfel că una dintre scări se termina, amputată, atârnând în gol. Podeaua umedă era presărată cu tencuială spartă, plăci de ardezie căzute din acoperiş, grinzi sfărâmate, toate împroşcate de murdăria păsărilor. Cerul nopţii se întrezărea prin găurile căscate în acoperiş. Glokta auzea vag porumbeii uguind printre căpriorii umbriţi şi, undeva, picuratul molcom al apei.

Ce loc! Glokta îşi înăbuşi un zâmbet. *Aduce cu mine, într-un fel. Amândoi am fost măreţi odinioară şi amândoi am lăsat departe în urmă zilele noastre de glorie.*

– E destul de mare, ce ziceţi? întrebă Severard, croindu-şi drum printre dărâmături către o uşă căscată sub scara prăbuşită, cu felinarul aruncând ciudate umbre oblice, în timp ce se mişca.

– O, aşa aş fi crezut, dar numai dacă nu avem mai mult de o mie de prizonieri deodată.

Glokta şontâcăi după el, sprijinindu-se cu putere în baston, de teamă să nu calce greşit pe podeaua alunecoasă. *Am să alunec şi am să cad direct în fund, chiar aici, în tot găinaţul ăsta. Ar fi perfect.*

Bolta se deschidea într-o sală dărăpănată, cu tencuiala putredă desprinsă în fâşii dezgolind, dedesubt, cărămizile umede. De-o parte şi de alta se înşirau uşi întunecate. *Genul de loc care ar nelinişti un om neliniştit din fire. Şi-ar putea imagina lucruri neplăcute în aceste încăperi, dincolo de lumina lămpii şi fapte oribile petrecându-se în întuneric.* Glokta ridică privirea spre Severard, care mergea agale, nepăsător, în faţă, fluierând fals, abia audibil, în spatele măştii, şi se încruntă. *Dar noi nu suntem neliniştiţi din fire. Poate că noi suntem lucrurile neplăcute. Poate că faptele sunt ale noastre.*

– Cât e de mare locul ăsta? întrebă Glokta, înaintând poticnit.

– Treizeci şi cinci de încăperi, fără a pune la socoteală odăile servitorilor.

– Un palat. Cum naiba l-ai descoperit?

– Obişnuiam să dorm aici, în unele nopţi. După moartea mamei mele, am găsit o cale de intrare. Acoperişul era în cea mai mare parte la locul lui pe-atunci, şi era un loc uscat, unde puteai dormi. Uscat şi sigur. Mai mult sau mai puţin.

Ah, ce viaţă grea ai dus. Să fii bătăuş şi torţionar e chiar o evoluţie pentru tine, nu-i aşa? Orice om are scuzele sale şi cu cât devine mai mârşav, cu atât mai înduioşătoare trebuie să-i fie

povestea. Care o fi povestea mea? mă întreb.

– Mereu ingenios, nu, Severard?

– De asta mă plătiţi.

Trecură într-un spaţiu larg: un salon, un birou, poate, o sală de bal, de ce nu? Era suficient de mare. Pe pereţi atârnau panouri de lemn cândva frumoase, acoperite acum de mucegai şi vopsea aurie scorojită. Severard se apropie de unul dintre panouri, încă fixat în perete, şi îl împinse hotărât într-o parte. Se auzi un clic uşor, când se deschise, dând la iveală un culoar întunecat, în spate. *O uşă secretă? Ce încântător. Ce sinistru. Cât de potrivit.*

– Locul acesta e la fel de plin de surprize ca şi tine, remarcă Glokta, şchiopătând chinuit către deschizătură.

– Şi n-o să vă vină să credeţi ce preţ am obţinut.

– L-am cumpărat noi?

– O, nu, l-am cumpărat eu. Cu banii lui Rews. Iar acum vi-l închiriez. Ochii lui Severard sclipiră în lumina lămpii. E o mină de aur!

– Ha! râse Glokta, în timp ce cobora cu grijă scările.

Toate astea şi un cap bun pentru afaceri. Poate am să ajung să lucrez pentru Arhilectorul Severard, cât de curând. S-au văzut lucruri şi mai ciudate. Umbra inchizitorului se înălţa în faţa lui, în întuneric, în timp ce se căznea să coboare scările, cu mersul crabului, bâjbâind cu mâna dreaptă după găurile dintre blocurile aspre de piatră, în căutarea unui sprijin.

– Beciurile se întind pe kilometri, murmură Severard din spate. Avem propriul nostru acces către canalele deschise şi către cele subterane, dacă acestea vă interesează.

Trecură printr-o deschidere întunecată la stânga, apoi printr-o alta la dreapta, mereu coborând uşor.

– Frost spune că poţi străbate tot drumul de aici până la Agriont, fără să ieşi o singură dată după aer.

– Asta ar putea fi folositor.

– Aşa aş zice, dacă poţi suporta mirosul.

Felinarul lui Severard descoperi o uşă grea, cu o mică deschizătură zăvorâtă.

– Din nou acasă, zise el şi bătu de patru ori, repede. O clipă mai târziu, faţa mascată a lui Frost se ivi brusc din întuneric, la ferestruică.

– Doar noi.

Ochii albinosului nu dădeau niciun semn de căldură ori

recunoaştere. *Însă n-o fac niciodată.* Zăvoarele grele alunecară în partea cealaltă a uşii, care se dădu în lături fără oprelişti.

Înăuntru se aflau o masă şi un scaun şi torţe noi pe pereţi, însă neaprinse. *Trebuie să fi fost o beznă de smoală aici până la sosirea micului nostru felinar.* Glokta privi spre albinos.

– Ai stat pur şi simplu aici, în întuneric? Practicianul mătăhălos ridică din umeri şi Glokta clătină din cap. Uneori îmi fac griji pentru tine, Practician Frost, zău că îmi fac.

– E aici, zise Severard, îndepărtându-se agale, cu călcâiele bocănind cu ecou pe dalele de piatră.

Locul fusese, probabil, cândva o cramă: mai multe săli boltite se deschideau în fiecare parte, pecetluite cu gratii grele.

– Glokta!

Salem Rews îşi strângea degetele în jurul gratiilor, cu faţa strivită între ele.

Inchizitorul se opri în faţa celulei şi îşi odihni piciorul care-i pulsa.

– Rews, ce mai faci? Nu mă aşteptam să te revăd atât de curând.

Deja slăbise, avea pielea lăsată şi palidă, vânătăile fiind încă vizibile. *Nu arată bine, nu arată bine deloc.*

– Ce se petrece, Glokta? Te rog, de ce sunt aici?

Ei, bine, ce-i rău în asta?

– Se pare că Arhilectorul are încă nevoie de tine. Vrea să-i dai dovezi. Glokta se aplecă spre gratii. Înainte de Consiliul Deschis, şopti el.

Rews deveni şi mai palid.

– Şi pe urmă, ce?

– Vom vedea. *Englia, Rews, Englia.*

– Şi dacă refuz?

– Să-l refuzi pe Arhilector? Glokta chicoti. Nu, nu, nu, Rews. Nu vrei să faci aşa ceva.

Se întoarse şi şontâcăi după Severard.

– Fie-ţi milă! E întuneric aici!

– O să te obişnuieşti! strigă Glokta peste umăr. *E uimitor cu ce se poate obişnui omul.*

În ultima dintre încăperi se afla ultimul lor prizonier. Legat în lanţuri de un suport fixat în zid, gol puşcă şi cu un sac pe cap, desigur. Era scund şi îndesat, cu o uşoară tendinţă de îngrăşare şi avea julituri proaspete pe genunchi, fără îndoială din cauză că fusese azvârlit în celula aspră de piatră.

– Aşadar, acesta este criminalul nostru, ai?

Omul se rostogoli şi se ridică în genunchi, când auzi vocea lui Glokta, trăgând de lanţuri. Puţin sânge trecuse prin partea din faţă a sacului şi se uscase acolo, lăsând o pată maro pe pânză.

– Un personaj de-a dreptul foarte dezgustător, zise Severard. Dar nu pare foarte fioros acum, nu-i aşa?

– Nimeni nu pare, când e adus în starea asta. Unde operăm?

Ochii lui Severard zâmbiră şi mai mult.

– O, are să vă placă, domnule Inchizitor.

– E puţin cam teatral, zise Glokta, dar cu atât mai bine.

Sala era mare şi circulară şi avea tavanul în formă de cupolă, cu o ciudată pictură murală ce se întindea până pe zidurile curbate. Pictura reprezenta trupul unui bărbat care zăcea în iarbă, sângerând din multe răni, cu o pădure în spatele lui. Alte unsprezece personaje se îndepărtau, şase într-o parte, cinci în alta, pictate din profil, în poziţii nefireşti, înveşmântate în alb, dar cu trăsăturile nedesluşite. Erau cu faţa către un alt bărbat, cu braţele întinse, în negru din cap până-n picioare, cu o mare de foc mâzgălită în culori vii în spatele lui. Lumina crudă răspândită de şase felinare strălucitoare nu făcea lucrarea să arate defel mai bine. *Nici pe departe de cea mai bună calitate, mai mult zugrăveală decât artă, dar efectul e, oricum, izbitor.*

– N-am idee ce trebuie să fie, remarcă Severard.

– Maes'ul C'eato', bălmăji Practicianul Frost.

– Desigur, zise Glokta, ridicându-şi privirea către personajul întunecat de pe perete şi flăcările din spatele lui. Ar trebui să-ţi studiezi istoria, Practician Severard. Acesta este Maestrul Creator, Kanedias. Inchizitorul se întoarse şi arătă către omul în agonie de pe zidul opus. Iar aceasta este marele Juvens, pe care l-a omorât. Îşi trecu mâna peste personajele în alb. Iar aceştia sunt ucenicii lui Juvens, Magii alergând să-l răzbune. *Poveşti cu fantome, bune de speriat copiii.*

– Ce fel de om plăteşte să aibă un asemenea gunoi pe pereţii beciului? întrebă Severard, scuturând din cap.

– O, astfel de lucruri erau destul de căutate cândva. Există o sală pictată aşa în palat. Aceasta este o copie, dar una ieftină! Glokta ridică ochii la faţa umbrită a lui Kanedias, care privea cu un aer fioros peste încăpere, şi la cadavrul sângerând de pe zidul opus. Totuşi, există ceva neliniştitor la această pictură, nu-i aşa? *O, ar fi, dacă m-aş sinchisi.* Sânge, foc, moarte, răzbunare. N-am

idee de ce l-ai putea vrea în pivniţă. Probabil că prietenul nostru, negustorul, avea o latură întunecată.

– Un om cu bani are întotdeauna o latură întunecată, remarcă Severard. Cine sunt ăştia doi?

Glokta se încruntă, privind în faţă cu ochii mijiţi. Două siluete mici, nedesluşite, puteau fi zărite sub braţele Creatorului, câte una în fiecare parte.

– Cine ştie? întrebă Glokta. Poate că sunt practicienii lui.

Severard râse. O vagă emanaţie de aer veni chiar şi de sub masca lui Frost, deşi ochii nu dădeau niciun semn că se amuză. *Măi să fie, trebuie că e tare gâdilat.*

Glokta şontâcăi către masa din mijlocul încăperii. Două scaune erau aşezate faţă în faţă, către suprafaţa netedă, lustruită. Unul era un obiect sobru, solid, de genul celor pe care le găseai în pivniţele Casei Întrebărilor, dar celălalt era mult mai impresionant, aproape ca un tron, cu braţe curbate şi spătarul înalt, tapiţat cu piele maro.

Glokta îşi sprijini bastonul de masă şi îşi coborî trupul cu grijă, cu spatele chinuit de durere.

– O, e un scaun excelent, răsuflă el, cufundându-şi încet spatele în pielea moale şi întinzându-şi piciorul care-i pulsa după drumul lung până acolo. Simţi o uşoară piedică. Se uită sub masă: acolo se afla un taburet pentru picioare. Glokta îşi dădu capul pe spate şi râse: O, e perfect! Nu era cazul! Îşi aşeză comod piciorul pe taburet, cu un oftat de plăcere.

– Măcar atât am putut face, zise Severard, încrucişându-şi braţele şi sprijinindu-se de perete, lângă trupul însângerat al lui Juvens. Ne-a mers bine de pe urma amicului Rews, foarte bine. Întotdeauna ne-aţi răsplătit cum se cuvine, iar noi nu uităm asta.

– Îhîîî! făcu Frost, clătinând aprobator din cap.

– Mă răsfăţaţi!

Glokta mângâie lemnul lustruit de pe braţul scaunului său. *Băieţii mei. Unde aş fi eu fără voi? Acasă, în pat, cu mama agitându-se din cauza mea, presupun, întrebându-se cum va reuşi ea acum să-mi găsească o fată de treabă care să se mărite cu mine.* Glokta aruncă o privire către ustensilele de pe masă. Cutia lui era acolo, fireşte, împreună cu alte câteva obiecte, îndelung întrebuinţate, dar încă în stare foarte bună de funcţionare. O pereche de cleşti cu mânere lungi îi atrase atenţia în mod special. Ridică ochii spre Severard.

– Dinţi?

– Ni s-a părut un bun început.

– Corect. Glokta îşi linse gingiile goale, apoi îşi pocni degetele, unul câte unul. Dinţi să fie.

De îndată ce-i scoaseră căluşul, asasinul începu să urle la ei în styriană, scuipând şi înjurând, trăgând zadarnic de lanţuri. Glokta nu înţelegea o vorbă. *Dar cred că am prins ideea, mai mult sau mai puţin. Ceva extrem de jignitor, îmi închipui. Ceva despre mamele noastre şi aşa mai departe. Dar nu mă ofensez cu una, cu două.* Era genul de bărbat aspru, cu faţa ciupită de urme de acnee, nasul spart de mai multe ori şi foarte agitat din fire. *Ce dezamăgitor. Speram ca pânzarii să fi ridicat ştacheta măcar de data asta, dar aşa sunt negustorii. Caută mereu chilipiruri.*

Practicianul Frost puse capăt torentului de invective neinteligibile cu un pumn zdravăn în stomacul bărbatului. *Asta o să-l lase fără suflare o clipă. Destul ca să apuc să deschid discuţia.*

– Aşa, deci, zise Glokta, gata cu prostiile. Ştim că eşti un profesionist, trimis să te amesteci printre ei şi să îndeplineşti o misiune. Nu te poţi amesteca prea bine dacă nu ştii nici măcar să vorbeşti limba, nu-i aşa?

Prizonierul îşi recăpătase suflul.

– Lua-v-ar naiba pe toţi, ticăloşilor, gâfâi el.

– Excelent! Limba comună merge de minune pentru micile noastre şuete. Am senzaţia că s-ar putea să ne alegem mai multe. Vrei să ştii ceva despre noi, înainte de a începe? Sau să trecem direct la subiect?

Prizonierul îşi ridică privirea cu suspiciune către silueta pictată a Maestrului Creator, care se înălţa deasupra capului lui Glokta.

– Unde mă aflu?

– Suntem chiar lângă Middleway, jos, lângă apă. Glokta tresări când muşchi piciorului îi zvâcniră brusc. Îl întinse cu băgare de seamă, aşteptând până când auzi genunchiul pocnind, după care continuă: Ştii, Middleway e una dintre arterele oraşului, trece chiar prin inima sa, de la Agriont până la mare. Străbate multe cartiere, are tot felul de clădiri notabile. Unele dintre cele mai elegante locuinţe din întregul oraş sunt imediat în susul străzii. Dar pentru mine nu e decât un drum între doi dentişti. Ochii prizonierului se îngustară, apoi ţâşniră peste ustensilele de pe masă. *Dar s-a isprăvit cu înjurăturile. Se pare că pomenirea dentisticii i-a atras atenţia.* Sus, în celălalt capăt al aleii – şi

Glokta făcu un semn vag către nord – într-una din cele mai scumpe zone ale oraşului, vizavi de grădinile publice, într-o frumoasă casă albă, aflată chiar în umbra Agriontului, este reşedinţa Maestrului Farrad. Ai auzit de el, poate?

– Du-te şi te culcă!

Glokta ridică din sprâncene. *Bine-ar fi.*

– Se zice că Farrad e cel mai bun dentist din lume. Cred că a venit iniţial din Gurkhul, dar a fugit de tirania împăratului ca să vină la noi în Uniune şi să-şi facă o viaţă mai bună, salvând cei mai bogaţi cetăţeni ai noştri de teroarea dinţilor stricaţi. Când m-am întors din mica mea vizită în Sud, familia m-a trimis la el, să vadă dacă se poate face şi pentru mine ceva. Glokta zâmbi larg, arătându-i asasinului natura problemei. Desigur, nu s-a putut. Torţionarii împăratului s-au ocupat de asta. Dar el e un dentist al naibii de bun, toată lumea zice asta.

– Şi ce dacă?

Glokta îşi lăsă zâmbetul să pălească.

– În celălalt capăt al Middlewayului, jos, lângă mare, în mijlocul ticăloşiei, mizeriei şi scursorilor docurilor, sunt eu. Poate că locuinţele de închiriat sunt ieftine pe-aici, dar sunt convins că, după ce vom fi petrecut ceva timp împreună, nu mă vei socoti defel mai puţin talentat decât stimatul Maestru Farrad. Doar că talentele mele se manifestă într-o altă direcţie. Bunul maestru uşurează durerea pacienţilor lui, în timp ce eu sunt un dentist – şi Glokta se aplecă încet – de altă natură.

Asasinul îi râse în faţă.

– Crezi că mă poţi speria cu un sac pe cap şi o pictură urâtă? Privi împrejur, la Frost şi la Severard. Şleahtă de nebuni!

– Dacă cred că te speriem? Noi trei? Glokta lăsă să-i scape un chicot la auzul acestor vorbe. Iată-te aici, singur, neînarmat şi complet imobilizat. Cine mai ştie unde te afli, în afară de noi, sau cine vrea să ştie? N-ai nicio speranţă să fii eliberat sau să scapi. Suntem cu toţii profesionişti aici. Cred că poţi ghici ce urmează, mai mult sau mai puţin. Glokta afişă un rânjet respingător. Sigur că te speriem, nu face pe prostul. O ascunzi bine, recunosc, dar asta nu poate să dureze. Va veni vremea, cât de curând, când ne vei implora să intri înapoi în sac.

– N-o să scoateţi nimic de la mine, mârâi asasinul, privindu-l ţintă în ochi. Nimic.

Dur. Un om dur. Dar e uşor să faci pe durul înainte să înceapă treaba. Eu ar trebui să ştiu asta. Glokta îşi frecă uşor piciorul.

Sângele curgea bine acum, durerea aproape trecuse.

– N-avem pretenţii, pentru început. Nume, atâta vreau, deocamdată. Doar nume. Ce-ar fi să începem cu al tău? Cel puţin nu ne poţi spune că nu ştii răspunsul.

Aşteptară. Severard şi Frost se uitau ţintă în jos, la prizonier. Ochii verzi zâmbeau, cei roz nu. Tăcere.

Glokta oftă.

– Bine, atunci.

Frost îşi înfipse pumnii de fiecare parte a maxilarului asasinului şi începu să strângă până când dinţii se depărtară. Severard vârî capetele cleştilor între ei şi forţă maxilarul să se deschidă, mult prea mult ca să poată fi comod. Ochii asasinului ieşiră din orbite. *Doare, nu-i aşa? Dar asta-i o nimica toată, crede-mă.*

– Ai grijă la limbă, zise Glokta, vrem să vorbească.

– Nu vă faceţi griji, murmură Severard, uitându-se atent în gura asasinului. Se retrase dintr-odată. Pfui! Respiraţia îi duhneşte!

Păcat, dar nu mă mir deloc. Viaţa curată este arareori o prioritate pentru ucigaşii plătiţi. Glokta se ridică încet în picioare şi ocoli şchiopătând masa.

– Aşa, murmură el, cu o mână suspendată deasupra ustensilelor, cu ce să începem?

Alese un ac cu mâner şi îşi lungi gâtul, cu cealaltă mână strânsă pe baston, cercetând atent dinţii ucigaşului. *Nu e un şirag frumos, cu siguranţă. Cred că prefer dinţii mei decât pe ai lui.*

– Vai de mine, sunt într-o stare deplorabilă. Cariaţi de sus până jos. De-asta îţi duhneşte în halul ăsta respiraţia. N-ai nicio scuză, la vârsta ta.

– Ah! scânci prizonierul, când Glokta îi atinse un nerv.

Încercă să vorbească, dar, cu cleştii în gură, vorbea mai prost decât Practicianul Frost.

– Linişte acum, ai avut ocazia să vorbeşti. Poate că vei mai avea una, mai târziu. Nu m-am hotărât încă. Glokta aşeză acul înapoi pe masă, clătinând cu tristeţe din cap. Dinţii tăi sunt o ruşine. Revoltător. O spun răspicat, sunt pe cale să cadă singuri. Ştii, zise el, luând un ciocănel şi o daltă de pe masă. Cred sincer că ţi-ar fi mai bine fără ei.

Capete-turtite

Zori cenuşii, în pădurea udă şi rece, iar Copoiul şedea pur şi simplu acolo, gândindu-se la vremurile bune de odinioară. Şedea acolo, cu ochii la frigare, învârtind-o când şi când şi încercând să nu devină prea agitat din pricina aşteptării. Tul Duru nu-l ajuta deloc. Umbla de colo-colo, călcând iarba cu paşi mari, plimbându-se de jur împrejurul pietrelor vechi, uzându-şi cizmele imense, răbdător ca un lup în călduri. Copoiul îi urmărea mersul apăsat: buf, buf, buf. Învăţase de mult că marii luptători sunt buni pentru un singur lucru. Lupta. La aproape orice altceva, şi în special la aşteptat, sunt al naibii de inutili.

– De ce nu te aşezi, Tul? murmură Copoiul. Ai o grămadă de bolovani pentru asta. E mai cald lângă foc. Odihneşte-ţi picioarele alea agitate, mă calci pe nervi!

– Să mă aşez? mormăi uriaşul, apropiindu-se şi înălţându-se deasupra Copoiului, ca o casă afurisit de mare. Cum să stau jos, sau tu? Privi încruntat peste ruine şi în pădure, pe sub sprâncenele-i imense, groase. Eşti sigur că ăsta-i locul?

– Ăsta-i locul. Copoiul se uită împrejur la dărâmături, sperând cu disperare că era. Ce-i drept, nu era nici urmă de ei încă. Vor veni, nu-ţi face griji.

Dacă n-au fost omorâţi cu toţii, gândi el, dar avu înţelepciunea să n-o spună. Petrecuse destul timp pe drumuri cu Tul Duru Capdetunet ca să ştie: pe omul ăla nu e bine să-l aţâţi. Dacă nu vrei să te alegi cu capul spart, bineînţeles.

– Ar face bine să ajungă repede, atâta tot. Mâinile afurisit de mari ale lui Tul se strânseră în pumni, numai buni de spart pietre. N-am chef să stau aici şi să tai frunză la câini!

– Nici eu, zise Copoiul, ridicând palmele şi dându-şi toată silinţa să ţină situaţia sub control, dar nu te agita, flăcăule. O să vină cât de curând, aşa cum ne-am înţeles. Ăsta-i locul!

Privi porcul care sfârâia, picurând niţică zeamă bună în foc. Gura îi lăsa acum apă din belşug, mirosul cărnii îi umplea nările… şi încă ceva. Doar o adiere. Ridică privirea, adulmecând.

– Miroşi ceva? întrebă Tul, privind încordat în pădure.

– Ceva, parcă.

Copoiul se aplecă şi îşi luă arcul.

– Ce e? Shanka?

– Nu-s sigur, s-ar putea.

Adulmecă aerul din nou. Mirosea a om, şi era un puternic miros acriu, pe deasupra.

– Aş fi putut să vă omor pe amândoi, nenorociţilor!

Copoiul se răsuci, cât pe ce să se răstoarne şi să-şi scape arcul. Dow cel Negru era la nici zece paşi în spatele lui, în direcţia vântului, furişându-se spre foc cu un rânjet maliţios. Ursuzul era lângă el, cu chipul împietrit, ca întotdeauna.

– Ticăloşilor! răcni Tul. Era să fac pe mine, cu furişatul vostru!

– Bine, îl zeflemisi Dow. Nu ţi-ar strica să scapi de nişte untură.

Copoiul inspiră prelung şi îşi aruncă arcul înapoi pe jos. Era o uşurare, în definitiv, să ştie că erau la locul potrivit, dar ar fi mers şi fără sperietură. Devenise sperios de când îl văzuse pe Logen prăvălindu-se peste marginea acelei stânci. Se rostogolise de-a dreptul peste ea şi nimeni nu avusese ce să facă. Oricui, oricând, i se putea întâmpla să moară şi asta era o realitate.

Ursuzul se căţără pe dărâmături, se aşeză pe o piatră lângă Copoi şi schiţă un gest cu capul.

– Carne? răcni Dow, înghesuindu-se pe lângă Tul şi prăbuşindu-se lângă foc, smulgând o ciozvârtă şi sfâşiind-o cu dinţii.

Şi asta fu tot. Asta fu toată întâlnirea, după o lună şi ceva de despărţire.

– Cel ce are prieteni e un om cu adevărat bogat, mormăi Copoiul în colţul gurii.

– Ce zici? scuipă Dow, rotindu-şi ochii reci, cu gura plină de carne, cu bărbia-i murdară şi cioturoasă strălucind de unsoare.

Copoiul ridică palmele din nou.

– Nimic jignitor.

Petrecuse destul timp pe drumuri cu Dow cel Negru ca să ştie: mai bine îţi tai gâtul decât să-l înfurii pe ticălosul ăla afurisit.

– Ceva necazuri, cât timp am fost despărţiţi? întrebă el, încercând să schimbe subiectul.

Ursuzul clătină din cap.

– Câteva.

– Afurisitele de capete-turtite! mârâi Dow, împroşcându-l pe Copoi în faţă cu bucăţi de carne. Sunt peste tot! Dow întinse piciorul de porc peste foc, ca pe o sabie. Sunt sătul de rahatul ăsta! Mă întorc în Sud. Mi-e prea al naibii de frig şi afurisitele de capete-turtite sunt peste tot! Ticăloşii! Mă duc în Sud.

– Ţi-e frică? întrebă Tul.

Dow se întoarse, ridicând privirea spre el, cu un rânjet mare şi galben, iar Copoiul tresări. Era o întrebare a naibii de stupidă. Lui Dow cel Negru nu-i fusese frică în viaţa lui. Nu ştia ce înseamnă să-ţi fie frică.

– Să mă tem de câţiva shanka? Eu? Izbucni într-un râs nesuferit. Ne-am ocupat de ei, cât timp voi doi sforăiaţi. Le-am dat câtorva nişte paturi calde în care să doarmă. Mult prea calde.

– I-am ars, mormăi Ursuzul, şi cu asta vorbi deja cât pentru o zi întreagă.

– Am ars o grămadă, nenorociţii, şuieră Dow, rânjind de parcă leşurile în flăcări ar fi fost cea mai bună glumă pe care o auzise vreodată. Nu mă sperie, flăcăule, nu mai mult decât mă sperii tu, dar nici n-am de gând să stau să-i aştept aici, numai ca Treicopaci să aibă timp să-şi ridice fundul bătrân şi fleşcăit din pat. Mă duc în Sud!

Şi mai sfâşie încă o halcă de carne.

– Şi cine zici că are fundul fleşcăit?

Pe faţa Copoiului se despică un zâmbet larg, când îl văzu pe Treicopaci apropiindu-se de foc cu paşi mari. Dădu să se ridice şi îl apucă de mână pe bătrânul prieten. Cu el era şi Forley Molâul, iar Copoiul îl bătu pe omuleţ pe spate, când acesta trecu pe lângă el, cât pe ce să-l doboare, atât de încântat era să vadă că sunt cu toţii în viaţă şi că supravieţuiseră încă o lună. Şi nici nu era rău să aibă pe cineva cu autoritate în preajma focului. Toată lumea părea fericită, în sfârşit, zâmbind şi strângându-şi mâinile şi toate celelalte. Toată lumea, în afară de Dow, bineînţeles. El doar stătea acolo, cu privirea în foc, molfăindu-şi osul, cu faţa acră ca laptele stricat.

– Ce bine să vă văd din nou, şi teferi toţi! Treicopaci îşi săltă imensul scut rotund de pe umăr şi îl sprijini de o bucată veche de zid spart. Cum v-a fost?

– Al naibii de frig! răspunse Dow, fără să ridice privirea măcar. Mergem în Sud.

Copoiul suspină. Reuniţi doar de zece secunde şi deja începea gâlceava. Avea să fie o ceată dificilă acum, fără Logen care să stăpânească lucrurile. O ceată dificilă şi gata să sară la bătaie. Dar Treicopaci nu se arunca niciodată cu capul înainte. Îşi luă o clipă de răgaz, să chibzuiască, aşa cum făcea întotdeauna. Îi plăcea să-şi ia un răgaz. Asta îl făcea atât de periculos.

– Mergeţi în Sud, ai? făcu Treicopaci, după ce rumegă ideea

un minut. Şi când aţi hotărât toate astea?

– Nu-i nimic hotărât, zise Copoiul, ridicând încă o dată palmele.

Bănuia că s-ar putea să facă asta de multe ori, de acum înainte.

Tul Duru se încruntă în spatele lui Dow.

– Chiar nimic, bodogăni el, profund deranjat că hotărâse altcineva pentru el.

– Nimic, aşa e bine, zise Treicopaci, încet şi rar, ca iarba când creşte. Nu-mi amintesc ca asta să fie o ceată în care nu se votează.

Dow nu stătu pe gânduri nicio clipă. Nu stătea niciodată pe gânduri. Asta îl făcea *pe el* atât de periculos. Săltă în picioare, aruncându-şi osul pe jos şi ridicând spre Treicopaci o privire belicoasă.

– Eu… zic… Sud! mârâi el, cu ochii ieşiţi din orbite, ca nişte bulbuci deasupra unei tocăniţe.

Treicopaci nu dădu înapoi niciun pas. Asta nu l-ar fi caracterizat nicidecum. Îşi luă obişnuitul răgaz de gândire, fireşte, pe urmă făcu un pas înainte, astfel că nasul lui şi cel al lui Dow aproape se atingeau.

– Dacă ai fi vrut să ai un cuvânt de spus, ar fi trebuit să-l învingi pe Nouădegete, mârâi el, în loc să pierzi, ca noi toţi, ceilalţi.

Dow cel Negru se făcu negru la faţă ca smoala. Nu-i plăcea să i se amintească de înfrângere.

– Sângerosul Nouă s-a întors în ţărână, mârâi el. Ai văzut şi tu, Copoiule, nu-i aşa?

Copoiul fu nevoit să-l aprobe:

– Da, mormăi el.

– Aşadar, cu asta s-a terminat, zise Dow. N-avem niciun motiv să pierdem vremea pe-aici, la nord de munţi, cu capetele-turtite ciopor pe urmele noastre. Spre Sud, zic eu!

– O fi pierit Nouădegete, îi strigă în faţă Treicopaci, dar datoria ta nu. De ce-o fi găsit de cuviinţă să cruţe un nemernic ca tine, n-am să ştiu niciodată, dar m-a numit pe mine ca secund, zise el, bătându-se pe pieptu-i voinic, şi asta înseamnă că ultimul cuvânt îl am eu şi nimeni altul!

Copoiul făcu un pas prudent înapoi. Cei doi se pregăteau deja de bătaie şi n-avea niciun chef să se aleagă cu nasul plin de sânge, în învălmăşeală. Nu că ar fi fost prima oară. Forley făcu o

tentativă de a aplana lucrurile:

– Haideţi, băieţi, zise el, cu duhul blândeţii, nu-i nevoie de asta. Poate că nu se prea descurca Forley cu omorâtul, dar era un băiat al naibii de bun, fiindcă îi oprea pe cei care erau gata să se omoare între ei. Copoiul îi dorea să reuşească. Haideţi, de ce nu…

– Ţie tacă-ţi meliţa! mârâi Dow, înfigându-i lui Forley un deget murdar în faţă. Cine se sinchiseşte de ce spui tu, Molâule?

– Lasă-l în pace, bombăni Tul, ridicându-şi pumnul mare sub bărbia lui Dow, altfel am să-ţi dau eu motive să ţipi!

Copoiul nici nu se putea uita. Dow şi Treicopaci se hârâiau mereu. Se aprindeau iute şi se potoleau la fel de iute. Capdetunet era alt soi de animal. Când boul ăla mare îşi ieşea din fire, n-aveai cum să-l mai potoleşti fără zece bărbaţi vânjoşi şi o grămadă de sfoară. Copoiul încercă să se gândească ce-ar fi făcut Logen. El ar fi ştiut cum să-i potolească, dacă n-ar fi fost mort.

– La naiba! strigă Copoiul, sărind brusc în picioare, de lângă foc. Nemernicii de shanka mişună peste tot! Şi dacă scăpăm de ei, tot ne mai rămâne Bethod pe cap! Avem o grămadă de răfuieli pe lumea asta, fără să ne mai luptăm şi între noi! Logen s-a dus şi Treicopaci e următorul şi nu mai vreau să aud pe altcineva.

Schiţă o mişcare ameninţătoare cu degetul, neîndreptată spre nimeni în special, pe urmă aşteptă, sperând cu disperare că îi reuşise figura.

– Da, mârâi Ursuzul.

Forley începu să dea din cap ca o ciocănitoare.

– Copoiul are dreptate. Avem nevoie de vrajbă între noi ca de râie! Treicopaci e al doilea. Acum el e şeful.

Se lăsă tăcerea o clipă, iar Dow îl fixă pe Copoi cu o privire rece, goală, ucigătoare, ca un motan cu şoarecele între labe. Copoiul înghiţi. O mulţime de oameni, cei mai mulţi, de fapt, n-ar fi îndrăznit să înfrunte o privire ca aceea a lui Dow cel Negru. Numele şi-l căpătase fiindcă avea cea mai neagră notorietate din Nord, venind pe neaşteptate în toiul nopţii negre şi lăsând în urma lui satele negre, pârjolite. Asta era legenda. Asta era realitatea.

Copoiul îşi adună tot curajul să nu-şi privească cizmele. Tocmai era pe cale s-o facă în clipa în care Dow întoarse ochii şi se uită la ceilalţi, rând pe rând. Cei mai mulţi oameni n-ar fi

înfruntat acea privire, dar aceştia nu erau dintre cei mulţi. Era cea mai afurisită ceată pe care o puteai întâlni sub soare. Niciunul dintre ei nu bătea în retragere, nici măcar nu părea să se gândească la una ca asta. În afară de Forley Molâul, fireşte: el privea iarba înainte să-i vină rândul măcar.

Când văzu că erau toţi împotriva lui, Dow dezvălui un zâmbet fericit, ca şi cum n-ar fi existat niciodată vreo problemă.

– Corect, îi zise el lui Treicopaci şi parcă toată furia îl părăsi într-o clipă. Atunci cum rămâne, şefule?

Treicopaci privi spre pădure. Trase pe nas şi îşi supse dinţii. Îşi scărpină barba, luându-şi momentul de răgaz. Îi privi pe fiecare pe rând, chibzuind.

– Mergem spre sud, zise el.

Îi mirosea înainte de a-i vedea, dar aşa stăteau lucrurile cu el întotdeauna. Avea un nas bun, Copoiul, aşa se şi alesese cu numele, în definitiv. La drept vorbind, însă, oricine i-ar fi putut mirosi. Duhneau de la o poştă.

Erau doisprezece jos, în poiană. Şedeau, mâncau, mârâiau unul la altul pe limba lor spurcată, vulgară, arătându-şi dinţii mari, îngălbeniţi, îmbrăcaţi în bucăţi de blană puturoasă şi piele scârboasă şi părţi desperecheate de armuri ruginite. Shanka.

– Blestemate capete-turtite, mormăi Copoiul.

Auzi un uşor fluierat în spate, se întoarse şi îl văzu pe Ursuz privindu-l atent, ascuns într-un tufiş. Întinse mâna deschisă, zicând „stai”, se bătu cu palma peste cap, asta însemnând „capete-turtite”, ridică pumnul, apoi două degete – „doisprezece” – şi făcu semn în spate, spre ceilalţi. Ursuzul clătină din cap şi se pierdu în pădure.

Copoiul aruncă o ultimă privire către grupul de shanka, doar ca să se asigure că nu le simţiseră prezenţa. N-o făcuseră, aşa că alunecă înapoi pe trunchiul copacului şi se îndepărtă.

– Au tabăra în preajma drumului, doisprezece, după câte am văzut, poate mai mulţi.

– Ne caută pe noi? întrebă Treicopaci.

– Poate, dar nu-şi prea dau silinţa.

– Putem să-i evităm? întrebă Forley, care căuta mereu să evite confruntările.

Dow scuipă în pământ, mereu căutând să intre într-una.

– Doişpe sunt o nimica toată! Putem să le venim de hac!

Copoiul se uită la Treicopaci, chibzuind, luându-şi răgazul.

Doisprezece nu erau o nimica toată, şi ştiau cu toţii asta, însă poate că era mai bine să se ocupe de ei decât să-i lase liberi şi nestingheriţi în urmă.

– Cum facem, şefule? întrebă Tul.

Treicopaci îşi încleştă maxilarul.

– Arme.

– Un luptător care nu are armele curăţate şi pregătite e un nătărău. Copoiul se ocupase de arma lui cu mai puţin de un ceas în urmă. Totuşi, n-ai să mori dacă le verifici, dar dacă n-o faci, se prea poate.

Urmară şuieratul oţelului pe piele, pocnetul lemnului şi zăngănitul metalului. Copoiul îl urmări pe Ursuz zbârnâindu-şi coarda arcului, examinând penele săgeţilor. Îl urmări pe Tul Duru trecându-şi degetul mare peste tăişul sabiei lui mari şi grele, lungă aproape cât înălţimea lui Forley, şi cloncănind ca o găină când dădu de o pată de rugină. Îl urmări pe Dow cel Negru frecând capul securii cu o cârpă, privindu-şi arma cu ochi dulci, ca de îndrăgostit. Îl urmări pe Treicopaci trăgând de cataramele de la curelele scutului, agitându-şi sabia prin aer, cu metalul strălucitor scânteind.

Copoiul scoase un oftat, îşi strânse mai bine curelele apărătorii în jurul încheieturii stângi, căută de crăpături lemnul arcului. Se asigură că toate cuţitele sunt la locul lor. Nu poţi avea niciodată prea multe cuţite, îi spusese cândva Logen, iar el o luase cât se poate de în serios. Îl urmări pe Forley verificându-şi sabia scurtă cu mâini stângace, frământându-şi gura, cu ochii uzi de spaimă. Asta îl puse şi pe el pe jar, aşa că privi împrejur, la ceilalţi. Murdari, plini de cicatrice, cu feţe încruntate şi bărbi cât cuprinde. Nici urmă de teamă, nici cea mai vagă urmă, dar nu trebuia să-i fie ruşine din cauza asta. Fiecare om cu felul lui de-a fi, îi spusese Logen cândva, şi trebuie să te temi ca să ai curaj. Luase şi asta cât se poate de în serios.

Se duse lângă Forley şi îl bătu pe umăr.

– Trebuie să te temi ca să ai curaj, îi spuse.

– Zău?

– Aşa se zice şi e un lucru bun. Copoiul se apropie de el, ca nimeni altcineva să nu-l audă: Mie, unul, îmi vine să fac pe mine.

Îşi închipuia că aşa ar fi procedat Logen, iar acum, că Logen se întorsese în ţărână, misiunea îi revenea lui. Forley schiţă un zâmbet, care pieri, însă, destul de repede, şi păru mai speriat decât oricând. Uneori, n-ai ce face.

– Bun, băieţi, zise Treicopaci, după ce echipamentul fu verificat în întregime şi rânduit cum se cuvine, iată cum vom face: Ursuzul, Copoiul, vizavi de tabăra lor, în pădure. Aşteptaţi semnalul, apoi trageţi în orice cap-turtit care are un arc. Dacă nu reuşiţi, trageţi în ce-o fi mai aproape.

– Am înţeles, şefu', zise Copoiul.

Ursuzul clătină aprobator din cap.

– Tul, tu şi cu mine trecem în frunte, dar aşteaptă semnalul, da?

– Da, mormăi uriaşul.

– Dow, tu şi cu Forley, în spate. Voi vă apropiaţi când ne vedeţi plecând. Dar de data asta aşteptaţi să plecăm! şuieră Treicopaci, săgetând cu degetu-i gros.

– Sigur, şefu'.

Dow ridică din umeri, de parcă făcea întotdeauna ce i se spunea.

– Bine, atunci, asta e, zise Treicopaci. Mai are cineva nelămuriri? Mai e vreun cap gol în jurul focului? Copoiul mormăi şi-şi scutură capul. Făcură toţi la fel. În regulă. Încă un lucru. Bătrânul camarad se aplecă, privindu-i pe fiecare, unul câte unul. Aşteptaţi... semnalul... afurisit!

Abia când era în spatele unui tufiş, cu arcul în mână şi o săgeată pregătită, Copoiul îşi dădu seama: Nu ştia care era semnalul. Privi în jos, spre shanka. Erau tot acolo, complet neştiutori, mormăind şi strigând, şi bubuind. La naiba, trebuia să se uşureze! Întotdeauna îi venea să facă asta înainte de o luptă. Spusese cineva care e semnalul? Nu reuşea să-şi amintească.

– La naiba, şopti el şi chiar atunci năvăli Dow dintre copaci, cu securea într-o mână şi sabia în cealaltă.

– Blestemate capete-turtite! urlă el, dându-i o lovitură teribilă, direct în cap, celui mai apropiat şi împroşcând poiana de sânge.

În măsura în care puteai să-ţi dai seama ce gândea un shanka, aceştia păreau extrem de surprinşi. Copoiul se gândi că ăsta trebuia să fie semnalul.

Îşi slobozi săgeata spre cel mai apropiat cap-turtit, care tocmai întindea mâna după un ciomag, şi o privi străpungându-i braţul cu o mulţumitoare bufnitură.

– Ha! strigă el.

Îl văzu pe Dow înjunghiind un altul cu sabia în spate, dar acum zărea un shanka voinic, cu o suliţă gata să zboare. O săgeată ieşi arcuindu-se dintre copaci şi trecu prin gâtul capului-

turtit, care scoase un scâncet şi se prăbuşi răşchirat pe spate. Ursuzul era un trăgător al naibii de bun.

Acum Treicopaci ieşea răcnind din tufişurile de pe cealaltă parte a luminişului, luându-i prin surprindere. Izbi un cap-turtit cu scutul în spate şi acesta căzu în foc, cu faţa în jos, apoi ciopârţi un altul cu sabia. Copoiul slobozi o săgeată, care se înfipse în burta unui shanka. Acesta se prăbuşi în genunchi şi, o clipă mai târziu, Tul îi tăie capul cu o legănare amplă a sabiei.

Lupta era strânsă, mişcările iuţi: hârş, geamăt, scârţ, zdrang. Sângele zbura, armele se legănau şi trupurile cădeau atât de repede încât Copoiul nici nu apuca să tragă cu arcul. Ei trei îi împresurară pe ultimii rămaşi, care zbierau şi bolboroseau. Tul Duru îşi rotea sabia mare, ţinându-i la distanţă. Treicopaci ţâşni şi tăie picioarele de sub unul, iar Dow îi doborî pe altul, în timp ce privea împrejur.

Ultimul shanka zbieră şi o luă la goană înspre pădure. Copoiul trase după el, însă alerga prea iute şi îl rată. Săgeata fu cât pe ce să-l nimerească pe Dow în picior, însă, din fericire, el nu observă. Când shanka fu la un pas să scape în desiş, gemu şi căzu pe spate, zvârcolindu-se: Forley, ascuns în tufe, îl înjunghiase.

– Am omorât unul! ţipă el.

Se lăsă tăcerea o clipă, în timp ce Copoiul se târî către poiană şi se uitară cu toţii împrejur, să vadă dacă mai rămăsese vreun cap-turtit cu care să se lupte, după care Dow cel Negru scoase un răcnet răsunător, fluturându-şi armele însângerate deasupra capului.

– I-am omorât!

– Era să ne omori pe toţi, idiotule, ţipă Treicopaci.

– Ce?

– Ce-am spus cu afurisitul de semnal?

– Mi s-a părut că te aud strigând!

– N-am strigat deloc!

– Nu? întrebă Dow, cu un aer profund nedumerit. Care era semnalul, oricum?

Treicopaci oftă şi îşi prinse capul în palme.

Forley continua să se holbeze la sabia lui.

– Am omorât unul! repetă el.

Acum, că lupta se sfârşise, Copoiul era pe punctul să explodeze, aşa că se întoarse şi se uşură lângă un copac.

– I-am omorât! strigă Tul, bătându-l pe spate.

– Ai grijă! ţipă Copoiul, când toată urina i se prelinse pe picior.

Râseră cu toţii. Până şi Ursuzul lăsă să-i scape un chicot.

Tul îl scutură pe Treicopaci de umăr.

– I-am omorât, şefu'!

– I-am omorât pe ăştia, da, zise el, cu un aer pesimist, dar mai sunt o grămadă. Cu miile. Nu le va plăcea nici lor să rămână aici, în spatele munţilor. Mai devreme sau mai târziu vor porni spre sud. Poate la vară, când se eliberează trecătorile, poate mai târziu. Dar nu mai e mult.

Copoiul aruncă o privire către ceilalţi, cu toţii agitaţi şi îngrijoraţi după acel mic discurs. Strălucirea victoriei nu durase prea mult. Niciodată nu dura. Privi împrejur, la capetele-turtite căzute la pământ, ciopârţite şi însângerate, răşchirate şi zdrobite. Părea o victorie mică şi neînsemnată cea pe care tocmai o obţinuseră.

– N-ar trebui să încercăm să le spunem, Treicopaci? întrebă el. N-ar trebui să prevenim pe cineva?

– Ba da. Treicopaci afişă un mic zâmbet trist. Dar pe cine?

Cursul iubirii adevărate

Jezal înainta năpăstuit prin cenuşiul Agriont, cu armele de scrimă în mână: căscând, împiedicându-se, bodogănind, chinuit încă de dureri cumplite de pe urma nesfârşitei alergări din ziua precedentă. Nu vedea nici ţipenie de om, în timp ce se târa spre persecuţiile zilnice la care îl supunea Lordul Mareşal Varuz. În afară de ciripitul prematur şi răzleţ al câte unei păsări sub acoperişuri şi de scârţâitul obosit al propriilor cizme îndărătnice, totul era cufundat în linişte. Nimeni nu era treaz la ora aia. Nimeni nu trebuia să fie treaz la ora aia. El, cel mai puţin dintre toţi.

Îşi târî picioarele suferinde prin galeria boltită şi de-a lungul tunelului. Soarele abia trecea de linia orizontului şi curtea era plină de umbre adânci. Mijindu-şi ochii în întuneric, îl zări pe Varuz aşezat la masă, aşteptându-l. La naiba. Sperase să ajungă devreme, măcar o dată. Oare bătrânul afurisit dormise măcar?

– Lord Mareşal! strigă Jezal, pornind într-o alergare uşoară, fără tragere de inimă.

– Nu. Astăzi nu. Un fior se strecură pe ceafa lui Jezal. Nu era glasul maestrului de scrimă, dar avea o rezonanţă neplăcut de familiară. Mareşalul Varuz e ocupat cu treburi mai importante în dimineaţa asta. Inchizitorul Glokta şedea în umbră, lângă masă, afişându-şi rânjetul lui revoltător de ştirb. Pielea lui Jezal se înfioră de dezgust. Nu era ceea ce-i lipsea cuiva la primele ore ale dimineţii. Încetini pasul, înaintând şovăitor şi se opri lângă masă. Fără îndoială, vei fi încântat să afli că nu vei avea parte de alergat, de înot, de bârnă sau de drugul greu în dimineaţa asta, zise infirmul. Nici măcar nu vei avea nevoie de alea. Îşi flutură bastonul către armele de scrimă ale lui Jezal. O să stăm doar puţin de vorbă. Atâta tot.

Cinci ore chinuitoare cu Varuz i se părură dintr-odată foarte atrăgătoare, dar Jezal nu avea de gând să-şi trădeze tulburarea. Îşi azvârli armele pe masă cu un zăngănit puternic şi se aşeză nonşalant pe celălalt scaun, sub privirile atente, din umbră, ale lui Glokta. Jezal îşi puse în gând să-i susţină privirea până când va ceda într-un fel, dar încercarea se dovedi zadarnică. După câteva secunde în care privi acel chip ofilit, acel rânjet gol, acei ochi febrili, adânciţi în orbite, începu să găsească tăblia mesei

deosebit de interesantă.

– Aşadar, spune-mi, căpitane, de ce ai acceptat duelul?

Un joc, deci. Un joc de cărţi, cu doar doi jucători. Şi tot ce se spunea avea să ajungă la urechile lui Varuz, asta era sigur. Jezal va trebui să-şi joace mâna cu grijă, să-şi ţină cărţile aproape şi mintea limpede.

– Pentru onoarea mea, pentru aceea a familiei mele şi pentru cea a regelui meu, răspunse el imperturbabil.

Schilodul n-avea decât să încerce să găsească vreun cusur replicii.

– Ah, deci înduri toate astea pentru binele naţiunii tale. Ce bun cetăţean trebuie să fii. Cât altruism. Ce exemplu pentru noi toţi! Glokta pufni. Te rog! Dacă trebuie să minţi, cel puţin alege o minciună pe care o crezi tu însuţi convingătoare. Un asemenea răspuns este o insultă la adresa amândurora.

Cum îndrăznea această fosilă ştirbă să abordeze un astfel de ton cu el? Picioarele lui Jezal se smuciră: era pe punctul de a se ridica şi de a pleca. La naiba cu Varuz şi cu lacheul lui hidos. Dar prinse privirea schilodului când îşi aşeză mâinile pe braţele scaunului, să se ridice. Glokta îi zâmbea, un zâmbet batjocoritor. Să plece ar însemna să-şi recunoască într-un fel înfrângerea. De ce acceptase duelul, de fapt?

– Tata a vrut s-o fac.

– Măi, măi. Sunt profund înduioşat. Fiul loial, constrâns de un puternic simţ al datoriei, este forţat să împlinească ambiţiile tatălui său. O poveste cunoscută, ca un vechi scaun comod pe care ne place tuturor să şedem. Spune-le ce vor să audă, nu? Un răspuns mai bun, dar la fel de departe de adevăr.

– Atunci de ce nu-mi spuneţi dumneavoastră? se răsti Jezal, îmbufnat, de vreme ce se pare că ştiţi atât de multe despre asta?

– Bine, am să-ţi spun. În primul rând, oamenii nu se duelează pentru regele lor, pentru familiile lor şi nici de dragul exerciţiului, să nu-mi spui mie asta. Se duelează pentru faimă, pentru glorie. Se duelează pentru propriul lor succes. Se duelează pentru ei înşişi. Eu ar trebui să ştiu.

– Ar trebui să ştiţi? Jezal pufni. Se pare că n-a prea mers în ceea ce vă priveşte.

Îşi regretă vorbele imediat. Gură spurcată, îl vâra în tot felul de necazuri. Însă Glokta doar îşi flutură din nou zâmbetul dezgustător.

– Mergea destul de bine până când am ajuns în închisorile

împăratului. Care e scuza ta, mincinosule?

Lui Jezal nu-i plăcea felul în care decurgea discuţia. Era prea obişnuit cu victorii uşoare la masa de joc şi cu jucători slabi. Se plafonase. Mai bine să stea de data asta, până când reuşea să-şi măsoare noul adversar. Strânse din dinţi şi nu spuse nimic.

– E nevoie de multă muncă, fireşte, ca să câştigi Turnirul, continuă Glokta. Să-l fi văzut pe prietenul nostru comun, Collem West, la treabă. A asudat o lună întreagă, zbenguindu-se în timp ce noi, ceilalţi, râdeam de el. Un parvenit idiot întrecându-se cu alţii mai buni decât el, asta gândeam cu toţii. Se poticnea la exerciţii, se împleticea pe bârnă, se făcea de râs întruna, zi după zi. Dar uită-te la el acum! Glokta îşi lovi bastonul cu un deget. Şi uită-te la mine. Se pare că el a râs la urmă, nu, căpitane? Asta îţi arată unde poţi ajunge cu niţică străduinţă. Ai de două ori talentul lui şi ai obârşia potrivită. Trebuie să munceşti de zece ori mai puţin, dar tu nu vrei să munceşti deloc.

Jezal n-avea de gând să treacă asta cu vederea.

– Nu muncesc deloc? Nu mă supun la tortură în fiecare zi…?

– Tortură? întrebă aspru Glokta.

Jezal îşi dădu seama prea târziu de alegerea nefericită a cuvintelor.

– Ei, bine, bălmăji el, voiam să spun…

– Ştiu nu puţine atât despre duel, cât şi despre tortură. Crede-mă, când spun – şi rânjetul grotesc al inchizitorului se lărgi şi mai mult – că sunt două lucruri foarte diferite.

– Ăă… făcu Jezal, încă descumpănit.

– Ai ambiţii şi ai mijloacele să le realizezi. Cu puţin efort te-ai descurca. Câteva luni de trudă, pe urmă probabil nu va mai trebui să depui niciun efort toată viaţa, dacă asta vrei. Câteva luni scurte şi eşti aranjat. Glokta îşi linse gingiile goale. Dacă nu intervine nimic neprevăzut, desigur. Ţi s-a oferit o şansă imensă. În locul tău, eu aş profita de ea, dar nu ştiu, poate că eşti nu doar mincinos, ci şi prost.

– Nu sunt prost, zise cu răceală Jezal.

Fu tot ce reuşi să facă.

Glokta ridică o sprânceană, apoi tresări, sprijinindu-se cu putere în baston, în timp ce se ridică încet în picioare.

– Renunţă dacă vrei, n-ai decât. Stai cu braţele încrucişate tot restul vieţii, bea şi trăncăneşte cu ceilalţi ofiţeri inferiori. Există o grămadă de oameni care ar fi mai mult decât încântaţi să trăiască o asemenea viaţă. O grămadă de oameni care n-au avut

şansele pe care le-ai avut tu. Renunţă. Lordul Mareşal Varuz va fi dezamăgit, maiorul West, tatăl tău la fel şi aşa mai departe, dar, te rog, crede-mă când îţi spun – şi inchizitorul se sprijini, continuând să-şi afişeze zâmbetul oribil – că mie nu-mi pasă câtuşi de puţin. La revedere, căpitane Luthar.

Şi Glokta se îndepărtă şchiopătând către galeria boltită.

După această întrevedere deloc plăcută, Jezal se trezi deodată cu câteva ore de timp liber la dispoziţie, dar nu avea deloc starea de spirit să se bucure de asta. Hoinări pe străzile pustii, prin pieţele şi parcurile Agriontului, gândindu-se posomorât la ceea ce îi spusese schilodul, blestemând numele de Glokta, dar incapabil să-şi alunge discuţia din minte. O răsuci pe toate părţile, analizând fiecare frază, găsind întruna alte lucruri pe care ar fi trebuit să le spună. Numai de i-ar fi venit în minte la timp!

– A, căpitane Luthar! Jezal tresări şi ridică privirea. Un bărbat pe care nu-l recunoştea stătea pe iarba înrourată, sub un copac, zâmbindu-i, cu un măr pe jumătate mâncat în mână. Găsesc că dimineaţa devreme e momentul potrivit pentru o plimbare. Calmă, cenuşie, curată şi goală. Nu se compară cu rozul ţipător al serii. Toată hărmălaia, toţi oamenii aceia venind şi plecând. Cum poate să gândească cineva în mijlocul acelei zăpăceli? Iar acum văd că eşti de aceeaşi părere. Ce încântător!

Luă o muşcătură mare, zgomotoasă, din măr.

– Te cunosc?

– O, nu, nu, zise străinul, ridicându-se în picioare şi ştergându-şi murdăria de pe turul pantalonilor. Nu încă. Mă numesc Sulfur. Yoru Sulfur.

– Zău? Şi ce vânt te aduce la Agriont?

– Se poate spune că sunt în misiune diplomatică.

Jezal îl măsură cu privirea, încercând să-i stabilească originea.

– O misiune din partea cui?

– A stăpânului meu, desigur, zise Sulfur.

Jezal observă că avea ochii de culori diferite. I se părea o trăsătură urâtă şi respingătoare.

– Iar stăpânul tău este…?

– Un om foarte înţelept şi foarte puternic. Curăţă cotorul cu dinţii şi îl azvârli în tufişuri, ştergându-şi mâinile de partea din faţă a cămăşii. Văd că vii de la antrenamentul de scrimă.

Jezal îşi coborî privirea la arme.

– Da, răspunse el, dându-şi seama că luase în sfârşit o decizie, dar pentru ultima oară. Renunţ.

– O, vai de mine, nu! Străinul îl apucă pe Jezal de umăr. O, vai de mine, n-ai voie!

– Ce?

– Nu, nu! Stăpânul meu ar fi îngrozit dacă ar şti. Îngrozit! Renunţă la duel şi vei renunţa la mai mult de-atât. Aşa ajungi să te remarce publicul, pricepi? El decide, în cele din urmă. Nu există nobilime fără plebe, niciun fel de nobilime! Ei decid!

– Ce? Jezal îşi roti privirea prin parc, sperând să zărească un străjer, ca să-l înştiinţeze că un nebun periculos umbla liber prin Agriont.

– Nu, n-ai voie să renunţi! Nici să n-aud de asta! Nu, deloc! Sunt sigur că ai să te descurci până la urmă. N-ai voie.

Jezal îndepărtă mâna lui Sulfur de pe umărul lui.

– Cine eşti?

– Sulfur. Yoru Sulfur, la dispoziţia ta. Ne mai vedem, căpitane, la Turnir, dacă nu mai devreme.

Şi îşi flutură mâna peste umăr, în timp ce se îndepărta cu paşi mari.

Jezal se holbă după el, cu gura întredeschisă.

– La naiba! ţipă el, aruncându-şi armele pe iarbă.

Astăzi toată lumea părea că vrea să se amestece în treburile lui, până şi necunoscuţii nebuni din parc.

Când socoti că ora era destul de înaintată, Jezal se duse să-i facă o vizită maiorului West. Te puteai bizui oricând pe urechea lui înţelegătoare şi Jezal spera că şi-ar putea manipula prietenul să-i ducă vestea proastă Lordului Mareşal Varuz. Aceea era o scenă la care nu voia să ia parte dacă putea s-o evite în vreun chip. Bătu la uşă şi aşteptă, apoi bătu din nou. Uşa se deschise.

– Căpitane Luthar! Ce onoare copleşitoare!

– Ardee, murmură Jezal, oarecum surprins s-o găsească acolo, mă bucur să te revăd.

De data asta, chiar vorbea sincer. Era interesantă, asta era. Era un lucru nou şi reconfortant pentru el să fie cu adevărat interesat de ceea ce avea de spus o femeie. Şi era a naibii de arătoasă, asta nu putea fi tăgăduit, şi părea mai frumoasă de fiecare dată când o vedea. Nu se putea întâmpla nimic între ei doi, desigur, având în vedere că West îi era prieten şi toate celelalte, dar nu făcea nimic rău dacă o privea, nu?

– Ăă… fratele tău e pe-aici?

Fata se aruncă nonşalantă pe laviţa de lângă perete, cu un picior întins şi un aer foarte posac.

– E plecat. A ieşit. E mereu ocupat. Mult prea ocupat pentru mine.

Avea obrajii vizibil îmbujoraţi. Ochii lui Jezal căzură pe carafă. Dopul era scos şi vinul la jumătate.

– Eşti beată?

– Oarecum – aruncă o ocheadă la paharul de vin pe jumătate plin de lângă cotul ei – dar în general sunt doar plictisită.

– Nu e încă nici zece.

– Nu pot fi plictisită înainte de zece?

– Ştii la ce mă refer.

– Lasă morala pe seama fratelui meu. Îi şade mai bine. Şi bea ceva. Îşi flutură mâna către sticlă. Arăţi de parcă ai avea nevoie.

Ei, bine, asta era adevărat. Îşi turnă un pahar şi se aşeză pe un scaun în faţa lui Ardee, în timp ce ea îl privea pe sub pleoapele grele. Fata îşi luă paharul de pe masă. Lângă el se afla o carte groasă, cu faţa în jos.

– Cum e cartea? întrebă Jezal.

– *Căderea Maestrului Creator,* în trei volume. Se zice că e una dintre cărţile fundamentale ale istoriei. O grămadă de aiureli plicticoase, pufni ea cu dispreţ. Plină de magi înţelepţi, de cavaleri neînduplecaţi, cu săbii măreţe şi doamne cu funduri şi mai măreţe. Magie, violenţă şi romantism, în egală măsură. Tâmpenii!

Azvârli cartea de pe masă şi aceasta căzu pe covor, cu paginile fâlfâind.

– Trebuie să poţi găsi ceva cu care să-ţi ocupi timpul!

– Zău? Ce-ai propune?

– Verişoarele mele brodează mult.

– Du-te naibii.

– Hm, făcu Jezal zâmbind. Înjurăturile nu mai păreau nici pe jumătate la fel de jignitoare ca atunci când s-au cunoscut. Ce făceai acasă, în Englia?

– O, acasă! Capul îi căzu pe speteaza laviţei. Credeam că mă plictisesc acolo. Abia aşteptam să vin aici, în miezul strălucitor al lucrurilor. Acum abia aştept să mă întorc. Să mă mărit cu un fermier. Să am o duzină de plozi. Cel puţin aşa aş avea parte de puţină conversaţie. Închise ochii şi suspină. Dar Collem nu mă lasă. Se simte responsabil, acum, că tatăl nostru a murit.

Consideră că e prea periculos. Nu vrea să fiu măcelărită de oamenii Nordului, dar cam aici se sfârşeşte la el simţul datoriei. Cu siguranţă, nu se întinde până la a petrece zece minute cu mine. Aşa că, se pare că sunt îngropată aici, cu nişte snobi aroganţi ca voi.

Jezal se foi stânjenit în scaun.

– Pare să se descurce.

– O, da! pufni Ardee. Collem West, un băiat straşnic. A câştigat un Turnir, nu ştii? A trecut primul zidul la Ulrioch, nu-i aşa? Fără o obârşie nobilă, n-o să fie niciodată unul de-ai noştri, dar un băiat straşnic, pentru un om de rând! Dar păcat cu sora aia a lui neobrăzată, mult prea isteaţă. Şi se spune că bea, şopti ea. Nu-şi cunoaşte locul. Mare ruşine! Cel mai bine s-o ignori pur şi simplu. Ardee suspină din nou. Da, cu cât mă duc acasă mai repede, cu atât mai fericită va fi toată lumea.

– Eu n-am să fiu mai fericit.

La naiba, chiar spusese asta cu voce tare?

Ardee râse, dar fără prea mare voioşie.

– Ei, bine, e grozav de nobil din partea ta să spui asta. De ce nu eşti la antrenament, apropo?

– Mareşalul Varuz a fost ocupat astăzi. Jezal se opri o clipă. De fapt, azi-dimineaţă mi-a fost instructor de scrimă prietenul tău Sand dan Glokta.

– Zău? Ce-a avut de spus?

– Diverse lucruri. M-a făcut nătărău.

– Măi să fie!

Jezal se încruntă.

– Da, ei bine, sunt la fel de plictisit de scrimă ca tine de cartea aia. Despre asta am vrut să vorbesc cu fratele tău. Mă gândesc să renunţ.

Ardee izbucni în râs. Fornăind, gâlgâind în hohote. Întreg trupul i se scutura. Vinul i se revărsă din pahar şi se împrăştie pe podea.

– Ce e atât de amuzant? vru Jezal să ştie.

– Doar că – îşi şterse o lacrimă – am făcut o prinsoare cu Collem. Era sigur că te vei ţine de treabă. Iar acum eu sunt cu zece mărci mai bogată.

– Nu sunt sigur că-mi place să fiu obiectul rămăşagului vostru, zise aspru Jezal.

– Nu sunt sigură că mă sinchisesc.

– E ceva serios.

– Nu, nu este! se răsti ea. Pentru fratele meu a fost ceva serios, el trebuia s-o facă! Nimeni nu te observă când nu ai în nume un „dan”, şi cine să ştie asta mai bine ca mine? Eşti singura persoană care şi-a pierdut timpul cu mine de când am venit aici, şi asta doar fiindcă te-a obligat Collem. Am extrem de puţini bani şi niciun strop de sânge nobil, ceea ce mă face un nimic pentru unii ca tine. Bărbaţii mă ignoră şi femeile îmi întorc spatele. N-am nimic aici, nimic şi pe nimeni şi tu crezi că ai o viaţă grea? Haide! Aş putea să mă apuc de scrimă, zise ea cu amărăciune. Întreabă-l pe Lordul Mareşal dacă are loc pentru o elevă, bine? Măcar atunci aş avea cu cine să vorbesc!

Jezal clipi. Asta nu era interesant. Era nepoliticos.

– Stai aşa, n-ai habar cum e să…

– O, nu te mai văicări! Câţi ani ai? Cinci? De ce nu te întorci să sugi la ţâţa mamei, ţâncule?

Nu-i venea să-şi creadă urechilor. Cum îndrăznea?

– Mama mea e moartă, spuse el.

Ha! Asta trebuia s-o facă să se simtă vinovată, să-i stoarcă o scuză. Dar nu se întâmplă aşa.

– Moartă? Norocul ei, cel puţin nu trebuie să-ţi asculte văicărelile blestemate! Voi, băieţeii răsfăţaţi şi bogaţi, sunteţi cu toţii la fel. Primiţi de-a gata tot ce v-aţi putea dori, apoi vă apucă pandaliile fiindcă trebuie să întindeţi mâna şi să luaţi. Eşti jalnic! Îmi faci silă!

Jezal se holbă la ea. Faţa îi ardea, îl înţepa, de parcă ar fi fost pălmuit. Ar fi preferat să fi fost pălmuit. Nu i se mai vorbise aşa în viaţa lui. Niciodată! Era mai rău decât Glokta. Mult mai rău şi de departe mai neaşteptat. Îşi dădu seama că gura îi atârna pe jumătate deschisă. O închise, strângând din dinţi, trânti paharul pe masă şi se ridică să plece. Se îndrepta spre ieşire, când uşa se deschise brusc, şi Jezal se pomeni faţă în faţă cu maiorul West.

– Jezal, zise West, părând la început doar surprins, iar apoi, când aruncă o privire către sora lui, tolănită pe laviţă, uşor bănuitor. Ce faci aici?

– Ăă… am venit să te văd, de fapt.

– O, da?

– Da. Dar mai poate aştepta. Am treabă.

Şi Jezal trecu valvârtej pe lângă prietenul său şi ieşi pe coridor.

– Ce-a fost asta? îl auzi pe West întrebând, în timp ce se îndepărta. Eşti beată?

Mânia lui Jezal spori cu fiecare pas, până când era pe cale să-l sufoce. Fusese victima unui ultraj! Un atac sălbatic şi nemeritat! Se opri pe coridor, tremurând de furie, cu răsuflarea fornăindu-i în nas, de parcă ar fi alergat cincisprezece kilometri, cu pumnii încleştaţi până la durere. Şi încă de la o femeie! O femeie! Şi o afurisită de femeie din popor! Cum a îndrăznit? Îşi irosise timpul cu ea, râsese la glumele ei şi o găsise atrăgătoare. Ar fi trebuit să fie onorată să i se acorde atenţie!

– Târfă afurisită! mârâi Jezal.

Îi trecu prin minte să se întoarcă şi să-i spună asta în faţă, dar era prea târziu. Privi împrejur, după ceva în care să lovească. Cum să se răzbune? Cum? Atunci îi veni ideea.

Să-i demonstreze că s-a înşelat.

Asta ar fi rezolvarea. Să-i demonstreze că s-a înşelat, ei şi schilodului nenorocit de Glokta. Le va dovedi cât de stăruitor poate să muncească. Le va dovedi că nu e nici nătărău, nici mincinos, nici copil răsfăţat. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât i se părea că totul se leagă mai bine. Avea să câştige blestematul ăla de Turnir, asta avea să facă! Asta le va şterge rânjetele de pe faţă! Porni grăbit de-a lungul coridorului, cu un sentiment nou, necunoscut, crescându-i în piept.

Simţea că avea un ţel. Asta era. Poate că nu era prea târziu pentru o alergare.

Cum sunt dresaţi câinii

Practicianul Frost stătea lângă perete, perfect nemişcat, perfect tăcut, abia vizibil în umbrele adânci, una cu clădirea. Albinosul nu se clintise de o oră sau mai bine, nu se lăsase de pe un picior pe altul, nu clipise, nu respirase cât să-l fi observat Glokta, stând cu ochii aţintiţi la strada din faţa lor.

În schimb, Glokta înjura, se foia deranjat, tresărea, se scărpina la faţă, îşi sugea gingiile goale. *De ce întârzie? Câteva minute în plus şi s-ar putea să adorm, să cad în canalul ăla împuţit şi să mă înec. Ce grozav de nimerit ar fi!* Privi apa vâscoasă, puturoasă, de la picioarele lui, legănându-se şi vălurindu-se. *Cadavru găsit plutind lângă docuri, umflat de apa mării şi de nerecunoscut...*

Frost îi atinse braţul în întuneric şi îi arătă în josul străzii cu un deget mare şi alb. Trei bărbaţi înaintau încet înspre ei, cu mersul crăcănat al unora care au petrecut multă vreme la bordul unei nave, păstrându-şi echilibrul pe o punte în balans. *Aşadar, ăsta e jumătate din micul nostru grup. Mai bine mai târziu decât niciodată.* Cei trei marinari veniră până la jumătatea podului ce traversa canalul, apoi se opriră şi aşteptară, la nu mai mult de douăzeci de paşi depărtare. Glokta le auzea tonul conversaţiei: accente aspre, hotărâte, triviale. Se trase şontâc mai în umbră, lipindu-se de clădire.

Acum paşii veneau din partea opusă, paşi grăbiţi. Alţi doi bărbaţi îşi făcură apariţia, păşind iute în josul străzii. Unul dintre ei, un individ foarte înalt şi subţire, într-o haină de blană scumpă, privea bănuitor împrejur. *Acela trebuie să fie Gofred Hornlach, pânzar de vază. Omul nostru.* Însoţitorul lui avea o sabie la şold şi se opintea cu un cufăr mare de lemn pe un umăr. *Servitor sau gardă personală sau ambele. Nu prezintă interes.* Glokta simţi cum i se ridică părul pe ceafă când se apropiară de pod. Hornlach schimbă câteva cuvinte grăbite cu unul dintre marinari, un bărbat cu o barbă mare, castanie.

– Gata? îi şopti el lui Frost. Practicianul clătină aprobator din cap. Nu mişcaţi! strigă Glokta, din toţi rărunchii, în numele Maiestăţii Sale!

Servitorul lui Hornlach se răsuci, lăsând cufărul să cadă pe pod cu un bubuit şi ducându-şi mâna spre sabie. Se auzi un

zbârnâit domol din umbrele de pe cealaltă parte a drumului. Servitorul privi surprins, scoase un fornăit şi se prăbuşi cu faţa în jos. Practicianul Frost ieşi iute din umbră, călcând uşor pe drum.

Hornlach se uită în jos, cu ochii mari, la cadavrul gărzii sale de corp, apoi la albinosul mătăhălos. Se întoarse către marinari:

– Ajutaţi-mă! strigă el. Opriţi-l!

Şeful lor îi răspunse cu un zâmbet:

– Nu cred.

Cei doi tovarăşi ai săi înaintară fără grabă, blocând podul. Pânzarul se îndepărtă împleticindu-se, făcu un pas poticnit spre umbrele de lângă canal, pe partea cealaltă. Severard se ivi de sub o poartă, în faţa lui, cu arcul peste umăr. *Înlocuieşte arcul cu un buchet de flori şi va arăta de parcă ar merge la o nuntă. N-ai zice că tocmai a ucis un om.*

Încolţit, Hornlach nu putea decât să privească mut împrejur, cu ochii măriţi de spaimă şi uimire, cum cei doi practicieni se apropie, cu Glokta târşâindu-şi picioarele în urma lor.

– Dar v-am plătit! le strigă disperat Hornlach marinarilor.

– Ai plătit un drum, zise căpitanul lor. Loialitatea se taxează în plus.

Mâna mare şi albă a Practicianului Frost se prăbuşi pe umărul negustorului, forţându-l să se lase în genunchi. Severard se apropie tacticos de servitor, îşi vârî vârful cizmei murdare sub trupul acestuia şi îl rostogoli. Cadavrul îşi ridică ochii sticloşi spre cerul nopţii, cu penele săgeţii ieşindu-i din gât. Sângele din jurul gurii părea negru în lumina lunii.

– Mort, mârâi Severard, fără niciun rost.

– Asta face o săgeată prin gât, remarcă Glokta. Scapă de el, fii bun!

– S-a făcut.

Severard înhăţă picioarele slujitorului şi le ridică peste parapetul podului, pe urmă îi apucă trupul de sub braţe şi îl azvârli peste margine, cu un mârâit. *Atât de lejer, atât de curat, atât de priceput. Se vede că a mai făcut-o.* Se auzi un pleoscăit când trupul lovi apa mâloasă de dedesubt. Frost îi legase de-acum lui Hornlach mâinile strâns la spate şi îi vârâse sacul pe cap. Prizonierul zbiera prin pânză, în timp ce era tras în picioare. Glokta însuşi se apropie şontâc de cei trei marinari, cu picioarele amorţite după atâta timp petrecut stând neclintit în stradă.

– Şi iată-ne, zise el, scoţând o pungă grea din buzunarul interior al hainei. O ţinu legănându-se chiar deasupra palmei

întinse a căpitanului. Spune-mi, ce s-a întâmplat în seara asta?

Bătrânul matelot zâmbi, cu faţa-i bătătorită încreţindu-se ca pielea de cizmă.

– Marfa mi se strica şi trebuia să plecăm cu primul flux, i-am spus asta. Am aşteptat şi am aşteptat, jumătate de noapte, lângă canalul ăla împuţit, dar ce să vezi? Ticălosul nu s-a arătat.

– Foarte bine. Asta e povestea pe care aş spune-o în Westport, dacă m-ar întreba cineva.

Căpitanul îşi luă un aer ofensat.

– Aşa s-a întâmplat, Inchizitorule. Ce altă poveste ar putea fi?

Glokta lăsă punga să cadă şi banii zornăiră înăuntru.

– Cu complimentele Maiestăţii Sale.

Căpitanul cântări punga în mână.

– Mereu încântat să-i fac Maiestăţii Sale o favoare!

Şi cu asta, el şi cei doi tovarăşi ai săi se întoarseră, numai zâmbete gălbejite, şi porniră spre chei.

– Bun, zise Glokta, hai să continuăm.

– Unde-mi sunt hainele? strigă Hornlach, zvârcolindu-se în scaun.

– Îmi cer sincere scuze pentru asta, ştiu că e destul de neplăcut, dar hainele pot ascunde una, alta. Lasă-i omului hainele şi îi laşi mândria, demnitatea şi toate lucrurile pe care e mai bine să nu le aibă aici. Nu interoghez niciodată un prizonier cu hainele pe el. Îl mai ţii minte pe Salem Rews?

– Pe cine?

– Salem Rews. Unul de-ai tăi. Un pânzar. L-am prins sustrăgându-se de la plata dărilor regelui. A mărturisit, a dat câteva nume. Am vrut să vorbesc cu ei, dar au murit cu toţii.

Ochii negustorului licăriră în stânga şi-n dreapta. *Îşi evaluează opţiunile, încearcă să ghicească ce-am putea să ştim.*

– Oamenii mor tot timpul.

Glokta se uită ţintă la cadavrul pictat al lui Juvens din spatele prizonierului său, care sângera cu o vopsea roşie pe tot peretele. *Oamenii mor tot timpul.*

– Desigur, dar nu chiar aşa de violent. Mă gândesc că cineva i-a vrut morţi, că cineva a poruncit să fie omorâţi. Mă gândesc că acela ai fost tu.

– N-ai nicio dovadă! Niciuna! N-ai s-o scoţi la capăt cu asta!

– Dovezile nu înseamnă nimic, Hornlach, dar am să-ţi fac pe plac. Rews a supravieţuit. Întâmplarea face să fie chiar aici, pe

coridor, rămas fără prieteni, smiorcăindu-se, numind fiecare pânzar care-i trece prin minte sau care ne trece nouă prin minte, la drept vorbind. (Ochi mijiţi, dar niciun răspuns.) L-am folosit să-l prindem pe Carpi.

– Carpi? întrebă negustorul, încercând să pară nonşalant.

– Ţi-l aminteşti pe asasinul tău, nu-i aşa? Un styrian uşor molâu. Cu urme de acnee? Năduşeşte mult? Îl avem şi pe el. Ne-a spus întreaga poveste. Cum l-ai tocmit, cât l-ai plătit, ce i-ai cerut să facă. Întreaga poveste. Glokta zâmbi: Are o memorie excelentă, pentru un criminal, foarte amănunţită.

Teama se vedea acum, doar o urmă de teamă, dar Hornlach se replie uşor.

– Acesta este un afront la adresa ghildei mele, strigă el, cu toată autoritatea de care putea da dovadă, aşa gol şi legat de un scaun. Stăpânul meu, Coster dan Kault, nu va îngădui una ca asta, iar el e prieten apropiat cu Superiorul Kalyne!

– La naiba cu Kalyne, e terminat. În plus, Kault crede că eşti în siguranţă la bordul acelei corăbii, în drum spre Westport şi departe de noi. Nu cred că îţi va simţi cineva lipsa vreme de câteva săptămâni. Negustorului îi căzu faţa. O grămadă de lucruri se pot întâmpla în acest timp… o grămadă foarte mare.

Limba lui Hornlach ţâşni peste buze. Ridică pe furiş o privire spre Frost şi Severard şi se apleca puţin. *Aşadar, acum vine tocmeala.*

– Inchizitorule, spuse el cu glas mieros, dacă am învăţat ceva de la viaţă, e că fiecare om vrea ceva. Fiecare om are preţul lui, da? Iar noi avem buzunare adânci. Nu trebuie decât să spui ce vrei. Doar să spui! Ce vrei?

– Ce vreau? întrebă Glokta, aplecându-se, la o distanţă mai conspirativă.

– Da. Ce înseamnă toate astea? Ce vrei?

Acum Hornlach zâmbea, un mic zâmbet şiret, isteţ.

Ce drăguţ, dar n-ai să-ţi cumperi scăparea.

– Îmi vreau dinţii înapoi. Zâmbetul negustorului începu să pălească. Îmi vreau piciorul înapoi. Hornlach înghiţi. Îmi vreau viaţa înapoi. Prizonierul devenise foarte palid. Nu? Atunci poate că mă voi mulţumi cu capul tău într-un băţ. N-ai nimic altceva din ceea ce vreau eu, indiferent cât de adânci îţi sunt buzunarele! Acum Hornlach tremura uşor. *Gata cu fanfaronada? Gata cu târguiala? Atunci putem începe.* Glokta ridică hârtia din faţa lui şi citi prima întrebare. Cum te numeşti?

– Uite, Inchizitorule, eu…

Frost izbi cu pumnul în masă şi Hornlach se chirci în scaun.

– Răspunde naibii la întrebare! îi răcni Severard în faţă.

– Gofred Hornlach, scânci negustorul.

Glokta clătină din cap.

– Bine. Eşti un membru de vază al Ghildei Pânzarilor?

– Da, da!

– Unul dintre delegaţii Magisterului Kault, de fapt?

– Ştii cine sunt!

– Ai uneltit cu alţi pânzari să-l înşeli pe Maiestatea Sa Regele? Ai tocmit un asasin să omoare cu premeditare zece dintre supuşii Maiestăţii Sale? Ţi-a poruncit să faci asta Magisterul Coster dan Kault, capul Ghildei Pânzarilor?

– Nu! strigă Hornlach, cu glasul piţigăiat de panică.

Nu e răspunsul de care am nevoie. Glokta aruncă o privire către Practicianul Frost. Pumnul mare şi alb se cufundă în stomacul negustorului şi acesta scoase un suspin domol când alunecă într-o parte.

– Mama mea ţine câini, ştii, zise Glokta.

– Câini, şuieră Severard, în urechea negustorului care gâfâia, îmbrâncindu-l înapoi în scaun.

– Îi adoră. Îi dresează să facă o sumedenie de giumbuşlucuri. Glokta îşi încreţi buzele. Ştii cum sunt dresaţi câinii?

Hornlach încă gâfâia, prăvălit în scaun, cu ochi înlăcrimaţi, departe de a putea vorbi. *Încă e ca un peşte scos brusc din apă. Gura i se deschide şi i se închide, dar niciun sunet.*

– Repetiţie, zise Glokta, Repetă, repetă, repetă. Trebuie să pui câinele să-şi execute giumbuşlucurile de o sută de ori la fel, şi pe urmă trebuie s-o iei de la capăt. Totul e repetiţie. Şi dacă vrei să latre la comandă, nu trebuie să eziţi să foloseşti biciul. Ai să latri pentru mine, Hornlach, în faţa Consiliului Deschis.

– Eşti nebun! strigă pânzarul, holbându-se de la unul la altul, sunteţi nebuni cu toţii!

Glokta îşi flutură zâmbetul gol.

– Dacă vrei. Dacă te ajută. Îşi aruncă din nou privirea pe hârtia din mâna lui. Cum te numeşti?

Prizonierul înghiţi.

– Gofred Hornlach.

– Eşti un membru de vază al Ghildei Pânzarilor?

– Da.

– Unul dintre delegaţii Magisterului Kault, de fapt?

– Da!

– Ai uneltit cu alţi pânzari să-l înşeli pe Maiestatea Sa Regele? Ai tocmit un asasin să omoare cu premeditare zece dintre supuşii Maiestăţii Sale? Ţi-a poruncit să faci asta Magisterul Coster dan Kault, capul Ghildei Pânzarilor?

Hornlach privi disperat în jurul său. Frost îi susţinu privirea. Severard îi susţinu privirea.

– Ei? întrebă Glokta.

Negustorul închise ochii.

– Da, scânci el.

– Ce-ai zis?

– Da!

Glokta zâmbi.

– Excelent! Acum, spune-mi: Cum te numeşti?

Ceai şi răzbunare

– Este o ţară frumoasă, nu-i aşa? întrebă Bayaz, ridicând privirea către stâncile colţuroase ce se înălţau de-o parte şi de alta a drumului.

Copitele cailor călcau domol de-a lungul cărării, cu un sunet surd, potolit, ce contrasta cu starea de nelinişte a lui Logen.

– Aşa să fie?

– Ei, bine, e o ţară aspră, desigur, pentru cei care nu-i cunosc rânduiala. O ţară aspră şi neiertătoare. Dar are şi ceva nobil în ea. Întâiul dintre Magi cuprinse întreaga întindere cu un gest larg al braţului şi inspiră cu încântare aerul rece. Are onestitate, integritate. Cel mai bun oţel nu străluceşte întotdeauna cel mai tare. Îi aruncă o privire lui Logen, legănându-se domol în şa. Ar trebui să ştii asta.

– Nu pot spune că-i văd frumuseţea.

– Nu? Dar ce vezi?

Logen îşi lăsă ochii să rătăcească peste versanţii abrupţi, acoperiţi de iarbă, smălţaţi cu petice de rogoz şi orz sălbatic, presăraţi cu stânci cenuşii şi pâlcuri de copaci.

– Văd un teren bun pentru o bătălie. Cu condiţia să ajungi aici primul.

– Zău? Cum aşa?

Logen arătă către coama sinuoasă a unui munte.

– Arcaşii de pe creasta de colo n-ar putea fi văzuţi de pe drum şi ai putea să-ţi ascunzi aproape toţi oştenii între stânci. Câţiva dintre cei echipaţi mai uşor, lăsaţi pe versanţi, doar ca să atragă inamicii pe terenul cel mai abrupt de acolo. Logen arătă către tufişurile ţepoase care acopereau versanţii mai joşi. I-ai lăsa să se apropie puţin, apoi, când şi-ar croi drum cu greu prin orzul ăla sălbatic, le-ai trimite săgeţile. Să te trezeşti cu săgeţile căzând aşa peste tine nu e nostim deloc. Vin mai repede, pătrund mai departe şi muşcă mai adânc. Asta i-ar împrăştia. Când ar ajunge la stânci, ar fi sleiţi de oboseală şi dezorganizaţi. Ăsta ar fi momentul să ataci. Câţiva războinici sărind dintre pietrele alea, atacându-i de sus, odihniţi, plini de energie şi ţipând ca toţi dracii, asta i-ar putea înfrânge pe loc. Logen privi coasta muntelui cu ochii mijiţi. Fusese şi de-o parte şi de alta într-un asemenea atac-surpriză şi în niciuna dintre situaţii amintirea nu

era plăcută. Dar dacă ar avea de gând să opună rezistenţă, continuă Logen, câţiva călăreţi în pădurea de colo ar putea isprăvi treaba: câţiva Oameni Aleşi, câţiva luptători aprigi năpustindu-se asupra ta de unde nu te aştepţi, ăsta e un lucru cumplit. Asta i-ar pune pe fugă. Dar, obosiţi cum ar fi, n-ar fugi prea repede. Asta înseamnă prizonieri şi prizonierii pot însemna răscumpărare sau cel puţin duşmani ucişi mai uşor. Văd un măcel sau o victorie demnă de un cântec, depinde de ce parte te afli. Asta văd.

Bayaz zâmbi, clătinând din cap în ritmul mişcării domoale a calului.

– Oare Stolicus a spus că terenul trebuie să fie prietenul cel mai bun al unui general, altfel îi devine cel mai cumplit duşman?

– N-am auzit niciodată de el, dar avea dreptate. Ăsta e un teren bun pentru o armată, cu condiţia să ajungi primul aici. Să ajungi primul e toată şmecheria.

– Într-adevăr. Dar noi nu avem armată.

– Copacii ăştia ar putea ascunde câţiva călăreţi chiar mai bine decât o mulţime. Logen îi aruncă vrăjitorului o privire piezişă. Atârna vesel în şa, bucurându-se de o plimbare plăcută în mijlocul naturii. Mă îndoiesc că Bethod a apreciat sfatul tău şi eu am avut deja destule răfuieli cu el. A fost rănit în locul cel mai sensibil, în mândria lui. O să vrea răzbunare. O s-o vrea cu ardoare.

– O, da, răzbunare, cea mai răspândită dintre distracţiile Nordului. Popularitatea ei pare să nu apună niciodată.

Logen privi încrâncenat împrejur, la copaci, la stânci, la cutele văii, la nenumăratele ascunzători.

– Trebuie că sunt oameni în munţii ăştia, căutându-ne. Cete de oameni pricepuţi şi căliţi în luptă, cu cai buni şi bine înarmaţi, obişnuiţi cu locurile. Acum, că Bethod şi-a înfrânt toţi duşmanii, nu mai există loc în Nord unde să nu te poată găsi. S-ar putea să aştepte acolo – arătă către nişte pietre de lângă drum – sau în pădurea de colo sau de colo. Malacus Quai, care călărea în frunte, pe calul de povară, privi nervos împrejur. Ar putea fi oriunde.

– Asta te sperie? întrebă Bayaz.

– Totul mă sperie şi e bine că e aşa. Teama e un bun prieten al celor vânaţi, m-a ţinut în viaţă atâta vreme. Morţii sunt neînfricaţi şi n-am poftă să mă alătur lor. Va trimite oameni şi la bibliotecă.

– O, da, să-mi ardă cărţile şi toate celelalte.

– Asta te sperie?

– Nu mult. Pe pietrele de lângă poartă stă scris cuvântul lui Juvens şi acesta nu poate fi nesocotit, nici acum. Niciun om cu intenţii războinice nu se poate apropia. Îmi închipui că oamenii lui Bethod vor rătăci în jurul lacului, prin ploaie, până când vor rămâne fără mâncare, gândindu-se în tot acest timp cât de ciudat e că nu pot găsi ceva atât de mare cum e o bibliotecă. Nu, zise vesel vrăjitorul, scărpinându-şi barba. Eu m-aş concentra asupra încurcăturii în care ne aflăm noi. Ce crezi că se întâmplă dacă suntem prinşi?

– Bethod o să ne omoare, şi asta în cel mai neplăcut mod care-i poate trece prin minte. Dacă nu cumva are de gând să fie îndurător şi să ne lase să scăpăm cu un avertisment.

– Pare destul de improbabil.

– La acelaşi lucru mă gândeam şi eu. Cea mai bună şansă a noastră este să o luăm spre Şuvoiul Alb, să încercăm să trecem în Englia şi să sperăm că vom avea norocul să nu fim văzuţi. Lui Logen nu-i plăcea să se bizuie pe noroc, cuvântul însuşi îi lăsa un gust amar. Ridică privirea spre cerul înnorat. Ne-ar prinde bine niţică vreme rea. O ploaie zdravănă ne-ar putea ascunde bine.

Cerul şiroia peste el de săptămâni, dar acum, că avea nevoie de ploaie, refuza să scape măcar o picătură.

Malacus Quai se uita la ei peste umăr, cu ochii mari şi rotunzi de îngrijorare.

– N-ar trebui să încercăm să ne mişcăm mai repede?

– Poate, răspunse Logen, mângâind gâtul calului, dar asta ar osteni animalele şi s-ar putea să avem nevoie mai târziu de toată viteza lor. Am putea să ne ascundem ziua şi să călătorim noaptea, dar, în cazul ăsta, riscăm să ne rătăcim. E mai bine aşa: înaintăm încet şi sperăm să nu fim văzuţi. Privi încruntat spre coama muntelui. Sperăm că n-am fost văzuţi deja.

– Hm, făcu Bayaz, atunci poate că acum e cel mai bun moment să-ţi spun. Vrăjitoarea aceea, Caurib, nu e nici pe jumătate atât de năroadă cum am lăsat eu să se înţeleagă că ar fi.

Logen simţi că se prăbuşeşte.

– Nu?

– Nu, cu toată vopseaua şi aurul şi trăncăneala despre Nordul Îndepărtat, ştie ce vrea. Ochiul-lung, i se spune. Un truc vechi, dar eficient. Ne-a urmărit.

– Ştie unde suntem?

– Ştie când am plecat, foarte probabil şi în ce direcţie ne îndreptăm.

– Asta nu ne dă nicio şansă.

– Aş zice că nu.

– La naiba! Logen zări mişcare între copaci, undeva la stânga, strânse mâna pe mânerul sabiei. Câteva păsări ţâşniră spre cer. Aşteptă, cu sufletul la gură. Nimic. Îşi lăsă mâna să cadă înapoi. Ar fi trebuit să-i omorâm când am avut ocazia. Pe toţi trei.

– Dar n-am făcut-o şi cu asta, basta. Bayaz aruncă o privire spre Logen. Dacă ne găsesc, care e planul tău?

– Fuga. Şi speranţa că avem cai mai iuţi.

– Şi asta? întrebă Bayaz.

Vântul sufla cu putere prin vale, în ciuda copacilor, făcând flăcările focului să pâlpâie şi să danseze. Malacus Quai îşi adună umerii şi îşi înfăşură pătura mai strâns în jurul lor. Aruncă o privire către tulpina scurtă pe care Bayaz o ţinea ridicată în faţa lui, cu fruntea încreţită de concentrare.

– Ăă… Asta era a cincea plantă şi nefericitul ucenic mai trebuia să nimerească una. Este… ăă… ilyith?

– Ilyith? repetă vrăjitorul, fără să lase să i se citească pe chip niciun indiciu dacă răspunsul era corect.

Era nemilos ca Bethod când venea vorba de ucenicul lui.

– Poate?

– Nici pe departe. Ucenicul închise ochii şi oftă pentru a cincea oară în seara aceea. Logen îl compătimea, chiar îl compătimea, dar nu era nimic de făcut. Ursilum, în limba veche, din cel cu frunze rotunde.

– Da, da, sigur, ursilum, mi-a stat pe limbă tot timpul.

– Dacă numele îţi stătea pe limbă, atunci întrebuinţările plantei nu pot fi departe, ce zici?

Ucenicul îşi îngustă ochii şi privi plin de speranţă către cerul nopţii, ca şi cum răspunsul ar fi putut fi scris în stele.

– Nu e pentru… dureri ale articulaţiilor?

– Nu, categoric nu. Mă tem că articulaţiile tale vor continua să te chinuie. Bayaz răsuci tulpina încet între degete. Ursilumul n-are nicio întrebuinţare, din câte ştiu eu. E doar o plantă.

Şi o azvârli înapoi în tufişuri.

– Doar o plantă, repetă Quai, scuturându-şi capul.

Logen oftă şi îşi frecă ochii obosiţi.

– Îmi cer scuze, Maestre Nouădegete, te plictisim?

– Ce contează? întrebă Logen, ridicându-şi mâinile în aer. Pe cine interesează numele unei plante fără nicio întrebuinţare?

Bayaz zâmbi:

– Bine punctat. Spune-ne, Malacus, ce anume contează?

– Dacă un om caută să schimbe lumea, ar trebui mai întâi s-o înţeleagă. Ucenicul îşi turui vorbele ca pe o poezie, evident uşurat să i se pună o întrebare la care ştia răspunsul. Fierarul trebuie să înveţe rosturile metalelor, tâmplarul rosturile lemnului, altfel munca lor va preţui puţin. Magia de rând e nestăpânită şi periculoasă, căci vine din Cealaltă Parte şi să recurgi la lumea de jos e periculos. Magul potenţează vraja cu ştiinţă şi astfel realizează Înalta Artă, dar, asemenea fierarului sau tâmplarului, el trebuie să caute să schimbe doar ceea ce înţelege. Cu fiecare lucru pe care îl învaţă, puterea lui este sporită. Aşadar, magul trebuie să năzuiască să înveţe tot, să înţeleagă lumea întreagă. Copacul e puternic doar pe măsura rădăcinii sale, iar cunoaşterea este rădăcina puterii.

– Nu-mi spune, *Principiile Artei* a lui Juvens!

– Chiar primele rânduri, zise Bayaz.

– Iartă-mă că spun, dar sunt pe lumea asta de mai bine de treizeci de ani şi încă nu am reuşit să înţeleg un singur lucru care s-a întâmplat. Să cunosc lumea în întregime? Să înţeleg totul? Asta e o misiune extrem de grea.

Magul chicoti.

– Una imposibilă, negreşit. Să cunoşti cu adevărat şi să înţelegi chiar şi un fir de iarbă înseamnă să studiezi o viaţă întreagă, iar lumea e în continuă schimbare. De aceea tindem să ne specializăm.

– Aşadar, tu ce ai ales?

– Focul, răspunse Bayaz, privind vesel flăcările, cu lumina lor dansând pe ţeasta-i pleşuvă. Focul, forţa şi voinţa. Dar chiar şi în domeniile alese, după nenumăraţi ani lungi de studiu, rămân un novice. Cu cât înveţi mai mult, cu atât îţi dai seama cât de puţine ştii. Totuşi, strădania însăşi e un lucru de preţ. Cunoaşterea este rădăcina puterii, în definitiv.

– Aşadar, cu destulă cunoaştere, voi, magii, puteţi face orice?

Bayaz se încruntă.

– Există limite. Şi există reguli.

– Precum Prima Lege? Maestrul şi ucenicul ridicară, ca unul, privirea spre Logen. E interzis să vorbeşti cu diavolii, nu-i aşa?

Era evident că Quai nu-şi amintea de scăparea lui din timpul febrei: avea gura căscată de uimire. Ochii lui Bayaz doar se îngustară puţin, cu o vagă urmă de bănuială.

– Păi, da, aşa este, răspunse Întâiul dintre Magi. E interzis să atingi Cealaltă Parte nemijlocit. Prima Lege trebuie să se aplice tuturor, fără excepţie. După cum trebuie să se aplice şi A Doua.

– Care este?

– E interzis să mănânci carnea oamenilor.

Logen ridică o sprânceană.

– Voi, vrăjitorii, născociţi tot felul de lucruri ciudate.

Bayaz zâmbi:

– O, nu ştii nici jumătate. Se întoarse către ucenicul său, ridicând în faţa lui o rădăcină maro, noduroasă. Iar acum, Maestre Quai, eşti bun să-mi spui numele acesteia?

Logen nu-şi putu stăpâni un zâmbet tainic. Pe asta el o ştia.

– Haide, haide, Maestre Quai, n-avem la dispoziţie toată noaptea.

Logen nu putea să mai suporte mult suferinţa ucenicului. Se aplecă spre el, prefăcându-se că aţâţă focul cu un băţ şi, tuşind ca să-şi ascundă vorbele, şopti:

– Laba-ciorii.

Bayaz era destul de departe şi vântul foşnea prin copaci. N-avea cum să-l fi auzit. Quai îşi jucă bine rolul. Continuă să se holbeze la rădăcină, cu fruntea încreţită de concentrare.

– E laba-ciorii? îndrăzni el.

Bayaz ridică o sprânceană.

– Ei, bine, da, este. Bravo, Malacus. Şi îmi poţi enumera întrebuinţările ei?

Logen tuşi din nou.

– Răni, şopti el, privind nepăsător înspre pădure, acoperindu-şi gura cu o mână.

Poate că nu ştia prea multe despre plante, dar în privinţa rănilor avea o experienţă vastă.

– Cred că e bună pentru răni, zise moale Quai.

– Excelent, Maestre Quai. Laba-ciorii e răspunsul corect. Şi e bună pentru răni. Mă bucur să văd că faci unele progrese, până la urmă. Îşi drese glasul: Totuşi, mi se pare curios că foloseşti această denumire. I se spune laba-ciorii doar la nord de munţi. Eu, cu siguranţă, nu te-am învăţat niciodată numele acesta. Mă întreb pe cine cunoşti în acea parte a lumii. Aruncă o privire către Logen. Te-ai gândit vreodată la o carieră în artele magiei,

Maestre Nouădegete? Îl privi din nou pe Quai cu ochii mijiţi: S-ar putea să am un loc liber pentru un ucenic.

Malacus plecă fruntea.

– Îmi pare rău, Bayaz.

– Ai şi de ce. Ai putea să ne speli străchinile, ce zici? Poate că sarcina ţi se potriveşte mai bine.

Quai îşi aruncă pătura de pe umeri, fără tragere de inimă, adună străchinile murdare şi îşi târşâi picioarele prin pădure, către pârâu. Bayaz se apleacă deasupra ceaunului de pe foc, adăugând câteva frunze uscate în apa clocotită. Lumina pâlpâitoare a flăcărilor îi scânteie pe partea de jos a feţei şi aburul i se învârti în jurul ţestei pleşuve. Una peste alta, arăta ca un adevărat vrăjitor.

– Ce-i asta? întrebă Logen, întinzând mâna să-şi ia pipa. Vreo vrajă? Vreo poţiune? Vreo lucrare măreaţă a Înaltei Arte?

– Ceai.

– Cum?

– Frunzele unei anumite plante, fierte în apă. E considerat un lux destul de mare în Gurkhul. Turnă o parte din licoare într-o ceaşcă. Ţi-ar plăcea să guşti?

Logen îl adulmecă reticent.

– Are miros de picioare.

– Fă cum crezi. Bayaz clătină din cap şi se aşeză înapoi lângă foc, strângând cana aburindă în mâini. Dar pierzi unul dintre cele mai mari daruri făcute de natură omului. Luă o sorbitură şi plescăi de satisfacţie. Calmează mintea, revigorează trupul. Puţine rele nu pot fi rezolvate cu o ceaşcă de ceai.

Logen îndesă un cocoloş de chagga în măciulia pipei.

– Dar o secure în cap?

– Acesta este unul dintre ele, recunoscu Bayaz cu un zâmbet larg. Spune-mi, Maestre Nouădegete, de ce atâta duşmănie între tine şi Bethod? N-ai luptat pentru el de atâtea ori? De ce vă urâţi atât de mult?

Logen tăcu, trăgând fum din pipă, suflând.

– Există motive, răspunse el băţos.

Rănile din vremea aceea nu se vindecaseră încă. Nu-i plăcea să le zgândărească nimeni.

– A, motive. Bayaz îşi coborî privirea spre ceaşcă. Şi care sunt motivele tale? Duşmănia asta nu merge în ambele direcţii?

– Poate.

– Dar tu eşti dispus să aştepţi?

– Va trebui să fiu.

– Hm. Eşti foarte răbdător pentru un om al Nordului.

Logen se gândi la Bethod, la dezgustătorii lui fii şi la nenumăraţii oameni pe care îi omorâseră pentru ambiţiile lor. Oameni pe care îi omorâse el, Logen, pentru ambiţiile lor. Se gândi la shanka, la familia lui şi la ruinele satului de lângă mare. Se gândi la toţi prietenii lui morţi. Îşi sugea dinţii şi se uita în foc cu privirea pierdută.

– Am rezolvat câteva răfuieli, la vremea mea, dar asta n-a făcut decât să atragă mai multe. Răzbunarea poate fi plăcută, dar e un lux. Nu-ţi umple burta, nici nu te apără de ploaie. Ca să-mi înfrunt vrăjmaşii, am nevoie de prietenii mei lângă mine, iar eu am rămas fără prieteni. Omul trebuie să fie realist. A trecut ceva vreme de când aveam alte ambiţii decât să supravieţuiesc fiecărei zile.

Bayaz râse, cu ochii scânteind în lumina focului.

– Ce-i? întrebă Logen, întinzându-i pipa.

– Fără supărare, dar eşti o sursă inepuizabilă de surprize. Cu totul altfel decât mă aşteptam. Eşti o adevărată enigmă.

– Eu?

– O, da! Sângerosul Nouă, şopti magul, făcând ochii mari. Ai o reputaţie afurisită, prietene. Ce mai poveşti se spun! Un nume blestemat! Păi, mamele îşi sperie copiii cu el. Logen nu zise nimic. N-avea cum să nege asta. Bayaz trase încet din pipă, apoi suflă o dâră lungă de fum. Mă gândeam la ziua în care ne-a vizitat Prinţul Calder.

Logen pufni.

– Încerc să nu mă prea gândesc la el.

– Şi eu, dar nu comportamentul lui m-a interesat, ci al tău.

– Serios? Nu-mi amintesc să fi făcut ceva deosebit.

Bayaz îndreptă coada pipei spre Logen, de dincolo de foc.

– Ah, dar tocmai asta voiam să spun. Am cunoscut o mulţime de luptători, soldaţi, generali şi campioni şi câţi şi mai câţi. Un mare luptător trebuie să acţioneze iute, decisiv, fie cu braţul propriu, fie cu o armată, căci acela care loveşte primul adesea loveşte ultimul. Aşadar, luptătorii ajung să se bizuie pe instinctele lor, să reacţioneze mereu violent, să devină fuduli şi brutali. Bayaz îi dădu pipa înapoi lui Logen. Dar, orice s-ar spune despre tine, tu nu eşti un asemenea om.

– Cunosc o sumedenie de oameni care ar fi de altă părere.

– Poate, dar realitatea rămâne. Calder te-a insultat, iar tu n-ai

făcut nimic. Aşadar, ştii când trebuie să acţionezi şi acţionezi repede, dar ştii, de asemenea, când să n-o faci. Asta dovedeşte stăpânire de sine şi o minte calculată.

– Poate că doar îmi era frică.

– De el? Haide, zău! N-ai părut speriat de Scale, şi el e mult mai fioros. Şi ai umblat şaizeci de kilometri cu ucenicul meu în spate, ceea ce arată curaj, dar şi compasiune. O combinaţie cu adevărat rară. Violenţă şi stăpânire, calcul şi compasiune – şi, pe deasupra, vorbeşti cu spiritele.

Logen ridică o sprânceană.

– Nu prea des şi doar când nu mai e nimeni prin preajmă. Vorbele lor sunt plictisitoare şi nici pe jumătate atât de măgulitoare ca ale tale.

– Ha! Asta-i adevărat. Spiritele au puţine să le spună oamenilor, din câte înţeleg, deşi eu n-am vorbit niciodată cu ele. Nu am acest dar. Puţini îl au, în zilele noastre. Luă încă o înghiţitură, uitându-se la Logen peste marginea ceştii. Nici nu-mi vine în minte altcineva în viaţă.

Malacus ieşi împleticindu-se dintre copaci, tremurând şi lăsând jos străchinile ude. Îşi înhăţă pătura, şi-o înfăşură strâns pe trup, apoi aruncă o privire plină de speranţă către ceaunul aburind de pe foc.

– Acolo e ceai?

Bayaz îl ignoră.

– Spune-mi, Maestre Nouădegete, în tot răstimpul de când ai sosit la biblioteca mea, nu m-ai întrebat nici măcar o dată de ce am trimis după tine sau de ce cutreierăm acum prin Nord, punându-ne viaţa în pericol. Mi se pare ciudat.

– Nu tocmai. Nu vreau să ştiu.

– Nu vrei?

– Toată viaţa am căutat să ştiu. Ce e dincolo de munţi? Ce gândesc duşmanii mei? Ce arme vor folosi împotriva mea? În care dintre prieteni mă pot încrede? Logen ridică din umeri. O fi cunoaşterea rădăcina puterii, dar fiecare lucru pe care l-am aflat mi-a făcut mai rău. Trase din nou din pipă, dar se terminase. Scutură scrumul pe jos. Orice-ar fi ceea ce vrei de la mine, voi încerca să fac, dar nu vreau să ştiu până când nu vine vremea. M-am săturat să iau singur decizii. Nu sunt niciodată corecte. Neştiinţa e cel mai dulce leac, zicea tatăl meu. Nu vreau să ştiu!

Bayaz se holbă la el. Era prima oară când Logen îl văzuse pe Întâiul dintre Magi părând surprins în vreun fel. Malacus Quai îşi

drese glasul.

– Mie mi-ar plăcea să ştiu, spuse el, abia şoptit, ridicând spre maestrul său o privire plină de speranţă.

– Da, murmură Bayaz, dar tu nu ai ocazia să întrebi.

Era pe la prânz când totul o luă razna. Logen tocmai începea să-şi închipuie că ar putea ajunge la Şuvoiul Alb, poate chiar să supravieţuiască acelei săptămâni. Avu senzaţia că şi-a pierdut concentrarea, doar preţ de o clipă. Din nefericire, a fost clipa care a contat.

Dar mişcarea era bună, trebuia să le recunoască acest merit. Îşi aleseseră locul cu grijă şi înfăşuraseră copitele cailor cu cârpe, ca să nu facă zgomot. Treicopaci ar fi putut să-şi dea seama ce urmează, dacă ar fi fost cu ei, dar el avea ochiul format ca nimeni altul. Copoiul i-ar fi putut mirosi, dacă ar fi fost acolo, dar el avea nas pentru asta. Cert era că niciunul dintre ei nu se afla acolo. Morţii nu sunt de niciun ajutor.

Erau trei călăreţi, aşteptându-i după o cotitură, bine înarmaţi, înveşmântaţi în armuri, cu feţele murdare, dar armele curate, luptători încercaţi până la unul. Cel din dreapta era bine legat, cu o înfăţişare robustă, aproape fără gât. Cel din stânga era înalt şi sfrijit, cu ochi mici şi cruzi. Amândoi aveau coifuri rotunde, cămăşi de zale roase, suliţe lungi, coborâte şi gata de atac. Căpetenia lor şedea pe cal ca un sac de napi, atârnat în şa cu nonşalanţa unui călăreţ experimentat. Îl salută pe Logen cu o clătinare a capului.

– Nouădegete! Brynnul! Sângerosul Nouă! Mă bucur nespus să te revăd!

– Degetnegru! murmură Logen, străduindu-se să afişeze un zâmbet prietenos. Mi-ar sălta şi mie inima de bucurie să te văd, dacă lucrurile ar sta altfel.

– Dar sunt aşa cum sunt. În timp ce vorbea, ochii bătrânului luptător trecură încet peste Bayaz, Quai şi Logen, măsurându-le armele, sau absenţa lor, plănuindu-şi jocul. Un adversar mai prost ar fi putut echilibra raportul de forţe, dar Degetnegru era un Om Ales şi nu era un nătărău. Ochii i se opriră pe mâna lui Logen când se furişă către mânerul sabiei şi Degetnegru clătină încet din cap. Fără şiretlicuri de-ale tale, Nouă Sângeros. Îţi poţi da seama că v-am prins. Şi făcu semn cu capul către copacii din spatele lor.

Inima lui Logen se strânse şi mai mult. Alţi doi călăreţi îşi

făcuseră apariţia şi se apropiau la trap, să închidă capcana, cu copitele înfăşurate ale cailor călcând aproape fără zgomot pe pământul moale de lângă drum. Logen îşi frământă buza. Degetnegru avea dreptate, afurisitul. Cei patru călăreţi se apropiară, coborâră vârfurile suliţelor, cu feţele reci, concentraţi la sarcina pe care o aveau. Malacus Quai se holbă la ei cu ochi înspăimântaţi, în timp ce calul lui se dădea înapoi. Bayaz afişă un zâmbet vesel, de parcă şi-ar fi întâlnit cei mai vechi prieteni. Lui Logen i-ar fi plăcut să aibă măcar un dram din liniştea vrăjitorului. Inima îi bubuia şi simţea un gust amar în gură.

Degetnegru îşi îmboldi calul, cu o mână strânsă pe coada toporului şi cealaltă pe genunchi, fără ca măcar să folosească hăţurile. Era un călăreţ iscusit, renumit pentru asta. Aşa se întâmplă când cineva îşi pierde toate degetele de la picioare în îngheţ. Călare înaintezi mai iute decât pe jos, asta trebuia recunoscut, dar când venea vorba de luptă, Logen prefera să-şi ţină picioarele bine înfipte în pământ.

– Mai bine vii cu noi acum, zise bătrânul luptător. Aşa-i mai bine pentru toată lumea.

Lui Logen îi venea greu să accepte, dar sorţii îi erau potrivnici. Poate că săbiile aveau glas, aşa cum spusese Bayaz, dar cu o suliţă poţi al naibii de bine să dobori un om de pe cal şi erau patru care strângeau cercul în jurul lui. Era prins în capcană: singur împotriva lor, luat pe nepregătite, lipsit de armele potrivite pentru această treabă. Şi, totuşi. Mai bine să tragă de timp şi să spere că s-ar putea să se ivească o şansă. Logen îşi drese glasul, străduindu-se să nu-şi trădeze teama.

– N-aş fi crezut niciodată că ai să faci pace cu Bethod, Degetnegru, nu tu.

Bătrânul războinic îşi scărpină barba lungă şi încâlcită.

– Am fost unul dintre ultimii, ce-i drept, dar în cele din urmă am îngenuncheat, la fel ca toţi ceilalţi. Nu pot zice că-mi place, dar asta-i situaţia. Mai bine dă-mi sabia, Nouădegete.

– Dar Bătrânul Yawl? Vrei să-mi spui că se pleacă în faţa lui Bethod? Sau doar ai găsit un stăpân care să-ţi convină mai mult?

Pe Degetnegru nu-l supără această zeflemea, câtuşi de puţin. Părea doar trist şi obosit.

– Yawl e mort, de parcă n-ai şti. Cei mai mulţi sunt morţi. Bethod nu-mi convine deloc ca stăpân, nici fiii lui. Nimănui nu-i place să lingă fundul gras al lui Scale sau pe cel sfrijit al lui Calder, ar trebui să ştii asta. Acum dă-mi sabia, trece ziua

degeaba şi avem cale lungă de făcut. Putem vorbi la fel de bine şi dacă eşti neînarmat.

– Yawl e mort?

– Da, răspunse Degetnegru neîncrezător. I-a propus lui Bethod un duel. N-ai auzit? Temutul i-a făcut felul.

– Temutul?

– Unde-ai fost până acum? În fundul pământului?

– Mai mult sau mai puţin. Ce e acest Temut?

– Nu ştiu ce este! Degetnegru se aplecă din şa şi scuipă în iarbă. Am auzit că nu e om. Se zice că afurisita de Caurib l-a scos de sub un munte. Cine ştie? Sau cel puţin e noul campion al lui Bethod, şi mai periculos chiar şi decât ultimul, fără supărare.

– Nicidecum, zise Logen.

Omul fără gât se apropiase. Puţin cam mult, poate, cu vârful sabiei atârnând la o distanţă de o palmă, două.

– Da. De asta l-am urmat. Dar nu i-a fost de niciun folos. Temutul l-a stâlcit. L-a stâlcit rău, ca pe un câine. L-a lăsat în viaţă, dacă se poate spune aşa, ca să putem învăţa din greşeala lui, dar n-a mai trăit mult. Cei mai mulţi dintre noi au îngenuncheat chiar atunci, cei cu neveste şi fii la care să se gândească. N-avea niciun rost să mai amânăm. Mai există câţiva, sus, în munţi, care nu vor să plece genunchiul în faţa lui Bethod. Acel nebun adorator al lunii, Crummock-i-Phail, cu oamenii munţilor şi alţi câţiva pe lângă ei. Dar nu prea mulţi. Şi Bethod are planuri pentru ei. Degetnegru întinse o mână mare, bătătorită. Mai bine dă-mi sabia, Nouă Sângeros. Dar numai cu mâna stângă, fii bun, încetişor şi fără vreun şiretlic. Aşa-i mai bine pentru toată lumea.

Aşadar, se isprăvise. Nemaiavând timp, Logen îşi înfăşură cele trei degete ale mâinii stângi în jurul sabiei, cu metalul rece apăsându-i palma. Suliţa bărbatului vânjos se apropie încă puţin. Cel înalt se relaxase niţel, convins că îl aveau în mână. Ţinea suliţa îndreptată în sus, nepregătită. Logen nu-şi dădea seama ce făceau cei doi din spate. Avea o dorinţă aproape irezistibilă de a arunca o privire peste umăr, dar se forţă să se uite în faţă.

– Te-am respectat întotdeauna, Nouădegete, chiar dacă ne-am aflat pe poziţii diferite. N-am nicio răfuială cu tine. Dar Bethod vrea răzbunare, e beat de răzbunare, iar eu am jurat să-l slujesc. Degetnegru îl privi cu tristeţe în ochi. Îmi pare rău că sunt eu, chiar dacă mă crezi sau nu.

– Şi mie, murmură Logen. Îmi pare rău că eşti tu. Scoase încet

sabia din teacă. Mă crezi sau nu. Şi braţul îi ţâşni, izbind cu mânerul sabiei în gura lui Degetnegru.

Bătrânul războinic scânci, când metalul întunecat îi zdrobi dinţii, şi căzu pe spate din şa, cu securea zburându-i din mână şi zăngănind pe drum. Logen apucă suliţa bărbatului vânjos, chiar de sub vârf.

– Fugi! îi răcni el lui Quai, dar ucenicul îl privea nemişcat, clipind.

Vânjosul fără gât trase de suliţă, aproape smulgându-l pe Logen de pe cal, dar acesta nu-i dădu drumul. Se ridică în scara şeii, înălţând sabia deasupra capului. Cu ochii măriţi, omul fără gât îşi retrase o mână de pe suliţă şi o ridică din instinct. Logen coborî sabia cu toată puterea.

Rămase uimit de ascuţimea ei. Îi reteză vânjosului braţul, chiar de sub cot, apoi îi pătrunse în umăr, spintecând prin blană şi zale şi despicându-l aproape în două, până la stomac. Sângele ţâşni pe drum, împroşcând în faţă calul lui Logen. Era antrenat pentru călărit, dar nu pentru război: se cabră şi se răsuci, lovind cu picioarele şi luând-o la goană, cuprins de panică. Logen nu putea face altceva decât să se ţină pe spatele afurisitului de animal. Cu coada ochiului, îl zări pe Bayaz lovind calul lui Quai peste crupă şi acesta porni valvârtej, galopând în urma lui Logen, cu ucenicul săltând în şa.

Apoi totul se transformă într-o învălmăşeală de animale săltând şi fornăind, de metal zăngănind şi scrâşnind, de înjurături şi strigăte. Luptă. Un lucru cunoscut, dar nu mai puţin înspăimântător pentru Logen, care strângea hăţurile în mâna dreaptă, pe calul care sărea şi se smucea, învârtind nebuneşte sabia deasupra capului, mai mult ca să-şi sperie inamicii decât ca să-i rănească. Aştepta din clipă în clipă zdruncinătura şi durerea mistuitoare, când o suliţă avea să-l străpungă şi apoi pământul năvălind spre el şi izbindu-l în faţă.

Îi văzu pe Quai şi pe Bayaz îndepărtându-se la galop, în josul drumului, urmăriţi cu înverşunare de bărbatul înalt, cu suliţa vârâtă sub braţ. Îl văzu pe Degetnegru rostogolindu-se şi ridicându-se în picioare, scuipând sânge, bâjbâind după secure. Îi văzu pe cei doi bărbaţi care veniseră din spate luptându-se să-şi stăpânească propriii cai înnebuniţi, cu suliţele fluturând în mâini. Văzu trupul celui pe care tocmai îl omorâse atârnând despicat în două şi răsturnându-se încet din şa, cu sângele şiroind pe pământul mocirlos.

Logen icni când simţi vârful unei suliţe pătrunzându-i prin spate în umăr şi fu azvârlit aproape peste capul calului. Apoi îşi dădu seama că era cu faţa în jos, la drum, încă viu. Îşi înfipse călcâiele în coastele calului şi acesta iuţi pasul, stârnind noroiul cu copitele şi azvârlindu-l în feţele celor din spate. Îşi trecu sabia în mâna dreaptă, cât pe ce să scape hăţurile şi să cadă. Îşi ridică umărul, dar rana nu-l supăra prea tare – încă îşi putea mişca braţul.

– Sunt încă viu. Încă viu.

Drumul trecea în goană pe sub el, vântul îi înţepa ochii. Îl ajungea din urmă pe bărbatul înalt – acum cârpele de pe copitele calului îl încetineau, alunecând pe pământul noroios. Logen ridică sabia în spatele lui, strângând mânerul cu toată puterea. Capul inamicului se întoarse brusc, dar prea târziu. Se auzi un zăngănit răsunător de metal pe metal când sabia izbi coiful, lăsând o urmă adâncă şi azvârlindu-l cât colo pe bărbatul înalt. Capul îi săltă o singură dată, lovindu-se de drum, piciorul îi rămase agăţat într-una dintre scările şeii, apoi se desfăcu şi trupul se rostogoli, iar şi iar, pe iarbă, cu braţele şi picioarele săltând. Calul îşi continuă galopul fără călăreţ, privindu-l pe Logen, în trecere.

– Încă viu.

Logen privi peste umăr. Degetnegru era înapoi în şa şi galopa după el, cu securea sus, deasupra capului, cu păru-i încâlcit fluturându-i. Ceilalţi doi suliţaşi erau lângă el, zorindu-şi caii, dar între ei mai era destulă distanţă. Logen râse. Probabil că va reuşi, până la urmă. Îşi flutură sabia către Degetnegru, în timp ce drumul pătrundea într-o pădure din fundul văii.

– Sunt încă viu! strigă el cât îl ţinea gura şi atunci calul se opri atât de brusc, încât Logen aproape fu azvârlit peste capul lui.

Reuşi să rămână călare doar aruncându-şi un braţ peste gâtul animalului. De îndată ce căzu înapoi în şa, văzu care era problema, şi era una foarte serioasă. Mai multe trunchiuri de copaci fuseseră culcate de-a curmezişul drumului, cu crengile tăiate şi cioturile ascuţite, ţâşnind periculos în toate direcţiile. Alţi doi războinici în zale stăteau în faţa lui, cu suliţele pregătite. Nici cel mai bun călăreţ n-ar fi putut sări peste obstacolul acela, iar Logen nu era cel mai bun călăreţ. Bayaz şi ucenicul său luaseră aceeaşi decizie. Amândoi stăteau încremeniţi pe cal în faţa baricadei, bătrânul cu un aer nedumerit, tânărul pur şi simplu speriat.

Logen pipăi mânerul sabiei şi îşi roti ochii disperat, cercetând

pădurea, în căutarea unei căi de scăpare. Văzu acum mai mulţi bărbaţi. Arcaşi. Unul, pe urmă doi, apoi trei, furişându-se încet din ambele părţi ale drumului, cu săgeţile pregătite şi arcurile trase.

Logen se răsuci în şa, dar Degetnegru şi cei doi tovarăşi se apropiau la trap. N-avea scăpare în direcţia aceea. Îşi opriră caii la câţiva paşi, departe de sabia lui Logen. Umerii îi căzură. Urmărirea se încheiase. Degetnegru se aplecă şi scuipă sânge pe pământ.

– În regulă, Nouă Sângeros, până aici ţi-a fost.

– Nostim lucru, murmură Logen, coborându-şi privirea către lama lungă şi gri a sabiei, mânjită şi stropită cu roşu. Am luptat atât timp pentru Bethod împotriva ta, iar acum lupţi tu pentru el împotriva mea. Se pare că nu suntem niciodată de aceeaşi parte, iar el e singurul câştigător. Nostim lucru.

– Da, mormăi Degetnegru, printre buzele-i însângerate, nostim. Dar nimeni nu râdea. Degetnegru şi războinicii lui aveau chipuri neînduplecate ca moartea. Quai părea gata să izbucnească în lacrimi. Doar Bayaz, din motive de neînţeles, îşi păstra obişnuita bună dispoziţie. În regulă, Nouădegete, dă-te jos de pe cal. Bethod te vrea viu, dar te acceptă şi mort, dacă e nevoie. Jos! Acum!

Mintea lui Logen începu să caute o soluţie salvatoare, în eventualitatea în care s-ar preda. Nu era de aşteptat ca Degetnegru să facă vreo greşeală, odată ce punea mâna pe ei. Probabil că l-ar snopi pe Logen în bătaie pentru felul în care i-a înfruntat, dacă nu cumva i-ar rupe genunchii. I-ar lega fedeleş, ca pe nişte găini duse la tăiere. Se imagină azvârlit la podea, înfăşurat într-un kilometru de lanţuri, cu Bethod zâmbindu-i de pe tron, cu Calder şi Scale râzând, împungându-l probabil cu ceva ascuţit.

Logen îşi roti privirea. Se uită la capetele reci ale săgeţilor şi la vârfurile reci ale suliţelor şi la ochii reci ai oamenilor care le îndreptau spre el. N-avea scăpare din acest petic de loc.

– Bine, ai câştigat. Logen îşi aruncă sabia la pământ, cu vârful în jos.

Se gândise că se va împlânta în pământ şi va rămâne acolo, legănându-se încoace şi încolo, dar sabia se răsturnă şi zăngăni pe jos. Era o zi în care toate mergeau de-a-ndoaselea. Îşi săltă încet un picior peste şa şi alunecă jos, pe drum.

– Aşa mai merge. Acum ceilalţi.

Quai coborî instantaneu de pe cal şi rămase nemişcat, ridicând o privire neliniştită spre Bayaz, dar magul nu se clinti. Degetnegru se încruntă şi ridică securea.

– Şi tu, bătrâne.

– Prefer să călăresc.

Logen tresări. Nu era răspunsul corect. În orice clipă Degetnegru avea să dea un ordin. Arcurile aveau să zbârnâie şi Întâiul dintre Magi avea să se prăbuşească, plin de săgeţi, păstrând, probabil, acel zâmbet sâcâitor pe faţă.

Dar ordinul nu veni.

Nu urmă nicio vorbă poruncitoare, nicio incantaţie ciudată, niciun gest ocult. Aerul din jurul umerilor lui Bayaz părea să pâlpâie, aşa cum pâlpâie deasupra pământului, într-o zi fierbinte, iar Logen simţi un zvâcnet ciudat în stomac.

Apoi copacii explodară într-un zid de flăcări fierbinţi, mistuitoare şi orbitoare. Trunchiurile copacilor se aprinseră şi crengile se rupseră, trosnind asurzitor, înălţând limbi de foc strălucitor şi abur fierbinte. O săgeată în flăcări lovi sus, în aer, deasupra capului lui Logen şi pe urmă arcaşii dispărură, topiţi în imensul cazan.

Logen se dădu înapoi, sufocându-se şi gâfâind, şocat şi cuprins de spaimă, cu braţul ridicat să-şi apere faţa de fierbinţeala usturătoare. Din baricadă se înălţau limbi mari de foc şi scântei orbitoare, iar cei doi bărbaţi care se aflaseră în apropiere se rostogoleau şi se zvârcoleau, învăluiţi în flăcările devoratoare, cu ţipetele înăbuşite de vuietul asurzitor.

Caii săltau şi se smuceau, fornăind cu o furie nebună. Degetnegru fu aruncat a doua oară la pământ, cu securea în flăcări zburându-i din mâini, iar calul se împiedică şi se prăbuşi peste el. Unul dintre tovarăşii lui avu mai puţin noroc: fu azvârlit direct în zidul de flăcări de lângă drum şi ţipătul lui disperat se curmă brusc. Unul singur rămase în picioare şi avea norocul să poarte mănuşi. Printr-un miracol, reuşi să nu scape mânerul aprins al suliţei sale. Cum de avu prezenţa de spirit să atace, cu lumea cuprinsă de flăcări împrejur, Logen n-avea să ştie niciodată. Lucruri ciudate se pot întâmpla în timpul unei lupte. Bărbatul şi-l luă pe Quai drept ţintă şi se năpusti spre el cu un mârâit, îndreptându-i suliţa aprinsă spre piept. Neghiobul ucenic rămase acolo neajutorat, ţintuit locului. Logen se izbi în el, smulgându-i sabia şi aruncându-l de-a rostogolul peste drum, cu mâinile la cap, apoi lovi la nimereală picioarele calului, când

acesta trecu în goană pe lângă el.

Sabia zbură din mâna lui Logen şi se îndepărtă alunecând, apoi o copită îi lovi umărul rănit şi îl doborî la pământ. I se tăie răsuflarea şi lumea în flăcări începu să se învârtească nebuneşte. Însă lovitura lui îşi făcuse efectul. După câţiva paşi, picioarele sfârtecate ale calului cedară şi animalul se împiedică, fu azvârlit înainte neputincios, se răsturnă şi căzu în foc, cal şi călăreţ dispărând laolaltă.

Logen căută pe jos după sabie. Câteva frunze săltară sfârâind pe drum, înţepându-i faţa şi mâinile. Căldura îl apăsa ca o povară uriaşă, smulgându-i sudoarea din piele. Găsi afurisitul de mâner al sabiei, îl apucă strâns cu degetele-i sfârtecate. Se ridică, se învârti, împleticindu-se, scoţând fără noimă ţipete de furie, dar nu mai avea cu cine să se lupte. Flăcările dispăruseră, la fel de repede cum îşi făcuseră apariţia, iar Logen rămase tuşind şi clipind în mijlocul vârtejului de fum.

Liniştea părea desăvârşită, după zgomotul asurzitor, adierea blândă părea rece ca gheaţa. Din cercul larg de copaci din jurul lor nu mai rămăseseră decât buşteni carbonizaţi, sfărâmaţi, de parcă ar fi ars ore în şir. Baricada era un morman pleoştit de cenuşă gri şi aşchii negre. Două cadavre zăceau în apropiere, de nerecunoscut, arse până la oase. Vârfurile înnegrite ale suliţelor zăceau în drum, dar lemnul dispăruse. Nici urmă de arcaşi. Erau funingine în vânt. Quai era nemişcat, cu faţa în jos şi mâinile deasupra capului, iar ceva mai încolo, calul lui Degetnegru zăcea pe-o parte, cu un picior zvâcnind încet şi celelalte nemişcate.

– Ei bine, zise Bayaz, şi zgomotul înfundat îl făcu pe Logen să tresară. Cumva, se aşteptase să nu mai urmeze niciodată vreun alt sunet. Cu asta, basta. Întâiul dintre Magi îşi azvârli un picior peste şa şi alunecă jos, pe drum. Calul lui rămase acolo, liniştit şi supus. Nu se clintise în tot acest timp. Vezi, acum, Maestre Quai, ce se poate realiza cu o cunoaştere adecvată a plantelor?

Glasul lui Bayaz părea calm, dar mâinile îi tremurau. Îi tremurau tare. Arăta sleit, bolnav, bătrân, ca unul care trăsese cale lungă un car. Logen se holbă la el, legănându-se tăcut înainte şi înapoi, cu sabia atârnându-i în mână.

– Aşadar, asta e Arta, nu-i aşa?

Glasul îi sună foarte mic şi îndepărtat.

Bayaz îşi şterse sudoarea de pe faţă.

– De un anumit fel. Nu foarte subtilă. Totuşi – şi împinse cu piciorul unul dintre cadavrele carbonizate – subtilitatea nu-şi are

rostul cu oamenii Nordului. Bayaz se strâmbă, îşi frecă ochii adânciţi în orbite şi privi atent în susul drumului. Unde naiba au ajuns caii ăia?

Logen auzi un geamăt răguşit din direcţia calului căzut al lui Degetnegru. Porni împleticindu-se spre el, se împiedică şi căzu în genunchi, apoi îşi continuă drumul. Umărul îi era un ghem de durere, braţul stâng amorţit, degetele sfârtecate şi însângerate, însă Degetnegru era într-o stare şi mai jalnică. Mult mai jalnică. Era sprijinit în coate, cu picioarele strivite sub calul său, până la şolduri, cu mâinile arse, ca nişte zdrenţe umflate. Pe chipul său însângerat se citea o profundă nedumerire, în timp ce încerca, fără succes, să-şi tragă trupul de sub cal.

– M-ai omorât naibii, şopti el, privindu-şi cu gura căscată mâinile distruse. Sunt terminat. N-o să mai reuşesc să ajung niciodată înapoi şi, chiar dacă aş reuşi, la ce bun? Izbucni într-un râs disperat. Bethod nu e nici pe jumătate atât de îndurător pe cum era. Mai bine omorâţi-mă acum, înainte să înceapă să mă doară. Mai bine pentru toată lumea.

Şi cu aceasta se prăbuşi înapoi şi rămase zăcând pe drum.

Logen ridică privirea spre Bayaz, dar nu găsi acolo niciun ajutor.

– Nu mă prea pricep la vindecări, se răsti vrăjitorul, rotindu-şi privirea spre cercul de buşteni pârjoliţi. Ţi-am spus că tindem să ne specializăm.

Închise ochii şi se aplecă, răsuflând greu, cu mâinile pe genunchi.

Logen se gândi la podeaua din castelul lui Bethod şi la cei doi prinţi râzând şi împungându-l.

– Bine, murmură el, ridicându-se şi înălţând sabia. Bine.

Degetnegru zâmbi.

– Ai avut dreptate, Nouădegete. N-ar fi trebuit să plec genunchiul în faţa lui Bethod. Niciodată. La naiba cu el şi cu Temutul lui. Ar fi fost mai bine să mor sus, în munţi, înfruntându-l până în ultima clipă. Poate că ar fi fost ceva bun în asta. Pur şi simplu m-am săturat. Îţi dai seama, nu?

– Îmi dau seama, murmură Logen. M-am săturat şi eu.

– Ceva bun, zise Degetnegru, cu privirea aţintită sus, departe, spre cerul cenuşiu. M-am săturat, pur şi simplu. Aşadar, mă gândesc că am meritat-o. Ce-i corect e corect. Degetnegru ridică bărbia: Bine, atunci. Fă-o, băiete.

Logen înălţă sabia.

– Mă bucur că eşti tu, Nouădegete, şuieră Degetnegru printre dinţii încleştaţi, mă crezi sau nu.

– Eu nu.

Logen coborî sabia.

Buştenii înnegriţi continuau să ardă mocnit, înălţând în aer dâre şerpuitoare de fum, dar totul era rece acum. Logen avea în gură un gust sărat, ca de sânge. Poate că îşi muşcase limba. Poate că era sângele altcuiva. Aruncă sabia la pământ şi aceasta săltă şi zăngăni, împrăştiind stropi roşii în noroi. Quai privi mirat împrejur, preţ de o clipă, apoi se aplecă şi scuipă vomă pe drum. Logen privea în jos, la trupul decapitat al lui Degetnegru.

– A fost un om bun. Mai bun decât mine.

– Istoria e plină de morţi buni. Bayaz îngenunche cu greu şi ridică sabia, şterse lama de haina lui Degetnegru, apoi privi cu ochii mijiţi în susul drumului, prin pâcla fumului. Ar trebui să plecăm de aici. S-ar putea să vină şi alţii.

Logen îşi cercetă mâinile însângerate, întorcându-le încet, pe-o parte şi pe alta. Erau mâinile lui, fără îndoială. Cu degetul lipsă.

– Nu s-a schimbat nimic, mormăi el pentru sine.

Bayaz se îndreptă, scuturându-şi murdăria de pe genunchi.

– Când s-a schimbat vreodată ceva? Îi întinse lui Logen sabia: Cred că vei mai avea nevoie de asta.

Logen fixă lama cu privirea, preţ de o clipă. Era curată, de un cenuşiu mohorât, aşa cum fusese întotdeauna. Spre deosebire de el, nu avea nicio zgârietură de pe urma ostenelii din ziua aceea. N-o voia înapoi. Niciodată.

Dar, totuşi, o luă.

joe
abercroMbie
tăişul sabiei
N

Partea a II-a

Viaţa – aşa cum este ea în realitate – nu e o luptă între bine şi rău, ci între rău şi mai rău.

JOSEPH BRODSKY

Chipul libertăţii

Vârful cazmalei muşcă în ţărână, cu un hârşâit ascuţit de metal pe pământ. Un sunet extrem de familiar. Nu muşcă adânc, cu tot efortul din spatele ei, căci solul era tare ca piatra şi uscat de soare.

Dar n-avea de gând să se lase descurajată de niţel pământ tare.

Fusese nevoită să sape prea multe gropi, şi în pământ mai greu de săpat ca acesta.

Când lupta ia sfârşit, sapi, dacă rămâi în viaţă, sapi morminte pentru tovarăşii tăi morţi. Un ultim semn de respect, oricât de puţin ai fi ţinut la ei. Sapi cât de adânc te înduri, apoi îi arunci înăuntru, îi acoperi, ei putrezesc şi sunt uitaţi. Aşa a fost dintotdeauna.

Îşi smuci umărul şi azvârli în aer o lopată de ţărână. Ochii ei urmăriră firele de pământ şi câteva pietre, despărţindu-se în aer şi apoi căzând pe faţa unuia dintre soldaţi. Un ochi o fixa cu reproş. Celălalt avea una dintre săgeţile ei ruptă înăuntru. Câteva muşte îi bâzâiau leneşe în jurul feţei. El nu va avea parte de înmormântare, mormintele erau pentru oamenii ei. El şi amicii lui ticăloşi n-aveau decât să zacă în soarele nemilos.

În definitiv, vulturii trebuie să mănânce.

Tăişul cazmalei şuieră prin aer şi muşcă din nou. Un alt bulgăre de pământ săltă departe. Ea se îndreptă şi îşi şterse sudoarea de pe faţă. Privi cerul, cu ochii mijiţi. Soarele strălucea chiar deasupra, absorbind toată umezeala care mai rămăsese în regiunea prăfoasă, uscând sângele de pe pietre. Se uită la cele două morminte de lângă ea. Încă unul şi gata. Avea să-l termine pe acesta, să arunce pământul peste cei trei nătărăi, o clipă de odihnă, apoi la drum.

Aveau să vină alţii după ea, cât de curând.

Înfipse cazmaua în pământ, înhăţă plosca de apă şi scoase dopul. Luă câteva înghiţituri călduţe, chiar îşi îngădui luxul să-şi toarne un firicel în mâna murdară şi să se stropească pe faţă. Morţile premature ale tovarăşilor ei puseseră capăt, cel puţin, nesfârşitelor ciorovăieli pentru apă.

Acum va avea din belşug.

– Apă… gâfâi soldatul de lângă pietre.

Surprinzător, era încă viu. Săgeata ei nu-i nimerise inima, dar, totuşi, îl omorâse – însă ceva mai puţin repede decât intenţionase ea. Reuşise să se târască până la pietre, dar zilele lui chinuite se sfârşiseră. Pietrele din jurul lui erau acoperite de sânge negru. Căldura şi săgeata aceea aveau să-i vină în curând de hac, oricât era de rezistent.

Ei nu-i era sete, dar avea apă de prisos şi n-avea cum s-o care pe toată. Mai luă câteva înghiţituri, lăsând-o să i se reverse din gură, pe gât. O desfătare rară aici, în Ţinuturile Aspre, să laşi apa să curgă. Picături sclipitoare se împrăştiară pe pământul uscat, înnegrindu-l. Se mai stropi încă puţin pe faţă, îşi linse buzele şi se uită către soldat.

– Îndurare... hârâi el, cu o mână la piept, în locul de unde ieşea săgeata, şi cu cealaltă întinsă fără vlagă spre ea.

– Îndurare? Ha! Apăsă dopul la loc, apoi aruncă plosca lângă mormânt. Nu ştii cine sunt?

Apucă mânerul cazmalei şi vârful muşcă iarăşi din pământ.

– Ferro Maljinn! veni un glas de undeva din spatele ei. Eu ştiu cine eşti!

O evoluţie cât se poate de nedorită.

Balansă din nou cazmaua, cu mintea în alertă. Arcul zăcea pe jos la o întindere de mână, lângă primul mormânt pe care îl săpase. Azvârli niţel pământ, cu umerii asudaţi cuprinşi de furnicături la gândul prezenţei nevăzute. Aruncă o privire către soldatul muribund. Se uita fix într-un punct din spatele ei şi asta îi oferi un bun indiciu despre locul unde se afla acest nou-sosit.

Înfipse din nou în pământ vârful cazmalei, apoi o lăsă din mână şi săltă afară din groapă, rostogolindu-se pe pământ, înhăţându-şi între timp arcul, potrivind o săgeată, întinzând coarda, cu o singură mişcare lină. La vreo zece paşi stătea un bătrân. Nu se apropia, nu avea nicio armă. Doar stătea acolo, privind-o cu un zâmbet blajin.

Dădu drumul săgeţii.

Trebuie spus că Ferro era cât se poate de periculoasă, cu un arc în mână. Cei zece soldaţi morţi ar fi putut depune mărturie, dacă ar fi avut cum. Şase dintre ei aveau săgeţile înfipte în trup şi în lupta aceea Ferro nu ratase nici măcar o singură dată. Nu-şi amintea să fi ratat vreodată de aproape, oricât de iute ar fi tras şi omorâse oameni la distanţe de zece ori mai mari decât se afla acum acest ticălos bătrân care zâmbea.

Însă de data aceasta rată.

Săgeata păru să se arcuiască în aer. O pană stricată, poate, dar tot nu părea tocmai firesc. Bătrânul nu se clinti, nici măcar cât un fir de păr. Rămase pur şi simplu, zâmbind, exact acolo unde stătuse de la început, iar săgeata îl rată la câţiva centimetri şi dispăru în josul povârnişului.

Şi asta lăsă fiecăruia timp să cântărească situaţia.

Era un om ciudat, bătrânul acesta. Foarte oacheş, negru ca tăciunele, ceea ce însemna că era din Sudul Îndepărtat, de dincolo de vastul şi potrivnicul deşert. Asta nu era o călătorie uşor de suportat, iar Ferro văzuse arareori asemenea oameni. Înalt şi slab, cu braţe lungi şi viguroase şi un veşmânt simplu înfăşurat peste trup. În jurul încheieturilor avea nişte brăţări ciudate, îngrămădite în aşa fel încât îi acopereau jumătate din antebraţ, aruncând scântei de lumină şi întuneric sub soarele necruţător.

Părul lui era o claie de sfori cenuşii în preajma feţei, unele atârnându-i până la brâu, iar pe bărbia-i sfrijită, ascuţită, avea o mirişte căruntă. Avea un burduf mare de apă prins peste piept şi un mănunchi de saci de piele în jurul brâului, atârnaţi de centură. Nimic altceva. Nici-o armă. Era lucrul cel mai ciudat dintre toate, la un om aflat aici, în Ţinuturile Aspre. Nimeni nu venea în acest loc uitat de lume în afară de cei care fugeau şi de cei trimişi să-i urmărească. Şi unii, şi alţii trebuiau să fie bine înarmaţi.

Nu era un soldat din Gurkhul, nu era o lepădătură venită pentru recompensa pusă pe capul ei. Nu era un bandit, nici un sclav evadat. Ce era, atunci? Şi de ce se afla acolo? Mai mult ca sigur că venise după ea. Putea fi unul dintre ei.

Un devorator.

Cine altcineva ar cutreiera Ţinuturile Aspre fără armă? Nu-şi dăduse seama că o voiau atât de mult.

Bătrânul rămase acolo neclintit, zâmbindu-i. Ferro întinse mâna încet după o altă săgeată şi ochii lui o urmăriră fără urmă de îngrijorare.

– Chiar nu e necesar, spuse el, cu glas domol, grav.

Ferro potrivi săgeata în arc. Bătrânul nu se mişcă. Ea ridică din umeri şi ţinti fără grabă. Bătrânul continua să zâmbească, fără nicio grijă pe lume. Ea dădu drumul săgeţii. Îl rată din nou la câţiva centimetri, de data asta în partea cealaltă şi zbură în josul povârnişului.

O dată era o posibilitate, trebuia să recunoască asta, dar de două ori însemna că ceva era în neregulă. Dacă Ferro ştia ceva,

atunci ştia cum să ucidă. Bătrânul nătărău ar fi trebuit să-şi verse ultimele picături de sânge pe pământul pietros, străpuns de săgeată. Dar prin felul cum stătea neclintit şi zâmbitor, părea să spună: „Tu ştii mai puţine decât crezi, eu ştiu mai multe.”

Asta era exasperant.

– Cine eşti, bătrân ticălos?

– Mi se spune Yulwei.

– Bătrân ticălos ţi se potriveşte mai bine!

Îşi azvârli arcul pe jos, îşi lăsă braţele să cadă într-o parte şi-n alta, astfel că trupul îi ascundea mâna dreaptă de privirea lui. Îşi răsuci încheietura şi cuţitul curbat îi alunecă din mânecă în palma care-l aştepta. Există multe feluri de a ucide un om şi, dacă unul eşuează, trebuie să încerci altul.

Ferro nu fusese niciodată una care să renunţe la prima poticneală.

Yulwei începu să înainteze încet spre ea, cu picioarele goale lipăind pe pietre, cu brăţările zornăind uşor. Era foarte ciudat, acum, că se gândea la asta. Dacă făcea zgomot la fiecare mişcare, cum reuşise să se furişeze atât de aproape de ea?

– Ce vrei?

– Să te ajut.

Bătrânul se apropie şi mai mult, până când era doar la un braţ depărtare, apoi se opri şi rămase acolo, zâmbindu-i larg.

Trebuie spus că Ferro era iute ca un şarpe şi de două ori mai periculoasă, cu un cuţit în mână, aşa cum ar fi putut depune mărturie acei soldaţi, dacă ar fi avut cum. Lama era un abur strălucitor în aer, legănată cu toată puterea şi toată furia ei. Dacă bătrânul ar fi stat unde credea ea că stă, capul i-ar fi atârnat acum. Numai că nu stătea. Era cam la o jumătate de pas spre stânga.

Se năpusti asupra lui cu un strigăt de luptă, vârându-i vârful scânteietor al cuţitului în inimă. Dar străpunse numai aer. El era tot acolo, neclintit şi zâmbitor în tot acest timp. Foarte ciudat. Îl ocoli tiptil, cu grijă, târşâindu-şi sandalele în praf, cu mâna stângă rotindu-se în aer, în faţa ei, cu dreapta strânsă pe mânerul cuţitului. Trebuia să fie prudentă – era o vrajă la mijloc.

– N-ai de ce să te înfurii. Sunt aici ca să te ajut.

– La naiba cu ajutorul tău! şuieră ea, drept răspuns.

– Dar ai nevoie de el, şi încă foarte mult. Sunt pe urmele tale, Ferro. Sunt soldaţi în munţi, mulţi soldaţi.

– N-or să m-ajungă.

– Sunt prea mulţi, nu poţi fugi de toţi.

Ferro aruncă o privire împrejur, la trupurile străpunse de săgeţi.

– Atunci am să-i dau vulturilor.

– Nu de data asta. Nu sunt singuri. Au ajutor. Glasul lui grav coborî şi mai mult când ajunse la cuvântul „ajutor”.

Ferro se încruntă.

– Preoţi?

– Da, şi alţii pe lângă ei. Ochii i se măriră. Un devorator, şopti el. Vor să te captureze vie. Împăratul vrea să te dea drept exemplu. Are de gând să te expună în piaţa publică.

Ferro pufni:

– I-arăt eu împăratului.

– Am auzit că deja i-ai arătat ce era de arătat.

Ferro mârâi şi ridică din nou cuţitul, dar nu era un cuţit. Un şarpe îi sâsâia în mână, un şarpe veninos, cu gura deschisă să muşte.

– Pfui!

Îl aruncă pe jos, îşi coborî piciorul pe capul lui, însă călcă pe cuţitul ei. Lama plesni cu un sunet puternic.

– Te vor prinde, zise bătrânul. Te vor prinde şi îţi vor rupe picioarele cu ciocanele în piaţa oraşului, ca să nu mai poţi fugi vreodată. Apoi te vor plimba goală pe străzile din Shaffa, călare de-a-ndoaselea pe un măgar, cu capul ras, în timp ce oamenii vor sta înşiraţi pe străzi şi-ţi vor striga vorbe de ocară. Ferro se încruntă la el, dar Yulwei nu se opri. Te vor înfometa până la moarte într-o cuşcă aşezată în faţa palatului, prăjindu-te în soarele fierbinte, în timp ce bunii oameni din Gurkhul te vor batjocori şi te vor scuipa şi vor arunca în tine cu bălegar printre gratii. Poate că-ţi vor da să bei urină, dacă ai noroc. Când, în cele din urmă, vei muri, te vor lăsa să putrezeşti, iar muştele te vor mânca, fărâmă cu fărâmă, şi toţi ceilalţi sclavi vor vedea cum arată libertatea şi vor decide că le e mai bine aşa cum sunt.

Ferro era plictisită de asta. Puteau să vină, cu tot cu devorator. N-avea să moară într-o cuşcă. Avea să-şi taie beregata, dacă se ajungea până acolo. Îi întoarse spatele, cu o privire încruntată, înhăţă cazmaua şi începu să sape cu furie ultimul mormânt. Curând era destul de adânc.

Destul de adânc pentru o lepădătură care avea să putrezească în el.

Se întoarse. Yulwei era în genunchi lângă soldatul muribund,

dându-i apă din burduful pe care-l avea la piept.

– La naiba! strigă ea, apropiindu-se cu paşi mari, cu degetele strânse pe coada cazmalei.

Bătrânul se ridică în picioare, când Ferro ajunse mai aproape.

– Îndurare… horcăi soldatul întinzând mâna.

– Am să-ţi dau eu îndurare!

Muchia cazmalei muşcă adânc în craniul soldatului. Trupul zvâcni scurt, apoi rămase neclintit. Se întoarse către bătrân cu un aer de triumf. El o privi cu tristeţe. Era ceva în privirea lui. Milă, poate.

– Ce vrei, Ferro Maljinn?

– Ce?

– De ce-ai făcut asta? Yulwei arătă către bărbatul mort. Ce vrei?

– Răzbunare, spuse ea, scuipând cuvântul.

– Împotriva tuturor? Împotriva întregului popor din Gurkhul? Vrei să te răzbuni pe fiecare bărbat, femeie şi copil?

– Pe toţi!

Bătrânul îşi roti privirea peste cadavre.

– Atunci trebuie să fii foarte mulţumită cu isprava de astăzi.

Ferro se forţă să zâmbească.

– Da.

Dar nu era foarte mulţumită. Nu-şi putea aminti senzaţia. Zâmbetul păru străin, nefiresc, strâmb.

– Şi doar la răzbunare te gândeşti, în fiecare minut al fiecărei zile? E singura ta dorinţă?

– Da.

– Să-i răneşti *pe ei?* Să-i ucizi *pe ei?* Să-i termini *pe ei?*

– Da!

– Nu vrei nimic pentru tine?

Rămase o clipă tăcută.

– Cum?

– Pentru tine. *Tu* ce vrei?

Se uită ţintă la bătrân, bănuitoare, dar nu-i veni în minte niciun răspuns. Yulwei clătină cu tristeţe din cap.

– Pare-mi-se, Ferro Maljinn, că eşti mai sclavă decât ai fost vreodată. Sau vei fi vreodată.

Bătrânul se aşeză pe o piatră, cu picioarele încrucişate.

Ea îl fixă cu privirea o clipă, încurcată. Pe urmă furia clocoti din nou, fierbinte şi liniştitoare.

– Dacă ai venit să mă ajuţi, mă poţi ajuta să-i îngrop. Arătă

către cele trei cadavre însângerate, înşirate lângă morminte.

– O, nu. Asta e treaba ta.

Ferro îi întoarse spatele, înjurând cu glas scăzut şi se îndreptă către tovarăşii ei de odinioară. Luă cadavrul lui Shebed sub braţ şi îl târî până la primul mormânt, săpând două şanţuri în ţărână cu călcâiele lui. Când ajunse lângă groapă, îl rostogoli înăuntru. Următorul fu Alugai. O ploaie de pământ uscat se prăvăli peste el, când îşi găsi odihna pe fundul mormântului.

Se întoarse spre leşul lui Nasar. Fusese ucis de o tăietură de sabie peste faţă. Ferro era de părere că înfăţişarea lui avusese de câştigat.

– Acela arată ca un om de treabă, zise Yulwei.

– Nasar. Ferro râse fără voioşie. Un violator, un hoţ, un laş. Horcăi şi scuipă pe faţa lui moartă. Flegma căzu, împrăştiindu-se, pe fruntea bărbatului. De departe cel mai rău dintre cei trei. Ferro privi în jos, la morminte. Dar au fost toţi acelaşi rahat.

– Frumos anturaj ai.

– Cei urmăriţi n-au privilegiul să-şi aleagă tovarăşii. Ferro se uită la faţa însângerată a lui Nasar. Iei ceea ce ţi se oferă.

– Dacă i-ai dispreţuit atât de mult, de ce nu-i laşi vulturilor, aşa cum i-ai lăsat pe ceilalţi?

Yulwei făcu un semn larg cu braţul spre soldaţii nimiciţi întinşi pe pământ.

– Pe ai tăi îi îngropi. Îl împinse pe Nasar cu piciorul în groapă. Acesta se rostogoli, cu braţele fluturând şi căzu în mormânt cu faţa în jos. Aşa a fost dintotdeauna.

Ferro luă cazmaua şi începu să-i arunce pe spate pământul pietros. Muncea în tăcere, cu sudoarea adunându-i-se pe faţă şi apoi picurând pe pământ. Yulwei o urmărea, în timp ce gropile se umpleau, încă trei grămezi de pământ în pustiu. Ferro azvârli cazmaua, care săltă pe unul dintre trupuri şi zăngăni printre pietre. Un roi de muşte negre se ridică, bâzâind cu furie, de pe cadavru, pe urmă se întoarse.

Ferro îşi luă arcul şi săgeţile, săltându-şi-le peste umăr. Apucă burduful cu apă, îl cântări cu grijă, apoi îl puse şi pe acesta pe umăr. După care cercetă cu atenţie trupurile soldaţilor. Unul dintre ei – părea să fie şeful – avea o sabie curbată pe cinste. Nici măcar nu reuşise s-o scoată, înainte ca săgeata ei să-l nimerească în gât. Ferro o luă acum şi o testă cu câteva mişcări prin aer. Era straşnică: bine echilibrată, cu lama lungă scânteind, ucigător de ascuţită, cu soarele oglindit pe metalul strălucitor al

mânerului. Avea şi un cuţit pe potrivă. Ferro apucă armele şi le vârî la cingătoare.

Cercetă cu atenţie celelalte trupuri, dar nu prea avea ce lua. Tăie săgeţile din cadavre, acolo unde putu. Găsi nişte monede şi le azvârli cât colo. N-ar face decât s-o împovăreze şi ce să cumpere acolo, în Ţinuturile Aspre? Ţărână? Asta era tot ce se găsea, şi era gratis.

Soldaţii aveau câteva fărâme de mâncare cu ei, dar nu ajungeau nici măcar pentru încă o zi. Asta însemna că mai existau şi alţii, probabil o grămadă, şi nu departe. Yulwei spunea adevărul, dar pentru ea nu conta.

Ferro se întoarse şi porni spre sud, în josul muntelui şi către marele deşert, lăsându-l pe bătrân în urmă.

– Nu e bine în direcţia aceea, spuse el.

Ea se opri, privindu-l cu ochii mijiţi, în soarele strălucitor.

– Nu vin soldaţii?

Ochii lui Yulwei scânteiară.

– Există multe căi de a rămâne neobservat, chiar şi aici, în Ţinuturile Aspre.

Ferro privi către nord, peste întinderea monotonă a câmpiei. Hăt, departe, către Gurkhul. Nicio colină, niciun pom, nici măcar un tufiş, cât vedeai cu ochii. Niciun loc unde să te ascunzi.

– Neobservat, chiar şi pentru un devorator?

Bătrânul râse.

– Mai cu seamă pentru porcii ăia aroganţi. Nu sunt nici pe jumătate atât de deştepţi precum se consideră. Cum crezi că am ajuns aici? Am venit prin ei, printre ei, prinprejurul lor: merg unde vreau şi iau cu mine pe cine vreau.

Ferro îşi umbri ochii cu mâna şi privi către sud. Pustiul se întindea în depărtare, cât vedeai cu ochii. Putea supravieţui aici, în sălbăticie, cine ştie, dar acolo, în acel creuzet de nisipuri mişcătoare şi căldură nemiloasă?

Bătrânul părea să-i citească gândurile.

– Sunt nisipuri nesfârşite. Eu le-am mai traversat. Se poate. Dar tu nu poţi.

Avea dreptate, fir-ar să fie. Ferro era suplă şi rezistentă ca un arc, dar asta nu însemna decât că avea să se învârtă în cerc ceva mai mult înainte să se prăbuşească. Era de preferat deşertul în locul cuştii din faţa palatului, ca loc unde să mori, dar nu cu mult. Voia să rămână în viaţă. Mai avea multe de făcut.

Bătrânul şedea acolo, cu picioarele încrucişate, zâmbind. Cine

era el? Ferro nu avea încredere în nimeni, dar dacă bătrânul ar fi avut de gând s-o dea pe mâna împăratului, ar fi putut s-o lovească în cap pe când săpa, în loc să-şi vestească sosirea. Avea puteri magice, văzuse asta cu ochii ei, şi o şansă infimă era mai bună decât niciuna.

Dar oare ce-o fi vrând în schimb? Lumea nu-i dăduse niciodată nimic pe gratis lui Ferro şi nu se aştepta ca lucrurile să înceapă să se schimbe tocmai acum. Îşi îngustă ochii.

– Ce vrei de la mine, Yulwei?

Bătrânul râse. Râsul acela devenea foarte sâcâitor.

– Să zicem că-ţi voi fi făcut o favoare. Mai târziu, îmi poţi face tu una în schimb.

Era un răspuns îngrozitor de zgârcit în detalii, dar când ţi-e viaţa la mezat, trebuie să iei ceea ce ţi se oferă. Ferro ura să se lase în puterea altcuiva, dar se părea că n-avea de ales. Dacă voia să supravieţuiască acestei săptămâni, adică.

– Ce facem?

– Trebuie să aşteptăm căderea nopţii. Yulwei aruncă o privire către trupurile contorsionate împrăştiate pe pământ şi îşi încreţi nasul: Dar poate nu aici.

Ferro ridică din umeri şi se aşeză pe mormântul din mijloc.

– Aici e bine, declară ea. Am de gând să privesc vulturii mâncând.

Deasupra, cerul senin al nopţii era presărat cu stele strălucitoare, iar aerul devenise răcoros, rece chiar. Jos, în câmpia neagră şi prăfoasă, ardeau focuri, o linie arcuită de focuri, care părea să-i împresoare, ţinându-i la marginea deşertului. Ea, Yulwei, cele zece cadavre şi cele trei morminte erau în capcană pe coama dealului. Mâine, la primele raze de lumină aveau să se strecoare peste ţinutul arid, soldaţii aveau să părăsească acele focuri şi să se furişeze către dealuri. Dacă Ferro mai era acolo când soseau, va fi, cu siguranţă, omorâtă sau, mai rău, capturată. Nu putea să înfrunte atât de mulţi de una singură, chiar presupunând că nu era niciun devorator cu ei.

Nu-i plăcea s-o recunoască, dar viaţa ei era acum în mâinile lui Yulwei.

Ridică ochii spre cerul înstelat.

– E timpul, spuse el.

Coborâră panta stâncoasă pe întuneric, alegându-şi cu grijă calea printre bolovani şi tufele răzleţe spinoase, pe jumătate

uscate. Spre nord, spre Gurkhul. Yulwei se mişca surprinzător de repede şi Ferro era nevoită aproape să fugă ca să ţină pasul cu el, cu privirea în pământ, atentă unde pune piciorul printre pietrele uscate. Când, în cele din urmă, ajunseră la poalele muntelui şi ridică privirea, văzu că Yulwei o conducea către capătul din stânga al liniei, unde focurile erau mai numeroase.

– Stai, şopti ea, apucându-l de umăr. Îi arătă spre dreapta. Acolo erau mai puţine focuri şi le-ar fi fost mai uşor să se strecoare printre ele. Ce-ar fi să mergem pe-acolo?

Zări doar dinţii lui Yulwei zâmbind albi în lumina stelelor.

– O, nu, Ferro Maljinn. Acolo sunt cei mai mulţi soldaţi... şi celălalt prieten al nostru. Nu se străduia defel să vorbească încet şi asta o scotea din sărite. Pe acolo se aşteaptă să vii, dacă alegi să mergi spre nord. Dar nu te aşteaptă. Se gândesc că vei prefera să te duci spre sud, să mori în deşert decât să rişti să fii capturată, cum ai fi şi făcut, dacă n-aş fi fost eu aici.

Yulwei se întoarse şi porni mai departe, iar Ferro se furişă după el, mergând aplecată. Când se apropiară de focuri, văzu că bătrânul avusese dreptate. Se zăreau siluete aşezate în jurul unora dintre ele, dar erau risipite. Bătrânul se îndreptă hotărât către patru focuri aflate la stânga, dintre care doar unul era străjuit de oameni. Nu se străduia să stea aplecat, brăţările îi zornăiau încetişor, picioarele goale îi lipăiau sonor pe pământul uscat. Erau destul de aproape ca să desluşească trăsăturile celor trei bărbaţi din preajma focului. Yulwei avea să fie văzut, cu siguranţă, dintr-o clipă în alta. Ferro fluieră după el, să-i atragă atenţia, convinsă că avea să fie auzită.

Bătrânul se întoarse, cu un aer nedumerit, în lumina palidă a flăcărilor.

– Ce-i? făcu el. Ferro tresări, aşteptând să vadă soldaţii sărind în picioare, dar aceştia continuau să trăncănească nestingheriţi. Yulwei aruncă o privire spre ei. Nu ne vor vedea, nici nu ne vor auzi, dacă nu cumva începi să le strigi în urechi. Suntem în siguranţă. Se întoarse şi îşi văzu de drum, ocolind soldaţii cu grijă. Ferro îl urmă, continuând să se furişeze tăcută, fie şi numai din obişnuinţă.

Când se apropie, Ferro începu să distingă cuvintele conversaţiei dintre oşteni. Încetini pasul, ascultând. Se întoarse. Porni spre foc. Yulwei întoarse capul.

– Ce faci? întrebă el.

Ferro se uită la cei trei. Un luptător încercat, vânjos, cu o

înfăţişare aspră, altul subţire, cu faţa ascuţită şi un tânăr cu un aspect de om cinstit, care nu prea aducea a soldat. Armele lor zăceau împrejur, în teci, înfăşurate, nepregătite. Îi ocoli, prudentă, ascultând.

– Se zice că nu-i zdravănă la cap, îi şoptea cel slab tânărului, încercând să-l sperie. Se zice că a omorât o sută de oameni sau mai mulţi. Dacă eşti arătos, îţi taie odoarele cât timp eşti încă în viaţă – îl apucă strâns între picioare – şi ţi le mănâncă în faţa ta!

– O, tacă-ţi gura, zise vânjosul, nu se apropie ea de noi. Arătă către locul unde focurile erau mai rare, coborând glasul până ce deveni o şoaptă: Se va duce la *el,* dacă vine cumva în direcţia asta.

– Ei, bine, eu sper că nu vine, spuse tânărul. Trăieşte şi lasă-i şi pe alţii să trăiască, zic eu.

Bărbatul slab se încruntă.

– Şi cum rămâne cu toţi oamenii buni pe care i-a omorât? Cu femeile şi copiii? Ei n-ar fi trebuit lăsaţi să trăiască?

Ferro scrâşni din dinţi. Nu omorâse niciodată copii, din câte îşi amintea.

– Păi, păcat de ei, bineînţeles. Nu zic că n-ar trebui prinsă. Tânărul aruncă o privire împrejur, agitat. Dar poate nu tocmai de noi.

Vânjosul izbucni în râs, la auzul acestor vorbe, însă bărbatul slab nu părea amuzat.

– Eşti laş?

– Nu! răspunse tânărul, furios, dar am o soţie şi o familie care au nevoie de mine şi aş prefera să nu mor aici, atâta tot. Zâmbi larg. Aşteptăm încă un copil. Sperăm să fie băiat, de data asta.

Vânjosul clătină din cap.

– Fiul meu e aproape bărbat deja. Cresc aşa de repede!

Discuţiile despre copii, familii şi speranţe nu făceau decât să strângă şi mai mult gheara furiei în pieptul lui Ferro. De ce ei aveau dreptul să aibă o viaţă, când ea nu avea nimic? Când ei şi ai lor îi luaseră totul? Scoase încet cuţitul curbat din teacă.

– Ce faci, Ferro? şuieră Yulwei.

Tânărul privi împrejur.

– Aţi auzit ceva?

Vânjosul râse.

– Cred că te-am auzit făcând pe tine.

Slăbănogul râse pe înfundate, iar tânărul zâmbi, jenat. Ferro se strecură chiar prin spatele lui. Era doar la un pas sau doi

distanţă, puternic luminată de foc, dar niciunul dintre soldaţi nu aruncă măcar o privire spre ea. Înălţă cuţitul.

– Ferro! strigă Yulwei.

Tânărul sări în picioare, scrută câmpia întunecată, cu ochii mijiţi, cu fruntea încreţită. Se uita direct la Ferro, dar ochii lui erau concentraţi departe, în spatele ei. Îi simţea răsuflarea. Lama cuţitului scânteie la două degete de gâtul lui noduros.

Acum. Acum era momentul. Putea să-l ucidă repede şi să ia şi viaţa celorlalţi doi, înainte să sune alarma. Ştia c-o putea face. Erau nepregătiţi, iar ea era pregătită. Acum era momentul.

Dar mâna nu i se clinti.

– Ce ţi-a intrat în fund? întrebă soldatul vânjos. Nu-i nimic în pustietatea asta.

– Aş fi putut jura c-am auzit ceva, zise tânărul, continuând s-o privească direct în faţă.

– Stai! strigă bărbatul slab, sărind în picioare şi arătând cu degetul. Uite-o acolo! Chiar în faţa ta! Ferro îngheţă o clipă, holbându-se la el, apoi acesta şi vânjosul începură să râdă. Cu un aer ruşinat, soldatul tânăr se întoarse şi se aşeză.

– Mi s-a părut că aud ceva, atâta tot.

– Nu-i nimeni acolo, zise vânjosul.

Ferro începu să se retragă încet. Se simţea rău, cu gura plină de salivă acră, cu capul bubuind. Îndesă cuţitul la loc în teacă, se întoarse şi se îndepărtă clătinându-se, cu Yulwei urmând-o în tăcere.

Când lumina focurilor şi sunetul vorbelor se pierdură în depărtare, Ferro se opri şi se prăbuşi pe pământ. Un vânt rece bătea peste câmpia stearpă. Îi sufla praf înţepător în faţă, dar Ferro nici nu băga de seamă. Ura şi furia dispăruseră, deocamdată, dar lăsaseră un gol pe care nu avea cu ce să-l umple. Se simţea pustie, înfrigurată, bolnavă şi singură. Îşi strânse braţele la piept, legănându-se încetişor înainte şi înapoi, apoi închise ochii. Dar întunericul nu-i aducea alinare.

Apoi simţi mâna bătrânului apăsând-o pe umăr.

În mod obişnuit, s-ar fi răsucit, l-ar fi azvârlit cât acolo, l-ar fi omorât, dacă ar fi putut. Dar toată puterea o părăsise. Ridică privirea, clipind.

– N-a mai rămas nimic din mine. Ce sunt eu? Îşi apăsă o mână pe piept, dar abia simţi. N-am nimic înăuntru.

– Ei, bine, e ciudat că spui asta. Yulwei zâmbi spre cerul înstelat. Tocmai începeam să mă gândesc că ar putea exista

acolo, înăuntru, ceva care merită salvat.

Dreptatea regelui

De îndată ce ajunseră în Piaţa Mareşalilor, Jezal îşi dădu seama că era ceva în neregulă. Nu era niciodată nici pe jumătate atât de aglomerată pentru o întâlnire a Consiliului Deschis. Jezal aruncă o privire către grupurile de oameni în veşminte alese, în timp ce trecea în goană, uşor în întârziere şi cu răsuflarea întretăiată de pe urma şedinţei lungi de antrenament: glasurile erau şoptite, feţele încordate, în aşteptare.

Îşi croi drum prin mulţime, către Rotonda Lorzilor, privind bănuitor la străjerii care flancau uşile incrustate. Ei, cel puţin, păreau la fel ca întotdeauna, ascunşi în spatele vizierelor grele. Traversă anticamera, cu tapiseriile viu colorate fluturând uşor în bătaia curentului, se strecură pe uşile interioare şi trecu în spaţiul vast şi rece de dincolo. Cupola aurită răsună de ecoul paşilor săi, în timp ce înainta grăbit de-a lungul culoarului, către masa de onoare. Jalenhorm stătea sub una dintre ferestrele înalte, cu faţa împroşcată de lumina colorată a vitraliilor, privind încruntat către o banchetă cu o bară lungă de metal la bază, care fusese amplasată într-o parte.

– Ce se petrece?

– N-ai auzit? Glasul lui Jalenhorm era şoptit de emoţie. Hoff a anunţat că se vor discuta treburi importante.

– Ce anume? Englia? Oamenii Nordului?

Bărbatul voinic clătină din cap.

– Nu ştiu, dar vom vedea imediat.

Jezal se încruntă.

– Nu-mi plac surprizele. Ochii lui se opriră asupra băncii misterioase. Pentru ce-i asta?

În clipa aceea, uşile mari se dădură în lături şi un val de consilieri începură să se reverse de-a lungul culoarului.

Obişnuitul amestec, presupunea Jezal, chiar dacă puţin mai hotărâţi. Mezinii, reprezentanţii plătiţi… Jezal rămase cu răsuflarea tăiată: În frunte se afla un bărbat înalt, în veşminte somptuoase, chiar şi pentru această augustă companie, cu un impozant colan de aur pe umeri şi o impozantă încruntătură pe faţă.

– Lordul Brock însuşi, şopti Jezal.

– Ia uite-l pe Lordul Isher. Jalenhorm făcu semn cu capul către

bătrânul cu aer grav aflat chiar în spatele lui Brock. Şi pe Heugen şi Barezin. E ceva important. Trebuie să fie.

Jezal trase adânc aer în piept, în timp ce patru dintre cei mai puternici nobili ai Uniunii se aşezară în rândul din faţă. Nu mai văzuse niciodată un Consiliu Deschis nici pe jumătate atât de plin. În semicercul de bănci al consilierilor abia dacă mai găseai un loc gol. Sus, deasupra lor, galeria publică era un cerc îngrămădit de feţe agitate.

Hoff năvăli pe uşi şi în josul culoarului, şi nu era singur. La dreapta sa plutea un bărbat înalt, slab, cu o înfăţişare semeaţă, cu un veşmânt alb, imaculat şi o claie de păr alb. Arhilectorul Sull. La stânga lui păşea un alt bărbat, sprijinindu-se cu putere într-un baston, uşor aplecat, într-o mantie neagră cu auriu, cu barba lungă şi căruntă. Înaltul Judecător Marovia. Lui Jezal nu-i venea să-şi creadă ochilor. Trei membri ai Consiliului Închis, aici.

Jalenhorm se grăbi să-şi ocupe locul, în timp ce conţopiştii îşi aşezară mormanele de registre şi hârtii pe tăblia lustruită a mesei. Lordul Şambelan se aruncă în jilţ, în mijlocul lor, şi ceru imediat vin. Capul Inchiziţiei Maiestăţii Sale se strecură în jilţul său, lângă el, mustăcind. Înaltul Judecător Marovia se lăsă încet într-un altul, încruntându-se în tot acest timp.

Volumul şoaptelor agitate din sală crescu uşor, feţele marilor magnaţi din rândul din faţă erau aspre şi bănuitoare. Crainicul îşi ocupă locul din faţa mesei, nu obişnuitul imbecil în haine sclipitoare, ci un bărbat tuciuriu, bărbos şi cu pieptul bombat. Îşi înălţă toiagul, apoi îl izbi de dale, de-ar fi putut trezi şi morţii.

– Chem la ordine Adunarea Consiliului Deschis al Uniunii! răcni el.

Hărmălaia se potoli treptat.

– Există doar o chestiune de discutat în dimineaţa aceasta, zise Lordul Şambelan, privind încruntat adunarea, pe sub sprâncenele-i grele, o chestiune legată de Dreptatea Regelui. Se auziră murmure răzleţe. O problemă care priveşte licenţa regală pentru negoţul în oraşul Westport. Zgomotul crescu: şoapte furioase, foieli stânjenite ale nobilelor dosuri pe băncile lor, obişnuitul scârţâit al condeielor în imensele catastife. Jezal văzu sprâncenele Lordului Brock apropiindu-se, colţurile gurii Lordului Heugen coborând. Nu părea să le placă. Lordul Şambelan pufni şi luă o înghiţitură de vin, aşteptând să se potolească mormăiturile. Nu sunt cel mai calificat să vorbesc despre această chestiune, însă…

– Nu, într-adevăr! izbucni Lordul Isher cu asprime, foindu-se pe locul său din primul rând, cu o căutătură încruntată.

Hoff îl fixă pe bătrân cu privirea.

– Aşadar, dau cuvântul unuia care este! Colegul meu din Consiliul Închis, Arhilectorul Sult.

– Consiliul Deschis îl recunoaşte pe Arhilectorul Sult! tună crainicul, în timp ce şeful Inchiziţiei coborî cu graţie treptele daisului şi înaintă pe podeaua de lespezi, zâmbind prietenos chipurilor încruntate întoarse către el.

– Lorzii mei, începu el, cu un glas domol, muzical, însoţindu-şi vorbele cu mişcări domoale ale mâinilor, de şapte ani, de la glorioasa noastră victorie în războiul cu Gurkhul, în mâinile onorabilei Ghilde a Pânzarilor se află o licenţă regală exclusivă pentru negoţ în oraşul Westport.

– Şi au făcut treabă bună cu ea! strigă Lordul Heugen.

– Ne-au ajutat să câştigăm acel război! răcni Barezin, izbind cu pumnul cărnos în bancă, lângă el.

– O treabă bună!

– Bună! veniră strigătele.

Arhilectorul clătină din cap, aşteptând ca zgomotele să se domolească.

– Într-adevăr, bună treabă au făcut, spuse el, păşind pe dale ca un dansator, în timp ce cuvintele sale îşi croiau drum, scârţâind, peste paginile catastifelor. Ar fi cel mai rău lucru să tăgăduim asta. O treabă bună! Se răsuci brusc, cu pulpanele mantiei albe pocnind, cu faţa strâmbată de mârâit sălbatic. O treabă bună, de eludare a dărilor Regelui! urlă el. Se auzi un oftat colectiv. O treabă bună, de încălcare a legii Regelui! Un alt oftat, mai sonor. O treabă bună, de înaltă trădare!

Urmă un potop de proteste, de pumni agitaţi în aer şi de hârtii aruncate pe podea. Feţe livide priveau uluite în jos din galeria publică, altele, îmbujorate, tunau şi fulgerau de pe băncile din faţa mesei de onoare. Jezal privi împrejur, nesigur dacă chiar auzise bine.

– Cum îndrăzneşti, Sult? răcni Lordul Brock la Arhilector, în timp ce acesta se grăbea să urce înapoi treptele daisului, cu un zâmbet palid atârnat pe buze.

– Cerem dovezi! urlă Lordul Heugen. Cerem dreptate!

– Dreptatea Regelui! veniră strigăte din spate.

– Trebuie să ne puneţi la dispoziţie dovezi! strigă Isher, când zgomotul începu să se potolească.

Arhilectorul îşi dădu la o parte, cu o smucitură, veşmântul alb şi materialul delicat se undui în jurul lui, în timp ce se săltă lin înapoi pe scaun.

– O, dar asta şi intenţionăm, Lord Isher!

Zăvorul greu al unei mici uşi laterale zbură în lături cu un pocnet răsunător. Urmară foşnete, în timp ce lorzii şi mandatarii se întoarseră, se ridicară, se uitară să vadă ce se întâmplă. Oamenii din galeria publică priviră peste balustradă, aplecându-se periculos de mult, în dorinţa lor de a vedea. Sala se cufundă în linişte. Jezal înghiţi. În spatele uşii, se auzi un sunet scârţâit, bocănit, zornăit, pe urmă o procesiune ciudată şi sinistră se ivi din întuneric.

Sand dan Glokta intră primul, şchiopătând ca întotdeauna şi sprijinindu-se cu putere în baston, însă cu capul ridicat şi un rânjet ştirb pe faţa-i scofâlcită. Trei bărbaţi îşi târşâiau picioarele în spatele lui, legaţi împreună cu lanţuri, de mâini şi de picioarele goale, zornăind şi zăngănind către masa de onoare. Aveau capetele rase şi erau îmbrăcaţi în pânză de sac maro. Veşmintele penitentului. Trădători mărturisiţi.

Primul dintre prizonieri îşi lingea buzele, cu ochii alergând de colo-colo, palid de spaimă. Cel de-al doilea, mai scund şi mai îndesat, se împleticea, trăgându-şi piciorul stâng după el, cocârjat, cu gura atârnând deschisă. În timp ce Jezal îl privea, o linie subţire de salivă rozalie i se legănă pe buză şi se scurse pe podea. Cel de-al treilea bărbat, îngrozitor de slab, cu imense cercuri întunecate în jurul ochilor, privi încet împrejur, clipind, cu ochii mari, dar, aparent, fără să-şi dea seama de nimic. Jezal îl recunoscu numaidecât pe bărbatul din spatele celor trei prizonieri: uriaşul albinos din noaptea aceea de pe stradă. Jezal îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, simţindu-se dintr-odată înfrigurat şi stânjenit.

Menirea băncii era acum evidentă. Cei trei prizonieri se prăbuşiră pe ea, iar albinosul se aşeză în genunchi, prinzându-le cătuşele, cu un pocnet, de bara de la bază. Încăperea era cufundată cu totul în tăcere. Fiecare ochi era îndreptat spre inchizitorul infirm şi cei trei prizonieri ai săi.

– Investigaţia noastră a început acum câteva luni, începu Arhilectorul Sult, extrem de mulţumit să domine atât de bine adunarea. O chestiune simplă legată de nişte nereguli contabile. N-am să vă plictisesc cu detaliile. Le zâmbi lui Brock, lui Isher, lui Barezin. Ştiu că sunteţi cu toţii oameni foarte ocupaţi. Cine s-ar fi

gândit atunci că o chestiune atât de măruntă ne va conduce aici? Cine ar fi bănuit că rădăcinile trădării pot ajunge atât de adânc?

– Într-adevăr, zise Lordul Şambelan, nerăbdător, ridicând privirea din pocalul său. Inchizitor Glokta, ai cuvântul.

Crainicul izbi cu toiagul în lespezi.

– Consiliul Deschis al Uniunii îl recunoaşte pe Sand dan Glokta, Inchizitor Privilegiat!

Infirmul aşteptă politicos ca scârţâitul condeielor să înceteze, sprijinindu-se în baston, în mijlocul sălii, vădit neimpresionat de importanţa evenimentului.

– Ridică-te şi stai în faţa Consiliului Deschis, spuse el, întorcându-se către primul dintre prizonierii săi.

Bărbatul îngrozit sări în picioare, cu lanţurile zornăind, lingându-şi buzele palide, holbându-se la chipurile lorzilor din primul rând.

– Numele tău! ceru Glokta.

– Salem Rews.

Jezal simţi un nod în gât. Salem Rews! Îl cunoştea! Tatăl său făcuse afaceri cu el, în trecut, într-o vreme fusese un musafir obişnuit al moşiei lor! Jezal îl cercetă cu oroare crescândă pe trădătorul îngrozit, cu capul ras. Mintea îi zbură la negustorul dolofan, bine îmbrăcat, mereu pus pe glume. El era, fără îndoială. Ochii li se întâlniră o clipă şi Jezal îşi feri, neliniştit, privirea. Tatăl său vorbise cu omul acela în vestibulul lor. Îşi strânseseră mâinile. Acuzaţiile de trădare sunt ca nişte boli – te poţi molipsi doar aflându-te în aceeaşi încăpere. Ochii îi erau atraşi inevitabil de acel chip necunoscut şi totuşi atât de îngrozitor de cunoscut. Cum îndrăznea să fie un trădător, ticălosul?

– Eşti membru al onorabilei Ghilde a Pânzarilor? continuă Glokta, punând un accent sarcastic pe cuvântul „onorabilei”.

– Am fost, bâigui Rews.

– Care a fost rolul tău în cadrul ghildei? Pânzarul cu ţeasta rasă se holbă disperat împrejur. Rolul? ceru Glokta, asprindu-şi glasul.

– Am uneltit să-l înşel pe Rege! strigă negustorul, frângându-şi mâinile. O undă de şoc străbătu sala. Jezal înghiţi salivă acră. Îl văzu pe Sult zâmbind atotcunoscător spre Înaltul Judecător Marovia. Chipul bătrânului era neclintit ca o stâncă, dar pumnii îi erau încleştaţi pe masă, în faţa lui. Am trădat! Pentru bani! Am făcut contrabandă, am mituit şi am minţit… am fost părtaşi cu

toţii!

– Părtaşi cu toţii? rânji Glokta, rotindu-şi privirea peste întreaga adunare. Şi dacă vreunul dintre voi se îndoieşte de asta, avem registre, avem documente şi avem cifre. Există o încăpere plină de ele în Casa Întrebărilor. O încăpere plină de secrete, de vinovăţie şi de minciuni. Clătină încet din cap. O lectură jalnică, vă pot spune.

– A trebuit s-o fac! răcni Rews. M-au obligat! N-am avut de ales!

Inchizitorul schilod se încruntă spre publicul său.

– Fireşte că te-au obligat. Ne dăm seama că n-ai fost decât o cărămidă din această casă a infamiei. De curând s-a atentat la viaţa ta, nu-i aşa?

– Au încercat să mă omoare!

– Cine a încercat?

– Omul acesta, scânci Rews, cu glasul frânt, arătând cu un deget tremurător către prizonierul de lângă el şi trăgându-se cât de departe îi îngăduiau lanţurile cu care erau legaţi. El a fost! El!

Lanţurile zornăiră când îşi flutură braţele, împroşcând salivă.

Se stârni un alt potop de glasuri furioase, mai sonor de data aceasta. Jezal văzu capul prizonierului din mijloc coborând şi omul se prăbuşi într-o parte, însă matahala albinoasă îl înhăţă şi-l ridică înapoi.

– Trezeşte-te, Maestre Carpi! strigă Glokta.

Capul atârnat se ridică încet. Un chip necunoscut, umflat în mod ciudat şi plin de ciupituri de acnee.

Jezal observă cu dezgust că îi lipseau cei patru dinţi din faţă. Întocmai ca lui Glokta.

– Eşti din Talins, da? Din Styria? Omul clătină din cap încet, prosteşte, ca unul pe jumătate adormit. Eşti plătit să omori oameni, da? Clătină din nou din cap. Şi ai fost tocmit să ucizi zece dintre supuşii Maiestăţii Sale, printre care acest trădător mărturisit, Salem Rews? Un firicel de sânge se scurgea încet din nasul bărbatului şi ochii începură să i se rostogolească în fundul capului. Albinosul îl scutură de umăr şi acesta îşi reveni, clătinând ameţit din cap. Ce s-a ales de ceilalţi nouă? Tăcere. I-ai omorât, nu-i aşa? O altă încuviinţare şi un straniu hârâit ieşi din gâtlejul prizonierului. Glokta îşi roti o privire încruntată peste chipurile fascinate ale Consiliului. Vilem dan Robb, funcţionar vamal, beregata tăiată de la o ureche la alta. Glokta îşi trecu degetele încet peste gât şi o femeie din galerie scânci. Solimo

Scandi, pânzar, înjunghiat în spate de patru ori. Glokta ridică două degete, apoi şi le înfipse în stomac, ca şi cum i-ar fi fost rău. Lista sângeroasă continuă. Toţi ucişi, pentru nimic altceva decât un profit mai mare. Cine te-a tocmit?

– El, făcu criminalul, cu glas răguşit, întorcându-şi faţa umflată spre omul sfrijit cu ochi sticloşi, prăbuşit pe bancă lângă el, străin de tot ceea ce se petrecea în jurul lui.

Glokta se apropie şchiopătând, cu bastonul bocănind pe lespezi.

– Cum te numeşti?

Capul prizonierului ţâşni în sus, ochii i se concentrară asupra chipului diform al inchizitorului de deasupra lui.

– Gofred Hornlach! răspunse el instantaneu, cu glas ascuţit.

– Eşti un membru de vază al Ghildei Pânzarilor?

– Da! răcni el, clipind prosteşte spre Glokta.

– Unul dintre locţiitorii Magisterului Kault, de fapt?

– Da!

– Ai uneltit cu alţi pânzari să-l înşeli pe Maiestatea Sa Regele? Ai tocmit un asasin să ucidă zece dintre supuşii Maiestăţii Sale?

– Da! Da!

– De ce?

– Ne temeam că vor spune ce ştiu… că vor spune ce ştiu… că vor…

Ochii goi ai lui Hornlach se îndreptară către una dintre ferestrele colorate. Gura încetă treptat să se mişte.

– Că vor spune ce ştiu? îl îmboldi inchizitorul.

– Despre activităţile trădătoare ale Ghildei, izbucni pânzarul, despre trădările noastre! Despre activităţile ghildei… activităţi… trădătoare…

Glokta îi întrerupse tăios:

– Acţionai de unul singur?

– Nu! Nu!

Inchizitorul lovi cu putere cu bastonul în podea, în faţa lui, şi se aplecă:

– Cine a dat ordinele? şuieră el.

– Magisterul Kault! strigă Hornlach numaidecât, el a dat ordinele! Asistenţa rămase fără suflare. Arhilectorul Sult rânji puţin mai larg. Magisterul a fost! Condeiele scârţâiau nemiloase. El a dat ordinele! Toate ordinele! Magisterul Kault!

– Mulţumesc, Maestre Hornlach.

– Magisterul! El a dat ordinele! Magisterul Kault! Kault! Kault!

– Ajunge! mârâi Glokta.
Prizonierul său tăcu. Sala era înmărmurită.
Arhilectorul Sult ridică mâna şi arătă către cei trei prizonieri.
– Iată dovada voastră, lorzii mei!
– E o înscenare! răcni Lordul Brock, sărind în picioare. E o insultă!
Însă puţine glasuri îi veniră în ajutor, şi acelea cu jumătate de gură. Lordul Heugen se remarca prin tăcerea lui prudentă, studiindu-şi cu mare atenţie pielea fină a pantofilor. Barezin se chircise, părând de două ori mai mic decât fusese cu un minut înainte. Lordul Isher se holba la un perete, pipăindu-şi colanul greu de aur, cu un aer plictisit, de parcă soarta Ghildei Pânzarilor nu-l mai privea. Brock apelă la însuşi Înaltul Judecător, neclintit în jilţul său înalt de la masa de onoare:
– Lord Marovia, te implor! Eşti omul cel mai chibzuit! Nu îngădui această... mascaradă!
Sala se cufundă în tăcere, aşteptând răspunsul bătrânului. Acesta se încruntă, mângâindu-şi barba lungă. Aruncă o privire către zâmbitorul Arhilector. Îşi drese glasul.
– Îţi împărtăşesc durerea, Lord Brock, zău ţi-o împărtăşesc, dar se pare că aceasta nu e o zi pentru oameni chibzuiţi. Consiliul Închis a examinat cazul şi e satisfăcut. Am mâinile legate.
Brock îşi frământă gura, simţind gustul înfrângerii.
– Asta nu e dreptate! strigă el, întorcându-se să se adreseze colegilor săi. Este limpede că aceşti oameni au fost torturaţi!
Gura Arhilectorului Sult se strâmbă cu dispreţ.
– Cum ai fi vrut să ne purtăm cu trădătorii şi criminalii? strigă el, cu glas sfredelitor. Tu ai ridica un scut, Lord Brock, ca în spatele lui să se ascundă cei neloiali? Arhilectorul izbi cu pumnul în masă, de parcă ar fi putut fi şi ea vinovată de înaltă trădare. Eu, unul, n-am de gând să văd măreaţa noastră naţiune dată pe mâna duşmanilor ei. Nici a celor din afară, nici a celor dinăuntru!
– Jos cu pânzarii! veni un strigăt din balconul publicului.
– Dreptate aspră pentru trădători!
– Dreptatea Regelui! răcni un bărbat gras, aflat în spate.
Urmă un val de indignată aprobare dinspre sală, însoţit de strigăte ce îndemnau la măsuri aspre şi pedepse necruţătoare.
Brock îşi roti privirea, căutându-şi aliaţi în primul rând, dar nu găsi niciunul. Îşi încleştă pumnii.
– Asta nu e dreptate! strigă el, arătând către cei trei

prizonieri. Asta nu e nicio dovadă!

– Maiestatea Sa e de altă părere! răcni Hoff, şi nu-ţi cere ţie permisiunea! Hoff ridică un document mare. Drept care, Ghilda Pânzarilor se dizolvă! Licenţa lor este revocată prin decret regal! Comisia pentru Negoţ şi Comerţ a Maiestăţii Sale va revizui, în decursul următoarelor luni, cererile pentru drept de negoţ în oraşul Westport. Până se vor găsi candidaţii potriviţi, traseele vor fi administrate de mâini capabile, *loiale.* Mâinile Inchiziţiei Maiestăţii Sale.

Arhilectorul Sult îşi înclină cu modestie capul, indiferent la strigătele delegaţilor şi ale galeriei publice deopotrivă.

– Inchizitor Glokta! continuă Lordul Şambelan, Consiliul Deschis îţi mulţumeşte pentru sârguinţa ta şi îţi cere să îndeplineşti încă un serviciu în această chestiune. Hoff ridică o hârtie mai mică. Acesta este un mandat pentru arestarea Magisterului Kault, purtând semnătura Regelui însuşi. Îţi cerem să-l duci numaidecât la îndeplinire.

Glokta se înclină ceremonios şi luă hârtia din mâna întinsă a Lordului Şambelan.

– Tu, zise Hoff, întorcându-şi ochii către Jalenhorm.

– Locotenent Jalenhorm, Lordul meu! strigă bărbatul vânjos, păşind prompt înainte.

– În fine, pufni Hoff nerăbdător, ia douăzeci din Garda Regelui şi escortaţi-l pe Inchizitorul Glokta către Palatul Ghildei Pânzarilor. Ai grijă ca nimeni şi nimic să nu părăsească clădirea fără ordinele lui!

– De îndată, Lordul meu!

Jalenhorm traversă spaţiul din faţă şi alergă pe culoar, către ieşire, ţinând cu o mână sabia, ca să nu i se mai lovească de picior. Glokta şontâcăi după el, cu bastonul bocănind pe trepte, cu mandatul de arestare pentru Magisterul Kault mototolit în pumnul încleştat. Între timp, monstruosul albinos smulsese prizonierii de pe bancă şi îi conducea, zornăind şi atârnând fără vlagă către uşa pe care intraseră.

– Lord Şambelan! strigă Brock, cu un ultim efort.

Jezal se întreba câţi bani trebuie să fi făcut de la pânzari. Câţi mai sperase să facă? O grămadă, evident.

Dar Hoff era imperturbabil.

– Cu asta se încheie treaba noastră pentru astăzi, lorzii mei!

Marovia era în picioare înainte ca Lordul Şambelan să termine de vorbit, vădit nerăbdător să plece. Catastifele uriaşe fură

închise bufnind. Soarta onorabilei Ghilde a Pânzarilor era pecetluită. Murmure agitate umplură din nou aerul, crescând treptat în volum şi însoţite curând de zornăieli şi bocănituri, când delegaţii începură să se ridice şi să părăsească sala. Arhilectorul Sult rămase aşezat, privindu-şi adversarii înfrânţi cum părăsesc în şir rândul din faţă, fără tragere de inimă. Jezal întâlni ochii disperaţi ai lui Salem Rews pentru ultima oară, în timp ce era scos afară pe uşa mică, apoi Practicianul Frost smuci de lanţ şi Rews se pierdu în întunericul de dincolo.

Afară, piaţa era încă şi mai ticsită decât înainte, gloata compactă devenind din ce în ce mai tulburată pe măsură ce vestea dizolvării Ghildei Pânzarilor se răspândea printre cei care nu fuseseră înăuntru. Oamenii rămâneau înmărmuriţi, nevenindu-le să creadă, sau alergau de colo-colo speriaţi, miraţi, zăpăciţi. Jezal văzu un bărbat holbându-se la el, holbându-se la oricine, cu faţa palidă şi mâinile tremurând. Un pânzar, probabil, sau un om prea apropiat de pânzari, destul de apropiat ca să fie distrus împreună cu ei. Aveau să fie mulţi ca el.

Jezal simţi dintr-odată un val de furnicături. Ardee West se sprijinea cu nonşalanţă de pietre, puţin mai departe. Nu se întâlniseră de ceva vreme, de când cu acea izbucnire la beţie a ei, şi era surprins cât de încântat era s-o vadă. Probabil fusese pedepsită destul, îşi spuse el. Oricine merita şansa să-şi ceară iertare. Grăbi pasul spre ea, cu un zâmbet larg pe buze. Apoi observă cine o însoţea.

– Ticălosul ăla mic, îşi şopti el în barbă.

Locotenentul Brint trăncănea nestingherit, în uniforma-i ieftină, aplecându-se mai aproape de Ardee decât considera Jezal că s-ar fi cuvenit şi punctându-şi remarcile anoste cu gesturi teatrale ale braţelor. Ea clătină din cap, zâmbind, apoi îşi dădu capul pe spate şi râse, lovindu-l jucăuş pe locotenent peste piept. Brint râse şi el, piticania hidoasă. Râseră împreună. Fără să ştie exact de ce, Jezal simţi un junghi ascuţit de furie.

– Jezal, ce mai faci? strigă Brint, continuând să chicotească.

Se apropie.

– Căpitane Luthar, vrei să spui, scuipă el, şi ce fac nu-i treaba ta! N-ai nicio treabă de făcut?

Gura lui Brint se căscă prosteşte o clipă, apoi fruntea i se adună într-o încruntătură morocănoasă.

– Da, domnule, murmură el, întorcându-se şi îndepărtându-se ţanţoş.

Jezal îl urmări plecând, cu un dispreţ chiar mai profund decât de obicei.

– Ei, bine, a fost încântător, zise Ardee. Astea sunt manierele pe care trebuie să le foloseşti în prezenţa unei doamne?

– Sincer, n-aş putea spune. De ce? Era vreuna prin preajmă?

Se întoarse să se uite la ea şi prinse, doar pentru o clipă, un zâmbet mulţumit de sine. O expresie chiar nesuferită, de parcă ieşirea lui i-ar fi făcut plăcere. Se întrebă, preţ de-o clipă năucă, dacă era posibil ca Ardee să fi aranjat întâlnirea, să se aşeze împreună cu acel idiot într-un loc unde Jezal avea să-i vadă, sperând să-i stârnească gelozia… Apoi ea îi zâmbi şi râse, iar Jezal simţi furia topindu-i-se. Ardee arăta foarte bine, gândi el, bronzată şi plină de viaţă în lumina soarelui, râzând zgomotos, fără să-i pese cine o aude. Foarte bine. Mai bine ca oricând, de fapt. O întâlnire întâmplătoare, atâta tot, ce altceva putea să fie? Ardee îl fixă cu acei ochi întunecaţi şi bănuielile lui dispărură.

– Trebuia să fii atât de aspru cu el? întrebă ea.

Jezal îşi încleştă maxilarul.

– Un nimeni parvenit şi arogant, probabil bastardul vreunui bogătaş. Fără obârşie, fără bani, fără maniere…

– Mai mult decât mine, în toate cele trei privinţe.

Jezal îşi blestemă gura slobodă. În loc să-i smulgă o scuză, era acum nevoit să ofere el însuşi una. Căută cu disperare o ieşire din capcana pe care şi-o întinsese singur.

– O, dar e total imbecil, scânci el.

– Ei, bine – şi Jezal fu uşurat să vadă un colţ al gurii lui Ardee ridicându-se într-un zâmbet hâtru – asta aşa e. Facem câţiva paşi?

Ardee îşi strecură mâna pe după braţul lui înainte ca el să apuce să răspundă şi începu să-l conducă spre Aleea Regelui. Jezal se lăsă călăuzit printre oamenii speriaţi, furioşi, tulburaţi.

– Aşadar, e adevărat? întrebă ea.

– Ce să fie adevărat?

– Că pânzarii sunt terminaţi.

– Aşa se pare. Vechiul tău amic, Sand dan Glokta, a fost în miezul evenimentelor. A oferit un spectacol pe cinste, pentru un schilod.

Ardee îşi coborî privirea.

– N-ai vrea să-i calci strâmb, aşa schilod cum e.

– Nu. Gândul lui Jezal zbură spre ochii îngroziţi ai lui Salem Rews, privindu-l cu disperare când a dispărut în bezna culoarului

boltit. Nu, nimeni n-ar vrea.

Se aşternu între ei tăcerea, în timp ce străbăteau tacticos aleea, dar era o tăcere tihnită. Îi plăcea să se plimbe cu ea. Nu mai părea important dacă vreunul dintre ei îşi cerea scuze. Probabil avusese dreptate, oricum, în privinţa duelului. Numai puţin. Ardee părea să-i citească gândurile.

– Cum merge cu scrima? întrebă ea.

– Binişor. Cum merge cu băutura?

Ea ridică o sprânceană întunecată.

– Excelent. Numai de s-ar ţine un Turnir pentru asta în fiecare an! Aş ajunge curând în atenţia publicului.

Jezal râse, coborându-şi privirea spre ea, iar Ardee îi întoarse zâmbetul. Atât de deşteaptă, atât de ageră, atât de curajoasă. Atât de al naibii de arătoasă. Jezal se întreba dacă mai existase vreodată o femeie ca ea. De-ar avea obârşia potrivită, gândi el, şi ceva bani. Mulţi bani.

Cale de scăpare

– Deschideţi uşa, în numele Maiestăţii Sale! tună locotenentul Jalenhorm pentru a treia oară, bubuind în lemn cu pumnu-i cărnos.

Marele mocofan. De ce oamenii voinici tind să aibă creiere atât de mici? Probabil că îşi rezolvă prea des problemele cu muşchii, şi minţile lor se usucă asemenea prunelor la soare.

Casa Ghildei Pânzarilor era o clădire impunătoare, într-o piaţă aglomerată, nu departe de Agriont. O mulţime de gură-cască se adunaseră deja în jurul lui Glokta şi al escortei sale înarmate, curioşi, temători, fascinaţi, sporind cu fiecare clipă. *Simt mirosul sângelui, se pare.* Lui Glokta îi zvâcnea piciorul din pricina efortului de a ajunge repede acolo, dar se îndoia că pânzarii aveau să fie luaţi complet prin surprindere. Aruncă nerăbdător o privire împrejur, la străjerii în armuri, la practicienii mascaţi, la ochii neînduplecaţi ai lui Frost, la tânărul ofiţer care bătea în uşă.

– Deschideţi…

Destul cu nerozia asta.

– Cred că te-au auzit, locotenente, zise precipitat Glokta, dar aleg să nu răspundă. Eşti atât de bun să spargi uşa?

– Ce? Jalenhorm se uită cu gura căscată la el şi pe urmă la uşile duble, grele, bine zăvorâte. Cum să…

Practicianul Frost se repezi pe lângă el. Urmară un pârâit asurzitor şi un sunet de lemn despicat, când îşi izbi umărul voinic de una dintre uşi, smulgând-o din balamale şi trântind-o, sfărâmată, pe podeaua încăperii de dincolo.

– Aşa, mormăi Glokta, trecând prin bolta uşii, în timp ce ţăndările abia se aşezau.

Jalenhorm îl urmă, cu un aer năuc, cu o duzină de soldaţi în armuri zăngănind în urma lui.

Un slujbaş scandalizat blocă coridorul de dincolo:

– Nu puteţi pur şi simplu… aau! strigă el, când Frost îl azvârli din calea lui şi faţa i se strivi de zid.

– Arestaţi-l pe omul acela! strigă Glokta, fluturându-şi bastonul către secretarul amuţit.

Unul dintre soldaţi îl apucă brutal cu pumnii înmănuşaţi şi îl azvârli în lumina zilei. Practicienii începură să se reverse prin uşile sparte, cu bâte grele în mâini, cu ochi fioroşi deasupra

măştilor.

– Arestaţi pe toată lumea! strigă Glokta peste umăr, şchiopătând de-a lungul coridorului cât putea de repede, urmărind spatele lat al lui Frost în măruntaiele clădirii.

Prin uşa deschisă, inchizitorul zări un negustor în veşminte colorate, cu faţa plină de sudoare, în timp ce arunca la grămadă documente într-un foc strălucitor.

– Puneţi mâna pe el! urlă Glokta.

Doi practicieni săltară pe lângă el în încăpere şi începură să-l ciomăgească pe negustor cu bâtele. Acesta căzu, cu un strigăt, răsturnând masa şi călcând în picioare un teanc de catastife. Prin aer fâlfâiră hârtii desfăcute şi scântei de jăratic, în timp ce bâtele se ridicau şi cădeau.

Glokta îşi continuă drumul grăbit, în timp ce trosnetele şi ţipetele se răspândeau în clădire, în jurul lui. Locul era plin de miros de fum, de sudoare şi de frică. *Uşile sunt toate păzite, dar Kault ar putea avea o cale secretă de scăpare. E un individ alunecos. Să sperăm că n-am ajuns prea târziu. Fie blestemat piciorul ăsta al meu! Să nu fie prea târziu...*

Glokta rămase cu răsuflarea tăiată şi tresări de durere, clătinându-se când cineva îl trase de haină.

– Ajută-mă! ţipă omul. Sunt nevinovat!

Sânge pe o faţă dolofană. Degete agăţate de veşmintele lui Glokta, ameninţând să-l tragă la podea.

– Luaţi-l de pe mine! strigă inchizitorul, lovindu-l fără vlagă cu bastonul, apucându-se cu mâinile de zid, în efortul de a rămâne în picioare.

Unul dintre practicieni sări în faţă şi îl lovi pe bărbat peste spate.

– Mărturisesc! scânci negustorul, în timp ce bâta se ridică din nou, pocnindu-l în cap.

Practicianul prinse de sub braţe trupul care se prăbuşea şi îl târî înapoi către uşă. Glokta înaintă grăbit, cu locotenentul Jalenhorm, uluit, lângă el. Ajunseră în dreptul unei scări largi şi inchizitorul privi treptele cu ură. *Vechii mei duşmani, mereu prezenţi, în faţa mea.* Se căzni din răsputeri să le urce, făcându-i semn Practicianului Frost cu mâna liberă, să-l urmeze. Un negustor buimăcit fu târât pe lângă ei, bolborosind ceva despre drepturile lui, cu călcâiele lovindu-se de trepte.

Glokta alunecă şi fu cât pe ce să cadă cu faţa-n jos, dar cineva îl prinse de cot şi îl sprijini. Era Jalenhorm, cu acelaşi aer

dezorientat învăluindu-i faţa puternică, de om cinstit. *Oamenii atât de voinici îşi au rostul lor, până la urmă.* Tânărul ofiţer îl ajută să urce restul treptelor. Glokta nu avea energia să-l refuze. *De ce să-mi fac griji? Omul trebuie să-şi cunoască limitele. Nu e nimic nobil în a cădea cu nasul în jos. Eu ar trebui să ştiu asta.*

În capul scărilor se afla o anticameră mare, somptuoasă, cu un covor gros şi tapiserii colorate pe pereţi. În faţa unei uşi imense erau postaţi doi străjeri, cu săbiile trase, îmbrăcaţi în livreaua Ghildei Pânzarilor. Frost stătea în faţa lor, cu mâinile strânse în pumni albi. Jalenhorm scoase şi el sabia, când ajunseră pe palier, apropiindu-se şi aşezându-se lângă albinos. Glokta nu-şi putu stăpâni un zâmbet. *Torţionarul fără limbă şi floarea cavalerismului. O asociere neverosimilă.*

– Am un mandat pentru Kault, semnat de mâna Regelui. Glokta arătă hârtia, ca străjerii s-o poată vedea. S-a isprăvit cu pânzarii. N-aveţi nimic de câştigat stând în calea noastră. Vârâţi săbiile în teacă! Aveţi cuvântul meu, nu veţi păţi nimic!

Cei doi străjeri schimbară priviri nehotărâte.

– Vârâţi-le în teacă! strigă Jalenhorm, apropiindu-se încă puţin.

– În regulă!

Unul dintre bărbaţi se aplecă şi îşi trimise sabia alunecând peste podeaua de scânduri. Frost o prinse sub un picior.

– Şi tu! îi strigă Glokta celuilalt. Acum!

Străjerul se supuse, aruncându-şi sabia pe jos şi ridicând mâinile. O clipă mai târziu, pumnul lui Frost îl trosni în vârful bărbiei, lăsându-l rece şi izbindu-l de perete.

– Dar…! strigă primul străjer.

Frost îl înhăţă de cămaşă şi îl azvârli pe scări în jos. Omul se răsuci şi se răsuci, bufnind pe trepte, prăbuşindu-se până jos, unde rămase neclintit. *Cunosc senzaţia.*

Jalenhorm stătea nemişcat, clipind, cu sabia încă ridicată.

– Credeam c-aţi spus…

– Nu-ţi face griji în privinţa asta. Frost, caută altă cale de intrare.

– Îhî.

Albinosul se îndepărtă tiptil în josul coridorului. Glokta îi lăsă un moment, apoi se apropie şi încercă uşa. Mânerul se răsuci spre marea lui surprindere şi uşa se dădu în lături.

Încăperea era opulenţa însăşi, aproape cât un hambar de mare. Lucrătura de lemn de pe tavanul înalt era poleită cu foiţă

de aur, cotoarele cărţilor de pe rafturi erau incrustate cu pietre preţioase, mobila monstruoasă era lustruită ca oglinda. Totul era supradimensionat, excesiv de împodobit, excesiv de scump. *Dar cui îi trebuie gust, când are bani?* Camera avea mai multe ferestre după ultima modă, cu ochiuri mari despărţite de fire subţiri de plumb, oferind o splendidă panoramă a oraşului, a golfului, cu corăbiile lui. Magisterul Kault şedea zâmbind la imensul său birou aurit, în faţa ferestrei din mijloc, înveşmântat în straiele sale fabuloase de ceremonie, parţial umbrit de o imensă vitrină, pe ale cărei uşi era gravat blazonul onorabilei Ghilde a Pânzarilor.

Aşadar, n-a scăpat, e al meu, Eu... În jurul piciorului gros al vitrinei era legată o sfoară. Glokta îi urmări cu privirea traseul şerpuit pe podea. Celălalt capăt era legat în jurul gâtului Magisterului. *A! Deci are o cale de scăpare, până la urmă.*

– Inchizitor Glokta! Kault lăsă să-i scape un râs strident, nervos. Ce plăcere să te cunosc, în sfârşit! Am auzit totul despre investigaţiile tale!

Degetele Magisterului traseră de nodul funiei, asigurându-se că era bine strâns.

– Ţi-e colanul prea strâmt, Magister? Poate ar trebui să ţi-l scoţi?

Un alt chiţăit vesel.

– O, nu cred! N-am de gând să răspund la niciuna dintre întrebările tale, mulţumesc!

Cu coada ochiului, Glokta zări o uşă din lateral, deschizându-se pe furiş. O mână mare, albă, îşi făcu apariţia, cu degetele curbându-se încet peste tocul uşii. *Frost. Mai avem speranţe să-l prindem, aşadar. Trebuie să-l ţin de vorbă.*

– N-au mai rămas întrebări la care trebuie răspuns. Ştim totul.

– Oare? chicoti Magisterul.

Albinosul se strecură fără zgomot în cameră, ţinându-se în umbra de lângă perete, ascuns de privirea lui Kault de corpul masiv al vitrinei.

– Ştim despre Kalyne. Despre micul vostru aranjament.

– Imbecilule! N-am avut niciun aranjament! Era mult prea onorabil să fie cumpărat! N-ar fi luat de la mine niciun sfanţ! *Atunci cum...* Kault afişă un mic zâmbet dezgustat. Secretarul lui Sult, spuse el, chicotind din nou. Chiar sub nasul lui şi al tău, schilodule! *Nătărău, nătărău – secretarul ducea mesajele, el a văzut mărturisirea, el a ştiut totul! N-am avut niciodată încredere*

în lingăul ăla. Kalyne a fost loial, aşadar.

Glokta ridică din umeri.

– Toţi mai facem greşeli.

Magisterul afişă un rânjet sarcastic.

– Greşeli? Asta e tot ce-ai făcut, idiotule? Lumea nu e deloc aşa cum crezi! Nici măcar nu ştii de ce parte eşti! Nici măcar nu ştii cine de ce parte e!

– Sunt de partea regelui, iar tu nu eşti. Asta e tot ce trebuie să ştiu.

Frost reuşise să ajungă la vitrină şi era lipit de ea, mijindu-şi ochii roz, încercând să vadă după colţ, fără să fie zărit. *Încă puţin timp, încă puţin mai departe...*

– Nu ştii nimic, schilodule! O mică învârteală cu dările, niţică mită neînsemnată, doar de asta ne-am făcut vinovaţi?

– Şi de o bagatelă precum nouă crime.

– N-am avut de ales! ţipă Kault. N-am avut încotro! Trebuia să plătim bancherii! Ne-au împrumutat banii şi trebuia să plătim! Îi plăteam de ani de zile! Valint şi Balk, nişte lipitori! Le-am dat totul, dar voiau mereu mai mult!

Valint şi Balk? Bancheri? Glokta aruncă un ochi peste penibila opulenţă.

– Se pare că ai rămas pe linia de plutire.

– Se pare! Se pare! Numai praf! Numai minciuni! Bancherii au totul! Bancherii ne au pe toţi! Le datorăm mii! Milioane! Kault râse înfundat. Dar presupun că acum nu le vor mai căpăta niciodată, ce zici?

– Nu, presupun că nu.

Kault se aplecă peste birou, cu funia atârnând şi atingând tăblia de piele.

– Vrei criminali, Glokta? Vrei trădători? Duşmani ai Regelui şi ai statului? Caută în Consiliul Închis. Caută în Casa Întrebărilor. Caută în Universitate. Caută în bănci, Glokta!

Magisterul îl văzu pe Frost, strecurându-se pe după vitrină, la nici patru paşi. Ochii i se lărgiră şi dădu să se ridice din scaun.

– Prinde-l! răcni Glokta.

Frost făcu un salt înainte, se aruncă peste birou, apucă de pulpana mişcătoare a veşmântului de ceremonie al lui Kault, în timp ce acesta se răsuci şi se azvârli spre fereastră. *Al nostru e!*

Se auzi un pârâit dezgustător când haina se sfâşie în pumnul alb al lui Frost. Kault păru încremenit în spaţiu preţ de o clipă, când toată sticla aceea scumpă se sfărâmă în jurul lui, cu cioburi

şi aşchii sclipind în aer, apoi dispăru. Funia plesni încordată.

– Tsssss! şuieră Frost, privind cu duşmănie la fereastra spartă.

– A sărit! gâfâi Jalenhorm, cu gura atârnând căscată.

– Evident! Glokta se apropie şchiopătând de birou şi luă bucata sfâşiată de pânză din mâinile lui Frost. Adunată, nu mai părea somptuoasă deloc: viu colorată, dar prost ţesută. Cine s-ar fi gândit? murmură el în barbă. Calitate proastă!

Inchizitorul şchiopătă către fereastră şi se uită prin gaura sfărâmată. Capul onorabilei Ghilde a Pânzarilor se legăna încet încoace şi încolo, la şapte metri dedesubt, cu veşmântul brodat cu aur, fluturând sfâşiat în bătaia vântului. *Haine ieftine şi ferestre scumpe. Dacă materialul ar fi fost mai rezistent, l-am fi prins. Dacă fereastra ar fi avut mai mult plumb, l-am fi prins. Vieţile atârnă de asemenea întâmplări.* Jos, în stradă, o mulţime îngrozită se aduna deja arătând, bolborosind, privind în sus la trupul spânzurat. O femeie ţipă. *Teamă sau exaltare? Sună la fel.*

– Locotenente, vrei să fii aşa de bun să cobori şi să împrăştii oamenii? Apoi putem să tăiem funia prietenului nostru şi să-l luăm cu noi. Jalenhorm îl privi cu ochi goi. Mort sau viu, mandatul regelui trebuie executat.

– Da, desigur.

Ofiţerul voinic îşi şterse sudoarea de pe frunte şi se îndreptă, clătinându-se uşor, spre uşă.

Glokta se întoarse din nou spre fereastră şi se uită în jos, la cadavrul care se legăna încet. Ultimele cuvinte ale Magisterului Kault îi răsunară în minte.

Caută în Consiliul Închis. Caută în Casa Întrebărilor. Caută în Universitate. Caută în bănci, Glokta!

Trei semne

West se prăbuşi în fund, cu una dintre arme alunecându-i din mâini şi peste pietrele de pavaj.

– Asta e o tuşă! strigă Mareşalul Varuz. Categoric, o tuşă! Bine luptat, Jezal, bine luptat!

West începea să se sature să piardă. Era mai puternic decât Jezal şi mai înalt, cu o mai mare amplitudine în mişcare, dar micul ticălos fudul era iute. Al naibii de iute şi devenea tot mai iute. Cunoştea, de-acum, mai mult sau mai puţin, toate trucurile lui West şi, dacă o ţinea tot aşa, în curând avea să-l bată de fiecare dată. Jezal ştia şi el asta. Avea un zâmbet de enervantă îngâmfare pe faţă când îi întinse mâna lui West şi îl ajută să se ridice de la pământ.

– Aşa mai merge! Varuz se plesni cu băţul peste picior, de încântare. S-ar putea chiar să ne alegem cu un campion, ce zici, maiorule?

– Foarte posibil, domnule, zise West, frecându-şi cotul, învineţit şi zvâcnind de pe urma căzăturii. Se uită pieziş la Jezal, care se desfăta în căldura elogiului Mareşalului. Dar nu trebuie să ne-o luăm în cap!

– Nu, domnule! zise Jezal cu emfază.

– Nu, într-adevăr, spuse Varuz. Maiorul West e un luptător capabil, desigur, iar tu eşti privilegiat să-l ai drept partener, dar, ei bine – şi îi zâmbi larg lui West – duelul e un sport pentru tineri, ce zici, maiorule?

– Fireşte că aşa e, domnule, murmură West. Un sport pentru tineri.

– Bremer dan Gorst, bănuiesc, va fi un alt fel de adversar, ca şi ceilalţi din Turnirul de anul acesta. Mai puţin din iscusinţa unui soldat bătrân, dar mai mult din vigoarea tinereţii, ce zici, West?

La cei treizeci de ani ai săi, West se simţea încă destul de viguros, dar n-avea rost să-l contrazică. Ştia că nu fusese niciodată cel mai înzestrat săbier din lume.

– Ai făcut progrese mari în ultima lună, mari progrese. Ai o şansă, dacă poţi să-ţi menţii concentrarea. Ai, categoric, o şansă! Ai făcut o treabă bună! Ne vedem cu toţii mâine.

Şi cu aceasta bătrânul Mareşal părăsi ţanţoş curtea însorită.

West se duse până la arma-i rătăcită, care zăcea lângă zid, pe

pietrele pavajului. Şoldul îl mai durea şi acum din pricina căzăturii şi fu nevoit să se aplece cu greu ca s-o ia.

– Trebuie să plec şi eu, zise el printre dinţi, în timp ce se ridică, încercând să-şi ascundă disconfortul cât putea mai bine.

– Treburi importante?

– Mareşalul Burr a cerut să mă vadă.

– Va fi război, aşadar?

– Poate, habar n-am. West îl cercetă pe Jezal de sus până jos. Acesta îi evita privirea, dintr-un anumit motiv. Şi tu? Ce-ai de gând să faci astăzi?

Jezal se juca acum cu armele sale.

– Ăă, n-am planificat nimic… nu chiar.

Ridică pe furiş privirea. Pentru un luptător atât de bun, era un mincinos lamentabil. West simţi fiori de îngrijorare.

– Ardee n-are, din întâmplare, vreo legătură cu lipsa ta de planuri, nu-i aşa?

– Ăă…

Fiorii deveniră palpitaţii reci.

– Ei, bine?

– Poate! se răsti Jezal. Ei, bine… da.

West păşi direct spre bărbatul mai tânăr.

– Jezal, se auzi el spunând, încet, printre dinţii încleştaţi, sper că n-ai de gând să te culci cu sora mea.

– Ascultă…

Emoţia dădu în clocot. Mâinile lui West îl apucară pe Jezal de umăr.

– Nu, ascultă *tu,* mârâi el. N-ai să-ţi baţi joc de ea, pricepi? A mai suferit şi nu vreau s-o mai văd rănită. Nici de tine, nici de nimeni! N-am să înghit una ca asta! Să nu te joci cu ea, m-auzi?

– În regulă, zise Jezal, cu faţa dintr-odată palidă. În regulă! Nu i-am pus gând rău! Suntem doar prieteni, atâta tot. Îmi place! Nu cunoaşte pe nimeni aici şi… poţi avea încredere în mine… nu-i nimic rău în asta! Ah! Dă-mi drumul!

West îşi dădu seama că îl strângea pe Jezal de braţe cu toată puterea. Cum se întâmplase? Nu intenţionase decât să poarte o discuţie liniştită cu el şi acum mersese prea departe. *A mai suferit…* la naiba! N-ar fi trebuit să spună asta! Îi dădu drumul brusc şi se retrase, înghiţindu-şi furia.

– Nu vreau să te mai vezi cu ea, m-auzi?

– Stai aşa, West, cine eşti tu să…

Furia lui West începu să palpite din nou.

– Jezal! răcni el. Sunt prietenul tău, aşa că te rog! Se apropie din nou de el. Şi sunt fratele ei, aşa că te previn! Stai deoparte! Nu poate ieşi nimic bun din asta!

Jezal se lipi de zid.

– În regulă… În regulă! E sora ta!

West se întoarse şi se îndreptă cu paşi mari către galeria boltită, frecându-şi ceafa, cu capul bubuind.

Lordul Mareşal Burr şedea şi privea pe fereastră când West intră în biroul său. Un bărbat voinic, ursuz, cărnos, cu o barbă deasă, castanie, şi o uniformă simplă. West se întreba cât de proastă putea fi vestea. Dacă faţa Mareşalului era un indiciu, atunci era, într-adevăr, o veste foarte proastă.

– Maior West, zise el, privindu-l încruntat pe sub sprâncenele grele. Mulţumesc că ai venit.

– Cu plăcere, domnule.

West observă pe masă, lângă perete, trei cutii butucănoase de lemn. Burr văzu că se uită la ele.

– Daruri, zise el cu amărăciune, de la amicul nostru din Nord, Bethod.

– Daruri?

– Pentru rege, se pare. Mareşalul se încruntă, sugându-şi dinţii. De ce nu te uiţi la ce ne-a trimis, maiorule?

West se apropie de masă, întinse mâna şi deschise cu prudenţă capacul uneia dintre cutii. Un miros neplăcut se revărsă afară, ca de carne putrezită, dar înăuntru nu era nimic decât pământ brun. Deschise următoarea cutie. Mirosul era şi mai urât. Alt pământ brun, lipit de pereţii interiori şi nişte păr, nişte şuviţe de păr galben. West înghiţi, ridică privirea către încruntatul Lord Mareşal.

– Asta e tot, domnule?

Burr pufni.

– Bine-ar fi: Restul a trebuit să-l îngropăm.

– Să-l îngropaţi?

Mareşalul luă o coală de hârtie de pe birou.

– Căpitanul Silber, căpitanul Hoss, colonelul Arinhorm. Numele astea îţi spun ceva?

Pe West îl luă cu ameţeli. Mirosul acela! Îi reamintea oarecum de Gurkhul, de câmpul de luptă.

– Pe colonelul Arinhorm îl ştiu din auzite, bâigui el, holbându-se la cele trei cutii. E comandantul garnizoanei de la Dunbrec.

– A fost, îl corectă Burr, şi ceilalţi doi au fost la comanda unor mici avanposturi din apropiere, pe graniţă.

– Pe graniţă? şopti West, ghicind deja ce avea să urmeze.

– Capetele lor, maiorule. Oamenii Nordului ne-au trimis capetele lor! West înghiţi, uitându-se la firele de păr blond lipite în interiorul cutiei. Trei semne, au zis. Când va veni vremea. Burr se ridică din scaun şi rămase în picioare, privind pe fereastră. Avanposturile n-au fost nimic: construcţii de lemn, în cea mai mare parte, o palisadă, şanţuri şi aşa mai departe. Prost apărate. Fără mare importanţă strategică. Dunbrecul e altă treabă.

– Are sub stăpânire vadurile de pe Şuvoiul Alb, zise West stupefiat, cea mai bună cale de ieşire din Englia.

– Sau de intrare. Un punct vital. S-au cheltuit timp şi resurse considerabile pentru zidurile de apărare de acolo. S-au folosit cele mai noi proiecte, cei mai buni arhitecţi ai noştri. O garnizoană de trei sute de oameni, cu provizii de muniţie şi hrană cât pentru un an întreg de asediu. Era considerat impenetrabil, pilonul central al planurilor noastre pentru apărarea frontierei. Burr se încruntă şi pe puntea nasului îi apărură şanţuri adânci. S-a dus.

Pe West începuse din nou să-l doară capul.

– Când, domnule?

– Asta e întrebarea. Trebuie să se fi întâmplat cu cel puţin două săptămâni în urmă, ca aceste „daruri” să fi putut ajunge la noi. Se spune că sunt defetist, zise Burr cu amărăciune, dar cred că oamenii Nordului au cale liberă şi că au cucerit deja jumătate din Englia de Nord. O comunitate minieră sau două, mai multe colonii de deţinuţi, nimic de importanţă majoră, până acum, niciun oraş despre care să se vorbească. Dar se apropie, West, şi încă repede, poţi fi sigur. Nu trimiţi capete duşmanilor tăi şi apoi aştepţi politicos răspunsul.

– Ce măsuri se iau?

– Extrem de puţine! Englia clocoteşte, desigur, Lordul Guvernator Meed adună toţi oamenii, hotărât să pornească în marş şi să-l înfrângă pe Bethod de unul singur, idiotul. Rapoarte diferite plasează oamenii Nordului oriunde şi pretutindeni, cu o mie de oameni sau o sută de mii. Porturile sunt sufocate de civili disperaţi să scape, abundă zvonurile despre spioni şi criminali care umblă liberi prin ţară şi gloate care caută cetăţeni cu sânge nordic şi îi bat, îi jefuiesc, sau mai rău. Pe scurt, e un haos. Între timp, noi stăm aici pe fundurile noastre grase, aşteptând.

– Dar… n-am fost preveniţi? N-am ştiut?

– Ba da, fireşte – Burr îşi aruncă mâna groasă în aer – dar nimeni n-a luat-o foarte în serios, îţi vine să crezi! Un afurisit de sălbatic vopsit se înjunghie în sala Consiliului Deschis, ne provoacă în faţa regelui şi nimeni nu face nimic! Conducere reprezentativă! Fiecare trage în direcţia lui. Nu poţi decât să reacţionezi, niciodată să te pregăteşti! Mareşalul tuşi, râgâi şi scuipă pe jos. Pfui! La naiba! Indigestie blestemată!

Se aşeză înapoi pe scaun, masându-şi nefericit stomacul.

West nu ştia ce să zică.

– Cum procedăm? mormăi el.

– Ni s-a ordonat să ne ducem imediat în Nord, adică de îndată ce poate fi cineva convins să-mi dea oameni şi arme. Regele, adică beţivul ăla de Hoff, mi-a poruncit să-i îngenunchez pe aceşti oameni ai Nordului. Douăsprezece regimente ale Armatei Regelui – şapte de infanterie şi cinci de cavalerie, să fie îngroşate cu recruţi din rândul aristocraţiei şi ce-a mai lăsat Anglia neatins înainte să ajungem noi acolo.

West se foi stânjenit în scaun.

– Ar trebui să fie o armată copleşitoare.

– Ha! mârâi Mareşalul. Ar face bine să fie. E tot ce avem, mai mult sau mai puţin, şi asta mă îngrijorează. West se încruntă. Dagoska, maiorule. Nu putem să înfruntăm gurkienii şi oamenii Nordului deodată.

– Dar, domnule, gurkienii n-ar risca un război atât de curând, nu-i aşa? Credeam că totul e doar trăncăneală.

– Aşa sper, aşa sper. Burr mişcă absent nişte hârtii pe birou. Dar acest nou împărat, Uthman, nu e ceea ce ne aşteptam. Era mezinul, dar când a aflat de moartea tatălui său… şi-a sugrumat toţi fraţii. I-a sugrumat cu mâna lui, zic unii. Uthman-ul-Dosht, aşa i se spune. Uthman cel Nemilos. Şi-a declarat intenţia de a recuceri Dagoska. Vorbe goale, poate. Sau poate nu. Burr îşi ţuguie buzele. Se spune că are iscoade peste tot. Poate chiar în clipa asta află despre necazurile noastre în Anglia, poate chiar în clipa asta se pregăteşte să profite de slăbiciunea noastră. Trebuie să isprăvim rapid cu aceşti oameni ai Nordului. Foarte rapid. Douăsprezece regimente şi recruţi din rândul nobilimii. Şi, din acest punct de vedere, nici că se putea un moment mai prost.

– Domnule?

– Afacerea cu pânzarii. O afacere proastă. Unii dintre marii

nobili au fost ţepuiţi. Brock, Isher, Barezin şi alţii. Acum îşi târâie picioarele cu recruţii. Cine ştie ce ne vor trimite sau când! Probabil o ceată de cerşetori lihniţi de foame, neînarmaţi, un pretext să-şi cureţe ţinutul de căzături. O gloată inutilă şi guri în plus de hrănit, de îmbrăcat, de înarmat, iar nouă ne lipsesc cu disperare ofiţerii buni.

– Am câţiva oameni buni în batalionul meu.

Burr zvâcni nerăbdător.

– Oameni buni, da! Oameni cinstiţi, oameni entuziaşti, dar fără experienţă! Cei mai mulţi dintre cei care au luptat în Sud n-au amintiri plăcute. Au părăsit armata şi n-au de gând să se întoarcă. Ai văzut cât de tineri sunt astăzi ofiţerii? Suntem o afurisită de şcoală de perfecţionare! Iar acum Alteţa Sa Prinţul şi-a exprimat interesul pentru un post de comandă. Nici măcar nu ştie de unde se apucă sabia, dar i-a căşunat să se umple de glorie şi nu-l pot refuza!

– Prinţul Raynault?

– Bine-ar fi! strigă Burr. Raynault chiar ar putea fi cât de cât folositor. Despre Ladisla vorbesc eu! Să comande o divizie! Un om care cheltuieşte lunar o mie de mărci pe haine! Indisciplina lui e notorie! Am auzit spunându-se că a siluit mai multe slujnice din palat, dar că Arhilectorul a reuşit să le reducă la tăcere.

– Nu poate fi adevărat, zise West, deşi, de fapt, auzise şi el asemenea zvonuri.

– Moştenitorul tronului, pus în pericol, când sănătatea regelui e şubredă? O idee absurdă! Burr se ridică, sughiţând şi cutremurându-se. La naiba cu stomacul ăsta! Se îndreptă către fereastră şi privi încruntat peste Agriont. Ei au impresia că e o problemă uşoară, spuse Burr cu glas scăzut. Cei din Consiliul Închis. O scurtă plimbare în Englia, isprăvită înainte de prima zăpadă. În ciuda acestui şoc cu Dunbrecul. Nu învaţă niciodată. Au spus acelaşi lucru despre războiul nostru cu gurkienii şi aproape ne-a distrus. Aceşti oameni ai Nordului nu sunt primitivii care cred ei. Am luptat cu mercenari nordici în Starikland: oameni aspri, obişnuiţi cu vieţi aspre, crescuţi în război, neînfricaţi şi îndărătnici, experţi în lupta în munţi, în păduri, în frig. Nu urmează regulile noastre, nici măcar nu le înţeleg. Vor aduce pe câmpul de luptă o violenţă şi o sălbăticie care i-ar face pe gurkieni să roşească. Burr se întoarse de la fereastră, privindu-l din nou pe West. Tu te-ai născut în Englia, nu-i aşa, maiorule?

– Da, domnule, în sud, lângă Ostenhorm. Acolo era ferma familiei mele, înainte de moartea tatălui meu…

Glasul i se stinse.

– Ai fost crescut acolo?

– Da.

– Atunci cunoşti ţinutul?

West se încruntă.

– În regiunea aceea, domnule, dar n-am mai fost de…

– Îi cunoşti pe aceşti oameni ai Nordului?

– Pe unii. Mai sunt mulţi care trăiesc în Englia.

– Le vorbeşti limba?

– Da, puţin. Dar ei vorbesc multe…

– Bun. Încerc să adun nişte oşteni, oameni buni pe care mă pot bizui să-mi urmeze ordinele şi vreau ca această armată a noastră să nu se destrame înainte să apuce să vină în contact cu inamicul.

– Desigur, domnule. West îşi stoarse creierii. Căpitanul Luthar e un ofiţer capabil şi inteligent. Locotenentul Jalenhorm…

– Aş! strigă Burr, dând din mână a pagubă. Îl ştiu pe Luthar, băiatul e un idiot! Genul de copil vioi despre care vorbeam! De tine am nevoie, West!

– De mine?

– Da, de tine! Mareşalul Varuz, nimeni altul decât cel mai celebru oştean al Uniunii, ţi-a făcut o recomandare extrem de favorabilă. Spune că eşti un ofiţer deosebit de devotat, de tenace şi de muncitor. Exact calităţile de care am nevoie! Ca locotenent, ai luptat în Gurkhul sub comanda colonelului Glokta, nu-i aşa?

West înghiţi.

– Păi, da.

– Şi e bine cunoscut faptul că ai pătruns primul în Ulrioch!

– Ei, bine, printre primii. Am…

– Ai condus oamenii pe câmpul de luptă şi curajul tău e mai presus de orice îndoială! Nu-i nevoie să fii modest, domnule maior, eşti omul de care am nevoie! Burr se aşeză, cu un zâmbet pe faţă, convins că îşi atinsese ţinta. Râgâi din nou, ridicând mâna. Scuze… afurisita de indigestie!

– Domnule, pot să vorbesc pe şleau?

– Nu sunt vreun curtean, West. Trebuie să vorbeşti întotdeauna pe şleau cu mine. Ţi-o cer!

– O numire în comandamentul unui Lord Mareşal, domnule, trebuie să înţelegeţi! Sunt fiul unui gentilom. Un om de rând. Am

şi aşa dificultăţi în a câştiga respectul tinerilor ofiţeri, în calitate de comandant de batalion. Oamenii cărora ar trebui să le dau ordine, domnule, dacă aş fi în comandamentul dumneavoastră, oameni de vază, cu sânge nobil… Se opri, aşteptând. Mareşalul îl privi absent. Nu vor permite una ca asta!

Sprâncenele lui Burr se împreunară.

– Să permită?

– Orgoliul nu le-o va îngădui, domnule.

– La naiba cu orgoliul lor! Burr se apropie, cu ochii săi întunecaţi fixaţi pe chipul lui West. Acum ascultă-mă, şi ascultă-mă cu atenţie: Vremurile se schimbă. N-am nevoie de oameni cu sânge nobil. Am nevoie de oameni capabili să planifice şi să organizeze, să dea ordine şi să le urmeze. Nu-şi vor găsi loc în armata mea cei care nu pot face aşa cum li se spune, indiferent cât sunt de nobili. Ca membru al comandamentului meu, mă reprezinţi pe mine şi nu vei fi dispreţuit sau nesocotit. Râgâi brusc şi izbi cu pumnul în masă. Am să am grijă de asta! răcni el. Vremurile se schimbă! Poate că unii nu miros încă asta, dar în curând o vor face! West îl privea fără grai. În orice caz – şi Burr flutură o mână, în semn de respingere – nu mă consult cu tine, te informez. Aceasta este noua ta numire. Regele tău are nevoie de tine, ţara ta are nevoie de tine şi asta e tot. Ai cinci zile să predai comanda batalionului tău.

Şi Lordul Mareşal se întoarse la hârtiile lui.

– Da, domnule, bolborosi West.

Închise uşa pe bâjbâite în urma lui, cu degetele amorţite, şi porni încet de-a lungul culoarului, cu privirea în podea. Război. Război în Nord. Dunbrecul căzut, oamenii Nordului umblând în voie prin Englia. Ofiţerii alergau în jurul lui. Cineva trecu în goană pe lângă el, dar el nici nu observă. Erau oameni în pericol, în pericol de moarte! Oameni pe care-i cunoştea, poate, vecini de acasă. Se purtau lupte chiar acum, între graniţele Uniunii! West îşi scărpină bărbia. Acest război ar putea fi un lucru cumplit. Chiar mai rău decât fusese conflictul cu Gurkhul, iar el avea să fie în miezul lui. Un loc în comandamentul Lordului Mareşal. El? Collem West? Un om de rând? Încă nu-i venea să creadă.

West simţi un tainic, vinovat, licăr de satisfacţie. Tocmai pentru o asemenea numire muncise ca un câine în toţi aceşti ani. Dacă se descurca bine acolo, cine ştie unde ar putea ajunge. Războiul era un lucru rău, un lucru îngrozitor, fără îndoială. Simţi că zâmbeşte. Un lucru îngrozitor. Dar tocmai lucrul care ar putea

să-l ridice.

Prăvălia de costume

Puntea pârâia şi se mişca sub picioarele sale, pânza de vele flutura domol, păsările mării se adunau şi ţipau în aerul sărat.

– N-aş fi crezut vreodată că voi vedea aşa ceva, murmură Logen.

Oraşul era o imensă semilună albă, desfăşurându-se împrejurul golfului larg, albastru, răsfirându-se peste numeroase poduri, minuscule în zare, şi pe insulele stâncoase din mare. Ici şi colo, prin talmeş-balmeşul de clădiri se conturau parcuri verzi, iar firişoarele gri ale râurilor şi canalelor străluceau în soare. Erau şi ziduri, presărate cu turnuri, împrejmuind hotarul îndepărtat al oraşului şi ţâşnind semeţe prin învălmăşeala de case. Logen stătea prostit, cu gura căscată, cu ochii ţâşnind de colo-colo, incapabil să cuprindă întreaga privelişte.

– Adua, şopti Bayaz. Centrul lumii. Poeţii îi spun oraşul turnurilor albe. Frumos, nu-i aşa, de la distanţă? Magul se aplecă spre el. Dar crede-mă, duhneşte când te apropii.

O cetate imensă se înălţa din interiorul oraşului, dominând cu zidurile-i albe şi drepte covorul de clădiri dimprejur, cu soarele strălucitor scânteind pe cupolele-i sclipitoare. Logen nu visase vreodată la un lucru atât de măreţ făcut de mâna omului, atât de semeţ, atât de puternic. Un turn se înălţa în văzduh, deasupra tuturor celorlalte, o aglomerare conică de pilaştri netezi, întunecaţi, care păreau să sprijine însuşi cerul.

– Şi Bethod are de gând să cotropească acest oraş? şopti el. Trebuie să fie nebun.

– Poate. Bethod, în ciuda nimicniciei şi a trufiei sale, înţelege Uniunea. Bayaz făcu semn cu capul către oraş. Se pizmuiesc unii pe alţii, toţi oamenii aceia. Poate că e o uniune, cu numele, dar se războiesc între ei pe viaţă şi pe moarte. Mărunta zâzanie pentru fleacuri. Marile războaie secrete pentru putere şi avere, şi ei numesc asta guvernare. Războaie de cuvinte, de şiretlicuri şi de viclenie, dar nu mai puţin sângeroase, prin asta. Pierderile sunt numeroase. Magul oftă. În spatele acelor ziduri strigă şi se ceartă şi se lovesc la nesfârşit, pe la spate. Vechile vrajbe nu se domolesc niciodată, ci înfloresc şi prind rădăcini, iar rădăcinile cresc mai adânc cu fiecare an care trece. Mereu a fost aşa. Ei nu sunt ca tine, Logen. Aici, un om poate să-ţi zâmbească, să te

lingușească și să te numească prieten, să-ți dea daruri cu o mână, și să te înjunghie cu cealaltă. Vei găsi ciudat acest loc.

Logen îl găsea deja cel mai ciudat loc pe care-l văzuse vreodată. Nu se mai sfârșea. Pe măsură ce corabia lor pătrundea în golf, orașul părea să crească din ce în ce mai mult. O pădure de clădiri albe, presărate cu ferestre întunecate, înconjurându-i din toate părțile, acoperind dealurile cu acoperișuri și turnuri, îngrămădindu-se, zid lângă zid, înghesuindu-se către apa de la țărm.

Corăbii și bărci de tot felul se luau la întrecere în golf, umflându-și pânzele, cu echipajele strigând peste zgomotul talazurilor, alergând pe punți și mișunând printre tachelaje. Unele erau mai mici chiar decât micul lor velier cu două catarge. Altele erau cu mult mai mari. Logen privi uluit, cu gura căscată, o imensă ambarcațiune care brăzda apele spre ei, înălțând stropi scânteietori la prora. Un munte de lemn, plutind prin cine știe ce vrajă a mării. Corabia trecu, lăsându-i să se legene în urmă, dar mai erau altele și altele, acostate la nenumăratele cheiuri înșirate de-a lungul țărmului.

Umbrindu-și ochii cu mâna, Logen începu să distingă oameni pe întinsele docuri. Începu și să-i audă, un vacarm îndepărtat de glasuri strigând, de care huruind și de mărfuri troncănind pe pământ. Erau sute de siluete minuscule, roind printre corăbii și clădiri, ca niște furnici negre.

– Câți oameni locuiesc aici? întrebă el cu glas șoptit.

– Mii. Bayaz ridică din umeri. Sute de mii. Oameni din fiecare țară din Cercul Lumii. Aici sunt oameni ai Nordului, kantici tuciurii din Gurkhul și de mai departe. Oameni din Vechiul Imperiu, din Vestul Îndepărtat și negustori din Orașele Libere ale Styriei. Și alții, din locuri încă și mai îndepărtate – din Cele O Mie de Insule, din îndepărtatul Suljuk, din Thond, unde încă e venerat soarele. Alții care nu pot fi numărați – trăind, murind, muncind, înmulțindu-se, cățărându-se unul deasupra celuilalt. Bine ai venit – și Bayaz își deschise larg brațele să cuprindă monstruosul, frumosul și nesfârșitul oraș – în civilizație!

Sute de mii. Logen se căznea să înțeleagă. Sute… de mii. Pot exista atât de mulți oameni în lume? Privea pierdut orașul, de jur împrejurul lui, întrebându-se, frecându-se la ochii ce-l dureau. Cum ar putea să arate o sută de mii de oameni?

O oră mai târziu știa.

Doar în timpul luptei mai fusese Logen vreodată atât de

strivit, de împrejmuit, de înghesuit de alţi oameni. Era ca o bătălie, aici, pe docuri – ţipetele, furia, îmbulzeala, teama şi confuzia. O bătălie în care nimeni nu arăta pic de milă şi care nu avea nici sfârşit, nici învingători. Logen era obişnuit cu cerul deschis, cu aerul din jurul lui, cu propria companie. Pe drum, când Bayaz şi Quai călăriseră aproape de el, se simţise strâmtorat. Acum avea oameni în toate părţile, împingându-se, înghiontindu-se, ţipând. Sute! Mii! Sute de mii! Oare chiar puteau fi oameni cu toţii? Oameni ca el, cu gânduri şi toane şi visuri? Feţele se iveau şi treceau în goană – morocănoase, îngrijorate, încruntate, prinse în vârtejul ameţitor de culori. Logen înghiţea, clipea. Avea gâtul cumplit de uscat. Capul i se învârtea. Acesta era iadul, cu siguranţă. Ştia că merita să fie aici, dar nu-şi amintea să fi murit.

– Malacus! şuieră el cu disperare. Ucenicul privi împrejur. Opreşte-te o clipă! Logen îşi desfăcu gulerul, încercând să lase aerul să pătrundă. Nu pot respira!

Quai rânji.

– Poate că e din pricina mirosului.

Era posibil. Docurile miroseau îngrozitor, fără doar şi poate. Duhoarea de peşte împuţit, de mirodenii scârboase, de fructe putrede, de bălegar proaspăt, de cai asudaţi, de catâri şi oameni, amestecate şi sporite sub soarele fierbinte şi devenite de departe mai insuportabile decât fiecare în parte.

– Mişcă!

Un umăr îl dădu cu brutalitate pe Logen la o parte şi dispăru.

Se sprijini de zidul soios şi îşi şterse sudoarea de pe faţă. Bayaz zâmbea:

– Nu e ca vastul şi pustiul Nord, ai, Nouădegete?

– Nu.

Logen privi oamenii trecând buluc pe lângă el, caii, carele, nesfârşitele feţe. Un om îl privi cu suspiciune, când trecu pe lângă el. Un băiat arătă către el şi strigă ceva. O femeie cu un coş îl ocoli cu grijă, ridicând o privire temătoare şi îndepărtându-se în grabă. Acum avea un moment să se gândească: cu toţii se uitau, îl arătau cu degetul, se holbau şi nu păreau bucuroşi să-l vadă.

Logen se aplecă spre Malacus:

– Sunt temut şi urât pe tot cuprinsul Nordului. Nu-mi place asta, dar ştiu de ce. Un grup ursuz de marinari îl privi cu ochi aspri, şuşotind. Îi urmări, nedumerit, până când dispărură în

spatele unei căruţe huruitoare. De ce mă urăsc aici?

– Bethod s-a mişcat repede, şopti Bayaz, privind încruntat mulţimile. Războiul său cu Uniunea a început deja. Mă tem că vom afla că Nordul nu e prea agreat în Ardua.

– Dar de unde ştiu din ce parte sunt eu?

Malacus ridică o sprânceană.

– Te faci cumva remarcat.

Logen tresări când doi tineri goniră râzând pe lângă el.

– Zău? În mijlocul acestei mulţimi?

– Doar ca un imens stâlp de poartă, murdar şi zgâriat.

– Ah! Se cercetă de sus până jos. Înţeleg.

Departe de docuri, mulţimea începea să se mai rărească, aerul devenea mai curat şi zgomotul mai potolit. Aglomeraţia, duhoarea şi gălăgia nu lipseau nici aici, dar Logen putea măcar să ia o gură de aer.

Traversară largi pieţe pavate, decorate cu plante şi statui, unde deasupra uşilor atârnau panouri de lemn viu colorate: peşti albaştri, porci roz, ciorchini violeţi de struguri, felii brune de pâine. Afară, în soare, se aflau mese şi scaune unde oamenii şedeau şi mâncau din străchini şi beau din căni verzi de sticlă. Îşi croiră drum pe străduţe înguste, unde clădirile şubrede de lemn tencuit se înclinau peste ei, aproape întâlnindu-se deasupra capetelor lor, lăsând doar o fâşie subţire de cer albastru. Cutreierară pe străzi largi, pietruite, mişunând de oameni şi mărginite de monstruoase clădiri albe. Logen se uita clipind, cu gura căscată la tot ce-l înconjura.

În nicio mlaştină, oricât de ceţoasă, în nicio pădure, oricât de deasă, nu se simţise Logen vreodată atât de pierdut. Nu avea idee în ce direcţie se afla corabia, deşi o părăsiseră cu nu mai mult de o jumătate de oră în urmă. Soarele era ascuns în spatele clădirilor impunătoare şi totul arăta la fel. Era îngrozit să nu rămână în urma lui Bayaz şi Quai în mulţime şi să se piardă pe veci. Grăbi pasul după ceafa pleşuvă a vrăjitorului, urmărindu-l până într-un spaţiu deschis. Un drum imens, mai mare decât oricare dintre cele pe care le văzuseră până acum, străjuit de palate albe în spatele unor ziduri şi porţi înalte şi mărginit de copaci străvechi.

Aici oamenii erau altfel. Aveau veşminte viu colorate, ţipătoare, croite în stiluri ciudate care nu aveau niciun rost. Femeile nici nu semănau a oameni: palide şi osoase, înfăşurate

în materiale strălucitoare, făcându-şi vânt în soarele fierbinte cu bucăţi de pânză întinse pe nişte beţe.

– Unde suntem? îi strigă el lui Bayaz.

Dacă vrăjitorul i-ar fi răspuns că erau pe lună, Logen n-ar fi fost surprins.

– Aceasta este Middleway, una dintre arterele principale ale oraşului! Trece chiar prin mijlocul Agriontului!

– Agriont.

– Fortăreaţă, palat, cazărmi, sediul guvernului. Un oraş în oraş. Inima Uniunii. Acolo mergem.

– Zău? Un grup de tineri ursuzi îl priviră pe Logen cu suspiciune, când trecu pe lângă ei. O să ne lase să intrăm?

– O, da. Dar n-o să le placă.

Logen continua să-şi croiască drum prin mulţime. Pretutindeni, soarele licărea pe ochiurile sutelor de ferestre de sticlă. Carleonul avea şi el câteva ferestre de sticlă, la clădirile cele mai impozante, cel puţin înainte de a pustii ei oraşul. Extrem de puţine după aceea, trebuia recunoscut. Extrem de puţin din orice. Copoiului îi plăcuse sunetul pe care-l făcea sticla când se spărgea. Obişnuia să împungă ferestrele cu suliţa, cu un zâmbet larg pe faţă, încântat de pocnet şi de zornăit.

Dar ăsta nu fusese nici pe departe cel mai rău lucru. Bethod dăduse oraşul pe mâna oamenilor lui vreme de trei zile. Era obiceiul lui, iar ei îl iubeau pentru asta. Logen îşi pierduse degetul în luptă cu o zi înainte şi îi închiseseră rana cu fierul înroşit. Rana a pulsat, a pulsat şi durerea îl înnebunise. De parcă pe-atunci ar fi avut nevoie de o scuză pentru violenţă. Îşi amintea duhoarea de sânge, sudoare şi fum. Ţipete, bubuituri şi râsete.

– Te rog… Logen se împiedică şi fu cât pe ce să cadă. Ceva îl ţinea de picior. O femeie, aşezată pe pământ, lângă un zid. Avea hainele murdare, jerpelite, faţa palidă, ascuţită de foame. Avea ceva în braţe. Un ghem de zdrenţe. Un copil. Te rog… Nimic altceva. Oamenii râdeau, trăncăneau şi goneau în jurul lor, ca şi cum ei nici n-ar fi fost acolo. Te rog…

– N-am nimic, mormăi el. La nu mai mult de cinci paşi, un bărbat cu joben şedea la o masă şi chicotea cu un prieten, îndopându-se dintr-o farfurie aburindă cu carne şi legume. Logen se uită de la farfuria de mâncare la femeia hămesită.

– Logen! Haide!

Bayaz îl luase de cot şi îl trăgea de acolo.

– Dar n-ar trebui…

– N-ai observat? Sunt pretutindeni. Regele are nevoie de bani, aşa că-i storc pe nobili. Nobilii îşi storc arendaşii, arendaşii storc ţăranii. Unii dintre ei, bătrânii, bolnavii, fiii şi fiicele de prisos, ei sunt stârpiţi din rădăcini. Prea multe guri de hrănit. Cei norocoşi devin hoţi sau târfe, ceilalţi sfârşesc prin a cerşi.

– Dar…

– Faceţi loc!

Logen se împletici către zid şi se lipi de el, cu Malacus şi Bayaz alături. Mulţimea se dădu la o parte şi o coloană lungă de oameni trecu greoi, păstorită de străjeri înarmaţi. Unii erau tineri, doar nişte copilandri, alţii erau foarte bătrâni. Toţi erau murdari şi zdrenţăroşi, iar câţiva dintre ei păreau sănătoşi. Vreo doi erau ologi, fără doar şi poate, şchiopătând pe lângă ceilalţi. Unul, aflat undeva în faţă, avea doar un braţ. Un trecător, într-o fabuloasă tunică purpurie, îşi ţinea un petic de pânză peste nasul încreţit, până când cerşetorii treceau târşâindu-şi picioarele.

– Ce sunt aceştia? îi şopti Logen lui Bayaz. Răufăcători?

Magul chicoti.

– Soldaţi.

Logen se holbă la ei – jegoşi, tuşind, şchiopătând, unii desculţi.

– Soldaţi? Ăştia?

– O, da. Se duc să se lupte cu Bethod.

Logen se frecă la tâmplă.

– Odată, un clan şi-a trimis cel mai slab luptător, unul zis Forley Molâul, să mă înfrunte într-un duel. Gestul lor a fost un fel de capitulare. De ce-şi trimite Uniunea oamenii cei mai slabi? Logen clătină din cap posomorât. Nu-l vor înfrânge pe Bethod cu unii ca ei.

– Vor mai trimite alţii. Bayaz îi arătă un alt grup, mai mic. Şi aceia sunt soldaţi.

– Ăia?

Era un grup de tineri înalţi, în veşminte ţipătoare din pânză roşie sau de un verde strălucitor, câţiva cu pălării neobişnuit de mari. Aceştia, cel puţin, purtau un fel de săbii, dar nu arătau a luptători. A femei luptătoare, poate. Logen se încruntă, uitându-se de la un grup la altul. Cerşetori murdari şi flăcăi în haine ţipătoare. Îi era greu să spună care erau mai ciudaţi.

Un clopoţel zornăi şi uşa se deschise, iar Logen îl urmă pe

Bayaz pe sub arcada scundă, cu Malacus după el. Prăvălia era întunecoasă, după strălucirea din stradă, şi ochii lui Logen avură nevoie de o clipă să se adapteze. De perete erau sprijinite nişte plăci de lemn, pictate copilăreşte cu imaginile unor clădiri, păduri, munţi. Lângă ele, pe nişte cuiere, erau atârnate haine ciudate: mantii vaporoase, pelerine sângerii, armuri, pălării şi coifuri imense, inele şi bijuterii, chiar şi o coroană grea. Armele ocupau un mic rastel, săbii şi suliţe bogat ornamentate. Logen păşi mai aproape, încruntându-se. Erau falsuri. Nimic nu era real. Armele erau lemn pictat, coroana era făcută din tablă scorojită, giuvaierele erau sticlă colorată.

– Ce e locul ăsta?

Bayaz aruncă un ochi la mantiile de lângă perete.

– O prăvălie de costume.

– O ce?

– Oamenii acestui oraş adoră spectacolul. Comedie, dramă, teatru de orice fel. Această prăvălie oferă recuzită pentru montarea pieselor de teatru.

– Poveşti? Logen împinse o sabie de lemn. Unii oameni au prea mult timp la dispoziţie.

Un bărbat scund, dolofan, îşi făcu apariţia pe o uşă din spatele prăvăliei, cercetându-i cu suspiciune pe Bayaz, Malacus şi Logen.

– Vă pot ajuta, domnilor?

– Desigur. Bayaz păşi în faţă, trecând fără niciun efort la limba comună. Punem în scenă o piesă şi avem nevoie de nişte costume. Înţelegem că eşti cel mai mare negustor de costume de teatru din întregul Adua.

Negustorul zâmbi nervos, măsurându-le cu privirea chipurile murdare şi veşmintele mânjite de pe urma călătoriei.

– Adevărat, adevărat, dar… ăă… calitatea e scumpă, domnilor.

– Banii nu intră în discuţie. Bayaz scoase o pungă dolofană şi o azvârli absent pe tejghea.

Punga se deschise, fleşcăindu-se, şi monedele grele de aur se împrăştiară peste tejgheaua de lemn. Ochii negustorului se luminară de un foc tainic.

– Desigur! La ce anume v-aţi gândit?

– Am nevoie de o mantie magnifică, pe potriva unui mag, a unui mare vrăjitor sau aşa ceva. Ceva cu un aer ezoteric, fireşte. Pe urmă, ceva similar, dar mai puţin impresionant, pentru un ucenic. În sfârşit, avem nevoie de ceva pentru un războinic

măreţ, un prinţ al îndepărtatului Nord. Ceva cu blană, îmi închipui.

– N-ar trebui să fie o problemă. Am să văd ce avem.

Negustorul dispăru pe uşa din spatele tejghelei.

– Ce-i toată aiureala asta? întrebă Logen.

Vrăjitorul rânji.

– Aici, oamenii se nasc cu statutul lor. Au oameni de rând care să lupte, să lucreze pământul, să facă treaba. Au boiernaşii, să facă negoţ, să construiască şi să gândească. Au nobilimea, să deţină pământul şi să dea ordine celorlalţi. Au regalitate. Bayaz aruncă o privire spre coroana de tablă – am uitat exact de ce. În Nord, te poţi ridica până unde te pot duce meritele. Uită-te numai la prietenul nostru comun, Bethod. Aici nu e aşa. Un om se naşte la locul lui şi e de aşteptat să rămână acolo. Trebuie să dăm impresia că venim cu adevărat dintr-un loc de seamă, dacă vrem să fim luaţi în serios. Îmbrăcaţi aşa cum suntem, n-am trece nici de porţile Agriontului.

Negustorul îl întrerupse, reapărând pe uşă, cu braţele încărcate de pânzeturi strălucitoare.

– O pelerină mistică, pentru cel mai puternic dintre vrăjitori. Folosită anul trecut pentru un Juvens într-o punere în scenă a *Sfârşitului Imperiului,* în timpul festivalului primăverii. Este, dacă mi-e îngăduit s-o spun, una dintre cele mai bune creaţii ale mele.

Bayaz ridică bucata sclipitoare de pânză purpurie în lumina palidă, privind-o cu admiraţie. Diagrame ezoterice, inscripţii mistice şi simboluri ale soarelui, lunii şi stelelor, scânteind în fire de argint.

Malacus îşi trecu o mână peste pânza strălucitoare a propriului său veşmânt ridicol.

– Nu cred că te-ai fi grăbit aşa să mă iei în răspăr, dacă aş fi sosit la focul tău de tabără astfel îmbrăcat, ce zici, Logen?

Logen tresări.

– Ba poate că da.

– Iar aici avem un splendid exemplar de veşmânt barbar! Negustorul ridică pe tejghea o tunică din piele neagră, ornată cu arabescuri de alamă lucitoare, tivită cu o împletitură inutilă de zale delicate. Făcu semn către mantia de blană a aceleiaşi costumaţii. Aceasta e din samur veritabil!

Era o haină grotescă, ce nu oferea nici căldură, nici protecţie.

Logen îşi încrucişă mâinile peste vechea-i tunică.

– Crezi că am să port asta?

Negustorul înghiţi nervos.

– Trebuie să-l iertaţi pe prietenul meu, zise Bayaz. E un actor de modă nouă. Crede în contopirea totală cu rolul.

– Chiar aşa? scânci bărbatul, cercetându-l pe Logen de sus până jos. Oamenii Nordului sunt… presupun… moderni.

– Categoric. O declar cu tărie, Maestrul Nouădegete este cel mai bun în ceea ce face. Bătrânul vrăjitor îl împunse pe Logen în coaste. Cel mai bun. Am văzut-o.

– Dacă spuneţi… Negustorul părea departe de a fi convins. Aş putea să întreb ce puneţi în scenă?

– O, e o piesă nouă. Bayaz îşi lovi tâmpla capului pleşuv cu un deget. Încă lucrez la detalii.

– Serios?

– Într-adevăr. E mai mult o scenă, decât o piesă întreagă. Aruncă o privire înapoi la mantie, admirând felul în care lumina scânteia pe simbolurile ezoterice. O scenă în care Bayaz, Întâiul dintre Magi, îşi preia în sfârşit locul în Consiliul Închis.

– A! negustorul clătină cunoscător din cap. O piesă politică. O satiră muşcătoare, poate? Va avea un ton comic sau unul dramatic?

Bayaz se uită cu coada ochiului la Logen:

– Asta rămâne de văzut.

Barbari la poartă

Jezal străbătu în goană aleea de lângă şanţul cu apă, făcându-şi turul Agriontului de fiecare zi, cu picioarele bubuind pe dalele roase, cu imensul zid alb alunecând fără sfârşit la dreapta lui, un turn după altul. De când se lăsase de băut, condiţia sa fizică se îmbunătăţise considerabil. Nici măcar nu răsufla greu. Era devreme şi străzile oraşului erau aproape goale. Trecătorii răzleţi ridicau privirea spre el, poate chiar îi strigau un cuvânt de încurajare, dar Jezal nici nu-i observa. Avea ochii aţintiţi spre apa ce scânteia şi clipocea, iar mintea îi era în altă parte.

La Ardee? Unde altundeva îi fusese vreodată? Presupusese, după acea zi când West îl avertizase să stea deoparte, după ce încetase să se mai vadă cu ea, că gândurile i se vor îndrepta în curând spre alte lucruri şi spre alte femei. Se dedicase cu hotărâre antrenamentelor, încercase să arate interes faţă de îndatoririle sale de ofiţer, dar se pomeni incapabil să se concentreze, iar alte femei îi păreau acum fiinţe insipide, anoste, plicticoase. Lungile alergări, exerciţiile monotone cu drugul şi bârna ofereau minţii sale vaste posibilităţi să hoinărească. Lâncezeala serviciului militar pe timp de pace era încă şi mai rea: să citeşti hârtii plicticoase, să stai de strajă lângă lucruri care nu trebuie păzite. Atenţia îi aluneca, inevitabil, şi în clipa următoare ea era acolo.

Ardee, în veşminte simple, ţărăneşti, îmbujorată şi transpirată de munca grea a câmpului. Ardee în găteli de prinţesă, scânteind de giuvaiere. Ardee scăldându-se în lacurile din pădure, cu el privind-o din tufişuri. Ardee cuviincioasă şi sfioasă, privind timidă pe sub gene. Ardee o târfă lângă docuri, făcându-i semn din pragul unei uşi soioase. Fanteziile erau de o diversitate infinită, dar toate se sfârşeau în acelaşi fel.

Turul de o oră al Agriontului era gata şi paşii lui Jezal bubuiră peste pod şi înapoi pe poarta sudică.

Jezal trată gărzile cu porţia zilnică de indiferenţă, tropăi prin tunel şi în susul rampei lungi care urca în fortăreaţă, pe urmă coti către curte, unde trebuia să îl aştepte Mareşalul Varuz. În tot acest timp, Ardee îi scormonea un colţ al minţii.

Nu că n-ar fi avut la ce altceva să se gândească. Turnirul era acum aproape, foarte aproape. Curând avea să lupte în

aclamaţiile mulţimii, în mijlocul căreia se vor afla familia şi prietenii lui. Turnirul putea să-i aducă renumele… sau să i-l distrugă. Ar fi trebuit să zacă treaz în noapte, încordat şi transpirat, muncindu-şi mintea la nesfârşit cu figuri de scrimă, antrenamente şi arme. Cu toate acestea, cumva, nu la asta se gândea el în pat.

Apoi, era un război în desfăşurare. Aici, pe aleile însorite ale Agriontului, era uşor să uiţi că Englia fusese invadată de hoarde de barbari băloşi. Jezal avea să meargă curând în Nord, să-şi conducă compania în bătălie. Iată, desigur, un gând care să-ţi umple timpul. Nu era, oare, războiul o treabă periculoasă? Jezal putea să fie rănit, schilodit sau chiar ucis. Încercă să-şi evoce chipul diform, crispat, pictat al lui Fenris cel Temut. Legiuni de sălbatici care coborau răcnind asupra Agriontului. Era o treabă îngrozitoare, o treabă periculoasă şi înfricoşătoare.

Hm.

Ardee venea din Englia. Ce-ar fi, să zicem, dacă ar cădea în mâinile oamenilor Nordului? Jezal ar alerga s-o salveze, desigur. N-ar fi rănită. Ei, bine, nu grav. Poate că veşmintele i-ar fi puţin sfâşiate, aşa mai merge? Fără doar şi poate, ar fi speriată, recunoscătoare. El ar fi încântat s-o consoleze, fireşte. Poate chiar ar leşina? Ar trebui s-o ducă în braţe, cu capul lipit de umărul lui. Poate că ar trebui s-o aşeze pe pământ şi să-i desfacă veşmintele. Buzele li s-ar putea întâlni, doar o uşoară atingere, ale ei s-ar putea deschide puţin, apoi…

Jezal se împiedică în drum. Între picioare i se stârnea o senzaţie plăcută. Plăcută, dar nicidecum compatibilă cu o alergare vioaie. Era acum aproape în curte şi aşa ceva n-ar merge la antrenamentul de scrimă. Aruncă o privire disperată împrejur, căutând ceva care să-i abată gândurile şi aproape că-şi înghiţi limba. Maiorul West stătea lângă zid, îmbrăcat în haine de scrimă şi privindu-l cum se apropie, cu o expresie neobişnuit de îndârjită. Preţ de o clipă, Jezal se întrebă dacă prietenul lui ar putea să-şi dea seama la ce se gândea. Înghiţi în sec, vinovat, simţind sângele năvălindu-i în faţă. West n-avea cum să ştie, n-avea. Dar ceva îl nemulţumea profund.

– Luthar, mârâi el.

– West.

Jezal îşi cercetă pantofii. Nu se înţelegeau prea bine de când West intrase în comandamentul Lordului Mareşal Burr. Jezal încerca să se bucure pentru el, dar nu putea să scape de

sentimentul că el era mai indicat pentru acel post. Avea o obârşie excelentă, în definitiv, cu sau fără experienţă pe câmpul de luptă. Apoi, Ardee plana şi acum între ei, şi acel neplăcut, gratuit, avertisment. Toată lumea ştia că West pătrunsese primul în Ulrioch. Toată lumea ştia că era al naibii de temperamental. Asta i se păruse întotdeauna fascinant lui Jezal, până când nu se găsise pe picior greşit.

– Varuz aşteaptă. West îşi desfăcu braţele şi se îndreptă cu paşi mari către galeria acoperită. Şi nu e singur.

– Nu e singur?

– Mareşalul crede că trebuie să te obişnuieşti cu publicul.

Jezal se încruntă.

– Sunt surprins că interesează pe cineva, în condiţiile actuale, cu războiul şi toate astea.

– Vei fi surprins. Lupta şi duelul şi toate lucrurile războinice sunt în mare vogă. Toată lumea poartă sabie în zilele astea, chiar dacă n-a scos niciodată vreuna din teacă. Există o adevărată febră a Turnirului, crede-mă.

Jezal clipi când pătrunseră în curtea strălucitoare. O tribună de bănci provizorii fusese ridicată în grabă de-a lungul unui zid, înţesată de la un capăt la altul de oameni, şaizeci sau mai mulţi.

– Şi iată-l! strigă Mareşalul Varuz.

Urmă un val de aplauze politicoase. Jezal se simţi zâmbind larg – se aflau câţiva oameni foarte importanţi în mulţime. Îl zări pe Marovia, Înaltul Judecător, mângâindu-şi barba lungă. Lordul Isher era nu departe de el, părând uşor plictisit. Prinţul Moştenitor Ladisla însuşi stătea tolănit în primul rând, strălucind într-o cămaşă fină de zale şi aplaudând cu entuziasm. Oamenii de pe băncile din spatele lui erau nevoiţi să se aplece ca să vadă pe după pana unduitoare a magnificei sale pălării.

Varuz îi înmână armele lui Jezal, care încă radia.

– Să nu îndrăzneşti să mă faci de ruşine! şuieră el.

Jezal tuşi nervos, ridicând privirea la şirurile de oameni nerăbdători. Inima i se opri. Rânjetul ştirb al Inchizitorului Glokta îl urmărea din mulţime, cu o căutătură răutăcioasă, iar în rândul din spatele lui… Ardee West. Avea pe chip o expresie pe care n-o avea niciodată în visele lui cu ochii deschişi: o treime posacă, o treime acuzatoare, o treime pur şi simplu supărată. Jezal îşi feri privirea, uitându-se către zidul opus, blestemându-şi în gând laşitatea. Părea incapabil să întâlnească privirea oricui în ultimul timp.

– Acest duel va fi luptat cu arme pe jumătate ascuţite, tună Lordul Mareşal. Cel mai bun din trei tuşe!

West avea deja săbiile trase şi se îndrepta către cercul delimitat cu cretă albă în iarba tunsă cu grijă. Inima lui Jezal bubuia pe când îşi scotea din teacă armele, cu mâini tremurătoare, simţind toţi acei ochi îndreptaţi asupra lui. Îşi ocupă locul în faţa lui West, înfigându-şi prudent picioarele în iarbă. West ridică săbiile, Jezal făcu la fel. Se priviră o clipă, nemişcaţi.

– Începeţi! strigă Varuz.

Deveni repede evident că West n-avea de gând s-o lase mai moale pentru el. Se năpusti cu mai mult decât obişnuita lui ferocitate, hărţuindu-l pe Jezal cu un potop de lovituri puternice. Săbiile se ciocneau şi se frecau cu repeziciune una de alta. Jezal se retrase, încă stânjenit sub ochii atenţi ai tuturor acelor oameni, oameni ai naibii de importanţi, unii dintre ei, dar pe măsură ce West îl împingea către marginea cercului, emoţia începu să se domolească şi experienţa preluă comanda. Se feri, făcându-şi loc, parând loviturile cu stânga şi cu dreapta, fentând şi dansând, prea iute ca să poată fi atins.

Oamenii se estompară, până şi Ardee dispăruse. Săbiile se mişcau singure, înainte şi înapoi, sus şi jos. N-avea nevoie să se uite la ele. Îşi îndreptă atenţia către ochii lui West, îl urmări licărind de la pământ la săbii şi la picioarele săltăreţe ale lui Jezal, încercând să-i ghicească intenţiile.

Simţi lovitura venind chiar înainte de a porni. Fentă într-o parte, apoi în alta, alunecând încet prin spatele lui West, când acesta trecu poticnindu-se pe lângă el. Fu o chestiune simplă pentru el să-şi aplice piciorul pe turul pantalonilor adversarului său şi să-l azvârle afară din cerc.

– O tuşă! strigă Mareşalul Varuz.

Urmă un val de râsete, când maiorul se prăbuşi cu faţa în jos.

– O tuşă în fund! hohoti Prinţul Moştenitor, cu pana legănându-se încoace şi încolo de veselie.

– Unu pentru căpitanul Luthar!

West nu părea nici pe jumătate atât de intimidant cu faţa în ţărână. Jezal făcu o scurtă plecăciune în faţa asistenţei, riscă un zâmbet în direcţia lui Ardee, când se ridică. Fu dezamăgit să vadă că nici măcar nu se uita la el. Îşi urmărea fratele zbătându-se în praf, cu un palid zâmbet crud.

West se ridică încet în picioare.

– O tuşă bună, şopti el printre dinţii încleştaţi, când păşi înapoi în cerc.

Jezal îşi ocupă locul, stăpânindu-şi cu greu surâsul.

– Începeţi! strigă Varuz.

West porni din nou în forţă, dar Jezal ştia deja ce are de făcut. Sunetele mulţimii murmurau şi sporeau în timp ce dansa într-o parte şi în alta. Începu să introducă înflorituri răzleţe în mişcările lui şi spectatorii reacţionau cu exclamaţii de „ooh” şi „aah” ce pluteau în aer în timp ce Jezal zădărnicea eforturile lui West. Nu duelase niciodată atât de bine, nu se mişcase niciodată atât de lin. Bărbatul mai vânjos începea să obosească puţin, loviturile lui nu mai erau atât de energice. Săbiile lungi se încleştară, zăngăniră. Jezal îşi răsuci încheietura dreaptă şi îi smulse lui West sabia din mână, înaintă şi-l lovi cu stânga.

– Au!

West tresări şi lăsă să-i cadă sabia scurtă, săltând într-o parte şi apucându-se de antebraţ. Câteva picături de sânge răpăiră pe pământ.

– Două contra zero! strigă Varuz.

Prinţul Moştenitor sări în picioare, cu pălăria căzând, încântat la vederea sângelui.

– Excelent! ţipă el. Fantastic!

Ceilalţi i se alăturară, ridicându-se în picioare şi aplaudând zgomotos. Jezal se lăsă dezmierdat de aprobarea lor, zâmbind larg, cu fiecare muşchi tremurând de fericire. Acum înţelegea pentru ce se antrenase.

– Bine luptat, Jezal, şopti West, cu un firicel de sânge şiroindu-i pe braţ. Ai devenit prea bun pentru mine.

– Îmi pare rău că te-am tăiat, rânji Jezal.

Nu-i părea râu câtuşi de puţin.

– O nimica toată. Doar o zgârietură.

West se îndepărtă cu paşi mari, încruntându-se şi ţinându-se de încheietură. Nimeni nu acordă prea multă atenţie ieşirii lui. Jezal cel mai puţin. În competiţii, doar învingătorii contează.

Lordul Marovia fu primul care se ridică de pe bancă, felicitându-l.

– Ce tânăr promiţător, spuse el, zâmbindu-i lui Jezal cu căldură, dar crezi că-l poate învinge pe Bremer dan Gorst?

Varuz îl bătu pe Jezal părinteşte pe umăr.

– Sunt sigur că poate să învingă pe oricine, la momentul potrivit.

– Hm. L-ai văzut pe Gorst duelându-se?

– Nu, dar am auzit că e cât se poate de impresionant.

– O, într-adevăr. E un diavol. Înaltul Judecător îşi ridică sprâncenele stufoase. Abia aştept să-i văd confruntându-se. Te-ai gândit vreodată la o carieră în justiţie, căpitane Luthar?

Jezal fu luat prin surprindere.

– Ăă, nu, Excelenţa Voastră, adică… sunt soldat.

– Bineînţeles că eşti. Dar bătăliile şi toate astea pot să-ţi distrugă nervii. Dacă te răzgândeşti vreodată, poate că aş găsi un loc pentru tine. Oricând îmi sunt de folos oamenii promiţători.

– Ăă, mulţumesc.

– Ne vedem la Turnir, aşadar. Noroc, căpitane, îi aruncă el peste umăr, în timp ce se îndepărta târşâindu-şi picioarele.

Subînţelesul era că Marovia considera că Jezal va avea nevoie de o grămadă de noroc. Alteţa Sa Prinţul Ladisla era mai optimist.

– Eşti omul meu, Luthar! strigă el, împungând aerul cu degetele, de parcă ar fi fost nişte săbii de scrimă. Am să-mi dublez miza pe tine!

Jezal se înclină cu slugărnicie.

– Alteţa Voastră e prea bună.

– Eşti omul meu! Un soldat! Un duelist trebuie să lupte pentru ţara lui, ce zici, Varuz? De ce acest Gorst nu e soldat?

– Cred că este, Alteţa Voastră, zise Lordul Mareşal cu blândeţe. E rudă cu Lordul Brock şi slujeşte în garda lui personală.

– Oh! Prinţul păru descumpănit o clipă, dar se învioră curând. Dar tu eşti omul meu! îi strigă el lui Jezal, împungând din nou aerul cu degetele, cu pana pălăriei clătinându-se încoace şi încolo. Eşti omul potrivit!

Se îndepărtă dansând către galeria acoperită, cu zalele ornamentale scânteind.

– Foarte impresionant. Jezal se răsuci brusc, făcu un pas stângaci în spate. Glokta, rânjindu-i pe neaşteptate. Pentru un infirm, avea o stranie abilitate de a lua omul prin surprindere. Ce noroc pentru toată lumea că n-ai renunţat, până la urmă.

– N-am avut niciodată intenţia s-o fac, se răsti Jezal cu răceală.

Glokta îşi supse gingiile.

– Dacă spui tu, căpitane.

– Da, spun.

Jezal se îndepărtă necuviincios, sperând că nu va mai avea niciodată ocazia să stea de vorbă cu omul acela scârbos.

Se pomeni privind-o pe Ardee direct în faţă, aflată la nici două palme depărtare.

– Ah, se bâlbâi el, retrăgându-se din nou.

– Jezal, spuse ea. Nu te-am văzut de-o vreme.

– Ăă... Privi nervos împrejur. Glokta se îndepărta târşâindu-şi picioarele. West era de mult plecat. Varuz era ocupat să-i ţină discursuri Lordului Isher şi altor câtorva rămaşi în curte. Nimeni nu le acorda atenţie. Trebuia să-i vorbească. Trebuia să-i zică pe şleau că nu putea s-o mai vadă. Îi datora măcar atâta. Ăă...

– N-ai nimic să-mi spui?

– Ăă...

Se întoarse iute pe călcâie şi se îndepărtă, cu umerii furnicându-l de ruşine.

Plictiseala serviciului de gardă la poarta sudică părea, după toată acea emoţie neaşteptată, aproape o binecuvântare. Jezal abia aştepta să lenevească, privind oamenii cum intră şi ies în şiruri din Agriont, ascultând pălăvrăgeala stupidă a locotenentului Kaspa. Cel puţin, aşa simţea până când ajunse acolo.

Kaspa şi obişnuitul efectiv de soldaţi în armuri erau strânşi în preajma porţilor exterioare, unde vechiul pod peste şanţul de apărare trecea printre cele două turnuri masive, tencuite în alb, ale casei porţii. În timp ce înainta către capătul lungului tunel, Jezal văzu că era cineva cu ei. Un individ mic, cu un aer hărţuit, purtând ochelari. Jezal îl recunoscu vag. Morrow era numele lui, un apropiat al Lordului Şambelan. N-avea niciun motiv să se afle acolo.

– Căpitane Luthar, ce întâmplare fericită! Jezal tresări.

Era lunaticul acela, Sulfur, stând cu picioarele încrucişate pe pământ, în spatele lui, lipit de zidul drept al casei porţii.

– Ce naiba face aici? se răsti Jezal.

Kaspa deschise gura să vorbească, dar Sulfur interveni primul:

– Nu te sinchisi de mine, căpitane, pur şi simplu îmi aştept stăpânul.

– Stăpânul tău?

Nu îndrăznea să se gândească ce fel de idiot ar putea sluji acest idiot.

– Chiar aşa. Trebuie să sosească foarte curând. Sulfur se încruntă la soare. A întârziat deja oarecum, la drept vorbind.

– Zău?

– Da. Nebunul afişă din nou un zâmbet prietenos. Dar va veni, Jezal, poţi conta pe asta.

Să-i spună pe numele mic era deja prea mult. Abia dacă-l cunoştea, iar ceea ce ştia despre el nu-i plăcea. Deschise gura să-i spună vreo două, dar Sulfur sări dintr-odată în picioare, înhăţându-şi băţul de lângă zid şi ştergându-se de praf.

– Iată-l, spuse el, privind peste şanţ.

Jezal urmări privirea idiotului.

Un bătrân magnific traversa hotărât podul, cu capul pleşuv ridicat semeţ şi cu veşmântu-i fabulos, în nuanţe de roşu sclipitor şi argintiu, fluturând în adierea vântului. În urma lui venea un tânăr cu aer bolnăvicios, cu capul uşor aplecat, de parcă ar fi fost copleşit de mai vârstnicul bărbat, ţinând un toiag lung în faţa lui, pe palmele întoarse în sus. O imensă brută de om, într-o mantie grea de blană, venea în urma lor, cu o jumătate de cap mai înalt decât ceilalţi doi.

– Ce… începu Jezal.

Părea să-l recunoască pe bătrân de undeva. Vreun lord, poate, din Consiliul Deschis? Vreun ambasador străin? Cu siguranţă avea un aer de măreţie. Jezal îşi stoarse creierii în timp ce se apropiau, dar nu ştia de unde să-l ia.

Bătrânul se opri în faţa casei porţii, îşi trecu poruncitor privirea peste Jezal, Kaspa, Marrow şi străjeri, cu ochi verzi, scânteietori.

– Yoru, spuse el.

Sulfur păşi înainte, cu o plecăciune adâncă.

– Maestre Bayaz, murmură el, cu glas scăzut, de profund respect.

Şi asta fu tot.

De aceea îl cunoştea Jezal. Semăna hotărât cu statuia lui Bayaz din Aleea Regelui. Statuia pe lângă care alergase Jezal de atâtea ori. Puţin mai gras, poate, dar acea expresie – sever, înţelept, impunător fără să facă niciun efort – era exact aceeaşi. Jezal se încruntă. Bătrânului să i se spună pe numele acela? Nu-i plăcea. Nu-i plăcea nici căutătura tânărului înalt şi subţire care ducea toiagul. Îi plăcea şi mai puţin căutătura celuilalt însoţitor al bătrânului.

West îi spusese adesea lui Jezal că oamenii Nordului pe care-i

găseai în Adua, de obicei furişându-se jerpeliţi pe lângă docuri sau morţi de beţi în şanţuri, nu erau nicidecum reprezentativi pentru poporul lor. Aceia care locuiau liberi în Nordul îndepărtat, luptându-se, duşmănindu-se, petrecând şi făcând tot ce făceau oamenii Nordului, erau din altă plămadă. Jezal şi-i imaginase întotdeauna ca pe un popor de oameni înalţi, neînduplecaţi, frumoşi, cu o aură de romantism. Puternici, însă graţioşi. Barbari, însă nobili. Sălbatici, însă iscusiţi. Genul de oameni ai căror ochi erau mereu aţintiţi asupra orizontului îndepărtat.

Acesta nu era aşa.

Jezal nu mai văzuse niciodată în viaţa lui un om cu o înfăţişare mai animalică. Până şi Fenris cel Temut părea să fi fost civilizat, prin comparaţie. Faţa lui era ca un dos biciuit, brăzdată de cicatrice zdrenţuite. Avea nasul coroiat, cu vârful puţin într-o parte. O ureche avea o tăietură adâncă, un ochi părea o idee mai sus decât celălalt, înconjurat de răni în formă de semilună, întreaga lui faţă, de fapt, era uşor bătătorită, zdrobită, strâmbă, ca aceea a unui boxer care a luptat câteva runde în plus. Expresia lui, de asemenea, era aceea a unuia năucit în bătaie. Se uita prosteşte la casa porţii, cu fruntea încreţită, cu gura căscată, holbându-se în jurul lui cu un aer de tâmpenie aproape animalică.

Purta o mantie lungă de blană, o tunică de piele împodobită cu aur, însă acest aer de splendoare barbară nu făcea decât să-i confere o înfăţişare şi mai sălbatică, la care se adăuga sabia-i lungă, grea, atârnată la centură. Omul Nordului îşi scărpina cicatricea lungă şi roz care-i brăzda miriştea obrazului, cercetând zidurile drepte de deasupra, iar Jezal observă că îi lipsea un deget. De parcă ar mai fi fost nevoie de vreo altă dovadă a unei vieţi violente şi sălbatice.

Să lase această matahală primitivă în Agriont? În timp ce erau în război cu oamenii Nordului? Era de neconceput! Dar Morrow înainta deja sfios.

– Lordul Şambelan vă aşteaptă, domnilor, izbucni el, înclinându-se şi târşâindu-şi paşii către bătrân, dacă doriţi să mă urmaţi…

– O clipă! Jezal îl înhăţă pe subsecretar de cot şi îl trase deoparte. Şi el? întrebă neîncrezător, făcând semn cu capul către barbarul cu mantie. Suntem în război, ştii!

– Lordul Hoff s-a exprimat cât se poate de limpede! Morrow îşi eliberă braţul cu o smucitură, cu ochelarii scânteind. Ţine-l aici,

dacă vrei, dar îi dai tu explicaţii Lordului Şambelan!

Jezal înghiţi. Ideea nu era deloc atrăgătoare. Aruncă o privire către bătrân, dar nu putu să-l privească în ochi multă vreme. Avea un aer misterios, aerul unuia care ştie ceva ce nimeni nu poate ghici, şi asta era cât se poate de neliniştitor.

– Trebuie... să vă lăsaţi... armele... aici! strigă el, vorbind cât se poate de rar şi de răspicat.

– Bucuros!

Omul Nordului îşi scoase sabia de la centură şi o întinse. Cântărea greu în mâinile lui Jezal: o armă mare, simplă, cu un aspect brutal. Bărbatul îi întinse apoi cuţitul său lung, după care îngenunche şi scoase încă unul din cizmă. Luă un al treilea de la spate şi apoi scoase la iveală o armă subţire din mânecă, aşezându-le pe toate morman în braţele întinse ale lui Jezal. Omul Nordului zâmbi larg. Era, într-adevăr, o privelişte hidoasă, cu cicatricele zdrenţuite strâmbându-se şi încreţindu-se, făcându-i faţa mai strâmbă ca oricând.

– Oricâte cuţite ai avea, nu sunt niciodată prea multe, mârâi el, cu un glas grav, scrâşnit.

Nimeni nu râse, dar nu părea să-i pese.

– Mergem? întrebă bătrânul.

– Neîntârziat! răspunse Morrow, întorcându-se să plece.

– Vin cu voi.

Jezal aruncă braţul de arme în mâinile lui Kaspa.

– Chiar nu e nevoie, căpitane, scânci Morrow.

– Insist.

Odată predat Lordului Şambelan, omul Nordului putea să omoare pe cine poftea, avea să fie problema altcuiva. Dar până când ajungea acolo, Jezal ar fi putut fi învinuit de orice ticăloşie punea acesta la cale, şi al naibii să fie dacă avea de gând să îngăduie una ca asta.

Străjerii se dădură la o parte şi ciudata procesiune trecu de poartă. Morrow era în frunte, şoptind nimicuri slugarnice peste umăr, către bătrânul în veşmântul splendid. Urma apoi tânărul palid, urmat de Sulfur. Omul Nordului cu nouă degete venea mişcându-se greoi, în spate.

Jezal îi urma, cu degetul mare la centură, aproape de mânerul sabiei, ca să-l poată apuca iute, pândind orice mişcare neaşteptată a sălbaticului. Însă Jezal fu nevoit să recunoască, după ce-l urmări scurtă vreme, că omul nu dădea niciun semn că ar avea gânduri criminale. Părea doar curios, amuzat şi oarecum

stânjenit. Încetinea întruna, ridicând privirea spre clădirile dimprejur, clătinând din cap, scărpinându-şi faţa, mormăind în barbă. Din când în când, băga spaima în trecători, zâmbindu-le, dar nu părea să reprezinte un pericol mai mare şi Jezal începu să se liniştească, sau cel puţin până ajunseră în Piaţa Mareşalilor.

Omul Nordului se opri brusc. Jezal bâjbâi după sabie, dar ochii barbarului erau fixaţi înainte, holbându-se la o fântână din apropiere. Se îndreptă încet spre ea, apoi ridică precaut un deget gros şi atinse jetul scânteietor. Apa îi împroşcă faţa şi ţâşni într-o parte, cât pe ce să-l doboare pe Jezal.

– Un izvor, şopti sălbaticul. Dar cum?

Cerule! Omul era ca un copil. Un copil de doi metri, cu faţa ca o masă de măcelărie.

– Sunt conducte! Jezal bătu în pavaj. Sub… pământ!

– Conducte, repetă încet barbarul, holbându-se la apa înspumată.

Ceilalţi înaintaseră o bucată de drum, până aproape de clădirea impunătoare în care îşi avea Hoff birourile. Jezal începu să se îndepărteze de fântână, sperând să-l atragă pe neghiobul sălbatic după el. Spre uşurarea lui, acesta îl urmă, clătinând din cap şi murmurându-şi întruna „conducte”.

Pătrunseră în întunecimea rece a anticamerei Lordului Şambelan. Pe băncile aflate de jur împrejurul zidurilor erau aşezaţi oameni, unii dintre ei dând impresia că aşteptau de foarte multă vreme. Cu toţii urmăriră cu ochi mari grupul ciudat pe care Morrow îl conducea în birourile lui Hoff. Secretarul cu ochelari deschise uşile duble, grele, şi rămase lângă ele cât timp bătrânul pleşuv, apoi amicul său cu băţul, pe urmă nebunul Sulfur şi în cele din urmă sălbaticul cu nouă degete trecură pe lângă el.

Jezal dădu să-i urmeze, dar Morrow se aşeză în cadrul uşii, blocându-i calea.

– Îţi mulţumesc nespus pentru ajutorul tău, căpitane, spuse el, cu un zâmbet firav. Te poţi întoarce la poartă.

Jezal aruncă o privire peste umărul lui Morrow, în încăperea de dincolo. Îl văzu pe Lordul Şambelan încruntându-se în spatele unei mese lungi. Arhilectorul Sult era lângă el, aspru şi suspicios. Înaltul Judecător Marovia era şi el acolo, cu un zâmbet pe faţa-i ridată. Trei membri ai Consiliului Închis.

Apoi Morow îi închise uşa în nas.

Următorul

– Observ că ai un nou secretar, zise Glokta, ca într-o doară.

Arhilectorul zâmbi.

– Desigur. Celălalt nu mi-a fost pe plac. Era slobod la gură, înţelegi. Glokta se opri, cu paharul de vin în drum spre buze. Le transmitea pânzarilor secretele noastre, continuă Sult nepăsător, de parcă ar fi fost un lucru ştiut de toată lumea. Ştiusem de ceva vreme. Dar nu trebuie să-ţi faci griji, n-a aflat nimic. N-am vrut să ştie.

Aşadar… ai ştiut cine-ţi era trădătorul. Ai ştiut tot timpul. *Mintea lui Glokta întoarse pe toate feţele evenimentele ultimelor câteva săptămâni, le despică şi le puse cap la cap în această nouă lumină, sucindu-le în fel şi chip până când se potriviră şi încercând, în tot acest timp, să-şi ascundă uimirea.* Ai lăsat mărturisirea lui Rews acolo unde ştiai c-o va vedea secretarul tău. Ai ştiut că pânzarii vor afla cine e pe listă şi ai bănuit ce vor face, conştient că asta îţi va face jocul şi-ţi va da lopata cu care să-i îngropi. În tot acest timp, mi-ai direcţionat bănuielile spre Kalyne, chiar dacă tu ştiai cine era şoptitorul. Toată afacerea s-a derulat întocmai conform planului tău. *Arhilectorul îl privea zâmbind cu înţeles.* Şi pun rămăşag că ghiceşti ce gândesc în clipa asta. Am fost un pion în acest joc, aproape ca viermele ăla smiorcăit de secretar. *Glokta îşi înăbuşi un chicot. C*e noroc că am fost un pion de partea care trebuia. N-am bănuit nimic.

– Ne-a trădat pentru o sumă de bani dezamăgitor de modestă, continuă Sult, strâmbându-şi buza cu dezgust. Îndrăznesc să spun că ar fi primit de zece ori mai mult de la Kault, dacă ar fi avut măcar atâta minte să ceară. Cei din tânăra generaţie chiar nu au pic de ambiţie. Se cred mult mai deştepţi decât noi.

Arhilectorul îl cercetă pe Glokta cu ochi albaştri, reci. *Fac parte din tânăra generaţie, mai mult sau mai puţin. Sunt umilit pe bună dreptate.*

– Secretarul a fost pedepsit?

Arhilectorul îşi aşeză cu grijă pe masă paharul, care atinse lemnul fără un sunet.

– O, da. Cât se poate de aspru. Chiar nu e nevoie să ne mai gândim la el. *Sunt convins că nu. Cadavru găsit plutind lângă docuri.* Trebuie să spun, am fost foarte surprins când te-ai fixat

asupra Superiorului Kalyne ca sursă a scurgerii noastre. Omul era din garda veche. Câteva favoruri ca să închidă ochii la fleacuri, fireşte, dar să trădeze Inchiziţia! Să vândă pânzarilor secretele noastre! Sult pufni: Niciodată. Ai lăsat antipatia ta personală faţă de el să-ţi întunece judecata.

– Părea singura posibilitate, murmură Glokta, dar îşi regretă vorbele imediat. *Nesăbuit, nesăbuit. Greşeala e făcută. Mai bine să-ţi ţii gura.*

– Părea? Arhilectorul plescăi cu profundă dezaprobare. Nu, nu, nu, Inchizitorule. A părea nu e de-ajuns pentru noi. Pe viitor, vom lua în considerare doar faptele, dacă nu te superi. Dar nu trebuie să te simţi prea prost din cauza asta. Te-am lăsat să-ţi urmezi instinctele şi, până la urmă, boacăna ta ne-a întărit şi mai mult poziţia. Kalyne a fost îndepărtat din funcţie – *Cadavru găsit plutind...* – iar Superiorul Goyle e pe drum, din Englia, să-şi preia rolul de Superior în Adua.

Goyle? Vine aici? Ticălosul, noul Superior de Adua. *Glokta nu-şi putu stăpâni o grimasă a buzei.*

– Voi doi nu sunteţi cei mai buni prieteni, ai, Glokta?

– E temnicer, nu anchetator. Nu-l interesează vinovăţia sau nevinovăţia. Nu-l interesează adevărul. Tortureazǎ de plăcere.

– O, haide, Glokta. Vrei să-mi spui că tu nu simţi nicio emoţie când prizonierii tăi îşi scuipă secretele? Când rostesc numele? Când semnează confesiunea?

– Nu-mi face nicio plăcere. *Nu-mi face plăcere nimic.*

– Şi, totuşi, o faci atât de bine. În orice caz, Goyle vine şi, orice-ai crede tu despre el, e unul de-ai noştri. Un om deosebit de capabil şi demn de încredere, dedicat slujirii coroanei şi a statului. Ştii, a fost cândva unul dintre discipolii mei.

– Zău?

– Da. A avut postul tău... aşadar, e un post cu perspective, până la urmă! Arhilectorul chicoti la propria-i glumă. Glokta afişă, la rândul lui, un zâmbet firav. Una peste alta, lucrurile s-au aranjat frumuşel şi meriţi felicitări pentru contribuţia ta. O treabă bine făcută.

Destul de bine făcută ca să fiu încă în viaţă, măcar.

Sult ridică paharul şi băură împreună, mohorâţi, privindu-se cu suspiciune peste marginile pocalelor.

Glokta îşi drese glasul.

– Magisterul Kault a pomenit ceva interesant înainte de regretabilul său deces.

– Continuă.

– Pânzarii aveau un partener în aranjamentele lor. Un partener marcant, poate. O bancă.

– Hah! Întoarce un pânzar pe dos şi vei găsi întotdeauna un bancher dedesubt. Ce-i cu asta?

– Cred că aceşti bancheri au ştiut totul. Despre contrabandă, despre înşelăciune, despre crime, chiar. Cred că le-au încurajat, poate chiar le-au ordonat, ca să obţină un profit bun de pe urma împrumuturilor lor. Pot să încep o anchetă, Eminenţa Voastră?

– Care bancă?

– Valint şi Balk.

Arhilectorul păru să chibzuiască o clipă, cu ochii săi albaştri, severi, aţintiţi asupra lui Glokta. *Oare chiar ştie despre aceşti bancheri? Oare chiar ştie mult mai multe decât mine? Ce-a spus Kault? „Vrei trădători, Glokta? Caută în Casa Întrebărilor”...*

– Nu! decretă Sult. Aceşti bancheri au relaţii sus-puse. Li se datorează prea multe favoruri şi, fără Kault, ar fi dificil de dovedit ceva. Am obţinut ce ne trebuie de la pânzari şi am pentru tine o sarcină mai presantă.

Glokta ridică privirea. *Altă sarcină?*

– Aşteptam cu nerăbdare să-i interoghez pe prizonierii pe care i-am luat la Guildhall, Eminenţa Voastră, s-ar putea să...

– Nu! Arhilectorul îl reduse pe Glokta la tăcere cu o mişcare a mâinii sale înmănuşate. Treaba aceea ar putea trena luni de zile. Am să-i cer lui Goyle să se ocupe de asta. Se încruntă. Dacă nu ai nimic împotrivă.

Aşadar, eu ar pământul, arunc sământa, ud semănătura, pe urmă Goyle culege recolta? Halal dreptate. Glokta îşi înclină capul cu smerenie.

– Desigur, Eminenţa Voastră.

– Bun. Ai aflat, probabil, despre oaspeţii neobişnuiţi pe care i-am primit ieri.

Oaspeţi? În ultima săptămână, pe Glokta îl chinuise cumplit spatele. În ziua precedentă, se căznise să se ridice din pat, ca să-l privească pe imbecilul de Luthar duelându-se, dar altminteri stătuse închis în cămăruţa lui, pur şi simplu incapabil să se mişte.

– N-am observat, spuse el simplu.

– Bayaz, Întâiul dintre Magi.

Glokta îşi afişă din nou zâmbetul firav, dar Arhilectorul nu râdea.

– Glumiţi, desigur.
– Bine-ar fi.
– Un şarlatan, Eminenţa Voastră?
– Ce altceva? Dar unul extraordinar. Raţional, chibzuit, isteţ. Înşelătoria este elaborată în cel mai înalt grad.
– Aţi vorbit cu el?
– Am vorbit. Este remarcabil de convingător. Ştie lucruri pe care n-ar trebui să le ştie. Nu poate fi respins pur şi simplu. Oricine ar fi, are sprijin şi surse bune de informaţii. Arhilectorul se încruntă. Are cu el un om al Nordului, o brută renegată.
Glokta se încruntă.
– Un om al Nordului? Nu pare genul lor. Mi se pare extrem de ostentativ.
– Exact aşa gândesc şi eu.
– Un spion pentru împărat, aşadar? Pentru gurkieni?
– Poate. Kanticilor le place o intrigă bună, dar au tendinţa să se ţină în umbră. Aceste mascarade nu par să aibă amprenta lor. Bănuiesc că răspunsul tău se apropie mai mult de adevăr.
– Nobilii, Eminenţa Voastră? Brock? Isher? Heugen?
– Poate, cugetă Sult, poate. Sunt destul de supăraţi. Sau poate vechiul nostru prieten, Înaltul Judecător. Pare puţin prea încântat de toate astea. Pune ceva la cale, îmi dau seama.
Nobilii, Înaltul Judecător, oamenii Nordului, gurkienii – ar putea fi oricare dintre ei, sau niciunul – dar de ce?
– Nu înţeleg, Eminenţă. Dacă sunt pur şi simplu spioni, de ce să se ostenească atâta? Cu siguranţă există modalităţi mai simple de a pătrunde în Agriont!
– Asta e treaba. Sult afişă cea mai amară grimasă pe care o văzuse Glokta vreodată. Există un loc liber în Consiliul Închis, întotdeauna a existat. O tradiţie fără rost, o chestiune de etichetă, un scaun rezervat pentru un personaj mitic, mort, în orice caz, de sute de ani. Nimeni n-a bănuit vreodată că va veni cineva să-l revendice.
– Dar el a făcut-o?
– A făcut-o. L-a pretins! Arhilectorul se ridică în picioare şi ocoli masa cu paşi mari. Ştiu! De neimaginat! Un spion, un mincinos de cine ştie unde, implicat în treburile cele mai intime ale ocârmuirii noastre! Dar are nişte hârtii pline de praf, aşa că *nouă* ne revine sarcina de a-l discredita pe *el.* Îţi vine să crezi?
Lui Glokta nu-i venea să creadă. Dar n-are niciun rost să spun asta.

– Am cerut timp pentru investigaţii, continuă Sult, dar Consiliul Închis nu acceptă să fie amânat la nesfârşit. Avem la dispoziţie doar o săptămână sau două ca să-l demascăm pe acest aşa-zis mag drept şarlatanul care este. Între timp, el şi tovarăşii lui se simt ca acasă într-o excelentă suită de apartamente din Turnul Lanţurilor şi nu putem face nimic să-i împiedicăm să cutreiere Agriontul, provocând orice necazuri poftesc!

Ceva am putea face…

– Turnul Lanţurilor este foarte înalt. Dacă s-ar întâmpla să cadă cineva…

– Nu. Nu încă. Deja ne-am împins norocul prea departe în anumite cercuri. Cel puţin deocamdată trebuie să avem grijă pe unde călcăm.

– Există întotdeauna posibilitatea unei interogări. Dacă i-am aresta, aş putea afla curând pentru cine lucrează…

– Ai grijă pe unde calci, am spus! Vreau să-l cercetezi pe acest mag, Glokta, şi pe însoţitorii lui. Află cine sunt, de unde vin, ce urmăresc. Mai presus de toate, află cine se află în spatele lor şi de ce. Trebuie să-l discredităm pe acest pretins Bayaz înainte să poată face vreun rău. După aceea, poţi folosi ce mijloace doreşti.

Sult se întoarse şi se îndreptă către fereastră.

Glokta se ridică greoi, chinuit, de pe scaun.

– Cum să încep?

– Urmăreşte-i! strigă nerăbdător Arhilectorul. Pândeşte-i! Vezi cu cine stau de vorbă, ce pun la cale. Tu eşti inchizitorul, Glokta! izbucni el, fără măcar să întoarcă privirea. Pune şi tu întrebări!

Mai bine decât moartea

– Căutăm o femeie, spuse ofiţerul, privindu-i cu suspiciune. O sclavă evadată, o ucigaşă. Foarte periculoasă.

– O femeie, stăpâne? întrebă Yulwei nedumerit, cu fruntea încreţită. Periculoasă, stăpâne?

– Da, o femeie! Ofiţerul îşi flutură mâna cu nerăbdare. Înaltă, cu o cicatrice şi părul retezat scurt. Bine înarmată, foarte probabil, cu un arc. Ferro stătea acolo, înaltă şi plină de cicatrice, cu părul retezat scurt şi un arc agăţat pe umăr, privind în jos la pământul prăfos. E căutată de cele mai înalte autorităţi. O hoaţă şi o criminală, în repetate rânduri!

Yulwei afişă un zâmbet smerit şi îşi desfăcu braţele.

– N-am văzut o asemenea persoană, stăpâne. Eu şi fiul meu suntem neînarmaţi, după cum puteţi vedea. Ferro privea în jos, stânjenită, la lama curbată a sabiei vârâte la cingătoare, ce sclipea în soarele strălucitor. Dar ofiţerul nu părea să observe. Lovi după o muscă în timp ce Yulwei continua să trăncănească: Niciunul dintre noi n-ar şti ce are de făcut cu un arc, vă asigur. Noi ne punem nădejdea în Dumnezeu, să ne apere, stăpâne, şi în neîntrecuţii oşteni ai împăratului.

Ofiţerul pufni.

– Foarte înţelept, bătrâne. Cu ce treburi pe aici?

– Sunt negustor, în drum spre Dagoska, să cumpăr mirodenii – şi făcu o umilă plecăciune – cu permisiunea voastră.

– Faci negoţ cu albii? Uniune afurisită! Ofiţerul scuipă în ţărână. Totuşi, omul trebuie să-şi câştige existenţa, presupun, chiar dacă în mod ruşinos. Fă negoţ până mai poţi, albii vor dispărea curând, măturaţi înapoi în ocean! Îşi umflă pieptul cu mândrie: Împăratul Uthman-ul-Dosht a jurat! Ce zici de asta, bătrâne?

– O, va fi o zi mare, o zi mare, spuse Yulwei, făcând din nou o plecăciune adâncă. Fie ca Domnul să ne-o aducă în curând, stăpâne!

Ofiţerul o cercetă pe Ferro de sus până jos.

– Fiul tău pare un flăcău puternic. Poate că va deveni soldat. Făcu un pas spre ea şi o apucă de braţul gol: Un braţ puternic. Braţul acesta ar putea întinde un arc, aş zice, dacă ar fi învăţat. Ce părere ai, băiete? Treabă de bărbat, să lupţi pentru gloria

Domnului şi a Împăratului tău! Mai bine decât să hămăleşti pentru un câştig de nimic!

Lui Ferro i se încreţi carnea acolo unde degetele ofiţerului îi atingeau pielea. Cealaltă mână se strecură către cuţit.

– Din păcate, zise repede Yulwei, fiul meu a fost născut… netot. Abia vorbeşte.

– A! Păcat. Poate va veni vremea când vom avea nevoie de fiecare bărbat. Or fi ei sălbatici, dar albii ăştia ştiu să lupte. Ofiţerul se întoarse şi Ferro privi încruntată în urma lui. Prea bine, puteţi pleca. Le făcu semn cu mâna.

Ochii soldaţilor lui, care stăteau tolăniţi la umbra palmierilor de lângă drum, le urmăriră trecerea, dar fără prea mare interes.

Ferro rămase tăcută până când tabăra se pierdu în depărtare, în spatele lor, apoi se întoarse spre Yulwei.

– Dagoska?

– Pentru început, zise bătrânul, privind peste câmpul presărat cu arbuşti. Şi apoi spre Nord.

– Spre Nord?

– Peste Marea Cercului, la Adua.

– Peste mare? Ferro se opri în drum. Nu mă duc naibii acolo!

– Chiar trebuie să complici totul atâta, Ferro? Eşti chiar atât de fericită aici, în Gurkhul?

– Oamenii Nordului sunt nebuni, toată lumea ştie asta! Albi, Uniune sau ce-or fi. Nebuni! Păgâni!

Yulwei ridică o sprânceană.

– Nu ştiam că te interesează Dumnezeu într-atât, Ferro.

– Eu, cel puţin, ştiu că există unul! strigă ea, arătând către cer. Aceşti albi nu gândesc ca noi, ca oamenii adevăraţi! N-avem nicio treabă cu unii ca ei! Prefer să rămân printre gurkieni! În plus, aici am socoteli de încheiat.

– Ce socoteli? Să-l omori pe Uthman?

Ferro se încruntă.

– Poate că da.

– Ha! Yulwei se întoarse şi porni în susul drumului. Te caută, Ferro, dacă n-ai remarcat. N-ai putea face nici zece paşi fără ajutorul meu. Încă îţi mai păstrează cuşca aia, îţi aminteşti? Cea din faţa palatului! Abia aşteaptă s-o umple. Ferro scrâşni din dinţi. Uthman e împăratul acum, Ul-Dosht i se zice. Cel puternic! Cel nemilos! Cel mai mare împărat de un secol încoace, aşa se spune deja. Omoară-l pe împărat! Yulwei râse pe înfundate. Eşti ciudată rău. Chiar ciudată.

Ferro mergea încruntată în urma bătrânului, în susul dealului. Nu voia să fie ciudăţenia nimănui. Yulwei putea să-i facă pe aceşti soldaţi să vadă ce vrea el, şi ăsta era un şiretlic reuşit, dar nici de-a naibii Ferro nu voia să meargă în Nord. Ce treabă avea ea cu albii ăia păgâni?

Yulwei continua să se îndepărteze chicotind când ea se alinie lângă el.

– Să-l omori pe împărat! Yulwei clătină din cap: Va trebui să aştepte până te întorci. Îmi eşti datoare, ai uitat?

Ferro îl apucă de braţul viguros.

– Nu-mi amintesc să te fi auzit spunând nimic despre traversarea mării!

– Nu-mi amintesc să fi întrebat, Maljinn, şi ar trebui să te bucuri că n-ai făcut-o. Yulwei îi îndepărtă degetele cu blândeţe. Poate că trupul tău s-ar usca acum frumuşel în deşert, în loc să-mi mormăie în ureche, plesnind de sănătate. Cugetă la asta niţel.

Asta închise gura fetei, cel puţin pe moment. Merse alături de el în tăcere, privind încruntată peisajul sterp, cu sandalele scârţâind pe pământul uscat al drumului. Se uită cu coada ochiului la bătrân. Îi salvase viaţa cu şiretlicurile lui, asta era de netăgăduit.

Dar a naibii să fie dacă avea să se ducă în Nord.

Cetatea era ascunsă într-un golf stâncos, dar, din locul în care se aflau, sus, pe faleză, cu soarele nemilos în spate, Ferro îi putea desluşi destul de bine conturul. Un zid înalt înconjura şirurile ordonate de clădiri, destule cât să formeze un orăşel. Lângă ele, construite în apă, se aflau debarcadere lungi. La chei erau acostate corăbii.

Corăbii uriaşe.

Turnuri de lemn, fortăreţe plutitoare. Ferro nu mai văzuse corăbii nici pe jumătate cât acestea. Catargele lor erau o pădure întunecată, pe fundalul strălucitor al apei. Zece erau acostate mai jos de locul unde se aflau ei, iar mai departe în golf alte două brăzdau alene valurile, umflându-şi velele imense, cu siluete minuscule mişunând pe punţi şi prin păienjenişul de funii de deasupra.

– Eu văd douăsprezece, murmură Yulwei, dar ochii tăi sunt mai ageri.

Ferro privi peste apă. Mai departe, în jurul ţărmului arcuit, la douăzeci de mile, poate, vedea o altă fortăreaţă, un alt grup de

cheiuri.

– Mai sunt şi altele acolo, spuse ea, opt sau nouă, iar acelea sunt mai mari.

– Mai mari decât acestea?

– Cu mult mai mari.

– Dumnezeule! îşi şopti Yulwei. Gurkienii n-au mai construit niciodată corăbii atât de mari, şi nici pe jumătate atât de multe. Nu ajunge lemnul din tot Sudul pentru o asemenea flotă. Trebuie să-l fi adus din Nord, de la styrieni, poate.

Pe Ferro n-o interesau defel corăbiile, lemnul sau Nordul.

– Şi?

– Cu o flotă de dimensiunea aceasta, gurkienii vor fi o putere pe mare. Ar putea să atace Dagoska dinspre golf, ar putea chiar să invadeze Westportul.

Nume fără noimă din locuri îndepărtate.

– Şi?

– Nu înţelegi, Ferro, trebuie să-i previn pe ceilalţi. Trebuie să ne grăbim, acum!

Se ridică şi porni iute înapoi către drum.

Ferro mârâi. Privi încă o clipă imensele albii de lemn mişcându-se încoace şi încolo în golf, apoi se ridică şi-l urmă pe Yulwei. Corăbii mari sau corăbii mici, pentru ea era totuna. Gurkienii puteau să ia toţi albii din lume ca sclavi, dacă era după ea.

Dacă asta însemna că lăsau oamenii adevăraţi în pace.

– La o parte!

Soldatul dădu pinteni calului direct spre ei, ridicându-şi biciul.

– Mii de scuze, stăpâne, scânci Yulwei, târându-se în genunchi, zorindu-se în iarba de lângă drum, trăgând-o pe Ferro după el, de cot.

Ea rămase în tufăriş, privind coloana târşâindu-se încet pe lângă ei. Chipuri sfrijite, răvăşite, murdare, pustii, mâini legate strâns, ochi goi, în pământ. Bărbaţi şi femei de toate vârstele, copii chiar. Mai mulţi de o sută. Şase străjeri călăreau lângă ei, aşezaţi comod în şeile lor înalte, cu bicele răsucite în mâini.

– Sclavi.

Ferro îşi linse buzele.

– Oamenii din Kadir s-au răsculat, zise Yulwei, încruntându-se la jalnica procesiune. Nu mai voiau să facă parte din glorioasa naţiune a Gurkhului şi s-au gândit că moartea împăratului ar

putea fi şansa lor de scăpare. Se pare că s-au înşelat. Noul împărat e mai aspru chiar decât ultimul, nu-i aşa, Ferro? Rebeliunea lor a eşuat deja. Se pare că prietenul tău Uthman a luat sclavi drept pedeapsă.

Ferro urmări cu privirea o fată sfrijită care şchiopăta încet, târându-şi picioarele goale în praf. Să fi avut treisprezece ani? Era greu de spus. Avea faţa murdară şi apatică. Pe frunte avea o tăietură uscată, altele pe spate şi pe braţe. Urme de bici. Ferro înghiţi în sec, privind fata înaintând cu greu. Un bătrân se împiedică sub ochii ei şi căzu cu faţa la pământ, făcând întreaga coloană să se oprească, poticnindu-se.

– Mişcă! răcni unul dintre călăreţi, dând pinteni calului. În picioare! Bătrânul se zbătu în praf. Mişcă!

Biciul soldatului pocni, lăsând o dâră lungă şi roşie peste spatele costeliv al bărbatului. Ferro tresări şi se crispă la auzul sunetului şi începu să simtă furnicături pe spate.

Acolo unde erau cicatricele.

Aproape ca şi cum ar fi fost biciuită chiar ea.

Nimeni n-o biciuieşte pe Ferro Maljinn fără să plătească. S-a isprăvit. Îşi scutură arcul de pe umăr.

– Pace, Ferro! şuieră Yulwei, înhăţând-o de braţ. Nu poţi face nimic pentru ei.

Fata se aplecă, ajutându-l pe bătrânul sclav să se ridice în picioare. Biciul pocni din nou, atingându-i pe amândoi şi se auzi un scâncet de durere. Oare fata sau bărbatul ţipase?

Sau fusese însăşi Ferro?

Ferro împinse la o parte mâna lui Yulwei, dând să apuce arcul.

– Pot să-l omor pe ticălos! mârâi ea.

Capul soldatului se întoarse brusc, privindu-i curios. Yulwei o apucă pe Ferro de mână.

– Şi pe urmă? şuieră el. Dacă îi omori pe toţi şase, ce faci pe urmă? Ai mâncare şi apă pentru o sută de sclavi? Hm? O ţii bine ascunsă! Şi când vor remarca lipsa coloanei? Hm? Şi când gărzile vor fi găsite măcelărite? Ce faci atunci, ucigaşo? Vei ascunde o sută de sclavi în câmp? Fiindcă eu nu pot!

Ferro fixă ochii negri ai lui Yulwei, scrâşnind din dinţi, răsuflând zgomotos pe nas. Se întrebă dacă să încerce iarăşi sau nu să-l omoare.

Nu.

Avea dreptate, afurisitul. Încetişor, îşi alungă furia, cât de departe putu. Vârî săgeata la loc şi se întoarse din nou către

coloană. Privi bătrânul sclav îndepărtându-se poticnit, cu fata după el şi simţi cum furia îi macină viscerele, ca o foame.

– Tu! strigă soldatul, întorcându-şi calul spre ei.

– Bravo, ai făcut-o! şuieră Yulwei, apoi se înclină în faţa gărzii, zâmbind, scărpinându-se. Scuzele mele, stăpâne, fiul meu este…

– Tacă-ţi gura, bătrâne! Soldatul îşi coborî privirea spre Ferro, din şa. Ei, bine, băiete, o placi?

– Ce? şuieră Ferro printre dinţi.

– Nu trebuie să te sfieşti, chicoti soldatul. Am văzut cum te uitai. Se întoarse către coloană. Opriţi-i acolo! strigă el, şi sclavii se opriră. Soldatul se aplecă din şa şi o înhăţă pe fata sfrijită de subsuoară, trăgând-o cu brutalitate afară din coloană. E o bucăţică bună, spuse el, împingând-o spre Ferro. Niţel cam tânără, dar e coaptă. Trebuie doar puţin spălată. Niţel şchioapă, dar asta se vindecă, i-am forţat noi cam tare. Dinţi buni… arată-i dinţii, târfă! Buzele crăpate ale fetei se retraseră încet. Dinţi buni. Ce zici, băiete? Zece galbeni pentru ea! E un preţ bun!

Ferro stătea şi se holba. Fata o privea mută, cu ochi mari şi goi.

– Uite, zise soldatul, aplecându-se din şa. Merită de două ori pe-atât şi nu e deloc riscant! Când ajungem la Shaffa, le spun că a murit în praful drumului. Nimeni n-o să se mire, se întâmplă tot timpul! Eu mă aleg cu zece, tu economiseşti zece! Toată lumea câştigă!

Toată lumea câştigă! Ferro ridică privirea spre soldat. Acesta îşi scoase coiful şi îşi şterse fruntea cu dosul palmei.

– Pace, Ferro, şopti Yulwei.

– Bine, opt! strigă soldatul. Are un zâmbet frumos. Arată-i un zâmbet, târfă! Colţul gurii fetei zvâcni uşor. Uite, vezi! Opt şi mi-o răpeşti!

Pumnii lui Ferro erau încleştaţi, cu unghiile săpându-i în palme.

– Pace, Ferro, şopti Yulwei, cu o notă de avertisment în glas.

– Pentru Dumnezeu, dar ştiu că te târguieşti, băiete! Şapte, şi asta e ultima mea ofertă. Şapte, la naiba! Soldatul îşi flutură coiful, frustrat. Trateaz-o cu blândeţe şi în cinci ani o să valoreze mai mult! E o investiţie!

Faţa soldatului era la doar câţiva paşi. Ferro îi vedea fiecare minusculă picătură de sudoare formându-se pe frunte, fiecare fir ţepos de păr de pe obraz, fiecare pată, fiecare rid, fiecare por al pielii. Aproape îi simţea mirosul.

Cei cu adevărat însetaţi beau până şi urină, apă sărată sau ulei, oricât de rău le-ar face, atât de mare le este nevoia. Ferro văzuse asta adesea în ţinuturile sterpe. Atât era acum de puternică nevoia ei de a ucide acest om. Îi venea să-l sfâşie cu mâinile goale, să înăbuşe viaţa din el, să-i sfârtece faţa cu dinţii. Dorinţa era aproape prea năvalnică să-i reziste.

– Pace! şuieră Yulwei.

– Nu mi-o pot permite, se auzi Ferro zicând.

– Puteai să spui asta de la început, băiete, şi să mă scuteşti de osteneală! Soldatul îşi îndesă coiful la loc pe cap. Totuşi, nu te pot învinui că te-ai uitat. E o bucăţică bună. Întinse mâna şi o înhăţă pe fată de subsuori, târând-o înapoi către ceilalţi. O să primească douăzeci pentru ea la Shaffa! strigă el peste umăr.

Coloana porni mai departe. Ferro o urmări pe fată până când sclavii dispărură după o colină, împleticindu-se, şchiopătând, târşâindu-şi paşii spre robie.

Se simţea înfrigurată acum, înfrigurată şi pustie. Îşi dorea să-l fi ucis pe soldat, oricare ar fi fost riscul. Poate că uciderea lui ar fi umplut acel gol, chiar dacă doar pentru puţină vreme. Aşa mergeau lucrurile.

– Am mers şi eu într-o coloană ca aceea, spuse ea fără grabă.

Yulwei scoase un lung oftat.

– Ştiu, Ferro, ştiu, dar soarta te-a ales să fii salvată. Fii recunoscătoare pentru asta, dacă ştii cum.

– Ar fi trebuit să mă laşi să-l omor.

– Îh! cloncăni bătrânul cu dezgust. Zău aşa, ai fi în stare să omori lumea întreagă, dacă ai putea. Mai e altceva în tine, Ferro, decât dorinţa de a ucide?

– Era, cândva, murmură ea, dar ei îţi smulg totul cu biciul. Te biciuiesc până când sunt siguri că n-a mai rămas nimic.

Yulwei stătea acolo, cu un aer compătimitor. Ciudat cum asta n-o mai enerva.

– Îmi pare rău, Ferro. Îmi pare rău pentru tine şi pentru ei. Păşi înapoi în drum, clătinând din cap. Dar e mai bine decât moartea.

Ferro zăbovi o clipă, privind colbul ce se ridica dinspre coloana care se îndepărtase.

– E la fel, şopti ea pentru sine.

Bătător la ochi

Logen se sprijini de parapet, îşi miji ochii în soarele dimineţii şi cercetă întreaga privelişte.

Făcuse acelaşi lucru, acum o veşnicie parcă, din balconul camerei sale de la bibliotecă. Cele două perspective erau cât se poate de diferite. Răsărit de soare peste covorul zdrenţuit de clădiri, pe de-o parte, fierbinte şi orbitor şi plin de zgomote îndepărtate. Valea rece şi ceţoasă, de cealaltă parte, domoală şi pustie şi neclintită ca moartea. Îşi amintea dimineaţa aceea, îşi amintea cum se simţise alt om. Cu siguranţă se simţea alt om acum. Un netot. Mic, speriat, urât şi tulburat.

– Logen. Malacus ieşi pe balcon, oprindu-se lângă el, şi zâmbi către soare şi peste oraş, către golful scânteietor, mişunând deja de corăbii. Frumos, nu-i aşa?

– Dacă spui tu, dar nu sunt sigur că-mi dau seama. Atâţia oameni. Logen se scutură, năduşit. Nu-i drept. Mă sperie.

– Speriat? Tu?

– Întotdeauna. Logen abia pusese geană pe geană de când sosiseră. Niciodată nu era destul de întuneric acolo, niciodată destul de linişte. Era prea cald, prea strâmt, prea puturos. Duşmanii erau înfricoşători, dar duşmanii puteau fi înfruntaţi şi nimiciţi. Logen putea să le înţeleagă ura. Cu nepăsătorul, gălăgiosul, oraş fără chip nu te puteai lupta. Oraşul ura totul. Locul meu nu e aici. Aş pleca bucuros.

– S-ar putea să nu plecăm o vreme.

– Ştiu. Logen trase adânc aer în piept. De aceea am să cobor, am să cercetez acest Agriont şi am să aflu ce pot despre el. Unele lucruri trebuie făcute. E mai bine să le faci decât să trăieşti cu spaima lor. Asta îmi spunea tata.

– Un sfat bun. Vin cu tine.

– Ba nu. Bayaz era în pragul uşii, privindu-şi mânios ucenicul. Evoluţia ta din ultimele câteva săptămâni a fost o ruşine, chiar şi pentru tine. Păşi afară, în aer liber. Cât stăm degeaba, la dispoziţia Maiestăţii Sale, îţi sugerez să profiţi de ocazie ca să studiezi. S-ar putea să nu mai ai o asemenea şansă multă vreme de-acum încolo.

Malacus se întoarse grăbit înăuntru, fără să arunce măcar o privire înapoi. Ştia că nu era bine să irosească timpul, cu

maestrul său într-o asemenea stare de spirit. Bayaz îşi pierduse toată buna dispoziţie de îndată ce sosiseră în Agriont şi nu părea să şi-o recapete. Logen nu-l putea învinui, fuseseră trataţi mai degrabă ca prizonieri decât ca oaspeţi. Nu se pricepea el prea mult la maniere, dar putea ghici înţelesul privirilor aspre ale tuturor şi al prezenţei străjerilor din faţa uşii.

– Incredibil cât a crescut, mârâi Bayaz, încruntându-se către imensa întindere a oraşului. Îmi amintesc când Adua nu era mai mult decât o grămadă de colibe strânse în jurul Casei Creatorului, ca nişte muşte în jurul unei baligi proaspete. Înainte de a exista un Agriont. Înainte de a exista o Uniune măcar. Nu erau nici pe departe atât de fuduli în vremurile acelea, vă pot spune. Îl venerau pe Creator ca pe un zeu. Bayaz horcăi zgomotos un cocoloş de flegmă şi îl scuipă în aer. Logen îl urmări trecând peste şanţ şi dispărând undeva printre clădirile albe de dedesubt. Le-am dat asta, şuieră Bayaz. Logen simţi neplăcuta furnicătură care părea să însoţească întotdeauna nemulţumirea bătrânului vrăjitor. Le-am dat libertate şi asta mi-e mulţumirea? Batjocura slujbaşilor? A comisionarilor care se cred buricul pământului?

O descindere în mijlocul suspiciunii şi al nebuniei de jos începu să pară o izbăvire. Logen se îndreptă spre uşă şi, ferindu-şi capul, pătrunse în camera de dincolo.

Dacă aici erau prizonieri, păi atunci Logen fusese închis în temniţe mai grele, trebuia să recunoască. Camera de zi circulară era pe măsura unui rege, cel puţin după mintea lui: scaune grele din lemn închis la culoare, cu gravuri delicate, tapiserii groase pe pereţi, înfăţişând păduri şi scene de vânătoare. Probabil că Bethod s-ar fi simţit în largul lui într-o asemenea încăpere. Logen se simţea acolo ca un ţărănoi, umblând mereu pe vârfuri, să nu cumva să spargă ceva. Pe o masă din mijlocul încăperii se afla un vas înalt, cu marginile pictate cu flori viu colorate. Logen îl privi cu suspiciune în timp ce se îndrepta către scara lungă care cobora în Agriont.

– Logen! Bayaz era în cadrul uşii, privind încruntat după el. Ai grijă! Locul poate părea ciudat, dar oamenii sunt şi mai ciudaţi.

Apa clipocea, înspumată, ţâşnind într-un jet îngust dintr-un tub de metal sculptat în forma unei guri de peşte şi sărind înapoi într-un bazin larg de piatră. O fântână, aşa o numise tânărul fudul. Conducte, sub pământ, spusese el. Logen îşi imagină

izvoare subterane, curgând chiar sub picioarele lui, udând fundaţiile palatului. Gândul îl făcu să se simtă uşor ameţit.

Piaţa era enormă – un câmp imens de pietre plate, împresurat de clădiri albe, ca nişte stânci abrupte. Stânci găunoase, acoperite de coloane şi sculpturi, scânteind de ferestre înalte, înţesate de oameni. Ceva ciudat părea să se întâmple astăzi. De jur împrejurul pieţei, era înălţată o construcţie din bârne, în pantă. O armată de muncitori mişunau pe ea, tăind şi lovind, atârnaţi în cârlige, strigând nervoşi unul la altul. De jur împrejurul lor erau munţi de scânduri şi buşteni, butoaie de cuie, grămezi de unelte, destule cât să ridice zece castele măreţe şi altceva pe deasupra. Pe alocuri, construcţia era deja mult deasupra pământului, cu montanţii avântându-se în aer ca nişte catarge ale unor imense corăbii, înalte cât monstruoasele clădiri din spate.

Logen rămase cu mâinile în şolduri, privind cu gura căscată uriaşul schelet de lemn, dar destinaţia acestuia rămânea un mister. Se apropie de un bărbat scund şi musculos, cu şorţ de piele, care tăia furios cu ferăstrăul o scândură.

– Ce-i asta?

– Hm?

Omul nu ridică privirea de la munca lui.

– Asta. Pentru ce este?

Ferăstrăul muşcă lemnul, rămăşiţa troncăni pe pământ. Tâmplarul ridică cealaltă bucată de scândură pe o stivă din apropiere. Se întoarse, privindu-l pe Logen cu suspiciune, ştergându-şi sudoarea de pe fruntea-i lucitoare.

– Tribune. Bănci. Logen se uită la el cu ochii goi. Nu pricepea. Pentru Turnir! îi strigă tâmplarul în faţă.

Logen se retrase încet. Păsărească. Cuvinte fără noimă. Se întoarse şi se îndepărtă în grabă, ţinându-se departe de imensele structuri de lemn şi de oamenii cocoţaţi pe ele.

Năvăli pe o alee largă, o trecătoare adâncă între două clădiri albe, înalte. De-o parte şi de alta, erau aliniate, faţă în faţă, statui, mult mai mari decât oamenii reali, încruntându-se peste capetele numeroşilor trecători care alergau printre ele. Cea mai apropiată dintre sculpturi îi părea ciudat de cunoscută. Logen se apropie de ea, o cercetă de sus până jos, pe urmă zâmbi. Întâiul dintre Magi se mai îngrăşase de când fusese sculptat. Mâncase prea bine la bibliotecă, poate. Logen se întoarse către un omuleţ cu pălărie neagră, care trecea pe acolo, cu o carte sub braţ.

– Bayaz, spuse el, arătând către statuie. Prieten de-al meu.

Omul se holbă la el, la statuie şi iarăşi la el, apoi se îndepărtă grăbit.

Statuile se înşirau de-o parte şi de alta a aleii. Regii Uniunii, bănuia Logen, erau aliniaţi la stânga. Unii aveau săbii, alţii suluri sau corăbii minuscule. Unul avea un câine la picioare, un altul un snop de grâu sub braţ, dar altminteri nu-i prea puteai deosebi. Aveau cu toţii aceleaşi coroane înalte şi aceeaşi căutătură aspră. Uitându-te la ei, n-ai fi crezut că rostiseră vreodată o vorbă prostească sau că făcuseră vreo faptă prostească, ori că fuseseră nevoiţi să-şi facă vreodată nevoile, în toată viaţa lor.

Logen auzi paşi grăbiţi călcând cu zgomot surd în urma lui şi se întoarse tocmai la timp să-l vadă pe tânărul fudul de la poartă tropăind în josul aleii, cu cămaşa îmbibată de sudoare. Se întrebă unde s-o fi ducând atât de grăbit, dar n-avea de gând să fugă după el, pe o asemenea căldură. Oricum, existau o mulţime de alte mistere care trebuiau rezolvate.

Aleea se deschidea către un imens spaţiu verde, smuls din natură de mâini gigantice şi aruncat printre clădirile înalte, dar care nu semăna cu niciun peisaj pe care-l văzuse vreodată Logen. Iarba era o pătură netedă, uniformă, de un verde intens, tunsă aproape până la pământ. Erau şi flori, dar creşteau în şiruri, în cercuri şi linii drepte, viu colorate. Erau tufe luxuriante şi arbori, toţi strâmtoraţi, împrejmuiţi şi tunşi în forme nefireşti. Era şi apă: şuvoaie învolburându-se peste trepte de piatră şi un iaz mare, întins, cu copaci posomorâţi atârnând de jur împrejurul marginilor.

Logen hoinări prin acest frunziş rânduit, cu cizmele scârţâind pe o cărare făcută din minuscule pietre cenuşii. Aici era adunată o mulţime de oameni îngrămădiţi laolaltă să se bucure de soare. Stăteau în bărci, pe lacul miniatural, vâslind uşor, de jur împrejur, fără să meargă nicăieri. Trândăveau pe peluze, mâncau, beau şi flecăreau. Unii arătau spre Logen şi strigau, şopteau sau se dădeau la o parte.

Erau o adunare ciudată, mai cu seamă femeile. Palide şi fantomatice, înveşmântate în rochii elegante, cu părul strâns sau ridicat, prins cu ace şi piepteni, cu imense pene ciudate sau minuscule pălării inutile. Semănau cu vasul mare din sala circulară – prea firave şi delicate ca să fie de vreun folos şi urâţite şi mai mult de atâtea găteli. Dar trecuse multă vreme şi le zâmbi vesel, la nimereală. Unele îl priviră şocate, altele

rămaseră cu răsuflarea tăiată de spaimă. Logen oftă. Vechea vrajă nu pierise.

Mai departe, într-o altă piaţă largă, Logen se opri să privească un grup de soldaţi antrenându-se. Aceştia nu erau cerşetori sau tineri feciorelnici, ci bărbaţi vânjoşi, în armuri grele, cu platoşe şi genunchiere lustruite ca oglinda şi suliţe lungi pe umeri. Stăteau laolaltă, fiecare identic cu cel de lângă el, în patru careuri de câte cincizeci de oameni, poate, neclintiţi ca statuile de pe alee.

La un răcnet al unui bărbat scund în manta roşie – şeful lor, bănuia Logen – întreaga mulţime se întoarse, ridicând suliţele şi începând să traverseze piaţa, cu cizmele grele bocănind în acelaşi ritm. Cu toţii la fel, echipaţi la fel, mişcându-se la fel. Era o privelişte impresionantă, cu tot acel metal strălucitor mişcându-se ritmic în careuri de ţepi ordonaţi, cu vârfurile suliţelor scânteind, ca un imens arici pătrat, cu două sute de picioare. Periculoşi, fără doar şi poate, într-un spaţiu vast şi neted, împotriva unui duşman imaginar, aflat chiar în faţă. Cum ar acţiona pe un teren accidentat, pe o ploaie zdravănă, în hăţişul unei păduri, Logen era mai puţin sigur. Ar obosi repede, sub toată povara armurii şi, dacă acele careuri ar putea fi împrăştiate, ce-ar face? Oameni obişnuiţi să aibă mereu pe cineva alături. Ar putea lupta singuri?

Continuă să înainteze cu greutate, prin curţi mari şi grădini ordonate, pe lângă fântâni înspumate şi statui semeţe, pe alei îngrijite şi străzi largi. Hoinări în susul şi în josul unor scări înguste, peste poduri ce traversau pâraie, pe drumuri, peste alte poduri. Văzu străjeri într-o sumedenie de superbe livrele diferite, păzind sute de porţi diferite şi ziduri şi uşi, fiecare privindu-l cu aceeaşi profundă suspiciune. Soarele urcă pe cer, clădirile albe şi înalte alunecară pe lângă el, până când aproape se rătăcise, picioarele îl chinuiau şi gâtul îl durea de atâta privit în sus.

Singura constantă era monstruosul turn care se înălţa sus, sus, peste toate celelalte, făcând ca şi cea mai mare dintre marile clădiri să pară pricăjită. Era mereu prezent, zărit în colţul ochiului, iţindu-se peste vârfurile acoperişurilor, în depărtare. Încet, încet, paşii îl purtară pe Logen mai aproape de el, până când ajunse într-un colţ părăsit al citadelei, chiar în umbra lui.

Găsi o bancă veche lângă o pajişte neîngrijită, în apropierea unei imense clădiri năruite, acoperite de muşchi şi iederă, cu acoperişurile sale înalte lăsate la mijloc şi fără o parte din ţigle. Logen se prăbuşi pe bancă, răsuflând greu, cu obrajii umflaţi, şi

ridică încruntat privirea la silueta enormă ce se contura dincolo de ziduri, întunecată pe fundalul albastru, un munte de piatră seacă, stearpă, moartă, făcut de mâna omului. Nicio plantă nu se agăţa de mormanul acela masiv, nici măcar un smoc de muşchi în crăpăturile dintre imensele blocuri. Casa Creatorului, o numise Bayaz. Nu semăna cu nicio casă pe care o văzuse Logen vreodată. Nu avea acoperişuri deasupra, nici uşi sau ferestre în acele ziduri goale. O aglomerare de straturi grandioase de piatră, cu muchiile ascuţite. La ce putea sluji să construieşti ceva atât de mare? Şi cine era acest Creator? Asta era tot ce făcuse? O imensă casă inutilă?

– Te deranjează dacă mă aşez?

O femeie îl privea pe Logen. Semăna mai mult cu ceea ce ar fi numit el femeie decât acele făpturi ciudate, fantomatice, din parc. O femeie plăcută, într-o rochie albă, cu faţa încadrată de un păr negru.

– Dacă mă deranjează? Nu. E straniu, dar nimeni altcineva nu vrea să stea cu mine.

Femeia se aşeză în celălalt capăt al băncii, sprijinindu-şi bărbia în mâini, cu coatele pe genunchi şi privind în gol, fără interes, la turnul înalt.

– Poate se tem de tine.

Logen urmări un bărbat care trecea grăbit pe lângă ei, cu un teanc de hârtii sub braţ, uitându-se la el cu ochi mari.

– Încep să cred acelaşi lucru.

– Arăţi oarecum periculos.

– Hidos e cuvântul pe care îl cauţi.

– De obicei găsesc cuvintele pe care le caut şi am spus periculos.

– Ei, bine, aparenţele pot să înşele.

Femeia ridică o sprânceană, cercetându-l de sus până jos.

– Trebuie să fii un om paşnic, aşadar.

– Hm… nu întru totul. Se priviră pieziş. Femeia nu părea speriată sau dispreţuitoare, ori măcar curioasă. De ce nu ţi-e frică?

– Sunt din Anglia, îţi cunosc neamul. În plus – şi femeia îşi lăsă capul să cadă pe speteaza băncii – nimeni altcineva nu vorbeşte cu mine. Sunt disperată.

Logen îşi privi ciotul degetului mijlociu, îl mişcă înainte şi înapoi, până la capăt.

– Ar trebui să-ţi fie. Sunt Logen.

– Bravo ţie. Eu sunt nimeni.

– Toată lumea e cineva.

– Eu nu. Sunt nimic. Sunt invizibilă.

Logen o privi încruntat, cum stătea întoarsă într-o parte, tolănită pe spătarul băncii, la soare, cu gâtu-i lung şi neted întins, cu pieptul înălţându-se şi coborând uşor.

– Eu te văd.

Ea îşi întoarse capul, să-l privească.

– Tu… eşti un gentilom.

Logen pufni în râs. I se spusese în fel şi chip la vremea lui, dar niciodată aşa. Tânăra femeie nu părea la fel de amuzată.

– Nu aparţin acestui loc, murmură ea, ca pentru sine.

– Niciunul dintre noi nu aparţine.

– Nu. Dar asta e casa mea. Se ridică de pe bancă. La revedere, Logen.

– Mergi cu bine, nimeni!

O privi, clătinând din cap, cum se întoarce şi se îndepărtează încet. Bayaz avusese dreptate. Locul era ciudat, dar oamenii erau încă şi mai ciudaţi.

Logen se trezi cu o tresărire dureroasă, clipi şi se uită bezmetic împrejur. Întuneric. Nu chiar întuneric beznă, desigur, exista mereu-prezenta strălucire a oraşului. I se părea că auzise ceva, dar nu se mai auzea nimic acum. Era extrem de cald. Cald şi închis şi sufocant, chiar şi cu curentul lipicios de aer ce venea dinspre fereastra deschisă. Gemu, împinse păturile umede mai jos, în jurul brâului, îşi curăţă sudoarea de pe piept şi o şterse de peretele din spatele lui. Lumina îi sâcâia pleoapele. Şi asta nu era cea mai gravă problemă a lui. Ăsta era Logen Nouădegete, trebuia mereu să se uşureze.

Din nefericire, în locul acesta nu puteai să te uşurezi pur şi simplu într-o oală. Aveau ceva special, ca o poliţă de lemn cu o gaură în ea, într-o cămăruţă. Se uitase în gaura aceea, când sosiseră acolo, întrebându-se la ce ar putea folosi. Părea foarte adâncă şi mirosea urât. Îi explicase Malacus. O invenţie inutilă şi barbară. Trebuie să stai acolo, pe lemnul tare, cu un curent neplăcut suflându-ţi în jurul boaşelor. Dar asta era civilizaţia, din câte-şi dădea seama Logen. Oameni care n-au nimic mai bun de făcut decât să inventeze căi prin care să complice lucrurile simple.

Se smulse din pat, îşi căută drumul către locul unde îşi

amintea că era uşa şi se aplecă, pipăind cu mâinile în faţa lui. Prea lumină ca să poţi dormi, dar prea întuneric ca să vezi propriu-zis ceva.

– Civilizaţie afurisită, mormăi el în barbă, în timp ce bâjbâia cu mâna pe încuietoarea uşii, strecurându-şi cu grijă piciorul gol în imensa încăpere circulară aflată în centrul camerelor lor.

Era frig înăuntru, foarte frig. Aerul rece era plăcut pe pielea-i goală, după căldura umedă din dormitor. De ce nu dormea el aici, în loc de cuptorul de alături? Se uită cu ochii mijiţi la pereţii umbroşi, cu faţa răvăşită de toropeala chinuitoare a somnului, încercând să-şi dea seama care uşă înceţoşată ducea către poliţa pentru urinat. După cât se ştia de norocos, probabil avea să se pomenească în camera lui Bayaz şi să se uşureze din greşeală pe Întâiul dintre Magi, în timp ce acesta dormea. Ar fi exact lucrul care ar îndulci ţâfna vrăjitorului.

Logen făcu un pas înainte. Se auziră un pocnet şi un troncănit când piciorul său se izbi de colţul unei mese. Înjură, apucându-se de fluierul rănit al piciorului – apoi îşi aminti de vas. Se aruncă şi îl prinse de margine, chiar înainte de a cădea. Ochii începeau acum să i se adapteze la întuneric şi putea distinge florile pictate pe suprafaţa rece şi lucioasă. Dădu să pună vasul la loc pe masă, dar apoi îi veni ideea: De ce să meargă mai departe, când avea un obiect perfect la îndemână? Aruncă o privire furişă împrejur, punând vasul, cu un balans, pe poziţie… apoi îngheţă.

Nu era singur.

O siluetă înaltă, suplă, nedesluşită în semiîntuneric. Abia putea distinge părul lung, fluturând uşor în adierea ferestrei deschise. Se strădui să vadă, în întuneric, dar nu putea vedea chipul.

– Logen…

Un glas de femeie, dulce şi şoptit. Nu-i plăcea defel cum sună. Strânse vasul în mâini.

– Cine eşti? întrebă el răguşit, cu glasul răsunându-i dintr-odată puternic în liniştea mormântală.

Oare visa? Îşi scutură capul, strânse vasul în mână. Totul părea real. Înfiorător de real.

– Logen…

Femeia înaintă încet spre el. Lumina molcomă a ferestrei îi căzu pe profilul feţei. Un obraz alb, o orbită umbrită, colţul unei guri, apoi se pierdu din nou în întuneric. Era ceva cunoscut… Mintea lui Logen bâjbâia, în timp ce el se retrăgea, cu ochii fixaţi

pe silueta femeii, păstrând masa între ei.

– Ce vrei?

Simţea un fior de gheaţă în piept, o neagră presimţire. Ştia că putea să strige după ajutor, sculându-i pe ceilalţi, dar ceva îl îndemna să afle cine era. Trebuia să ştie.

Aerul îngheţa. Logen aproape că-şi vedea răsuflarea aburindu-i în faţă. Soţia lui era moartă, ştia asta, moartă şi rece, întoarsă în ţărână, demult şi departe. Văzuse satul făcut scrum, plin de cadavre. Soţia lui era moartă… şi, totuşi…

– Thelfi, şopti el.

– Logen… Glasul ei! Glasul ei! Logen rămase cu gura căscată. Ea întinse mâna spre el, prin lumina ferestrei. O mână palidă, degete palide, unghii lungi, albe. Camera era rece, rece ca gheaţa. Logen!

– Eşti moartă!

Ridică vasul, gata să-l coboare peste capul ei.

Mâna se întinse, cu degetele larg deschise.

Dintr-odată, încăperea era luminoasă ca ziua. Mai luminoasă. Strălucitoare, mistuitor de luminoasă. Contururile întunecoase ale uşilor şi mobila erau transformate în muchii albe şi umbre negre. Logen strânse ochii, îi umbri cu braţul şi se prăbuşi cu spatele la zid. Se auzi un zgomot asurzitor, ca o surpare de pământ, ca un imens copac căzând, însoţit de o duhoare de lemn ars. Logen miji un ochi şi privi printre degete.

Camera era bizar modificată. Întuneric, din nou, dar mai puţin întuneric ca înainte. Lumina se filtra printr-o imensă gaură zdrenţuită, acolo unde fusese fereastra. Două dintre scaune dispăruseră, un al treilea se bălăbănea pe trei picioare, cu marginile sfărâmate pâlpâind, mocnind ca nişte beţe care fuseseră mult timp în foc. Masa, care se aflase chiar lângă el cu o clipă în urmă, era despicată în două, în capătul celălalt al încăperii. O parte din tavan fusese smulsă din grinzi, iar podeaua era presărată cu bucăţi mari de piatră şi tencuială, cu scânduri rupte şi cioburi de sticlă. Dar nici urmă de femeia stranie.

Bayaz îşi croi drum clătinându-se printre ruine, către spărtura căscată în perete, cu cămaşa de noapte fluturând în jurul pulpelor sale largi, şi se uită în noapte.

– Făptura a dispărut.

– Făptura? Logen se holbă la gaura aburindă. Îmi ştia numele…

Vrăjitorul se împletici către ultimul scaun rămas intact şi se

prăbuşi pe el ca un om extenuat.
– Un devorator, probabil. Trimis de Khalul.
– Un ce? întrebă Logen, nedumerit.
Bayaz îşi şterse sudoarea de pe faţă.
– Voiai să nu ştii.
– Adevărat.
Logen nu putea să nege. Îşi scărpină bărbia, cu privirea pierdută la bucata zdrenţuită de cer, întrebându-se dacă acum ar fi un moment potrivit să se răzgândească. Dar apoi fu prea târziu. Se auzi un bubuit frenetic la uşă.
– N-ai de gând să deschizi?
Logen se împletici prosteşte printre dărâmături şi dădu zăvorul la o parte.
Un străjer cu aer furios se năpusti pe lângă el, cu un felinar într-o mână şi sabia scoasă în cealaltă.
– S-a auzit un zgomot! Lumina felinarului trecu peste ruine, găsi marginea zdrenţuită a tencuielii sfâşiate, cerul gol al nopţii de dincolo. La naiba! şopti el.
– Am avut un musafir nepoftit, murmură Logen.
– Ăă… trebuie să anunţ – străjerul părea profund tulburat – pe cineva.
Se împiedică, cât pe ce să se prăbuşească peste o bârnă căzută, în timp ce se retrăgea spre uşă. Logen îi auzi paşii bocănind pe scări în jos.
– Ce e un devorator?
Nu veni niciun răspuns. Vrăjitorul dormea, cu ochii închişi, cu o încruntătură adâncă pe faţă, cu pieptul săltând încet. Logen privi în jos. Era surprins să vadă că avea încă vasul, frumos şi delicat, strâns în mâna-i dreaptă. Mătură cu grijă un loc pe podea şi îl aşeză jos, printre dărâmături.
Una dintre uşi se dădu în lături şi inima lui Logen tresări. Era Malacus, cu ochi mari şi sălbatici, cu părul zbârlit pe frunte, în toate direcţiile.
– Ce… Se împletici spre spărtură şi se uită cu prudenţă afară, în noapte. La naiba!
– Malacus, ce e un devorator?
Quai întoarse brusc capul, să se uite la Logen, cu chipul o întruchipare a ororii.
– E interzis, şopti el, să mănânci carnea oamenilor…

Întrebări

Glokta îşi îndesa terci în gură, cât putea de repede, sperând să îngurgiteze jumătate din mâncare înainte să i se facă greaţă. Înghiţi, tuşi, se scutură. Împinse castronul, de parcă simpla lui prezenţă îl irita. *Ceea ce, de fapt, e adevărat.*

– Ar fi bine să fie important, Severard, mârâi el.

Practicianul îşi dădu părul unsuros la o parte, cu o mână.

– Depinde ce înţelegeţi prin important. Este în legătură cu magicii noştri prieteni.

– A, Întâiul dintre Magi şi bravii săi camarazi. Ce-i cu ei?

– A fost un soi de tulburare în camerele lor, noaptea trecută. Cineva a dat buzna, zic ei. A fost un fel de luptă. Se pare că s-au produs unele stricăciuni.

– Cineva? Un fel de? Unele stricăciuni? Glokta clătină dezaprobator din cap. Se pare? Se pare nu e de-ajuns pentru noi, Severard.

– Ei, bine, va trebui să fie, de data asta. Străjerul a fost cam zgârcit cu detaliile. Părea al naibii de îngrijorat, dacă mă-ntrebaţi pe mine. Severard se tolăni puţin mai adânc în scaun, cu umerii ridicaţi până la urechi. Cineva trebuie să meargă şi să cerceteze. Am putea foarte bine să fim noi aceia. Puteţi să-i cercetaţi îndeaproape. Să puneţi câteva întrebări, poate.

– La cine te referi?

– Asta o să vă placă. Turnul Lanţurilor.

Glokta privi încruntat, sugându-şi câteva cocoloaşe de terci de pe gingiile goale. *Desigur. Şi până în vârf, pun prinsoare. O mulţime de trepte.*

– Altceva?

– Omul Nordului a făcut ieri o plimbare, s-a preumblat în cercuri prin jumătate din Agriont. L-am urmărit, fireşte. Practicianul pufni şi-şi potrivi masca. Nemernic hidos!

– A, infamul om al Nordului. A comis vreo atrocitate? Viol, crimă, clădiri în flăcări, genul ăsta de lucruri?

– Nu prea, la drept vorbind. O dimineaţă plicticoasă pentru toată lumea. A hoinărit şi s-a holbat la una, alta. A vorbit cu câţiva oameni.

– Cineva cunoscut?

– Nimeni important. Unul dintre dulgherii care lucrează la

tribunele pentru Turnir. Un slujbaş pe Aleea Regelui. Şi a mai fost o fată, la Universitate. A vorbit cu ea o vreme.

– O fată?

Ochii lui Severard rânjiră.

– Chiar aşa, şi încă una drăguţă. Cum o chema? Pocni din degete. Am avut grijă să-i aflu numele. Fratele ei e în Garda Regelui… West, West şi nu mai ştiu cum…

– Ardee.

– Ea e. O cunoaşteţi?

– Hm. Glokta îşi linse gingiile goale. *M-a întrebat ce mai fac. Îmi amintesc.* Ce-au avut de vorbit?

Practicianul ridică din sprâncene.

– Probabil nimic. Dar ea e din Englia, nu e de mult în oraş. Poate să fie vreo legătură. Vreţi s-o aduc? Am putea afla imediat.

– Nu! se răsti Glokta. Nu. Nu-i nevoie. Fratele ei mi-a fost cândva prieten.

– Cândva?

– Nu se atinge nimeni de ea, Severard, mă auzi?

Practicianul ridică din umeri.

– Dacă spuneţi, domnule Inchizitor. Dacă spuneţi.

– Spun.

Urmă un moment de tăcere.

– Atunci am isprăvit cu pânzarii, nu?

Severard părea aproape nostalgic.

– Aşa s-ar părea. Sunt terminaţi. Nu mai avem de făcut decât puţină curăţenie.

– O curăţenie lucrativă, aş zice.

– Aş zice, spuse Glokta cu amărăciune. Dar Eminenţa Sa consideră că talentele noastre vor fi mai bine întrebuinţate în altă parte. *Cum ar fi la urmărirea unor falşi vrăjitori.* Sper că n-ai ieşit în pierdere cu mica ta proprietate de lângă docuri.

Severard ridică din umeri.

– Nu m-aş mira dacă aţi avea din nou nevoie de un loc departe de ochii iscoditori, cât de curând. Va fi tot acolo. La preţul potrivit. Păcat să lăsăm o treabă la jumătate, atâta tot.

Adevărat. *Glokta rămase tăcut o clipă, chibzuind.* Periculos. Arhilectorul a spus să nu merg mai departe. Foarte periculos, să nu te supui şi, totuşi, miros ceva. Mă sâcâie să las treaba neisprăvită, orice-ar spune Eminenţa Sa.

– S-ar putea să mai fie ceva.

– Zău?

– Da, dar fii discret. Ştii ceva despre bănci?

– Clădiri mari. Împrumută bani oamenilor.

Glokta schiţă un zâmbet.

– N-aveam habar că eşti un asemenea expert. Mă interesează una anume. Valint şi Balk.

– N-am auzit în viaţa mea de ei, dar pot să mă interesez.

– Numai să fii discret, Severard, mă-nţelegi? Nimeni nu trebuie să ştie despre asta. Vorbesc serios.

– Discreţia e punctul meu forte, şefule, puteţi întreba pe oricine. Discret. Ăsta sunt eu. Cunoscut pentru asta.

– Ai face bine să fii, Severard. Ai face bine să fii. *Sau ne va costa pe amândoi capul.*

Glokta se aşeză, vârât în nişă, cu spatele lipit de piatră şi piciorul stâng întins în faţa lui – un furnal de durere, arzând, pulsând. Aştepta durerea, desigur, în fiecare clipă a fiecărei zile. *Dar asta e ceva puţin mai special.*

Fiecare răsuflare era un geamăt huruitor prin maxilarele încleştate. Cea mai mică mişcare era o sarcină uriaşă. Îşi amintea cum îl pusese Mareşalul Varuz să alerge în sus şi-n jos pe aceste scări, cu ani în urmă, pe când se antrena pentru Turnir. *Săream câte trei, în sus şi-n jos, fără să stau pe gânduri o clipă. Acum, iată-mă. Cine-ar fi crezut că se poate ajunge la asta?*

Trupul îi tremura, şiroind de sudoare, ochii îl înţepau, şiroind de lacrimi, nasul îl ardea, picurând bulbuci apoşi. *Cu toată apa asta curgând pe mine şi mi-e sete de mor. Ce logică are asta? Ce logică aveau toate astea? Ce mă fac dacă trece cineva, şi mă vede aşa? Biciul năprasnic al Inchiziţiei, prăbuşit în fund într-o fereastră, incapabil să se mişte? Oare mă voi chinui să afişez un zâmbet nonşalant pe această mască rigidă a agoniei? Oare mă voi preface că totul e bine? Că vin adesea aici, să mă tolănesc lângă scări? Sau voi plânge şi voi ţipa şi voi cerşi ajutor?*

Dar nu trecu nimeni. Glokta zăcu acolo, înghesuit în spaţiul îngust, la două treimi de drum în susul Turnului Lanţurilor, cu ceafa sprijinită de pietrele reci, cu genunchii tremurători ridicaţi în faţa lui. *Sand dan Glokta, maestru săbier, brav ofiţer de cavalerie, ce viitor glorios ar fi putut avea în faţă? A fost o vreme când puteam să alerg ore în şir. Să alerg şi să alerg şi să nu obosesc niciodată.* Simţea un firicel de sudoare prelingându-i-se pe spate. *De ce fac asta? De ce naiba ar face asta cineva? Aş*

putea să mă opresc chiar azi. Aş putea să mă duc acasă, la mama. Dar apoi, ce? Apoi, ce?

– Domnule Inchizitor, mă bucur că sunteţi aici.

Bine de tine, ticălosule. Eu nu. Glokta stătea sprijinit de zid, în capul scărilor, cu dinţii pe care-i mai avea scrâşnind pe gingii.

– Sunt înăuntru, e mare harababură... Mâna lui Glokta tremura, iar vârful bastonului troncănea pe pietre. Capul îi plutea. Pe sub pleoapele ce-i zvâcneau, vedea străjerul tulbure şi înceţoşat. Vă simţiţi bine?

Îl întrezări apropiindu-se, cu mâna întinsă. Glokta ridică privirea.

– Deschide uşa aia blestemată, nătărăule!

Omul sări la o parte, alergă spre uşă şi o dădu în lături. Fiecare părticică din Glokta tânjea să renunţe şi să se tolănească pe burtă, dar se forţă să se ridice, îşi forţă picioarele să păşească, unul după altul, îşi forţă răsuflarea să se domolească, îşi forţă umerii să se îndrepte şi capul să se înalţe, şi trecu semeţ pe lângă străjer, cu fiecare parte a trupului strigând de durere. Dar ceea ce văzu dincolo de uşi aproape că-i distruse spoiala de calm.

Ieri acestea erau unele dintre cele mai bune camere din Agriont. Erau rezervate pentru cei mai distinşi oaspeţi, pentru cei mai importanţi demnitari străini. Ieri. O gaură mare se căsca într-un zid, în locul unde ar fi trebuit să fie fereastra, iar cerul de dincolo de ea era orbitor după întunecimea casei scărilor. O bucată din tavan se prăbuşise, cu bârne rupte şi bucăţi de tencuială atârnând în cameră. Podeaua era presărată cu bucăţi mari de piatră, cioburi de sticlă, fâşii sfârtecate de postav colorat. Mobila veche fusese zdrobită şi risipită în bucăţi, cu marginile rupte înnegrite şi carbonizate, parcă de foc. Un singur scaun, o jumătate de masă şi un vas ornamental înalt, rămas în mod ciudat neatins în mijlocul podelei acoperite de dărâmături, supravieţuiseră distrugerii.

În mijlocul acestor scumpe rămăşiţe stătea un tânăr tulburat, cu un aer bolnăvicios. Ridică privirea spre Glokta, urmărindu-l în timp ce-şi croia drum printre dărâmăturile din preajma uşii, trecându-şi limba agitat peste buze, în mod vizibil cu nervii încordaţi. *A părut vreodată cineva mai şarlatan?*

– Ăă... bună dimineaţa!

Degetele tânărului trăgeau nervos de veşmântul său, o haină grea, brodată cu simboluri oculte. *Şi nu-i aşa că pare incomodat*

în ea? Dacă omul ăsta e ucenicul unui vrăjitor, eu sunt împăratul Gurkhului.

– Eu sunt Glokta. Din Inchiziţia Maiestăţii Sale. Am fost trimis să investighez această… nefericită întâmplare. Mă aşteptam la cineva mai în vârstă.

– O, da, scuze, eu sunt Malacus Quai, se bâlbâi tânărul, ucenic al marelui Bayaz, Întâiul dintre Magi, mare în Înalta Artă şi învăţat în profunda…

Îngenunchează, îngenunchează în faţa mea! Sunt măreţul Împărat al Gurkhului!

– Malacus, îl întrerupse Glokta cu brutalitate… Quai. Eşti din Vechiul Imperiu?

– Păi, da. Tânărul se lumină puţin la aceasta. Îmi cunoşti…

– Nu. Deloc. Faţa palidă se ofili. Ai fost aici azi-noapte?

– Ăă… da. Dormeam, alături. Dar mă tem că n-am văzut nimic…

Glokta îl fixă cu privirea, atent, fără să clipească, încercând să-l citească. Ucenicul clipi şi-şi coborî privirea în podea, de parcă s-ar fi întrebat ce să cureţe mai întâi. *Ăsta chiar îl poate speria pe Arhilector? Un actor mizerabil. Întregul lui comportament duhneşte a impostură.*

– Dar a văzut cineva ceva?

– Păi, ăă… Maestrul Nouădegete, presupun…

– Nouădegete?

– Da, însoţitorul nostru din Nord. Tânărul se lumină. Un luptător de mare renume, un campion, un prinţ printre…

– Tu, din Vechiul Imperiu. El, un om al Nordului. Ce grup cosmopolit sunteţi!

– Ha, suntem, bănuiesc…

– Unde e Nouădegete acum?

– Cred că doarme încă, ăă… aş putea să-l trezesc…

– Ai fi atât de amabil? Glokta lovi cu bastonul în podea. A fost un urcuş greu şi aş prefera să nu revin mai târziu.

– Nu, ăă… desigur… scuze!

Se năpusti către una dintre uşi şi Glokta se întoarse cu spatele, prefăcându-se că examinează rana căscată în zid, în timp ce se schimonosea în agonie şi îşi muşca buza, ca să nu urle ca un ţânc bolnav. Se agăţă de pietrele sfărâmate de la marginea deschizăturii, strângându-le cât de tare putea.

Pe măsură ce spasmul trecea, Glokta începu să arate mai mult interes faţă de stricăciuni. Chiar şi aici, în vârf, zidul era

gros de aproape un metru şi jumătate, construit din pietriş legat cu mortar şi placat cu blocuri de piatră. Ar fi fost nevoie de un bolovan dintr-o catapultă cu adevărat puternică să facă o asemenea spărtură, sau de o echipă de muncitori voinici, care să lucreze zi şi noapte, timp de o săptămână. *O uriaşă maşină de asediu sau un grup de salahori ar fi atras, fără îndoială, atenţia gărzilor. Aşadar, cum a fost făcută?* Glokta îşi trecu mâna peste pietrele crăpate. Cândva auzise zvonuri cum că în Sudul Îndepărtat se făcea un fel de praf explozibil. *Oare niţel praf ar fi putut face asta?*

Uşa se deschise şi Glokta se răsuci, văzând un om vânjos aplecându-se sub pragul de sus, încheindu-şi cămaşa cu mâini încete, greoaie. Un fel de încetineală meditativă. *Ca şi cum ar putea mai repede, dar nu vede rostul.* Părul lui era o chică încâlcită, faţa-i buhăită era plină de cicatrice. Degetul mijlociu al mâinii drepte îi lipsea. *De unde i se zice Nouădegete. Câtă fantezie!*

– Ai dormit până târziu?

Omul Nordului clătină din cap.

– Oraşul vostru e prea dogoritor pentru mine – mă ţine treaz noaptea şi mă face somnoros ziua.

Piciorul lui Glokta pulsa, spatele îi gemea, gâtul îi era înţepenit, ca o creangă uscată. Abia reuşea să-şi ţină secret chinul. Ar fi dat orice să se tolănească pe acel scaun rămas întreg şi să urle de să-i pârâie ţeasta. *Dar trebuie să rămân în picioare şi să schimb vorbe cu aceşti şarlatani.*

– Îmi puteţi explica şi mie ce s-a întâmplat aici?

Nouădegete ridică din umeri.

– Mi-a venit noaptea să mă uşurez. Am văzut pe cineva în încăpere.

Se părea că n-avea probleme cu limba comună, chiar dacă exprimarea nu era defel politicoasă.

– Ai văzut cine era acest cineva?

– Nu. Era o femeie. Atâta am văzut.

Îşi vânzoli umerii, vădit stânjenit.

– Zău, o femeie? *Această poveste devine cu fiecare clipă mai ridicolă.* Altceva? Putem să ne restrângem cercetările la mai puţin de jumătate din populaţie?

– Era frig. Foarte frig.

– *Frig?* Fireşte, de ce nu? Într-una din cele mai fierbinţi nopţi ale anului.

Glokta se uită fix în ochii nordicului, multă vreme, iar acesta îi susţinu privirea. Ochi albaştri, întunecaţi şi reci, adânciţi în orbite. *Nu ochii unui idiot. Poate că aduce a maimuţă, dar nu vorbeşte aşa. Gândeşte înainte de a deschide gura, apoi nu spune mai mult decât trebuie. Este un om periculos.*

– Cu ce treburi te afli în oraş, Maestre Nouădegete?

– Am venit cu Bayaz. Dacă vrei să ştii ce treburi are, întreabă-l pe el. Sincer, nu ştiu.

– Aşadar, te plăteşte?

– Nu.

– Îl urmezi din loialitate.

– Nu tocmai.

– Dar eşti servitorul lui?

– Nu. Nu chiar. Omul Nordului îşi scărpina agale bărbia osoasă. Nu ştiu ce sunt.

Un mincinos mare şi urât, asta eşti. Dar cum s-o dovedesc? Glokta îşi flutură toiagul împrejurul camerei distruse.

– Cum a provocat oaspetele tău nepoftit atâtea stricăciuni?

– Bayaz a făcut asta.

– Serios? Cum?

– Artă, îi zice el.

– Artă.

– Magia de rând e nesăbuită şi periculoasă, recită pompos ucenicul, de parcă ar fi rostit ceva de mare importanţă, căci vine din Cealaltă Parte, şi e primejdios să atingi lumea de jos. Magul amestecă magia cu ştiinţa şi astfel produce Înalta Artă, dar, asemenea fierarului sau…

– Cealaltă Parte? se răsti Glokta, punând capăt şuvoiului de aiureli idioate ale tânărului. Lumea de jos? Iadul, vrei să spui? Magie? Ştii vreo vrajă, Maestre Nouădegete?

– Eu? Omul Nordului chicoti. Nu. Chibzui o clipă şi pe urmă adăugă, aproape ca un gând întârziat: Dar pot vorbi cu spiritele.

– Cu spiritele, zău? *Doamne, ai milă.* Poate că ne pot spune cine a fost acest intrus?

– Mă tem că nu. Nouădegete clătină din cap cu tristeţe, fie că-i scăpă sarcasmul lui Glokta, fie că alese să-l ignore. Nu a rămas niciunul treaz în acest loc. Aici dorm. Dorm de multă vreme.

– A, desigur. *A trecut de mult ora de culcare a spiritelor. Mă obosesc aceste aiureli.* Vii de la Bethod?

– Se poate spune aşa. De data aceasta Glokta fu cel surprins. Se aşteptase în cel mai bun caz la o răsuflare şuierată, la un

efort grăbit de tăinuire, nu la o recunoaştere deschisă. Dar Nouădegete nici măcar nu clipi. Am fost cândva campionul lui.

– Campion?

– Am luptat în zece dueluri pentru el.

Glokta îşi căută cuvintele.

– Ai câştigat?

– Am avut noroc.

– Îţi dai seama, desigur, că Bethod a invadat Uniunea!

– Da. Nouădegete oftă. Ar fi trebuit să-l omor de mult pe ticălos, dar eram tânăr pe atunci, şi prost. Acum mă îndoiesc că voi mai avea o altă ocazie, dar aşa se întâmplă. Trebuie să fii... care e cuvântul?

– Realist, zise Quai.

Glokta se încruntă. O clipă mai devreme, fusese cât pe ce să desluşească toate aceste aiureli, dar momentul trecuse şi lucrurile erau mai absurde ca oricând. Se holbă la Nouădegete, dar acea faţă brăzdată de cicatrice nu oferea niciun răspuns, doar mai multe întrebări. *Vorbeşte cu spiritele? Campionul lui Bethod, dar duşmanul său? Asaltat de o femeie misterioasă în toiul nopţii? Şi nici măcar nu ştie de ce se află aici? Un mincinos abil spune cât de multe adevăruri poate, dar acesta spune atât de multe minciuni încât nici nu ştiu de unde să încep.*

– A, avem un oaspete.

În cameră pătrunse un bătrân scund şi îndesat, cu o barbă scurtă şi căruntă, ştergându-şi viguros capul pleşuv cu o bucată de pânză.

Aşadar, acesta este Bayaz.

Se prăbuşi pe singurul scaun intact, mişcându-se fără nimic din graţia la care te-ai aştepta de la o importantă figură istorică.

– Trebuie să-mi cer scuze. Profitam de baie. O baie foarte bună. Fac baie în fiecare zi de când am venit aici, la Agriont. M-am murdărit atâta cu praful drumului, încât am profitat de ocazie să mă spăl din nou!

Bătrânul îşi trecu mâna peste scalpul chel, cu un uşor şuierat.

Glokta compară mental trăsăturile sale cu cele ale statuii de pe Aleea Regelui. *Aproape totul e nefiresc la această asemănare. Nici pe jumătate la fel de impunător şi mult mai scund. Într-o oră pot găsi cinci bătrâni care arată mai convingător. Dacă aş folosi un brici pe Arhilectorul Sult, aş obţine ceva mai bun.* Glokta aruncă o privire la scăfârlia lui lucioasă. *Mă întreb dacă trece peste ea cu briciul în fiecare dimineaţă.*

– Iar tu eşti? întrebă presupusul Bayaz.
– Inchizitorul Glokta.
– A, unul dintre inchizitorii Maiestăţii Sale. Suntem onoraţi!
– O, nu, onoarea e de partea mea. În definitiv, eşti legendarul Bayaz, Întâiul dintre Magi.
Bătrânul îi întoarse o privire fioroasă, cu ochii săi verzi usturător de aspri.
– Legendar e poate o idee prea mult, dar eu sunt Bayaz.
– Însoţitorul tău, Maestrul Nouădegete, tocmai îmi descria evenimentele nopţii trecute. O poveste plină de culoare. Susţine că tu ai provocat… toate astea.
Bătrânul pufni.
– Nu-mi stă în obicei să primesc cu braţele deschise oaspeţii nepoftiţi.
– Văd şi eu.
– Din păcate, apartamentul a suferit unele stricăciuni. Din experienţa mea, omul trebuie să acţioneze repede şi decisiv. Bucăţile pot fi oricând strânse pe urmă.
– Desigur. Iartă-mi ignoranţa, Maestre Bayaz, dar cum anume au fost provocate stricăciunile?
Bătrânul zâmbi.
– Vei înţelege că nu împărtăşim secretele ordinului nostru cu oricine şi mă tem că am deja un ucenic.
Arătă către tânărul neconvingător.
– Ne-am cunoscut. Atunci în termeni simpli, poate, ca să pot înţelege?
– Îi poţi spune magie.
– Magie. Înţeleg.
– Într-adevăr. Este, în definitiv, lucrul pentru care noi, magii, suntem cunoscuţi cel mai bine.
– Hm, bănuiesc că n-ai vrea să fii destul de bun să faci o demonstraţie, de dragul meu!
– O, nu! Aşa-numitul vrăjitor râse tihnit. Nu fac şiretlicuri.
Bătrânul ăsta nebun e la fel de greu de pătruns ca omul Nordului. Unul abia vorbeşte, iar celălalt vorbeşte întruna, dar nu spune nimic.
– Trebuie să recunosc că sunt oarecum nedumerit cum a intrat acest intrus. Glokta îşi roti privirea prin încăpere, examinând posibilele modalităţi de pătrundere. Străjerul nu a văzut nimic, aşadar mai rămâne fereastra.
Se târşâi cu prudenţă până la spărtură şi se uită afară.

Existase un mic balcon, dar tot ce mai rămăsese erau câteva aşchii cioturoase de piatră. Altminteri, zidul cobora neted şi drept până la apa scânteietoare de jos, departe.

– E un urcuş, nu glumă, mai ales în rochie. Un urcuş imposibil, ce zici? Cum crezi că l-a făcut această femeie?

Bătrânul pufni.

– Vrei să-ţi fac eu treaba? Poate că s-a căţărat prin gura de scurgere a latrinei! Omul Nordului părea profund tulburat de această sugestie. De ce n-o prinzi ca s-o întrebi? Nu de asta eşti aici?

Impresionant, impresionant şi perfect jucat. Un aer de inocenţă rănită, atât de convingător încât aproape mă face să cred balivernele astea. Aproape, dar nu chiar.

– Aici e problema. Nu există niciun semn al misteriosului vostru intrus. N-a fost găsit niciun cadavru. Nişte lemn, bucăţi mici de mobilier, pietrele din zid, toate au fost împrăştiate pe străzile de dedesubt. Dar nici urmă de intrus, de orice sex.

Bătrânul se uită la el şi pe chipul lui începu să se contureze o severă încruntătură.

– Poate că trupul a ars cu totul. Poate că a fost sfârtecat, în bucăţi prea mici ca să fie văzute, sau s-a evaporat. Magia nu e întotdeauna exactă sau previzibilă, nici chiar în mâinile unui maestru. Asemenea lucruri se pot întâmpla. Cu uşurinţă. Mai cu seamă când mă enervez.

– Cu toate acestea, mă tem că trebuie să risc să te enervez. Mi-a trecut prin minte că, de fapt, s-ar putea să nu fii Bayaz, Întâiul dintre Magi.

– Serios?

Sprâncenele stufoase ale bătrânului se apropiară.

– Trebuie, cel puţin, să iau în calcul posibilitatea… – o linişte încordată se instalase în încăpere – că eşti un impostor.

– Un şarlatan? se repezi aşa-zisul mag.

Tânărul palid îşi plecă creştetul şi se retrase pe tăcute către zid. Glokta se simţi dintr-odată foarte singur în mijlocul acelui cerc de dărâmături, singur şi din ce în ce mai nesigur pe sine, dar nu se lăsă.

– Mi-a trecut prin minte că s-ar putea ca toată această întâmplare să fi fost pusă în scenă pentru noi. O demonstraţie convenabilă a puterilor tale magice.

– Convenabilă? şuieră bătrânul pleşuv, cu glasul nefiresc de sonor. Convenabilă, zici? Ar fi convenabil să fiu lăsat să mă bucur

noaptea de un somn neîntrerupt. Ar fi convenabil dacă acum aş sta în vechiul meu scaun din Consiliul Închis. Convenabil dacă oamenii mi-ar lua cuvântul drept lege, aşa cum o făceau odinioară, fără să pună o mulţime de afurisite de întrebări stupide!

Asemănarea cu statuia de pe Aleea Regelui era dintr-odată mult mai mare. Acum erau prezente încruntătura poruncitoare, rânjetul batjocoritor, ameninţarea teribilei furii. Cuvintele bătrânului păreau să-l apese pe Glokta ca o imensă povară, smulgându-i răsuflarea din trup, ameninţând să-l strivească până ajunge în genunchi, tăind prin craniul lui şi lăsând în urmă un grăunte de îndoială. Ridică privirea către spărtura căscată în zid. *Praf? Catapulte? Salahori? Nu există o explicaţie mai simplă?* Lumea părea să se modifice în jurul lui, aşa cum se schimbase în biroul Arhilectorului cu câteva zile în urmă, mintea lui răsuci bucăţile, despărţindu-le, adunându-le. *Dar dacă aceşti oameni spun, pur şi simplu, adevărul? Dar dacă…*

Nu! Glokta îşi smulse ideea din minte. Înălţă capul şi îi oferi bătrânului un rânjet la care să se gândească. *Un actor bătrân, cu o ţeastă rasă şi un comportament plauzibil. Nimic mai mult.*

– Dacă eşti cine spui, n-ai de ce să te temi de întrebările mele sau de răspunsurile tale.

Bătrânul schiţă un zâmbet şi strania tensiune slăbi brusc.

– Candoarea ta, cel puţin, Inchizitorule, e foarte reconfortantă. Fără îndoială că-ţi vei da toată silinţa să-ţi dovedeşti teoria. Îţi urez succes. Eu, unul, cum spui, n-am de ce să mă tem. Te-aş ruga doar să găseşti o dovadă a acestei înşelătorii înainte să ne mai deranjezi.

Glokta se înclină băţos.

– Voi încerca, spuse el şi se îndreptă spre uşă.

– Încă ceva! Bătrânul se uita spre gaura căscată în zid. Ar fi posibil să ni se găsească alte camere? Vântul bate destul de rece prin acestea.

– Am să studiez chestiunea.

– Bine. Poate undeva cu mai puţine scări. Afurisitele îmi torturează genunchii zilele astea.

Zău? Aici, cel puţin, putem fi de acord.

Glokta îi examină pe cei trei pentru ultima oară. Bătrânul pleşuv îi susţinu privirea, cu faţa neclintită ca un zid. Tânărul lungan ridică ochii agitat, apoi se întoarse repede. Omul Nordului continua să se uite încruntat către uşa latrinei. *Şarlatani,*

impostori, spioni. Dar cum s-o dovedesc?

– O zi bună, domnilor!

Şi se îndreptă şchiopătând spre scări, cu toată demnitatea de care era în stare.

Nobleţe

Jezal îşi rase ultimele fire de păr blond de pe marginea obrazului şi spălă briciul în bol. Apoi îl şterse de cârpă, îl închise şi-l aşeză cu grijă pe masă, admirând felul în care lumina soarelui scânteia pe mânerul de sidef.

Îşi şterse faţa şi apoi – partea lui preferată a zilei – se admiră în oglindă. Era o oglindă bună, importată din Visserine, un dar de la tată său: o sticlă ovală, netedă, într-o ramă din lemn de culoare închisă, bogat ornamentată. Un cadru potrivit pentru un tânăr atât de chipeş precum cel care-l privea vesel în ochi. Sincer vorbind, cuvântul chipeş abia dacă era pe măsura lui.

– Eşti o adevărată frumuseţe, nu-i aşa? îşi zise Jezal, zâmbind în timp ce-şi trecea degetele peste pielea netedă a maxilarului.

Şi ce mai maxilar era! I se spusese adesea că era cea mai reuşită trăsătură a lui, nu că ar fi existat ceva, câtuşi de puţin în neregulă la el. Se întoarse spre dreapta, apoi spre stânga, să-şi admire mai bine magnifica bărbie. Nu prea puternică, nu grosolană, dar nici prea delicată, nu feminină sau lipsită de fermitate. Un maxilar de bărbat, fără îndoială, cu o uşoară despicătură în bărbie, semn al puterii şi autorităţii, dar şi al sensibilităţii şi profunzimii. Oare mai existase vreodată o bărbie ca aceasta? Poate că vreun rege sau un erou legendar avusese cândva una la fel de distinsă. Era un maxilar nobil, asta era limpede. Niciun om de rând nu ar fi putut să aibă vreodată o bărbie atât de măreaţă.

Jezal bănuia că venea pe linia maternă a familiei sale. Tatăl lui avea mai degrabă o bărbie lipsită de fermitate. Şi fraţii săi la fel, dacă stătea să se gândească. Nu putea să nu-ţi fie puţin milă de ei, Jezal se alesese cu toată frumuseţea din familie.

– Şi cea mai mare parte a talentului, îşi şopti el bucuros.

Părăsi oglinda, cu un anumit regret, intrând cu paşi mari în camera de zi, trăgându-şi cămaşa pe trup şi încheind-o în faţă, de jos în sus. Astăzi trebuia să arate cât se poate de bine. Gândul îi stârni un mic fior de emoţie, începând din stomac, furişându-se în susul traheii, oprindu-se în gât.

Porţile trebuiau să fie deschise deja. Un puhoi neîntrerupt de oameni se revărsa, probabil, în Agriont, ocupându-şi locurile pe imensele bănci de lemn din Piaţa Mareşalilor. Cu miile. Fiecare

om care era cineva şi o mulţime de alţii care nu erau se adunau deja, strigând, înghiontindu-se, emoţionaţi, aşteptându-l… pe el. Jezal tuşi şi încercă să-şi alunge gândul din minte. Îl ţinuse treaz deja o jumătate de noapte.

Se îndreptă spre masă, unde îl aştepta tava cu micul dejun. Înhăţă absent un cârnat, cu vârful degetului, şi luă o muşcătură de la capăt, mestecându-l fără chef. Strâmbă din nas şi-l azvârli înapoi pe platou. N-avea poftă de mâncare în dimineaţa asta. Tocmai îşi ştergea degetele de şervet când observă ceva pe podea, lângă uşă: o bucăţică de hârtie. Se aplecă, o ridică şi o despături. Un singur rând, aşternut cu un scris îngrijit, pedant:

Vino diseară la statuia lui Harod cel Mare, lângă Patru Colţuri.
A.

– La naiba, murmură el, nevenindu-i să creadă, citind şi recitind acel rând.

Împături hârtia, aruncând agitat o privire prin cameră. Nu se putea gândi decât la o singură A. O alungase într-un colţ al minţii în ultimele câteva zile. Petrecuse fiecare moment liber antrenându-se. Dar asta, de bună seamă, îi readucea totul în minte.

– La naiba!

Desfăcu hârtia şi citi rândul din nou. Vino diseară? Nu putu să-şi stăpânească o uşoară îmbujorare de satisfacţie care, încet, deveni o foarte distinctă roşeaţă de plăcere. Gura i se curbă într-un zâmbet prostesc. Întâlniri secrete pe întuneric? Simţea furnicături de emoţie pe piele, la gândul acesta. Dar secretele aveau un mod de a ieşi la suprafaţă şi dacă fratele ei afla? Gândul atrase un nou val de agitaţie. Luă biletul de hârtie în ambele mâini, gata să-l rupă în două, dar, în ultimul moment, îl împături şi îl vârî în buzunar.

În timp ce-şi croia drum de-a lungul tunelului, auzea deja mulţimea. Un murmur straniu, reverberant, care părea să iasă din pietrele înseşi. Îl mai auzise, desigur, ca spectator la ultimul Turnir, dar atunci nu-i făcuse pielea să asude şi stomacul să i se întoarcă pe dos. A face parte din public e cu totul altceva cu a face parte din spectacol.

Încetini o clipă, apoi se opri, închizând ochii şi sprijinindu-se de zid, cu zgomotul mulţimii năvălindu-i în urechi, încercând să

respire adânc şi să se adune.

– Nu-ţi face griji, ştiu exact cum te simţi. Jezal se trezi cu mâna consolatoare a lui West pe umăr. Era cât pe ce să mă întorc pe călcâie şi să fug, prima oară. Dar va trece de îndată ce armele sunt scoase din teacă, crede-mă.

– Da, mormăi Jezal, desigur.

Se îndoia că West ştia exact cum se simţea. Poate că omul era trecut prin câteva turniruri, dar lui Jezal nu-i venea a crede că se gândise la o întâlnire clandestină cu sora celui mai bun prieten al său în aceeaşi noapte. Se întreba dacă West ar fi chiar la fel de binevoitor dacă ar şti conţinutul scrisorii din buzunarul de la pieptul lui Jezal. Era greu de crezut.

– Ar fi mai bine să ne mişcăm. N-am vrea să înceapă fără noi.

– Nu.

Jezal trase adânc aer în piept, pentru ultima oară, deschise ochii şi îl expiră cu putere. Apoi se desprinse de zid şi înaintă repede, cu paşi mari, de-a lungul tunelului. Simţi un neaşteptat atac de panică – unde-i erau armele? Se cercetă cu disperare, pe urmă răsuflă uşurat. Erau în mâna lui.

În sala din capătul tunelului era adunată o mulţime de oameni: instructori, ajutoare, prieteni, rude şi gură-cască. Dar se vedea cine erau concurenţii: cei cincisprezece tineri care ţineau armele strâns în mâini. Teama era palpabilă şi contagioasă. Oriunde se uita, Jezal vedea chipuri palide, agitate, frunţi năduşite, ochi neliniştiţi alergând de colo-colo. Zgomotul mulţimii nu făcea decât s-o sporească, un zgomot ameninţător de puternic dincolo de uşile duble închise din celălalt capăt al încăperii, învolburându-se şi retrăgându-se, ca o mare furtunoasă.

Doar un om de acolo nu părea deloc tulburat de eveniment, sprijinindu-se de zid, de unul singur, cu un picior ridicat pe tencuială şi capul dat pe spate, privind adunarea peste vârful nasului, prin ochii abia deschişi. Majoritatea concurenţilor erau supli, vânoşi, atletici. El era orice altceva. Un bărbat voinic, greoi, cu părul ras într-o mirişte neagră. Avea un gât mare şi gros şi un maxilar cât pragul uşii – maxilarul unui ţărănoi, ar fi zis Jezal, dar un ţărănoi vânjos şi puternic, cu un aer mârşav. Jezal l-ar fi putut lua drept servitorul cuiva dacă dintr-o mână nu i-ar fi atârnat neglijent o pereche de arme.

– Gorst, şopti West în urechea lui Jezal.

– Pfui. Îmi aduce mai mult a salahor decât a săbier.

– Poate, dar aparenţele pot să înşele. Sunetul mulţimii se domolea treptat şi trăncăneala surescitată din încăpere se potoli odată cu el. West ridică sprâncenele: Cuvântarea Regelui, şopti el.

– Prieteni! Curtenii mei! Concetăţeni ai Uniunii! veni un glas răsunător, ce se auzea limpede chiar şi prin uşile grele.

– Hoff, mârâi West. Până şi aici ia locul Regelui. De ce nu-şi pune coroana pe cap şi nu isprăveşte odată?

– Cu o lună în urmă, veni răgetul îndepărtat al Lordului Şambelan, tovarăşi de-ai mei din Consiliul Închis au lansat întrebarea: Ar trebui să aibă loc un Turnir anul acesta? Huiduieli şi strigăte de frenetică dezaprobare se făcură auzite dinspre mulţime. O întrebare firească, strigă Hoff, căci suntem în război! O luptă înverşunată în Nord! Libertăţile care ne sunt atât de scumpe, drepturile care ne atrag invidia întregii lumi, însuşi felul nostru de viaţă, toate sunt ameninţate de acei sălbatici!

Un slujbaş începu să-şi croiască drum prin încăpere, despărţind concurenţii de familiile lor, de instructorii lor, de prietenii lor.

– Noroc! zise West, bătându-l pe Jezal pe umăr. Am să te văd în arenă.

Jezal avea gura uscată şi nu putu decât să clatine din cap.

– Iar cei care au pus întrebarea sunt oameni curajoşi! răsună glasul lui Hoff dincolo de uşi. Oameni înţelepţi! Toţi patrioţi! Bravii mei colegi din Consiliul Închis! Am înţeles de ce ar putea considera că ar trebui să nu aibă loc niciun Turnir anul acesta! Urmă o lungă pauză. Dar le-am spus: nu!

O izbucnire de ovaţii nebune:

– Nu! Nu! ţipa mulţimea.

Jezal fu introdus în rând cu ceilalţi concurenţi, doi câte doi, opt perechi. Îşi vânzoli armele în timp ce Lordul Şambelan continua să peroreze, deşi le verificase deja de douăzeci de ori.

– Nu, le-am spus! Să le îngăduim acestor barbari, acestor animale din Nordul îngheţat, să ne calce în picioare modul de viaţă? Să lăsăm această făclie a libertăţii din mijlocul întunericului lumii să se stingă? Nu, le-am spus! Libertatea noastră nu e de vânzare, cu niciun preţ! Pe asta, prietenii mei, curtenii mei, concetăţeni ai Uniunii, pe asta vă puteţi bizui… vom câştiga acest război!

Un alt imens ocean de aprobare. Jezal înghiţi, privi agitat împrejur. Bremer dan Gorst stătea lângă el. Ticălosul avea

cutezanţa să clipească, rânjind ca şi cum n-ar fi avut nicio grijă pe lume.

– Idiot afurisit, şopti Jezal, dar avu grijă să nu-şi mişte buzele.

– Şi astfel, prieteni, şi astfel – se auziră ultimele strigăte ale lui Hoff – ce alt moment ar putea fi mai potrivit decât atunci când stăm pe marginea prăpastiei? Să celebrăm priceperea, puterea, bărbăţia unora dintre cei mai bravi fii ai naţiunii noastre! Concetăţeni, compatrioţi ai Uniunii, vă prezint concurenţii!

Uşile fură azvârlite în lături şi vuietul mulţimii de dincolo de ele năvăli în sală, făcând grinzile să răsune dintr-odată, asurzitor. Prima pereche de săbieri porni spre ieşire cu paşi mari, prin galeria strălucitoare, apoi următoarea, apoi următoarea. Jezal era sigur că va încremeni, neclintit şi cu ochii holbaţi ca un iepure, dar când îi veni rândul, picioarele sale păşiră bărbăteşte lângă cele ale lui Gorst, cu călcâiele cizmelor perfect lustruite păcănind pe lespezile podelei şi pe sub bolta înaltă a uşii.

Piaţa Mareşalilor era schimbată. De jur împrejur fuseseră înălţate bănci imense care se întindeau una în spatele celeilalte, sus, mai sus, în toate părţile, înţesate de o mulţime clocotitoare. Concurenţii coborâră în şir una din văile adânci dintre tribunele înalte, către mijlocul acestei imense arene, cu grinzile, stâlpii şi montanţii din trunchiuri de copaci ca o pădure umbroasă, de-o parte şi de alta. Chiar în faţa lor, părând foarte îndepărtat, fusese trasat spaţiul pentru duel, un mic cerc de iarbă galbenă în mijlocul unei mări de chipuri.

Jos, în faţă, Jezal putea distinge trăsăturile celor bogaţi şi nobili. Îmbrăcaţi în cele mai bune veşminte ale lor, ferindu-şi ochii de soarele strălucitor, manifestând, în general, un preţios dezinteres faţă de spectacolul din faţa lor. Mai departe, mai sus, figurile deveneau mai puţin distincte, hainele mai puţin elegante. Majoritatea covârşitoare a spectatorilor erau doar stropi şi pete de culoare, îngrămădiţi de jur împrejurul marginii ameţitoarei genuni, dar oamenii de rând compensau distanţa prin exaltare: ovaţionau, ţipau, se ridicau pe vârfuri şi-şi fluturau braţele în aer. Deasupra lor se iţeau crestele celor mai înalte clădiri din preajma pieţei, ale căror ziduri şi acoperişuri se înălţau ca nişte insule în ocean, cu ferestrele şi parapetele înţesate de privitori minusculi.

Jezal clipi în faţa acestei mari desfăşurări de oameni. O parte din el era conştient că gura îi atârna deschisă, dar era o parte prea neînsemnată ca s-o închidă. La naiba, avea o senzaţie de greaţă. Ştia că ar fi trebuit să mănânce ceva, dar acum era prea

târziu. Dacă vomita, chiar aici, în faţa lumii întregi? Simţi din nou un val de panică oarbă. Unde-şi lăsase armele? Unde erau? În mâna lui. În mâna lui. Mulţimea răcnea şi suspina şi urla, cu o miriadă de voci diferite.

Concurenţii începură să se îndepărteze de cercul de luptă. Nu toţi urmau să se dueleze astăzi, cei mai mulţi aveau doar să privească. De parcă ar fi fost nevoie de spectatori în plus. Porniră spre rândurile din faţă, dar Jezal nu mergea cu ei, din păcate. Se îndreptă către ţarcurile unde concurenţii se pregăteau să lupte.

Se prăbuşi lângă West, închise ochii şi-şi şterse fruntea asudată, în timp ce mulţimea continua să ovaţioneze. Totul era prea strălucitor, prea zgomotos, prea copleşitor. Mareşalul Varuz se afla în apropiere, aplecându-se peste marginea îngrăditurii, să strige în urechea cuiva. Jezal privi peste arenă, la ocupanţii lojii regale, căutând în zadar ceva care să-i abată gândurile.

– Maiestatea Sa Regele pare să savureze momentele evenimentului, şopti West în urechea lui Jezal.

– Îhî.

Regele, de fapt, părea că adormise deja tun, cu coroana alunecându-i într-o parte. Jezal se întrebă în treacăt ce s-ar întâmpla dacă i-ar cădea.

Prinţul Moştenitor Ladisla era şi el prezent, în veşminte fabuloase, ca întotdeauna, rotindu-şi radios privirea peste arenă, cu un zâmbet enorm, de parcă toată lumea s-ar fi aflat acolo pentru el. Fratele său mai mic, Prinţul Raynault, nici că putea arăta mai diferit: în haine simple şi sobre, încruntându-se îngrijorat la tatăl său semiconştient. Mama celor doi, Regina, stătea lângă ei, dreaptă ca un par, cu bărbia în aer, prefăcându-se cu sârguinţă că augustul ei soţ era treaz ca lumina zilei şi că ea nu era nicidecum în pericol să se pomenească, brusc şi dureros, cu coroana lui în poală. Între ea şi Lordul Hoff, ochii lui Jezal se opriră asupra unei tinere foarte, foarte frumoase. Era chiar mai somptuos îmbrăcată decât Ladisla, dacă aşa ceva era cu putinţă, iar la gât, scânteind în soare, purta un colier de diamante uriaşe.

– Cine e femeia aceea? întrebă Jezal.

– Ah, Prinţesa Terez, şopti West. Fiica Marelui Duce Orso, Lord de Talins. E o frumuseţe vestită şi, de data asta, se pare că zvonurile nu sunt exagerate.

– Credeam că de la Talins n-a venit niciodată nimic bun.

– Aşa am auzit şi eu, dar cred că ea ar putea fi excepţia, tu

nu? Jezal nu părea întru totul convins. Impresionantă, fără îndoială, dar avea în ochi o mândrie glacială. Cred că Regina are de gând s-o vadă măritată cu Prinţul Ladisla.

În timp ce Jezal o privea, Prinţul Moştenitor se aplecă peste mama lui, s-o onoreze pe prinţesă cu cine ştie ce ironie neghioabă, pe urmă izbucni în râs la propria-i glumă, lovindu-şi vesel genunchiul. Ea îi acordă un mic zâmbet glacial, emanând dispreţ, chiar la distanţa aceea. Dar Ladisla păru să nu observe şi atenţia lui Jezal fu atrasă curând în altă parte. Un bărbat înalt, în tunică roşie, păşea greoi către cerc. Arbitrul.

– E timpul, şopti West.

Arbitrul îşi înălţă braţul cu un gest teatral, ridicând două degete, şi se întoarse încet, aşteptând ca hărmălaia să se potolească.

– Astăzi, veţi avea plăcerea de a urmări *două* runde de scrimă, tună el, pe urmă îşi ridică cealaltă mână, cu trei degete ridicate, în aplauzele publicului. La fiecare rundă, cel mai bun din *trei* tuşe! Îşi azvârli în aer ambele mâini. *Patru* bărbaţi vor lupta în faţa voastră! Doi dintre ei vor pleca acasă… cu mâinile goale. Arbitrul coborî o mână, clătină cu tristeţe din cap, iar mulţimea oftă. Dar doi vor trece în runda următoare!

Mulţimea îşi răcni aprobarea.

– Pregătit? întrebă Mareşalul Varuz, aplecându-se peste umărul lui Jezal.

Ce întrebare stupidă! Şi dacă nu era pregătit? Atunci, ce? Ar anula totul? Scuze tuturor, nu sunt pregătit? Ne vedem la anul? Dar tot ce reuşi Jezal să spună fu:

– Îhî.

– A sosit clipa, strigă arbitrul, rotindu-se încet în mijlocul arenei, pentru primul nostru duel!

– Tunica! strigă brusc Varuz.

– Uh!

Jezal se luptă cu nasturii şi îşi scoase tunica, suflecându-şi mecanic mânecile cămăşii. Aruncă o privire într-o parte şi îşi văzu adversarul făcând pregătiri similare. Un tânăr înalt, slab, cu braţe lungi şi subţiri, cu ochi uşor umezi. Nici pe departe cel mai intimidant adversar. Jezal observă că mâinile îi tremurau uşor în timp ce lua armele de la asistentul său.

– Antrenat de Sepp dan Vissen şi originar din Rostod, în Starikland – arbitrul făcu o pauză, pentru a obţine efectul maxim – Kurtis dan Broya!

Urmă un val de aplauze entuziaste. Jezal pufni. Măscăricii ăştia ar aplauda pe oricine. Tânărul înalt se ridică de pe bancă şi păşi hotărât către cerc, cu armele scânteind în lumina soarelui.

– Broya! repetă arbitrul, în timp ce idiotul deşirat îşi ocupă poziţia.

West scoase armele lui Jezal din teci. Zornăitul metalic îi provocă din nou o senzaţie de greaţă.

Arbitrul arătă din nou către ţarcul concurenţilor.

– Şi adversarul său de astăzi! Un ofiţer al Gărzii Regelui, antrenat de nimeni altul decât Lordul Mareşal Varuz! Urmară aplauze răzleţe şi bătrânul soldat radie de fericire. Originar din Luthar, în Midderland, dar stabilit aici, în Agriont... Căpitanul Jezal dan Luthar!

O altă explozie de ovaţii, mult mai puternice decât primise Broya. O furtună de străgăte puternice, peste hărmălaie. Se strigau numere. Se făceau pronosticuri. Jezal simţi din nou un val de ameţeală, când se ridică, încet, în picioare.

– Mult noroc!

West îi dădu armele, cu mânerele înainte.

– N-are nevoie de noroc! se răsti Varuz. Acest Broya e un nimeni. Priveşte-i numai lungimea braţului! Înghesuie-l, Jezal, înghesuie-l!

Dură parcă o veşnicie să ajungă la cercul acela de iarbă scurtă şi uscată, cu sunetul mulţimii răsunându-i în urechi, dar cu sunetul inimii şi mai puternic, răsucind mânerele săbiilor, iar şi iar, în palmele-i asudate.

– Luthar! repetă arbitrul, zâmbind larg când îl văzu pe Jezal apropiindu-se.

Întrebări fără noimă şi fără rost îi trecură prin minte şi se depărtară la fel de repede. Oare Ardee îl privea, din mulţime, întrebându-se dacă avea să vină la întâlnire în seara aceea? Oare va fi ucis în război? Cum au adus iarba în cercul pentru duel în Piaţa Mareşalilor? Ridică privirea spre Broya. Oare se simţea la fel? Mulţimea era tăcută acum, foarte tăcută. Povara liniştii îl apăsa, când îşi ocupă locul în cerc şi-şi apăsă piciorul pe pământul uscat. Broya ridică din umeri, îşi scutură capul, ridică armele. Lui Jezal îi venea să urineze. Îi venea tare să urineze. Dacă ar face pe el chiar acum? O pată mare şi întunecată întinzându-i-se pe pantaloni. Omul care s-a scăpat pe el la Turnir. N-ar reuşi să-şi spele ruşinea, nici dacă ar trăi o sută de ani.

– Începeţi! tună arbitrul.

Dar nu se întâmplă nimic. Cei doi bărbaţi stăteau acolo, faţă în faţă, cu armele pregătite. Jezal simţi o mâncărime la sprânceană. Îi venea să se scarpine, dar cum? Adversarul său îşi linse buzele, pe urmă făcu un pas prudent spre stânga. Jezal făcu acelaşi lucru. Se ocoliră precauţi, cu pantofii scârţâind uşor pe iarba uscată, apropiindu-se încet, încet. Când ajunseră mai aproape, lumea lui Jezal se strânse în spaţiul dintre vârfurile săbiilor lor lungi. Acum mai era doar un pas. Acum doar câteva palme. Acum doar cincisprezece centimetri îi mai despărţeau. Întreaga minte a lui Jezal era concentrată asupra acelor două vârfuri scânteietoare. Şapte centimetri. Broya lovi în faţă, fără forţă, şi Jezal îi îndepărtă sabia fără să stea pe gânduri.

Săbiile zornăiră încetişor laolaltă şi, ca şi cum ar fi fost un semnal stabilit dinainte cu fiecare persoană din arenă, strigătele se porniră din nou, la început îndemnuri răzleţe.

– Omoară-l, Luthar!

– Da!

– Jap! Jap!

Dar curând strigătele se topiră în marea vijelioasă, furioasă, a mulţimii, ce se stârnea şi se domolea odată cu mişcările din cerc.

Cu cât Jezal îl vedea mai mult pe acel idiot deşirat, cu atât mai puţin descurajat devenea. Nervii începură să i se liniştească. Broya lovea stângaci, Jezal abia trebuia să se mişte. Broya spintecă fără convingere şi Jezal pară fără efort. Broya fandă, absolut stupid, dezechilibrat şi lăbărţat, Jezal îl ocoli şi îl împunse în coaste, cu vârful bont al sabiei sale lungi. Era totul atât de uşor!

– Unu pentru Luthar! strigă arbitrul şi un val de ovaţii străbătu tribunele.

Jezal zâmbi în sinea lui, lăsându-se dezmierdat de aprecierea mulţimii. Varuz avusese dreptate, prostănacul ăsta nu reprezenta niciun pericol. Încă o tuşă şi va trece în runda următoare.

Se întoarse la semnul său şi Broya făcu acelaşi lucru, frecându-şi coastele cu o mână şi uitându-se încruntat la Jezal pe după sprâncene. Jezal nu era intimidat. Privirile furioase sunt de folos doar dacă ştii să lupţi cât de cât.

– Începeţi.

Se apropiară repede de data aceasta şi schimbară o lovitură, două.

Lui Jezal nu-i venea să creadă cât de încet se mişca

adversarul său; era ca şi cum săbiile lui ar fi cântărit fiecare câte o tonă. Broya pescui prin aer cu sabia-i lungă, încercând să-şi folosească lungimea braţului ca să-l ţintuiască pe Jezal. Abia dacă-şi folosise sabia scurtă până acum, darămite să le coordoneze pe amândouă. Încă şi mai rău, începea să pară obosit şi se duelau abia de două minute. Nu s-o fi antrenat defel, ţopârlanul ăsta? Sau pur şi simplu completaseră numărul cu vreun servitor de pe stradă? Jezal sărea la o parte, dansa în jurul adversarului său. Broya se bălăngănea după el, perseverent, dar incompetent. Începea să devină jenant. Nimeni nu savurează o confruntare inegală, iar stângăcia acelui nătâng îi refuza lui Jezal şansa de a străluci.

– O, haide! strigă el.

Un hohot de râs se revărsă în tribune. Broya scrâşni din dinţi şi se năpusti cu tot ce avea, dar nu era prea mult. Jezal îi zădărnici eforturile firave, le ocoli, pluti peste arenă, cu adversarul său nătărău mişcându-se greoi după el, mereu cu trei paşi în urmă. Nici urmă de precizie, de viteză, de judecată. Cu câteva minute în urmă, Jezal fusese aproape îngrozit de perspectiva de a se duela cu acest nătărău deşirat. Acum era aproape plictisit.

– Ha! strigă el, trecând brusc la atac, dezechilibrându-şi adversarul cu o lovitură sălbatică şi făcându-l să păşească, împleticit, înapoi.

Mulţimea prinse viaţă, răcnindu-şi susţinerea.

Jezal lovi şi lovi din nou. Broya se apără cu disperare, nesigur pe picioare, se dădu clătinându-se înapoi, pară pentru ultima oară, apoi se împiedică, dând haotic din mâini, cu sabia scurtă zburându-i din mână, şi ateriză în fund, afară din cerc.

Urmă un val de râsete şi Jezal nu putu să nu i se alăture. Bietul nătărău arăta chiar amuzant, doborât pe spate, cu picioarele în aer, ca un fel de broască ţestoasă.

– Căpitanul Luthar câştigă! răcni arbitrul, doi la zero.

Râsetele se transformară în batjocură când Broya se răsuci. Părea gata să izbucnească în lacrimi, mocofanul. Jezal se apropie şi-i întinse mâna, dar se pomeni incapabil să-şi şteargă complet zâmbetul superior de pe faţă. Adversarul său înfrânt îi ignoră ostentativ ajutorul, ridicându-se de la pământ şi aruncându-i o privire pe jumătate duşmănoasă, pe jumătate rănită.

Jezal ridică vesel din umeri:

– Nu e vina mea că eşti un nimic.

– Mai vrei? întrebă Kaspa, întinzând sticla cu o mână tremurătoare, cu ochii împăienjeniţi de prea multă băutură.

– Nu, mulţumesc.

Jezal împinse uşor sticla, înainte să-i poată turna în pahar. Păru o clipă derutat, apoi i se adresă lui Jalenhorm.

– Mai vrei?

– Oricând.

Bărbatul voinic îşi împinse paharul peste tăblia aspră a mesei, într-un fel care spunea: *Nu sunt beat,* deşi, evident, era. Kaspa înclină sticla, privind paharul cu ochii mijiţi, de parcă ar fi fost la mare distanţă. Jezal urmări gâtul sticlei clătinându-se în aer, apoi zornăind pe marginea paharului. Inevitabilul era aproape dureros de privit. Vinul se revărsă pe masă, scurgându-se în poala lui Jalenhorm.

– Eşti beat, se plânse voinicul, ridicându-se clătinat şi ştergându-se cu mâini mari, bete, doborându-şi şi scaunul între timp.

Câţiva dintre ceilalţi clienţi se uitară înspre masa lor cu vădit dispreţ.

– Orrricând, chicoti Kaspa.

West îşi ridică pentru scurt timp ochii de la paharul său.

– Sunteţi beţi amândoi.

– Nu e vina noastră. Jalenhorm bâjbâi după scaun. El e de vină.

Întinse un deget nesigur către Jezal.

– A câştigat, bolborosi Kaspa. Ai câştigat, nu-i aşa, şi acum trebuie să sărbătorim!

Jezal îşi dorea să nu fi trebuit să sărbătorească aşa de mult. Începea să devină stânjenitor.

– Verişoara mea Ariss a *fooost* acolo – a văzut tot. A *fo'* foarte impresionată. Kaspa îşi azvârli braţul pe după umărul lui Jezal. Cred că-i *amoresată* de tine… *amoresată… amoresată.* Îşi chinui buzele umede în faţa lui Jezal, încercând să rostească bine cuvântul. E *foaaarte* bogată, ştii, *foaaarte* bogată. *Amoresată.*

Jezal strâmbă din nas. Nu-l interesa câtuşi de puţin nătânga aia sfrijită de verişoară a lui, oricât de bogată era, iar răsuflarea lui Kaspa duhnea.

– Bine… încântător.

Se desprinse de locotenent şi-l îmbrânci, deloc blând.

– Aşadar, când începem treaba în Nord? ceru să ştie Brint,

puţin prea sonor, de parcă el, unul, abia aştepta să ridice ancora. Curând, sper. Acasă, înainte să vină iarna, ce zici, maiorule?

– Aş! pufni West, încruntându-se. O să fim norocoşi dacă apucăm să plecăm înainte să vină iarna, în ritmul ăsta.

Brint păru uşor descumpănit.

– Ei, bine, sunt sigur că le tragem sălbaticilor o ciomăgeală bună, oricând ajungem acolo.

– Să le tragem o ciomăgeală! strigă Kaspa.

– Da! Jalenhorm clătină aprobator din cap.

Lui West nu-i ardea de asta.

– N-aş fi aşa de sigur. Aţi văzut în ce stare sunt unii dintre recruţii ăia? Abia umblă, darămite să fugă. E o ruşine.

Jalenhorm respinse totul cu o fluturare nervoasă a mâinii.

– Nu-s decât nişte sălbatici afurisiţi, toţi! O să le dăm un şut în fund, cum a făcut azi Jezal cu idiotul ăla, ce zici, Jezal? Acasă înainte de iarnă, toată lumea spune aşa!

– Cunoşti ţinutul pe-aici? întrebă West, aplecându-se peste masă. Păduri, munţi, râuri, la nesfârşit. Extrem de puţine spaţii deschise unde să lupţi, extrem de puţine drumuri pe care să mărşăluieşti. Trebuie să prinzi pe cineva, înainte să începi ciomăgeala. Acasă înainte de iarnă? Iarna viitoare, poate, dacă ne mai întoarcem.

Ochii lui Brint erau măriţi de groază.

– Nu poţi vorbi serios!

– Nu… nu, ai dreptate. West oftă şi se scutură. Sunt sigur că totul va merge bine. Glorie şi promovări pe toate planurile. Acasă înainte de iarnă. Dar, în locul tău, aş lua o manta cu mine, pentru orice eventualitate.

O tăcere apăsătoare se lăsă peste grup. West avea acea încruntătură aspră pe care o afişa uneori, încruntătura care spunea că, din partea lui, distracţia s-a terminat pentru seara aia. Brint şi Jalenhorm păreau nedumeriţi şi posomorâţi. Doar Kaspa îşi păstra buna dispoziţie şi se legăna în scaunul lui, cu ochii pe jumătate închişi, într-o stare de euforică inconştienţă.

Grozavă petrecere.

Jezal însuşi se simţea obosit, agasat şi îngrijorat, îngrijorat de Turnir, îngrijorat de război… îngrijorat în privinţa lui Ardee. Scrisoarea era tot acolo, împăturită în buzunar. Se uită cu coada ochiului la West, apoi îşi întoarse repede privirea. La naiba, se simţea vinovat. Nu se mai simţise niciodată cu adevărat vinovat şi nu-i plăcea defel. Dacă nu se întâlnea cu ea, avea să se simtă

vinovat că a lăsat-o baltă. Dacă se întâlnea cu ea, avea să se simtă vinovat că şi-a încălcat cuvântul faţă de West. Era o dilemă. Jezal îşi roase unghia degetului mare. Ce naiba era cu familia asta afurisită?

– Ei, bine, zise brusc West. Trebuie să plec. Mâine ne trezim devreme.

– Îhî, mormăi Brint.

– Aşa-i, zise Jalenhorm.

West îl privi pe Jezal drept în ochi.

– Pot să-ţi spun o vorbă? Avea o expresie serioasă, gravă, furioasă chiar. Inima lui Jezal se strânse. Dacă West aflase despre scrisoare? Dacă Ardee îi spusese? Maiorul se întoarse şi se îndreptă spre un colţ liniştit. Jezal privi împrejur, căutând cu disperare o scăpare. Jezal! strigă West.

– Da, da.

Se ridică în picioare fără nicio tragere de inimă şi îşi urmă prietenul, afişând ceea ce spera să treacă drept un zâmbet inocent. Poate că era altceva. Fără legătură cu Ardee. De-ar fi altceva!

– Nu vreau să mai ştie nimeni despre asta…

West îşi roti privirea, să se asigure că nu erau priviţi. Jezal înghiţi în sec. Dintr-o clipă în alta avea să primească un pumn în faţă. Ultimul. Nu fusese niciodată lovit în faţă, nu propriu-zis. O fată îl pălmuise cândva destul de tare, dar asta nu era nici pe departe acelaşi lucru. Se pregăti cum ştia mai bine, strângând din dinţi, tresărind uşor.

– Burr a stabilit o dată. Avem patru săptămâni.

Jezal se holbă la el.

– Ce?

– Până ne îmbarcăm.

– Ne îmbarcăm?

– Pentru Anglia, Jezal.

– O, da… Anglia, fireşte. Patru săptămâni, zici?

– Am crezut că trebuie să ştii, de vreme ce eşti ocupat cu Turnirul, ca să ai timp să te pregăteşti. Dar nu mai spune nimănui.

– Da, desigur.

Jezal îşi şterse fruntea năduşiră.

– Eşti palid. Te simţi bine?

– N-am nimic, nimic. Trase adânc aer în piept. Toată emoţia asta. Ştii, duelul şi… tot.

– Nu-ţi face griji, te-ai descurcat bine azi. West îl bătu pe umăr. Dar mai sunt multe de făcut. Încă trei runde până să te poţi numi campion şi vor fi din ce în ce mai grele. Nu te culca pe-o ureche, Jezal. Şi nu te îmbăta prea tare! îi aruncă el peste umăr, îndreptându-se către uşă.

Jezal scoase un lung suspin de uşurare şi se întoarse la masa unde stăteau ceilalţi. Nasul îi era încă intact.

Brint începuse deja să se plângă, acum că îşi dădea seama că West nu se mai întorcea.

– Ce naiba a fost asta? întrebă el, încruntându-se şi arătând cu degetul spre uşă. Adică, vreau să spun că ştiu că el ar trebui să fie marele erou şi toate astea, dar, adică, vreau să spun!

Jezal îşi coborî privirea spre el.

– Ce vrei să zici?

– Păi, să vorbeşti aşa! E... e defetism! Băutura îi dădea acum curaj şi subiectul începea să-l antreneze. Este... adică, vreau să spun... e o laşitate să vorbeşti aşa, asta e!

– Bagă de seamă, Brint, se răsti Jezal, el a luptat în trei bătălii şi a trecut primul prin breşă, la Ulrioch! N-o fi el nobil, dar e al naibii de curajos! În plus, cunoaşte armata, îl cunoaşte pe Mareşalul Burr şi cunoaşte Englia! Tu ce ştii, Brint? Jezal îşi încreţi buza. Mai mult decât să pierzi la cărţi şi să goleşti o sticlă de vin?

– E tot ce trebuie să ştie un bărbat, din punctul meu de vedere, râse nervos Jalenhorm, străduindu-se din răsputeri să calmeze situaţia. Vin! strigă el, către nimeni anume.

Jezal se prăbuşi pe scaun. Dacă tovarăşii săi fuseseră abătuţi înainte de plecarea lui West, acum erau şi mai şi. Brint era îmbufnat, Jalenhorm se legăna pe scaunul său. Kaspa adormise dus, lăbărţat pe masa udă, fornăind încetişor.

Jezal îşi goli paharul şi privi împrejur la chipurile care nu păreau să promită nimic. La naiba, era plictisit. Era un adevăr, abia acum începea să-şi dea seama, că dialogul celor beţi este interesant doar pentru cei beţi. Câteva pahare de vin pot reprezenta diferenţa între a considera pe cineva un tovarăş nostim sau un imbecil nesuferit. Se întreba dacă el însuşi era la fel de obositor când era beat ca Jalenhorm, Kaspa sau Brint.

Jezal schiţă un zâmbet uitându-se la afurisitul îmbufnat. Dacă ar fi rege, cugetă el, ar pedepsi cu moartea conversaţia proastă, sau cel puţin cu o lungă detenţie. Se ridică de pe scaun.

Jalenhorm înălţă privirea spre el.

– Ce faci?

– Mai bine mă odihnesc puţin, zise repede Jezal, mâine trebuie să mă antrenez.

Abia se stăpânea să nu o ia la goană din acel loc.

– Dar ai câştigat! Nu sărbătoreşti?

– Prima rundă. Mai am încă trei oameni de înfrânt şi sunt cu toţii mai buni decât mocofanul de azi.

Jezal îşi luă tunica de pe spătarul scaunului şi şi-o trase peste umeri.

– Cum vrei, zise Jalenhorm, după care sorbi zgomotos din pahar.

Kaspa îşi înălţă capul de pe masă, preţ de o clipă, cu părul lipit de tâmplă cu vin vărsat.

– Pleci atât de *rrrepede?*

– Îhî, făcu Jezal, întorcându-se şi ieşind cu paşi mari.

Afară, pe stradă, bătea un vânt rece. Îl făcea să se simtă şi mai treaz ca înainte. Dureros de treaz. Avea nevoie disperată de o companie inteligentă, dar unde s-o găsească la ora asta? Exista un singur loc la care se putea gândi.

Scoase scrisoarea din buzunar şi o citi la lumina difuză a ferestrelor tavernei, doar încă o dată. Dacă se grăbea, poate mai reuşea s-o prindă. Începu să se îndrepte încet spre Patru Colţuri. Doar să stea de vorbă, atâta tot. Avea nevoie de cineva cu care să vorbească.

Nu. Îşi impuse să se oprească. Oare chiar se putea preface că nu voia decât să-i fie amic? Despre un bărbat şi o femeie se zicea că sunt prieteni atunci când unul aleargă de multă vreme după celălalt şi n-a ajuns nicăieri. Nu-l interesa un asemenea aranjament.

Ce, atunci? Căsătorie? Cu o fată fără obârşie nobilă şi fără bani? De neconceput! Se imagina aducând-o pe Ardee acasă, să-i cunoască familia. *Iat-o pe proaspăta mea soţie, tată! Soţie? Şi care sunt legăturile ei?* Se cutremură la acest gând.

Dar ce-ar fi dacă ar putea găsi o cale de mijloc, cu care toată lumea să fie mulţumită? Picioarele începură să i se mişte încet. Nu prietenie, nu mariaj, dar un aranjament mai lejer? Grăbi pasul către Patru Colţuri. Trebuia să se întâlnească discret, să discute, să râdă, undeva cu un pat, poate…

Nu. Nu. Jezal se opri din nou şi se plesni peste tâmplă, frustrat. Nu putea să îngăduie una ca asta, chiar presupunând că ea ar face-o. West era una, dar dacă ar afla şi alţii? Nu i-ar ştirbi

câtuşi de puţin reputaţia, desigur, dar a ei ar fi distrusă. Distrusă. Carnea i se încreţi la gândul acesta. Ardee nu merita asta, fireşte. Nu era de ajuns să spună că era problema ei. Nu era de ajuns. Doar ca el să se distreze niţel? Un egoism. Era uimit că nu-şi dăduse seama până atunci.

Aşadar, îşi băgase minţile în cap, aşa cum mai făcuse deja de zece ori astăzi: nu putea să iasă nimic bun dacă se întâlnea cu ea. Oricum, aveau să plece curând la război şi asta ar pune capăt acestui imbold ridicol. Acasă, în pat, aşadar! Şi mâine, toată ziua, antrenament. Antrenament şi iar antrenament, până când Mareşalul Varuz i-o scoate pe Ardee din cap. Trase adânc aer în piept, îşi îndreptă umerii, se întoarse şi porni către Agriont.

Statuia lui Harod cel Mare se desluşea în întuneric, pe un soclu de marmură înalt aproape cât Jezal, părând mult prea mare şi impunătoare pentru piaţeta mică şi liniştită de lângă Patru Colţuri. Se speriase de fiecare umbră tot drumul până acolo, evitând oamenii, străduindu-se din răsputeri să treacă neobservat. Dar nu erau mulţi oameni prin preajmă. Era târziu şi, probabil, Ardee renunţase de mult să-l aştepte, cu condiţia să fi venit de la bun început.

Se furişă emoţionat pe după statuie, privind în umbre, simţindu-se complet idiot. Străbătuse această piaţă de multe ori şi niciodată nu stătuse pe gânduri. Nu era un spaţiu public, în definitiv? Avea dreptul să se afle acolo, la fel ca oricine şi, totuşi, se simţea ca un hoţ.

Piaţa era goală. Ăsta era un lucru bun. Era mai bine aşa. N-ar fi avut nimic de câştigat, ci totul de pierdut şi aşa mai departe. Aşadar, de ce se simţea atât de distrus? Ridică privirea către chipul lui Harod, încremenit în acea încruntătură de piatră pe care sculptorii o rezervă doar celor cu adevărat măreţi. Avea un maxilar distins, puternic, acest Harod, aproape că se putea compara cu cel al lui Jezal.

– Trezeşte-te! şuieră un glas lângă urechea lui.

Jezal scăpă un scâncet feciorelnic, se retrase, speriat, se împiedică şi reuşi să rămână în picioare doar agăţându-se de piciorul enorm al Regelui Harod. În spatele lui era o siluetă întunecată, o siluetă ascunsă de glugă.

Râsete.

– Nu-i nevoie să faci pe tine. Era Ardee. Îşi dădu gluga pe spate. Lumina ferestrei îi căzu pieziş pe un obraz, dezvăluindu-i

zâmbetul strâmb. Sunt doar eu.

– Nu te-am văzut, murmură el fără rost, desprinzându-şi repede mâinile disperate de imensul picior de piatră şi străduindu-se să pară nonşalant.

Trebuia să recunoască, era un început prost. N-avea talent pentru aceste jocuri de-a v-aţi ascunselea. Însă Ardee părea degajată. Se întreba dacă nu mai făcuse toate astea şi altă dată.

– Eşti scump la vedere în ultimul timp, spuse ea.

– Ei, bine, ăă… bâigui el, cu inima încă bubuindu-l de pe urma sperieturii. Am fost ocupat, cu Turnirul şi toate astea…

– A, prea-importantul Turnir. Te-am văzut luptând astăzi.

– M-ai văzut?

– De-a dreptul impresionant.

– Ăă, mulţumesc, eu…

– Fratele meu ţi-a spus ceva, nu?

– Ce, despre duel?

– Nu, cap sec. Despre mine.

Jezal tăcu, încercând să găsească răspunsul cel mai bun.

– Păi, el…

– Ţi-e frică de el?

– Nu! Tăcere. Prea bine, da.

– Dar ai venit, oricum. Bănuiesc că ar trebui să fiu flatată. Îi dădu ocol încet, cercetându-l de sus până jos, de la picioare la frunte şi înapoi. Dar nu te-ai grăbit. E târziu. Va trebui să plec curând acasă.

Era ceva în felul în care îl privea care nu-l ajuta deloc să-şi potolească bătăile inimii. Ba dimpotrivă. Trebuia să-i spună că nu se mai puteau întâlni. Era un lucru rău. Pentru amândoi. Nu putea să iasă nimic bun din asta… nimic bun…

Respira repede, încordat, tulburat, incapabil să-şi dezlipească ochii de la faţa ei umbrită. Trebuia să-i spună acum. Nu de aceea venise? Deschise gura să vorbească, dar toate argumentele păreau acum îndepărtate, legate de alte timpuri, de alţi oameni, intangibile şi imponderabile.

– Ardee… începu el.

– Îhî?

Înaintă spre el, cu capul înclinat într-o parte. Jezal încercă să se îndepărteze, dar avea statuia în spate. Ardee se apropie şi mai mult, cu buzele uşor depărtate, cu ochii fixaţi asupra gurii lui. Ce era rău în asta, totuşi?

Şi mai aproape, cu faţa ridicată spre el. Îi simţea mirosul –

avea capul plin de parfumul ei. Îi simţea răsuflarea caldă pe obraz. Ce putea fi rău în asta?

Îi simţea degetele reci pe piele, mângâindu-i faţa, trasându-i linia maxilarului, răsucindu-i-se prin păr şi trăgându-i capul spre ea. Buzele ei îi atinseră obrazul, moi şi calde, apoi bărbia, apoi buzele. Le strânseră uşor pe ale lui. Ardee se lipi de el, strecurându-şi cealaltă mână pe după spatele lui. Limba ei îi atinse gingiile, dinţii, limba şi Ardee scotea mici sunete din gât. Şi el făcea la fel, probabil – chiar nu era sigur. Tot trupul îl furnica, fierbinte şi rece în acelaşi timp, mintea îi era în gură. Era ca şi cum n-ar mai fi sărutat niciodată o fată. Ce putea fi rău în asta? Dinţii ei îi muşcară buzele, aproape dureros, dar nu tocmai.

Jezal deschise ochii, cu răsuflarea tăiată, tremurând, cu genunchii moi. Ea îl privea. Îi vedea ochii scânteind în întuneric, urmărindu-l cu atenţie, studiindu-l.

– Ardee…

– Ce?

– Când te mai pot vedea? Avea gâtul uscat, glasul îi suna răguşit. Ea coborî privirea în pământ, cu un mic zâmbet. Un zâmbet crud, de parcă l-ar fi prins cu ocaua mică şi ar fi câştigat o grămadă de bani de la el. Lui Jezal nu-i păsa. Când?

– Oh, am să te anunţ.

Trebuia s-o sărute din nou. La naiba cu consecinţele. La naiba cu West. La naiba cu tot. Se aplecă spre ea şi închise ochii.

– Nu, nu, nu. Ea îşi retrase gura. Ar fi trebuit să vii mai repede.

Ardee se dezlipi de el, se întoarse, cu zâmbetul încă pe buze, şi se îndepărtă. O urmări, în tăcere, încremenit, fascinat, cu spatele lipit de soclul rece de piatră al statuii. Jezal nu se mai simţise niciodată astfel. Niciodată.

Ea aruncă o privire înapoi, doar o dată, ca şi cum ar fi vrut să verifice dacă încă o urmărea. Pieptul i se strânse, aproape dureros, doar când o văzu privindu-l, pe urmă Ardee dispăru după un colţ.

El rămase acolo o clipă, cu ochii larg deschişi, doar respirând. Apoi o pală rece de vânt suflă prin piaţă şi lumea se prăbuşi din nou peste el. Duelul, războiul, prietenul său West, obligaţiile lui. Un singur sărut, asta a fost tot. Un sărut şi toată hotărârea lui se scursese ca urina dintr-o oală de noapte spartă. Îşi roti privirea, dintr-odată simţindu-se vinovat, năucit şi speriat. Ce făcuse el acolo?

– La naiba! spuse Jezal.

Lucru necurat

Un lucru care arde poate răspândi tot felul de mirosuri. Un pom viu, proaspăt şi plin de sevă, miroase altfel în flăcări decât unul mort, uscat şi ofilit. Un porc aprins şi un om miros aproape la fel, dar asta e altă poveste. Mirosul de ars pe care îl simţea Copoiul acum venea de la o casă. Îl ştia, fără doar şi poate. Un miros pe care îl cunoştea mai bine decât i-ar fi plăcut. Casele nu se aprind singure prea des. De obicei, lucrul acesta e însoţit de un act de violenţă. Asta însemna oameni prin preajmă, oameni gata de luptă, cel mai probabil, aşa că se furişă cu mare grijă, jos, printre copaci, alunecă pe burtă spre margine şi privi printre tufişuri.

Acum îl vedea, destul de limpede. Fum negru, înălţându-se într-o coloană înaltă, dintr-un punct de lângă râu. O casă mică, încă fumegând, dar distrusă până la zidurile scunde de piatră. Fusese şi un hambar, dar acum nu mai rămăsese decât un morman de vreascuri negre şi de noroi negru. Câţiva copaci şi un petic de teren cultivat. Viaţa de fermier era destul de săracă, în Nordul Îndepărtat, chiar şi în vremurile cele mai bune. Prea frig să ai ce creşte – câteva rădăcini, poate, şi nişte oi de păstorit. Un porc, doi, dacă erai norocos.

Copoiul îşi scutură capul. Cine ar vrea să pârjolească oameni atât de săraci? Cine ar vrea să jefuiască acest petic îndărătnic de pământ? Unora pur şi simplu le place să dea foc, presupuse el. Se târî puţin mai departe, uitându-se în stânga şi-n dreapta în josul văii, căutând o urmă a celor care au făcut asta, dar tot ce putea zări mişcându-se erau câteva oi sfrijite risipite pe versanţii văii. Se retrase târâş înapoi în tufişuri.

Inima i se strânse pe când ce se furişa înapoi către tabără. Glasuri ridicate, certându-se, ca întotdeauna. Se întrebă, preţ de un minut, dacă să treacă pur şi simplu şi să meargă mai departe; era sătul de nesfârşita gâlceavă. Dar, în cele din urmă, hotărî să n-o facă. O iscoadă care-i părăseşte pe-ai lui nu face multe parale.

– De ce nu-ţi ţii pliscul, Dow? Glasul hârâit al lui Tul Duru. Ai vrut la sud, iar când am mers spre sud, n-ai făcut decât să suspini după munţi! Acum, că suntem în munţi, mârâi toată ziua şi toată noaptea că ai burta goală! M-am săturat până peste cap,

câine smiorcăit!

Acum veni rândul mârâitului urâcios al lui Dow cel Negru:

– De ce trebuie să primeşti tu de două ori mai multă mâncare, doar fiindcă eşti un porc mare şi gras?

– Nenorocitule! Te strivesc ca pe un vierme ce eşti!

– Îţi tai eu gâtul când dormi, morman de carne! Apoi o să avem cu toţii mâncare din belşug! Cel puţin o să scăpăm de sforăitul tău blestemat! Acum ştiu de ce-ai fost poreclit Capdetunet, scroafă mârâită!

– Ţineţi-vă pliscurile, amândoi! îl auzi Copoiul răcnind pe Treicopaci, destul de tare să trezească morţii. M-am săturat!

Acum îi putea vedea, pe toţi cinci. Tul Duru şi Dow cel Negru, zbârlindu-se unul la altul şi Treicopaci între ei, cu mâinile ridicate. Forley stătea şi privea, cu un aer trist, iar Ursuzul nici măcar nu se uita, verificându-şi săgeţile.

– Hei! şuieră Copoiul şi cu toţii se întoarseră brusc spre el.

– E Copoiul, spuse Ursuzul, abia ridicându-şi privirea de la săgeţile sale.

N-aveai cum să-l înţelegi pe omul acela. Nu vorbea nimic zile în şir, apoi, când deschidea gura, era ca să spună ceea ce vedeau deja cu toţii.

Forley era dornic să le atragă atenţia în altă parte, ca întotdeauna. Era greu de ghicit cât s-ar fi abţinut să se omoare între ei, fără să-l aibă pe el prin preajmă.

– Ce-ai găsit, Copoiule? întrebă el.

– Ce să vezi, am găsit cinci nătărăi afurisiţi în pădure! şuieră el, ieşind dintre copaci. I-am auzit de la o poştă! Şi erau Oameni Aleşi, îţi vine să crezi? Oameni de la care te-ai fi aşteptat să fie mai prudenţi! Care se ceartă între ei, ca întotdeauna. Cinci ticăloşi afurisiţi…

Treicopaci ridică mâna:

– În regulă, Copoiule. Ar trebui să fim mai prudenţi! Şi apoi se încruntă la Tul şi Dow. Se încruntară unul la altul, dar nu-şi mai spuseră nimic. Ce-ai găsit?

– Sunt lupte pe-aici, sau aşa ceva. Am văzut o fermă arzând.

– Arzând, zici? întrebă Tul.

– Da.

Treicopaci se încruntă.

– Atunci du-ne acolo.

Copoiul nu văzuse asta de sus, din pădure. N-ar fi putut. Era

prea departe şi prea mult fum ca să vadă asta. Dar acum vedea, de aproape, şi îi făcea rău. Văzură cu toţii.

– Nu-i lucru curat aici, spuse Forley, privind în sus, la copac. Nu-i lucru curat.

– Da, mormăi Copoiul.

Nu găsea altceva de spus. Creanga pârâia, în timp ce bătrânul se legăna uşor, cu picioarele goale bălăbănindu-se aproape de pământ. Poate că încercase să se împotrivească: avea două săgeţi în trup. Femeia era prea tânără să-i fi fost soţie. Fiică, poate. Copoiul bănuia că cei doi copii erau fiii lui.

– Cine-ar spânzura un copil? murmură el.

– Mă pot gândi la câţiva destul de ticăloşi, remarcă Tul.

Dow scuipă în iarbă.

– Adică eu? mârâi el şi cei doi erau din nou la cuţite. Am pârjolit câteva ferme şi un sat, două, dar am avut motive, era război. Am lăsat copiii să trăiască.

– Eu am auzit altceva, zise Tul.

Copoiul închise ochii şi oftă.

– Crezi că dau doi bani pe ce-ai auzit tu? răcni Dow. Poate că numele mi-e mai negru decât merit, rahat uriaş ce eşti!

– Ştiu ce meriţi, ticălosule!

– Ajunge! mârâi Treicopaci, privind încruntat spre pom. N-aveţi pic de respect? Copoiul are dreptate. Suntem în munţi acum şi ne pândesc necazurile. Gata cu ciorovăiala asta: Gata! Calm şi liniştit, de acum înainte. Suntem Oameni Aleşi, cu treabă de bărbaţi de făcut.

Copoiul clătină din cap, bucuros să audă, în sfârşit, ceva raţional.

– Sunt lupte prin preajmă, spuse el, trebuie să fie.

– Îhî, făcu Ursuzul, deşi era greu de spus exact cu ce anume era de acord.

Ochii lui Treicopaci nu se dezlipeau de trupurile care se legănau.

– Ai dreptate. Trebuie să ne concentrăm la asta acum. La asta şi la nimic altceva. Luăm urma cetei care a făcut asta şi vedem pentru ce luptă. Nu facem nimic până când nu ştim cine cu cine luptă.

– Cine-a făcut asta luptă pentru Bethod, zise Dow. Îţi poţi da seama cu ochiul liber.

– Vom vedea. Tull şi Dow, tăiaţi funiile ăstora şi îngropaţi-i. Poate că sarcina asta o să vă mai oţelească.

Cei doi se priviră încruntaţi, dar Treicopaci nu le acordă nicio atenţie.

– Copoiule, tu du-te şi miroase cine-a făcut asta. Adulmecă-i şi la noapte le facem o vizită. O vizită ca aceea pe care le-au făcut-o ei celor de-aici.

– Da, spuse Copoiul, dornic să treacă la fapte. Le facem o vizită.

Copoiul nu putea să-şi dea seama. Dacă oamenii ăştia erau într-un conflict, temându-se să nu fie prinşi de duşmani, nu depuneau prea multe eforturi să-şi acopere urmele. Le luă urma cât se poate de uşor. Cinci la număr, socoti el. Trebuie că se îndepărtaseră tacticos de ferma cuprinsă de flăcări, coborând prin vale pe lângă râu şi intrând în pădure. Urmele erau atât de vizibile încât, din când în când, îşi făcea gânduri că-i jucau o farsă, pândindu-l din copaci, aşteptând să-l spânzure de o creangă. Dar, după toate aparenţele, nu era aşa, căci îi ajunse din urmă chiar înainte de căderea nopţii.

La început simţi mirosul cărnii – oaie la frigare. Apoi le auzi glasurile – vorbind, strigând, râzând, fără să se străduiască defel să nu facă zgomot, uşor de auzit chiar şi cu râul învolburându-se alături. Apoi îi văzu, şezând în jurul unui foc imens, într-o poiană, cu o oaie jupuită pe frigare, luată, fără îndoială, de la fermierii aceia. Copoiul se ghemui în tufe, uşurel, tăcut, aşa cum ar fi trebuit să fie ei. Numără cinci bărbaţi, mai bine zis patru şi un băiat de vreo paisprezece ani. Cu toţii şedeau pur şi simplu, fără cineva care să stea de veghe, nicio precauţie. Nu pricepea.

– Stau pur şi simplu acolo, şopti el, când ajunse înapoi la ceilalţi. Doar stau. Niciun străjer, nimic.

– Doar stau? întrebă Forley.

– Da. Cinci. Stau şi se hlizesc. Nu-mi place.

– Nici mie nu-mi place, zise Treicopaci, dar ce-am văzut la ferma aia îmi place şi mai puţin.

– Arme, şuieră Dow. Arme, asta trebuie.

De data aceasta, Tul fu de acord cu el.

– Arme, şefule. Hai să le dăm o lecţie!

Nici măcar Forley nu interveni de data asta, ca să prevină o ceartă, dar Treicopaci mai cugetă o clipă la asta, acordându-şi un răgaz, ca să nu se pripească. Apoi clătină aprobator din cap.

– Arme să fie.

Pe Dow cel Negru nu-l poţi vedea în noapte, dacă nu vrea să fie văzut. Nici nu-l auzi, dar Copoiul ştia că e acolo, în timp ce se strecura în jos, printre copaci. Dacă lupţi alături de un om destul de multă vreme, ajungi să-l înţelegi. Înveţi cum gândeşte şi ajungi să gândeşti în acelaşi fel. Dow era acolo.

Copoiul avea ţinta lui. Vedea spatele celui aflat departe, în dreapta, o siluetă neagră profilată pe fundalul focului. Copoiul nu-şi irosea încă prea mult gândurile cu celălalt. Nu se gândea la nimic decât la ţinta lui. Odată ce alegi să faci ceva, sau şeful tău alege în locul tău, mergi până la capăt şi nu te uiţi înapoi până când misiunea nu e îndeplinită. Timpul pe care-l petreci gândindu-te e cel în care vei fi omorât. Logen îl învăţase acest lucru, iar el îl luase cât se poate de în serios. Aşa trebuia să fie.

Copoiul se strecură şi mai aproape, simţind căldura focului pe faţă, simţind metalul aspru al cuţitului în mână. La naiba, îi venea să urineze, ca întotdeauna. Ţinta nu era acum decât la un pas. Băiatul era în faţa lui – dacă ar fi ridicat privirea de la bucata lui de carne, l-ar fi văzut pe Copoi venind, dar era prea concentrat la mâncare.

– Aah! horcăi unul dintre ceilalţi.

Asta însemna că Dow ajunsese la el şi asta însemna că era terminat. Copoiul făcu un salt înainte şi îşi înjunghie ţinta în partea laterală a gâtului. Victima întinse mâna o clipă, apucându-se de gâtul tăiat, făcu un pas clătinat şi se prăbuşi. Unul dintre ceilalţi sări în sus, aruncându-şi pe jos ciozvârta de oaie pe jumătate mâncată, apoi o săgeată îl lovi în piept. Ursuzul, de lângă râu. Păru surprins, o clipă, după care se prăbuşi în genunchi, cu faţa schimonosită de durere.

Mai rămâneau doar doi, iar băiatul şedea încă acolo, holbându-se la Copoi, cu gura pe jumătate deschisă, cu o bucăţică de carne atârnându-i afară. Ultimul dintre ei era ridicat în picioare, respirând repede, cu un cuţit lung în mână. Trebuie că-l scosese ca să mănânce cu el.

– Aruncă arma! răcni Treicopaci.

Copoiul îl văzu acum pe bătrân venind spre ei cu paşi mari, cu lumina focului scânteind pe marginea de metal a scutului său mare şi rotund. Bărbatul îşi muşca buza, cu ochii ţâşnind de la Copoi la Dow, care se apropiau încet de el, din ambele părţi. Apoi îl văzu pe Capdetunet, ivindu-se din întunericul pădurii, părând prea mare să fie om, cu sabia-i uriaşă strălucindu-i pe umăr. Era de-ajuns pentru el. Îşi aruncă pumnalul jos, în ţărână.

Dow făcu un salt înainte, îl apucă de încheieturi şi i le legă strâns în faţă, după care îl îmbrânci în genunchi, lângă foc. Copoiul făcu acelaşi lucru cu băiatul, strângând din dinţi, fără să scoată o vorbă. Totul se întâmplă într-o clipă, calm şi liniştit, aşa cum spusese Treicopaci. Pe mâinile Copoiului era sânge, dar asta era treaba şi n-aveai ce-i face. Ceilalţi îşi croiau drum spre ei acum. Ursuzul venea prin râu, împroşcând apa, cu arcul peste umăr. Îl lovi cu piciorul, în trecere, pe cel pe care-l omorâse, dar trupul nu se mişcă.

– Mort, zise Ursuzul.

Forley era în spate, uitându-se la cei doi prizonieri. Dow se holba la cel pe care-l legase, fixându-l cu privirea.

– Îl ştiu pe ăsta de-aci, spuse el, părând chiar încântat de asta. Groa Mocirlă, nu-i aşa? Ce noroc! Mă frământă gândul la tine de ceva vreme!

Mocirlă privi încruntat în pământ. Un om crud, gândi Copoiul, genul care ar putea spânzura fermieri, dacă exista aşa ceva.

– Da, eu sunt Mocirlă. Nu-i nevoie să vă întreb cum vă cheamă! Când se va afla că aţi omorât nişte perceptori ai Regelui, veţi fi nişte oameni morţi cu toţii!

– Dow cel Negru mi se spune.

Capul lui Groa Mocirlă se înălţă, cu gura larg deschisă.

– O, la naiba, şopti el.

Băiatul îngenuncheat lângă el privi împrejur cu ochii mari.

– Dow cel Negru? Cum? Nu eşti acelaşi Dow cel Negru ca… o, la naiba.

Dow clătină încet din cap, cu zâmbetul acela maliţios al lui lăbărţându-i-se pe faţă, zâmbetul acela ucigător.

– Groa Mocirlă. Ai de plătit pentru tot felul de treburi. Te-am avut în minte şi acum eşti în faţa mea. Îl bătu uşor pe obraz. Şi în palma mea. Ce noroc!

Mocirlă îşi retrase faţa, cu o smucitură, cât de departe putu, aşa imobilizat cum era.

– Credeam că eşti în iad, Dow, ticălosule!

– Aşa credeam şi eu, dar am fost doar la nord de munţi. Avem câteva întrebări pentru tine, Mocirlă, înainte să capeţi ce ţi se cuvine. Cine e acest rege? Ce colectezi pentru el?

– La naiba cu întrebările tale!

Treicopaci îl lovi peste tâmplă, de unde nici nu se aştepta. Când se întoarse să se uite, Dow îl trosni în cealaltă parte. Capul îi zbură dintr-o parte în alta, până când bărbatul se înmuie destul

ca să vorbească.
– Care-i conflictul? întrebă Treicopaci.
– Nu e niciun conflict, scuipă Mocirlă printre dinţii-i sparţi. Aţi putea fi morţi, ticăloşilor! Nu ştiţi ce s-a întâmplat, nu-i aşa?
Copoiul se încruntă. Nu-i plăcea cum sună asta. Se părea că lucrurile se schimbaseră cât timp fuseseră plecaţi şi nu văzuse până acum nicio schimbare în bine.
– Eu pun întrebările aici, zise Treicopaci. Tu concentrează-ţi fărâma de creier la răspunsuri. Cine mai luptă? Cine nu vrea să îngenuncheze în faţa lui Bethod?
Mocirlă râse, aşa legat fedeleş cum era.
– N-a mai rămas nimeni! Războiul s-a sfârşit! Bethod este acum rege al întregului Nord! Toată lumea îngenunchează în faţa lui...
– Noi nu, mârâi Tul Duru, aplecându-se. Dar Bătrânul Yawl?
– Mort!
– Dar Sything sau Rattleneck?
– Mort şi mort, idioţilor! Singurele lupte sunt acum în Sud! Bethod a pornit la război cu Uniunea! Da! Şi îi cotonogim şi pe ei!
Copoiul nu era sigur dacă să-l creadă. Rege? Nu mai existase niciodată un rege în Nord. Nu fusese niciodată nevoie, iar Bethod era ultimul pe care l-ar fi ales. Iar să declare război Uniunii? Alerga după potcoave de cai morţi, desigur. Sudiştii erau de departe mai numeroşi.
– Dacă nu se duce niciun război aici, întrebă Copoiul, pentru ce ucideţi?
– Du-te dracului!
Tul îl plesni cu putere peste faţă şi Mocirlă căzu pe spate. Dow îl lovi, la rândul lui, cu piciorul, apoi îl trase în sus.
– De ce i-ai omorât? întrebă Tul.
– Dări! strigă Mocirlă, cu sângele şiroindu-i din nas.
– Dări? întrebă Copoiul.
Era un cuvânt destul de ciudat, nici nu prea ştia ce înseamnă.
– Nu voiau să plătească!
– Dări pentru cine? întrebă Dow.
– Pentru Bethod, pentru cine crezi? A luat tot pământul, a risipit toate clanurile şi le-a luat pămâtul pentru ai lui! Oamenii îi sunt datori! Iar noi colectăm!
– Dări, ai? Ăsta e un blestemat obicei sudist, fără doar şi poate! Şi dacă nu pot plăti? întrebă Copoiul, simţind că i se întoarce stomacul pe dos. Îi spânzuraţi, nu-i aşa?

– Dacă nu plătesc, putem să facem cu ei ce ne place!

– Ce vă place? Tul îl apucă pe după gât, strângându-l cu o mână vânjoasă, până când ochii lui Groa Mocirlă ieşiseră pe jumătate din orbite. Ce vă place? Vă place să-i spânzuraţi?

– Gata, Capdetunet, zise Dow, desfăcând degetele lui Tul şi împingându-l uşor. Gata, voinicule, asta nu-i pentru tine, să omori un om legat. Îl bătu pe piept, scoţându-şi securea. Pentru treburi ca astea există cei ca mine.

Mocirlă îşi revenise acum, mai mult sau mai puţin, şi putea respira.

– Capdetunet, tuşi el, cercetându-i cu privirea. Sunteţi toţi, nu-i aşa? Tu eşti Treicopaci, tu Ursuzul, iar ăla de colo e Molâul. Aşadar, nu îngenuncheaţi, ai? Bine de voi! Unde-i Nouădegete? Ei? rânji Mocirlă. Unde e Sângerosul Nouă?

Dow se întoarse, trecându-şi degetul peste tăişul securii.

– Întors în ţărână, iar tu o să i te alături. Am auzit destul.

– Dă-mi drumul, ticălosule! ţipă Mocirlă, trăgând de sfori. Nu eşti mai bun decât mine, Dow cel Negru! Ai omorât mai mulţi oameni decât ciuma! Dă-mi drumul şi dă-mi o sabie! Haide! Ţi-e frică să te lupţi cu mine, laşule? Ţi-e frică să-mi dai o şansă, nu?

– Hai, fă-mă laş! mârâi Dow. Tu, care ai omorât copii doar de plăcere. Ai avut o armă şi ai lăsat-o să cadă. Asta ţi-a fost şansa şi n-ai profitat de ea. Cei ca tine nu merită încă una. Dacă ai ceva de spus, ai face bine să spui acum.

– La naiba cu tine! ţipă Mocirlă. La naiba cu haita de…

Securea lui Dow îl despică între ochi, doborându-l pe spate. Mocirlă dădu puţin din picioare şi cu asta, basta. Niciunul dintre ei nu vărsă o lacrimă pentru ticălosul ăla – până şi Forley nu făcu decât să tresară când lama pătrunse în carne. Dow se aplecă şi scuipă pe trupul mort şi Copoiul nu-l putea învinui pentru asta. Dar băiatul era o problemă mai mare. Se uită la cadavru cu ochi mari, apoi ridică privirea.

– Voi sunteţi ăia, nu? făcu el. Cei pe care i-a învins Nouădegete?

– Da, băiete, răspunse Treicopaci, noi suntem

– Am auzit poveşti despre voi. Ce-aveţi de gând cu mine?

– Ei, bine, asta-i o întrebare, zău, mormăi Copoiul în barbă.

Din păcate, ştia deja răspunsul.

– Nu poate rămâne cu noi, zise Treicopaci. Nu putem să-l cărăm după noi şi nu putem risca.

– E doar un băietan, zise Forley. Îi putem da drumul.

Era un gând plăcut, dar nu stătea în picioare, şi ştiau asta cu toţii. Băiatul părea încrezător, dar Tul îi tăie elanul.

– Nu ne putem încrede în el. Nu aici. Ar spune cuiva că ne-am întors şi apoi am fi vânaţi. Nu pot s-o fac. În plus, a avut şi el un rol în treaba aia de la fermă.

– Dar ce să fi făcut? întrebă băiatul. Ce să fi făcut? Eu voiam să merg în sud să lupt cu Uniunea şi să-mi fac un nume, dar ei m-au trimis aici, să colectez dări. Dacă şeful meu zice să fac un lucru, trebuie să-l fac, nu?

– Da, spuse Treicopaci. Nimeni nu zice c-ai fi avut de ales.

– N-am vrut să am de-a face cu asta! I-am zis să-i lase pe copii în pace! Trebuie să mă credeţi!

Forley îşi coborî privirea spre cizme.

– Dar chiar te credem.

– Dar o să mă omorâţi naibii oricum?

Copoiul îşi molfăia buza.

– Nu putem să te luăm cu noi, nu putem să-ţi dăm drumul.

– N-am vrut să am de-a face. Băiatul îşi plecă creştetul. Nu mi se pare corect.

– Nu, zise Treicopaci. Nu este deloc corect. Dar asta-i treaba.

Securea lui Dow se înfipse în ceafa flăcăului, care se prăbuşi pe burtă. Copoiul tresări şi întoarse privirea. Ştia că Dow o făcuse aşa, ca să nu fie nevoiţi să-l privească pe băiat în faţă. O idee bună, probabil, şi spera că le fusese de folos celorlalţi, dar, cu faţa-n sus sau cu faţa-n jos, pentru el era acelaşi lucru. Se simţea aproape la fel de bolnav cum se simţise la fermă.

Nu era cea mai proastă zi din viaţa lui, nici pe departe. Dar era o zi proastă.

Copoiul îi privi trecând în rând pe drum, dintr-un punct bun, de sus, din pădure, unde nu-l putea vedea nimeni. Avusese grijă şi să se aşeze contra vântului, fiindcă, sincer vorbind, cam duhnea. Era o ciudată procesiune bătrână. Pe de-o parte, arătau ca nişte luptători, plecaţi să captureze arme şi apoi la război. Pe de altă parte, totul la ei era ciudat. Arme vechi, cele mai multe, şi o amestecătură de armuri desperecheate. Mărşăluiau, dar lălâi şi jerpeliţi. Majoritatea, prea bătrâni să fie luptători de primă clasă, cu părul cărunt, cu ţeste pleşuve, iar mulţi dintre ceilalţi, prea tineri ca să le mijească barba, doar nişte băieţandri.

Copoiului i se părea că nimic nu mai avea vreo noimă în Nord. Se gândi la ce-i spusese Mocirlă înainte ca Dow să-l omoare.

Război cu Uniunea. Oare şleahta asta mergea la război? Dacă da, atunci trebuie că Bethod ajunsese la fundul sacului.

– Care-i treaba, Copoiule? îl întrebă Forley, când se întoarse în tabără. Ce se întâmplă acolo, jos?

– Bărbaţi. Înarmaţi, dar nu cine ştie ce. O sută sau mai mulţi. Tineri şi bătrâni, majoritatea, îndreptându-se spre sud-vest – şi Copoiul arătă în josul drumului.

Treicopaci clătină din cap.

– Către Englia. Aşadar, Bethod nu glumeşte. Duce război cu Uniunea, cu orice preţ. Oricât sânge s-ar vărsa, nu e de-ajuns pentru el. Ia pe oricine poate ţine o suliţă. Asta nu era o surpriză, de fapt. Bethod nu fusese niciodată omul jumătăţilor de măsură. Totul sau nimic, şi nu-i păsa cine era omorât pe drum. Fiecare bărbat, continuă Treicopaci, murmurând în barbă. Dacă shanka vin acum peste munţi…

Copoiul îşi roti privirea. Feţe încruntate, îngrijorate, murdare. Înţelegea ce spunea Treicopaci, înţelegeau cu toţii. Dacă shanka veneau acum, fără nimeni rămas în Nord să-i înfrunte, ceea ce se întâmplase la fermă ar fi fost o nimica toată.

– Trebuie să prevenim pe cineva! strigă Forley, trebuie să-i prevenim!

Treicopaci scutură din cap:

– L-ai auzit pe Mocirlă. Yawl s-a dus, la fel şi Rattleneck şi Sything. Toţi morţi şi reci, întorşi în ţărână. Bethod e rege acum, Rege al Oamenilor Nordului. Dow cel Negru se încruntă şi scuipă în noroi. Scuipă cât vrei, Dow, dar faptele sunt fapte. N-a mai rămas nimeni de prevenit.

– Nimeni în afară de Bethod însuşi, mormăi Copoiul, nefericit că trebuia s-o spună.

– Atunci trebuie să-i spunem! Forley îi cercetă pe toţi cu privirea, disperat. O fi el un ticălos fără inimă, dar cel puţin e om! E mai bun decât capetele-turtite, nu? Trebuie să spunem cuiva!

– Ha! răcni Dow. Ha! Crezi c-o să ne asculte, Molâule! Aţi uitat ce ne-a zis? Nouă şi lui Nouădegete? Să nu ne întoarcem niciodată. Aţi uitat cum era cât pe ce să ne omoare? Aţi uitat cât de mult ne urăşte pe fiecare?

– Se teme de noi, zise Ursuzul

– Ne urăşte şi se teme de noi, murmură Treicopaci, şi bine face. Fiindcă suntem puternici. Oameni Aleşi. Oameni Vestiţi. Felul de oameni pe care ceilalţi îi urmează.

Tul clătină din capu-i mare.

– Da, n-o să ne primească la Carleon cu braţele deschise, mă gândesc. N-o să ne primească fără o ţeapă pregătită.

– Nu sunt puternic! strigă Forley. Sunt Molâul, toată lumea ştie asta! Bethod n-are niciun motiv să se teamă de mine, nici să mă urască. Mă duc eu!

Copoiul îl privi surprins. Îl priviră cu toţii.

– Tu? întrebă Dow.

– Da, eu. N-oi fi eu luptător, dar nici laş nu sunt. Mă duc să vorbesc cu el. Poate o să asculte.

Copoiul stătea şi se holba la el. Trecuse atâta vreme de când vreunul dintre ei încercase să-i scoată din bucluc cu vorba bună, încât uitase că se putea face asta.

– Poate c-o să asculte, murmură Treidegete.

– S-ar putea să asculte, zise Tul. Apoi s-ar putea foarte bine să te omoare, Molâule!

Copoiul clătină din cap.

– E şi asta o posibilitate.

– Poate, dar merită, nu?

Se priviră cu toţii, îngrijoraţi. Forley dădea dovadă de ceva curaj, nu-i vorbă, dar Copoiului nu-i prea plăcea cum sună planul. Nu puteai să-ţi agăţi speranţele de un fir subţire de aţă ca Bethod. Un fir peste măsură de subţire.

Dar, aşa cum spunea Treicopaci, nu mai rămăsese nimeni altcineva.

Vorbe şi praf

Kurster ţopăia în jurul cercului, cu părul lung şi auriu săltându-i pe umeri, făcând cu mâna mulţimii, trimiţând bezele fetelor. Publicul aclama, urla şi chiuia, în timp ce tânărul sprinten îşi făcea ostentativul spectacol. Era un aduan, un ofiţer al Gărzii Regelui. *Un localnic, şi extrem de popular.*

Bremer dan Gorst se sprijinea de marginea îngrăditurii, privindu-şi adversarul cu ochii întredeschişi. Săbiile sale păreau neobişnuit de grele, uzate şi îndelung folosite, prea greoaie, poate, ca să fie agile. Gorst însuşi părea prea greoi ca să fie agil, dacă venea vorba: o matahală de om cu gâtul gros, aducând mai degrabă a luptător corp la corp decât a săbier. Părea inferior în această luptă. Majoritatea spectatorilor păreau să fie de această părere. *Dar eu ştiu mai bine.*

În apropiere, un agent de pariuri striga cotele, luând bani de la oamenii care sporovăiau în jurul lui. Aproape toate pariurile erau pentru Kurster. Glokta se aplecă de pe banca lui.

– Ce şanse îi dai acum lui Gorst?

– Lui Gorst? întrebă agentul de pariuri. Jumate-jumate.

– Pariez două sute de mărci.

– Regret, amice, nu pot acoperi suma asta.

– O sută, atunci, pentru cinci la patru.

Agentul chibzui o clipă, cu ochii în cer în timp ce calcula în cap.

– S-a făcut.

Glokta se aşeză comod, în timp ce arbitrul prezentă concurenţii, privindu-l pe Gorst cum îşi suflecă mânecile cămăşii. Avea antebraţe groase ca nişte trunchiuri de copaci, funii grele de muşchi ce se zvârcoleau în timp ce-şi mişca degetele cărnoase. Îşi întinse gâtul gros într-o parte şi-n alta, apoi îşi luă săbiile de la asistentul său şi lansă câteva lovituri de încălzire. Puţini din mulţime observară. Erau ocupaţi să-l aclame pe Kurster, care tocmai îşi ocupa locul la semn. Dar Glokta văzu. *Mai iute decât pare. Mult, mult mai iute. Acele arme grele nu mai par atât de greoaie.*

– Bremer dan Gorst! strigă arbitrul, în timp ce bărbatul vânjos îşi târşâia picioarele spre semnul său. Aplauzele fură zgârcite. Acest taur greoi nu întruchipa imaginea nimănui despre un

săbier. Începeţi.

Nu era un spectacol elegant. De la bun început, Gorst îşi agită sabia lungă în largi mişcări impetuoase, ca un pădurar care taie buşteni, mârâind răguşit la fiecare lovitură. Era un spectacol ciudat. Unul era într-o competiţie de scrimă, celălalt părea să creadă că luptă pe viaţă şi pe moarte. *Trebuie doar să-l atingi, omule, nu să-l spinteci în două.* Dar, pe măsură ce privea, Glokta îşi dădu seama că loviturile teribile nu erau nici pe departe atât de greoaie pe cum păreau. Erau bine sincronizate şi deosebit de precise. Kurster râse când săltă la o parte din faţa primului balans puternic, zâmbi când se feri de al treilea, dar la al cincilea zâmbetul îi pierise de mult. *Şi nu pare să-i revină.*

Nu era deloc elegant. Dar puterea e de necontestat. *Kurster îşi feri disperat capul sub o nouă lovitură amplă, arcuită.* Asta a fost destul de puternică să-i taie capul, cu sau fără sabie boantă.

Favoritul mulţimii îşi dădea toată osteneala să preia iniţiativa, lovind din răsputeri, dar Gorst nu se lăsa mai prejos. Acesta gemu când pară eficient loviturile, cu sabia-i scurtă, apoi mârâi din nou când îşi aduse, şuierând, sabia lungă deasupra. Glokta tresări când aceasta izbi sabia lui Kurster cu un zgomot răsunător, cât pe ce să i-o smulgă dintre degete, când încheietura mâinii se îndoi. Kurster se dădu în spate, împleticindu-se sub forţa loviturii, strâmbându-se de durere şi şoc.

Acum îmi dau seama de ce par săbiile lui Gorst atât de uzate. Kurster se feri, în jurul cercului, încercând să scape de atac, dar matahala era prea iute. *Mult prea iute.* Gorst îl cunoştea de-acum, anticipa fiecare mişcare, îşi hărţuia adversarul fără preget. N-avea cale de scăpare.

Două lovituri puternice îl conduseră pe nefericitul ofiţer spre marginea cercului, apoi o mişcare secerătoare îi smulse sabia lungă din mână şi o vârî în iarbă, legănându-se nebuneşte înainte şi înapoi. Kurster se clătină o clipă, cu ochii mari, cu mâna goală tremurând, apoi Gorst se năpusti asupra lui scoţând un răget şi izbindu-şi un umăr greu, cu toată forţa, în coastele lipsite de apărare.

Glokta izbucni în râs, împroşcând salivă. *N-am mai văzut niciodată un săbier zburând.* Kurster făcu o adevărată tumbă, ţipând ca o copiliţă când săltă în aer, izbi pământul, dând din mâini şi din picioare şi alunecă pe burtă. În cele din urmă, se opri în nisipul din afara cercului, la trei paşi mari de locul în care îl

lovise Gorst, gemând încetişor.

Mulţimea era în stare de şoc, atât de liniştită încât chicotul lui Glokta trebuie că se putea auzi din ultimul rând. Antrenorul lui Kurster alergă din ţarcul lui şi îşi întoarse uşurel discipolul cu faţa în sus. Tânărul dădea fără vlagă din picioare, scâncea şi se ţinea de coaste. Gorst îl privi o clipă, impasibil, apoi ridică din umeri şi se întoarse tacticos la semnul său.

Antrenorul lui Kurster se îndreptă spre arbitru.

– Îmi pare rău, spuse el, dar discipolul meu nu poate continua.

Glokta nu se putu abţine. Trebui să-şi acopere gura cu mâinile. Tot trupul i se scutura de râs. Fiecare chicot îi provoca un spasm dureros în gât, dar nu-i păsa. Se părea că mulţimea nu găsea spectacolul chiar atât de amuzant. Bombăneli furioase ţâşniră pretutindeni în jurul lui. Mârâielile se transformară în huiduieli, în timp ce Kurster era ajutat să iasă din cerc, sprijinit de antrenorul şi asistentul său, apoi huiduielile deveniră un cor de strigăte furioase.

Gorst mătură publicul cu ochi leneşi, întredeschişi, apoi ridică din nou din umeri şi se întoarse, târâindu-şi picioarele, înapoi la îngrăditură. Glokta încă râdea pe înfundate în timp ce părăsea, şchiopătând, arena, cu punga mult mai grea decât la sosire. Nu se mai distrase aşa bine de ani de zile.

Universitatea se afla într-un colţ uitat al Agriontului, chiar în umbra Casei Creatorului, unde până şi păsările păreau bătrâne şi obosite. O imensă clădire dărăpănată, acoperită de iederă pe jumătate uscată, cu arhitectura dintr-o epocă timpurie. Se spunea că era una dintre cele mai vechi clădiri din oraş. *Aşa şi arată.*

Acoperişurile erau lăsate la mijloc, câteva în pragul prăbuşirii. Turlele delicate se sfărâmau, stând să se răstoarne în grădinile părăginite de dedesubt. Tencuiala de pe ziduri era coşcovită şi soioasă, iar pe alocuri, se desprinseseră bucăţi întregi, dezvăluind pietrele goale şi mortarul sfărâmat de dedesubt. Într-un loc, o pată mare, brună, se umfla în josul zidului, dintr-o bucată de streaşină spartă. Fusese o vreme când studiul ştiinţelor atrăsese unii dintre cei mai de seamă bărbaţi ai Uniunii, când această clădire se numărase printre cele mai grandioase din oraş. *Iar Sult crede că Inchiziţia e depăşită.*

Două statui flancau poarta năruită. Doi bătrâni, unul cu un felinar, celălalt arătând spre ceva dintr-o carte. *Înţelepciunea şi*

progresul, sau vreo aiureală de felul ăsta. Cel cu cartea îşi pierduse nasul, cândva, în secolul trecut, celălalt era prăvălit, întinzând lampa cu disperare, ca şi cum s-ar fi agăţat de ea în căutarea unui punct de sprijin.

Glokta ridică pumnul şi izbi în bătrânele uşi. Huruiră şi se mişcară considerabil, ca şi cum ar fi putut, în orice clipă, să iasă din ţâţâni. Inchizitorul aşteptă. Aşteptă ceva vreme.

Dintr-odată, se auzi un zăngănit de zăvoare trase şi o jumătate de uşă se deschise, clătinându-se, câţiva centimetri. O faţă bătrână se vârî în deschizătură şi se uită la el cu ochii mijiţi, luminată de dedesubt de o lumânare palidă, strânsă într-o mână zbârcită. Ochii bătrâni, umezi, priviră în sus şi-n jos.

– Da?

– Inchizitor Glokta.

– A, din partea Arhilectorului?

Glokta se încruntă, surprins.

– Da, aşa e. *Nu pot fi atât de rupţi de lume pe cât dau impresia. Pare să ştie cine sunt.*

Era periculos de întuneric înăuntru. De-o parte şi de alta a uşii se aflau două candelabre enorme de bronz, dar nu mai aveau lumânări şi nu mai fuseseră lustruite de mult, răspândind o strălucire mată în lumina micii lumânări a uşierului.

– Pe aici, domnule! zise bătrânul cu glas dogit, târşâindu-şi picioarele, îndoit de spate aproape în două.

Nici măcar lui Glokta nu-i era greu să ţină pasul cu el, în timp ce se îndepărta, strecurându-se prin semiîntuneric.

Îşi târşâiră paşii împreună de-a lungul culoarului întunecos. Ferestrele aflate pe una dintre laturi erau străvechi, cu ochiuri minuscule de sticlă, atât de murdare încât ar fi lăsat să pătrundă prea puţină lumină chiar şi în cea mai însorită zi. Când se lăsa înserarea mohorâtă, nu pătrundea nicio rază. Flacăra pâlpâitoare a lumânării dansa peste tablourile prăfuite de pe zidul opus, bătrâni palizi în straie întunecate, negre şi gri, privindu-i cu ochi rătăciţi din ramele lor scorojite, cu carafe, roţi zimţate şi busole strânse în mâinile lor zbârcite.

– Unde mergem? întrebă Glokta, după ce merseseră prin întuneric, câteva minute.

– Iniţiaţii sunt la cină, şuieră uşierul, ridicându-şi spre el ochii istoviţi.

Sala de mese a Universităţii era o cavernă răsunătoare, pe care câteva lumânări topite de-abia o scoteau din bezna totală.

Un foc mic pâlpâia într-un şemineu enorm, aruncând umbre mişcătoare printre grinzi. Pe toată lungimea podelei se întindea o masă lungă, lustruită de anii lungi de folosinţă, flancată de scaune şubrede. La masă ar fi putut sta cu uşurinţă optzeci de oameni, însă erau doar cinci, îngrămădiţi într-un capăt, cuibăriţi lângă şemineu. Priviră înspre ei, când bocăniturile lui Glokta răsunară în sală, întrerupându-şi masa şi iscodind cu mare interes. Bărbatul din capul mesei sări în picioare şi se apropie grăbit, ridicându-şi cu o mână pulpana veşmântului lung şi negru.

– Un oaspete, gâfâi uşierul, fluturându-şi lumânarea în direcţia lui Glokta.

– A, din partea Arhilectorului! Eu sunt Silber, Administratorul Universităţii!

Şi strânse mâna lui Glokta. Între timp, tovarăşii lui se ridicară în picioare, clătinându-se şi împleticindu-se, de parcă tocmai le-ar fi sosit oaspetele de onoare.

– Inchizitor Glokta.

Privi împrejur, la bătrânii curioşi. *Mult mai multă deferenţă decât mă aşteptam, trebuie să spun. Dar, să nu uităm, numele Arhilectorului deschide tot felul de uşi.*

– Glokta, Glokta, mormăi unul dintre bătrâni, se pare că-mi amintesc un Glokta de undeva.

– Tu îţi aminteşti totul de undeva, dar niciodată nu-ţi aminteşti de unde, îl zeflemisi administratorul, stârnind un val de râsete lipsite de voioşie. Lasă-mă, te rog, să fac prezentările. Trecu pe rând pe la toţi cei patru oameni de ştiinţă înveşmântaţi în negru. Saurizin, Iniţiatul nostru Chimist. Un bătrân cărnos, şleampăt, cu arsuri şi pete pe partea din faţă a robei şi resturi de mâncare în barbă. Denka, Iniţiatul Metalurg. Cel mai tânăr dintre cei patru, la o distanţă considerabilă, deşi nicidecum un bărbat tânăr, avea o grimasă arogantă a gurii. Chayle, Iniţiatul nostru Mecanic. Glokta nu mai văzuse niciodată un om cu capul atât de mare şi cu o faţă atât de mică. Urechile, în special, erau imense, cu fire cărunte de păr. Şi Kandelau, Iniţiatul Naturalist. O pasăre bătrână şi sfrijită, cu gâtul lung şi ochelari cocoţaţi pe nasu-i coroiat, ca un cioc. Vino, te rog, lângă noi, Inchizitorule – şi administratorul îi indică un scaun liber, vârât între doi dintre iniţiaţi.

– Aşadar, un pahar de vin? întrebă mieros Chayle, cu un zâmbet afectat pe gura-i minusculă, aplecându-se deja cu carafa şi turnând nişte vin într-un pahar.

– Prea bine.

– Tocmai discutam despre meritele comparative ale diferitelor noastre domenii de studiu, murmură Kandelau, cercetându-l pe Glokta prin ochelarii săi sclipitori.

– Ca întotdeauna, se lamentă administratorul.

– Corpul uman este, desigur, singurul domeniu demn de o adevărată cercetare, continuă Iniţiatul Naturalist. Omul trebuie să aprecieze misterele din interior, înainte de a-şi îndrepta atenţia către lumea exterioară. Cu toţii avem un trup, Inchizitorule. Mijloacele de a-l vindeca şi de a-l vătăma sunt de maxim interes pentru noi toţi. Corpul uman este domeniul meu de competenţă.

– Trupuri! Trupuri! se văicări Chayle, ţuguindu-şi buzele şi jucându-se cu mâncarea din farfurie. Încercăm să mâncăm!

– Chiar aşa! Îl tulburi pe inchizitor cu pălăvrăgeala ta morbidă!

– O, nu mă tulbur uşor! Glokta rânji peste masă, oferindu-i Iniţiatului Metalurg o imagine completă a gurii sale ştirbe. Munca mea pentru Inchiziţie cere cunoştinţe de anatomie destul de aprofundate.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare, apoi Saurizin apucă platoul cu carne şi i-l întinse. Glokta se uită la bucăţile roşii care străluceau. Îşi linse gingiile goale.

– Nu, mulţumesc.

– Este adevărat? întrebă cu glas şoptit Iniţiatul Chimist, privindu-l pe deasupra cărnii. Vor fi mai multe fonduri? Acum, că afacerea cu pânzarii e rezolvată, adică?

Glokta se încruntă. Cu toţii se holbau la el, aşteptând un răspuns. Unul dintre bătrânii iniţiaţi rămase cu furculiţa încremenită în drum spre gură. *Aşadar, asta era. Bani. Dar de ce ar aştepta ei bani de la Arhilector?* Platoul greu de carne începea să se clatine. *Ei, bine... dacă asta îi face să asculte.*

– Puteţi primi bani, în funcţie, desigur, de rezultate.

Un murmur domol făcu ocolul mesei. Iniţiatul Chimist aşeză cu grijă platoul, cu o mână tremurătoare.

– Eu am avut mare succes cu acizii, în ultimul timp.

– Ha! îl luă în râs Iniţiatul Metalurg. Rezultate, Inchizitorul a cerut rezultate! Noile mele aliaje vor fi mai tari decât oţelul când vor fi perfecţionate!

– Mereu aliajele! suspină Chayle, ridicându-şi ochii minusculi în tavan. Nimeni nu apreciază importanţa unei gândiri mecanice sănătoase!

Ceilalţi trei iniţiaţi se întoarseră fioroşi spre el, dar administratorul interveni primul.

– Domnilor, vă rog! Pe inchizitor nu-l interesează micile noastre neînţelegeri! Toată lumea va avea timp să-şi prezinte cele mai noi rezultate şi să-şi arate meritele. Aceasta nu e o competiţie, nu-i aşa, Inchizitorule?

Toţi ochii se întoarseră spre Glokta. Acesta privi cu atenţie acele feţe bătrâne, care aşteptau, şi nu spuse nimic.

– Am creat o maşină pentru…

– Acizii mei…

– Aliajele mele…

– Misterele corpului uman…

Glokta îi întrerupse.

– De fapt, este în domeniul… Presupun că le veţi spune substanţe explozive, cele care mă interesează în mod deosebit în momentul de faţă…

Iniţiatul Chimist sări de pe scaun.

– Acesta e domeniul meu! strigă el, privindu-şi triumfător colegii. Am mostre! Am exemple! Vă rog, urmaţi-mă, domnule Inchizitor.

Şi îşi aruncă tacâmurile în farfurie, pornind spre una dintre uşi.

Laboratorul lui Saurizin era exact aşa cum era de aşteptat, aproape până în cel mai mic detaliu. O încăpere lungă, cu un tavan boltit, înnegrit pe alocuri de cercuri şi dâre de funingine. Pereţii erau acoperiţi aproape în întregime de rafturi, înţesate de cutii, borcane, sticle, pline cu pulberi, fluide şi tije dintr-un metal ciudat. Nu exista nicio aparentă ordine a poziţiilor diferitelor recipiente şi majoritatea nu aveau etichete. *Organizarea nu pare să fie o prioritate.*

Băncile din mijlocul încăperii erau şi mai învălmăşite, acoperite de construcţii înalte de sticlă şi tuburi de aramă veche, maronie, flacoane şi talgere, lămpi – una cu o flacără deschisă arzând. Toate dădeau impresia că erau gata să se prăbuşească în orice moment, înecând pe oricine avea ghinionul să stea în preajmă cu otrăvuri letale, clocotind.

Iniţiatul Chimist scotocea prin acest talmeş-balmeş ca o cârtiţă în vizuina ei.

– Aşa, deci, mormăi el pentru sine, trăgându-se cu o mână de barba murdară, explozibilii sunt pe aici pe undeva…

Glokta şontâcăi în încăpere, după el, rotindu-şi neîncrezător privirea la învălmăşeala de tuburi care acopereau fiecare suprafaţă. Îşi încreţi nasul. Locul avea un miros înţepător, insuportabil.

– Iată-l! jubilă iniţiatul, fluturând un borcan umplut pe jumătate cu granule negre. Făcu loc pe una dintre bănci, azvârlind din cale zornăitoarele şi zăngănitoarele sticle şi metale, cu o mişcare a antebraţului său cărnos. Substanţa asta este extrem de rară, ştii, Inchizitorule, extrem de rară. Scoase dopul şi deşertă o dâră de pulbere neagră pe banca de lemn. Puţini oameni au avut norocul s-o vadă în acţiune! Foarte puţini! Şi sunteţi pe cale să deveniţi unul dintre ei!

Glokta făcu un pas prudent înapoi, cu dimensiunea găurii zdrenţuite din zidul Turnului Lanţurilor încă proaspătă în minte.

– Suntem în siguranţă, nădăjduiesc, la distanţa aceasta!

– Categoric, murmură Saurizin, întinzând cu băgare de seamă o lumânare aprinsă la o lungime de un braţ şi atingând-o de un capăt al dârei de pulbere. Nu există niciun fel de peri…

Urmară o pocnitură ascuţită şi o ploaie de scântei albe. Iniţiatul Chimist făcu un salt înapoi, cât pe ce să dea peste Glokta şi scăpând lumânarea aprinsă pe podea. O altă pocnitură, mai puternică, alte scântei. Un fum înecăcios începu să umple laboratorul. Urmară un fulger strălucitor şi o bubuitură puternică, un fâsâit slab, şi asta fu totul.

Saurizin îşi flutură în faţă mâneca lungă a veşmântului, încercând să alunge fumul dens care întunecase întreaga încăpere.

– Impresionant, ce spuneţi, domnule Inchizitor? întrebă el, înainte de a se pierde într-un acces de tuse.

Nu tocmai. Glokta strivi sub cizmă lumânarea încă aprinsă şi păşi prin întuneric, către masa de lucru, înlătură cu dosul mâinii o parte din cenuşa gri. Pe suprafaţa lemnului era o arsură lungă, neagră, dar nimic mai mult. Fumurile urât mirositoare erau, într-adevăr, cel mai impresionant efect, zgâriindu-l deja pe Glokta în fundul gâtului.

– Cu siguranţă produce o grămadă de fum, spuse el răguşit.

– Aşa e, tuşi cu mândrie iniţiatul, şi duhneşte până în înaltul cerului.

Glokta se holbă la dâra înnegrită de pe masă.

– Dacă cineva ar avea o cantitate suficientă din această pulbere, ar putea fi folosită, să zicem, ca să facă o gaură într-un

zid?

– Posibil… dacă ar aduna cineva o cantitate destul de mare, cine ştie ce-ar putea face? Din câte ştiu eu, nimeni n-a încercat vreodată.

– Un zid gros de un metru şi jumătate, să zicem?

Iniţiatul se încruntă.

– Poate, dar ar fi nevoie de câteva butoaie de substanţă! Butoaie! Nu există atât de multă în întreaga Uniune, iar preţul, chiar dacă s-ar putea găsi, ar fi astronomic! Înţelegeţi, vă rog, că substanţele trebuie importate din extremitatea sudică a Kantei şi sunt rarităţi chiar şi acolo. Aş fi bucuros să cercetez posibilitatea, desigur, dar ar fi nevoie de o finanţare considerabilă…

– Mulţumesc încă o dată pentru timpul acordat.

Glokta se întoarse şi se îndreptă şchiopătând spre uşă, prin fumul care se subţia.

– Am făcut de curând progrese semnificative cu acizii! strigă iniţiatul, cu glasul frângându-i-se. Ar trebui, zău, să le vedeţi şi pe acelea! Trase aer în piept, cutremurându-se. Spuneţi-i Arhilectorului… progrese semnificative! Glasul i se stinse într-un alt acces de tuse şi Glokta închise uşa bine în spatele lui.

O pierdere de timp. Bayaz al nostru n-ar fi putut introduce pe furiş butoaie de pulbere în încăperea aceea. Chiar şi aşa, cât fum şi ce miros puternic ar fi făcut? O pierdere de timp.

Silber stătea la pândă pe culoar.

– Vă mai putem arăta ceva, domnule Inchizitor?

Glokta se opri o clipă.

– Ştie cineva de aici ceva despre magie?

Maxilarul administratorului se încleştă.

– Glumiţi, desigur. Poate…

– Magie, am zis.

Silber îşi îngustă ochii.

– Trebuie să înţelegeţi că suntem o instituţie ştiinţifică. Practicarea aşa-numitei magii ar fi cât se poate de… inadecvată.

Glokta se încruntă la el. *Nu-ţi cer să-ţi scoţi bagheta magică, nătărâule.*

– Din punct de vedere istoric! se răsti el, Magii şi aşa mai departe. Bayaz!

– A, din punct de vedere istoric, înţeleg. Faţa încordată a lui Silber se relaxă uşor. Biblioteca noastră cuprinde o largă varietate de texte străvechi, unele dintre ele datând din perioada în care magia era considerată… mai puţin remarcabilă.

– Cine mă poate ajuta?

Administratorul ridică din sprâncene.

– Mă tem că Iniţiatul Istoric este, oh, un fel de relicvă.

– Vreau să vorbesc cu el, nu să mă duelez.

– Desigur, domnule Inchizitor, pe aici.

Glokta apucă închizătoarea unei uşi ţintuite cu nituri negre, aparent străveche, şi începu s-o răsucească. Îl simţi pe Silber înhăţându-l de braţ.

– Nu! se repezi el, conducându-l pe Glokta de-a lungul unui coridor alăturat, arhivele sunt aici.

Iniţiatul Istoric părea, într-adevăr, să facă parte el însuşi din istoria străveche. Faţa lui era o mască de piele ridată, fleşcăită, pe jumătate translucidă. Smocuri răzleţe de păr alb ca neaua îi ţâşneau, nepieptănate, din cap. Erau doar un sfert din câte ar fi trebuit să fie, dar fiecare de patru ori mai lung decât te-ai fi aşteptat, astfel că, deşi avea sprâncene subţiri, acestea lăstăreau în toate direcţiile, la o lungime considerabilă, ca mustăţile unei pisici. Gura îi atârna fără vlagă, moale şi ştirbă, mâinile îi erau mănuşi ofilite, cu câteva măsuri mai mari. Doar ochii trădau o urmă de viaţă, ridicându-se încordaţi spre Glokta şi spre administrator, când aceştia se apropiară.

– Vizitatori, nu-i aşa? zise bătrânul, cu glas răguşit, vorbind, după toate aparenţele, unei ciori negre cocoţate pe biroul său.

– Acesta este Inchizitorul Glokta! răcni administratorul, aplecându-se spre urechea bătrânului.

– Glokta?

– Din partea Arhilectorului!

– Zău?

Iniţiatul Istoric îşi miji ochii străvechi.

– E puţin surd, şopti Silber, dar nimeni nu cunoaşte mai bine decât el aceste cărţi. Se gândi o clipă, rotindu-şi privirea la rafturile nesfârşite care se pierdeau în beznă. Nimeni nu cunoaşte aceste cărţi defel.

– Mulţumesc, spuse Glokta.

Administratorul clătină din cap şi se îndreptă cu paşi mari spre scări. Glokta făcu un pas înspre bătrân şi cioara săltă de pe masă şi se aruncă în aer, împrăştiind pene, fâlfâind nebuneşte în preajma tavanului. Glokta se dădu înapoi, şchiopătând dureros. *Eram convins că afurisita e împăiată.* Privi cioara cu suspiciune până când aceasta se opri pe unul dintre rafturi şi rămase acolo

nemişcată, fixându-l cu ochii ei ca nişte mărgele galbene.

Glokta trase un scaun şi se prăbuşi pe el.

– Ce poţi să-mi spui despre Bayaz?

– Bayaz, murmură bătrânul iniţiat. Prima literă din alfabetul limbii vechi, desigur.

– Nu ştiam asta.

– Lumea e plină de lucruri pe care nu le ştii, tinere. Pasărea scoase dintr-odată un croncănit strident, îngrozitor de puternic în liniştea prăfoasă a bibliotecii. Plină-ochi.

– Atunci, hai să începem educaţia mea. Despre omul Bayaz vreau eu să ştiu. Întâiul dintre Magi.

– Bayaz. Numele pe care marele Juvens l-a dat primului său ucenic. O literă, un nume. Primul ucenic, prima literă din alfabet, înţelegi?

– Sunt pe cale să pricep. A existat cu adevărat?

Bătrânul iniţiat se încruntă.

– Neîndoielnic. N-ai avut un dascăl, în tinereţe?

– Am avut, din nefericire.

– Nu te-a învăţat istoria?

– A încercat, dar mintea mi-era la dueluri şi fete.

– A! Eu mi-am pierdut de mult interesul pentru asemenea lucruri.

– Şi eu la fel. Hai să revenim la Bayaz.

Bătrânul oftă.

– Demult, înainte să existe Uniunea, Midderlandul era format din mai multe regate mărunte, adesea războindu-se între ele, ridicându-se şi decăzând cu trecerea anilor. Unul dintre acestea era condus de un om pe nume Harod, care avea să devină mai târziu Harod cel Mare. Ai auzit de el, presupun.

– Fireşte.

– Bayaz a venit în sala tronului lui Harod şi i-a promis că-l va face Rege al întregului Midderland dacă face ce îi va spune el. Harod, fiind tânăr şi căpos, nu l-a crezut, dar Bayaz a spart masa lungă cu vraja lui.

– Magie, hm?

– Aşa zice povestea. Harod a fost impresionat.

– De înţeles.

– … şi a fost de acord să accepte sfatul Magului…

– Şi anume?

– Să-şi facă aici capitala, în Adua. Să facă pace cu anumiţi vecini, război cu alţii şi când şi cum s-o facă. Bătrânul îl privi pe

Glokta cu ochii mijiţi. Spui tu povestea sau eu?

– O zici tu. *Şi nu te grăbeşti deloc.*

– Bayaz s-a ţinut de cuvânt. Cu timpul, Midderlandul a fost unificat. Harod a devenit primul său Mare Rege şi s-a născut Uniunea.

– Şi pe urmă?

– Bayaz a slujit ca sfetnic principal al lui Harod. Legile şi codurile noastre, însăşi structura ocârmuirii noastre, toate, se spune, sunt invenţiile lui. Puţine s-au schimbat din acele zile de demult. A înfiinţat Consiliile, Închis şi Deschis, a format Inchiziţia. La moartea lui Harod, Bayaz a părăsit Uniunea, promiţând să se întoarcă într-o zi.

– Înţeleg. Cât din toate acestea crezi că e adevărat?

– Greu de spus. Mag? Vrăjitor? Magician? Bătrânul se uită la flacăra pâlpâitoare a lumânării. Pentru un sălbatic, acea lumină poate fi o magie. Graniţa dintre magie şi scamatorie e într-adevăr subţire, nu-i aşa? Dar acest Bayaz era o minte iscusită în vremea aceea, acesta este un adevăr.

Toate astea sunt inutile.

– Dar înainte?

– Înainte de ce?

– Înainte de Uniune. Înainte de Harod.

Bătrânul ridică din umeri.

– Consemnarea evenimentelor nu era o prioritate în epoca întunecată. Lumea întreagă era în haos, după războiul dintre Juvens şi fratele său Kanedias…

– Kanedias? Maestrul Creator?

– Da.

Kanedias. Priveşte în jos de pe pereţii odăiţei mele din beciurile de sub încântătorul turn al lui Severard. Juvens mort, cei unsprezece ucenici ai săi, magii, mărşăluind să-l răzbune. Cunosc povestea.

– Kanedias, şopti Glokta, cu imaginea acelei figuri întunecate, pe fundalul flăcărilor, limpede în minte. Maestrul Creator. A fost real?

– Greu de spus. E pe terenul dintre mit şi istorie, presupun. Probabil că există un grăunte de adevăr. Cineva trebuie să fi construit acel uriaş turn afurisit, nu?

– Turn?

– Casa Creatorului! Bătrânul cuprinse cu un gest încăperea din jurul lor. Şi se spune că a construit şi toate astea.

– Ce, biblioteca asta?
Bătrânul izbucni în râs.
– Întregul Agriont, sau cel puţin piatra pe care stă. Şi Universitatea. A construit-o, a numit primii iniţiaţi să-l ajute la lucrările sale, oricare vor fi fost, să cerceteze natura lucrurilor. Noi, cei de aici, suntem discipolii Creatorului, da, deşi mă îndoiesc că asta se ştie acolo, sus. El nu mai e, dar lucrarea continuă, nu?
– Într-un fel. Unde s-a dus?
– Ha! Mort. Prietenul tău Bayaz l-a omorât.
Glokta ridică o sprânceană.
– Chiar aşa?
– Aşa se spune. N-ai citit *Căderea Maestrului Creator?*
– Aiureala aia? Credeam că e pură invenţie.
– Aşa şi este. Nimicuri senzaţionale, dar bazate pe scrieri din epocă.
– Scrieri? S-au păstrat asemenea lucruri?
Bătrânul îşi îngustă ochii.
– Unele.
– Unele? Le ai aici?
– Una, în special.
Glokta îl fixă pe bătrân cu privirea.
– Adu-mi-o.

Hârtia veche pârâi când Iniţiatul Istoric desfăcu cu grijă sulul şi îl întinse pe masă. Pergamentul era galben şi mototolit, cu marginile asprite de vreme, mâzgălit cu un scris înghesuit: litere ciudate, cu totul neinteligibile pentru ochiul lui Glokta.
– În ce e scris?
– În limba veche. Puţini pot să citească asta acum. Bătrânul arătă către primul rând: O relatare a căderii lui Kanedias, scrie aici, al treilea din trei.
– Al treilea din trei?
– Din trei suluri, presupun.
– Unde sunt celelalte două?
– Pierdute.
– Uf! Glokta se uită la nesfârşita întunecime a rafturilor. *E de mirare că poate fi găsit ceva aici.* Acesta ce spune?
Bătrânul bibliotecar îşi coborî privirea asupra scrisului ciudat, în lumina slabă a unicei lumânări pâlpâitoare, trecându-şi arătătorul tremurător de-a lungul pergamentului, cu buzele

mişcându-se în tăcere.

– Mare le era furia.

– Ce?

– Aşa începe: *Mare le era furia.* Începu încet să citească. *Magul îl urmărea pe Kanedias, mânându-i pe cei credincioşi lui în faţa lor. I-au zdrobit fortăreaţa, prăduindu-i clădirile şi omorându-i servitorii. Creatorul însuşi, grav rănit în bătălia cu fratele său Juvens, s-a refugiat în Casa lui.* Bătrânul iniţiat mai desfăşură o bucată: *Douăsprezece zile şi douăsprezece nopţi şi-a revărsat magul urgia asupra porţilor, dar n-a reuşit să le dovedească. Apoi Bayaz a găsit o cale să pătrundă…* Iniţiatul îşi trecu mâna peste pergament, cu frustrare: Umezeala sau ceva a estompat literele în următoarea porţiune. Nu pot s-o desluşesc… ceva despre fiica Creatorului?

– Eşti sigur?

– Nu! se răsti bătrânul. Lipseşte un fragment întreg.

– Ignoră-l, atunci. Care e următorul lucru de care poţi fi sigur?

– Păi, să vedem… *Bayaz l-a urmărit pe acoperiş şi l-a aruncat jos.* Bătrânul îşi drese glasul: *Creatorul a căzut arzând şi s-a zdrobit de podul de dedesubt. Magii au căutat în sus şi-n jos, dar n-au reuşit să găsească Sămânţa.*

– Sămânţa? întrebă Glokta nedumerit.

– Asta e tot ce scrie.

– Ce naiba înseamnă?

Bătrânul se afundă în scaun, savurând în mod vădit această rară ocazie de a perora în domeniul lui de competenţă.

– Sfârşitul epocii mitului şi începutul epocii raţiunii. Bayaz, magii, ei reprezintă ordinea. Creatorul e o figură divină: superstiţie, ignoranţă, nu ştiu. Trebuie să fie ceva adevărat în legătură cu el. În definitiv, cineva a construit acel imens turn afurisit.

Şi iniţiatul pufni într-un râs horcăit.

Glokta nu se sinchisi să remarce că iniţiatul făcuse exact aceeaşi glumă cu câteva minute înainte. *Şi n-a fost amuzant nici atunci. Repetiţia – blestemul celor bătrâni.*

– Dar Sămânţa?

– Magie, secrete, putere? Totul e o metaforă.

N-am să-l impresionez pe Arhilector cu metafore. Mai cu seamă proaste.

– Nu mai scrie nimic?

– Mai continuă niţel, ia să vedem. Bătrânul privi din nou

semnele: *S-a zdrobit de pod, au căutat Sămânţa…*

– Da, da.

– Răbdare, Inchizitorule. Degetul ofilit al bătrânului urmări literele: *Au zăvorât Casa Creatorului. I-au îngropat pe cei căzuţi, printre care Kanedias şi fiica lui.* Asta e tot. Iniţiatul examina pagina, cu degetul suspendat deasupra ultimelor câtorva litere. *Iar Bayaz a luat cheia.* Asta e tot.

Sprâncenele lui Glokta se ridicară.

– Ce? Ce-a fost acea ultimă bucată?

– Au zăvorât porţile, i-au îngropat pe cei căzuţi, iar Bayaz a luat cheia.

– Cheia? Cheia de la Casa Creatorului?

Iniţiatul Istoric privi din nou pagina, cu ochii mijiţi:

– Aşa scrie.

Nu există nicio cheie. Turnul acela e zăvorât de secole, toată lumea ştie asta. Impostorul nostru nu are nicio cheie, asta e sigur. Încetişor, Glokta începu să zâmbească. *Subţire, foarte subţire, dar cu prezentarea potrivită, cu accentele potrivite, s-ar putea să fie destul. Arhilectorul va fi mulţumit.*

– Am să iau asta.

Glokta trase spre el vechiul sul şi începu să-l înfăşoare.

– Ce? Ochii iniţiatului erau măriţi de oroare. Nu poţi! Se ridică, clătinându-se, de pe scaun, chiar mai chinuit decât ar fi putut s-o facă Glokta. Cioara îşi luă zborul odată cu el, fâlfâind în apropiere de tavan şi croncănind cu furie, dar Glokta îi ignoră pe amândoi. Nu-l poţi lua. E de neînlocuit, horcăi bătrânul, întinzând deznădăjduit mâna după sul.

Glokta îşi desfăcu larg braţele:

– Opreşte-mă! De ce n-o faci? Mi-ar plăcea să văd. Îţi poţi imagina? Noi, doi schilozi, luptându-ne printre rafturi, cu o cioară slobozindu-şi găinaţul peste noi, trăgând de o bucată veche de hârtie? Chicoti în barbă. N-ar fi prea demn, nu?

Iniţiatul Istoric, istovit de lamentabilele sale eforturi, se prăbuşi boţit înapoi în scaun, răsuflând greu.

– Pe nimeni nu mai interesează trecutul, şopti el. Nimeni nu-şi dă seama că nu poţi avea viitor fără trecut.

Cât de profund! Glokta îşi strecură pergamentul rulat în haină şi se întoarse să plece.

– Cine se va îngriji de trecut, când n-am să mai fiu?

– Cui îi pasă? întrebă Glokta, îndreptându-se ţanţoş către scară. Atât timp cât nu sunt eu.

Remarcabilele talente ale fratelui Picior-Lung

Ovaţiile îl treziseră pe Logen în fiecare dimineaţă, de o săptămână. Începeau devreme, smulgându-l din somn, răsunătoare ca o bătălie apropiată. Crezuse că era o bătălie, când le-a auzit prima oară, dar acum ştia că era doar afurisita lor de distracţie stupidă. Cu fereastra închisă era ferit oarecum de zgomot, dar căldura devenea curând insuportabilă. Însemna puţin somn sau deloc. Aşadar, lăsă fereastra deschisă.

Logen se frecă la ochi, înjurând, şi se ridică din pat. O nouă zi fierbinte, plictisitoare, în Oraşul Turnurilor Albe. Pe drum, în sălbăticie, era vioi de îndată ce deschidea ochii, dar aici lucrurile stăteau altfel. Plictisul şi căldura îl făceau să fie încet şi leneş. Trecu, împiedicându-se de prag, în camera de zi, căscând larg şi frecându-şi maxilarul cu o mână. Se opri.

Era cineva înăuntru, un străin. Stătea în picioare la fereastră, scăldat în lumina soarelui, cu mâinile strânse la spate. Un om mărunt, subţire, cu părul tuns până la craniu-i cioturos şi veşminte ciudate, ponosite de drum: o pânză decolorată, fleşcăită, înfăşurată împrejurul trupului.

Înainte ca Logen să apuce să vorbească, bărbatul se întoarse şi sări sprinten spre el.

– Şi sunteţi…? ceru el să ştie.

Faţa zâmbitoare a bărbatului era arsă de soare şi tăbăcită, ca pielea crăpată a unei perechi preferate de cizme. Era imposibil să-i ghiceşti vârsta. Ar fi putut avea oricât între douăzeci şi cinci şi cincizeci de ani.

– Nouădegete, murmură Logen, făcând un pas prudent în spate, către zid.

– Nouădegete, da. Omuleţul înaintă şi apucă palma lui Logen cu ambele mâini, strângând-o cu putere. Este o profundă onoare şi un privilegiu să vă cunosc, spuse el, închizând ochii şi înclinându-şi capul.

– Ai auzit de mine?

– Nu, din păcate, dar toate făpturile lui Dumnezeu sunt demne de cel mai profund respect al meu. Îşi înclină din nou capul. Eu sunt Fratele Picior-Lung, pelerin al ilustrului Ordin al Navigatorilor. Sunt puţine meleaguri sub soare unde n-am pus piciorul. Arătă către cizmele sale ponosite, apoi desfăcu larg

braţele. De la munţii Thondului până la deşerturile Shamirului, de la câmpiile Vechiului Imperiu până la apele argintii ale Celor O Mie de Insule, lumea întreagă e casa mea. Cu adevărat!

Vorbea bine limba Nordului, mai bine decât Logen însuşi, poate.

– Şi Nordul?

– O scurtă vizită, în tinereţe. Clima mi s-a părut cam aspră.

– Vorbeşti limba destul de bine.

– Puţine sunt limbile pe care eu, Fratele Picior-Lung, nu le vorbesc. Uşurinţa în învăţarea limbilor este doar unul dintre numeroasele şi remarcabilele mele talente. Bărbatul radia: Dumnezeu m-a binecuvântat cu adevărat, adăugă el.

Logen se întreba dacă nu cumva avea de-a face cu o farsă bine ticluită.

– Ce te aduce aici?

– Am fost trimis.

Ochii negri ai bărbatului scânteiară.

– Trimis?

– Chiar aşa! De către Bayaz, Întâiul dintre Magi. Am fost trimis şi am venit! Aşa sunt eu! O contribuţie cât se poate de generoasă pentru cufărul ordinului a fost făcută în schimbul remarcabilelor mele talente, dar aş fi venit şi fără asta. Chiar aşa! Fără asta!

– Zău? Omuleţul se îndepărtă şi începu să dea ocol încăperii cu paşi mari, într-un ritm teribil, frecându-şi mâinile. Provocarea acestei misiuni s-a adresat la fel de mult mândriei ordinului ca şi lăcomiei sale bine cunoscute. Şi am fost eu! Eu, dintre toţi Navigatorii din Cercul Lumii, am fost ales pentru această sarcină! Eu, fratele Picior-Lung! Eu şi nimeni altul! Cine, în situaţia mea, cu reputaţia mea, ar putea rezista unei asemenea provocări?

Se opri în faţa lui Logen şi ridică privirea spre el, de parcă ar fi aşteptat un răspuns la întrebare.

– Ăă…

– Nu eu! strigă Picior-Lung, începând un nou tur al încăperii. Eu n-am rezistat! De ce s-o fi făcut? Nu aşa sunt eu. Călătoria către marginea lumii? Ce mai poveste ar fi! Ce inspiraţie pentru alţii! Ce…

– Marginea lumii? întrebă Logen, neîncrezător.

– Ştiu. Omuleţul ciudat îl bătu cu palma peste braţ. Suntem la fel de emoţionaţi!

– Acesta trebuie să fie navigatorul nostru. Bayaz ieşi din

camera lui.

– Într-adevăr. Fratele Picior-Lung, la dispoziţia domniei voastre. Şi sunteţi, presupun, nimeni altul decât ilustrul meu angajator, Bayaz, Întâiul dintre Magi.

– Chiar el.

– Este o profundă onoare şi un privilegiu să vă cunosc! strigă Picior-Lung, făcând un salt înainte şi înhăţând mâna magului.

– Asemenea. Nădăjduiesc că ai avut o călătorie plăcută.

– Călătoriile sunt întotdeauna plăcute pentru mine! Întotdeauna! Răgazul dintre ele mi se pare chinuitor. Chiar aşa este! Bayaz se încruntă la Logen, dar acesta nu putu decât să ridice din umeri. Pot să întreb cât mai e până ne începem călătoria? Sunt cât se poate de nerăbdător să mă îmbarc.

– Curând, nădăjduiesc, va sosi ultimul membru al expediţiei noastre. Va trebui să tocmim o navă.

– Desigur. Va fi plăcerea mea deosebită s-o fac. Ce să-i spun căpitanului despre traseul nostru?

– Spre vest, peste Marea Cercului, spre Stariksa, apoi înainte spre Calcis, în Vechiul Imperiu. Omuleţul zâmbi şi se aplecă. Eşti de acord?

– Da, dar corăbiile traversează arareori acum Marea Cercului. Nesfârşitele războaie ale Vechiului Imperiu au făcut ca apele din zonă să fie primejdioase. Pirateria, din păcate, e în floare. S-ar putea să fie dificil să găsim un căpitan dispus.

– Asta ar trebui să ajute.

Bayaz îşi azvârli punga umflată pe masă.

– Ar trebui, într-adevăr.

– Vezi să fie o corabie iute. Când suntem gata, nu vreau să pierdem nicio zi.

– Vă puteţi bizui pe asta, răspunse navigatorul, luând în palmă punga grea de bani. Nu-mi stă în obicei să călătoresc în ambarcaţiuni încete! Nu! Vă voi găsi cea mai rapidă corabie din întregul Adua! Da! Va zbura ca răsuflarea Domnului! Va pluti pe valuri ca…

– Doar iute e de-ajuns.

Omuleţul îşi înclină capul.

– Timpul plecării?

– Într-o lună. Bayaz se uită la Logen: Ce-ar fi să mergi cu el?

– Poftim?

– Da! strigă navigatorul, vom merge împreună!

Îl apucă pe Logen de cot şi începu să-l tragă înspre uşă.

– Aştept să-mi aduci restul, Frate Picior-Lung! strigă Bayaz din spatele lor.

Navigatorul se întoarse în prag:

– O să fie şi rest, puteţi conta pe asta. Pricepere la bani, fler la afaceri, voinţă neînfricată la negociere! Acestea sunt doar trei – şi zâmbi larg – dintre remarcabilele mele talente!

– E un loc minunat, acest Adua. Cu adevărat! Puţine oraşe îl egalează. Shaffa e, poate, mai mare, dar e plin de praf. Nimeni nu poate să nege că Westportul şi Dagoska au frumuseţile lor. Unii sunt de părere că Ospria, cu versanţii săi muntoşi, este cel mai frumos oraş din lume, dar inima Fratelui Picior-Lung, trebuie spus, aparţine marelui Talins. Ai fost vreodată acolo, Maestre Nouădegete, ai văzut acea nobilă aşezare?

– Ăă…

Logen încerca să ţină pasul cu omuleţul, croindu-şi drum prin nesfârşitul şuvoi de oameni.

Picior-Lung se opri atât de brusc, încât Logen fu cât pe ce să dea peste el. Navigatorul se întoarse, cu mâinile ridicate, cu privirea pierdută.

– Talins, în amurg, privit dinspre ocean! Am văzut multe lucruri remarcabile, crede-mă, dar declar că aceasta este cea mai frumoasă privelişte din întreaga lume. Felul în care soarele scânteiază pe miriada de canale, pe cupolele sclipitoare ale citadelei Marelui Duce, pe palatele graţioase ale prinţilor negoţului! Unde se sfârşeşte marea strălucitoare şi unde începe oraşul strălucitor? Ah! Talins! Se întoarse şi se avântă din nou înainte, iar Logen se zori după el. Dar acest Adua e un loc frumos, fireşte, şi creşte cu fiecare an. Lucrurile s-au schimbat mult de la ultima mea vizită, chiar s-au schimbat. Cândva, aici erau doar nobili şi oameni de rând. Nobilii aveau în proprietate pământul, aşa că aveau banii şi, deci, puterea. Ha! Simplu, vezi?

– Ei, bine…

Logen nu vedea decât spatele lui Picior-Lung.

– Dar acum există negoţ, şi nu puţin. Negustori, bancheri şi aşa mai departe. Peste tot. Oştiri întregi. Acum oamenii de rând pot fi bogaţi, pricepi? Şi un om de rând bogat are putere. Ce este el acum, om de rând sau nobil? Sau este altceva? Ha! Foarte complicat, dintr-odată, nu?

– Ăă…

– Atâta bogăţie. Atâţia bani. Dar şi atâta sărăcie, ce zici?

Atâţia cerşetori, atâţia săraci. Nu-i sănătos, cei atât de bogaţi şi cei atât de săraci, aşa de aproape, dar, totuşi, e un loc frumos şi se dezvoltă întruna.

– Mie mi se pare prea aglomerat, mormăi Logen, în timp ce un umăr trecu pe lângă el, şi prea cald.

– Aş! Aglomerat? Asta numeşti tu aglomeraţie? Ar trebui să vezi marele templu din Shaffa, la rugăciunea de dimineaţă! Sau marea piaţă din faţa palatului împăratului, când sunt scoşi la mezat noi sclavi. Şi cald? Asta numeşti tu cald? În Ul-Saffayn, în extremitatea sudică a Gurkhului, în lunile de vară e atât de cald încât poţi să prăjeşti un ou pe trepte. Zău! Pe aici. Se strecură prin mulţimile care treceau spre o îngustă stradă lăturalnică. Acesta e drumul cel mai scurt!

Logen îl prinse de braţ:

– Acolo, jos? Privi în întuneric, cu ochii mijiţi. Eşti sigur?

– Te poţi îndoi? întrebă Picior-Lung, îngrozit dintr-odată. E posibil ca tu să te îndoieşti? Dintre toate remarcabilele mele talente, iscusinţa la navigaţie e cel mai măreţ. Datorită acestui talent, mai presus de toate, a făcut Întâiul dintre Magi o donaţie atât de generoasă pentru cuferele ordinului. Ar fi posibil ca tu… dar stai! Ridică mâna şi începu din nou să zâmbească, pe urmă îl bătu pe Logen pe piept cu degetul arătător. Nu-l cunoşti pe Fratele Picior-Lung. Nu încă. Eşti prudent şi prevăzător, îmi dau seama, calităţi de preţ, la locul cuvenit. Nu mă aştept să ai încrederea mea de neclintit în propriile abilităţi. Nu! N-ar fi cinstit. Necinstea nu e o calitate admirabilă. Nu! Necinstea nu e pentru mine.

– Voiam să spun…

– Am să te conving! strigă Picior-Lung. Chiar am să te conving! Vei ajunge să te încrezi în cuvântul meu mai presus de al tău! Da! Drumul acesta e cel mai scurt!

Şi porni cu paşi mari în josul uliţei prăfuite, cu o remarcabilă viteză, în timp ce Logen se chiuia să ţină pasul, deşi picioarele lui erau cu două palme bune mai lungi.

– Ah! Străzile lăturalnice! strigă navigatorul peste umăr în timp ce străbăteau uliţe întunecoase şi murdare, cu clădirile din ce în ce mai îngrămădite. Străzile lăturalnice, hm? Uliţele deveneau din ce în ce mai înguste, mai întunecate şi mai murdare. Omuleţul o luă la stânga, apoi la dreapta, fără să se oprească o clipă ca să se gândească la traseu. Simţi mirosul? Simţi mirosul, Maestre Nouădegete? Miroase a… (îşi frecă

degetele mari şi vârfurile arătătoarelor, în timp ce înainta cu paşi mari, căutându-şi cuvintele)… mister! Aventură!

Lui Logen îi mirosea a rahat. Un om zăcea cu faţa în jos în şanţ, mort de beat, poate, sau poate mort pur şi simplu. Alţi oameni treceau şchiopătând şi traşi la faţă sau stând în grupuri ameninţătoare la uşi, trecându-şi sticle de la unul la altul. Erau şi femei acolo.

– Patru gologani şi-ţi dau o binecuvântare, omule din Nord, îi strigă una dintre ele lui Logen, în timp ce treceau. O binecuvântare pe care n-o vei uita curând.

– Târfe, şopti Picior-Lung, scuturând din cap, şi încă unele ieftine. Îţi plac femeile?

– Păi…

– Ar trebui să mergi la Ul-Nahb, amice! Ul-Nahb, pe ţărmurile Mării Sudului! Ai putea cumpăra acolo o sclavă pentru plăceri. Zău că ai putea! Costă o avere, dar aceste fete sunt instruite ani de zile!

– Poţi cumpăra o fată? întrebă Logen, nedumerit.

– Şi băieţi, dacă ai asemenea gusturi.

– Cum?

– Sunt instruiţi ani de zile, zău. E o întreagă afacere acolo. Vrei pricepere? Vrei? Aceste fete au talente pe care nici nu le bănuieşti! Sau vizitează Sipani! Sunt locuri în oraşul acela – ptiu! Femeile sunt frumoase, frumoase fiecare! Zău! Ca nişte prinţese! Şi curate, murmură el, aruncând o privire către una dintre femeile soioase de la marginea drumului.

Niţică murdărie nu-l deranja pe Logen câtuşi de puţin. Iscusite şi frumoase, toate lucrurile astea i se păreau prea complicate. În timp ce mergeau, o fată îi atrase atenţia, sprijinită de un toc de uşă cu un braţ ridicat, privindu-i cu un zâmbet şovăielnic. Logen o găsi drăguţă, într-un fel disperat. Mai drăguţă, oricum, decât el. Şi trecuse multă vreme. Omul trebuie să fie realist când vine vorba despre asemenea lucruri.

Logen se opri în stradă.

– Bayaz voia rest, murmură el.

– Da. A fost cât se poate de explicit.

– Atunci, avem bani de cheltuială?

Picior-Lung ridică o sprânceană.

– Păi, poate, lasă-mă să văd…

Scoase punga, fluturând-o, şi o deschise, scotocind înăuntru. Se auzi un zornăit zgomotos de monede.

– Crezi că e o idee bună?

Logen aruncă o privire agitată în susul şi-n josul străzii. Mai multe feţe se întorseseră spre ei.

– Ce-i aia? întrebă navigatorul, încă scotocind în pungă.

Scoase câteva monede, ridicându-le în lumină şi examinându-le, apoi le vârî în palma lui Logen.

– Subtilitatea nu e unul dintre talentele tale, nu-i aşa?

Câţiva dintre bărbaţii soioşi de pe uliţă începură să se apropie de ei, curioşi, doi din faţă, unul din spate.

– Nu-i nevoie, râse Picior-Lung. Nu, serios! Sunt un om direct, aşa sunt eu! Zău! Sunt un... ah! Remarcase siluetele umbroase care se strecurau acum către ei. Ah! Ce ghinion! Vai, mie!

Logen se întoarse spre fată.

– Te-ar deranja dacă am... Fata îi trânti uşa în nas. Alte uşi, în susul şi în josul străzii, începură să se închidă. La naiba! făcu el. Cum te descurci la bătaie?

– Dumnezeu a găsit de cuviinţă să mă binecuvânteze cu multe talente remarcabile, murmură navigatorul, dar lupta nu e unul dintre ele.

Unul dintre bărbaţi avea o căutătură urâtă.

– Aia e o pungă mare pentru un om mărunt, spuse el, în timp ce se apropia.

– Păi... ăă... mormăi Picior-Lung, furişându-se în spatele umărului lui Logen.

– O povară îngrozitor de mare pentru un om mic, zise celălalt.

– De ce nu ne laşi să te ajutăm?

Niciunul dintre ei nu avea armele scoase, dar, după felul în care li se mişcau mâinile, Logen ştia că le aveau la ei. În spatele lui se afla şi un al treilea, îl simţea acum înaintând. Aproape. Mai aproape decât ceilalţi doi. Dacă ar putea să se descurce cu primul, cu cel din spate, ar putea avea şanse. Nu putea risca să întoarcă privirea, asta ar strica surpriza. Trebuia, pur şi simplu, să spere la ce e mai bun. Ca întotdeauna.

Logen scrâşni din dinţi şi îşi azvârli cotul în spate. Lovi bărbatul în maxilar cu un scârţâit greu, şi îi apucă încheietura cu mâna cealaltă, ceea ce era un noroc, căci omul avea un cuţit pregătit. Logen îl izbi din nou cu cotul în gură, smulgându-i arma din degetele moi, în timp ce bărbatul căzu în stradă, lovindu-se cu capul de pietrele murdare de pavaj. Se răsuci iute, aşteptându-se să fie înjunghiat în spate, dar ceilalţi doi nu se mişcaseră prea repede. Aveau cuţitele scoase şi unul dintre ei

făcuse spre el o jumătate de pas, dar se opriseră când văzuseră că Logen avea o armă ridicată, gata de luptă.

Era o armă prăpădită, cincisprezece centimetri de fier ruginit, fără măcar o întăritură, dar era mai bună decât nimic. Mult mai bună. Logen o flutură în aer, în faţa lui, doar ca să se asigure că o vedea toată lumea. Era un sentiment plăcut. Avea mult mai multe şanse de izbândă.

– Aşa, deci, zise Logen. Cine urmează?

Ceilalţi doi se despărţiră, încercând să se apropie din ambele părţi, cântărindu-şi cuţitele în mâini, dar nu păreau prea grăbiţi să treacă la fapte.

– Poate fi al nostru, şopti saşiul, dar amicul lui nu era prea convins.

– Sau astea pot fi ale voastre. Logen îşi deschise pumnul încleştat, arătând monedele pe care i le dăduse Picior-Lung. Şi lăsaţi-ne în pace. Atâta pot risipi. Mai răsuci cuţitul niţel, doar ca să mai adauge greutate vorbelor sale. Atât valoraţi pentru mine. Atât, nu mai mult. Ce hotărâţi?

Cel cu privirea chiorâşă scuipă pe pământ.

– Poate fi al nostru, şuieră el din nou. Du-te tu primul!

– Du-te naibii tu, strigă celălalt.

– Luaţi mai bine ce vă ofer, zise Logen, şi atunci nu trebuie să se ducă niciunul.

Cel pe care-l înghiontise gemu şi se rostogoli pe drum şi faptul că-şi amintiră de soarta lui păru să-i facă să se hotărască.

– În regulă, ticălos din Nord, în regulă, le luăm.

Logen rânji. Se gândi să arunce monedele spre cel cu privirea chiorâşă şi pe urmă să-l înjunghie în timp ce nu era atent. Asta ar fi făcut în tinereţe, dar hotărî altfel. De ce să se ostenească? Aşadar, deschise degetele şi azvârli banii în drum, în spatele lui, înaintând spre zidul cel mai apropiat. Îşi dădură ocol cu prudenţă, fiecare pas apropiindu-i pe cei doi tâlhari de monede, iar pe el de scăpare. Curând schimbaseră locurile şi Logen se retrăgea în josul străzii, încă ţinându-şi cuţitul în faţă. Când erau la zece paşi distanţă, cei doi bărbaţi se lăsară pe vine şi începură să culeagă de pe jos monedele împrăştiate.

– Sunt încă viu, îşi şopti Logen, grăbind pasul.

Avusese noroc, ştia. E nebun cel ce crede că există luptă prea mică să-i aducă moartea, oricât de vânjos ar fi. Noroc că-l prinsese pe cel din spate tocmai la ţanc. Noroc că ceilalţi doi fuseseră înceţi. Dar, pe de altă parte, fusese întotdeauna norocos

cu luptele. Norocos că ieşise viu din ele. Nu atât de norocos că intrase în ele. Totuşi, era mulţumit de treaba de astăzi. Bucuros că nu omorâse pe nimeni.

Logen simţi o palmă bătându-l pe spate şi se întoarse, cu cuţitul pregătit.

– Doar eu! Fratele Picior-Lung ridică mâinile. Logen aproape uitase că navigatorul era acolo. Trebuie că stătuse în spatele lui în tot acest timp, într-o linişte perfectă. Bine lucrat, Maestre Nouădegete, bine lucrat! Zău! Văd că nu eşti nici tu lipsit de talente! Abia aştept să călătoresc cu tine, vorbesc serios! Docurile sunt în direcţia asta! strigă el, îndepărtându-se deja.

Logen aruncă o ultimă privire în urmă, la cei doi bărbaţi, dar aceştia încă scurmau pământul, aşa că se descotorosi de cuţit şi se grăbi să-l ajungă din urmă pe Picior-Lung.

– Voi, navigatorii, nu luptaţi niciodată?

– Unii dintre noi luptă, o, da, cu mâinile goale şi cu arme de tot soiul. Deosebit de periculoşi, unii dintre ei, dar nu eu. Nu. Eu nu sunt aşa.

– Niciodată?

– Niciodată? Măiestria mea e în altă parte.

– Aş fi crezut că drumurile tale îţi scot în cale multe pericole.

– Îmi scot, răspunse Picior-Lung senin, într-adevăr. Atunci remarcabilul meu talent de a mă ascunde îmi e de cel mai mare folos.

O femeie ca ea înfruntă orice

Noapte. Frig. Vântul sărat era aspru în vârful colinei şi hainele lui Ferro erau subţiri şi zdrenţuite. Îşi strânse braţele la piept şi îşi adună umerii, privind cu amărăciune în jos, spre mare. Dagoska era un nor de lumini îndepărtate, cât gămăliile, îngrămădite în jurul stâncii abrupte dintre golful mare, arcuit, şi oceanul scânteietor. Ochii ei desluşeau siluetele vagi, minuscule, ale zidurilor şi turnurilor, negre pe cerul întunecat şi istmul îngust de pământ uscat care lega oraşul de ţărm. O insulă aproape. Între ei şi Dagoska erau focuri. Tabere în preajma drumurilor. Multe tabere.

– Dagoska, şopti Yulwei, cocoţat pe o stâncă, lângă ea. Un mic crâmpei din Uniune, înfipt în Gurkhul ca un ghimpe. Un ghimpe în mândria împăratului.

– Aş! mârâi Ferro, adunându-şi umerii şi mai mult.

– Oraşul e păzit. Mulţi soldaţi. Mai mulţi ca oricând. S-ar putea să fie dificil să păcălim atâţia.

– Poate că ar trebui să ne întoarcem, murmură ea plină de speranţă.

Bătrânul o ignoră.

– Sunt şi *ei* aici. Mai mulţi de unul.

– Devoratorii?

– Trebuie să merg mai aproape. Să găsesc o cale să intrăm. Aşteaptă-mă aici. Apoi se opri, aşteptându-i răspunsul. Ai să aştepţi?

– În regulă, şuieră ea, în regulă. Am să aştept.

Yulwei alunecă de pe bolovanul lui şi se îndepărtă în josul povârnişului, păşind uşor peste pământul moale, aproape invizibil în bezna neagră precum cerneala. Când sunetul brăţărilor sale zornăitoare se stinse în noapte, Ferro întoarse spatele oraşului, trase adânc aer în piept şi alergă în josul pantei, spre sud, înapoi în Gurkhul.

Trebuie spus, Ferro fugea bine. Iute ca vântul, ore întregi. Petrecuse multă vreme fugind. Când ajunse la poalele dealului, alerga, cu picioarele zburând peste terenul deschis, cu răsuflarea iute şi nestăpânită. Auzi apa la picioarele ei, alunecă în josul unui banc de nisip şi se aruncă în valurile unui râu leneş. Înaintă cu greu în apa rece, până la genunchi.

N-are decât să mă urmărească pe-aici bătrânul ticălos, gândi ea.

După o vreme, îşi adună armele mănunchi şi le ridică deasupra capului, în timp ce traversa valurile înot, luptându-se împotriva curentului cu o singură mână. Săltă afară pe celălalt mal şi alergă de-a lungul ţărmului, ştergându-şi apa de pe faţa udă.

Timpul trecu încet şi lumina începu să se furişeze pe cer. Se iveau zorile. Râul susura lângă ea, sandalele ei băteau un ritm rapid în iarba ţepoasă. Lăsă râul în urmă, continuând să alerge peste câmpia întinsă, care acum trecea de la negru la gri. Un pâlc de arbuşti pitici se ivi în faţa ei.

Se avântă printre trunchiuri şi se lăsă jos, în tufişuri, cu răsuflarea întretăiată. Tremura în lumina difuză, cu inima bubuindu-i în piept. Era linişte dincolo de copaci. Bun. Îşi vârî mâna sub veşminte şi scoase nişte pâine şi o fâşie de carne, înmuiată de pe urma înotului, dar încă bună de mâncat. Zâmbi. Păstrase jumătate din tot ce-i dădea Yulwei, de câteva zile.

– Bătrân ticălos şi nătărău, chicoti ea printre înghiţiturile înecăcioase, credea că se poate pune cu Ferro Maljinn, nu-i aşa?

Îi era al naibii de sete. N-avea ce face deocamdată, putea găsi apă mai târziu. Dar era obosită, foarte obosită. Până şi Ferro obosea. Avea să se odihnească aici o clipă, doar o clipă. Să-şi recapete puterea în picioare, apoi înainte, tot înainte spre... Se crispă, iritată. Se putea gândi mai târziu încotro. Oriunde era un loc bun pentru răzbunare. Da.

Se târî prin tufişuri, se sprijini cu spatele de un copac. Ochii i se închiseră încet, fără să vrea. Doar să se odihnească o clipă acum. Răzbunarea mai târziu.

– Bătrân ticălos şi nătărău, murmură ea.

Capul îi căzu într-o parte.

– Frate!

Ferro se trezi, tresărind, lovindu-se cu capul de copac. Era lumină, prea multă lumină. O nouă zi senină, dogoritoare. Cât timp dormise?

– Frate! Un glas de femeie, nu departe. Unde eşti?

– Aici!

Ferro îngheţă, cu fiecare muşchi încordându-i-se. Un glas de bărbat, grav şi puternic. Şi aproape. Auzi copite de cai, mişcându-se încet, mai mulţi cai. Şi aproape.

– Ce faci, frate?

– E pe-aproape! strigă bărbatul. Lui Ferro i se puse un nod în gât. Îi simt mirosul! Ferro se prăvăli în tufişuri, după armele ei, îşi vârî sabia şi cuţitul la cingătoare, îşi ascunse celălalt cuţit în susul singurei sale mâneci, şi aceasta sfâşiată. Îi simt gustul, surioară! E foarte aproape!

– Dar unde? Glasul de femeie se apropie. Crezi că ne poate auzi?

– Probabil că da! râse bărbatul. Eşti acolo, Maljinn? Ferro îşi azvârli tolba peste umăr şi îşi înhăţă arcul. Aşteptă-mă… cântă el, apropiindu-se şi mai mult, chiar în spatele copacilor acum. Ieşi, Maljinn, ieşi să ne întâmpini…

Ferro o luă la fugă, croindu-şi drum printre tufişuri, ţâşnind peste câmpul deschis cu o viteză disperată.

– Uite-o! strigă femeia din spate. Uite-o cum fuge!

– Prinde-o, atunci! strigă bărbatul.

Câmpul acoperit de tufe pitice se întindea în faţa ei cât vedea cu ochii. N-avea unde să fugă. Se răsuci cu un mârâit, potrivind o săgeată în arc. Patru călăreţi goneau spre ea. Soldaţi gurkieni, cu soarele sclipind pe coifurile înalte şi pe vârfurile nemiloase ale suliţelor lor. În spate, mult mai departe, se aflau alţi doi călăreţi, un bărbat şi o femeie.

– Stai! În numele împăratului! strigă unul dintre călăreţi.

– La naiba cu împăratul tău!

Săgeata îi trecu primului dintre soldaţi prin gât şi acesta se prăbuşi pe spate din şa, cu un horcăit şocat, cu suliţa zburându-i din mână.

– Bine ochit! strigă femeia.

Al doilea călăreţ luă o săgeată în piept. Platoşa o încetini, dar tot pătrunse destul de adânc ca să ucidă. Bărbatul urlă, lăsându-şi sabia în iarbă, apucând cu mâinile săgeata, rostogolindu-se în şa.

Cel de-al treilea nu scoase un sunet. Luă o săgeată în gură, de la nici zece paşi. Vârful îi străpunse ţeasta şi îi doborî coiful, dar cel de-al patrulea era deja lângă ea. Ferro aruncă arcul la pământ şi se rostogoli, în timp ce soldatul se năpusti la ea cu suliţa, apoi scoase sabia de la cingătoare, scuipând pe iarbă.

– Vie! strigă femeia, înghiontindu-şi leneşă calul. Ne trebuie vie!

Soldatul îşi întoarse calul agitat şi îl îndemnă, cu băgare de seamă, spre Ferro. Era un om voinic, cu o mirişte neagră şi deasă pe maxilar.

– Sper că ţi-ai încheiat socotelile cu Dumnezeu, fetiţo, zise el.

– Dumnezeul mă-tii!

Ferro fugi într-o parte, ferindu-se, mişcându-se, stând aproape de pământ. Soldatul lovi înspre ea cu suliţa, ţinând-o la distanţă, în timp ce copitele calului său scormoneau pământul, aruncând praf în faţa lui Ferro.

– Împunge-o! o auzi pe femeie strigând în spatele ei.

– Da, împunge-o! ţipă fratele ei, printre chicote. Dar nu prea tare! O vrem vie!

Soldatul mârâi, îndemnându-şi calul. Ferro se aplecă şi se târî în faţa picioarelor care loveau. Vârful suliţei izbi, făcându-i o rană în braţ. Ferro răsuci sabia cu toată puterea.

Lama curbată găsi golul dintre plăcile armurii soldatului, îi tăie piciorul chiar de sub genunchi şi deschise o rană imensă în coasta calului. Om şi animal zbierară laolaltă, se prăbuşiră laolaltă. Sângele întunecat se revărsă pe pământ.

– I-a venit de hac!

Femeia părea uşor dezamăgită.

– Sus, omule! râse fratele ei, sus şi după ea. Mai e o şansă!

Soldatul se zvârcolea pe jos. Sabia lui Ferro îi spintecă faţa, punând capăt dintr-odată urletelor sale. În apropiere, cel de-al doilea călăreţ se afla încă în şa, cu faţa schimonosită, dându-şi ultima suflare, cu mâna strânsă pe lemnul săgeţii ei însângerate. Calul îşi coborî capul şi începu să pască iarba uscată de lângă copitele sale.

– Ăştia sunt toţi, zise femeia.

– Ştiu. Fratele ei suspină adânc. Chiar trebuie să fac totul de unul singur?

Ferro ridică privirea spre ei, vârându-şi sabia însângerată înapoi la cingătoare. Stăteau nepăsători pe cai, nu departe, cu soarele strălucind în spatele lor, cu zâmbete pe feţele lor nemiloase, frumoase. Erau îmbrăcaţi ca nişte lorzi, cu mătăsurile fluturându-le în jurul trupurilor în bătaia brizei, încărcaţi de giuvaiere, dar niciunul înarmat. Ferro se târî după arcul ei.

– Bagă de seamă, frăţioare, zise femeia, examinându-şi unghiile. Luptă bine.

– Ca un diavol! Dar nu pe măsura mea, surioară, nu te teme. Bărbatul sări jos din şa: Aşadar, Maljinn, putem…

Săgeata îi străpunse pieptul, adânc, cu un zgomot surd.

– … începe?

Săgeata trepidă, cu vârful sclipind în spinarea bărbatului,

uscat şi nepătat de sânge. Bărbatul începu să înainteze spre ea. Următoarea săgeată îi trecu prin umăr, însă el doar continuă să se apropie mai repede, luând-o la fugă, înaintând în salturi enorme. Ea lăsă arcul să cadă, bâjbâind cu degetele după mânerul sabiei. Prea încet. Braţul lui întins o lovi peste piept cu o forţă teribilă, trântind-o la pământ.

– O, bună treabă, frăţioare! Femeia bătu din palme, încântată. Bună treabă!

Ferro se rostogoli, tuşind, în praf. Îl văzu privind-o cum se căzneşte să se ridice în picioare, strângând sabia în ambele mâini. O răsuci spre el, un imens arc pe deasupra capului. Sabia muşcă adânc în pământ. Cumva, el sărise deja într-o parte. Un picior se ivi de nicăieri şi i se afundă în stomac. Ferro se chirci, fără vlagă, cu aerul smuls din trup. Degetele îi zvâcneau, sabia era înfiptă în pământ, genunchii îi tremurau.

– Iar acum…

Ceva îi scrâşni în nas. Picioarele i se înmuiară şi pământul o lovi cu putere în spate. Se rostogoli ameţită, ridicându-se în genunchi, cu lumea învârtindu-se în jurul ei. Avea sânge pe faţă. Clipi şi îşi scutură capul, încercând să oprească lumea în loc. Bărbatul se mişca spre ea, o siluetă înclinată, înceţoşată. Îşi smulse săgeata din piept şi o azvârli cât acolo. Nu era niciun strop de sânge, doar puţin praf. Doar praf, răsucindu-se în aer.

Era un devorator. Altceva nu putea să fie.

Ferro se ridică, clătinându-se, scoţând cuţitul de la centură. Îl aruncă spre el, rată, aruncă din nou, rată din nou. Capul i se învârtea. Ţipă, lovind spre el cu toată puterea.

Bărbatul îi prinse încheietura în mână. Feţele lor erau la mai puţin de două palme una de alta. Avea pielea perfectă, netedă, ca sticla întunecată. Avea o înfăţişare tânără, aproape ca de copil, dar ochii îi erau bătrâni. Ochi aspri. O privi – curios, amuzat, ca un băieţel care a găsit un gândac interesant.

– Nu cedează, nu-i aşa, surioară?

– Feroce. Profetul va fi încântat de ea.

Bărbatul o adulmecă pe Ferro şi îşi încreţi nasul.

– Pfui! Mai bine s-ar spăla mai întâi.

Ferro îl lovi cu capul în faţă. Capul lui săltă pe spate, dar el doar chicoti. O apucă de gât cu mâna liberă, o împinse la un braţ distanţă. Ferro încercă să-l zgârie pe faţă, dar nu putea ajunge, căci braţul lui era prea lung. Bărbatul îi desfăcea degetele de pe plăselele cuţitului. Îi simţea strânsoarea de fier în jurul gâtului.

Nu putea respira. Îşi dezveli dinţii, zbătându-se, mârâind, zvârcolindu-se. Totul în zadar.

– Vie, frate! O vrem vie!

– Vie, murmură bărbatul, dar nu nevătămată.

Femeia chicoti. Picioarele lui Ferro părăsiră pământul, lovind în aer. Îşi simţi unul dintre degete pocnind şi cuţitul căzu în iarbă. Mâna se strânse mai tare în jurul gâtului ei, şi Ferro o zgârie cu unghiile-i rupte. Totul în zadar. Lumea strălucitoare începea să se întunece.

Ferro auzi femeia râzând, foarte departe. O faţă se îndepărta plutind în întuneric. O mână mângâia obrazul lui Ferro. Degetele erau moi, calde, blânde.

– Stai liniştită, copilă, şopti femeia. Ochii ei erau întunecaţi şi adânci. Ferro îi simţea răsuflarea, fierbinte şi înmiresmată, pe faţă. Eşti rănită, trebuie să te odihneşti. Acum stai liniştită… dormi. Picioarele lui Ferro erau grele ca plumbul. Lovi, fără vlagă, din picioare, pentru ultima oară, apoi trupul i se înmuie. Inima îi bătea încet… Odihneşte-te acum. Pleoapele lui Ferro începură să cadă, faţa frumoasă a femeii se înceţoşă. Dormi. Ferro îşi muşcă limba cu putere şi gura îi deveni sărată. Stai liniştită. Ferro scuipă sânge în faţa femeii. Ptiu! ţipă ea cu dezgust, ştergându-şi sângele din ochi. Mă înfruntă!

– O femeie ca ea înfruntă orice, se auzi un glas de bărbat, chiar în spatele urechii lui Ferro.

– Ascultă-mă acum, nenorocito! şuieră femeia, apucând maxilarul lui Ferro cu deget de oţel şi smucindu-i faţa încoace şi încolo. Vii cu noi! Cu noi! Într-un fel sau altul! Mă auzi?

– Nu merge nicăieri. O altă voce, gravă şi profundă. I se părea cunoscută. Ferro clipi, îşi scutură capul ameţită. Femeia se întorsese, uitându-se la un bătrân, aflat nu departe. Yulwei. Brăţările îi zornăiau în timp ce călca uşor pe iarbă. Eşti în viaţă, Ferro?

– Îhî, hârâi ea.

Femeia rânji la Yulwei:

– Cine eşti, ticălos bătrân?

Yulwei suspină.

– Sunt un ticălos bătrân.

– Vezi-ţi de drum, câine! strigă bărbatul. Am venit de la Profet. De la Khalul însuşi!

– Iar ea vine cu noi.

Yulwei îi privi cu tristeţe.

– Şi nu vă pot face să vă răzgândiţi?

Râseră împreună.

– Nătărăule! strigă bărbatul. Noi nu ne răzgândim niciodată!

Dădu drumul unuia dintre braţele lui Ferro, făcu un pas prudent înainte, trăgând-o după el.

– Păcat, zise Yulwei, clătinând din cap. V-aş fi rugat să-i transmiteţi lui Khalul omagiile mele.

– Profetul nu se însoţeşte cu unii de teapa ta, cerşetorule!

– S-ar putea să te surprind. Ne-am cunoscut bine, demult.

– Am să-i transmit stăpânului nostru respectele tale, rânji femeia, cu vestea recentei tale morţi.

Ferro îşi răsuci încheietura, simţi cuţitul căzându-i în palmă.

– O, lui Khalul îi va face plăcere vestea asta, dar n-o va primi încă. Voi doi v-aţi blestemat singuri. Aţi încălcat Legea a Doua. Aţi mâncat carnea oamenilor şi trebuie să daţi socoteală.

– Bătrân nebun! zâmbi femeia batjocoritor. Legile voastre nu ni se aplică.

Yulwei clătină încet din cap.

– Cuvântul lui Euz e lege pentru toţi. Nu pot exista excepţii. Niciunul dintre voi nu va părăsi viu locul acesta.

Aerul din jurul bătrânului pâlpâi, se învârti, se înceţoşă. Femeia scoase un horcăit şi se prăbuşi dintr-odată la pământ, nu doar căzând, ci topindu-se, zbătându-se, cu mătasea neagră fâlfâind în jurul trupului, în cădere.

– Soră?

Bărbatul îi dădu drumul lui Ferro, sări la Yulwei, cu braţele desfăcute. Nu făcu decât un pas. Scoase un ţipăt brusc, strident, şi căzu în genunchi, apucându-se de cap. Ferro îşi forţă picioarele poticnite să înainteze, îl înhăţă de păr cu mâna ruptă şi îi vârî cuţitul în beregată. Un nor de praf zbură în vânt. O explozie de praf. În jurul gurii lui săltară flăcări, înnegrindu-i buzele, întinzând limbi incandescente spre degetele lui Ferro. Se aruncă peste el, doborându-l la pământ, sufocându-se, fornăind. Lama ei îi deschise stomacul, îi zgârie coastele şi i se rupse în piept. Din el se prelinse foc. Foc şi praf. Ferro îi lovi trupul nebuneşte, cu cuţitul rupt, mult timp după ce încetase să se mişte. Simţi o mână pe umăr:

– E mort, Ferro. Amândoi sunt morţi.

Văzu că era adevărat. Bărbatul zăcea pe spate, cu privirea încremenită spre cer, cu faţa carbonizată în jurul nasului şi al gurii, cu praful zburând din rănile căscate.

– Eu l-am omorât.

Glasul îi răguşi şi i se frânse în gât.

– Nu, Ferro. Eu am făcut asta. Sunt devoratori tineri, slabi şi nesăbuiţi. Totuşi, ai noroc că n-au vrut decât să te prindă.

– Am noroc, bâigui ea, picurând salivă amestecată cu sânge pe cadavrul devoratorului.

Ferro lăsă să cadă cuţitul rupt şi se îndepărtă în patru labe. Trupul femeii zăcea lângă ea. Dacă putea fi numit aşa. O masă diformă de carne. Văzu un păr lung şi un ochi şi buzele.

– Ce-ai făcut? întrebă ea răguşit, cu gura-i însângerată.

– Am transformat oasele femeii în apă. Iar pe el l-am ars din interior. Apă pentru unul, foc pentru celălalt. Oricare funcţionează pentru cei ca ei.

Ferro se rostogoli pe iarbă, înălţând privirea spre cerul senin. Ridică mâna deasupra feţei, o scutură. Unul dintre degete i se clătină înainte şi înapoi.

Faţa lui Yulwei apăru deasupra, coborându-şi privirea spre ea.

– Doare?

– Nu, şopti ea, lăsându-şi braţul să cadă pe pământ. Nu doare niciodată. Clipi, ridicându-şi ochii spre Yulwei. De ce nu doare niciodată?

Bătrânul se încruntă.

– Nu vor înceta să te caute, Ferro. Înţelegi, acum, de ce trebuie să vii cu mine?

Ferro clătină încet din cap. Efortul era imens.

– Înţeleg, şopti ea, înţeleg…

Lumea se întunecă din nou.

Mă iubeşte... Nu

– Ah! ţipă Jezal, când vârful sabiei lui Filio îi săpă adânc în umăr.

Se dădu înapoi, împleticindu-se, tresărind şi înjurând, şi styrianul îi zâmbi, fluturându-şi armele.

– O tuşă pentru Maestrul Filio! răcni arbitrul.

Asta înseamnă două pentru fiecare. Urmară câteva aplauze răzleţe, în timp ce Filio se îndrepta ţanţoş spre ţarcul concurenţilor cu un zâmbet sâcâitor pe faţă.

– Viclean, ticălosul, îşi şopti Jezal în barbă, urmându-l.

Ar fi trebuit să anticipeze. Fusese neglijent şi ştia asta.

– Două fiecare? şuieră Varuz, când Jezal se prăbuşi în scaunul lui, răsuflând greu. Două fiecare? Împotriva acestui nimeni? Nici măcar nu e din Uniune!

Jezal ştia că nu era cazul să sublinieze că Westportul ar fi trebuit să facă deja parte din Uniune. Ştia la ce se referea Varuz, la fel ca toată lumea din arenă. Bărbatul era un străin, din punctul lor de vedere. Luă ştergarul din mâna întinsă a lui West şi-şi şterse faţa asudată. Cinci tuşe însemnau un meci lung, dar Filio părea departe de a fi obosit. Sălta în sus şi-n jos, pe vârfuri, când Jezal aruncă o privire spre el, clătinând din cap la sfaturile zgomotoase ce se revărsau în styriană dinspre antrenorul lui.

– Îl poţi învinge! murmură West, dându-i lui Jezal sticla cu apă. Îl poţi învinge şi apoi e finala.

Finala. Asta însemna Gorst. Jezal nu era pe deplin convins că voia aşa ceva.

Dar Varuz nu avea niciun dubiu.

– Doar fă bine şi învinge-l! şuieră Mareşalul, în timp ce Jezal luă o duşcă din sticlă şi o învârti în gură. Doar învinge-l! Jezal scuipă jumătate în găleată şi înghiţi restul. Invinge-l şi gata.

Uşor de spus, dar era un ticălos viclean, styrianul ăsta.

– Eşti în stare! repetă West, masând umărul lui Jezal. Ai ajuns până aici!

– Omoară-l! Omoară-l şi gata! Mareşalul Varuz se uită fix în ochii lui Jezal. Eşti un nimeni, căpitane Luthar? Mi-am pierdut vremea cu tine? Sau eşti cineva? Ei? Acum e timpul să hotărăşti!

– Domnilor, vă rog! strigă arbitrul. Tuşa decisivă.

Jezal suflă aerul cu putere, luă armele de la West şi se ridică

în picioare. Îl auzea pe antrenorul lui Filio strigându-i vorbe de încurajare peste zgomotul din ce în ce mai puternic al mulţimii.

– Omoară-l şi gata! strigă Varuz pentru ultima oară, apoi Jezal se îndreptă spre cercul arenei.

Tuşa decisivă. Cea care decide. În atâtea privinţe. Dacă Jezal va fi în finală sau nu. Dacă va fi cineva sau nu. Dar era obosit, foarte obosit. Lupta încontinuu de aproape o jumătate de oră, în căldură şi asta te secătuieşte. Deja transpira din nou. Simţea sudoarea curgându-i pe faţă, în picături mari.

Se îndreptă spre semnul lui. Puţină cretă pe nişte iarbă uscată. Filio stătea acolo, aşteptând, continuând să zâmbească, anticipându-şi triumful. Micul pungaş. Dacă Gorst i-a putut cotonogi pe ceilalţi, atunci cu siguranţă Jezal putea să-i strivească faţa în iarbă acestui nătărău. Strânse mânerele săbiilor şi se concentră la acel mic zâmbet scârbos. Îşi dori, preţ de o clipă, ca armele să nu fie boante, până când îşi dădu seama că ar putea fi chiar el cel înjunghiat.

– Începeţi!

Jezal îşi alese cărţile, sucindu-le în mâini dintr-o parte în alta, aproape fără să se uite la simbolurile de pe ele, aproape fără să-i pese dacă le puteau vedea ceilalţi.

– Zece, zise Kaspa, trimiţând câteva monede peste masă, cu un aer care spunea… o, ceva, probabil, pe Jezal nu-l interesa ce, chiar nu se concentra.

Urmă o pauză lungă.

– E rândul tău, Jezal, mormăi Jalenhorm.

– Serios? O, ăă… Îşi trecu privirea peste simbolurile fără noimă, incapabil să ia toate astea prea în serios. Ăă, o… am să închid.

Azvârli cărţile pe masă. Era prea deprimat astăzi, foarte deprimat, pentru prima dată de când nici nu-şi mai amintea. Ca niciodată, probabil. Era prea preocupat de Ardee, întrebându-se cum putea să se culce cu ea fără să facă vreun rău niciunuia dintre ei, mai ales fără să fie omorât de West. Din nefericire, încă nu era deloc mai aproape de răspuns.

Kaspa săltă monedele, zâmbind larg în faţa victoriei sale de-a dreptul neaşteptate.

– Aşadar, ai luptat bine astăzi, Jezal. O luptă strânsă, dar te-ai descurcat, ce zici?

– Îhî! făcu Jezal, luându-şi pipa de pe masă.

– Jur, o clipă am crezut că te-a învins, dar pe urmă – şi pocni din degete sub nasul lui Brint – uite-aşa! L-ai trântit. Mulţimea a fost încântată! Am râs atât de tare încât era să fac pe mine, jur.

– Crezi că-l poţi învinge pe Gorst? întrebă Jalenhorm.

– Îhî!

Jezal ridică din umeri, aprinzându-şi pipa şi lăsându-se pe spate în scaun, privind cerul cenuşiu şi trăgând din ea.

– Pari destul de calm când vine vorba de toate astea, remarcă Brint.

– Îhî.

Cei trei ofiţeri schimbară priviri, dezamăgiţi de eşecul subiectului de discuţie ales. Kaspa apelă la altul.

– Ei, băieţi, aţi apucat s-o vedeţi pe Prinţesa Terez?

Brint şi Jalenhorm suspinară şi rămaseră cu gura căscată, apoi toţi trei îşi gânguriră aprecierea tâmpă faţă de femeia aceea.

– Dacă am văzut-o? Dacă am văzut-o vreodată?

– I se spune nestematul din Talins!

– Zvonurile nu mint, când vine vorba despre ea!

– Am auzit că mariajul cu Prinţul Ladisla e bătut în cuie.

– Norocosul!

Şi aşa mai departe.

Jezal rămase la locul lui, se lăsă comod pe spătarul scaunului, suflând fum înspre cer. Nu era atât de convins în privinţa Terezei, din cât o zărise. Frumoasă de la distanţă, fără doar şi poate, dar îşi imagina că avea faţa ca de sticlă: rece la atingere, tare şi fragilă. Nicidecum ca a lui Ardee…

– Totuşi, turuia Jalenhorm, trebuie să spun, Kaspa, că inima mea îi aparţine în continuare verişoarei tale Ariss. Prefer oricând o fată a Uniunii pe lângă oricare dintre aceste străine.

– Îi preferi banii, vrei să zici, murmură Jezal, cu capul încă dat pe spate.

– Nu! se plânse vânjosul. E o femeie perfectă! Dulce, serioasă, bine-crescută. Ah!

Jezal zâmbi în sinea lui. Dacă Terez era o bucată rece de sticlă, atunci Ariss era un peşte mort. Îşi închipuia că s-o săruţi ar fi ca şi cum ai săruta o cârpă veche, moale şi anostă. N-ar putea să sărute ca Ardee. Nimeni n-ar putea…

– Ei, bine, amândouă sunt nişte frumuseţi, fără doar şi poate, trăncănea Brint, femei gingaşe, la care să visezi, dacă numai atâta vrei… Se apecă, la o distanţă conspirativă, zâmbindu-le pe rând, atotcunoscător, de parcă ar fi avut de spus ceva secret şi

palpitant. Ceilalţi doi îşi apropiară scaunele, dar Jezal rămase locului. Nu îl interesa câtuşi de puţin să audă despre cine ştie ce târfă cu care se culca idiotul ăla. Aţi cunoscut-o pe sora lui West? şopti Brint. Fiecare muşchi al lui Jezal înţepeni. Nu e pe măsura celorlalte două, fireşte, dar e chiar arătoasă, pentru o fată de rând, şi cred că ar fi dornică.

Brint îşi linse buzele şi îl înghionti pe Jalenhorm în coaste. Bărbatul vânjos rânji vinovat, ca un şcolar la o glumă deocheată.

– O, da. Mi se pare genul de fată dornică, chicoti Kaspa.

Jezal îşi aşeză pipa pe masă, observând că mâna îi tremura uşor. Cealaltă strângea braţul scaunului cu atâta putere încât încheieturile degetului îi erau albe.

– Declar cu tărie, zise Brint, că dacă nu m-aş gândi că maiorul m-ar împunge cu sabia, aş fi tentat să-i împung sora cu sabia mea, ce ziceţi? Jalenhorm izbucni în râs, împroşcând salivă. Jezal simţi că i se zbate un ochi, când Brint îşi îndreptă zâmbetul batjocoritor spre el. Ei, Jezal, tu ce crezi? Ai cunoscut-o, nu-i aşa?

– Ce cred eu? Glasul părea să-i vină de undeva de departe, în timp ce se holba la cele trei feţe care rânjeau. Cred că ar trebui să ai grijă cum vorbeşti, ticălos nenorocit!

Acum era în picioare, cu dinţii atât de încleştaţi încât avea impresia că vor crăpa. Cele trei zâmbete pâlpâiră şi se stinseră. Jezal simţi mâna lui Kaspa pe umăr.

– Haide, n-a vrut decât…

Jezal îşi smulse braţul, apucă marginea mesei, răsturnând-o. Monede, cărţi, sticle, pahare, toate zburară prin aer şi se împrăştiară pe iarbă. Avea sabia în mâna cealaltă, vârâtă, din fericire, în teacă, aplecându-se deasupra lui Brint, împroşcându-l cu salivă pe faţă.

– Acum fă bine şi ascultă-mă, ticălos afurisit, mârâi el. Dacă mai aud aşa ceva, orice, nu va trebui să-ţi faci griji în privinţa lui West! Apăsă mânerul sabiei pe pieptul lui Brint. Te tranşez ca pe un pui nenorocit!

Cei trei bărbaţi se holbară la el, îngroziţi, cu gurile căscate, surprinşi de acest acces neaşteptat de violenţă egalată doar de propria uimire a lui Jezal.

– Dar… făcu Jalenhorm.

– Ce? răcni Jezal, înhăţându-l zdravăn de haină şi trăgându-l pe jumătate afară din scaun. Ce naiba zici?

– Nimic, scânci el, cu mâinile ridicate, nimic.

Jezal îl lăsă să cadă. Furia se stingea repede. Îi trecu prin

minte să se scuze, dar când văzu chipul cadaveric al lui Brint, nu-i veniră în gând decât cuvintele „mi se pare genul de fată dornică”.

– Ca! Pe! Un! Pui! Nenorocit! mârâi el din nou, apoi se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă ţanţoş.

La jumătatea drumului spre poarta boltită, îşi dădu seama că-şi uitase tunica, dar acum nu se mai putea întoarce după ea. Pătrunse în întunericul tunelului, coborî câteva trepte şi pe urmă se lipi, fără vlagă, de zid, răsuflând greu şi tremurând de parcă tocmai ar fi alergat cincisprezece kilometri. Acum înţelegea, de bună seamă, ce înseamnă să-ţi ieşi din fire. Până atunci, nici măcar nu-şi dăduse seama ce înseamnă, dar acum nu mai încăpea nicio îndoială.

– Ce naiba a fost asta?

Glasul şocat al lui Brint răsună încet în tunel, abia audibil peste bubuitul inimii lui Jezal. Trebuia să-şi ţină respiraţia ca să audă.

– Să fiu al naibii dacă ştiu. Jalenhorm, părând şi mai surprins. Urmară troncănitul şi scârţâitul aranjatului mesei. Habar n-aveam că e aşa de iute la mânie.

– Bănuiesc că-l frământă multe, zise Kaspa, şovăitor, cu Turnirul şi toate astea…

Brint i-o reteză:

– Asta nu-i o scuză!

– Ei, bine, sunt apropiaţi, nu-i aşa? El şi West? Cu toate antrenamentele împreună şi, mai ştii, poate că o cunoaşte pe sora lui sau ceva… Habar n-am!

– Mai e o explicaţie, îl auzi Jezal pe Brint spunând, cu glasul încordat, de parcă ar fi fost pe cale să rostească o poantă. Poate că e îndrăgostit de ea!

Cei trei izbucniră în râs. Era o glumă bună, da. Căpitanul Jezal dan Luthar îndrăgostit, şi de o fată a cărei poziţie socială era atât joasă faţă de a lui. Ce idee ridicolă! Ce absurditate! Ce glumă!

– O, fir-ar să fie! Jezal îşi prinse capul în mâini. Nu-i venea să râdă. Cum naiba îşi făcuse una ca asta? Cum? Ce avea fata asta? Era arătoasă, desigur, şi isteaţă şi amuzantă şi toate celelalte, dar asta nu era o explicaţie. Nu pot s-o mai văd, îşi şopti el. Nu vreau s-o mai văd!

Şi izbi cu pumnul în zid. Hotărârea lui era de neclintit. Întotdeauna era.

Până când următorul bilet veni pe sub uşă.

Jezal gemu şi se pălmui peste tâmplă. De ce se simţea aşa? De ce… – nici măcar nu putea să gândească acel cuvânt – … o plăcea atât de mult? Apoi îşi dădu seama. Ştia de ce.

Ea nu-l plăcea.

Acele jumătăţi de zâmbete batjocoritoare. Acele priviri piezişe pe care le prindea uneori. Acele glume care tăiau prea aproape de os. Fără a mai pune la socoteală exemplele ocazionale de dispreţ făţiş. Îi plăceau banii lui, poate. Îi plăcea poziţia lui în lume, desigur. Îi plăcea înfăţişarea lui, fără îndoială. Dar, în esenţă, femeia îl desconsidera.

Şi nu mai simţise asta înainte. Presupusese întotdeauna că toată lumea îl iubeşte, nu avusese niciodată vreun motiv să se îndoiască de faptul că era un bărbat minunat, demn de cel mai înalt respect. Dar Ardee nu-l plăcea, îşi dădea seama acum şi asta îl punea pe gânduri. În afară de maxilar, fireşte, de bani şi de veşminte, ce putea să-ţi placă la el?

Ea îl trata cu dispreţul pe care Jezal ştia că-l merită. Şi nu se mai sătura de acest dispreţ.

– Foarte ciudat! îşi murmură Jezal, pleoştindu-se nefericit pe zidul tunelului. Foarte ciudat!

Asta îl determina să vrea să-i schimbe părerea.

Sământa

– Cum te simţi, Sand?

Colonelul Glokta deschise ochii. În cameră era întuneric. La naiba, întârziase!

– La naiba! strigă el, azvârlind deoparte cuverturile şi sărind din pat. Am întârziat!

Îşi înhăţă pantalonii de uniformă, strecurându-şi picioarele înăuntru, încheindu-şi pe bâjbâite cureaua.

– Nu-ţi face griji, Sand! Glasul mamei sale era pe jumătate liniştitor, pe jumătate nerăbdător. Unde e Sămânţa?

Glokta se încruntă, vârându-şi cămaşa în pantaloni.

– N-am timp de aiurelile astea, mamă! De ce crezi mereu că ştii ce e mai bine pentru mine? Privi împrejur, după sabie, dar n-o vedea. Ştii că suntem în război!

– Chiar aşa.

Colonelul ridică privirea, surprins. Era glasul Arhilectorului Sult. Două războaie. Unul dus cu foc şi oţel şi altul, dedesubt, un război vechi, purtat de mulţi ani.

Glokta se încruntă. Cum putuse să-l confunde pe bătrânul flecar cu mama lui? Şi, oricum, ce căuta în apartamentul lui? Stând pe scaun, la picioarele patului şi trăncănind despre vechi războaie?

– Ce naiba cauţi în apartamentul meu? mârâi colonelul Glokta, şi ce-ai făcut cu sabia mea?

– Unde e Sămânţa?

Un glas de femeie acum, dar nu al mamei sale. Al altcuiva. Nu-l recunoştea. Miji ochii, în întuneric, străduindu-se să vadă cine era pe scaun. Putea desluşi un vag contur, dar umbrele erau prea adânci ca să-şi dea seama de mai mult.

– Cine eşti? întrebă aspru Glokta.

– Cine am fost? Sau ce sunt? Silueta se mişcă, ridicându-se încet, lin, din scaun. Am fost răbdătoare, dar sunt femeie, nimic mai mult şi anii mi-au măcinat răbdarea.

– Ce vrei?

Glasul lui Glokta tremură, subţire şi pierit, în timp ce se dădea înapoi.

Silueta se mişcă, păşind prin raza de lumină dinspre fereastră. Silueta unei femei, suplă şi graţioasă, dar umbrele continuau să-i

ascundă faţa. Teama îl cuprinse deodată şi Glokta se retrase, clătinându-se, la perete, ridicând braţul să se apere de femeie.

– Vreau Sămânţa. O mână palidă se strecură afară şi se închise în jurul braţului întins al lui Glokta. O atingere blândă, dar rece. Rece ca gheaţa. Glokta tremură, gâfâi, strânse ochii. Am nevoie de ea. N-ai cum să ştii câtă nevoie am. Unde este?

Degetele îl apucară de haine, iuţi şi agile, căutând, scotocind, vârându-se în buzunare, în cămaşă, atingându-i pielea. Rece. Rece ca sticla.

– Sămânţa? scânci Glokta, aproape paralizat de spaimă.

– Ştii despre ce vorbesc, schilodule. Unde e?

– Creatorul a căzut… şopti el.

Cuvintele ţâşniră, nu ştia de unde.

– Ştiu.

– … arzând, arzând…

– Am văzut.

Faţa era destul de aproape ca să-i simtă răsuflarea pe piele. Rece. Rece ca gerul.

– S-a zdrobit de podul de dedesubt…

– Îmi amintesc.

– Au căutat Sămânţa…

– Da… îi şopti glasul în ureche, nerăbdător. Unde e?

Ceva îi trecu peste faţă, peste obraz, peste pleoapă, moale şi lipicios. O limbă. Rece. Rece ca gheaţa. Îl străbătură fiori.

– Nu ştiu. N-au putut s-o găsească!

– N-au putut? Degetele se închiseră pe gâtul lui, strângând, strivind, sufocându-l. Reci. Reci ca fierul şi la fel de tari. Crezi că ştii ce e durerea, schilodule? Nu ştii nimic! Răsuflarea de gheaţă îi răzui urechea, degetele de gheaţă strângeau, strângeau. Dar pot să-ţi arăt! Pot să-ţi arăt!

Glokta ţipă, se zvârcoli, se zbătu. Se chinui să se ridice, rămase nemişcat, preţ de o clipă buimacă, apoi piciorul i se îndoi şi inchizitorul plonjă în aer. Camera întunecată se învârti în jurul lui şi Glokta se prăbuşi pe podea cu un scârţâit dezgustător, cu braţul îndoit sub el, lovindu-se cu fruntea de podea.

Se ridică anevoie, agăţându-se de piciorul patului, împingându-se spre perete, fornăind după aer, uitându-se spre scaun cu privirea rătăcită, însă nevenindu-i să se uite, de teamă. O rază de lună se revărsă prin fereastră, trecând peste aşternuturile mototolite şi peste lemnul lustruit al scaunului. *Gol.*

Iar acum, când bubuitul nebunesc al inimii sale se domolea, când răsuflarea se potolea, îşi făcu apariţia durerea. Capul îi plesnea, piciorul îi urla, braţul îi zvâcnea uşor. Simţea gust de sânge, ochii îl înţepau şi lăcrimau, stomacul i se agita, cuprins de greaţă şi ameţit. Scânci, făcu un salt agonizant spre pat, pe urmă se prăbuşi peste plapuma scăldată în lumina lunii, istovit, ud de o transpiraţie rece.

Se auzi o bătaie impetuoasă la uşă.

– Domnule? Vă simţiţi bine?

Glasul lui Barnam. Bătaia se auzi din nou. *Degeaba. E încuiată. Mereu încuiată, dar nu cred c-am să mă mişc. Frost va trebui s-o spargă.* Dar uşa se dădu în lături şi Glokta îşi umbri ochii în faţa neaşteptatei străluciri arămii a lămpii bătrânului servitor.

– Sunteţi bine?

– Am căzut, bolborosi Glokta. Braţul…

Bătrânul servitor se cocoţă în pat, luând cu blândeţe mâna lui Glokta şi ridicând mâneca de la cămaşa de noapte. Glokta tresări. Barnam plescăi. Avea pe braţ un imens semn roz, care începea deja să se umfle şi să se înroşească.

– Nu cred că e ruptă, zise servitorul, dar ar trebui să aduc un medic, în caz de nevoie.

– Da, da. Îi făcu lui Barnam semn să plece, cu mâna cea bună. Adu-l.

Glokta îl privi pe bătrânul servitor ieşind în grabă, aplecat, pe uşă, îl auzi scârţâind pe coridorul îngust de afară, pe scările înguste în jos. Auzi uşa din faţă închizându-se cu o bufnitură. Se lăsă tăcerea.

Glokta se uită la sulul pe care-l luase de la Iniţiatul Istoric, încă strâns rulat, pe măsuţa de toaletă, aşteptând să-i fie predat Arhilectorului. *Creatorul a căzut, în flăcări. S-a zdrobit de podul de dedesubt. Ciudat, cum părţi din viaţa în stare de veghe pătrund în vise. Nordicul ăla blestemat şi intrusa lui. O femeie, şi una rece. Asta trebuie că m-a stârnit.*

Glokta îşi frecă uşor braţul, apăsând carnea dureroasă cu vârfurile degetelor. *Nimic. Doar un vis.* Şi, totuşi, ceva nu-i dădea pace. Se uită spre uşă. Cheia era în broască, strălucind portocalie în lumina lămpii. *Nu e încuiată, şi, totuşi, trebuie s-o fi încuiat. O încui întotdeauna.* Glokta se uită iarăşi la scaunul gol. *Ce-a spus ucenicul ăla idiot? Magia vine din Cealaltă Parte. Din lumea de dedesubt. Din Iad.*

Cumva, în clipa aceea, după acel vis, nu părea atât de greu de crezut. Teama creştea iarăşi în el, acum era singur. Întinse mâna cea bună către scaun. *Răcoros, dar nu rece. Nu rece. Nu e nimic aici.* Îşi retrase încet mâna şi îşi legănă mâna care îi pulsa. *Nimic. Gol.*

Un vis.

– Ce naiba aţi păţit?

Glokta îşi sugea, chinuit, gingiile.

– Am căzut din pat. Îşi scărpină absent încheietura, prin veşminte. Până acum o clipă, pulsase îngrozitor, dar priveliştea din faţa lui îi împinsese durerea într-un colţ al minţii. *Aş fi putut s-o păţesc mai rău. Mult mai rău.* Nu e o privelişte frumoasă. Deloc.

– Fireşte că nu. Severard părea cât se poate de dezgustat, cu jumătate din faţă acoperită. Era să vomit când am văzut-o. Doamne!

Glokta privi în jos, încruntându-se, la scena măcelului, sprijinindu-se cu o mână de un trunchi de copac şi dând la o parte ferigile cu vârful bastonului, ca să vadă mai bine.

– Suntem siguri că e un bărbat?

– Ar putea fi o femeie. Om, oricum. Acela e un picior.

– Ah, aşa e. Cum a fost găsit?

– El l-a găsit. Severard făcu semn cu capul către un grădinar, palid la faţă şi cu privirea pierdută, aşezat pe pământ lângă o baltă mică de vomă care se usca în iarbă. Printre copacii de aici, ascuns de tufişuri. Se pare că cine l-a omorât a încercat să-l ascundă, dar nu de mult. E proaspăt. *Într-adevăr, nu miroase aproape deloc şi s-au adunat doar câteva muşte. Foarte proaspăt, poate chiar de aseară.* S-ar fi putut să nu-l găsească nimeni zile în şir, dar cineva a cerut tăierea unuia dintre aceşti copaci. Împiedica lumina sau aşa ceva. Aţi mai văzut aşa ceva?

Glokta ridică din umeri.

– În Englia, cândva, înainte de venirea ta. Unul dintre condamnaţi a încercat să evadeze. A reuşit să fugă câţiva kilometri, apoi a murit de frig. Un urs a făcut ce-a vrut cu trupul lui. A fost un prăpăd, dar nici pe departe ca acesta.

– Nu-mi închipui pe nimeni îngheţând noaptea trecută. A fost cald ca-n iad.

– Hm, făcu Glokta. *Dacă în iad e cald. Întotdeauna am crezut că trebuie să fie frig. Un frig de gheaţă.* Oricum, în Agriont sunt

puţini urşi. Avem vreun indiciu pentru identificarea acestei… – îşi flutură bastonul către cadavru – … persoane.

– Niciunul.

– Lipseşte cineva? A fost dat dispărut?

– Nu, din câte am auzit.

– Aşadar, nu avem nici cea mai vagă idee cine e victima noastră? De ce naiba ne interesează? Nu avem un mag fals de urmărit?

– Tocmai asta e. Noile lor locuinţe sunt acolo. Degetul înmănuşat al lui Severard arătă către o clădire, la nici douăzeci de paşi distanţă. Îi urmăream când a ieşit asta la iveală.

Glokta ridică o sprânceană.

– Înţeleg. Şi bănuieşti vreo legătură, nu? Practicianul ridică din umeri. Intruşi misterioşi în toiul nopţii, criminali îngrozitori chiar la uşa lor. Oaspeţii noştri atrag necazurile ca rahatul muştele.

– Ha! făcu Severard, alungând o muscă cu mâna-i înmănuşată. M-am ocupat şi de cealaltă treabă. Bancherii ăia. Valint şi Balk.

Glokta ridică privirea:

– Zău? Şi?

– Şi, nu prea multe. O instituţie veche. Foarte veche şi foarte respectată. Biletele lor de bancă sunt bune ca aurul printre negustori. Au sedii peste tot în Midderland, Englia, Starikland, în Westport şi Dagoska. Chiar şi în afara Uniunii. Oameni puternici, negreşit. Tot felul de indivizi le datorează bani, îmi închipui. Ciudat lucru, totuşi, nimeni nu pare să fi întâlnit vreodată un Valint sau un Balk. Dar ce poţi şti cu băncile, nu? Le plac secretele. Vreţi să mai sap?

Ar putea fi periculos. Foarte periculos. Dacă săpăm prea adânc, s-ar putea să ne săpăm singuri mormintele.

– Nu, mai bine o lăsăm baltă. Deocamdată. Ţine-ţi, totuşi, urechile ciulite!

– Urechile mele sunt mereu ciulite, şefu'. Aşadar, ce-aţi vrea pentru Turnir?

Glokta îi aruncă practicianului o privire piezişă:

– Cum te poţi gândi la aşa ceva, cu asta în faţă?

Practicianul ridică din umeri:

– Nu-i face niciun rău, nu-i aşa? Glokta se uită înapoi la trupul mutilat. *Bănuiesc că n-are ce să-i mai facă.* Haideţi, ar trebui să ştiţi, Luthar sau Gorst?

– Gorst. *Sper să-l taie pe micul ticălos în două.*

– Zău? Lumea spune că e un bou împiedicat. Are noroc, atâta tot.

– Ei, bine, eu zic că e un geniu, spuse Glokta. În câţiva ani, toţi vor duela ca el, dacă asta se poate numi duel. Ţine minte ce spun.

– Gorst, ziceţi? Poate c-am să pun un mic rămăşag.

– Aşa să faci. Dar, între timp, ai face bine să strângi mizeria asta şi s-o duci la Universitate. Ia-l pe Frost să-ţi dea o mână de ajutor, are stomacul rezistent.

– La Universitate?

– Păi, nu putem s-o lăsăm pur şi simplu aici. Vreo doamnă distinsă care face o plimbare prin parc ar putea avea un şoc îngrozitor. Severard chicoti. Şi poate că ştiu pe cineva care ar putea să aducă puţină lumină în acest mic mister.

– Ai făcut o descoperire deosebit de interesantă, Inchizitorule. Iniţiatul Naturalist îşi întrerupse munca şi se uită la Glokta, cu un ochi mărit enorm prin lentila-i scânteietoare. O descoperire fascinantă, murmură el, revenind la cadavru, cu instrumentele sale, ridicând, împungând, răsucind, privind cu ochii mijiţi carnea sclipitoare.

Glokta îşi roti privirea prin laborator, strâmbându-şi buza cu dezgust. Borcane de felurite dimensiuni se înşirau pe doi dintre cei patru pereţi, pline de bucăţi plutitoare de carne murată. Glokta recunoscu unele dintre acele bucăţi ca fiind părţi de trup uman, altele nu le recunoştea. Până şi el se simţea uşor tulburat în mijlocul macabrei expoziţii. *Mă întreb cum s-a ales Kandelau cu toate astea. Oare musafirii lui sfârşesc dezmembraţi, plutind într-o mulţime de borcane de tot felul? Oare aş putea deveni un specimen interesant?*

– Fascinant. Iniţiatul lărgi cureaua lentilei şi şi-o cocoţă în vârful capului, frecând cercul roz pe care i-l lăsase în jurul ochiului. Ce-mi puteţi spune despre asta?

Glokta se încruntă.

– Am venit aici să aflu ce-mi poţi spune *tu mie* despre asta!

– Desigur, desigur. Kandelau îşi ţuguie buzele. Păi, ăă, cât despre sexul nefericitului nostru amic, ăă…

Glasul i se stinse.

– Ei?

– He-he, păi, ăă, organele care ne-ar îngădui să stabilim cu uşurinţă… – şi arătă spre carnea de pe masă, scăldată în lumina

crudă a lămpilor strălucitoare – … lipsesc.

– Şi ăsta e rezultatul investigaţiei tale?

– Păi, mai sunt şi alte lucruri: degetul mijlociu al unui bărbat este de obicei mai lung decât arătătorul, ceea ce nu e neapărat aşa la o femeie, dar, hm, rămăşiţa noastră nu are toate degetele necesare pentru a face o asemenea apreciere. Cât despre sex, aşadar, fără degete, suntem chiar neputincioşi.

Iniţiatul chicoti la propria-i glumă. Glokta nu.

– Tânăr sau bătrân?

– Păi, ăă, mă tem că asta, iarăşi, e destul de dificil de stabilit. Ăă… – şi iniţiatul bătu cu cleştii în cadavru – dinţii sunt în stare bună şi, hm, asemenea rămăşiţe de piele par a corespunde unei persoane mai tinere, dar, ăă, asta e doar, hm, hm…

– Aşadar, ce-mi poţi spune despre victimă?

– Ăă, păi… nimic. Şi zâmbi, cu un aer de scuză. Dar am făcut câteva descoperiri interesante în privinţa cauzei morţii.

– Serios?

– O, da, uitaţi-vă aici.

Aş prefera să nu mă uit. Glokta şontâcăi prudent spre masa de lucru, privind locul pe care i-l indica bătrânul.

– Vedeţi aici? Forma unei răni?

Iniţiatul zgândări bucata de cartilagiu.

– Nu, nu văd, răspunse Glokta. *Mie totul mi se pare o rană enormă.*

Bătrânul se aplecă spre el, cu ochii mari.

– Uman, spuse el.

– Ştim că e uman! Acesta e un picior!

– Nu! Nu! Urmele de dinţi, uitaţi… sunt muşcături umane!

Glokta se încruntă.

– Muşcături… umane?

– Categoric! Zâmbetul radios al lui Kandelau era chiar nepotrivit cu împrejurările. *Şi cu subiectul, aş crede.* Acest individ a fost muşcat de moarte de către o altă persoană şi, hm, hm, după toate probabilităţile – şi arătă triumfător spre mormanul de carne de pe masă – având în vedere natura incompletă a rămăşiţelor… parţial mâncat!

Glokta se holbă o clipă la bătrân. *Mâncat? Mâncat? De ce trebuie ca fiecare răspuns să ridice alte zece întrebări?*

– Asta vrei să-i spun Arhilectorului?

Iniţiatul râse nervos.

– Păi, hm, hm, acestea sunt faptele, după cum le văd eu…

– O persoană neidentificată, poate bărbat, poate femeie, tânără sau bătrână, a fost atacată în parc de către un agresor necunoscut, muşcată de moarte, la două sute de paşi de palatul regelui şi parţial… mâncată?

– Ăă…

Kandelau aruncă o privire neliniştită spre intrare. Glokta se întoarse să vadă şi se încruntă. O altă persoană se afla acolo, una pe care n-o auzise intrând. O femeie, stând în umbră, la marginea strălucitoarei lumini a lămpii, cu braţele încrucişate. O femeie înaltă, cu părul scurt, ţepos şi o mască neagră pe faţă, fixându-i cu privirea pe Glokta şi pe iniţiat, prin ochii îngustaţi. O practiciană. *Dar nu una pe care o recunosc şi femeile sunt o mare raritate în Inchiziţie. Aş fi crezut…*

– Bună ziua, bună ziua!

Un bărbat intră brusc pe uşă, sfrijit, chel, cu o haină lungă şi neagră şi un mic zâmbet afectat pe faţă. Un bărbat dezagreabil de cunoscut. *Goyle, lua-l-ar naiba. Noul nostru Superior de Adua, sosit, în sfârşit. Grozavă veste!*

– Inchizitor Glokta, toarse el, ce plăcere nemărginită să te revăd.

– Asemenea, Superior Goyle. *Ticălosule.*

Alte două siluete îl urmară îndeaproape pe zâmbitorul Superior, făcând ca odăiţa strălucitoare să pară de-a dreptul aglomerată. Unul era un kantic oacheş, cu un cercel mare de aur în ureche, celălalt era un monstru de om al Nordului, cu o faţă ca o lespede de piatră. Aproape că fu nevoit să se aplece ca să se îndese pe uşă. Amândoi erau mascaţi şi îmbrăcaţi din cap până-n picioare în veşmintele negre ale practicienilor.

– Aceasta este Practiciana Vitari, chicoti Goyle, arătând spre femeia roşcată, care alunecase spre borcane şi se uita în ele, pe rând, bătând în sticlă şi făcând specimenele să se clatine. Iar aceştia sunt Practicienii Halim – omul Sudului trecu sfios pe lângă Goyle şi pătrunse în încăpere, cu ochii ageri ţâşnind de colo-colo – şi Byre. Monstruosul om al Nordului îşi coborî privirea spre Glokta, din apropierea tavanului. În ţara lui i se spune Spărgătorul de Piatră, îţi dai seama? Dar nu cred că asta va funcţiona aici, ce zici, Glokta? Practicianul Spărgător de Piatră, îţi poţi imagina? Râse încetişor, clătinând din cap.

Şi asta e Inchiziţia? Nu ştiam că a venit circul în oraş. Mă întreb dacă stau unii pe umerii celorlalţi. Sau dacă sar prin cercuri de foc.

– O selecţie remarcabil de diversă, remarcă Glokta.

– O, da, râse Goyle. I-am ales de pe unde m-au purtat paşii, nu-i aşa, prieteni? Femeia ridică din umeri, în timp ce umbla în jurul borcanelor. Practicianul oacheş înclină capul. Nordicul impunător rămase pur şi simplu neclintit. De pe unde m-au purtat paşii! chicoti Goyle, de parcă toţi ceilalţi ar fi râs cu el. Şi mai am mulţi alţii! A fost o perioadă straşnică, o declar cu tărie! Îşi şterse o lacrimă de voioşie din ochi şi se îndreptă către masa din mijlocul încăperii. Părea că totul e o sursă de distracţie pentru el, chiar şi ceea ce se afla acolo. Dar ce-i asta? Un cadavru, dacă nu mă înşel. Goyle ridică brusc privirea, cu ochii scânteind. Un cadavru? O moarte în oraş? Ca Superior de Adua, asta nu cumva e de competenţa mea?

Glokta se înclină.

– Fireşte. Nu ştiam că aţi sosit, Superior Goyle. De asemenea, am simţit că circumstanţele neobişnuite ale acestei…

– Neobişnuite? Nu văd nimic neobişnuit.

Glokta rămase tăcut. *Ce joc joacă acest nătărău hlizit?*

– Cu siguranţă, veţi fi de acord că violenţa este în acest caz… nemaiîntâlnită.

Goyle ridică teatral din umăr.

– Câini.

– Câini? întrebă Glokta, incapabil să treacă peste asta. Animale domestice înnebunite, după părerea voastră, sau câini sălbatici, care au escaladat zidurile?

Superiorul doar zâmbi.

– Cum preferi, Inchizitorule. Cum preferi.

– Mă tem că e imposibil să fi fost câini, începu să explice pompos Iniţiatul Naturalist. Tocmai îi spuneam Inchizitorului Glokta… aceste urme de aici şi acelea de pe piele, vedeţi? Sunt muşcături umane, neîndoielnic…

Femeia se îndepărtă de borcane, apropiindu-se tot mai mult de Kandelau şi aplecându-se spre el până când masca îi ajunse la doar câţiva centimetri de nasul lui coroiat. Glasul Iniţiatului se stinse încet.

– Câini, şopti ea, apoi îi lătră în faţă.

Iniţiatul sări la o parte.

– Ei, bine, presupun că se poate să mă fi înşelat… desigur.

Se ciocni de pieptul enorm al nordicului, care înaintase cu o surprinzătoare viteză, pentru a se poziţiona exact în spatele lui. Kandelau se răsuci încet, ridicând o privire mirată.

– Câini, repetă uriaşul.

– Câini, câini, câini, mormăi bărbatul din Sud, cu un accent îngroşat.

– Desigur, scânci Kandelau, câini, desigur, ce necugetat am fost!

– Câini! strigă Goyle, încântat, aruncându-şi mâinile în aer. Misterul e rezolvat!

Spre uluirea lui Glokta, doi dintre cei trei practicieni începură să aplaude politicos. Femeia rămase liniştită. *N-am crezut niciodată că-mi va fi dor de Superiorul Kalyne, dar dintr-odată sunt copleşit de nostalgie.* Goyle se întoarse încet, făcând o plecăciune adâncă.

– Prima mea zi aici şi deja mă obişnuiesc cu munca! Puteţi să-l îngropaţi, spuse el, arătând către cadavru şi zâmbindu-i larg înfricoşatului iniţiat. Cel mai bine să fie îngropat, nu? Se uită spre omul Nordului. Înapoi în ţărână, cum se spune în ţara ta!

Masivul practician nu dădea nici cel mai vag semn că auzise pe cineva vorbind. Kanticul stătea acolo, răsucindu-şi cercelul prin ureche, iar şi iar. Femeia se uita în jos la cadavrul de pe masă, adulmecându-l prin mască. Iniţiatul Naturalist stătea cu spatele la borcanele lui, năduşind din abundenţă.

Destul cu pantomima asta. Am treabă de făcut.

– Ei, bine zise Glokta băţos, şontâcăind spre uşă, misterul e rezolvat. Nu mai aveţi nevoie de mine.

Superiorul Goyle se întoarse să se uite la el, cu buna dispoziţie pierită dintr-odată.

– Nu! şuieră el, cu ochii mici şi furioşi aproape ieşindu-i din cap. Nu mai avem… nevoie… de tine!

Să nu pui niciodată prinsoare cu un mag

Logen stătea în soarele fierbinte, gârbovit pe banca lui şi asuda. Hainele ridicole nu-l ajutau să scape de năduşeală sau, de fapt, nu-l ajutau la nimic. Tunica nu fusese croită ca să te poţi aşeza şi pielea ţeapănă îi săpa dureros între picioare, ori de câte ori încerca să se mişte.

– Afurisenia naibii, mârâi el, trăgând de haină a douăzecea oară.

Quai nu părea nici el mai în largul lui în veşmântul său magic – scânteierile de aur şi argint ale simbolurilor doar îi făceau faţa să pară mai bolnăvicioasă şi mai palidă, ochii mai bulbucaţi şi mai spasmodici. Nu scosese un cuvânt toată dimineaţa. Dintre cei trei, doar Bayaz părea să se simtă bine, rotindu-şi privirea radios spre mulţimile clocotitoare de pe bănci, cu soarele strălucindu-i pe scăfârlia bronzată.

Se remarcau în mijlocul publicului forfotitor ca nişte fructe putrezite şi păreau la fel de populari. Cu toate că băncile erau ticsite, în jurul celor trei se formase un mic spaţiu tensionat unde nimeni nu voia să se aşeze.

Zgomotul era şi mai copleşitor decât căldura şi mulţimile. Lui Logen îi vâjâiau urechile din pricina gălăgiei. Abia se stăpânea să nu şi le acopere cu mâinile şi să nu se arunce sub bancă. Bayaz se apleca spre el.

– Aşa au fost şi duelurile tale?

Magul fu nevoit să strige, deşi gura îi era aproape lipită de urechea lui Logen.

– Îhî!

Nici măcar atunci când Logen luptase cu Rudd Treicopaci, când o bună parte din armata lui Bethod se aşezase într-un larg semicerc, să privească, strigând şi urlând şi lovind cu armele în scuturi, când zidurile Uffrithului de deasupra lor fuseseră înţesate de privitori, publicul lui nu fusese nici pe jumătate atât de numeros ori de gălăgios. Şi nu mai mult de treizeci de oameni îl priviseră omorându-l pe Shama Inimă-de-Piatră, omorându-l şi apoi măcelărindu-l ca pe un porc. Logen tresări, se înfioră şi îşi vârî şi mai mult capul între umeri, când îşi aduse aminte. Spintecând, spintecând şi lingându-şi sângele de pe degete, în timp ce Copoiul se holba cu oroare şi Bethod râdea şi îl încuraja.

Simţea şi acum gustul sângelui. Se cutremură şi se şterse la gură.

Atunci, fuseseră mult mai puţini oameni şi, totuşi, mizele mult mai mari. Vieţile luptătorilor, în primul rând şi stăpânirea pământului, satelor, oraşelor, viitorul unor clanuri întregi. Când se luptase cu Tul Duru, nu-l priviseră mai mult de o sută, dar poate că întreaga soartă a Nordului se schimbase în acea însângerată jumătate de oră. Dacă ar fi pierdut atunci, dacă l-ar fi omorât Capdetunet, oare lucrurile ar mai fi fost la fel? Dacă Dow cel Negru sau Harding Ursuzul sau oricare dintre ceilalţi l-ar fi aruncat în noroi, oare Bethod ar mai fi avut acum un colan de aur şi şi-ar fi spus rege? Oare această Uniune ar mai fi în război cu Nordul? Îl durea capul, la gândul acesta. Îl durea şi mai mult.

– Te simţi bine? îl cercetă Bayaz.

– Îhî, mormăi Logen, însă tremura, în plină arşiţă. Ce căutau aici toţi aceşti oameni? Doar să se amuze. Puţini ar fi găsit duelurile lui Logen foarte amuzante, în afară de Bethod, poate. Puţini alţii. Nu e ca la luptele mele, murmură el pentru sine.

– Ce anume? întrebă Bayaz.

– Nimic.

Bătrânul zâmbi mulţimii, scărpinându-şi barba scurtă şi căruntă.

– Cine crezi că va învinge?

La drept vorbind, lui Logen nu-i prea păsa, dar se gândi că era bine să-şi lase deoparte amintirile. Privi cu atenţie ţarcul unde se pregăteau cei doi luptători, nu departe de locul unde şedea el. Tânărul chipeş şi trufaş pe care-l întâlniseră la poartă era unul dintre ei. Celălalt era voinic şi puternic, cu un gât gros şi un aer aproape plictisit.

Logen ridică din umeri.

– Nu ştiu nimic despre treaba asta.

– Ce, tu? Sângerosul Nouă? Un campion care a luptat în zece lupte şi a câştigat? Cel mai temut om din Nord? Nicio opinie? Duelul e, în mod sigur, la fel în toată lumea!

Logen tresări şi îşi linse buzele. Sângerosul Nouă. Asta era departe, în trecut, dar nu destul de departe pentru cei ca el. Simţea şi acum în gură gust de metal, de sare, de sânge. Să atingi un om cu o sabie sau să-l spinteci nu e nici pe departe acelaşi lucru, dar Logen îi examină din nou pe cei doi adversari. Tânărul trufaş îşi suflecă mânecile, îşi atinse degetele picioarelor, îşi răsuci trupul într-o parte şi-n alta, îşi roti braţele, ca pe nişte

morişti, urmărit de un bătrân soldat încruntat într-o impecabilă uniformă roşie. Un bărbat înalt, cu aer îngrijorat, îi înmână două săbii, una mai lungă decât cealaltă, şi luptătorul le învârti în aer, în faţa lui, cu o impresionantă viteză, cu lamele sclipind.

Adversarul lui stătea acolo, sprijinit de marginea de lemn a îngrăditurii sale, întinzându-şi gâtul de taur dintr-o parte în alta, fără prea multă grabă, aruncând priviri leneşe împrejur.

– Cine e cine? întrebă Logen.

– Idiotul înfumurat de la poartă e Luthar. Cel pe jumătate adormit e Gorst.

Era limpede pe cine prefera mulţimea. Numele lui Luthar putea fi auzit adesea în hărmălaie şi fiecare mişcare a săbiilor lui suple era întâmpinată cu strigăte şi bătăi din palme. Părea agil, iute de mână şi isteţ, dar era ceva primejdios în aşteptarea greoaie a adversarului său voinic, ceva întunecat în ochii lui acoperiţi de pleoape grele. Logen ar fi preferat să se lupte cu Luthar, cu toată iuţeala lui.

– Socotesc că Gorst.

– Gorst, zău? Ochii lui Bayaz scânteiară. Ce zici de-un mic rămăşag?

Logen auzi un şuierat ascuţit dinspre Quai.

– Nu pune niciodată rămăşag cu un mag, şopti ucenicul.

Asta nu păru să conteze prea mult pentru Logen.

– Pe ce naiba pot să pun eu rămăşag?

Bayaz ridică din umeri.

– Ei, bine, hai să zicem, pur şi simplu, pe onoare!

– Dacă vrei.

Logen nu avusese niciodată prea multă onoare, iar puţina pe care o avea, putea s-o piardă liniştit.

– Bremer dan Gorst!

Aplauzele răzleţe fură înăbuşite de o avalanşă de fluierături şi huiduieli, în timp ce bivolul îşi târa picioarele către semnul său, cu ochii pe jumătate închişi aplecaţi în pământ, cu săbiile mari, grele, atârnându-i din mâinile mari, grele. Între părul lui scurt şi gulerul cămăşii, acolo unde ar fi trebuit să-i fie gâtul, nu era nimic, decât o cută groasă de muşchi.

– Nemernic hidos! murmură Jezal în barbă, privindu-l cum se îndepărtează. Nemernic afurisit, idiot şi hidos.

Dar înjurăturile lui erau lipsite de convingere, chiar şi pentru propriile-i urechi. Îl urmărise luptând trei runde şi demolând trei

adversari buni. Unul dintre ei mai avea încă de zăcut la pat, şi după o săptămână. Jezal se antrenase în ultimele câteva zile anume pentru a contracara stilul grosolan al lui Gorst: Varuz şi West învârtind în faţa lui cozi mari de mături, iar el ferindu-se într-o parte şi-n alta. Nu o dată unul dintre ei îl atinsese şi Jezal suferea şi acum din pricina vânătăilor.

– Gorst? sugeră arbitrul, cu glas tânguitor, străduindu-se să smulgă publicului câteva aplauze, dar nimeni nu se lăsa influenţat.

Huiduielile doar deveniră mai sonore, însoţite de înţepături şi insulte, când Gorst îşi ocupă locul la semn.

– Bou grosolan!

– Întoarce-te la ferma ta şi trage la plug!

– Bremer bruta!

Şi altele asemenea.

Mulţimea se întindea în spate, mai în spate, la nesfârşit. Toţi erau acolo. Toţi, din lumea întreagă, parcă. Toţi oamenii de rând din oraş, de jur împrejurul marginilor îndepărtate. Toţi gentilomii, meşteşugarii şi negustorii, înghesuiţi pe băncile din mijloc. Fiecare nobil din Agriont, bărbat sau femeie, în rândurile din faţă, de la ultimii fii ai unor nulităţi de viţă nobilă până la marii magnaţi ai Consiliilor Deschis şi Închis. Loja regală era plină: Regina, cei doi prinţi, Lordul Hoff, Prinţesa Terez. Regele chiar părea treaz de data aceasta, o adevărată onoare, rotindu-şi cu uimire ochii bulbucaţi. Acolo, undeva, se aflau tatăl şi fraţii lui Jezal, prietenii şi camarazii, toate cunoştinţele, mai mult sau mai puţin, şi Ardee, spera el, privind…

Una peste alta, era un public impresionant.

– Jezal dan Luthar! răcni arbitrul.

Bolboroseala fără noimă a mulţimii se ridică într-o furtună de urale, un val tunător de ovaţii. Strigătele şi urletele spectatorilor răsunau în întreaga arenă, făcându-i capul să bubuie.

– Haide, Luthar!

– Luthar!

– Distruge-l pe ticălos!

Şi altele asemenea.

– Du-te, Jezal, îi şopti Mareşalul Varuz în ureche, bătându-l pe spate şi împingându-l uşor către cerc. Şi succes!

Jezal păşea năuc, cu zgomotul mulţimii izbindu-i urechile până când avu impresia că-i va exploda capul. Antrenamentele ultimelor luni îi trecură ca un fulger prin minte. Alergările, înotul,

exerciţiile cu drugul greu. Duelurile, bârna, exerciţiile nesfârşite. Pedeapsa, studiul, transpiraţia, durerea. Doar ca să poată fi aici. Şapte runde. Primul din patru. Totul se reducea la asta.

Îşi ocupă locul vizavi de Gorst şi se uită în ochii aceia cu pleoape grele. Îi întoarseră privirea, reci şi calmi, uitându-se, parcă, dincolo de el, ca şi cum n-ar fi fost acolo. Asta îl irită şi îşi alungă gândurile din minte, înălţându-şi bărbia nobilă. Nu avea de gând, nu *putea* să-l lase pe acest bădăran să-l învingă. Avea să le arate tuturor acestor oameni rangul lui, dibăcia lui, bărbăţia lui. Era Jezal dan Luthar. Avea să câştige. Era un fapt incontestabil. Ştia asta.

– Începeţi.

Prima lovitură îl trimise învârtindu-se, distrugându-i încrederea, echilibrul şi, mai grav, încheietura. Îl urmărise pe Gorst în luptă, desigur, dacă putea fi astfel numită, aşa că ştia că avea să-l atace fluturându-şi sabia, dar nimic nu l-ar fi putut pregăti pentru acel prim contact. Mulţimea icni odată cu el, când se dădu înapoi, împleticindu-se. Toate planurile sale atent ticluite, toate sfaturile lui Varuz, cu grijă formulate, se topiră în aer. Jezal se crispă de durere şi şoc, cu braţul încă vibrând din cauza forţei acelei teribile lovituri, cu urechile încă răsunând de trosnetul ei, cu gura atârnând deschisă şi genunchii tremurând.

Nu era nici pe departe cel mai promiţător început, dar următoarea lovitură veni în forţă după prima, căzând cu o putere şi mai mare. Jezal săltă într-o parte şi se îndepărtă, încercând să lase loc între ei şi să-şi acorde timp. Dar Gorst nu avea de gând să-i acorde timp. Scotea deja alt mârâit răguşit, cu sabia lui pornită deja în următoarea arcuire irezistibilă.

Jezal se ferea când putea, para când nu putea. Îl dureau deja încheieturile din pricina neîntreruptei ciomăgeli. Pentru început, spera că Gorst avea să obosească. Nimeni nu putea să arunce multă vreme, încoace şi încolo, acele bucăţi imense de metal, aşa cum făcea el. Curând, ritmul sălbatic avea să-şi ia obolul de la bărbatul voinic şi Gorst avea să încetinească, să se moleşească şi armele grele aveau să-şi piardă veninul. Atunci Jezal avea să riposteze stăruitor, să-şi hăituiască adversarul şi să câştige. Mulţimea avea să dărâme Agriontul cu uralele ei. O poveste clasică despre o victorie împotriva aşteptărilor.

Numai că Gorst nu obosea. Era o maşină. După câteva minute, încă nu dădea nici cel mai vag semn de oboseală în ochii aceia acoperiţi de pleoape grele. Jezal nu vedea aproape nicio

emoţie, în timpul rarelor momente când îndrăznea să-şi desprindă ochii de la acele săbii scânteietoare. Sabia lungă se rotea, se rotea, se rotea în cercuri sălbatice, iar sabia scurtă era mereu prezentă, să contracareze plăpândele eforturi pe care le putea face Jezal printre lovituri, fără să şovăie sau să coboare măcar un centimetru. Puterea loviturilor nu scăzu, mârâielile ieşeau din gâtlejul lui Gorst cu aceeaşi vigoare. Mulţimea nu avea niciun motiv să ovaţioneze şi doar mormăia cu furie. Jezal începu să-şi simtă picioarele tot mai încete, să simtă sudoarea care-i sălta de pe frunte, să simtă săbiile alunecându-i din mâini.

Vedea de la o poştă ce avea să urmeze, dar n-avea ce să facă. Se retrăsese până când ieşise din cerc. Blocase şi parase loviturile până când îi amorţiseră degetele. De data aceasta, când ridică braţul chinuit de durere, urmat de scrâşnetul de metal pe metal, un picior obosit îi alunecă şi Jezal căzu, scâncind, afară din cerc, prăvălindu-se pe-o parte, cu sabia scurtă zburându-i dintre degete. Faţa i se izbi de pământ şi Jezal luă o gură grăunţoasă de nisip. Era o cădere dureroasă şi stânjenitoare, dar se simţea prea obosit şi prea dărâmat ca să fie prea dezamăgit. Era aproape uşurat că supliciul acela se sfârşise, fie şi doar pentru o clipă.

– Unu pentru Gorst! strigă arbitrul.

O răpăială de aplauze firave fu strivită sub huiduieli batjocoritoare, dar bărbatul vânjos nu părea să observe, târşâindu-şi picioarele înapoi la semn, cu capul plecat şi pregătindu-se deja pentru următoarea rundă.

Jezal se rostogoli încet pe mâini şi genunchi, îndoindu-şi braţele chinuite şi ridicându-se fără grabă. Avea nevoie de un moment să respire şi să se pregătească, să găsească o strategie. Gorst îl aşteptă, tăcut, neclintit. Jezal îşi şterse nisipul de pe cămaşă, cu mintea gonind. Cum să-l înfrângă? Cum? Păşi prudent înapoi la semnul său şi ridică săbiile.

– Începeţi!

De data aceasta Gorst se năpusti cu şi mai multă vigoare, lovind în stânga şi-n dreapta de parcă ar fi secerat grâu, făcându-l pe Jezal să danseze de jur împrejurul cercului. O lovitură trecu atât de aproape în stânga lui încât îi simţi suflul pe obraz. Următoarea îl rată la o distanţă la fel de mică, în dreapta. Apoi Gorst dădu o lovitură laterală, spre cap, şi Jezal văzu o breşă. Se aplecă sub sabie, convins că lama i-a tăiat părul din vârful ţestei. Se apropie, când sabia lungă şi grea ţâşni înapoi,

cât pe ce să atingă faţa arbitrului, când săltă în spate, lăsându-l pe Gorst fără apărare în partea dreaptă.

Jezal se năpusti spre nemernicul vânjos, sigur că, în sfârşit, reuşise, ştiind că egalase. Dar Gorst îi prinse lovitura cu sabia scurtă şi o înlătură, iar gărzile celor două săbii scârţâiră şi apoi se încleştară. Jezal lovi spre el fără milă, cu sabia scurtă, dar, cumva, Gorst îl blocă din nou, aducându-şi cealaltă sabie tocmai la timp, prinzând arma lui Jezal şi ţinând-o chiar lângă piept.

Preţ de o clipă, cele patru săbii ale lor se încleştară, cu mânerele scrâşnind, iar feţele celor doi erau doar la câţiva centimetri una de alta. Jezal mârâia ca un câine, dezvelindu-şi dinţii, cu muşchii feţei o mască rigidă. Trăsăturile aspre ale lui Gorst nu trădau nicio urmă de efort. Arăta ca un om care îşi făcea nevoile, implicat într-o sarcină mundană şi uşor dezagreabilă care pur şi simplu trebuia îndeplinită cât mai repede cu putinţă.

Preţ de o clipă, săbiile lor se încleştară şi Jezal împingea cu fiecare strop de putere, cu fiecare muşchi îndelung antrenat contractându-se, cu picioarele apăsându-se în pământ, cu stomacul încordându-se să răsucească braţele, cu braţele încordându-se să împingă palmele, cu palmele strânse cu îndârjire pe mânerele săbiilor. Fiecare muşchi, fiecare fibră, fiecare tendon. Ştia că avea o poziţie avantajoasă, că bărbatul vânjos îşi pierduse echilibrul, numai de-ar putea să-l împingă un pas înapoi… un centimetru…

Preţ de o clipă, săbiile lor se încleştară, apoi Gorst îşi coborî umărul, gemu şi-l azvârli pe Jezal cât colo, aşa cum şi-ar arunca un copil o jucărie de care s-a plictisit.

Jezal sări înapoi, cu gura şi ochii larg deschişi de uimire, lovind cu picioarele pământul, concentrându-se din răsputeri să nu cadă. Îl auzi pe Gorst mârâind din nou şi fu surprins să vadă sabia lungă arcuindu-se deja în aer, spre el. Nu putea să se ferească şi, oricum, nu avea timp. Ridică braţul drept, din instinct, dar lama groasă, boantă, îi dădu sabia scurtă la o parte ca pe un mănunchi de paie în vânt şi îi pătrunse între coaste, smulgându-i răsuflarea din piept, într-un vaiet de durere care răsună de jur împrejurul arenei tăcute. Picioarele i se mototoliră sub el şi Jezal se răşchiră în iarbă, cu membrele săltând şi şuierând ca un burduf tăiat.

De data aceasta, nici măcar umbra unor aplauze. Mulţimea îşi răcnea ura, huiduindu-l şi fluierându-l pe Gorst din toţi rărunchii,

în timp ce acesta îşi târa picioarele către ţarc.

– Luate-ar naiba, Gorst, cuţitarule!

– Ridică-te, Luthar! Sus şi pe el!

– Du-te acasă, brută!

– Sălbatic blestemat!

Fluierăturile se transformară în ovaţii şovăielnice, când Jezal se ridică din iarbă, cu toată partea stângă zvâcnind. Ar fi ţipat de durere, dacă ar mai fi avut vlagă. Cu toate eforturile lui, cu toate antrenamentele, superioritatea lui Gorst era netă şi Jezal ştia asta. Îi venea să vomite la gândul c-o va lua de la capăt anul viitor. Îşi dădu toată silinţa să nu se arate descurajat în timp ce se întorcea, chinuit, în ţarc, dar nu putu să nu se prăbuşească greoi în scaunul lui când ajunse acolo, aruncându-şi săbiile pe dale şi gâfâind.

West se aplecă deasupra lui şi-i ridică cămaşa, să evalueze pagubele. Jezal privi temător în jos, aproape aşteptându-se să vadă o gaură imensă săpată în trupul său, dar nu avea decât o crestătură urâtă şi roşie peste coaste, în jurul căreia se formau deja vânătăi.

– Ceva rupt? întrebă Mareşalul Varuz, uitându-se peste umărul lui West.

Jezal îşi stăpâni lacrimile când maiorul îi apăsă coasta.

– Nu cred, dar, fir-ar! West îi aruncă prosopul cu dezgust. Asta numeşti tu un sport frumos? Nu există nicio regulă împotriva acestor săbii grele?

Varuz clătină din cap mohorât.

– Toate trebuie să aibă aceeaşi lungime, dar nu există nicio regulă în privinţa greutăţii. Adică, de ce ar vrea cineva săbii grele?

– Acum ştim, nu-i aşa? se răsti West. Eşti sigur că n-ar trebui să oprim toate astea înainte ca nemernicul să-i taie capul?

Varuz îl ignoră.

– Acum, ascultă aici, zise mareşalul, aplecându-se, ca să-i vorbească lui Jezal în faţă. Cel mai bun din şapte runde! Primul la patru! Încă mai e timp!

Timp pentru ce? Ca Jezal să fie tăiat în două, cu sau fără săbii boante?

– E prea puternic! gâfâi Jezal.

– Prea puternic? Nimeni nu e prea puternic pentru tine! Dar până şi Varuz părea neîncrezător. Încă mai e timp! Îl poţi învinge! Bătrânul mareşal se trase de mustaţă. Îl poţi învinge!

Dar Jezal observă că Varuz nu-i sugeră şi cum s-o facă.

Glokta începea să se teamă că s-ar putea sufoca, atât râdea de convulsiv. Încercă să se gândească la ce anume ar prefera să vadă în loc de Jezal dan Luthar spulberat într-un cerc de duel şi nu reuşi. Tânărul tresări în timp ce pară cu greu o lovitură oblică. Nu-şi controlase deloc bine partea stângă de când primise acea lovitură între coaste şi Glokta aproape că îi simţi durerea. *Şi, măi, măi, ce bine e s-o simţi pe-a altcuiva, de dragul schimbării.* Mulţimea se îmbufnă, tăcută şi gânditoare, în timp ce Gorst le hărţuia favoritul cu loviturile lui brutale şi Glokta împroşca chicoteli prin gingiile strânse.

Luthar era iute şi sprinten şi se mişca bine când vedea săbiile apropiindu-se. *Un luptător competent. Destul de bun ca să câştige un turnir, fără doar şi poate, într-un an mediocru. Picioare iuţi şi mâini iuţi, dar n-are mintea pe cât de ascuţită ar trebui. Pe cât ar avea nevoie. E prea previzibil.*

Gorst era o cu totul altă chestiune. Părea să rotească şi să rotească săbiile, fără niciun gând în cap. Dar Glokta ştia mai bine. *Are un fel cu totul nou de a face lucrurile. Pe vremea mea, totul era numai jap-jap. La turnirul viitor, toţi vor măcelări cu aceste săbii grele.* Inchizitorul se întrebă într-o doară dacă el ar fi putut să-l învingă pe Gorst, în vremurile sale bune. *Ar fi fost, oricum, o luptă demnă de văzut – un spectacol pe cinste, mai bun decât lupta asta inegală.*

Gorst scăpă cu uşurinţă de câteva lovituri vlăguite, apoi Glokta tresări şi mulţimea fluieră când Luthar abia reuşi să pareze o puternică lovitură de măcelar, a cărei forţă aproape îl ridică pe Jezal în aer. N-avea cum să evite următoarea lovitură, împins spre marginea cercului cum era şi fu forţat să facă un salt în spate, în nisip.

– Trei la zero! strigă arbitrul.

Glokta se scutura de râs privindu-l pe Luthar izbind pământul cu frustrare, stârnind nervos un val de nisip, cu faţa un tablou de palidă autocompătimire. *Vai, mie, căpitan Luthar, va fi patru la zero. Vei fi zdrobit. O ruşine. Poate că asta îl va învăţa pe micul pungaş scâncitor ce înseamnă modestia. Unora le prinde bine o bătaie bună. Uită-te numai la mine, nu?*

– Începeţi! strigă arbitrul.

Runda a patra începu întocmai cum se sfârşise prima. *Cu Luthar cotonogit.* Glokta îşi dădea seama că omul era lipsit de

idei. Braţul drept i se mişca încet, dureros, picioarele sale păreau grele. O altă lovitură ameţitoare îi izbi sabia lungă, făcându-l să se împleticească în spate, spre marginea cercului, dezechilibrat şi gâfâind. Gorst nu trebuia decât să-şi împingă atacul puţin mai mult. *Şi ceva îmi spune că nu e omul să renunţe când deţine controlul.* Glokta îşi înhăţă bastonul şi se ridică în picioare. Oricine îşi putea da seama că se sfârşise şi nu dorea să fie prins în îmbulzeală când mulţimile dezamăgite încercau să plece în acelaşi timp.

Sabia lungă a lui Gorst coborî scânteind prin aer. *Lovitura finală, cu siguranţă.* Singura opţiune a lui Luthar era să încerce s-o pareze şi să fie aruncat afară din cerc. *Sau s-ar putea să-i despice capul ăla gras. Ne putem aştepta la asta.* Glokta zâmbi, pe jumătate întors să plece.

Dar, cu coada ochiului, cumva, văzu lovitura ratând. Gorst clipi când sabia lui grea izbi în iarbă, apoi gemu când Luthar îl tăie peste picior, cu mâna stângă. Era cea mai puternică emoţie pe care o arătase toată ziua.

– Unu pentru Luthar! strigă arbitrul, după o scurtă pauză, incapabil să-şi stăpânească pe deplin uluirea din glas.

– Nu, murmură Glokta în barbă, când mulţimea din jurul lui izbucni în aplauze zgomotoase. *Nu.*

Luptase în sute de dueluri în tinereţe şi privise altele o mie, dar niciodată nu văzuse aşa ceva, niciodată nu văzuse pe cineva mişcându-se atât de repede. Luthar era un bun săbier, ştia asta. *Dar nimeni nu e atât de bun.* Se încruntă, privindu-i pe cei doi finalişti ieşind din ţarcuri după cea de-a doua pauză şi ocupându-şi locurile.

– Începeţi!

Luthar era transformat. Îl hărţuia pe Gorst cu lovituri furioase, fulgerătoare, fără să-i dea timp să înceapă. Acum vânjosul era cel care părea forţat până la limită: para, se ferea, încerca să se ţină departe. Era ca şi cum cineva l-ar fi îndepărtat pe furiş pe vechiul Luthar în timpul pauzei şi l-ar fi înlocuit cu un om cu totul diferit, un geamăn mai puternic, mai iute, cu mult mai sigur pe sine.

După ce i se refuzase atât timp un motiv să aclame, mulţimea răcnea şi zbiera de parcă şi-ar fi despicat gâtlejurile. Glokta nu le împărtăşea entuziasmul. *Ceva nu e în regulă aici. Ceva nu e în regulă.* Aruncă o privire către feţele din apropiere, dar nimeni altcineva nu simţise că se întâmpla ceva ciudat. Vedeau doar

ceea ce voiau să vadă, pe Luthar dându-i brutei hidoase o spectaculoasă şi binemeritată ciomăgeală. Ochii lui Glokta cercetară băncile, neştiind ce să caute.

Bayaz, aşa-zisul. Aşezat în rândul din faţă, aplecat şi fixându-i concentrat cu privirea pe cei doi luptători, ucenicul lui şi omul Nordului, cel cu cicatrice, lângă el. Nimeni altcineva nu observă, toţi erau absorbiţi de luptătorii din faţa lor, dar Glokta observă. Se frecă la ochi şi se uită din nou. *Ceva nu e în regulă.*

– Dacă poţi spune ceva despre Întâiul dintre Magi, poţi spune că e un şarlatan nemernic, mârâi Logen.

Bayaz avea un mic zâmbet în colţul gurii pe când îşi ştergea sudoarea de pe frunte.

– Cine-a spus vreodată că nu sunt?

Luthar avea din nou necazuri. Mari necazuri. De fiecare dată când para una dintre acele lovituri grele, săbiile lui săreau înapoi mai departe şi strânsoarea îi părea mai slabă. De fiecare dată când se ferea, sfârşea puţin mai departe către marginea cercului galben.

Atunci, când sfârşitul părea sigur, Logen văzu cu colţul ochiului aerul de deasupra umerilor lui Bayaz tremurând, aşa cum tremurase pe drumul spre sud, când au ars copacii şi simţi din nou acea ciudată zdruncinătură în măruntaie.

Luthar păru dintr-odată să găsească forţe proaspete. Prinse următoarea lovitură pe mânerul sabiei scurte. Cu o clipă mai devreme, ar fi putut să i-o zboare din mână. Acum o ţinu acolo o clipă, apoi o azvârli cu un strigăt, împingându-şi adversarul, dezechilibrându-l şi făcând un salt înainte, acum în atac.

– Dacă într-un duel din Nord ai fi prins trişând, mârâi Logen, clătinând din cap, ţi-ar tăia o cruce însângerată în burtă şi ţi-ar scoate măruntaiele.

– Norocul meu, şopti Bayaz printre dinţi, fără să-şi ia ochii de la luptători, că nu mai suntem în Nord.

Broboane de sudoare îi acopereau din nou ţeasta pleşuvă, şiroindu-i pe faţă în stropi grei. Avea pumnii strânşi şi tremura de efort.

Luthar lovi cu furie, iar şi iar, cu săbiile un abur scânteietor. Gorst mârâia şi gemea, contracarându-i loviturile, dar Luthar era acum prea iute pentru el şi prea puternic. Îl mâna fără milă prin cerc aşa cum ar mâna un câine furios o vită.

– Şarlatanie afurisită, mârâi iarăşi Logen, când sabia lui Luthar

scânteie şi lăsă o urmă roşie, strălucitoare, pe obrazul lui Gorst. Câteva picături de sânge stropiră mulţimea din stânga lui Logen şi aceasta explodă în ovaţii zgomotoase. Asta, doar preţ de o clipă, era o umbră a propriilor sale dueluri. Anunţul arbitrului de trei egal abia putu fi auzit. Gorst se încruntă uşor şi îşi duse o mână la faţă.

Peste hărmălaie, Logen îl auzi doar pe Quai şoptind:

– Să nu pui niciodată prinsoare cu un mag…

Jezal ştia că era bun, dar nu visase vreodată că putea fi *atât* de bun. Dădea lovituri precise, era ager ca o pisică, sprinten ca o muscă, puternic ca un urs. Coastele nu-l mai dureau, încheieturile nu-l mai dureau, orice urmă de oboseală îl părăsise, orice urmă de îndoială. Era neînfricat, inegalabil, de neoprit. Aplauzele răsunau în jurul lui şi, totuşi, auzea fiecare vorbă, vedea fiecare detaliu al fiecărei feţe din mulţime. Inima lui pompa, în loc de sânge, foc usturător, plămânii lui inspirau norii înşişi.

Nici măcar nu se osteni să se aşeze în pauză, atât era de dornic să se întoarcă în arenă. Scaunul era o insultă pentru el. Nu asculta ce spuneau Varuz şi West. Nu contau. Oameni mărunţi, jos, departe. Se holbau la el, înfierbântaţi, uluiţi, cum era şi firesc să fie.

Era cel mai mare săbier al tuturor timpurilor.

Schilodul acela de Glokta n-ar fi putut şti câtă dreptate avea. Se părea că Jezal nu trebuia decât să încerce şi putea avea orice-şi dorea. Chicoti în timp ce săltă înapoi la semn. Râse când auzi mulţimile aclamându-l. Îi zâmbi lui Gorst, când păşi înapoi în cerc. Totul era întocmai cum trebuia să fie. Ochii aceia erau şi acum acoperiţi de pleoape grele, leneşi deasupra micii tăieturi roşii pe care i-o făcuse Jezal, dar acum mai era ceva acolo, o urmă de stupoare, de îngrijorare, de respect. Aşa cum era şi firesc să fie.

Nimic nu era imposibil pentru Jezal. Era invincibil. Era de neoprit. Era…

– Începeţi!

… complet pierdut. Durerea îi străpunse coasta şi îl făcu să gâfâie. Dintr-odată era speriat şi obosit şi slab din nou. Gorst mârâi şi îşi dezlănţui iarăşi loviturile sălbatice, izbind săbiile din mâinile lui Jezal, făcându-l să sară ca un iepure speriat. Iscusinţa dispăruse, intuiţia şi energia dispăruseră, iar asaltul lui Gorst era

mai brutal ca oricând. Simţi un fior teribil de disperare când sabia lungă îi fu smulsă dintre degetele tremurătoare, zbură prin aer şi căzu, dincolo de îngrăditură. Jezal era doborât în genunchi. Mulţimea îşi ţinea răsuflarea. Totul se sfârşise…

… Nu se sfârşise. Lovitura se arcuia în jos spre el. Lovitura finală. Părea că alunecă. Încet, încet, parcă prin miere. Jezal zâmbi. Era o treabă simplă pentru el s-o înlăture cu sabia scurtă. Vigoarea îi inundă trupul din nou. Sări în sus, îl împinse pe Gorst cu mâna liberă şi pară o altă lovitură, pe urmă o alta, singura lui sabie făcând treaba pentru două, pe îndelete. Arena era încremenită. Singura mişcare era ciocnirea rapidă a săbiilor. La dreapta şi la stânga, la dreapta şi la stânga mergea sabia scurtă, ţâşnind mai iute decât puteau ochii s-o urmărească, mai iute decât putea mintea să gândească, parcă trăgându-l pe Jezal după ea.

Se auzi un scrâşnet de metal pe metal când sabia lui Jezal îi smulse lui Gorst din mână sabia lungă, apoi un altul, când scânteie de-a curmezişul şi făcu acelaşi lucru cu cea scurtă. Preţ de o clipă, totul rămase încremenit. Vânjosul, dezarmat şi cu călcâiele la marginea cercului, ridică privirea spre Jezal. Mulţimea era mută.

Apoi Jezal ridică încet sabia-i scurtă, care dintr-odată părea să cântărească o tonă, şi o înfipse uşor în coastele lui Gorst.

– Eh! făcu vânjosul cu glas scăzut, ridicându-şi sprâncenele.

Apoi mulţimea explodă în aplauze asurzitoare. Zgomotul nu mai contenea, crescând, crescând, trecând peste Jezal în valuri. Acum, că isprăvise, se simţea stors până peste poate. Închise ochii, clătinându-se, lăsă sabia să-i cadă dintre degetele inerte şi se prăbuşi în genunchi. Era istovit peste măsură. Era ca şi cum ar fi folosit energia unei săptămâni întregi în câteva momente. Până şi să stea în genunchi era un efort pe care nu era sigur că-l putea susţine multă vreme şi, dacă se prăbuşea, nu era sigur că avea să se mai ridice vreodată.

Dar apoi simţi mâini puternice apucându-l de sub braţe şi se simţi ridicat. Vacarmul mulţimii se stârni şi mai puternic când fu înălţat în aer. Deschise ochii – culori ceţoase, împăienjenite, pâlpâiră în faţa lui când mâinile îl răsuciră. Capul îi răsuna de zgomot. Era pe umerii cuiva. Un cap ras. Gorst. Voinicul îl ridicase, aşa cum ar ridica un tată un copil, arătându-l mulţimii, zâmbindu-i cu un rânjet mare, hidos. Jezal îi zâmbi înapoi, fără să vrea. Era un moment ciudat, una peste alta.

– Luthar câştigă! strigă arbitrul, abia audibil. Luthar câştigă!

Ovaţiile se prefăcuseră într-o scandare ritmică: *Luthar! Luthar! Luthar!* Arena se cutremura. Capul lui Jezal plutea. Era parcă beat. Beat de victorie. Beat de sine.

Gorst îl coborî înapoi în cerc, când ovaţiile mulţimii începură să se domolească.

– M-ai învins, spuse el cu un zâmbet larg. Avea glasul ciudat de subţire şi dulce, aproape ca al unei femei. În mod cinstit. Aş vrea să fiu primul care te felicită. Îşi înclină capul mare şi zâmbi din nou, frecându-şi tăietura de sub ochi, fără cea mai vagă amărăciune. O meriţi, spuse el, întinzând mâna.

– Mulţumesc.

Jezal flutură un zâmbet acru şi strânse cât se poate de fugitiv mâna voinicului, apoi se îndreptă spre ţarcul lui.

Fireşte că o merita şi al naibii să fie dacă îl mai lasă pe nemernicul ăla să se mai lăfăie în lumina gloriei sale încă o clipă.

– Minunat, băiete, minunat! izbucni Mareşalul Varuz, bătându-l pe umăr, când Jezal se întoarse, clătinându-se pe picioare tremurătoare, la scaunul lui. Ştiam că eşti în stare!

West zâmbi larg, dându-i prosopul.

– O să se vorbească despre asta ani şi ani.

Alţi simpatizanţi se îngrămădiră, felicitându-l, aplecându-se peste balustradă. Un vârtej de feţe zâmbitoare şi, printre ele, faţa tatălui lui Jezal, strălucind de mândrie.

– Ştiam că eşti în stare, Jezal! Nu m-am îndoit niciodată! Nici-o clipă! Ai adus onoare familiei noastre!

Jezal observă, însă, că fratele lui mai mare nu părea la fel de încântat. Avea obişnuita expresie înţepată, pizmaşă, pe chip, chiar şi în momentul de glorie a lui Jezal. Ticălosul înţepat şi pizmaş! N-ar putea să se bucure pentru fratele lui, fie şi numai pentru o zi?

– Pot să felicit şi eu învingătorul? se auzi un glas de dincolo de umărul său.

Era acel bătrân idiot, cel de la poartă, cel căruia Sulfur îi spusese maestrul lui. Cel care folosise numele de Bayaz. Avea sudoare pe ţeasta-i pleşuvă, multă sudoare. Avea chipul palid, ochii adânciţi. Aproape ca şi cum tocmai ar fi încheiat şapte runde cu Gorst.

– Bună treabă, într-adevăr, tinere prieten, o execuţie aproape… magică.

– Mulţumesc, murmură Jezal. Nu era sigur deloc cine era

bătrânul sau ce urmărea, dar nu avea niciun strop de încredere în el. Regret, însă, trebuie…

– Desigur. Vom vorbi mai târziu.

O spuse cu o tulburătoare fermitate, ca şi cum ar fi fost un lucru deja stabilit. Apoi se întoarse şi dispăru pe nesimţite în mulţime. Tatăl lui Jezal se uită după el, acum livid la faţă, de parcă ar fi văzut o fantomă.

– Îl cunoşti, tată?

– Eu…

– Jezal! Varuz îl înhăţă de braţ emoţionat. Vino! Regele vrea să te felicite!

Îl târî pe Jezal de lângă familia lui către cerc. Câteva aplauze răzleţe se stârniră din nou, în timp ce traversau împreună iarba uscată, scena victoriei lui Jezal. Lordul Mareşal îi aruncă, patern, un braţ pe după umeri şi zâmbi mulţimii, de parcă aplauzele ar fi fost toate pentru el. Toată lumea dorea o bucăţică din gloria lui, se părea, dar Jezal reuşi să se descotorosească de bătrân când urcă treptele către loja regală.

Prinţul Raynault, fiul cel mic al regelui, era primul în rând, îmbrăcat modest, cu o înfăţişare de om cinstit şi înţelept, fără urmă de aer princiar.

– Bravo! strigă el peste răcnetele mulţimii, părând cu adevărat încântat de victoria lui Jezal. Bună treabă!

Fratele lui era şi mai exuberant:

– Incredibil! strigă Prinţul Moştenitor Ladisla, cu soarele scânteind pe nasturii de aur ai tunicii sale. Fantastic! Uimitor! Spectaculos! N-am mai văzut aşa ceva! Jezal zâmbi larg şi se înclină umil când trecu pe lângă el, strângându-şi umerii când prinţul moştenitor îl plesni puţin prea tare peste spate. Am ştiut întotdeauna că eşti în stare! Întotdeauna ai fost omul meu!

Prinţesa Terez, unica fiică a Marelui Duce Orso de Talins, îl privi pe Jezal trecând, cu un mic zâmbet dispreţuitor, bătând cu două degete apatice în palmă, într-o imitaţie de aplauze, lipsită de entuziasm. Avea bărbia ridicată chinuitor de sus, ca şi cum doar să fie privit de ea ar fi fost o onoare pe care el n-o putea aprecia pe deplin şi, cu siguranţă, n-o merita.

Şi, astfel, ajunse, în sfârşit, la jilţul lui Gustav al Cincilea, Înalt Rege al Uniunii. Avea capul căzut într-o parte, strivit sub coroana scânteietoare. Degetele-i palide, păstoase, se contractau pe mantia de mătase purpurie, ca nişte viermi albi. Avea ochii închişi, iar pieptul i se ridica şi cobora uşor, însoţit de pârâituri

domoale, când saliva îi ţâşnea de pe buzele lăsate şi şiroindu-i pe piept, alăturându-se transpiraţiei de pe guşa-i umflată şi ajutând-o să-i înnegrească de umezeală gulerul înalt. Jezal se afla, într-adevăr în prezenţa măreţiei.

– Maiestate, murmură Lordul Hoff.

Capul statului nu răspunse. Soţia lui, Regina, privea, chinuitor de dreaptă, cu un zâmbet neclintit, lipsit de emoţie, lipit pe faţa-i bine pudrată.

Jezal nu ştia unde să se uite şi se hotărî asupra pantofilor săi plini de praf. Lordul Şambelan tuşi sonor. Un muşchi zvâcni sub grăsimea asudată de pe obrazul Regelui, dar acesta nu se trezi. Hoff tresări şi, privind împrejur, să se asigure că nu-i urmărea nimeni prea atent, înfipse un deget între coastele regale.

Regele sări, cu pleoapele dintr-odată larg deschise, cu guşa grea tremurând, holbându-se la Jezal cu ochi sălbatici, injectaţi, tiviţi cu roşu.

– Maiestatea Voastră, acesta este căpitanul…

– Raynault! exclamă Regele, fiule!

Jezal înghiţi nervos, străduindu-se din răsputeri să-şi păstreze zâmbetul crispat. Nătărăul senil îl confundase cu fiul său mai mic. Încă şi mai rău, prinţul însuşi se afla la nici patru paşi. Zâmbetul încremenit al Reginei tresări uşor. Buzele perfecte ale Prinţesei Terez se strâmbară cu dispreţ. Lordul Şambelan tuşi stânjenit.

– Ăă, nu, Maiestate, acesta este…

Dar era prea târziu. Fără niciun avertisment, monarhul se ridică greoi în picioare şi îl cuprinse pe Jezal într-o îmbrăţişase entuziastă, cu coroana grea alunecându-i într-o parte, gata să-l înţepe în ochi pe Jezal cu unul dintre ţepii ei incrustaţi cu nestemate. Falca Lordului Hoff se deschise în tăcere. Cei doi prinţi făcură ochii mari, Jezal nu reuşi să scoată decât un gâlgâit neajutorat.

– Fiule! bolborosi regele, cu glasul gâtuit de emoţie. Raynault, mă bucur atât de mult că te-ai întors! Când n-am să mai fiu, Ladisla va avea nevoie de ajutorul tău. E atât de slab şi coroana e o povară atât de grea! Tu ai fost întotdeauna mai potrivit pentru ea! O povară atât de grea! plânse el pe umărul lui Jezal.

Era ca un coşmar hidos. Ladisla şi adevăratul Raynault se uitară unul la altul cu gura căscată, pe urmă înapoi la tatăl lor, amândoi cu un aer bolnav. Terez pufnea pe nas la viitorul ei socru, cu un nedisimulat dispreţ. Din rău în mult, mult mai rău.

Ce naiba trebuia făcut într-o asemenea situaţie? Oare exista vreo normă de etichetă pentru asta? Jezal îl bătu stângaci pe Rege peste spatele-i gras. Ce altceva putea să facă? Să-l îmbrâncească pe bătrânul senil în fund, sub privirile a jumătate dintre supuşii săi? Aproape că era ispitit s-o facă.

Noroc că mulţimea luă îmbrăţişarea Regelui drept o recunoaştere răsunătoare a calităţilor de luptător ale lui Jezal şi înecă vorbele acestuia într-un nou val de ovaţii. Nimeni în afară de loja regală nu-i auzi vorbele. Cu toţii pierdură deplina semnificaţie a ceea ce era, fără îndoială, cel mai stânjenitor moment din viaţa lui Jezal.

Publicul ideal

Arhilectorul stătea lângă imensa-i fereastră, la sosirea lui Glokta, înalt şi impozant ca întotdeauna, în tunica-i imaculată, privind afară peste turnurile Universităţii, către Casa Creatorului. O adiere plăcută străbătea imensa încăpere circulară, răvăşind ciuful de păr alb al bătrânului şi făcând numeroasele hârtii de pe biroul său imens să pârâie şi să fluture.

Se întoarse când Glokta intră şchiopătând în cameră.

– Inchizitorule, spuse el simplu, întinzând o mână îmbrăcată în mănuşă albă, cu piatra imensă a rangului său reflectând lumina soarelui revărsat dinspre fereastra deschisă şi scânteind cu un foc purpuriu.

– Slujesc şi mă supun, Eminenţă.

Glokta luă mâna într-a lui şi se strâmbă când se aplecă să sărute inelul, cu toiagul tremurând de efortul de a se ţine drept. *Să fiu al naibii dacă bătrânul ticălos nu-şi ţine mâna puţin mai jos de fiecare dată, doar ca să mă vadă transpirând.*

Sult se scurse în jilţul său dintr-o singură mişcare lină, cu coatele pe masă, cu degetele strânse în faţa lui. Glokta nu putea decât să stea, cu piciorul în flăcări în urma cunoscutului urcuş prin Casa Întrebărilor, cu sudoarea şiroindu-i pe ţeastă, şi să aştepte invitaţia de a se aşeza.

– Te rog, ia loc, murmură Arhilectorul, apoi aşteptă ca Glokta să se vâre, crispându-se, într-unul dintre scaunele mai modeste de la masa rotundă. Acum, spune-mi, a ajuns investigaţia ta la vreun rezultat?

– Cât de cât. În camerele noastre de oaspeţi au avut loc noaptea trecută anumite tulburări. Ei susţin că…

– Evident, o tentativă de a adăuga credibilitate acestei poveşti revoltătoare. Vrajă! pufni Sult cu dispreţ. Ai descoperit cum a fost făcută, cu adevărat, spărtura din zid?

Vrajă, poate.

– Mă tem că nu, Eminenţă.

– Păcat. Ne-ar fi de folos o dovadă a felului cum a fost realizat acest truc. Totuşi – şi Sult suspină, ca şi cum nu se aşteptase la mai mult – nu putem avea totul. Ai vorbit cu aceşti… oameni?

– Da. Bayaz, dacă pot să-i folosesc numele, e foarte alunecos. Fără ceva mai convingător, decât întrebările însele, n-am putut

să scot nimic de la el. Amicul lui, omul Nordului, trebuie şi el cercetat niţel.

O cută se formă peste fruntea netedă a lui Sult.

– Bănuieşti vreo legătură cu acest sălbatic, Bethod?

– Posibil.

– Posibil? repetă amar Arhilectorul, de parcă însuşi cuvântul era o otravă. Altceva?

– S-a mai alăturat cineva trupei vesele.

– Ştiu. Navigatorul.

Dar de ce mă mai obosesc?

– Da, Eminenţă, un navigator.

– Le urez succes. Ghicitorii ăştia zgârie-brânză dau întotdeauna mai multe bătăi de cap decât merită. Bolborosesc despre Dumnezeu şi ce mai vrei. Sălbatici lacomi.

– Categoric. Mai multe bătăi de cap decât merită, Arhilectore, deşi ar fi interesant de ştiut de ce m-au implicat pe mine.

– Şi, mă rog, de ce?

Glokta tăcu o clipă.

– Nu ştiu.

– Hah! fornăi Sult. Altceva?

– În urma vizitei nocturne de care au avut parte, prietenii noştri au fost mutaţi într-o serie de camere de lângă parc. Acum câteva nopţi, la nici douăzeci de paşi de ferestrele lor, a avut loc o crimă sinistră.

– Superiorul Goyle mi-a pomenit despre asta. Zicea că nu trebuie să mă îngrijorez, că nu există nicio legătură cu oaspeţii noştri. Am lăsat problema în mâinile lui. Se încruntă la Glokta: Am luat o decizie greşită?

Ah, la asta nu trebuie să cuget prea mult.

– Categoric nu, Arhilectore. Glokta îşi plecă fruntea cu adânc respect. Dacă Superiorul e satisfăcut, atunci sunt şi eu.

– Hm. Aşadar, ce-mi spui tu este că, una peste alta, nu avem nimic.

Nu chiar nimic.

– Ba avem. Glokta pescui sulul vechi din buzunarul tunicii sale şi i-l întinse Arhilectorului.

Sult avea un aer de uşoară curiozitate pe faţă când îl luă şi îl desfăşură pe masă, holbându-se la simbolurile fără noimă.

– Ce-i asta?

Ha! Aşadar, nu ştii totul?

– Presupun că se poate spune că e un fragment de istorie. O

relatare despre cum l-a înfrânt Bayaz pe Maestrul Creator.

– Un fragment de istorie. Sult bătu cu degetul, gânditor, pe masă. Şi cum ne ajută pe noi?

Cum te ajută pe tine, vrei să spui.

– Conform acestui document, prietenul nostru Bayaz a fost cel care a zăvorât Casa Creatorului. Glokta făcu semn cu capul către construcţia impunătoare de dincolo de fereastră. L-a zăvorât şi a luat cheia.

– Cheia? Turnul acela a fost întotdeauna încuiat, întotdeauna. Din câte ştiu eu, nu există nici măcar o gaură a cheii.

– Exact la fel am gândit şi eu, Eminenţă.

– Hm. Încet, încet, Sult începu să zâmbească. La poveşti, totul depinde de cum le spui, nu? Prietenul nostru Bayaz ştie asta foarte bine, îndrăznesc să zic. Voia să folosească propriile noastre poveşti împotriva noastră, dar acum schimbăm rolurile. Îmi place această ironie. Ridică iarăşi sulul în mână. E autentic?

– Contează?

– Fireşte că nu.

Sult se ridică cu graţie din scaun şi păşi încet către fereastră, lovindu-se peste degete cu sulul răsucit. Rămase acolo o vreme, privind afară. Când se întoarse, dobândise un aer de profundă automulţumire.

– Mi-am amintit că mâine seară va fi un ospăţ, o petrecere pentru noul nostru campion săbier, căpitanul Luthar. *Acel mic vierme şarlatan.* Cei mai de seamă oameni ai regatului vor fi de faţă: Regina, amândoi prinţii, majoritatea celor din Consiliului Închis, mai mulţi nobili marcanţi. *Fără să-l uităm pe Regele însuşi. S-a ajuns departe, dacă prezenţa lui la cină nici măcar nu merită menţionată.* Ar fi asistenţa ideală pentru mica noastră demascare, nu crezi?

Glokta îşi plecă prevăzător capul.

– Desigur, Arhilectore. Asistenţa ideală! *Cu condiţia să funcţioneze. Ar putea fi o asistenţă stânjenitoare, dacă dai greş în faţa ei.*

Dar Sult îşi anticipa deja triumful.

– Adunarea perfectă şi timp tocmai destul să facem pregătirile necesare. Trimite un mesaj prietenului nostru, Întâiul dintre Magi, şi anunţă-l că el şi însoţitorii lui sunt invitaţi cordial la o cină, mâine seară. Nădăjduiesc că vei participa şi tu!

Eu? Glokta se înclină din nou.

– N-aş lipsi pentru nimic în lume, Eminenţă.

– Bun. Adu-ţi practicienii cu tine. Prietenii noştri ar putea deveni violenţi când îşi vor da seama că partida e pierdută. Cine ştie de ce ar fi în stare nişte barbari ca ei!

O mişcare abia perceptibilă a mâinii înmănuşate a Arhilectorului sugeră că întâlnirea se terminase. *Toate acele scări, doar pentru asta?*

Sult privea sulul în josul nasului când Glokta ajunse, în sfârşit, la prag.

– Asistenţa ideală, murmură el, când uşile grele se închiseră cu un păcănit.

În Nord, oamenii unei căpetenii mâncau în fiecare seară cu conducătorul lor la masă, în sala mare. Femeile aduceau mâncarea în strachini de lemn. Îţi înfigeai un cuţit în hălcile de carne şi cu altul le tăiai, apoi îţi îndesai bucăţile de carne în gură, cu degetele. Dacă găseai vreun os sau vreun zgârci, îl aruncai jos, pe paie, pentru câini. Masa, dacă exista aşa ceva, era formată din câteva scânduri strâmbe de lemn, pătate şi găurite şi zgâriate de cuţitele împlântate în ele. Slujitorii stăteau pe bănci lungi, poate cu un scaun, două pentru Oamenii Aleşi. Era întuneric, mai cu seamă în iernile lungi, şi plin de fum, de la gropile de foc şi de la pipele de chagga. Adesea se fredonau cântece, se ţipau insulte voioase, uneori se răcneau altele furioase, şi mereu se bea vârtos. Singura regulă era că aşteptai să înceapă căpetenia.

Logen nu-şi închipuia care ar putea fi regulile aici, dar bănuia că erau o mulţime.

Oaspeţii erau aşezaţi la trei mese lungi dispuse în potcoavă, şaizeci de oameni sau mai mulţi. Fiecare avea propriul scaun şi lemnul închis la culoare al meselor era lustruit de-ţi lua ochii, destul de lucios ca Logen să-şi vadă oglindit conturul înceţoşat al feţei, în lumina sutelor de lumânări risipite de jur împrejurul pereţilor şi pe mese. Fiecare oaspete avea cel puţin trei cuţite boante şi mai multe alte obiecte împrăştiate în faţa tuturor, despre care Logen n-avea habar la ce foloseau, inclusiv un cerc mare şi întins din metal lucitor.

Nu erau strigăte şi, cu siguranţă, nici cântece, doar un zumzet înfundat, ca al unui stup, în timp ce oamenii şuşoteau, aplecându-se unul spre altul de parcă şi-ar fi împărtăşit nişte secrete. Veşmintele erau cele mai stranii. Bătrânii purtau mantii grele, negre, roşii şi aurii, tivite cu blană strălucitoare, în ciuda

căldurii dogoritoare. Tinerii erau îmbrăcaţi cu tunici strâmte în culori vii, purpurii, verzi sau albastre, festonate cu sfori şi noduri de aur şi fir de argint. Femeile aveau lanţuri şi inele de aur sclipitor, nestemate scânteietoare şi rochii ciudate din pânză viu colorată, care erau ridicol de largi şi umflate pe alocuri, îngrozitor de strâmte în altele şi lăsând alte părţi dezgolite total şi tulburător.

Până şi servitorii erau îmbrăcaţi ca nişte lorzi, mişunând în spatele meselor, aplecându-se în tăcere, să umple pocalele cu vin dulce, uşor. Logen băuse deja o mulţime şi camera luminoasă căpătase o strălucire plăcută.

Problema era lipsa mâncării. Nu mâncase de dimineaţă şi îi chiorăia stomacul. Pusese ochii pe vasele cu plante aşezate pe mese, în faţa oaspeţilor. În ele se aflau flori colorate, care nu prea semănau a mâncare, dar, pe de altă parte, în ţara lui se mâncau unele lucruri ciudate.

N-avea decât să încerce. Înhăţă una din vas, o plantă lungă şi verde cu o floare galbenă la capăt. Luă o bucăţică de la baza tulpinii. Fără gust şi apoasă, dar cel puţin era crocantă. Luă o muşcătură mai mare şi o clefăi fără poftă.

– Nu cred că sunt pentru mâncat.

Logen privi împrejur, surprins să audă limba nordică vorbită aici, surprins că cineva îi şi vorbea. Vecinul lui, un bărbat înalt, sfrijit, cu o faţă aspră, ridată, se apleca spre el cu un zâmbet stânjenit. Logen îl recunoscu vag. Fusese la duel, unde ţinuse săbiile pentru flăcăul de la porţi.

– Ah! bâigui Logen, cu gura plină. Gustul devenea mai rău după un timp. Scuze, spuse el de îndată ce înghiţi cu greu bucata de plantă. Nu ştiu prea multe despre lucrurile astea.

– Sincer, nici eu. Ce gust avea?

– Ca naiba.

Logen ţinu floarea pe jumătate mâncată, şovăitor, între degete.

Podeaua de dale era impecabil de curată. Nu părea potrivit s-o arunce sub masă. Nu erau câini, oricum şi, chiar dacă ar fi fost, se îndoia că ar fi mâncat aşa ceva. Un câine ar fi avut mai multă minte decât el. O aruncă pe talerul de metal şi îşi şterse degetele de piept, sperând că nimeni nu observase.

– Numele meu este West, spuse bărbatul, întinzându-i mâna. Vin din Englia.

Logen îi strânse mâna.

– Nouădegete. Un Brynn, de sus, din Nord, din Ţinuturile Înalte.

– Nouădegete? Logen îşi flutură cioata în faţa lui şi bărbatul clătină din cap. Ah, înţeleg. Zâmbi de parcă şi-ar fi amintit ceva amuzant. Am auzit cândva, în Englia, un cântec despre un bărbat cu nouă degete. Cum i se spunea, oare? Sângerosul Nouă! Asta era! Logen simţi cum îi piere zâmbetul. Unul dintre acele cântece ale Nordului, ştii de care, numai violenţă. A tăiat capete cu carul, acest Nouă Sângeros, a pârjolit oraşe şi a băut bere cu sânge şi câte şi mai câte. Nu erai tu, nu-i aşa?

Omul glumea. Logen râse nervos.

– Nu, nu, n-am auzit niciodată de el.

Din fericire, West trecuse deja mai departe.

– Spune-mi, arăţi de parcă ai văzut ceva bătălii la viaţa ta.

– Am fost în câteva încăierări.

N-avea rost să nege asta.

– Ai auzit de cel căruia i se spune Regele Oamenilor Nordului? Acest Bethod?

Logen privi pieziş.

– Îl cunosc.

– Ai luptat împotriva lui în războaie?

Logen se strâmbă. Gustul acriu al plantei părea să-i persiste în gură. Ridică pocalul şi luă o înghiţitură.

– Mai rău, spuse el încet în timp ce-o aşeză. Am luptat pentru el.

Asta nu părea decât să-i stârnească bărbatului curiozitatea.

– Atunci îi cunoşti tactica şi trupele. Felul lui de a face război? Logen clătină aprobator din cap. Ce-mi poţi spune despre el?

– Că este un adversar cât se poate de crud şi viclean, de nemilos şi lipsit de scrupule. Să fim bine înţeleşi, îl urăsc, dar n-a mai existat un conducător de război pe măsura lui de pe vremea lui Skarling Hoodless. Are ceva care impune respect sau teamă sau, cel puţin, supunere. Îşi forţează oamenii, ca să poată ajunge primul pe câmpul de luptă şi să-şi aleagă terenul, dar ei îşi dau toată silinţa pentru el, fiindcă le aduce victorii. E prevăzător când trebuie să fie şi neînfricat când trebuie să fie, dar nu neglijează niciun detaliu. Îl încântă fiecare truc de război: capcane şi ambuscade, tertipuri şi viclenii, atacuri prin surprindere. Caută-l unde te aştepţi mai puţin şi aşteaptă-te să fie mai puternic atunci când pare mai slab. Fereşte-te de el mai cu seamă când pare să se retragă. Majoritatea oamenilor se tem de el, iar cei care nu se

tem sunt nebuni. Logen culese floarea de pe talger şi începu s-o rupă în bucăţi. Oştirile sale sunt grupate în jurul căpeteniilor de clanuri, unii, la rândul lor, puternici conducători de război. Cei mai mulţi luptători ai lui sunt robi, ţărani luaţi cu japca, înarmaţi cu suliţe sau arcuri, mişcându-se repede în grupuri răzleţe. În trecut, erau prost pregătiţi şi erau luaţi de la fermele lor doar pentru o scurtă perioadă de timp, dar războaiele se dezlănţuie de atâta vreme încât mulţi dintre ei au devenit luptători neînfricaţi şi necruţători. Logen începu să aranjeze bucăţile de plantă, imaginându-şi că erau grupuri de oameni şi că talgerul era o colină. Fiecare căpetenie îşi ţine oamenii lângă el, propriii luptători de casă, bine înarmaţi, îmbrăcaţi în armuri, pricepuţi să mânuiască securea, sabia şi suliţa, bine disciplinaţi. Unii, puţini, au cai, dar Bethod îi ţine pe aceştia ascunşi, aşteptând cel mai prielnic moment să atace sau să urmărească. Logen scoase petalele galbene ale florii şi acestea deveniră călăreţi ascunşi, în flancuri. Ultimii sunt Oamenii Vestiţi, Oamenii Aleşi, acei războinici care şi-au câştigat un mare respect în luptă. Ei pot să conducă grupuri de războinici pe câmpul de luptă sau să acţioneze ca iscoade ori năvălitori, pătrunzând uneori până departe, în spatele inamicului. Logen îşi dădu seama că talgerul era acoperit de o harababură de bucăţi rupte din plantă şi le mătură grăbit pe masă. Asta e tradiţia războiului în Nord, dar Bethod a avut întotdeauna o pasiune pentru ideile noi. A citit cărţi şi a studiat alte modalităţi de luptă şi vorbea adesea despre cumpărarea de arcuri plate, de armuri grele şi cai puternici de război de la negustorii din Sud şi despre formarea unei armate temute în întreaga lume.

Logen îşi dădu seama că vorbea întruna de-o veşnicie. Nu mai rostise atâtea vorbe laolaltă de ani de zile, dar West îl fixa cu un aer de fascinată atenţie.

– Vorbeşti ca un om care-şi cunoaşte treaba.

– Ei, bine, ai nimerit singurul subiect în care aş putea fi socotit expert.

– Ce sfat ai da cuiva care ar trebui să ducă un război împotriva lui Bethod?

Logen se încruntă.

– Fii cu băgare de seamă. Şi păzeşte-ţi spatele.

Jezal nu se simţea bine. La început, desigur, păruse o idee încântătoare, lucrul la care visase dintotdeauna: o petrecere în

cinstea *lui,* la care să participe atâţia dintre mai-marii Uniunii. Cu siguranţă, era doar începutul noii sale vieţi minunate de campion al Turnirului. Lucrurile măreţe pe care toată lumea i le prorocise, nu, i le promisese, aproape că sosiseră, atârnând ca nişte fructe pârguite, gata să cadă din pom direct în poala lui. Cu siguranţă aveau să urmeze în curând promovări şi glorie. Poate că îl vor face maior în seara aceasta şi avea să meargă în război în Englia, în calitate de comandant al unui batalion întreg.

Dar, în mod ciudat, majoritatea oaspeţilor păreau mai interesaţi de propriile treburi. Trăncăneau între ei despre ocârmuire, despre afacerile caselor negustoreşti, despre pământ şi titluri şi politică. Duelul şi remarcabila dibăcie în luptă abia dacă erau pomenite. Nu se întrevedea nicio promovare imediată. Trebuia să stea acolo pur şi simplu, să zâmbească şi să accepte răzleţele felicitări călduţe de la străini în veşminte splendide care nici nu-l priveau în ochi. O efigie de ceară ar fi fost acelaşi lucru. Trebuia să recunoască, adulaţia oamenilor de rând din arenă îi adusese considerabil mai multe satisfacţii. Cel puţin, aceia dădeau impresia că sunt sinceri.

Totuşi, nu mai fusese niciodată în incinta palatului, o fortăreaţă în interiorul fortăreţei Agriontului, unde, într-adevăr, nu multora le era îngăduit să pună piciorul. Acum era aşezat la masa de onoare, chiar în sala de mese a regelui, deşi Jezal nu se îndoia că Maiestatea Sa mânca de obicei cocoţat în pat, unde, probabil, alţii îl hrăneau cu lingura.

În zidul din capătul opus al sălii fusese montată o scenă. Jezal auzise cândva că Ostus, copilul-rege, avea bufoni care dădeau spectacole pentru el la fiecare masă. Morlic Nebunul, spre deosebire de el, pusese în scenă acolo execuţii, să-i însoţească cina. Se spunea că Regele Casamir cerea ca, în fiecare dimineaţă, în timp ce-şi lua micul dejun, nişte actori, întruchipându-i pe cei mai mari duşmani ai săi, să-i strige insulte de pe scenă, ca să-şi menţină ura nealterată. Însă acum cortina era trasă. Jezal trebuia să-şi caute distracţia în altă parte şi, în această privinţă, opţiunile erau extrem de limitate.

Mareşalul Varuz îi trăncănea la ureche. El, cel puţin, era încă interesat de duel. Din nefericire, nu vorbea despre nimic altceva.

– N-am mai văzut în viaţa mea aşa ceva. Întreg oraşul vuieşte. Cel mai remarcabil duel pe care l-a văzut vreodată cineva! Jur, eşti chiar mai bun decât era Sand dan Glokta şi nu credeam c-am să mai văd altul ca el. N-am visat niciodată că eşti capabil să

lupţi aşa, n-am avut nici cea mai mică bănuială.

– Îhî, făcu Jezal.

Prinţul Moştenitor Ladisla şi viitoarea lui soţie, Terez de Talins, formau un cuplu care se remarca în fruntea mesei, chiar lângă Regele care moţăia. Erau indiferenţi la tot ce se întâmpla în jurul lor, dar nicidecum în felul în care te-ai aştepta de la doi tineri îndrăgostiţi. Se certau aprig, cu glas nu tocmai şoptit, în timp ce vecinii lor se prefăceau sârguincioşi că nu le sorb fiecare cuvânt.

– … ei, bine, am să plec în curând la război, în Englia, aşa că nu va mai trebui să mă suporţi multă vreme, scâncea Ladisla. Aş putea fi omorât. Oare asta te va face fericită, Alteţă?

– Rogu-te, nu muri pentru mine, replică Terez, cu accentu-i styrian picurând venin, dar dacă trebuie, trebuie. Bănuiesc că voi învăţa să suport durerea…

Cineva aflat mai aproape îi distrase atenţia lui Jezal, izbind cu pumnul în masă.

– La naiba cu aceşti oameni de rând! Ţărănimea afurisită a ridicat armele în Starikland! Câinii puturoşi, refuză să mişte un deget!

– De vină sunt taxele astea, mârâi vecinul bărbatului, aceste taxe de război i-au stârnit. Ai auzit de acel personaj blestemat căruia i se spune Tanner? Un ţăran afurisit care predică pe faţă răzmeriţa, cum mă vezi şi cum te văd! Am auzit că unul dintre perceptorii regali a fost pus pe fugă de o gloată, la nici doi kilometri de zidurile Kelnului. Unul dintre perceptorii regali, zic! De către o gloată! La nici doi kilometri de zidurile oraşului…

– Ne-am făcut-o cu mâna noastră! Faţa vorbitorului nu se vedea, însă Jezal îl recunoscu după manşetele brodate cu auriu ale veşmântului. Marovia, Înaltul Judecător. Tratează un om ca pe un câine şi, mai devreme sau mai târziu, o să te muşte. E un adevăr simplu. Rolul nostru în calitate de cârmuitori şi de nobili este, cu siguranţă, să respectăm şi să protejăm omul simplu, nu să-l oprimăm şi să-l dispreţuim.

– Eu nu vorbeam de dispreţ, Lord Marovia, sau despre oprimare, doar despre plata ce ne-o datorează nouă, ca moşieri ai lor, şi, la urma urmei, ca superiorii lor naturali.

În tot acest timp, Mareşalul Varuz nu se întrerupsese nicio clipă.

– A fost ceva, nu? Felul cum l-ai doborât, cu o sabie contra două! Bătrânul soldat îşi şfichiui mâna prin aer. Tot oraşul vuieşte. Te aşteaptă lucruri măreţe acum, băiete. Să fiu al naibii

dacă n-o să ai scaunul meu în Consiliul Închis, într-o bună zi!

Deja chiar era prea mult. Jezal îl suportase în toate acele luni. Cumva, îşi imaginase, că, dacă va câştiga, asta va pune capăt situaţiei, dar, după toate aparenţele, avea să fie dezamăgit în această privinţă, ca şi în multe altele. Era ciudat, dar Jezal nu-şi dăduse niciodată seama pe deplin ce imbecil plictisitor era Lordul Mareşal. Dar acum îşi dădea, fără doar şi poate.

Ca să-i sporească exasperarea, la mese erau aşezaţi mai mulţi oameni care, în mod categoric, n-ar fi fost printre invitaţii aleşi de el. Bănuia că putea face o dispensă pentru Sult, Arhilectorul Inchiziţiei, căci făcea parte din Consiliul Închis şi era, fără îndoială, o persoană influentă, dar Jezal nu putea pricepe de ce să-l fi adus şi pe nemernicul acela de Glokta cu el. Schilodul arăta şi mai rău ca de obicei, clipind din ochii înfundaţi în cercuri întunecate. Dintr-un oarecare motiv, îi arunca când şi când, lui Jezal, rânjete şi priviri bănuitoare, de parcă l-ar fi suspectat de o crimă sau alta. Era o obrăznicie afurisită, dat fiind că era ospăţul lui.

Mai rău, în partea cealaltă a încăperii se afla bătrânul acela pleşuv, cel care îşi zicea Bayaz. Jezal încă nu ajunsese la rădăcina acelor stranii cuvinte de felicitare de la Turnir – sau la reacţia tatălui său când îl văzuse pe omul acela, dacă era vorba pe-aşa. Şi îl avea alături pe hidosul lui prieten, barbarul cu nouă degete.

Maiorul West avea ghinionul de a sta lângă barbar, dar se adapta la situaţie: cei doi erau angajaţi într-o vie conversaţie. Omul Nordului izbucnea în hohote de râs şi izbea în masă cu pumnul său mare, făcând paharele să zornăie. Cel puţin ei se distrau la petrecerea asta, gândi Jezal cu amărăciune, dar el aproape că-şi dorea să fie acolo, jos, cu ei.

Totuşi, ştia că voia să fie un om mare şi important într-o bună zi. Să poarte veşminte cu multă blană şi un colan greu de aur. Să lase oamenii să se ploconească şi să se gudure în faţa lui. Luase această decizie cu multă vreme în urmă şi bănuia că încă îi surâdea ideea. Numai că, de sus, toată treaba părea atât de îngrozitor de falsă şi plictisitoare. Ar fi preferat de o mie de ori să fi fost singur cu Ardee, chiar dacă o văzuse cu o seară înainte. Nu era nimic plictisitor la ea…

– … sălbaticii se apropie de Ostenhorm, aşa am auzit! strigă cineva la stânga lui Jezal. Meed, Lordul Guvernator, ridică o armată şi a jurat să-i izgonească din Englia!

– Cum, Meed? Bătrânul ăla nebun cu capul umflat n-ar putea nici să izgonească o plăcintă dintr-o farfurie.

– Are oameni destui să-i înfrângă pe nordicii ăia animalici. Un singur om de nădejde al Uniunii face cât zece ca ei.

Jezal auzi glasul lui Terez tăind dintr-odată ascuţit peste hărmălaie, aproape suficient de tare ca să fie auzită până în partea din spate a sălii:

– … fireşte că am să mă mărit când îmi porunceşte tatăl meu, dar nu trebuie să-mi placă!

Părea atât de pătimaşă în acel moment încât Jezal nu s-ar fi mirat s-o vadă înfigându-i în faţă furculiţa Prinţului Moştenitor. Jezal se simţi oarecum satisfăcut să vadă că nu era singurul care avea probleme cu femeile.

– … o, da, o execuţie remarcabilă! Toată lumea vorbeşte despre asta! continua să zumzăie Varuz.

Jezal se răsuci în scaun. Cât avea să mai dureze afacerea asta afurisită? Se simţea sufocat. Aruncă din nou o privire peste feţe şi prinse ochii lui Glokta, fixându-l cu rânjetul acela, cu un aer neîncrezător pe chipu-i deformat. Jezal tot nu putea să susţină prea mult acea privire, fie că era petrecerea lui, fie că nu. Ce naiba avea schilodul ăsta împotriva lui, apropo?

Micul ticălos. A trişat. Cumva. Ştiu. Ochii lui Glokta trecură încet peste masa de vizavi până se luminară în dreptul lui Bayaz. Bătrânul şarlatan era acolo, foarte degajat. *Iar el are un rol în asta. Au trişat împreună. Cumva.*

– Doamnele mele, domnii mei!

Murmurul pieri când Lordul Şambelan se ridică să se adreseze celor prezenţi.

– Aş dori să urez bun venit, în numele Maiestăţii Sale, acestei umile adunări. Regele însuşi se clinti puţin, îşi roti privirea goală, clipi şi apoi închise ochii. Ne-am adunat, desigur, în onoarea căpitanului Jezal dan Luthar, care şi-a adăugat de curând numele pe cea mai selectă listă de onoare, cea a săbierilor care au fost victorioşi în Turnirul verii. Câteva pahare fură ridicate şi pe urmă se auziră câteva mormăieli aprobatoare lipsite de entuziasm. Recunosc mulţi alţi câştigători printre cei prezenţi astăzi aici, mulţi dintre ei acum deţinători ai unor ranguri înalte: Lordul Mareşal Varuz, Comandantul Valdis al Cavalerilor Vestitori, Maiorul West, aici, de faţă, acum în comandamentul Mareşalului Burr, desigur. Chiar şi eu am fost câştigător, la vremea mea. Zâmbi şi-şi coborî privirea spre burdihanu-i umflat. Deşi vremea

mea a fost de multişor, fireşte. Un val politicos de râsete străbătu sala. *Observ că eu nu sunt menţionat. Nu toţi câştigătorii sunt de invidiat, ai?* Învingătorii în Turnir, continuă Lordul Şambelan, au înfăptuit adesea lucruri măreţe. Sper, şi sperăm cu toţii, că aşa se va dovedi şi pentru tânărul nostru prieten, căpitanul Luthar.

Sper că va cunoaşte o moarte lentă în Englia, micul şarlatan nemernic. Dar Glokta ridică paharul, alături de toţi ceilalţi, să închine pentru măgarul arogant, în timp ce Luthar şedea acolo, savurând fiecare clipă. *Şi când te gândeşti că am stat pe acelaşi scaun, aplaudat şi invidiat şi bătut peste spate după ce am câştigat Turnirul. Alţi oameni în haine somptuoase, alte feţe năduşite, dar nimic nu s-a schimbat prea mult. Oare rânjetul meu a fost într-adevăr mai puţin infatuat? Fireşte că nu. La drept vorbind, am fost mai rău. Dar cel puţin am câştigat pe merit.*

Atât de mare era dăruirea Lordului Hoff, încât îşi continuă toastul până când îşi goli cupa, apoi o aruncă pe masă şi-şi linse buzele.

– Iar acum, înainte să sosească bufonii, colegul meu, Arhilectorul Sult, a pregătit o mică surpriză, în onoarea unui alt oaspete al nostru. Nădăjduiesc că o veţi găsi amuzantă.

Şi Lordul Şambelan se prăbuşi în scaun, întinzându-şi cupa, după vin.

Glokta se uită peste masă la Sult. *O surpriză, de la Arhilector? Veşti proaste pentru toată lumea.*

Cortinele grele ale scenei se dădură încet la o parte. Dezvăluiră un bătrân care zăcea pe podea, cu veşmintele mânjite de sânge strălucitor. O pânză grea, în spate, înfăţişa o scenă de pădure sub cerul înstelat. Îi amintea lui Glokta, oarecum neplăcut, de pictura murală din camera circulară. Camera de sub mormanul de dărâmături al lui Severard, de lângă docuri.

Un al doilea bătrân năvăli din culise: un bărbat înalt, zvelt, cu trăsături remarcabil de rafinate şi energice. Era ras în cap şi-şi lăsase o barbă scurtă şi albă, dar Glokta îl recunoscu imediat. *Iosiv Lestek, unul dintre cei mai respectaţi actori ai oraşului.* Tresări afectat, când observă cadavrul însângerat.

– Oooooooh! se tângui el, desfăcându-şi larg braţele, într-o interpretare actoricească a şocului şi disperării.

Avea o voce cu adevărat enormă, destul de sonoră ca să clatine grinzile. Convins că avea parte de atenţia deplină a sălii,

Lestek începu să-şi recite versurile, cu mâinile fluturând prin aer, cu sentimentele nestăpânite fluturându-i pe faţă.

Juvens, al meu stăpân, aicea zace,
Luând, cu moartea lui, toate nădejdile de pace.
Răpus de-a lui Kanedias trădare,
A lui pieire e-un apus de soare
Peste un veac.

Bătrânul actor îşi dădu capul pe spate şi Glokta văzu lacrimi licărindu-i în ochi. *Un truc abil, să plângi aşa la comandă.* O lacrimă singuratică îi coborî încet pe obraz şi publicul privea vrăjit. Se întoarse din nou la trupul mort.

Frate ucide, iată, frate. Din vecie,
Nu s-a mai pomenit asemenea urgie.
M-aştept să văd cum stelele se sting pe rând.
Cum de pământul nu se crapă, revărsând
Mari flăcări de furie?

Se aruncă în genunchi şi se lovi peste pieptul îmbătrânit.

O, soartă crudă, bucuros aş vrea
Să mă alătur lui, dar nu e scris aşa!
Căci noi rămânem, când un mare om se stinge,
În lumea îngustată, durerea spre-a învinge,
Şi lupta spre a continua.

Lestek privi încet spre public, se ridică încet în picioare, cu o expresie ce trecu de la cea mai profundă mâhnire la cea mai înverşunată hotărâre.

Căci, şi de Casa Creatorului e zăvorâtă,
Cioplită-n piatră şi în fier, nespus de întărită,
De trebuie s-aştept până oţelul e rugină,
Ori piatra s-o zdrobesc şi s-o prefac în tină,
Tot am să mă răzbun!

Ochii actorului aruncară flăcări când îşi smuci mantia şi ieşi cu paşi mari de pe scenă, în aplauze frenetice. Era o versiune prescurtată a unei piese cunoscute, adesea jucată. *Deşi arareori*

atât de bine. Glokta era surprins să se pomenească aplaudând. *Un spectacol remarcabil, până acum. Nobleţe, pasiune, stăpânire. Mult mai convingător decât un alt fals Bayaz pe care l-aş putea pomeni.* Se lăsă pe spătarul scaunului, întinzându-şi piciorul stâng sub masă şi pregătindu-se să savureze spectacolul.

Logen privea nedumerit, cu chipul răvăşit. Bănuia că acesta era unul dintre spectacolele despre care vorbise Bayaz, dar nu pricepea destul de bine limba ca să prindă detaliile.

Actorii se perindară pe scenă cu multe suspine şi mâini fluturate, îmbrăcaţi în costume sclipitoare şi vorbind într-un fel de incataţie. Doi dintre ei trebuiau să fie tuciurii, probabil, dar erau evident oameni palizi cu vopsea neagră pe faţă. Într-o altă scenă, cel care juca rolul lui Bayaz îi şoptea unei femei printr-o uşă, părând s-o roage s-o deschidă, numai că uşa era o bucată de lemn vopsit înălţată de una singură în mijlocul scenei şi femeia era un băiat cu rochie. Ar fi fost mai uşor, gândi Logen, să ocolească bucata de lemn şi să-i vorbească, lui sau ei, direct.

Dar de un lucru era sigur Logen: adevăratul Bayaz era profund nemulţumit. Îi simţea iritarea crescând cu fiecare scenă. Atinse o culme care-l făcu să scrâşnească din dinţi când ticălosul piesei, un om voinic, cu mănuşi şi un petic pe ochi, îl împinse pe băiatul în rochie peste nişte metereze de lemn. Era evident că el sau ea ar fi trebuit să cadă de la mare înălţime, deşi Logen îl auzi lovindu-se de ceva moale chiar în spatele scenei.

– Cum naiba îndrăznesc? mârâi adevăratul Bayaz.

Logen ar fi părăsit sala dacă ar fi putut, dar trebui să se mulţumească să-şi tragă scaunul lângă West, cât mai departe posibil de furia magului.

Pe scenă, celălalt Bayaz se lupta cu bătrânul cu mănuşă şi petic pe ochi, deşi se duelau plimbându-se în cerc şi vorbind la nesfârşit. În cele din urmă, ticălosul îl urmă pe băiat în spatele scenei, dar nu înainte ca adversarul lui să ia de la el o imensă cheie aurie.

– Sunt mai multe amănunte aici decât în original, mormăi adevăratul Bayaz, în timp ce replica lui mai revărsă câteva versuri, cu cheia în mână.

Logen nu pricepuse mare lucru când spectacolul luă sfârşit, dar prinse ultimele două versuri, chiar înainte ca bătrânul actor să facă o plecăciune adâncă:

Povestea s-a sfârşit, cerem îngăduinţă,

Căci n-am vrut a jigni cu-a noastră prea umilă străduinţă.

– Să fiu al naibii dacă n-aţi vrut, şuieră Bayaz printre dinţi, afişând un zâmbet şi bătând din palme cu entuziasm.

Glotka îl privi pe Lestek făcând ultimele plecăciuni, în timp ce cortina se închidea peste el, cu cheia aurie încă strălucindu-i în mână. Arhilectorul se ridică din scaun, când aplauzele se stinseră.

– Mă bucur nespus că v-a plăcut micul nostru spectacol, spuse el, zâmbind mieros recunoscătoarei audienţe. Nu mă îndoiesc că mulţi dintre voi aţi mai văzut piesa, dar în seara asta are o semnificaţie specială. Căpitanul Luthar nu e singurul personaj sărbătorit în mijlocul nostru, mai există aici, acum, un al doilea oaspete de onoare. Nimeni altul decât subiectul piesei noastre: însuşi Bayaz, Întâiul dintre Magi! Sult zâmbi şi întinse braţul către bătrânul şarlatan din celălalt capăt al sălii. Urmă un freamăt blând când fiecare oaspete întoarse privirea de la Arhilector pentru a se uita la el.

Bayaz îi întoarse zâmbetul:

– Bună seara, spuse el.

Câteva dintre somităţi râseră, bănuind că poate mai urma vreo mică şaradă, dar Sult nu râse cu ei şi veselia le fu scurtă. O tăcere stânjenitoare se lăsă peste sală. *O tăcere primejdioasă, poate.*

– Întâiul dintre Magi. Se află cu noi în Agriont de mai multe săptămâni. El şi câţiva… însoţitori. Sult privi în josul nasului la omul Nordului, cu cicatricele sale şi înapoi la autointitulatul mag Bayaz. Rostogoli cuvântul în gură, lăsându-l să se afunde în urechile ascultătorilor. Prima literă din alfabetul limbii vechi. Primul ucenic al lui Juvens, prima literă din alfabet, nu-i aşa, Maestre Bayaz?

– Ai făcut cercetări, Arhilectore? întrebă bătrânul păstrându-şi zâmbetul superior.

Impresionant. Chiar şi acum, când simte, probabil, că jocul se va sfârşi curând, îşi joacă în continuare rolul.

Dar Sult nu se lăsă impresionat.

– E de datoria mea să investighez în amănunt pe oricine ar putea reprezenta un pericol pentru regele meu sau pentru ţara mea, declamă el băţos.

– Cât patriotism din partea ta. Investigaţiile tale au dezvăluit, fără doar şi poate, că sunt încă membru al Consiliului Închis,

chiar dacă scaunul meu stă, deocamdată, gol. Cred că *Lord* Bayaz ar fi termenul cuvenit de adresare.

Zâmbetul rece al lui Sult nu slăbi nici cât un fir de păr.

– Şi când, exact, a fost ultima ta vizită, *Lord* Bayaz? S-ar zice că un om atât de profund implicat în istoria noastră ar fi arătat mai mult interes, de-a lungul anilor. De ce, dacă mi-e îngăduit să întreb, în secolele de la naşterea Uniunii, de pe vremea lui Harod cel Mare, nu te-ai întors, să ne vizitezi?

Bună întrebare. Mi-ar fi plăcut să-mi treacă mie prin minte.

– O, dar v-am vizitat. În timpul domniei Regelui Morlic Nebunul şi în războiul civil care a urmat, i-am fost dascăl unui tânăr pe nume Arnault. Mai târziu, când Morlic a fost ucis şi Consiliul Deschis l-a urcat pe Arnault pe tron, am slujit ca Lord Şambelan. Mi-am zis Bialoveld în vremurile acelea. Am venit din nou în timpul domniei Regelui Casamir. Acesta mi-a spus Zoller şi am avut funcţia ta, Arhilectore.

Glokta abia îşi putu stăpâni un icnet de indignare şi mai auzi şi altele de pe scaunele din jurul lui. *N-are ruşine, asta e sigur. Bialoveld şi Zoller, doi dintre cei mai respectaţi slujitori ai Uniunii. Cum îndrăzneşte? Şi, totuşi...* Îşi închipui tabloul lui Zoller din biroul Arhilectorului şi statuia lui Bialoveld de pe Aleea Regelui. *Ambii pleşuvi, ambii neînduplecaţi, ambii cu barbă... dar ce-mi trece prin minte? Maiorul West cheleşte şi el. Asta îl face un vrăjitor legendar? Probabil, acest şarlatan n-a făcut decât să aleagă două dintre cele mai pleşuve personaje pe care le-a putut găsi.*

Între timp, Sult încerca o altă pistă.

– Atunci spune-mi asta, Bayaz: este o poveste bine cunoscută că Harod însuşi s-a îndoit de tine când ai venit prima oară în castelul lui, cu ani şi ani în urmă. Ca dovadă a puterii tale, i-ai rupt masa lungă în două. S-ar putea să existe câţiva sceptici printre noi în seara asta. Ai vrea să ne faci acum o asemenea demonstraţie?

Cu cât mai rece devenea tonul lui Sult, cu atât mai puţin părea să-i pese bătrânului şarlatan. Respinse acest ultim efort cu o fluturare leneşă a mâinii.

– Ceea ce pomeneşti tu nu e scamatorie, Arhilectore, nici teatru pe scenă. Există pericole şi există costuri. În plus, ar fi mare păcat să stricăm petrecerea căpitanului Luthar numai ca să mă pot da eu în spectacol, nu crezi? Ca să nu mai vorbim despre distrugerea unei frumoase piese vechi de mobilier. Eu, spre

deosebire de atâţia alţii din vremurile acestea, am un profund respect pentru trecut.

Unii zâmbeau neîncrezători, privind duelul verbal al celor doi bătrâni, poate încă bănuind vreo glumă sofisticată. Alţii, mai versaţi, se încruntau, încercând să-şi dea seama ce se petrece şi cine domina. Glokta observă că Înaltul Judecător Marovia părea să se distreze de minune. *Aproape ca şi cum ar şti ceva ce noi nu ştim.* Glokta se foi în scaun, cu ochii aţintiţi asupra actorului pleşuv. *Lucrurile nu merg aşa de bine cum ar trebui. Când va începe să transpire? Când?*

Cineva aşeză un castron cu supă aburindă în faţa lui Logen. Fără îndoială, era menită să fie mâncată, dar acum îi trecuse pofta. Poate că Logen nu era curtean, dar ştia să-i dibuie pe cei care se înfierbântau, când îi vedea. Cu fiecare schimb de replici, zâmbetele celor doi bătrâni se stingeau mai mult, glasurile lor deveneau mai aspre, sala părea să devină mai strâmtă şi mai opresivă. Toţi cei prezenţi păreau îngrijoraţi acum: West, flăcăul semeţ care câştigase acel duel datorită şarlataniei lui Bayaz, schilodul agitat care pusese toate întrebările…

Logen simţi cum i se ridică părul pe ceafă. Două siluete stăteau la pândă în pragul celei mai apropiate uşi. Siluete în veşminte negre, cu măşti negre. Ochii i se îndreptară către celelalte intrări. La fiecare dintre ele erau doi asemenea mascaţi, cel puţin doi şi Logen nu-şi închipuia că se aflau acolo ca să strângă farfuriile.

Erau acolo pentru el. Pentru el şi pentru Bayaz, simţea asta. Nu-şi pune nimeni mască dacă n-are vreun lucru necurat în minte. Logen n-avea cum să facă faţă nici la jumătate pe-atâţia, dar luă pe furiş un cuţit de lângă farfurie şi îl ascunse sub braţ, pentru orice eventualitate. Dacă încercau să pună mâna pe el, avea să se lupte. Era un lucru de la sine înţeles.

Glasul lui Bayaz începea să sune nervos:

– Ţi-am pus la dispoziţie toate dovezile pe care mi le-ai cerut, Arhilectore!

– Dovezi? Bătrânul înalt căruia îi ziceau Sult afişă un zâmbet rece. Vinzi vorbe şi hârţoage prăfuite! Fleacuri de conţopist smiorcăit, mai degrabă decât lucruri de pomină. Unii ar zice că un mag fără magie e pur şi simplu un bătrân sâcâitor! Suntem în război şi nu-mi pot asuma niciun risc! Ai pomenit de Arhilectorul Zoller. Sârguinţa lui în cauza adevărului este bine cunoscută. Tu, sunt convins, trebuie s-o înţelegi pe a mea. Se aplecă,

plantându-şi ferm pumnul pe masă, în faţa lui. Arată-ne magie, *Bayaz,* sau arată-ne cheia!

Logen înghiţi. Nu-i plăcea felul cum evoluau lucrurile, dar, la drept vorbind, nu înţelegea regulile acestui joc. Trebuia să-şi pună încrederea în Bayaz, dintr-un oarecare motiv, şi acolo trebuia să rămână. Era puţin cam târziu să treacă de partea cealaltă.

– Nu mai ai nimic de spus? întrebă imperativ Sult. Se lăsă încet în scaun, zâmbind din nou. Ochii îi alunecară spre arcade şi Logen simţi siluetele mascate înaintând, aşteptând încordate un semn. Nu mai ai cuvinte? Nu mai ai trucuri?

– Doar unul. Bayaz vârî mâna sub guler. Apucă acolo de ceva şi-l scoase afară: un lanţ lung şi subţire. Una dintre siluetele cu mască neagră făcu un pas înainte, aşteptându-se la o armă, iar mâna lui Logen se strânse mai tare pe mânerul cuţitului, dar când lanţul ieşi cu totul, la capătul lui atârna doar o vergea de metal întunecat.

– Cheia, spuse Bayaz, ridicând-o în lumina lumânării. Nu strălucea aproape deloc. Mai puţin sclipitoare, poate, decât cea din piesa ta, însă e originalul. Te asigur că Kanedias n-a lucrat niciodată cu aur. Nu-i plăceau lucrurile frumoase. Îi plăceau lucrurile care funcţionează.

Buza Arhilectorului se strâmbă.

– Te aştepţi să te credem pur şi simplu pe cuvânt?

– Fireşte că nu. E treaba ta să suspectezi pe toată lumea şi trebuie să spun că te descurci de minune. Totuşi, se face destul de târziu şi am să aştept până mâine să deschid Casa Creatorului. Cineva scăpă pe jos o lingură care zornăi pe dale. Va trebui să fie de faţă un martor, fireşte, ca să se asigure că nu încerc vreo prestidigitaţie. Ce-ai zice de… – ochii verzi, reci, ai lui Bayaz alunecară de-a lungul mesei – Inchizitorul Glokta şi… noul vostru campion la duel, căpitanul Luthar?

Infirmul se încruntă când îşi auzi pomenit numele. Luthar părea complet năucit. Arhilectorul stătea nemişcat, cu dispreţul preschimbat într-o neclintire de piatră. Se uită când la chipul zâmbitor al lui Bayaz, când la vergeaua de metal, care se legăna încet. Privirea i se mută spre una dintre uşi, cu o uşoară clătinare a capului. Siluetele întunecate se pierdură înapoi în umbre. Logen îşi descleştă dinţii, apoi strecură încet cuţitul înapoi pe masă.

Bayaz zâmbi.

– Vai, Maestre Sult, chiar că eşti un om greu de mulţumit.

– Cred că *Eminenţă* este un mod adecvat de adresare, şuieră Arhilectorul.

– Aşa este, aşa este. Declar cu tărie, chiar n-ai să fii mulţumit până când nu distrug o piesă de mobilier. Dar mi-ar displăcea să vărs supa tuturor, aşadar…

Cu o bubuitură neaşteptată, scaunul Arhilectorului se prăbuşi. Mâna îi ţâşni şi se apucă de faţa de masă, în cădere, într-o harababură zgomotoasă de lemne împrăştiate, şi se răşchiră în mijlocul dezastrului, cu un geamăt. Regele se trezi, tresărind, oaspeţii clipiră, icniră şi se holbară. Bayaz îi ignoră.

– Supa e chiar excelentă, spuse el, sorbind zgomotos din lingură.

Casa Creatorului

Era o zi furtunoasă şi Casa Creatorului se înălţa robustă şi sinistră, o imensă formă întunecată profilată pe norii zdrenţuiţi. Un vânt rece vuia printre clădirile şi prin pieţele Agriontului, făcând pulpanele veşmântului negru al lui Glokta să fluture în jurul lui, în timp ce şontâcăia în urma căpitanului Luthar şi a aşa-zisului mag, cu omul Nordului alături. Ştia că erau urmăriţi. *Urmăriţi tot drumul. Din spatele ferestrelor, din pragul uşilor, de pe acoperişuri.* Practicienii erau peste tot, le simţea privirea.

Glokta se aşteptase, sperase, că Bayaz şi însoţitorii lui vor fi dispărut peste noapte, dar nu se întâmplase aşa. Bătrânul pleşuv părea la fel de relaxat ca şi cum şi-ar fi luat sarcina de a deschide o cămară şi lui Glokta nu-i plăcea asta. *Când o să se sfârşească mascarada? Când îşi va arunca mâinile în aer şi va recunoaşte că totul e un joc? Când vom ajunge la Universitate? Când vom trece podul? Când vom sta chiar în faţa porţii Casei Creatorului şi cheia lui nu se va potrivi?* Dar undeva, într-un colţ al minţii, se strecură gândul: *Dar dacă nu se sfârşeşte? Dacă uşa se deschide? Dacă e cu adevărat cine susţine că este?*

Bayaz sporovăia în urechea lui Luthar în timp ce străbăteau curtea goală, către Universitate. *La fel de nonşalant ca un bunic cu nepotul lui preferat şi la fel de plictisitor.*

– … fireşte, oraşul e mult mai mare decât atunci când l-am vizitat eu ultima oară. Cartierul acela căruia îi spuneţi Trei Ferme forfoteşte de viaţă. Îmi amintesc când întregul oraş era format doar din trei ferme! Chiar îmi amintesc! Şi s-a întins departe de zidurile oraşului!

– Ăă…, făcu Luthar.

– Cât despre noua Ghildă a Mirodeniilor, n-am mai văzut niciodată o asemenea ostentaţie…

Mintea lui Glokta gonea, în timp ce şontâcăia în urma celor doi, scotocind după înţelesuri ascunse în marea de vorbe, încercând să prindă altele, în haos. Întrebările se rostogoleau unele peste altele. *De ce să mă aleagă pe mine ca martor? De ce nu pe Arhilectorul însuşi? Oare acest Bayaz crede că pot fi uşor păcălit? Şi de ce Luthar? Fiindcă a câştigat Turnirul? Şi cum l-a câştigat? N-are nicio legătură cu această impostură?* Dar, dacă Luthar făcea parte din vreun plan sinistru, nu dădea niciun semn.

Glokta nu observase niciodată nici cel mai vag indiciu cum că ar fi fost altceva decât tânărul nătărău obsedat de propria-i persoană care părea să fie.

Şi ajungem la această şaradă. Glokta aruncă o privire piezişă la vânjosul om al Nordului. Nu se zărea niciun semn de intenţii criminale pe chipu-i brăzdat de cicatrice şi, de altfel, puţine semne că se întâmpla ceva. *E foarte prost sau foarte isteţ? E de ignorat sau de temut? E servitorul sau stăpânul?* Nu avea răspunsuri la niciuna dintre întrebări. Încă.

– Ei, bine, locul acesta este o umbră a ceea ce a fost cândva, zise Bayaz, când se opriră în faţa uşii Universităţii, ridicând o sprânceană la statuile murdare şi înclinate.

Ciocăni repede pe lemnul ros de vreme şi uşa se legănă în balamale. Spre surprinderea lui Glokta, se deschise aproape imediat.

– Sunteţi aşteptaţi, zise cu glas răguşit bătrânul portar. Păşiră pe după el, în întuneric. Am să vă conduc… începu bătrânul, opintindu-se să închidă uşa scârţâitoare.

– Nu-i nevoie! strigă Bayaz peste umăr, înaintând deja vioi de-a lungul coridorului prăfuit. Ştiu drumul!

Glokta se căznea să ţină pasul cu el, asudând în ciuda vremii reci, cu picioarele arzându-l de sus până jos. Efortul de a menţine ritmul nu-i dădea timp să cugete cum de cunoştea bătrânul ticălos clădirea. *Dar cu siguranţă o cunoaşte.* Aluneca de-a lungul coridoarelor de parcă şi-ar fi petrecut aici fiecare zi din viaţă, plescăindu-şi limba cu dezgust în faţa stării în care se afla clădirea şi trăncănind neîncetat.

– … N-am mai văzut niciodată atâta praf, ce zici, căpitane Luthar? Nu m-aş mira dacă locul ăsta afurisit n-a mai fost curăţat de când am fost aici ultima oară! N-am idee cum poate cineva să gândească în asemenea condiţii! Nici cea mai vagă idee…

Iniţiaţi morţi de secole, şi pe bună dreptate uitaţi, îi priveau mohorâţi de pe pânzele lor, de parcă ar fi fost deranjaţi de toată gălăgia.

Coridoarele Universităţii treceau în goană, un loc străvechi, prăfuit, părăsit parcă, în care nu găseai nimic în afară de vechi tablouri înnegrite şi cărţi vechi şi mucegăite. Jezal preţuia extrem de puţin cărţile.

Citise câteva despre duel şi călărie, vreo două despre campanii militare celebre, deschisese odată copertele unei

imense istorii a Uniunii pe care o găsise în biroul tatălui său şi se plictisise după trei sau patru pagini.

Bayaz trăncănea în continuare.

– Aici ne-am luptat cu slujitorii Creatorului. Îmi amintesc bine. L-au chemat pe Kanedias să-i salveze, dar n-a vrut să coboare. Aceste săli au şiroit de sânge, au răsunat de ţipete şi s-au înecat în fum în ziua aceea!

Jezal n-avea habar de ce bătrânul nebun îl alesese tocmai pe el să-i spună măreţele-i poveşti şi nici pe atât ce să răspundă.

– Pare… violent.

Bayaz clătină din cap.

– A fost. Nu sunt mândru de asta. Dar oamenii buni trebuie uneori să facă lucruri violente.

– Îhî, făcu pe neaşteptate omul Nordului.

Jezal nu realizase că măcar asculta.

– În afară de asta, atunci a fost altă epocă, o epocă violentă. Doar în Vechiul Imperiu existau oameni care depăşiseră primitivismul. Midderlandul, inima Uniunii, îţi vine sau nu să crezi, era o cloacă. Un ţinut sălbatic populat de triburi barbare, care se războiau între ele. Cei mai norocoşi au fost luaţi în slujba Creatorului. Ceilalţi erau sălbatici cu feţele pictate, fără carte, fără ştiinţă, fără să se deosebească aproape prin nimic de animale.

Jezal ridică pe furiş privirea spre Nouădegete. Nu-i era deloc dificil să-şi imagineze un stat barbar, cu bruta aceea mare lângă el, dar era ridicol de presupus că frumosul său ţinut natal fusese cândva un loc pustiu, că era urmaşul unor primitivi. Bătrânul ăsta pleşuv era un mincinos flecar sau un nebun, dar unii oameni importanţi păreau să-l ia în serios.

Iar Jezal credea că e cel mai bine să faci aşa cum spun oamenii importanţi.

Logen îi urmă pe ceilalţi într-o curte părăginită, mărginită pe trei laturi de clădirile dărăpănate ale Universităţii şi pe cea de-a patra de faţa interioară a zidului înalt al Agriontului. Totul era acoperit de muşchi bătrâni, iederă deasă, mărăcini uscaţi. Pe un scaun şubred, printre buruieni, şedea un bărbat, privindu-i cum se apropie.

– Vă aşteptam, spuse el, ridicându-se cu o oarecare dificultate. Genunchi afurisiţi. Nu mai sunt ce-am fost.

Un bărbat obişnuit, trecut de vârsta a doua, într-o cămaşă

jerpelită, cu pete pe tot pieptul.

Bayaz se încruntă la el.

– Eşti gardianul-şef?

– Da.

– Şi unde e restul personalului?

– Soţia mea pregăteşte micul dejun, dar fără a o pune pe ea la socoteală, ei, bine, eu sunt tot personalul. Avem ouă, zise el voios, mângâindu-şi stomacul.

– Ce?

– La micul dejun. Îmi plac ouăle.

– Bravo ţie, mormăi Bayaz, uşor iritat. În timpul domniei Regelui Casamir, cei mai viteji cincizeci de bărbaţi din Garda Regelui erau numiţi gardieni ai Casei, să păzească această poartă. Se considera că nu există onoare mai mare.

– Asta a fost demult, zise marele şi singurul gardian, trăgându-se de cămaşa murdară. Am fost nouă, pe când eram flăcău, dar ceilalţi au trecut la alte lucruri sau au murit şi n-au mai fost înlocuiţi. Nu ştiu cine-mi va lua locul când am să mor. N-au fost prea mulţi solicitanţi.

– Mă surprinzi. Bayaz îşi drese glasul. O, gardian-şef! Eu, Bayaz, Întâiul dintre Magi, îţi cer permisiunea de trecere pe scară în sus, spre cea de-a cincea poartă, dincolo de cea de-a cincea poartă şi pe pod, peste pod şi la uşa Casei Creatorului.

Gardianul-şef îl privi cu coada ochiului:

– Eşti sigur?

Bayaz îşi pierdea răbdarea.

– Da, de ce?

– Îmi amintesc de primul om care a încercat asta, demult, pe când eram flăcău. Un om mare, presupun, un gânditor. A urcat scările acelea, însoţit de zece muncitori vânjoşi, cu dălţi, ciocane şi târnăcoape şi câte şi mai câte, spunându-ne cum va deschide el Casa şi cum va scoate de acolo comorile sale şi aşa mai departe. În cinci minute au fost înapoi, fără să spună nimic, arătând de parcă ar fi văzut morţii umblând.

– Ce s-a întâmplat? murmură Luthar.

– Nu ştiu, dar n-aveau nicio comoară cu ei, asta vă pot spune.

– Fără îndoială, o poveste descurajatoare, remarcă Bayaz, dar noi mergem.

– Treaba voastră, ce să zic.

Şi bătrânul se întoarse şi traversă gârbovit curtea. Urcară o scară îngustă, cu treptele roase la mijloc, printr-un tunel ce

străbătea zidul înalt al Agriontului, până la o poartă îngustă în întuneric.

Logen fu cuprins de o stranie nelinişte când zăvoarele alunecară în lături. Ridică din umeri, încercând să scape de ea, şi gardianul îi zâmbi larg.

– O simţi deja, nu?

– Ce să simt?

– Răsuflarea Creatorului, aşa i se spune. Împinse uşile cu cea mai mare blândeţe. Se dădură în lături deodată, lăsând lumina să se reverse în întuneric. Răsuflarea Creatorului.

Glokta traversă podul clătinându-se, cu dinţii încleştaţi pe gingii, conştient în mod dureros de volumul de aer gol de sub picioarele lui. Podul era un singur şi delicat arc care sălta de sus, de pe zidul Agriontului spre poarta Casei Creatorului. Îl admirase adesea de jos, din oraş, de pe cealaltă parte a lacului, întrebându-se cum de rămăsese întreg în toţi aceşti ani. Un lucru spectaculos, remarcabil şi frumos. *Nu pare aşa de frumos acum.* Nu cu mult mai lat decât un om culcat, prea îngust pentru a fi comod de traversat şi cu o înfricoşătoare perspectivă spre apa de dedesubt. Şi, mai rău încă, nu avea parapet. Nici măcar o balustradă de lemn. *Iar vântul e cam vioi astăzi.*

Luthar şi Nouădegete păreau destul de îngrijoraţi de asta. *Iar ei îşi pot folosi nestingheriţi şi fără dureri ambele picioare.* Numai Bayaz făcu lungul drum peste pod fără să dea vreun semn de îngrijorare, la fel de sigur pe sine de parcă ar fi umblat pe o uliţă.

Mergeau mereu în umbra vastă a Casei Creatorului, desigur. Cu cât se apropiau mai mult, cu atât mai masivă părea, cu parapetul cel mai scund mult mai înalt decât zidul Agriontului. Un lucru dintr-o altă epocă, construit la alte dimensiuni.

Glokta aruncă o privire înapoi, spre poarta din spatele lui. Oare a zărit ceva între meterezele zidului de deasupra? *Un practician, la pândă?* Aveau să-l privească pe bătrân nereuşind să deschidă uşa. Aveau să pună mâna pe el pe drumul de întoarcere. *Dar, până atunci, sunt neputincios.* Nu era un gând încurajator.

Şi Glokta avea nevoie de încurajare. În timp ce continua să traverseze, clătinându-se, podul, fu cuprins de o teamă sâcâitoare. Nu era doar înălţimea, nu era doar compania ciudată, nu doar turnul imens care se înălţa ameninţător deasupra. O teamă viscerală, fără motiv. Frica animalică a unui coşmar. Cu

fiecare pas târşâit, sentimentul sporea. Acum vedea uşa, o bucată de metal întunecat încastrată între pietrele netede ale turnului. În mijlocul ei, era gravat un cerc de litere. Dintr-un motiv neştiut, lui Glokta îi venea să vomite privindu-le, dar se târî mai aproape. Două cercuri: litere mari şi litere mici, un scris mărunt pe care nu-l recunoştea. I se întoarse stomacul pe dos. Multe cercuri: litere şi linii, prea mărunte ca să le desluşească. Pluteau în faţa lui. Ochii îl înţepau şi îi lăcrimau. Nu putea merge mai departe. Stătea acolo, sprijinit în baston, străduindu-se, cu fiecare fărâmă de voinţă, să-şi înfrângă pornirea de a se prăbuşi în genunchi şi de a face târâş cale întoarsă.

Nici Nouădegete nu se simţea mai bine, răsuflând greu pe nas, cu un aer de profundă oroare şi dezgust pe faţă. Luthar era într-o stare considerabil mai proastă: dinţii încleştaţi, faţa lividă şi împietrită. Se lăsă încet în genunchi, gâfâind, când Glokta trecu pe lângă el.

Bayaz nu părea înfricoşat. Păşi direct spre uşă şi îşi trecu degetele peste simbolurile mai mari.

– Unsprezece paveze şi unsprezece paveze întoarse. Trasă cercul de litere mai mici. Şi de unsprezece ori unsprezece. Degetul lui urmă linia delicată care le înconjura. *E posibil ca acea linie să fie şi ea formată din litere minuscule?* Cine poate spune câte sute sunt aici? Într-adevăr, o vrajă cât se poate de puternică.

Atmosfera de vrajă era doar uşor ştirbită de sunetele pe care le scotea Luthar, vomitând zgomotos peste marginea podului.

– Ce spune? întrebă răguşit Glokta, înghiţind şi el nişte fiere.

Bătrânul îi zâmbi larg.

– Nu simţi, Inchizitorule? Spune să te întorci, zice să pleci. Spune: nimeni… nu… va… trece. Dar mesajul nu e pentru noi.

Îşi vârî mâna în sân şi scoase vergeaua de metal. Acelaşi metal închis la culoare ca uşa însăşi.

– N-ar trebui să fim aici, mârâi Nouădegete din spate. Locul ăsta e mort. Ar trebui să plecăm.

Dar Bayaz nu părea să audă.

– Vraja s-a scurs din lume, îl auzi Glokta murmurând, şi toate înfăptuirile lui Juvens zac în ruină. Bătrânul cântări cheia în mână, apoi o ridică încet. Dar lucrările Creatorului se înalţă semeţe ca întotdeauna. Timpul nu le-a împuţinat… şi nici n-o va face.

Nu părea să existe vreo broască măcar, dar cheia pătrunse

încet în uşă. Încet, încet, chiar în mijlocul cercurilor. Glokta îşi ţinu răsuflarea.

Clic.

Şi nu se întâmplă nimic. Uşa nu se deschise. *Asta e tot, aşadar. Jocul s-a sfârşit.* Se simţi cuprins de uşurare când se întoarse cu faţa spre Agriont, ridicând mâna pentru a le face semn practicienilor aflaţi sus, pe zid. *Nu e nevoie să merg mai departe. Nu e nevoie.* Apoi, un ecou îi răspunse din adâncuri.

Clic.

Glokta îşi simţi faţa zvâcnind la unison cu sunetul. *Oare mi-am imaginat?* Spera asta, cu toată fiinţa.

Clic.

Din nou. *Nicio greşeală.* Iar acum, în faţa ochilor neîncrezători, cercurile uşii începură să se rotească. Glokta făcu, uluit, un pas înapoi, cu toiagul zgâriind pietrele podului.

Clic, clic.

Nu existase niciun indiciu că metalul nu era dintr-o singură bucată, nicio crăpătură, niciun şanţ, niciun mecanism, şi, totuşi, cercurile se învârteau, fiecare cu altă viteză.

Clic, clic, clic.

Acum mai repede, şi mai repede. Glokta se simţea ameţit. Inelul interior, cu literele cele mai mari, încă se răsucea. Inelul exterior, cu literele cele mai mici, se rotea prea repede ca ochii lui să-l poată urmări… *clic, clic, clic, clic, clic…*

În interiorul semnelor se conturau forme, în timp ce simbolurile treceau unul pe lângă altul: linii, pătrate, triunghiuri, inimaginabil de complicate, dansând în faţa ochilor lui, apoi dispărând, pe măsură ce roţile continuau să se învârtă…

Clic.

Şi cercurile rămaseră neclintite, aranjate într-un nou model. Bayaz ridică mâna şi scoase cheia din uşă. Urmă un uşor ţiuit, abia audibil, ca al unei ape îndepărtate şi în uşă apăru o crăpătură lungă. Cele două jumătăţi se mişcară încet, îndepărtându-se lin. Spaţiul dintre ele deveni din ce în ce mai mare.

Clic.

Cele două jumătăţi alunecară în ziduri, îngropate în marginile arcadei. Uşa era deschisă.

– Asta da măiestrie, zise Bayaz.

Nicio pală de aer fetid nu năvăli afară, nicio duhoare de putrefacţie, niciun semn al trecerii atâtor ani, doar o adiere de

aer rece, uscat. *Şi, totuşi, senzaţia e ca atunci când deschizi un coşciug.*

Tăcere, doar vântul bâjbâind peste pietrele întunecate, răsuflarea suspinând în gâtlejul uscat al lui Glokta şi clipocitul îndepărtat al apei, undeva dedesubt. Teroarea nepământeană trecuse. Glokta simţea doar o profundă îngrijorare, privind în galeria deschisă. *Dar nu e mai rău decât atunci când aştept în faţa biroului Arhilectorului.* Bayaz se întoarse, zâmbind.

– Ani lungi au trecut de când am zăvorât acest loc şi în tot acest timp nimeni nu i-a trecut pragul. Voi trei aveţi parte de o onoare deosebită. Glokta nu se simţea onorat. Se simţea bolnav. Înăuntru sunt pericole. Nu atingeţi nimic şi nu mergeţi decât acolo unde vă conduc eu. Urmaţi-mă îndeaproape, căci drumurile nu sunt întotdeauna la fel.

– Nu sunt la fel? întrebă Glokta. Cum e cu putinţă?

Bătrânul ridică din umeri.

– Eu sunt doar uşierul, răspunse el, strecurând cheia, cu lanţul ei, înapoi sub cămaşă, după care păşi în umbre.

Jezal nu se simţea bine, nu se simţea bine deloc. Nu era doar simpla ameţeală pe care o provocaseră cumva literele de pe uşă, era mai mult. Era o stare de şoc şi dezgust, ca şi cum ai lua o cană şi ai bea, aşteptându-te să fie apă, şi ai descoperi altceva înăuntru. Urină, probabil, în cazul de faţă. Aceeaşi senzaţie de surpriză neplăcută, dar persistând minute, ore. Lucruri pe care le considerase aiureli sau basme îi erau dezvăluite, dintr-odată, în faţa ochilor, ca adevăruri. Lumea era alt loc decât cu o zi în urmă, un loc ciudat, neliniştitor, şi o preferase infinit mai mult aşa cum fusese.

Nu înţelegea de ce trebuia să se afle acolo. Jezal nu ştia aproape nimic despre istorie. Kanedias, Juvens, Bayaz, chiar, erau nume din cărţi prăfuite, pe care le auzise pe când era copil, fără să prezinte vreun interes pentru el nici măcar atunci. Era doar ghinion, atâta tot, ghinion. Câştigase Turnirul şi iată-l aici, cutreierând printr-un turn vechi şi ciudat. Asta era şi nimic altceva. Un turn vechi şi ciudat.

– Bine aţi venit în Casa Creatorului, zise Bayaz.

Jezal îşi ridică privirea din podea şi rămase cu gura căscată. Cuvântul „casă” nu reuşea să descrie imensitatea spaţiului întunecat în care se pomeni. Însăşi Rotonda Lorzilor ar fi încăput bine înăuntrul ei, întreaga clădire, şi tot ar mai fi rămas loc.

Zidurile erau din pietre brute, nefinisate, netencuite, stivuite la întâmplare, dar ridicându-se la nesfârşit spre înălţimi. Sus, deasupra centrului încăperii, atârna ceva. Ceva imens, fascinant.

Îi amintea lui Jezal de instrumentele unui navigator, redate la o scară imensă. Un sistem de inele gigantice de metal, strălucind în lumina difuză, unul lângă altul, cu inele mai mici printre ele, în interiorul lor, de jur împrejurul lor. Sute de inele în total, probabil, scrijelite cu semne: scris, poate, sau zgârieturi fără noimă. În mijloc atârna o sferă mare şi neagră.

Bayaz trecea deja dincolo de imensul cerc al podelei, acoperit de linii complicate, incrustate în metal strălucitor în piatra întunecată, iar paşii lui răsunau sus, departe. Jezal se furişă după el. Era ceva înfricoşător, ceva ameţitor, să traversezi un spaţiu atât de vast.

– Acesta este Midderlandul, zise Bayaz.

– Ce?

Bătrânul arătă în jos. Liniile vălurite de metal începură să capete sens. Coaste, munţi, râuri, uscatul şi marea. Conturul Midderlandului, pe care Jezal îl purta limpede în minte din sute de hărţi, era aşezat la picioarele lui.

– Întregul Cerc al Lumii. Bayaz făcu semn peste podeaua nesfârşită. Într-acolo este Englia şi dincolo, Nordul. Gurkhulul e acolo. Acolo sunt Stariklandul şi Vechiul Imperiu, iar dincolo oraşele-stat ale Styriei, şi dincolo de ele Suljuk şi îndepărtatul Thond. Kanedias a observat că ţările Lumii cunoscute formează un cerc, cu centrul aici, în Casa lui şi cu marginea lui exterioară trecând prin insula Shabulyan, departe la vest, dincolo de Vechiul Imperiu.

– Marginea Lumii, murmură omul Nordului, clătinând încet din cap, pentru sine.

– Ce aroganţă, pufni Glokta, să-ţi consideri casa drept centrul tuturor lucrurilor.

– Ha! Bayaz privi împrejur, la imensitatea sălii. Creatorului nu i-a lipsit niciodată aroganţa. Nici fraţilor lui.

Jezal ridică privirea prostit. Sala era încă şi mai înaltă decât largă, cu tavanul, dacă exista vreunul, pierdut în umbră. O balustradă de fier se întindea pe zidurile de piatră, un balcon la douăzeci de metri deasupra, poate. Dincolo de el, şi mai sus, erau altele şi altele, pierzându-se în penumbră. Deasupra tuturor, atârna un mecanism ciudat.

Jezal tresări. Mecanismul se mişca. Totul se mişca, încet,

domol, fără zgomot, cercurile se deplasau, se întorceau, se roteau unul pe lângă altul. Nu-şi putea imagina ce anume le punea în mişcare. Cheia întoarsă în broască trebuie să le fi declanşat cumva… sau era posibil să se fi răsucit în toţi aceşti ani?

Se simţea ameţit. Întreg mecanismul părea acum să se învârtă, rotindu-se din ce în ce mai repede, şi balcoanele la fel, deplasându-se în direcţii diferite. Dacă se uita direct în sus, era şi mai dezorientat, şi Jezal îşi fixă ochii, cuprinşi de durere, în podea, la harta Midderlandului de sub picioarele sale. I se tăie răsuflarea. Era şi mai rău! Acum toată podeaua părea să se învârtă. Întreaga sală se rotea în jurul lui! Uşile boltite care duceau afară erau identice, o duzină dintre ele sau chiar mai multe. Nu-şi putea da seama acum prin care intraseră. Simţi un val de panică oribilă. Doar acea îndepărtată sferă neagră din mijlocul mecanismului era neclintită. Îşi fixă cu disperare ochii înlăcrimaţi asupra ei, străduindu-se să respire rar.

Sentimentul se atenuă. Sala imensă era iarăşi neclintită. Aproape neclintită. Cercurile continuau să se mişte, aproape imperceptibil, înaintând mereu spre interior. Jezal înghiţi o gură plină de salivă, îşi vârî capul între umeri şi porni iute după ceilalţi, cu creştetul plecat.

– Nu pe acolo! răcni pe neaşteptate Bayaz, şi glasul lui explodă în tăcerea grea, ţâşnind şi săltând înapoi, răsunând de o mie de ori în spaţiul cavernos.

Nu pe acolo!

Nu pe acolo!

Jezal făcu un salt înapoi. Uşa boltită şi sala întunecată de dincolo păreau aceleaşi prin care păşiseră ceilalţi, dar acum vedea că aceştia erau în dreapta. Cumva, se întorsese.

– Mergi numai unde merg eu, am spus! şuieră bătrânul.

Nu pe acolo.

Nu pe acolo.

– Îmi pare rău, se bâlbâi Jezal şi glasul îi sună pricăjit în spaţiul imens. Credeam… totul arată la fel.

Bayaz îi puse o mână liniştitoare pe umăr şi-l trase cu blândeţe la o parte.

– N-am vrut să te sperii, prietene, dar ar fi mare păcat ca o persoană atât de promiţătoare să fie luată dintre noi atât de tânără.

Jezal înghiţi în sec şi privi în coridorul întunecat, întrebându-se

ce l-ar fi putut aştepta acolo. Mintea îi oferi nenumărate posibilităţi neplăcute.

Când se întoarse, ecoul îi şoptea încă: … nu pe acolo, nu pe acolo, nu pe acolo…

Logen ura locul acela. Pietrele erau reci şi moarte, aerul era neclintit şi mort, până şi sunetele pe care le scoteau când se mişcau păreau înăbuşite şi lipsite de viaţă. Nu era frig, nu era cald, şi totuşi spatele îi şiroia de sudoare, ceafa îl furnica de o teamă confuză. Tresărea la fiecare câţiva paşi, cuprins din senin de senzaţia că e urmărit, dar niciodată nu era nimeni în spatele lui. Doar flăcăul Luthar şi infirmul Glokta, arătând la fel de îngrijoraţi şi nedumeriţi ca şi el.

– L-am urmărit chiar prin aceste săli, murmură încetişor Bayaz. Unsprezece eram. Cu toţii magi, împreună pentru ultima oară. Toţi, în afară de Khalul, Zacharus şi Cawneil, au luptat aici cu Creatorul şi fiecare a fost învins. Au avut noroc să scape cu viaţă. Anselm şi Brokentooth n-au avut noroc. Kanedias le-a adus moartea. Doi prieteni buni, doi fraţi, am pierdut în ziua aceea.

Se strecurară pe un balcon îngust, luminat de o cortină palidă de lumină. Într-o parte, se înălţa neted un zid abrupt de pietre, în cealaltă parte, pietrele coborau şi se pierdeau în beznă. O genune neagră, încărcată de umbre, fără capăt, fără tavan, fără fund. În ciuda imensităţii spaţiului, nu era niciun ecou. Aerul nu se clintea. Nici cea mai mică adiere. Aerul era stătut şi închis, ca într-un cavou.

– Acolo, jos, trebuie să fie apă, negreşit, şopti Glokta, încruntându-se peste balustradă. Trebuie să fie ceva, nu-i aşa? Privi în sus, cu ochii mijiţi. Unde e tavanul?

– Locul ăsta duhneşte, scânci Luthar, cu o mână strânsă peste nas.

Logen era de acord cu el, măcar de data aceasta. Era un miros pe care-l cunoştea bine şi buzele i se strânseră cu ură, în prezenţa lui.

– Miroase a blestemate de capete-turtite.

– O, da, spuse Bayaz, şi shanka sunt opera Creatorului.

– Opera lui?

– Chiar aşa. A luat lut şi metal şi resturi de carne şi i-a făcut.

Logen se holbă la el:

– I-a făcut?

– Ca să lupte în războiul lui. Împotriva noastră, împotriva

magilor. Împotriva fratelui său Juvens. Pe primii shanka i-a zămislit aici şi le-a dat drumul în lume, să crească, să se înmulţească şi să distrugă. Aceasta era menirea lor. Mulţi ani, după moartea lui Kanedias, i-am vânat, dar nu i-am putut prinde pe toţi. I-am alungat în cele mai întunecate unghere ale lumii şi acolo au crescut şi s-au înmulţit din nou, iar acum ies la iveală să crească, să se înmulţească şi să distrugă, aşa cum le-a fost hărăzit dintotdeauna să facă.

Logen îl privea cu gura căscată.

– Shanka.

Luthar chicoti şi clătină din cap.

Capetele-turtite nu erau un subiect amuzant. Logen se întoarse brusc, blocând balconul îngust cu trupul său, înălţându-se ameninţător deasupra lui Luthar, în lumina difuză.

– Te distrează ceva?

– Păi, vreau să zic, toată lumea ştie că nu există aşa ceva.

– M-am luptat cu ei cu mâinile mele, mârâi Logen, toată viaţa. Mi-au ucis nevasta, copiii, prietenii. Nordul mişună de capete-turtite blestemate. Logen se apleacă spre Luthar: Aşa că nu-mi spune mie că nu există aşa ceva.

Luthar pălise. Se uită spre Glokta, căutând ajutor, dar inchizitorul se lipise de zid, masându-şi piciorul, strângând din buzele-i subţiri, cu broboane de sudoare pe faţa suptă.

– Mă doare-n cot dacă e una sau alta! se răsti el.

– E plin de shanka în lume, şuieră Logen, apropiindu-şi faţa de faţa lui Luthar. Poate că într-o zi vei întâlni câţiva.

Se întoarse şi porni ţanţoş după Bayaz, dispărând deja printr-o boltă de la capătul balconului. N-avea niciun chef să fie lăsat în urmă în locul acela.

Încă o sală. Una enormă, străjuită de o pădure de coloane tăcute, populată de o sumedenie de umbre. Raze de lumină coborau de sus, de departe, gravând modele ciudate în podeaua de piatră, forme de lumină şi întuneric, linii de negru şi alb. *Aproape ca un scris. Să fie un mesaj aici? Pentru mine?* Glokta tremura. *Dacă m-aş uita, doar o clipă mai mult, poate că aş putea înţelege.*

Luthar trecu pe lângă el şi umbra lui căzu peste podea. Liniile se frânseră, sentimentul dispăru. Glokta se scutură. *Îmi pierd minţile în locul ăsta blestemat. Trebuie să gândesc limpede. Doar faptele, Glokta, doar faptele.*

– De unde vine lumina? întrebă el.
Bayaz flutură din mână:
– De sus.
– Există ferestre?
– Probabil.
Toiagul lui Glokta bocăni în lumină, bocăni în întuneric, cizma stângă se târî în urmă.
– Mai există ceva în afară de coridoare? Ce sens au toate astea?
– Cine poate să cunoască mintea Creatorului? declamă pompos Bayaz, sau să pătrundă sensul proiectului său măreţ?
Magul părea să-şi facă aproape un titlul de glorie din a nu da niciodată răspunsuri directe. Întreg locul era o colosală irosire de eforturi, din câte vedea Glokta.
– Câţi au locuit aici?
– Cu multă vreme în urmă, în vremuri mai fericite, multe sute. Tot soiul de oameni care l-au slujit pe Kanedias şi l-au ajutat în munca lui. Dar Creatorul era neîncrezător şi îşi păzea cu străşnicie secretele. Încetul cu încetul, şi-a izgonit adepţii, în Agriont, la Universitate. Spre sfârşit, doar trei au mai locuit aici: Kanedias însuşi, asistentul lui, Jaremias – Bayaz se opri o clipă – şi fiica lui, Tolomei.
– Fiica Creatorului?
– Şi ce-i cu asta? se răsti bătrânul.
– Nimic, chiar nimic. *Şi, totuşi, spoiala a căzut puţin. Fie şi doar pentru o clipă. E ciudat cât de bine cunoaşte rânduiala acestui loc.* Când ai locuit aici?
Bayaz se încruntă adânc.
– Unii pun prea multe întrebări.
Glokta îl privi îndepărtându-se. *Sult s-a înşelat. Arhilectorul este supus greşelii, până la urmă. L-a subestimat pe Bayaz şi asta l-a costat. Cine este acest nebun pleşuv, irascibil, care poate să-l prostească pe cel mai puternic om din Uniune?* Aici, în măruntaiele unui astfel de loc nepământesc, răspunsul nu părea atât de straniu.
Întâiul dintre Magi.

– Asta e!
– Ce? întrebă Logen. Culoarul se întindea în ambele direcţii, şerpuind domol, dispărând în beznă, cu zidurile din blocuri imense de piatră neîntrerupte de-o parte şi de alta.

Bayaz nu răspunse. Îşi trecea uşor mâinile peste pietre, căutând ceva.

– Da. Asta e. Bayaz scoase cheia de sub cămaşă. S-ar putea să vreţi să vă pregătiţi.

– Pentru ce?

Magul strecură cheia într-o gaură nevăzută. Unul dintre blocurile care formau zidurile dispăru dintr-odată, zburând în tavan cu un bubuit îngrozitor. Logen se clătină, scuturând din cap. Îl văzu pe Luthar aplecându-se, cu mâinile apăsate peste urechi. Întregul coridor părea să vâjâie de ecouri zguduitoare, perpetuate la nesfârşit.

– Aşteptaţi, zise Bayaz, deşi Logen abia îl putea auzi peste răsunetul din cap. Nu atingeţi nimic. Nu mergeţi nicăieri.

Păşi prin deschizătură, lăsând cheia înfiptă în zid.

Logen se uită după el. Un licăr de lumină strălucea de-a lungul unui culoar îngust şi un sunet şopotit năvăli afară, ca susurul unui râu. Logen simţi o stranie curiozitate dându-i târcoale. Aruncă o privire peste umăr, la ceilalţi doi. Poate că Bayaz se referise doar la ei doi, când spusese să rămână acolo? Se aplecă şi trecu dincolo de uşă.

Şi privi în sus, la sala strălucitoare, circulară. Lumina se revărsa de sus, o lumină orbitoare, aproape dureroasă, după întunericul de dinainte. Pereţii curbaţi erau perfecţi, din piatră albă, imaculată, şiroind de apă, care curgea de jur împrejur adunându-se jos, într-un iaz circular. Aerul era rece şi umed pe pielea lui Logen. Un pod îngust se întindea de la culoar, cu scări care duceau în sus, terminându-se în dreptul unei coloane care se înălţa din apă. Bayaz stătea acolo, în vârful lui, privind ţintă în jos, la ceva.

Logen se furişă în spatele magului, răsuflând încet. Văzu acolo un bloc de piatră albă. Apa picura de deasupra pe mijlocul lui neted şi tare. Un pic, pic, pic ritmic, mereu în acelaşi punct. În stratul subţire de apă se aflau două obiecte. Primul era o cutie simplă, făcută din metal întunecat, destul de mare să adăpostească un cap de om, poate. Celălalt era întru totul mai straniu.

O armă, poate, ca un topor. Un mâner lung, din tuburi minuscule de metal, toate răsucite unul în jurul celuilalt, ca nişte lujeri de viţă bătrână. La un capăt se afla un mâner striat, la celălalt o bucată plată de metal, străpunsă de găuri mici, din care ieşea, curbându-se, un cârlig subţire. Lumina se juca pe

multele sale suprafeţe întunecate, sclipind de picături de umezeală. Ciudat, frumos, fascinant. Pe mâner, scânteia o literă, argintie în metalul întunecat. Logen o recunoscu de pe sabia lui. Semnul lui Kanedias. Lucrarea Maestrului Creator.

– Ce-i asta? întrebă el, întinzând mâna.

– N-o atinge! ţipă Bayaz, plesnindu-l pe Logen peste mână. Nu ţi-am spus să aştepţi?

Logen făcu un pas şovăielnic în spate. Nu-l mai văzuse niciodată pe mag atât de neliniştit, dar nu-şi putea dezlipi ochii de la obiectul ciudat de pe lespede.

– E o armă?

Bayaz trase adânc, încet, aer în piept.

– O armă cât se poate de teribilă, prietene. O armă împotriva căreia nicio sabie, nicio piatră, nicio vrajă nu te poate apăra. Nici să nu te apropii de ea, te previn. E periculos. Kanedias a numit-o Spintecătoarea şi cu ea l-a ucis pe fratele său Juvens, maestrul meu. Cândva, mi-a spus că are două tăişuri. Unul aici, unul în Partea Cealaltă.

– Ce naiba înseamnă asta? murmură Logen.

Nu putea să vadă nici măcar un tăiş.

Bayaz ridică din umeri.

– Dacă aş şti asta, presupun că aş fi Maestrul Creator, în loc să fiu doar Întâiul dintre Magi. Întinse mâna şi luă cutia, crispându-se de parcă ar fi fost foarte grea. Mă poţi ajuta?

Logen îşi vârî mâinile sub ea şi icni. Nici dacă ar fi fost un bloc compact de fier n-ar fi putut cântări mai mult.

– Grea, mârâi el.

– Kanedias a făurit-o să fie solidă. Cât de solidă a putut, cu toată măreaţa lui pricepere. Nu ca să-i apere conţinutul de Lume. Bayaz se aplecă şi şopti: Ci ca să apere Lumea de conţinutul ei.

Logen privi în jos, încruntându-se.

– Ce e înăuntru?

– Nimic, mormăi Bayaz. Încă.

Jezal încerca să se gândească la trei oameni pe care-i ura cel mai mult pe lume. Brint? Era doar un idiot înfumurat. Gorst? Doar se străduise, cu toate modestele-i puteri, să-l învingă într-un duel. Varuz? Era doar un măgar bătrân şi infatuat.

Nu. Cei trei bărbaţi de lângă el erau în fruntea listei sale: Bătrânul arogant, cu trăncăneala lui idioată şi înfumuratul lui aer misterios. Sălbaticul mătăhălos, cu cicatricele lui urâte şi

căutătura ameninţătoare. Schilodul care-şi dădea importanţă, cu micile lui comentarii îngâmfate şi pretenţia că ştie totul despre viaţă. Cei trei, în combinaţie cu aerul stătut şi obscuritatea perpetuă a acestui loc oribil, erau aproape destul ca să-l facă pe Jezal să vomite din nou. Singurul lucru mai rău decât actuala lui companie pe care şi-l putea imagina nu era decât absenţa oricărei companii. Privi în umbrele care-i înconjurau şi se cutremură la gândul acesta.

Totuşi, moralul i se mai ridică atunci când dădură un colţ. În faţa lor se afla un mic petic de lumină solară. Se grăbi spre el, depăşindu-l pe Glokta, care se târşâia sprijinit în bastonul lui, năduşind de nerăbdare, la gândul de a fi din nou afară, sub cerul deschis.

Jezal închise ochii, cuprins de încântare, când păşi în aer liber. Vântul rece îi mângâie faţa şi inspiră cu nesaţ. Uşurarea era imensă, ca şi cum ar fi stat captiv acolo, jos, săptămâni în şir, ca şi cum nişte degete strânse în jurul gâtului lui s-ar fi descleştat abia acum. Străbătu un larg spaţiu deschis, pavat cu pietre aspre, plate şi dincolo de ele…

Agriontul se ivi dedesubt. O tapiserie de ziduri albe, acoperişuri gri, ferestre scânteietoare, grădini verzi. Nu se aflau nici măcar aproape de vârful Casei Creatorului, ci doar pe unul dintre acoperişurile cele mai joase, deasupra porţii, însă, şi aşa, înfricoşător de sus. Jezal recunoscu dărăpănata Universitate, cupola strălucitoare a Rotondei Lorzilor, construcţia compactă şi turtită a Casei Întrebărilor. Vedea Piaţa Mareşalilor, o strachină cu bănci de lemn între clădiri, poate şi minuscula sclipire galbenă a arenei de luptă, în mijloc. Dincolo de citadela înconjurată de zidul alb şi de canalul sclipitor, oraşul era o masă lăbărţată, ce se întindea până la mare, sub cerul gri murdar.

Jezal râse cu mirare şi încântare. Turnul Lanţurilor era o scară de lemn în comparaţie cu acesta. Se afla atât de sus deasupra lumii încât totul părea cumva neclintit, îngheţat în timp. Se simţea ca un rege. Niciun om nu mai văzuse asta de sute de ani. Se simţea imens, grandios, mult mai important decât oamenii minusculi care trebuie că locuiau şi lucrau în micile clădiri de jos, din depărtare. Se întoarse şi se uită la Glokta, dar schilodul nu zâmbea. Era mai palid ca oricând, privind încruntat oraşul de jucărie, în timp ce ochiul stâng i se zbătea de nelinişte.

– Ţi-e frică de înălţime? râse Jezal.

Glokta îşi întoarse faţa cadaverică spre el.

– N-au fost trepte. N-am urcat nicio treaptă ca să ajungem aici! Faţa zâmbitoare a lui Jezal începu să pălească. N-au fost trepte, pricepi? Cum a fost posibil? Cum? Spune-mi asta!

Jezal înghiţi în sec, cugetând la traseul pe care veniseră. Schilodul avea dreptate. Nici o treaptă, nici o rampă, nici nu urcaseră, nici nu coborâseră. Şi, totuşi, iată-i acolo, sus, deasupra celui mai înalt turn al Agriontului. Îi era rău, din nou. Priveliştea i se părea acum ameţitoare, dezgustătoare, obscenă. Se retrase, clătinându-se, de lângă parapet. Voia să meargă acasă.

– L-am urmărit prin întuneric, de unul singur, şi aici l-am înfruntat. Kanedias. Maestrul Creator. Aici ne-am luptat. Foc, oţel şi carne. Aici am stat. A aruncat-o pe Tolomei de pe acoperiş în faţa ochilor mei. Am ştiut ce urmează, dar nu l-am putut împiedica. Propria lui fiică. Vă puteţi imagina? Nimeni n-ar fi meritat asta mai puţin decât ea. N-a existat vreodată un spirit mai inocent. Logen se încruntă. Nu ştia ce să spună. Aici ne-am luptat, murmură Bayaz, strângându-şi pumnii cărnoşi pe parapetul gol. M-am năpustit asupra lui cu foc, cu oţel şi carne şi el asupra mea. L-am azvârlit jos. A căzut arzând şi s-a zdrobit de podul de dedesubt. Şi astfel, ultimul dintre fiii lui Euz a părăsit această lume, ducând cu el atâtea dintre secretele lor. S-au distrus între ei, toţi patru. Ce pierdere! Bayaz se întoarse, să se uite la Logen. Dar asta a fost demult, ce zici, prietene? Tare demult. Îşi umflă obrajii şi-şi vârî capul între umeri. Haideţi să părăsim acest loc. E ca un cavou. Haideţi să-l zăvorâm încă o dată şi, cu el, amintirile. Toate acestea aparţin trecutului.

– Aş! făcu Logen. Tatăl meu spunea că seminţele trecutului rodesc în prezent.

– Aşa e. Bayaz întinse mâna încet, mângâind cu degetele metalul rece, întunecat, al cutiei din mâinile lui Logen. Aşa e. Tatăl tău a fost un om înţelept.

Piciorul lui Glokta ardea, şira spinării era un râu de foc, de la şezut până la cap. Avea gura uscată ca rumeguşul, faţa îi era năduşită şi tresărea spasmodic, răsuflarea îi şuiera în nas, dar inchizitorul înainta prin întuneric, îndepărtându-se de sala imensă, cu cupola ei neagră şi maşinăria ei ciudată, tot înainte, spre uşa deschisă. *Şi în lumină.*

Rămase acolo, cu capul dat pe spate, pe podul îngust din faţa

porţii înguste, cu mâna tremurând pe mânerul bastonului, clipind şi frecându-se la ochi, respirând adânc în aerul liber şi simţind adierea rece pe faţă. *Cine-ar fi crezut că vântul poate fi atât de plăcut? Poate că e mai bine că n-au fost trepte. Poate că atunci nu mi-aş fi dat seama niciodată.*

Luthar era deja la jumătatea podului, gonind de parcă l-ar fi urmărit un diavol. Nouădegete nu era departe, răsuflând greu şi mormăind întruna ceva în limba nordică. „Încă viu” i se păru lui Glokta că ar putea să fie. Mâinile-i mari erau încleştate pe cutia aceea de metal, cu tendoanele umflate, de parcă ar fi cântărit cât o nicovală. *Vizita asta a avut şi alt scop decât să dovedească ceva. Oare ce au scos de-acolo? Ce poveri atât de grele?* Glokta aruncă o privire înapoi, în întuneric, şi se scutură. Nici măcar nu era sigur că voia să ştie.

Bayaz ieşi agale din tunel, în aer liber, arătând la fel de mulţumit de sine ca întotdeauna.

– Aşadar, Inchizitorule, zise el plin de vervă. Cum ţi s-a părut vizita în Casa Creatorului?

Un coşmar zbuciumat, straniu şi oribil. Poate că aş fi preferat chiar şi să mă întorc în temniţele împăratului pentru câteva ore.

– Ca un răsărit de soare, se răsti el.

– Mă bucur nespus că ai găsit-o atât de plăcută, chicoti Bayaz, scoţând vergeaua de metal întunecat de sub cămaşă. Şi, spune-mi, încă mai crezi că sunt un mincinos? Sau bănuielile ţi-au fost risipite, în sfârşit?

Glokta privi încruntat cheia. Îl privi încruntat pe bătrân. Privi încruntat în bezna copleşitoare a Casei Creatorului. *Bănuielile mele sporesc cu fiecare clipă care trece. Nu se risipesc niciodată. Îşi schimbă doar înfăţişarea.*

– Sincer? Nu ştiu ce să cred.

– Bine. Recunoaşterea propriei ignoranţe e primul pas spre iluminare. Dar, între noi fie vorba, m-aş gândi la altceva să-i spun Arhilectorului. Glokta îşi simţi pleoapa zbătându-se. Ai face bine să începi să traversezi, ce zici Inchizitorule? Până încui eu?

Nu i se mai părea la fel de înfricoşător să plonjeze în apa de dedesubt. *De-ar fi să cad, cel puţin aş muri în lumină.* Glokta privi o singură dată înapoi, când auzi uşile grele ale Casei Creatorului închizându-se cu un ţăcănit domol şi cercurile glisară la loc. *Totul e întocmai cum a fost înainte de sosirea noastră.* Îşi întoarse spatele înfiorat, îşi supse gingiile împotriva obişnuitelor valuri de ameţeală şi, înjurând, începu să traverseze şchiopătând

podul.

Luthar bătea cu disperare în porţile vechi de la celălalt capăt.

– Lăsaţi-ne înăuntru! aproape că plângea el, cu o răguşeală de panică în glas, pe când Glokta urca şontâc. Lăsaţi-ne înăuntru!

În cele din urmă, uşa se deschise, bălăbănindu-se, dezvăluind un gardian cu chipul răvăşit. *Ce păcat. Eram sigur că Luthar era gata să izbucnească în lacrimi. Mândrul câştigător al întrecerii, cel mai brav fiu al Uniunii, floarea bărbăţiei, hohotind în genunchi. Pentru o asemenea privelişte, călătoria aproape că ar fi meritat.* Luthar ţâşni prin poarta deschisă şi Nouădegete îl urmă ursuz, legănând în braţe cutia de metal. Gardianul se uită chiorâş la Glokta, care înainta spre poartă.

– V-aţi întors aşa de curând?

Idiot bătrân.

– Ce naiba vrei să spui? Cum curând?

– Nici n-am apucat să-mi termin ouăle. Aţi fost plecaţi mai puţin de o jumătate de oră.

Glokta izbucni într-un râs strident, lipsit de voioşie.

– O jumătate de zi, poate.

Dar, când privi dincolo, în curte, se încruntă. Umbrele erau aproape exact acolo unde fuseseră la plecare. *Încă dimineaţă devreme, dar cum?*

– Creatorul mi-a spus cândva că timpul e doar în mintea noastră. Glokta tresări când întoarse capul. Bayaz venise în spatele lui şi se bătea uşor, cu un deget gros, peste tâmpla ţestei pleşuve. Ar putea fi mai rău, crede-mă. Abia când ieşi mai devreme decât ai intrat începi să-ţi faci griji.

Zâmbi, cu ochii scânteind în lumina care pătrundea prin uşă. *Face pe prostul? Sau încearcă să-şi bată joc de mine? Oricum ar fi, jocurile astea devin obositoare.*

– Gata cu şaradele, rânji cu dispreţ Glokta. Ce-ar fi să-mi spui ce urmăreşti?

Întâiul dintre Magi, dacă asta era, zâmbi şi mai larg.

– Îmi placi, Inchizitorule, chiar îmi placi. Nu m-aş mira dacă ai fi singurul om cinstit care a mai rămas în toată ţara asta blestemată. Ar trebui să vorbim, la un moment dat, noi doi. O discuţie despre ceea ce vreau eu şi despre ceea ce vrei tu. Zâmbetul îi pieri. Dar nu astăzi.

Şi Bayaz trecu prin uşa deschisă, lăsându-l pe Glokta în urma lui, în întuneric.

Potaia nimănui

– De ce eu? îşi murmură West printre dinţii încleştaţi, privind încordat peste pod, spre Poarta Sudică.

Aiureala aceea de la docuri îi luase mai mult decât era de aşteptat, dar oare nu aşa se întâmpla cu toate, zilele astea? Uneori avea impresia că era singurul om din Uniune care se pregătea serios pentru război şi trebuia să organizeze totul de unul singur, până la număratul cuielor cu care aveau să fie prinse potcoavele cailor. Întârziase deja la întâlnirea de fiecare zi cu Mareşalul Burr şi ştia că aveau să aibă de îndeplinit astăzi o sută de lucruri imposibile. Întotdeauna erau. Să fie implicat într-un atac absurd, chiar aici, la poarta Agriontului, era tot ce-i mai lipsea.

– De ce naiba tocmai eu?

Capul începea să-l doară din nou. Acea pulsaţie mult prea cunoscută în spatele ochilor. Cu fiecare zi, părea să apară mai devreme şi să se sfârşească mai rău.

Din pricina căldurii din ultimele câteva zile, străjerilor li se îngăduise să vină la datorie fără întreaga armură. West bănuia că acum cel puţin doi dintre ei regretau asta. Unul era chircit la pământ, lângă poartă, cu mâinile strânse între picioare, scâncind zgomotos. Sergentul lui stătea încovoiat lângă el, cu sângele şiroindu-i din nas şi picurând stropi roşii, întunecaţi, pe pietrele podului. Ceilalţi doi soldaţi din dispozitiv aveau suliţele coborâte, cu vârfurile îndreptate spre un tânăr tuciuriu, sfrijit. Un alt om al Sudului stătea în apropiere, un bătrân cu părul lung şi cărunt, sprijinit de balustradă, care privea scena cu o expresie de profundă resemnare.

Tânărul aruncă o privire fugară peste umăr şi West simţi un fior de uimire. O femeie, cu părul negru, retezat scurt şi zburlit într-o harababură de ţepi unsuroşi. Avea o mânecă sfâşiată în jurul umărului, dezvăluind un braţ oacheş, viguros, care se termina într-un pumn strâns pe mânerul unui cuţit curbat. Lama strălucea ca oglinda, periculos de ascuţit, singurul lucru care părea curat la ea. Obrazul drept îi era brăzdat de o cicatrice subţire, cenuşie, prin sprânceana neagră şi peste buzele-i îmbufnate. Însă ochii erau cei care îl surprinseră cu adevărat pe West, uşor oblici, îngustaţi de cea mai profundă ostilitate şi

suspiciune, şi galbeni. Văzuse tot felul de kantici la vremea lui, pe când luptase în Gurkhul, în război, dar nu mai văzuse niciodată asemenea ochi. Un galben intens, puternic, auriu, ca…

Urină. Acela era mirosul, când se apropie. Urină şi murdărie şi o grămadă de transpiraţie veche, acrie. Şi-l amintea foarte bine din război. Duhoare de oameni care nu se spălaseră de foarte multă vreme. West îşi stăpâni pornirea de a-şi încreţi nasul şi de a respira pe gură, când se apropie şi imboldul de a se ţine la distanţă de lama aceea scânteietoare, ocolind-o pe departe. Trebuie să nu-ţi trădezi teama dacă vrei să rezolvi o situaţie periculoasă, oricât de puternică ar fi. Din experienţa lui, dacă reuşeşti să pari stăpân pe situaţie, succesul e mai mult de jumătate garantat.

– Ce naiba se petrece aici? răcni el către sergentul cu faţa plină de sânge.

Nu era nevoit să se prefacă iritat, întârzia tot mai mult şi devenea tot mai nervos cu fiecare secundă.

– Cerşetorii ăştia jegoşi au vrut să intre în Agriont, domnule! Am încercat să-i alung, desigur, dar au scrisori!

– Scrisori?

Bătrânul necunoscut îl bătu pe West pe umăr, îi înmână o coală de hârtie împăturită, uşor soioasă pe la margini. Acesta o citi, din ce în ce mai încruntat.

– Aceasta este o scrisoare de trecere semnată de Lordul Hoff însuşi. Trebuie să fie lăsaţi.

– Dar nu înarmaţi, domnule! Am spus că nu pot trece înarmaţi! Sergentul ridică într-o mână un arc ciudat, din lemn închis la culoare, şi o sabie curbată, model gurkian, în cealaltă. M-am zbătut destul s-o fac să renunţe la astea, dar când am încercat s-o percheziţionez pe… această târfă gurkiană…

Femeia şuieră şi făcu iute un pas înainte, iar sergentul şi cei doi străjeri ai săi se adunară, târşâindu-şi nervoşi picioarele, înapoi în grup compact.

– Pace, Ferro, oftă bătrânul în limba kantică. Pentru numele zeilor, pace.

Femeia scuipă pe pietrele podului şi şuieră o înjurătură pe care West n-o înţelese, fluturând sabia într-un fel care dovedea că ştia s-o folosească şi era mai mult decât dornică.

– De ce tocmai eu? murmură West în barbă.

Era clar că nu putea să plece nicăieri până când problema aceasta nu era rezolvată. De parcă nu avea destule pe cap.

Trase adânc aer în piept şi se strădui să se pună în situaţia femeii care duhnea, o străină înconjurată de oameni cu înfăţişări ciudate, care rosteau cuvinte pe care nu le pricepea şi care încercau s-o percheziţioneze. Probabil că în clipa asta se gândea cât de oribil mirosea West. Dezorientată şi speriată, probabil, mai degrabă decât periculoasă. Dar, totuşi, arăta foarte periculoasă şi câtuşi de puţin speriată.

Bătrânul părea cel mai rezonabil dintre cei doi, aşa că West i se adresă lui primul.

– Sunteţi din Gurkhul? îl întrebă, într-o kantică stricată.

Bătrânul îşi întoarse ochii obosiţi spre West.

– Nu. Nu există doar gurkieni în Sud.

– Din Kadir, atunci? Din Taurish?

– Cunoşti Sudul?

– Puţin. Am luptat acolo, în război.

Bătrânul arătă cu capul spre femeia care-i privea cu suspiciune, cu ochii ei galbeni şi oblici.

– Ea e dintr-un loc numit Muntaz.

– N-am auzit niciodată de el.

– De ce să fi auzit? Bătrânul ridică din umerii-i osoşi. O ţară mică, pe malul mării, departe, la est de Shaffa, dincolo de munţi. Gurkienii au cucerit-o cu ani în urmă şi oamenii ei au fost împrăştiaţi sau făcuţi sclavi. Se pare că de atunci femeia se află într-o dispoziţie mizerabilă.

Femeia le aruncă o privire furioasă, fără să-i piardă din ochi pe soldaţi.

– Şi tu?

– O, eu vin din Sudul mult mai îndepărtat, de dincolo de Kanta, de dincolo de deşert, chiar şi de dincolo de Cercul Lumii. Ţinutul meu natal nu se află pe hărţile tale, prietene. Yulwei e numele meu.

Întinse o mână lungă, neagră.

– Collem West.

Femeia îi privi strângându-şi mâinile, cu reţinere.

– Numele lui este West, Ferro! A luptat împotriva gurkienilor! Te va face asta să ai încredere în el?

Yulwei nu părea prea încrezător şi, într-adevăr, umerii femeii continuară să fie la fel de gârboviţi şi încordaţi, mâna strânsă la fel de puternic pe mânerul cuţitului. Unul dintre soldaţi alese acel moment nefericit ca să facă un pas înainte, împungând aerul cu suliţa, şi femeia mârâi şi scuipă din nou, strigând mai multe

înjurături nedesluşite.

– Ajunge! se auzi West răcnind la străjer. Ridicaţi-vă suliţele afurisite!

Străjerii îl priviră şocaţi, clipind repede şi West se strădui să-şi controleze glasul.

– Nu cred că aceasta este o invazie de proporţii, ce ziceţi? Ridicaţi-le!

Şovăielnic, vârfurile suliţelor se îndepărtară de femeie. West păşi hotărât spre ea, privind-o direct în ochi, cu toată autoritatea pe care şi-o putea impune. Să nu arăţi pic de teamă, îşi zise el, dar inima îi bubuia. Întinse palma deschisă, destul de aproape ca s-o poată atinge.

– Cuţitul, zise aspru West, în kantica lui stricată. Te rog. Nu vei păţi nimic, ai cuvântul meu.

Femeia se uită la el cu acei ochi galbeni, ameninţători, oblici, apoi la străjerii cu suliţe şi înapoi la el. Fără nicio grabă. West stătea acolo, cu gura uscată, cu capul încă bubuind, întârziind tot mai mult, asudând sub uniformă, sub soarele fierbinte, încercând să ignore mirosul femeii. Timpul trecea.

– Pentru Dumnezeu, Ferro! se răsti dintr-odată bătrânul. Sunt bătrân! Ai milă de mine! S-ar putea să mai am doar câţiva ani de trăit! Dă-i omului cuţitul înainte să mor!

– Sst! şuieră ea, ţuguindu-şi buzele.

Preţ de o ameţitoare, nesfârşită clipă, cuţitul se ridică, apoi mânerul coborî plesnind în palma lui West. Îşi îngădui să înghită în sec, cu uşurare. Până în ultima clipă, fusese aproape sigur că avea să aibă parte de un sfârşit violent, de mâna femeii.

– Mulţumesc, spuse el, mult mai calm decât se simţea. Îi întinse cuţitul sergentului: Pune bine arma şi escortează-i pe oaspeţii noştri în Agriont şi, dacă păţeşte cineva ceva, în special ea, am să te consider răspunzător, înţelegi?

West îi aruncă sergentului o privire fioroasă, după care trecu prin poartă în tunel, înainte să se mai întâmple ceva, lăsându-i pe bătrân şi pe femeia care duhnea în urma lui. Capul îi bubuia mai tare ca înainte. La naiba, întârziase.

– De ce naiba tocmai eu? mârâi el în barbă.

– Mă tem că armurăriile sunt închise deocamdată, mârâi maiorul Vallimir, privindu-l pe West de-a lungul nasului, ca pe un cerşetor care scâncea după mărunţiş. Ne-am îndeplinit normele, înainte de termen şi nu vom mai aprinde forjele săptămâna asta.

Poate dacă ai fi sosit la timp…

Bubuitul din capul lui West era mai insuportabil decât oricând. Se căznea să respire încet, să vorbească potolit şi cumpătat. Nu avea nimic de câştigat dacă îşi ieşea din fire. Nu aveai niciodată nimic de câştigat din asta.

– Înţeleg, domnule maior, zise West răbdător, dar e război. Mulţi dintre recruţii pe care i-am primit de-abia dacă sunt înarmaţi şi Lordul Mareşal Burr a cerut să fie aprinse forjele, ca să le asigurăm echipament.

Nu era întru totul adevărat, dar, de când intrase în comandamentul Mareşalului, West renunţase, mai mult sau mai puţin, să mai spună cuiva tot adevărul. Nu era o modalitate prin care reuşeai ceva. Acum folosea un fel de amestec de fanfaronadă linguşitoare şi minciuni sfruntate, umile rugăminţi şi ameninţări voalate şi devenise un adevărat expert în a stabili care ar fi cea mai eficientă tactică pentru fiecare om.

Din nefericire, încă nu reuşise să atingă coarda sensibilă a maiorului Vallimir, comandantul Armurăriilor Regale. Cumva, faptul că erau egali în grad făcea lucrurile cu atât mai dificile: nu putea să-l intimideze, dar nici nu-i venea să-l implore.

Mai mult, în privinţa statutului social, nu erau nici pe departe egali. Vallimir făcea parte din vechea nobilime, dintr-o familie puternică, şi era incredibil de arogant. Pe lângă el, Jezal dan Luthar părea genul de om umil şi altruist, iar lipsa totală de experienţă a maiorului pe câmpul de luptă agrava situaţia: se purta şi mai măgăreşte, ca să compenseze. Instrucţiunile lui West, chiar venite de la însuşi mareşalul Burr, erau la fel de bine primite ca de la un porcar puturos.

Ziua de azi nu era o excepţie.

– Norma pentru luna aceasta e îndeplinită, *maior West!* zise Vallimir, reuşind să-i accentueze în mod zeflemitor numele, şi forjele sunt închise. Asta-i tot.

– Şi asta vrei să-i spun Lordului Mareşal?

– Înarmarea recruţilor este responsabilitatea celor care îi oferă, declamă el afectat. Nu pot fi *eu* făcut vinovat dacă *ei* nu-şi respectă obligaţiile ce le revin. Pur şi simplu nu e problema noastră, *maior West,* şi *asta* poţi să-i spui Lordului Mareşal.

Aşa mergeau lucrurile întotdeauna. Încoace şi încolo, de la birourile lui Burr la diferite departamente administrative, la comandanţii de companii, de batalioane, de regimente, la magaziile risipite pe tot cuprinsul Agriontului şi al oraşului, la

armurării, la cazărmi, la grajduri, la docurile unde soldaţii şi echipamentele lor aveau să înceapă să se îmbarce doar în câteva zile, la alte departamente şi înapoi de unde a început, cu kilometri străbătuţi şi nimic rezolvat. În fiecare seară se prăbuşea în pat ca un bolovan, doar ca să se trezească după câteva ore şi s-o ia de la capăt.

În calitate de comandant de batalion, sarcina lui fusese să înfrunte inamicul cu armele. În calitate de ofiţer de stat-major, se părea că rolul său era să-i înfrunte pe ai lui cu hârtii, fiind mai mult secretar decât ostaş. Se simţea ca unul care încerca să împingă un bolovan imens în susul unui deal. Opintindu-se şi opintindu-se, fără să ajungă nicăieri, dar incapabil să se oprească din împins, ca piatra să nu cadă şi să-l zdrobească. Între timp, unii nemernici aroganţi care erau în exact acelaşi pericol trândăveau pe coama dealului, lângă el, zicând: „Păi, nu e piatra mea.”

Înţelegea acum de ce, în timpul războiului din Gurkhul, uneori nu era destulă mâncare pentru oameni sau haine cu care să se îmbrace sau căruţe cu care să-şi transporte proviziile sau cai care să tragă căruţele sau tot felul de alte lucruri extrem de necesare şi uşor de anticipat.

West nu voia nici în ruptul capului să se întâmple una ca asta din cauza vreunei neglijenţe a lui. Şi, cu siguranţă, nu voia nici în ruptul capului să vadă oameni murind din lipsa unei arme cu care să lupte. Încerca din nou să se calmeze, dar de fiecare dată capul îl durea şi mai tare şi glasul îi pierea, de efort.

– Şi dacă ne pomenim împotmoliţi în Englia, cu o gloată de ţărani prost îmbrăcaţi, neînarmaţi de care să ne îngrijim, ce se întâmplă atunci, maior Vallimir? A cui problemă va fi? Nu a ta, îndrăznesc să spun! Tu vei fi tot aici, cu forjele tale reci, să-ţi ţină companie!

West îşi dădu seama de îndată ce spuse asta că mersese prea departe: maiorul se zbârli cu totul:

– Cum îndrăzneşti, domnule! Îmi pui la îndoială onoarea personală? Familia mea e de nouă generaţii în Garda Regelui!

West se frecă la ochi, neştiind dacă-i venea să râdă sau să plângă.

– N-am nicio îndoială în privinţa curajului tău, te asigur, n-am vrut nicidecum să spun asta. West încercă să se pună în situaţia lui Vallimir. Nu cunoştea cu adevărat presiunile la care era supus acesta: probabil că ar prefera să fie comandantul unor soldaţi

decât al unor fierari, probabil… N-avea sens. Omul era un netrebnic şi îl ura. Nu e vorba despre onoarea ta, domnule maior, sau a familiei tale. E o chestiune care ţine de capacitatea noastră de război!

Ochii lui Vallimir deveniseră reci ca moartea.

– Cu cine crezi că stai de vorbă, ţărănoi mizerabil? Toată influenţa pe care o ai i-o datorezi lui Burr şi cine e el? Doar un mocofan din provincii, ridicat în rang doar din noroc! West clipi. Bănuia, desigur, ce se vorbea despre el, pe la spate, dar era altceva să i se spună în faţă. Şi când Burr nu va mai fi, ce se va alege de tine? Ei? Când n-o să te mai poţi ascunde în spatele lui? N-ai obârşie, n-ai familie! Buzele lui Vallimir se strâmbară într-un rânjet rece: În afară de acea *soră* a ta, fireşte, şi, din câte am auzit…

West se pomeni înaintând spre el, repede.

– Ce? mârâi el. Ce-ai spus?

Expresia lui trebuie să fi fost cu adevărat fioroasă: văzu culoarea scurgându-se din obrajii lui Vallimir.

– Eu… eu…

– Crezi că am nevoie de Burr ca să-mi port bătăliile, vierme laş ce eşti? Fără să-şi dea seama, înaintase din nou şi Vallimir se retrase, împleticindu-se, înspre zid, păşind într-o parte şi ridicând un braţ, vrând parcă să se apere de o lovitură aşteptată. West abia se stăpâni să-l înhaţe pe micul ticălos şi să-l scuture până îi cade capul. Ţeasta îi zvâcnea, îi bubuia. Avea impresia că presiunea avea să-i scoată ochii din cap. Trase adânc, îndelung, aer în piept, pe nas, îşi încleştă pumnii, până simţi durere. Furia se retrase încet, dincolo de punctul în care ameninţa să-i pună stăpânire pe întregul trup. Acum doar pulsa, strângându-l de piept. Dacă ai ceva de spus despre sora mea, şopti el cu glas domol, atunci poţi să spui. Spune acum! Îşi lăsă mâna stângă să coboare încet, pentru a se aşeza pe mânerul sabiei. Şi putem rezolva asta dincolo de zidurile oraşului.

Maiorul West se retrase şi mai mult.

– N-am auzit nimic, şopti el, absolut nimic.

– Chiar nimic. West îi mai privi faţa palidă încă un moment, apoi se îndepărtă. Acum, fii bun şi redeschide forjele pentru mine. Avem o grămadă de treabă de făcut.

Vallimir clipi o secundă.

– Desigur. Am să cer să fie aprinse de îndată.

West se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă ţanţoş, ştiind că

bărbatul scuipa flăcări în spatele lui, ştiind că reuşise din nou să înrăutăţească şi mai mult o situaţie proastă deja. Încă un duşman de obârşie nobilă, pe lângă mulţi alţii. Singurul lucru supărător era că omul avea dreptate. Fără Burr, era ca şi terminat. Nu avea alte rude în afară de acea *soră* a lui. La naiba, îl durea capul.

– De ce eu? îşi şuieră în barbă. De ce?

Mai erau încă multe de făcut astăzi, destule pentru o zi întreagă de muncă, dar West nu mai rezista. Îl durea capul atât de rău încât abia mai vedea. Trebuia să se întindă în întuneric, cu o cârpă umedă pe faţă, fie şi numai pentru o oră, fie şi numai pentru un minut. Scotoci în buzunar după cheie, apăsându-şi ochii chinuiţi cu mâna cealaltă, strângând din dinţi. Apoi auzi un sunet de dincolo de uşă. Un zornăit uşor de sticlă. Ardee.

– Nu, îşi şuieră în barbă. Nu acum! De ce naiba îi dăduse ei o cheie?

Înjurând încet, ridică pumnul să bată. Să bată la propria-i uşă, aşa ajunsese. Pumnul lui nu ajunse până la lemn. O imagine cât se poate de neplăcută începu să i se formeze în minte. Ardee şi Luthar, goi şi transpiraţi, zvârcolindu-se pe covorul lui. Răsuci cheia iute în broască şi dădu uşa în lături.

Ardee stătea lângă fereastră, singură şi, spre uşurarea lui West, complet îmbrăcată. Fu mai puţin încântat, însă, s-o vadă umplând ochi un pahar, din carafă. Ardee ridică o sprânceană spre el, când năvăli pe uşă.

– O, tu erai.

– Cine naiba altcineva să fie? se răsti West. Acesta e apartamentul meu, nu-i aşa?

– Cineva nu e în cea mai bună dispoziţie în dimineaţa asta.

Niţel vin se revărsă peste buza paharului, pe masă. Ardee îl şterse cu mâna, îşi linse degetele şi, pe deasupra, luă o înghiţitură zdravănă. Fiecare mişcare a ei îl irita. West se strâmbă şi trânti uşa.

– Trebuie să bei aşa de mult?

– Înţeleg că o tânără doamnă trebuie să-şi umple timpul în mod folositor.

Cuvintele ei erau nepăsătoare, ca întotdeauna, dar, cu toată durerea de cap, West îşi putea da seama că se întâmpla ceva ciudat. Ardee se uita întruna spre birou, apoi înaintă spre el. West ajunse acolo primul şi înhăţă o bucată de hârtie, cu un rând scris pe ea.

– Ce-i asta?
– Nimic! Dă-mi-o!
West îi blocă drumul cu un braţ şi citi:

Locul obişnuit, mâine-seară.
A.

Pielea lui West se înfioră de oroare.
– Nimic? Nimic? Flutură scrisoarea sub nasul surorii sale. Ardee se întoarse, scuturând din cap, ca pentru a alunga o muscă, fără să spună nimic, doar sorbind zgomotos din pahar. West scrâşni din dinţi. E Luthar, nu-i aşa?
– N-am spus asta.
– Nici nu trebuia!
Scrisoarea se mototoli într-un mic cocoloş în mâna lui albită la încheieturile degetelor. West se întoarse pe jumătate spre uşă, încordat, cu fiecare muşchi tremurând. Puţin mai lipsea să ţâşnească afară şi să-l strângă de gât pe micul ticălos chiar în clipa asta, dar reuşi să-şi impună să gândească o clipă.
Jezal îl dezamăgise, şi asta rău de tot, netrebnicul nerecunoscător. Dar nu era chiar aşa de şocant: omul era un măgar. Dacă îţi ţii vinul într-un sac de hârtie, să nu te superi prea tare când curge. În plus, nu Jezal era cel care scria scrisorile. La ce-ar folosi să-i sară la beregată? Mereu vor exista alţi tineri fluşturatici pe lume.
– Spune-mi unde ajungi cu asta, Ardee?
Ea se aşeză pe banchetă şi se uită la el cu răceală, peste marginea paharului.
– Cu ce, frate?
– Ştii cu ce!
– Nu suntem frate şi soră? Nu putem fi sinceri unul cu altul? Dacă ai ceva de spus, poţi s-o spui deschis! Unde crezi că ajung?
– Cred că ajungi direct în rahat, dacă mă-ntrebi! Îşi micşoră înapoi glasul cu mare dificultate. Treaba asta cu Luthar a mers mult prea departe. Scrisori? Scrisori? L-am prevenit, dar se pare că nu el era problema! Ce-ţi trece prin cap? Măcar îţi trece prin cap ceva? Trebuie să se termine, înainte ca lumea să înceapă să vorbească! West simţi o strânsoare sufocantă în piept, inspiră adânc, dar glasul îi izbucni şi aşa: Deja vorbesc, fir-ar a naibii de treabă! Se termină acum! M-auzi?
– Te aud, zise ea nepăsătoare, dar cui îi pasă de ce crede

lumea?

– Mie îmi pasă! Aproape ţipă aceste vorbe. Ştii cât de mult trebuie să muncesc? Mă crezi prost? Îţi dai seama ce eşti pe cale să faci, Ardee? Faţa fetei se îmbufna, dar el îi dădea înainte: Nu că ar fi prima oară! Trebuie să-ţi amintesc, n-ai prea avut noroc cu bărbaţii!

– Nu cu bărbaţii din familia mea, cel puţin! Acum Ardee stătea dreaptă ca o prăjină, cu faţa încordată şi palidă de furie. Şi ce ştii tu despre norocul meu? Abia dacă am vorbit în ultimii zece ani!

– Vorbim acum! strigă West, azvârlind cât colo hârtia mototolită. Te-ai gândit ce s-ar putea întâmpla? Ce-ar fi dacă ai pune mâna pe el? Te-ai gândit la asta? Crezi că familia lui ar fi încântată de sfielnica mireasă? În cel mai bun caz, n-ar vorbi niciodată cu tine. În cel mai rău, v-ar dezmoşteni pe amândoi! Arătă spre uşă cu un deget tremurător. N-ai observat că e un porc arogant şi fudul? Aşa sunt toţi! Cum crezi că s-ar descurca fără renta lui? Fără prietenii lui sus-puşi? N-ar şti încotro s-o apuce! Cum aţi putea fi fericiţi împreună? Capul lui West stătea să crape în două, dar continua să peroreze: Şi ce se întâmplă dacă, după cum e mult mai probabil, nu poţi pune mâna pe el? Atunci, ce? Vei fi terminată, la asta te-ai gândit? Ai mai fost odată cât pe ce! Şi cică tu eşti cea isteaţă! Îţi baţi joc de tine! Aproape că se sufoca de furie: De amândoi!

Ardee suspină.

– Acum se vede! aproape că răcni ea la el. Nimeni nu se sinchiseşte de mine, dar dacă reputaţia *ta* e în pericol…

– Desfrânată afurisită şi proastă! Carafa zbură învârtindu-se peste încăpere. Se zdrobi de perete, nu departe de capul lui Ardee, aruncând în aer bucăţi de sticlă şi revărsând vinul pe tencuială. Asta îl înfurie şi mai tare. De ce nu asculţi naibii?

West traversă camera într-o clipită. Ardee păru surprinsă, doar un moment, apoi se auzi un pocnet scurt: pumnul lui izbind-o în faţă, când se ridică. Ardee nu apucă să cadă până jos. Mâinile lui o prinseră înainte de a lovi podeaua, o smuciră în sus şi apoi o aruncară cu spatele la perete.

– O să ne distrugi!

Capul ei se lovi de zid, o dată, de două ori, de trei ori. O mână o apucă de gât. Dinţii se dezgoliră. Trupul lui o strivi de perete. Un mic horcăit în gâtlej, când degetele lui începură să strângă.

– Târfă blestemată… egoistă şi netrebnică!

Părul îi era răvăşit peste faţă. West nu vedea decât o fâşie

îngustă de piele, colţul gurii; un ochi întunecat.

Ochii îl priviră şi ei. Lipsiţi de durere. Lipsiţi de teamă. Goi, pustii, ca un cadavru.

Strânsoare. Horcăit. Strânsoare.

Strânsoare…

West îşi veni în fire cu un spasm oribil. Degetele se deschiseră brusc şi îşi smuci mâna. Sora lui stătea dreaptă, sprijinită de perete. Îi auzea răsuflarea. Gâfâieli scurte. Sau era el? Capul îi crăpa. Ochiul continua să-l fixeze.

Trebuie că-şi imaginase totul. Altfel nu se putea. Avea să se trezească dintr-o clipă în alta şi coşmarul va lua sfârşit. Un vis. Apoi Ardee îşi dădu părul la o parte de pe faţă.

Avea pielea albă, ca o lumânare de ceară. Firicelul de sânge care i se prelingea din nas părea aproape negru, prin contrast. Semnele rozalii se profilau intense pe gâtul ei. Semnele făcute de degete. Degetele lui. Nu visa, aşadar.

I se întoarse stomacul pe dos. Gura i se deschise, dar nu scoase niciun sunet. West se uita la sângele de pe buza ei şi îl lua cu ameţeli.

– Ardee… Era atât de dezgustat încât îi veni să vomite când îi rosti numele. Simţea gust de fiere în cerul gurii, dar glasul îi bolborosea întruna: Îmi pare rău… Îmi pare rău… Te simţi bine?

– M-am simţit şi mai rău.

Ardee întinse mâna încet şi îşi atinse buza cu vârful degetului. Sângele ţâşni, mânjindu-i gura.

– Ardee… O mână se întinse spre ea, apoi West şi-o smulse înapoi, temându-se de ce-ar putea să facă. Îmi pare rău…

– Şi lui îi părea întotdeauna rău. Nu-ţi aduci aminte? Ne strângea în braţe şi plângea, după aceea. Îi părea întotdeauna rău. Dar asta nu l-a împiedicat data următoare. Ai uitat?

West se înecă, înghiţindu-şi iarăşi voma. Dacă Ardee ar fi plâns şi ar fi spus ceva şi l-ar fi bătut cu pumnii, i-ar fi fost mai uşor să suporte. Orice, în afară de asta. Încerca să nu se gândească niciodată la asta, dar nu uitase.

– Nu, şopti el. Îmi amintesc.

– Credeai c-a încetat când ai plecat? A devenit mai rău. Doar că atunci mă ascundeam de una singură. Visam că te vei întoarce, că te vei întoarce şi mă vei salva. Dar când te-ai întors, n-a fost pentru mult timp şi lucrurile n-au mai fost la fel între noi şi n-ai făcut nimic.

– Ardee… n-am ştiut…

– Ai ştiut, dar te-ai fofilat. Era mai uşor să nu faci nimic. Te-ai prefăcut. Înţeleg şi, ştii, nici măcar nu te învinuiesc. Era un fel de alinare, pe atunci, să ştiu că tu ai scăpat. Ziua în care a murit a fost cea mai fericită din viaţa mea.

– A fost tatăl nostru…

– O, da. Ghinionul meu. Ghinion cu bărbaţii. Am plâns la mormântul lui, ca o fiică respectuoasă. Am plâns şi am plâns până când asistenţa îndoliată s-a temut că-mi pierd minţile. Apoi am zăcut în pat, cu ochii deschişi, până când toată lumea a adormit. M-am furişat afară din casă, m-am întors la mormânt şi am rămas acolo o vreme, privind în jos… apoi am urinat pe el! Mi-am ridicat poalele, m-am aşezat pe vine şi am făcut pe el! Şi în tot acest timp mă gândeam: nu voi mai fi potaia nimănui! Ardee îşi şterse sângele de pe nas cu dosul palmei. Să fi văzut cât am fost de fericită când ai trimis după mine! Am tot citit şi recitit scrisoarea. Toate micile mele visuri duioase au prins viaţă din nou. Speranţe, hm? Ce blestem nenorocit! O nouă viaţă cu fratele meu. Protectorul meu. O să aibă grijă de mine, o să mă ajute. Acum, voi putea avea o viaţă, cine ştie! Dar te găsesc altfel decât îmi aminteam. Un om matur. La început mă ignori, apoi mă dădăceşti, pe urmă mă loveşti şi acum îţi pare rău. Un urmaş demn al tatălui tău!

West gemu. Era ca şi cum l-ar fi împuns cu un ac, direct în craniu. Mai puţin decât merita. Ardee avea dreptate. Îi înşelase aşteptările. Şi nu doar de azi. În timp ce el se jucase cu săbiile şi-i pupase în fund pe cei care-l dispreţuiau, ea suferise. N-ar fi fost nevoie decât de puţin efort, dar el n-a putut face faţă. În fiecare minut pe care îl petrecuse cu ea simţise vinovăţia ca pe un bolovan în stomac, trăgându-l în jos, insuportabil.

Ardee se îndepărtă de la perete.

– Poate că am să mă duc să-i fac o vizită lui Jezal. O fi cel mai uşuratic idiot din tot oraşul, dar nu cred că ar ridica vreodată mâna la mine, tu crezi?

Îl împinse din cale şi se îndreptă spre uşă.

– Ardee! West o prinse de braţ. Te rog… Ardee… Îmi pare rău…

Ardee scoase limba, şi-o răsuci într-un jgheab şi scuipă salivă amestecată cu sânge. Se scurse încet pe pieptul uniformei.

– Asta e pentru regretele tale, nemernicule!

Uşa i se trânti în faţă.

Fiecare om se venerează pe sine

Ferro se zgâi, printre gene, la albul voinic, iar el îi susţinu privirea. Se întâmpla de o bună bucată de vreme, nu tot timpul, dar aproape. Zgâitul. Erau cu toţii urâţi, aceşti oameni albi şi moi, dar acesta era ieşit din comun.

Hidos.

Ferro ştia că era plină de cicatrice, tăbăcită de soare şi vânt, stoarsă de anii petrecuţi în sălbăticie, dar pielea palidă de pe faţa acestui bărbat arăta ca un scut greu încercat în bătălii: crestat, ciobit, rupt, sfărâmat. Era surprinzător să vezi ochii încă vii pe o faţă atât de distrusă, dar erau şi o urmăreau.

Hotărâse că era periculos.

Nu doar voinic, dar puternic. Puternic şi brutal. De două ori mai greu decât ea, probabil, şi gâtul lui gros era numai fibră. Ferro simţea puterea pe care o emana. Nu s-ar fi mirat dacă ar fi putut s-o ridice cu o mână, dar asta n-o îngrijora prea mult. Mai întâi ar trebui s-o prindă. Un om mare şi puternic poate fi încet.

Încet şi periculos nu se poate.

Nici cicatricele n-o îngrijorau. Ele nu dovedeau decât că participase la o mulţime de lupte, nu spuneau dacă le şi câştigase. Alte lucruri o îngrijorau. Felul cum stătea: nemişcat, dar nu tocmai relaxat. Pregătit. Răbdător. Felul cum i se mişcau ochii: şireţi, prevăzători, de la ea la restul încăperii şi pe urmă înapoi la ea. Ochi negri, atenţi, preocupaţi. Cântărind-o. Vene groase pe dosul palmelor, dar degete lungi, degete dibace. Dungi de murdărie sub unghii. Un deget lipsă. Un ciot alb. Nu-i plăcea nimic din toate acestea. Miroseau a pericol.

Ferro nu şi-ar fi dorit să se lupte cu el neînarmată.

Dar îi dăduse cuţitul acelui alb, pe pod. Fusese pe punctul de a-l înjunghia, dar, în ultimul moment, se răzgândise. Ceva din ochii lui îi amintise de Aruf, înainte ca gurkienii să-i înfigă capul într-o suliţă. Trişti şi direcţi, de parcă ar fi înţeles-o. De parcă ea ar fi fost o persoană şi nu un obiect. În ultimul moment, fără să vrea, îi dăduse arma. Se lăsase condusă aici.

Proastă!

Acum regreta amarnic, dar ar lupta în orice fel ar putea, dacă ar fi nevoită. Majoritatea oamenilor nu-şi dau seama cât de plină e lumea de arme. Obiecte de aruncat sau în care să-ţi arunci

inamicii. Obiecte cu care zdrobeşti sau pe care să le foloseşti pe post de ciomege. Bucăţi de pânză răsucite, cu care să strangulezi. Noroi de aruncat în faţă. În lipsă de asta, i-ar muşca beregata. Îşi desfăcu buzele şi-i arătă dinţii, ca s-o dovedească, dar el păru să nu observe. Doar stătea acolo, privind. Tăcut, neclintit, hidos şi periculos.

– Albi afurisiţi, şuieră Ferro printre dinţi.

Cel slăbănog, prin contrast, nu părea deloc periculos. Cu un aer de om bolnav, cu părul lung, ca de femeie. Stângaci şi agitat, lingându-şi buzele. Îi arunca pe furiş câte o privire ciudată, dar se uita în altă parte de îndată ce ea se încrunta la el, înghiţind, cu bulgărele noduros din gât agitându-se în sus şi-n jos. Părea speriat, nu reprezenta o ameninţare, dar Ferro îl urmărea cu coada ochiului în timp ce nu-l scăpa din priviri pe cel voinic. Era mai bine să nu-l piardă cu totul din vedere.

Viaţa o învăţase să se aştepte la surprize.

Astfel, mai rămânea bătrânul. N-avea încredere în niciunul dintre aceşti albi, dar în pleşuv, cel mai puţin. Multe riduri adânci pe faţă, în jurul ochilor, în jurul nasului. Linii de cruzime. Oase aspre, proeminente, ale obrajilor. Palme mari şi groase, fire albe de păr pe dosul lor. Dacă trebuia să-i omoare pe cei trei, cu tot pericolul pe care părea să-l reprezinte cel voinic, hotărî că pe cel pleşuv l-ar ucide primul. Avea în ochi privirea unui proprietar de sclavi, cercetând-o de sus până jos, fără încetare. O privire rece, evaluând cam care i-ar fi preţul.

Ticălos.

Bayaz, îi spunea Yulwei, şi cei doi bătrâni păreau să se cunoască bine.

– Aşadar, frate, spunea albul pleşuv în limba kantică, deşi era destul de limpede că nu erau rude, cum e în marele Imperiu Gurkhul?

Yulwei suspină.

– A trecut doar un an de când Uthman a pus mâna pe coroană, i-a înfrânt pe ultimii rebeli şi i-a adus pe guvernatori sub călcâi. Tânărul împărat este deja mai temut decât a fost tatăl său. Uthman-ul-Dosht îi spun soldaţii lui, cu mândrie. Aproape întregul Kanta e în mâna lui. Domneşte absolut peste toată Marea Sudului.

– În afară de Dagoska.

– Adevărat, dar ochii lui sunt întorşi într-acolo. Oştirile sale roiesc spre peninsulă şi spionii lui trebăluiesc neîncetat dincolo

de marile ziduri ale Dagoskăi. Acum, cu războiul din Nord, nu mai poate fi mult până când va simţi că e timpul să asedieze oraşul şi, când o va face, nu cred că acesta va rezista multă vreme în faţa lui.

– Eşti sigur? Uniunea continuă să aibă controlul asupra mărilor.

Yulwei se încruntă.

– Am văzut corăbii, frate. Multe corăbii mari. Gurkienii au construit o flotă. O flotă puternică, în secret. Trebuie să fi început cu ani în urmă, în timpul ultimului război. Mă tem că Uniunea va mai controla mările doar pentru scurt timp.

– O flotă? Sperasem să mai am câţiva ani în care să mă pregătesc. Albul pleşuv părea îngrijorat. Planurile mele devin cu atât mai presante.

Pe Ferro o plictisea discuţia lor. Era obişnuită să fie mereu în mişcare, mereu cu un pas înainte şi ura să stea nemişcată. Stai prea mult într-un loc şi gurkienii te vor găsi. Nu-şi dorea să fie obiect de studiu pentru aceşti albi curioşi. Umbla de colo-colo prin încăpere, în timp ce bătrânii vorbeau la nesfârşit, încruntându-se şi sugându-şi dinţii. Atingea pânzele de pe pereţi şi se uita în spatele lor, îşi trecea degetele peste marginile mobilierului, îşi plescăia limba şi îşi pocnea dinţii.

Enervându-i pe toţi.

Trecu pe lângă albul mare şi urât care stătea pe scaun, destul de aproape ca să-i poată atinge, cu mâna în balans, pielea ciupită. Doar ca să-i arate că nu-i păsa nici cât negru sub unghie de dimensiunile lui ori de cicatricele lui sau de altceva. Apoi păşi ţanţoş către cel agitat. Albul slăbănog, cu părul lung. Acesta înghiţi, când ea se apropie.

– Sssss, îi şuieră ea.

Băiatul mormăi ceva şi se îndepărtă, târşâindu-şi picioarele, iar ea se aşeză lângă fereastra deschisă, în locul lui. Uitându-se afară, întorcându-se cu spatele la încăpere.

Doar ca să le arate albilor că nu-i păsa nici cât negru sub unghie de vreunul dintre ei.

Dincolo de fereastră erau grădini. Pomi, plante, pajişti întinse, ordonate şi îngrijite. Grupuri de bărbaţi şi femei, graşi şi palizi, trândăveau la soare, pe iarba tăiată cu grijă, îndesând mâncare în gurile de pe feţele lor asudate. Dând pe gât băutură. Se uită încruntată la ei. Albi graşi, urâţi şi leneşi, fără niciun Dumnezeu, în afară de mâncare şi lenevie.

– Grădini, zise ea batjocoritoare.

Existaseră grădini şi în palatul lui Uthman. Le privea prin ferestruica odăii sale. A celulei sale. Cu mult înainte ca el să devină Uthman-ul-Dosht. Pe când fusese doar fiul cel mic al împăratului. Când ea fusese una dintre numeroasele sale sclave. Prizoniera lui. Ferro se aplecă şi scuipă pe fereastră.

Ura grădinile.

Ura oraşele în întregime. Locuri ale sclaviei, ale fricii, ale decăderii. Zidurile lor erau ziduri de închisoare. Cu cât va părăsi mai repede locul acesta blestemat, cu atât va fi mai fericită. Sau, măcar, mai puţin nefericită. Se întoarse de la fereastră şi se încruntă din nou. Cu toţii se holbau la ea.

Cel numit Bayaz vorbi primul.

– Ceea ce ai descoperit, frate, este, negreşit, ceva extraordinar. N-ai putea s-o pierzi în mulţime, nu? Eşti sigur că e ceea ce caut?

Yulwei o cercetă o clipă.

– Cât se poate de sigur.

– Sunt aici, mârâi ea, dar albul pleşuv continuă să vorbească de parcă ea nu i-ar fi putut auzi.

– Simte durerea?

– Puţin. S-a luptat cu un devorator pe drum.

– Zău? Bayaz chicoti încet în barbă. Cât de rău a rănit-o?

– Rău, dar în două zile a fost pe picioare şi într-o săptămână a fost vindecată. Nu are nicio zgârietură. Asta nu e normal.

– Am văzut amândoi la viaţa noastră multe lucruri care nu sunt normale. Trebuie să fim siguri. Albul pleşuv vârî mâna într-un buzunar. Ferro îl privi cu suspiciune cum îşi scoate pumnul şi îl aşază pe masă. Când îl ridică, pe lemnul mesei erau două pietre netede, lustruite. Pleşuvul se aplecă spre ea: Spune-mi, Ferro, care este piatra albastră?

Ea îl privi fix, cu asprime, apoi îşi coborî ochii la pietre. Nu era nicio diferenţă între ele. Cu toţii o priveau, mai atent ca oricând acum, iar ea scrâşni din dinţi.

– Aceea. Ferro arătă către piatra din stânga.

Bayaz zâmbi.

– Exact răspunsul la care speram.

Ferro ridică din umeri. Ce noroc, gândi ea, s-o ghicesc pe cea care trebuie. Apoi observă expresia de pe chipul albului voinic. Se încrunta la cele două pietre, ca şi cum nu înţelegea.

– Amândouă sunt roşii, spuse Bayaz. Nu distingi culorile, nu-i

aşa, Ferro?

Aşadar, albul pleşuv îi jucase o festă. Nu era sigură de unde ar fi putut el să ştie, dar era sigură că nu-i plăcea asta. Nimeni nu-i joacă feste lui Ferro Malijinn. Începu să râdă. Un gâlgâit răguşit, hidos, neexersat.

Apoi ţâşni peste masă. Expresia de surprindere tocmai se contura pe faţa bătrânului alb când nasul îi pârâi sub pumnul ei. Gemu, scaunul căzu pe spate şi bătrânul se răşchiră pe podea. Ferro se târî peste masă, să ajungă la el, dar Yulwei o apucă de picior şi o trase înapoi. Mâinile ei nu reuşiră să apuce gâtul ticălosului, dar, în schimb, răsturnară masa într-o parte şi cele două pietre alunecară jos.

Îşi eliberă piciorul şi se năpusti asupra bătrânului alb, care se ridica, împleticindu-se, dar Yulwei o prinse de braţ şi o trase din nou înapoi, ţipând fără încetare:

– Pace!

Pentru osteneala lui, Yulwei se alese cu cotul ei în faţă şi se prăbuşi, cu spatele la perete, cu ea deasupra. Ferro se ridică prima, gata să se repeadă din nou la ticălosul pleşuv.

Dar voinicul era acum în picioare şi înainta, fără s-o piardă din ochi. Ferro îi zâmbi, cu pumnii încleştaţi lângă coapse. Acum avea să vadă cât de periculos era cu adevărat.

Bărbatul făcu încă un pas.

Apoi Bayaz întinse un braţ, să-l oprească. Cu cealaltă mână se ţinea de nas, încercând să oprească şuvoiul de sânge. Începu să râdă pe înfundate.

– Foarte bine! Tuşi. Foarte fioroasă şi a naibii de iute. Fără îndoială, eşti ceea ce ne trebuie! Sper că-mi vei accepta scuzele, Ferro.

– Ce?

– Pentru purtarea mea îngrozitoare. Îşi şterse sângele de pe buza de sus. Am meritat-o pe deplin, dar trebuia să mă asigur. Îmi cer scuze. Sunt iertat?

Arăta oarecum diferit acum, deşi nimic nu se schimbase. Prietenos, politicos, onest. Scuze.

Dar era nevoie de mai mult de-atât ca să-i câştige încrederea. De mult mai mult.

– Mai vedem, şuieră ea.

– E tot ce-ţi cer. Asta şi să ne acorzi, lui Yulwei şi mie, un moment ca să discutăm nişte… chestiuni. Chestiuni care e mai bine să fie discutate între patru ochi.

– E în regulă, Ferro, spuse Yulwei, sunt prieteni. Ferro era a naibii de sigură că nu erau prietenii ei, dar îl lăsă pe Yulwei s-o conducă afară pe uşa din spatele celor doi albi. Încearcă doar să nu-l omori pe niciunul din ei.

Încăperea aceasta semăna foarte mult cu cealaltă. Trebuie că erau bogaţi, aceşti albi, deşi nu păreau. Un şemineu imens, făcut din piatră întunecată cu nervuri. Perne şi, în jurul ferestrelor, postav moale, acoperit de flori şi păsări, în cusături minuscule. Dintr-un tablou de pe perete, se încrunta la ea un bărbat aspru, cu o coroană pe cap. Ferro se încruntă şi ea la el. Lux.

Ferro ura luxul şi mai mult decât ura grădinile.

Luxul însemna captivitate mai mult decât gratiile unei colivii. Mobilierul moale însemna pericol mai mult decât o armă. Pământ tare şi apă rece era tot ce-i trebuia ei. Lucrurile moi te fac moale şi ea nu voia aşa ceva.

În încăpere mai aştepta cineva, plimbându-se în cercuri, cu mâinile la spate, de parcă nu-i plăcea să stea locului prea mult timp. Nu era chiar un alb – pielea lui tăbăcită avea o nuanţă cumva între a ei şi a lor. Capul ras, ca al unui preot. Lui Ferro nu-i plăcea asta.

Ura preoţii mai presus de orice.

Ochii bărbatului se luminară când o văzu intrând, în ciuda rânjetului ei dispreţuitor, şi se grăbi spre ea. Un omuleţ ciudat, în haine ponosite, cu creştetul capului nu mai sus decât gura lui Ferro.

– Sunt Fratele Picior-Lung – îşi flutură mâinile în toate direcţiile – din Marele Ordin al Navigatorilor.

– Norocul tău.

Ferro se întoarse cu un umăr spre el, ciulind urechile, ca să audă ce spuneau cei doi bătrâni dincolo de uşă, dar Picior-Lung nu se lăsă descurajat.

– Da, e un noroc! Da, da, este, cu siguranţă! Dumnezeu m-a binecuvântat cu adevărat! Declar că n-a existat vreodată, în întreaga istorie, un om mai potrivit profesiei lui sau o profesie potrivită unui om aşa cum eu, Fratele Picior-Lung, sunt potrivit nobilei ştiinţe a navigaţiei! Din munţii acoperiţi de nea ai îndepărtatului Nord până la nisipurile scăldate în soare de la ultimul hotar al Sudului, lumea întreagă e cu adevărat casa mea!

Îi zâmbi cu un aer de dezgustătoare mulţumire de sine. Ferro îl ignoră. Cei doi albi, voinicul şi slăbănogul, discutau în celălalt capăt al încăperii. Vorbeau într-o limbă pe care n-o înţelegea.

Suna ca un grohăit de porci. Vorbeau despre ea, poate, dar nu-i păsa. Ieşiră pe o altă uşă, lăsând-o singură cu preotul care continua să dea din buze.

– Puţine sunt naţiile din Cercul Lumii care mie, Fratele Picior-Lung, îmi sunt străine şi, totuşi, sunt nedumerit în privinţa originilor tale. Rămase în aşteptare, dar Ferro nu spuse nimic. Aşadar, ai vrea să ghicesc? Într-adevăr, e o şaradă. Să vedem… ochii tăi au forma celor din îndepărtatul Suljuk, unde munţii negri se ridică prăpăstioşi din marea scânteietoare, chiar aşa, şi, totuşi, pielea ta e…

– Tacă-ţi gura, împuţitule.

Bărbatul se opri la mijlocul propoziţiei, tuşi şi se îndepărtă, lăsând-o pe Ferro să asculte glasurile de dincolo de uşă. Ferro zâmbi mulţumită. Lemnul era gros şi sunetele erau înăbuşite, dar cei doi bătrâni nu luaseră în calcul ascuţimea auzului ei. Continuau să vorbească în limba kantică. Acum, că idiotul de navigator tăcea, desluşea fiecare vorbă pe care o spunea Yulwei.

– … Khalul încalcă A Doua Lege, atunci tu trebuie s-o încalci pe Prima? Nu-mi place, Bayaz! Juvens n-ar fi îngăduit asta niciodată!

Ferro se încruntă. În glasul lui Yulwei era o nuanţă ciudată. Teamă. A Doua Lege. Ferro îşi amintea că le vorbise despre ea devoratorilor. E interzis să mănânci carnea oamenilor.

Apoi îl auzi pe albul pleşuv.

– Prima Lege e un paradox. Toată magia vine din Cealaltă Parte, chiar şi a noastră. Ori de câte ori schimbi un lucru, atingi lumea de jos, ori de câte ori faci un lucru, te împrumuţi din Cealaltă Parte şi întotdeauna există un preţ.

– Dar preţul pentru asta ar putea fi prea mare! E un lucru blestemat, această Sămânţă, un lucru afurisit. Din ea nu creşte nimic, doar haos! Pentru fiii lui Euz, atât de înţelepţi şi de puternici, această Sămânţă a însemnat sfârşitul pentru toţi, în diferite feluri. Tu eşti mai înţelept decât Juvens, Bayaz? Eşti mai viclean decât Kanedias? Eşti mai puternic decât Glustrod?

– Nici una, nici alta, frate, dar, spune-mi… câţi devoratori a făcut acest Khalul?

O lungă tăcere.

– Nu pot fi sigur.

– Câţi?

Iar tăcere.

– Poate două sute. Poate mai mulţi. Preoţimea scotoceşte

Sudul după cei cu orice fel de perspectivă. Acum îi face din ce în ce mai repede, dar cei mai mulţi sunt tineri şi slabi.

– Peste două sute şi sporind mereu. Mulţi sunt slabi, dar printre ei există unii care ar putea să se pună cu tine sau cu mine. Aceia care au fost ucenicii lui Khalul în Vechime – cei cărora li se spune Vântul Răsăritului şi acele gemene blestemate.

– Să le ia naiba de căţele! mârâi Yulwei.

– Ca să nu mai vorbim de Mamun, ale cărui minciuni au stârnit acest haos.

– Problema a fost bine înrădăcinată dinainte de a se naşte el măcar. Ştii asta, Bayaz. Totuşi, Mamun a fost în Ţinuturile Aspre. L-am simţit aproape. A devenit teribil de puternic.

– Ştii că am dreptate. Între timp, efectivele noastre abia dacă sporesc.

– Credeam că omul ăsta, Quai, s-a dovedit promiţător.

– Avem nevoie doar de încă o sută ca el şi de douăzeci de ani în care să-i antrenăm. Apoi putem discuta de pe poziţii egale. Nu, frate, nu. Trebuie să folosim focul împotriva focului.

– Chiar dacă focul te preface în scrum, împreună cu toată creaţia? Lasă-mă să merg la Sarkant. Khalul ar putea să mai asculte glasul raţiunii…

Râsete.

– A înrobit jumătate din lume! Când ai să te trezeşti, Yulwei? După ce o va înrobi pe toată? Nu-mi pot permite să te pierd, frate!

– Nu uita, Bayaz, sunt lucruri mai rele decât Khalul. Mult mai rele. Glasul scăzu, devenind o şoaptă şi Ferro se forţă să audă. Şoptitorii de Secrete ascultă mereu…

– Ajunge, Yulwei! E mai bine nici să nu ne gândim la asta!

Ferro se încruntă. Ce era aiureala asta? Şoptitorii de Secrete? Care secrete?

– Adu-ţi aminte, Bayaz, ce ţi-a spus Juvens. Fereşte-te de mândrie. Foloseşti Arta. Ştiu asta. Văd o umbră asupra ta.

– La naiba cu umbrele tale! Fac ce trebuie să fac! Adu-ţi aminte, Yulwei, ce ţi-a spus *ţie* Juvens. Nimeni nu poate veghea veşnic. Timpul trece şi eu nu voi mai veghea. Eu sunt cel dintâi. Eu am dreptul să decid.

– Nu te-am urmat întotdeauna acolo unde m-ai condus? Întotdeauna, chiar şi când conştiinţa m-a îndemnat altfel?

– Şi am greşit vreodată?

– Asta rămâne de văzut. Tu eşti cel dintâi, Bayaz, dar nu eşti

Juvens. E dreptul meu să mă îndoiesc. Şi al lui Zacharus. Nu-i va plăcea asta mai mult decât mie. Nici pe departe.

– Trebuie s-o facem.

– Dar alţii vor plăti preţul, aşa cum s-a întâmplat întotdeauna. Acest om al Nordului, Nouădegete, poate vorbi cu spiritele?

– Da.

Ferro se încruntă. Spirite? Nu i se păruse că albul cu nouă degete putea vorbi măcar cu alte fiinţe umane.

– Şi dacă găseşti Sămânţa? veni glasul lui Yulwei de dincolo de uşă, vrei s-o poarte Ferro?

– Ea are sângele potrivit şi cineva trebuie s-o facă.

– Ai grijă, atunci, Bayaz. Te cunosc, ţine minte. Ca nimeni altul. Dă-mi cuvântul că o vei proteja, chiar şi după ce îşi va încheia rolul.

– O voi apăra mai straşnic decât mi-aş păzi propriul copil.

– Apăr-o mai straşnic decât ai apărat copilul Creatorului şi voi fi mulţumit.

O tăcere lungă. Ferro îşi frământa maxilarul, gândindu-se la ceea ce auzise. Juvens, Kanedias, Zacharus: numele ciudate nu însemnau nimic pentru ea. Şi ce fel de sământă putea preschimba toată creaţia în cenuşă? Nu voia să aibă de-a face cu aşa ceva, de asta era sigură. Locul ei era în Sud, luptând împotriva gurkienilor cu armele pe care le înţelegea.

Uşa se deschise şi cei doi bătrâni păşiră înăuntru. Nici că puteau să fie mai diferiţi. Unul tuciuriu, înalt şi osos, cu părul lung, celălalt cu pielea albă, corpolent şi pleşuv. Ferro îi privi cu suspiciune. Cel alb vorbi primul:

– Ferro, am o ofertă să…

– Nu merg cu tine, alb bătrân şi nebun.

O vagă umbră de iritare flutură peste chipul bătrânului pleşuv, dar fu iute stăpânită.

– De ce? Ce altă treabă atât de presantă ai de făcut?

La asta nu trebuia să se gândească.

– Răzbunare.

Cuvântul ei preferat.

– A, înţeleg. Îi urăşti pe gurkieni?

– Da.

– Trebuie să plătească, pentru ceea ce ţi-au făcut?

– Da.

– Pentru că ţi-au luat familia, neamul, ţara?

– Da.

– Pentru că te-au făcut sclavă, şopti el. Ferro îi aruncă o privire mânioasă, întrebându-se de unde ştia atât de multe despre ea, întrebându-se dacă să se năpustească din nou asupra lui. Te-au furat, Ferro, ţi-au furat totul. Ţi-au luat viaţa. Dacă aş fi în locul tău… dacă aş fi suferit aşa cum ai suferit tu… nu m-aş mulţumi cu tot sângele Sudului. Aş vrea să văd mort fiecare soldat gurkian ca să fiu mulţumit. Aş vrea să văd pârjolit fiecare oraş gurkian ca să fiu mulţumit. Aş vrea să-l văd pe împărat putrezind într-o cuşcă, în faţa propriului său palat, ca să fiu mulţumit!

– Da! şuieră ea, cu un zâmbet sălbatic pe faţă. Acum vorbea pe limba ei. Yulwei nu vorbise niciodată aşa – poate că acest alb bătrân nu era atât de rău, până la urmă. Văd că înţelegi! De aceea trebuie să merg în Sud.

– Nu, Ferro. Acum pleşuvul era cel care zâmbea. Nu-ţi dai seama ce şansă îţi ofer. Împăratul nu domneşte cu adevărat în Kama. Oricât de puternic ar părea, dansează după cum îi cântă un altul, o mână bine ascunsă. Khalul i se spune.

– Profetul.

Bayaz clătină din cap.

– Dacă te alegi cu o tăietură, urăşti cuţitul sau pe cel care-l mânuieşte? Împăratul, gurkienii, nu sunt decât uneltele lui Khalul, Ferro. Împăraţii vin şi trec, Profetul e mereu acolo, în spatele lor. Le şopteşte. Le sugerează. Le porunceşte. El e cel care trebuie să-ţi plătească.

– Khalul… da. Devoratorii folosiseră acel nume: Khalul. Profetul. Palatul Împăratului era plin de preoţi, toată lumea ştia asta. Şi palatele guvernatorilor. Preoţii erau peste tot, mişunând ca insectele. În oraşe, în sate, printre soldaţi, mereu răspândind minciuni. Şoptind. Sugerând. Poruncind. Yulwei se încrunta, nemulţumit, dar Ferro ştia că bătrânul alb avea dreptate. Da, înţeleg!

– Ajută-mă şi am să-ţi dau răzbunare, Ferro. Răzbunare adevărată. Nu un soldat mort sau zece, ci mii. Zeci de mii! Poate împăratul însuşi, cine ştie? Bătrânul ridică din umeri şi îi întoarse spatele pe jumătate. Totuşi, nu te pot obliga. Întoarce-te în Ţinuturile Aspre, dacă doreşti – ascunde-te, fugi şi scormoneşte în pământ ca un şobolan. Dacă asta te satisface. Dacă asta e măsura întreagă a răzbunării tale. Devoratorii te vor acum. Copiii lui Khalul. Fără noi, te vor avea şi asta foarte repede. Însă alegerea îţi aparţine.

Ferro se încruntă. Toţi acei ani în sălbăticie, luptându-se pe viaţă şi pe moarte, mereu pe fugă, nu-i aduseseră nimic. Nicio răzbunare demnă de acel cuvânt. Dacă n-ar fi fost Yulwei, acum ar fi fost oale şi ulcele. Oase albe în deşert. Carne în burţile devoratorilor. În cuşca din faţa palatului împăratului.

Putrezind.

Nu putea să refuze şi ştia asta, dar nu-i plăcea. Acest bătrân ştiuse exact ce să-i ofere. Ferro nu suporta să nu aibă de ales.

– Am să mă gândesc, spuse ea.

Din nou o vagă umbră de furie pe faţa albului pleşuv, repede ascunsă.

– Gândeşte-te, atunci, dar nu mult timp. Soldaţii împăratului se adună şi timpul trece.

Îi urmă pe ceilalţi afară din încăpere, lăsând-o singură cu Yulwei.

– Nu-mi plac albii ăştia, spuse ea, destul de tare ca bătrânul s-o audă de pe coridor şi apoi mai încet: Trebuie să mergem cu ei?

– Tu. Eu trebuie să mă întorc în Sud.

– Ce?

– Cineva trebuie să fie cu ochii pe gurkieni.

– Nu!

Yulwei începu să râdă.

– De două ori ai încercat să mă omori. O dată ai încercat să fugi de mine, dar acum, că plec, vrei să rămân? Nu te înţeleg, Ferro.

Ferro se încruntă.

– Pleşuvul spune că-mi poate da răzbunare. Minte?

– Nu.

– Atunci trebuie să merg cu el.

– Ştiu. De aceea te-am adus aici.

Ferro nu găsea nimic de spus. Se uită în podea, dar Yulwei o luă pe neaşteptate, apropiindu-se dintr-odată. Ea ridică mâna, să se păzească de o lovitură, dar el o cuprinse în braţe şi o strânse cu putere. O senzaţie ciudată. Să fie atât de aproape de altcineva. Caldă. Apoi Yulwei se retrase, cu o mână pe umărul ei.

– Dumnezeu să-ţi călăuzească paşii, Ferro Maljinn.

– Aş! Aici n-au niciun Dumnezeu.

– Aş zice mai degrabă că au mai mulţi.

– Mai mulţi?

– N-ai observat? Aici, fiecare om se venerează pe sine. Ferro clătină din cap. Asta părea aproape de adevăr. Ai grijă, Ferro. Şi

ascultă de Bayaz. El e primul din ordinul meu şi puţini sunt la fel de înţelepţi ca el.

– N-am încredere în el.

Yulwei se aplecă mai aproape.

– Nu ţi-am spus să ai.

Apoi zâmbi şi se întoarse. Ea îl privi cum păşeşte încet către uşă, apoi afară, pe coridor. Îi auzi picioarele goale lipăind pe dale şi brăţările de pe mâini zornăind încetişor.

Lăsând-o singură, cu luxul, cu grădinile şi cu albii.

Vechi prieteni

Se auzi un bubuit în uşă şi Glokta îşi săltă capul, cu ochiul stâng tresărind. *Cine naiba vine să bată la ora asta? Frost? Severard? Sau altcineva. Superiorul Goyle, poate, venit să-mi facă o vizită, cu circarii lui năstruşnici? Să se fi săturat deja Arhilectorul de jucăria lui schiloadă? Nu s-ar putea spune că ospăţul a decurs conform planului şi eminenţa sa nu e genul de om care să ierte. Cadavru găsit plutind lângă docuri...*

Bătaia se auzi din nou. O bătaie sonoră, sigură. *Genul care cere ca uşa să fie deschisă, înainte de a fi spartă.*

– Vin! strigă el, şi glasul i se frânse uşor, când se ridică din spatele mesei, clătinându-se pe picioare. Vin acum!

Îşi înhăţă bastonul şi şontâcăi spre uşă, trase adânc aer în piept şi o deschise pe bâjbâite.

Nu era Frost. Nici Severard. Nu era nici Goyle, sau vreunul dintre practicienii lui năstruşnici. Era cineva mult mai neaşteptat. Glokta ridică o sprânceană, apoi se sprijini de tocul uşii.

– Maior West, ce surpriză!

Uneori, când nişte vechi prieteni se reîntâlnesc, lucrurile sunt dintr-odată aşa cum au fost în urmă cu toţi acei ani. Prietenia se reia, neatinsă, de parcă n-ar fi existat nicio întrerupere. *Uneori, dar nu acum.*

– Inchizitor Glokta, mormăi West, şovăielnic, încurcat, stânjenit. Îmi cer scuze că te deranjez atât de târziu.

– Nu face nimic, răspunse el cu o politeţe glacială.

Maiorul aproape tresări.

– Pot intra?

– Desigur.

Glokta închise uşa în urma lui, apoi şchiopătă după West în sufragerie. Maiorul se strecură într-unul dintre scaune şi inchizitorul se aşeză pe altul. Rămaseră privindu-se o clipă, fără să vorbească. *Ce naiba vrea, la ora asta sau la orice altă oră?* Glokta cercetă chipul vechiului său prieten în lumina focului şi a singurei lumânări pâlpâitoare. Acum, că-l putea vedea mai limpede, îşi dădea seama că West se schimbase. *Arată bătrân.* Părul i se împuţina la tâmple, încărunţind în jurul urechilor. Avea faţa palidă, ascuţită, uşor scofâlcită. *Pare îngrijorat. La pământ. La capătul răbdărilor.* West se uită prin camera meschină, la

focul meschin, la mobila meschină, cu prudenţă, spre Glokta, apoi repede în podea. Agitat, de parcă ceva îl sâcâia. *Pare stingherit. Cum ar şi trebui.*

Nu părea gata să rupă tăcerea, aşa că Glokta o făcu în locul lui.

– Aşadar, cât a trecut, ei? Lăsând la o parte noaptea aceea din oraş, pe care n-o putem pune la socoteală, nu-i aşa?

Amintirea acelei nefericite întâlniri atârnă o clipă între ei, ca o duhoare, apoi West îşi drese glasul:

– Nouă ani.

– Nouă ani. Dă-ţi seama. De când am stat pe creastă, doi vechi prieteni împreună, privind în jos, spre râu. În jos, spre pod şi spre toţi acei gurkieni din partea cealaltă. Parcă a trecut o viaţă, nu-i aşa? Nouă ani. Îmi amintesc cum mă rugai să nu cobor, dar eu nu voiam să aud nimic. Ce prost am fost, nu? Credeam că sunt unica noastră speranţă. Credeam că sunt invincibil.

– Ne-ai salvat pe toţi în ziua aceea, ai salvat întreaga armată.

– Chiar aşa? Ce minunat! Îndrăznesc să spun că, dacă aş fi murit pe podul acela, aş avea statui peste tot. Păcat că n-am făcut-o, zău. Păcat pentru toată lumea.

West tresări şi se foi în scaun, părând şi mai stânjenit.

– Te-am căutat după aceea… mormăi el.

M-ai căutat? Ce nemaipomenit de al naibii de nobil! Ce prieten adevărat. Nu mi-a slujit la nimic, târât în agonie, cu piciorul tocat mărunt. Şi ăsta a fost doar începutul.

– N-ai venit să depănăm amintiri, West.

– Nu… nu de aceea am venit. Am venit în legătură cu sora mea.

Glokta rămase tăcut. Cu siguranţă, nu se aştepta la acest răspuns.

– Ardee?

– Da, Ardee. Plec în Englia curând şi… speram că, poate, ai putea să fii cu ochii pe ea, cât sunt eu plecat. Ochii lui West licăriră spre el, agitaţi. Întotdeauna ai ştiut să te porţi cu femeile… Sand. Glokta se strâmbă la auzul numelui său mic. Nimeni nu-i mai spunea aşa. *Nimeni în afară de mama.* Ai ştiut întotdeauna ce să spui. Le ţii minte pe cele trei surori? Cum le chema? Le-ai făcut pe toate să-ţi mănânce din palmă.

West zâmbi, dar Glokta nu putea.

Îşi amintea, dar amintirile erau vagi acum, lipsite de culoare,

palide. *Amintirile altui om. Un om mort. Viaţa mea începe în Gurkhul, în temniţele împăratului. Amintirile de atunci sunt mult mai reale. Întins în pat ca un cadavru, după ce mi-am revenit, în întuneric, aşteptând prietenii care n-au mai venit.* Se uită la West şi ştia că privirea lui era teribil de rece. *Vrei să mă cucereşti cu mutra ta cinstită şi discuţiile tale despre vremurile de demult? Ca un câine demult pierdut, întors, în cele din urmă, cuminte, acasă? Pe mine nu mă duci cu una, cu două. Duhneşti, West, Miroşi a trădare. Amintirea aceea cel puţin e a mea.*

Glokta se lăsă uşurel pe spătarul scaunului.

– Sand dan Glokta, murmură el, de parcă şi-ar fi amintit un nume pe care l-a ştiut cândva. Ce s-a ales de el, West, ai? Ştii, acel prieten al tău, acel tânăr îndrăzneţ, chipeş, mândru, neînfricat? Cu trecere la femei! Iubit şi respectat de toată lumea, destinat pentru lucruri măreţe! Unde s-a dus?

West întoarse privirea, derutat şi nesigur pe sine, şi nu spuse nimic.

Glokta se aplecă spre el, cu mâinile întinse peste masă, cu buzele desfăcute, dezvăluindu-i dinţii distruşi.

– Mort! A murit pe pod! Şi ce a rămas? O ruină afurisită cu numele lui! O umbră şchioapă, la pândă! O fantomă schiloadă, care se agaţă de viaţă ca mirosul de urină de un cerşetor. Nu are prieteni, această afurisită rămăşiţă dezgustătoare, şi nu vrea niciunul! Pleacă, West! Întoarce-te la Varuz şi la Luthar şi la ceilalţi ticăloşi netrebnici! Nu e nimeni aici, ştii?

Buzele lui Glokta tremurau şi scuipau cu repulsie. Nu era sigur cine îl dezgusta mai mult: West sau el însuşi.

Maiorul clipi, cu muşchii maxilarului mişcându-se în tăcere. Se ridică, tremurând, în picioare.

– Îmi pare rău, spuse el, peste umăr.

– Spune-mi! strigă Glokta, oprindu-l în dreptul uşii. Ceilalţi… Ceilalţi, s-au ţinut de mine cât timp am fost folositor, cât timp avansam. Am ştiut-o întotdeauna. Nu am fost atât de surprins că n-au vrut să mai aibă de-a face cu mine când m-am întors. Dar tu, West, te-am crezut întotdeauna un prieten mai bun de-atât, un om mai bun. Întotdeauna am crezut că tu, cel puţin – doar tu – vei veni să mă vizitezi. Ridică din umeri. Bănuiesc că m-am înşelat.

Glokta se întoarse, privind încruntat spre foc, aşteptând să audă uşa de la intrare închizându-se.

– Nu ţi-a spus?

Glokta întoarse capul.

– Cine?

– Mama ta.

Glokta pufni.

– Mama? Ce să-mi spună?

– Am venit. De două ori. De îndată ce am aflat că te-ai întors, am venit. Mama ta m-a expediat la porţile domeniului tău. A zis că eşti prea bolnav ca să primeşti musafiri şi că, în orice caz, nu voiai să mai ai de-a face deloc cu armata, şi cu mine în special. M-am întors, câteva luni mai târziu. Credeam că îţi datorez măcar atât. De data aceasta, a ieşit un servitor să mă alunge. Mai târziu, am aflat că ai intrat în Inchiziţie şi că ai plecat în Anglia. Mi te-am scos din minte... până când ne-am întâlnit... în noaptea aceea, în oraş...

Glasul lui West se stinse.

Trecu o vreme până când cuvintele sale îşi făcură efectul şi atunci Glokta îşi dădu seama că stătea cu gura căscată. *Atât de simplu. Nici-o conspiraţie. Nici-o reţea a trădării.* Aproape că îi venea să râdă în faţa stupidităţii situaţiei. *Mama mea l-a alungat de la poartă, iar eu nu m-am gândit niciodată să mă întreb de ce n-a venit nimeni. Mama l-a urât întotdeauna pe West. Un prieten cât se poate de nepotrivit, mult sub nivelul nepreţuitului ei fiu. Fără îndoială, îl învinuia pentru ceea ce mi s-a întâmplat. Ar fi trebuit să bănuiesc, dar eram atât de ocupat să mă tăvălesc de durere şi de amărăciune. Prea ocupat să fiu tragic.* Glokta înghiţi în sec.

– Ai venit?

West ridică din umeri.

– Dacă mai contează.

Ei, bine. Ce putem face, decât să ne străduim să îndreptăm lucrurile? Glokta clipi şi trase adânc aer în piept.

– Îmi, ăă... îmi cer scuze. Uită ce-am spus, dacă poţi. Te rog. Ia loc. Spuneai ceva despre sora ta.

– Da. Da. Sora mea. West îşi croi drum cu stângăcie înapoi spre scaun, cu privirea în podea, cu faţa adoptând din nou acel aer îngrijorat, vinovat. Plecăm spre Anglia în curând şi nu ştiu când mă voi întoarce... sau dacă, presupun... va fi fără niciun prieten în oraş şi, ei, bine... cred că ai întâlnit-o cândva, când ai venit la noi acasă.

– Desigur, şi mult mai recent, la drept vorbind.

– Serios?

– Da. Cu prietenul nostru comun, căpitanul Luthar.

West deveni şi mai palid. *E mai mult la mijloc decât îmi spune.* Dar Glokta nu era dornic tocmai acum să-şi pună talpa strâmbă în calea unicei sale prietenii, nu atât de curând după ce renăscuse. Rămase tăcut şi, după o clipă, maiorul continuă.

– Viaţa a fost… dificilă pentru ea. Aş fi putut să fac ceva. Ar fi trebuit să fac ceva. Se uită nefericit în jos, la masă şi un spasm hidos îi străbătu faţa. *Cunosc senzaţia. Una dintre preferatele mele. Scârbă de sine.* Dar am ales să las alte lucruri să-mi stea în cale, mi-am dat silinţa să uit de asta şi m-am prefăcut că totul e bine. Ea a suferit şi eu sunt de vină. West tuşi, apoi înghiţi cu greu. Buza începu să-i tremure şi îşi acoperi faţa cu mâinile. Vina mea… dacă i s-ar întâmpla ceva… Umerii i se cutremurau în tăcere şi Glokta ridică din sprâncene. Era obişnuit să vadă bărbaţi plângând, desigur. *Dar, de obicei, trebuie cel puţin să le arăt mai întâi ustensilele.*

– Haide, Collem, revino-ţi. Glokta întinse mâna încet peste masă, şi-o retrase pe jumătate şi apoi, cu stângăcie, îşi bătu pe umăr prietenul care plângea. Ai făcut unele greşeli, dar oare n-am greşit cu toţii? Aparţin trecutului şi nu pot fi schimbate. Nu mai avem ce face acum, decât să ne străduim să îndreptăm lucrurile, nu?

Ce? E cu putinţă să fiu eu cel care vorbeşte? Inchizitorul Glokta, mama răniţilor? Dar West părea că se liniştise. Înălţă capul, se şterse la nas şi ridică spre Glokta nişte ochi umezi, plini de speranţă.

– Ai dreptate, ai dreptate, fireşte. Trebuie să îndrept lucrurile. Trebuie! Mă ajuţi, Sand? Vei avea grijă de ea, cât timp voi fi plecat?

– Am să fac tot ce pot pentru ea, Collem, te poţi bizui pe mine. Cândva am fost mândru să te numesc prietenul meu şi… voi fi din nou.

Ciudat, dar Glokta aproape că simţea o lacrimă în ochi. *Eu? E cu putinţă? Inchizitorul Glokta, prieten de nădejde? Inchizitorul Glokta, protectorul tinerelor femei vulnerabile?* Fu cât pe ce să izbucnească în râs, la gândul acesta, şi, totuşi, aşa era. Nu s-ar fi gândit niciodată că avea nevoie de un prieten, dar era o senzaţie plăcută să-l aibă din nou.

– Hollit, zise Glokta.

– Ce?

– Cele trei surori, le chema Hollit. Râse pe înfundate şi

amintirea răzbătu puţin mai clară ca înainte. Aveau o atracţie pentru duel. Le plăcea. Ceva legat de transpiraţie, poate.

– Cred că atunci m-am hotărât să mă apuc. West râse, apoi se strâmbă, de parcă încerca să-şi amintească ceva. Cum se numea intendentul nostru? Avea o pasiune pentru cea mai mică, era turbat de gelozie. Cum naiba îl chema? Unul gras.

Pentru Glokta nu era atât de greu să-şi amintească numele.

– Rews. Salem Rews.

– Rews, el e! Uitasem complet de el. Rews! Ştia să povestească omul ăla ca nimeni altul. Stăteam toată noaptea ascultându-l şi prăpădindu-ne cu toţii de râs. Ce s-a ales de el?

Glokta tăcu o clipă.

– Cred că a părăsit armata... ca să devină un fel de negustor. Îşi flutură mâna nepăsător. Cred că s-a mutat în Nord.

Înapoi în ţărână

Carleonul nu era defel aşa cum şi-l amintea Copoiul, dar, pe de altă parte, el avea tendinţa să şi-l amintească în flăcări. O amintire ca aceea te urmăreşte. Acoperişuri prăbuşindu-se, ferestre crăpând, grupuri de luptători pretutindeni, toţi îmbătaţi de durere şi victorie şi, ei bine, băutură – jefuind, omorând, aprinzând focuri, toate urmările neplăcute. Femei ţipând, bărbaţi strigând, duhnind a fum şi teamă. Pe scurt, un jaf, cu el şi Logen în miezul evenimentelor.

Bethod stinsese focurile şi pusese stăpânire pe Carleon. Îl ocupase şi începuse să construiască. Nu ajunsese departe când i-a trimis pe Logen, pe Copoi şi pe ceilalţi în exil, dar de atunci, probabil, construiau zi de zi. Acum era de două ori mai mare ca odinioară, chiar înainte de a fi pârjolit, acoperind tot dealul şi întreaga pantă dinspre râu. Mai mare decât Uffrithul. Mai mare decât orice oraş văzuse Copoiul. Din locul în care se afla, sus, în pădurea de pe cealaltă parte a văii, nu se zăreau oamenii, dar trebuie că erau îngrozitor de mulţi acolo. Trei drumuri noi, pornind dinspre poartă. Două noi poduri mari. Noi clădiri peste tot şi clădiri mari acolo unde cândva se aflaseră cele mici. O puzderie. Construite din piatră, cele mai multe, cu acoperişuri de ardezie, chiar şi sticlă în unele dintre ferestre.

– Au fost harnici, remarcă Treicopaci.

– Ziduri noi, zise Ursuzul.

– Cu duiumul, murmură Copoiul.

Erau ziduri pretutindeni. Exista unul mare, împrejmuitor, cu turnuri pe potrivă şi tot ce trebuie, şi un şanţ mare la bază. Un zid şi mai mare înconjura vârful dealului, acolo unde se înălţase cândva Castelul lui Skarling. O construcţie gigantică. Copoiul nu-şi putea închipui de unde aduseseră toată piatra pentru zidirea lui.

– Cel mai mare afurisit de zid pe care l-am văzut vreodată, spuse el.

Treicopaci clătină din cap.

– Nu-mi place. Dacă Forley e capturat, nu-l mai scoatem afară niciodată.

– Dacă Forley e capturat, rămânem cinci, şefule, şi vom fi căutaţi. El nu e o ameninţare pentru nimeni, dar noi suntem.

Ultima noastră grijă va fi să-l scoatem de acolo. Se descurcă el, ca întotdeauna. Foarte probabil, va supravieţui celor mai mulţi dintre noi.

– Nu m-ar mira, mormăi Treicopaci. Avem o misiune periculoasă.

Se târâră prin tufăriş, înapoi la tabără. Dow cel Negru era acolo şi părea chiar mai prost dispus ca de obicei. Tul Duru la fel, muncind cu un ac la o gaură din tunică, răvăşit la faţă în timp ce degetele-i mari şi groase bâjbâiau cu mica aşchie de metal. Forley era aşezat lângă el, privind cerul printre frunze.

– Cum te simţi, Forley? întrebă Copoiul.

– Rău, dar trebuie să te temi ca să ai curaj.

Copoiul îi zâmbi larg.

– Aşa am auzit. Îmi închipui, aşadar, că suntem amândoi eroi, nu?

– Trebuie, spuse el, întorcându-i zâmbetul.

Treicopaci voia să pună lucrurile la punct.

– Eşti sigur de asta, Forley? Eşti sigur că vrei să intri acolo? Odată intrat, s-ar putea să nu mai ieşi, indiferent cât de meşteşugit eşti la vorbă.

– Sunt sigur. Poate că fac pe mine, dar mă duc. Pot să fiu mai folositor înăuntru decât aici, afară. Cineva trebuie să-i prevină în legătură cu shanka. Ştii asta, şefule. Cine altcineva s-o facă?

Veteranul clătină îngândurat din cap, încet ca soarele răsărind. Îşi lua un răgaz, ca întotdeauna.

– Da. În regulă. Spune-le că aştept aici, lângă podul vechi. Spune-le că sunt singur. Asta în caz că Bethod decide că nu eşti bine-venit, pricepi?

– M-am prins. Eşti de unul singur, Treicopaci. Numai noi doi am reuşit să ne întoarcem peste munţi.

Acum înţeleseseră cu toţii şi Forley le zâmbea, uitându-se de la unul la altul.

– Păi, atunci, flăcăi, a fost grozav, nu?

– Taci din gură, Molâule, se încruntă Dow. Bethod n-are nimic împotriva ta. Te întorci.

– În caz că nu mă întorc, totuşi. A fost grozav.

Copoiul îl aprobă, cu o clătinare stângace a capului. Erau aceleaşi feţe murdare, pline de cicatrice, ca de obicei, dar mai îndârjite ca oricând. Niciunuia nu-i plăcea să-l lase pe unul dintre ei să se pună în pericol, dar Forley avea dreptate, cineva trebuie s-o facă şi el era cel mai potrivit. Uneori slăbiciunea e un scut

mai bun decât puterea, cugetă Copoiul. Bethod era un ticălos, dar era unul inteligent. Shanka veneau şi trebuia prevenit.

Nu puteau decât să spere că va fi recunoscător pentru asta.

Înaintară împreună, de-a lungul lizierei pădurii, privind spre cărare. Trecea peste podul vechi şi cobora şerpuit în vale. De acolo, spre porţile Carleonului. În fortăreaţa lui Bethod.

Forley trase adânc aer în piept şi Copoiul îl bătu pe umăr.

– Succes, Forley. Mult succes.

– Asemenea. Strânse mâna Copoiului într-a lui, preţ de o clipă. Şi vouă, tuturor, flăcăi!

După care se răsuci şi porni hotărât spre pod, cu fruntea ridicată.

– Succes, Forley! strigă Dow cel Negru, făcându-i pe toţi să tresară.

Molâul se întoarse o clipă, rămase în vârful podului şi rânji. Apoi dispăru.

Treicopaci trase adânc aer în piept.

– Pregătiţi armele, spuse el, în caz că Bethod nu vrea să asculte de glasul raţiunii. Şi aşteptaţi semnalul, da?

Aşteptarea părea nesfârşită, sus, în frunziş, tăcuţi şi neclintiţi, privind în jos la toate acele ziduri noi. Copoiul stătea întins pe burtă, cu arcul la îndemână, pândind, aşteptând, întrebându-se cum se descurca Forley acolo, înăuntru. O aşteptare lungă, încordată. Apoi îi văzu. Călăreţi ieşind pe poarta cea mai apropiată, îndreptându-se spre unul dintre podurile noi, traversând râul. În urma lor venea un car. Copoiul nu era sigur ce aveau în car, dar nu-i plăcea defel. Nici urmă de Forley şi nu era sigur dacă ăsta era un lucru bun sau rău.

Se apropiau iute, gonind în sus, pe coasta văii, pe cărarea abruptă către pădure, către pârâu şi către vechiul pod de piatră care-l traversa. Direct spre Copoi. Auzea copitele cailor bubuind pe pământ. Acum destul de aproape să-i numere şi să-i privească bine. Suliţe, scuturi şi armuri bune. Coifuri şi zale. Zece la număr şi alţi doi în car, de-o parte şi de alta a vizitiului, ducând nişte obiecte care arătau ca nişte arcuri mici pe buşteni de lemn. Nu ştia ce aveau de gând şi nu-i plăcea să nu ştie. El era cel care ar fi trebuit să le ofere surprizele.

Se târî înapoi, pe burtă, prin tufăriş, trecu prin pârâu şi se duse grăbit spre marginea pădurii, de unde putea vedea bine podul vechi. Treicopaci, Tul şi Dow stăteau în preajma lui şi Copoiul le făcu semn cu mâna. Nu-l vedea pe Ursuz, trebuie că

era departe, în pădure. Dădu semnalul pentru călăreţi, ridică pumnul, pentru zece şi îşi lipi mâna de piept, pentru armură.

Dow îşi luă sabia şi securea, alergă în mijlocul unui morman de pietre sfărâmate, sus, lângă pod, strecurându-se fără zgomot. Tul se furişă în josul malului, intră în pârâu, care, din fericire, în momentul acela nu trecea de genunchi, îşi lipi făptura imensă de capătul îndepărtat al arcului, cu sabia lui mare ridicată deasupra apei. Pe Copoi îl agita puţin să-l vadă pe Tul atât de limpede din locul unde se afla. Totuşi, călăreţii nu-l puteau zări dacă veneau direct pe cărare. Se aşteptau la un singur om şi Copoiul spera că n-aveau să fie prea prudenţi. Spera să fia aşa căci, dacă-şi luau răgazul să verifice, ar fi un dezastru afurisit.

Îl privi pe Treicopaci legându-şi scutul pe braţ, scoţând sabia, întinzându-şi gâtul, apoi rămânând nemişcat, în aşteptare, mare şi voinic, blocând calea, în partea dinspre ei a podului, parcă singur pe lume.

Acum Copoiul auzea puternic tropotul copitelor şi huruitul roţilor carului, dincolo de copaci. Scoase câteva săgeţi şi le înfipse în pământ, cu vârful în jos, undeva la îndemână. Străduindu-se să-şi înfrângă frica. Degetele îi tremurau fără încetare, dar nu conta. Aveau să funcţioneze bine când va fi nevoie.

– Aşteaptă semnalul, îşi şopti. Aşteaptă semnalul.

Potrivi o săgeată în arc şi întinse coarda pe jumătate, ochind spre pod. Pe toţi dracii, îi venea rău de tot să se uşureze.

Primul vârf de suliţă îşi făcu apariţia peste creasta dealului, apoi altele. Legănându-şi coifurile, cu piepturile acoperite de zale, cu feţe de cal, unul câte unul, călăreţii urcară spre pod. Carul se rostogolea în urmă, cu vizitiul lui şi cei doi pasageri ciudaţi, tras de un cal mare şi lăţos.

Călăreţul din frunte îl zări acum pe Treicopaci aşteptându-l peste curbura podului şi dădu pinteni calului. Copoiul răsuflă ceva mai uşurat când ceilalţi porniră grupaţi, la trap, după el, plini de avânt. Forley trebuie că spusese ceea ce fusese învăţat să spună – se aşteptau la unul singur. Copoiul îl vedea pe Tul privind pe furiş de sub arcul acoperit de muşchi, în timp ce caii tropăiau deasupra lui. Fir-ar să fie, mâinile îi tremurau. Era îngrijorat că va da drumul săgeţii înainte s-o tragă bine, stricând totul.

Carul se opri, pe malul celălalt, cei doi bărbaţi aflaţi în el se ridicară şi îşi îndreptară arcurile ciudate spre Treicopaci. Copoiul

îl ochi bine pe unul dintre ei şi întinse coarda până la capăt. Majoritatea călăreţilor erau de-acum pe pod, cu caii speriaţi şi agitaţi, nemulţumiţi să fie ţinuţi atât de strâns în frâu. Cel din dreapta se opri în faţa lui Treicopaci, cu suliţa îndreptată spre el. Dar bătrânul nu se retrase niciun pas. Nu el. Doar ridică, încruntat, privirea, fără să le facă loc călăreţilor să-l ocolească, ţinându-i îngrămădiţi pe pod.

– Măi, măi, îl auzi Copoiul spunând pe cel ce le era căpetenie. Rudd Treicopaci. Credeam că eşti mort de mult, bătrâne.

Îi cunoştea vocea. Unul dintre oamenii lui Bethod, de demult. Rău-Destul i se spunea.

– Se pare că mi-au mai rămas vreo două lupte de purtat, răspunse Treicopaci, fără să se dea la o parte.

Rău-Destul se uită împrejur, scrutând copacii cu privirea, destul de deştept să-şi dea seama că se afla într-o situaţie defavorabilă, dar nu destul de prudent.

– Unde sunt ceilalţi? Unde e nemernicul de Dow, ai?

Treicopaci ridică din umeri.

– Nu sunt decât eu.

– Întorşi în ţărână, ai? Copoiul îl şi vedea parcă pe Rău-Destul rânjind sub coif. Păcat. Speram c-o să fiu eu cel care-l va omorî pe ticălos.

Copoiul tresări, aproape aşteptându-se să-l vadă pe Dow ţâşnind dintre pietre, chiar în clipa aceea, dar nici urmă de el. Nu încă. Aştepta semnalul, o dată în viaţă.

– Unde e Bethod? întrebă Treicopaci.

– Regele nu iese pentru unii de teapa voastră! Oricum, e plecat în Englia, unde le dă picioare în fund celor din Uniune. Prinţul Calder se ocupă de treburi în lipsa lui.

Treicopaci pufni.

– E prinţ acum? Mi-l amintesc sugând la ţâţa mamei. Nici asta nu era în stare să facă bine.

– S-au schimbat multe, bătrâne. Tot felul de lucruri.

Pe toţi dracii. Copoiul îşi dorea să se termine odată, într-un fel sau altul. Abia se mai ţinea să nu se uşureze.

– Aşteaptă semnalul, îşi şoptea, doar ca să încerce să-şi ţină mâinile neclintite.

– Capetele-turtite sunt peste tot, spunea Treicopaci. Vor veni la sud vara viitoare, poate mai devreme. Trebuie făcut ceva.

– Păi, de ce nu vii cu noi, ai? Poţi să-l previi chiar tu pe Calder. Am adus un car, ca să te ducă. Oamenii de vârsta ta n-ar trebui

să meargă pe jos.

Câţiva dintre ceilalţi călăreţi râseră la asta, dar Treicopaci nu li se alătură.

– Unde e Forley? mârâi el. Unde e Molâul?

Urmară alte râsete înfundate dinspre călăreţi.

– O, e pe-aproape, răspunse Rău-Destul, e foarte aproape. Ce-ar fi să te urci în car şi te ducem noi direct la el. Atunci putem să stăm toţi şi să discutăm despre capete-turtite, frumuşel şi în linişte.

Copoiului nu-i plăcea asta. Avea un sentiment neplăcut.

– Cred că mă iei de prost, zise Treicopaci. Nu merg nicăieri până nu-l văd pe Forley.

Rău-Destul se încruntă.

– Nu eşti în situaţia să ne spui tu nouă ce vei face. Poate că ai fost tu cândva un om mare, dar acum eşti un nimic şi ăsta e purul adevăr. Hai, lasă-ţi sabia şi urcă-te în afurisitul de car, cum ţi-am spus, până nu-mi pierd cumpătul.

Încercă să-şi îmboldească din nou calul, dar Treicopaci nu se clintea.

– Unde-i Forley? mârâi el. Şi vreau un răspuns sincer, altfel îţi scot maţele.

Rău-Destul le rânji peste umăr tovarăşilor lui şi aceştia îi rânjiră înapoi.

– În regulă, omule, dacă întrebi. Calder a vrut să mai aşteptăm, dar trebuie să-ţi văd mutra. Molâul e în car. Cel puţin, cea mai mare parte din el. Zâmbi şi lăsă să cadă ceva din şa. Un sac de pânză, cu ceva înăuntru. Copoiul ghicea deja ce anume. Sacul lovi pământul lângă picioarele lui Treicopaci. Acel ceva se rostogoli afară şi Copoiul văzu pe faţa bătrânului că ghicise bine. Capul lui Forley.

Ei, bine, până aici! La naiba cu semnalul. Prima săgeată a Copoiului îl izbi pe unul dintre bărbaţii din car direct în piept şi acesta ţipă şi se răsturnă pe spate, trăgându-l pe vizitiu după el. O lovitură bună, dar n-avea timp să se gândească la asta, era mult prea ocupat să scotocească după altă săgeată şi să strige. Nici măcar nu ştia ce, doar că striga. Pesemne că Ursuzul striga şi el, unul dintre oamenii de pe pod scoase un ţipăt, căzu de pe cal şi se prăvăli în râu.

Treicopaci era jos, ghemuit, ascunzându-se sub scut, retrăgându-se în timp ce Rău-Destul împungea spre el cu suliţa, dând pinteni calului, coborând de pe pod şi înaintând pe cărarea

din partea alor noştri.

Călăreţul din spatele lui se vârî pe după el, nerăbdător să coboare de pe pod, apropiindu-se pe lângă stânci.

– Nemernicilor!

Dow ţâşni dintre pietrele de deasupra lui şi se năpusti asupra călăreţului. Se prăbuşiră împreună, într-o învălmăşeală de mâini, picioare şi arme, dar Copoiul vedea că Dow era deasupra. Securea i se ridică de câteva ori, iute. Cu unul mai puţin pe cap.

Cea de-a doua săgeată a Copoiului zbură departe de ţintă, atât de ocupat era să urle din toţi bojocii, dar nimeri unul dintre cai în crupă şi asta se dovedi mai bine ca orice. Animalul începu să se cabreze şi să se zbată şi curând toţi ceilalţi cai se agitau şi nechezau, în timp ce călăreţii lor înjurau şi se agitau, cu suliţele în toate direcţiile, înconjuraţi de hărmălaie şi învălmăşeală.

Calul din spate se despică dintr-odată în două, împroşcând sânge peste tot. Capdetunet ieşise din râu şi îl ocolise prin spate. Nici-o armură nu poate opri o asemenea lovitură. Uriaşul răcni şi îşi legănă din nou deasupra capului imensa bucată de metal. Următorul îşi ridică scutul la timp, dar ar fi putut să nu se ostenească. Sabia sfârtecă o bucată mare din el, îi despică craniul şi îl trânti din şa. Lovitura fu atât de puternică încât doborî şi calul.

Acum unul dintre ei îşi întoarse calul, ridicând suliţa pentru a-l împunge pe Tul dintr-o parte. Înainte să apuce s-o facă, gemu şi zvâcni, arcuindu-şi spatele. Copoiul văzu penele ieşindu-i din coapsă. Pesemne Ursuzul trăsese în el şi omul se prăbuşea. Piciorul i se agăţă în scară şi rămase acolo, legănându-se. Gemea şi se tânguia şi încerca să se ridice, dar calul se avânta acum alături de ceilalţi, făcându-l să salte, cu picioarele în sus, izbindu-i capul de partea laterală a podului. Îşi aruncă suliţa în râu, încercă să se tragă în sus, apoi calul îl lovi cu piciorul în umăr, eliberându-l. Căzu sub joagărul copitelor şi Copoiul nu se mai sinchisi de el.

Cel de-al doilea arcaş şedea şi acum în car. Începea să-şi revină de pe urma şocului, îndreptându-şi arcul ciudat spre Treicopaci, continuând să stea ghemuit în spatele scutului. Copoiul trase spre el, dar se agita şi ţipa şi săgeata lui rată ţinta, nimerind vizitiul de lângă arcaş în umăr, tocmai ridicat din spatele carului, doborându-l înapoi.

Arcul ciudat zbârnâi şi Treicopaci sări din spatele scutului său. Copoiul se nelinişti o clipă, apoi văzu cum săgeata despică

lemnul tare şi îl străpunge, dar oprindu-se înainte să-l nimerească pe Treicopaci. Rămase vârâtă acolo, prin scutul lui, cu penele ieşind printr-o parte şi vârful prin cealaltă. *Un arc mic şi afurisit,* gândi Copoiul.

Îl auzi pe Tul răcnind şi văzu un alt călăreţ zburând în râu. Un altul căzu cu una dintre săgeţile Ursuzului în spate. Dow se întoarse şi reteză cu sabia picioarele dinapoi de sub calul lui Rău-Destul, iar acesta se împiedică şi derapă, azvârlindu-l la pământ. Ultimii doi nu mai aveau scăpare, cu Dow şi Treicopaci la un capăt al podului şi Tul la celălalt, prea strâmtoraţi de caii speriaţi, fără călăreţi, ca să se întoarcă sau să facă orice, la mila Ursuzului, aflat în pădure. Nu era într-o dispoziţie milostivă, se părea, şi nu îi luă mult să-i culce la pământ.

Cel cu arcul încercă să-şi ia tălpăşiţa, aruncându-şi cât colo bucata de lemn şi sărind jos din car. De data aceasta, Copoiul îşi cumpăni cu grijă lovitura şi săgeata îl nimeri pe arcaş drept între umeri, doborându-l cu faţa în jos, înainte să facă mai mult de câţiva paşi. Încercă să se târască, dar nu ajunse departe. Vizitiul carului îşi arătă faţa din nou, gemând şi apucând cu mâinile săgeata din umăr. Copoiul nu obişnuia să omoare oameni doborâţi la pământ, dar socoti că astăzi trebuia să facă o excepţie. Săgeata îi pătrunse vizitiului în gură şi cu asta se isprăvi.

Copoiul văzu cum unul dintre călăreţi se îndepărtează şchiopătând, cu una dintre săgeţile Ursuzului în picior, şi îl luă în bătaia ultimei sale săgeţi. Însă Treicopaci ajunse înainte lângă el şi îi înfipse sabia în spate. Mai era unul care încă mişca, căznindu-se să se ridice în genunchi şi Copoiul îl ochi pe acesta. Înainte să apuce să tragă, Dow se apropie şi-i tăie capul. Sânge peste tot. Cai agitându-se, nechezând, alunecând pe pietrele podului.

Acum Copoiul îl vedea pe Rău-Destul, ultimul în viaţă. Pesemne îşi pierduse coiful când căzuse de pe cal. Se târa pe brânci în pârâu, încetinit de povara armurii. Îşi aruncase scutul şi suliţa, ca să înainteze mai repede, dar nu-şi dăduse seama că se îndrepta direct spre Copoi.

– Prindeţi-l viu! strigă Treicopaci. Tul porni de-a lungul unui mal, dar înainta încet, alunecând şi patinând în noroiul pe care îl tulburase carul. Prindeţi-l viu!

Dow era pe urmele lui, bălăcindu-se şi înjurând în apă. Rău-Destul era acum aproape. Copoiul îi auzea gâfâitul speriat în

timp ce se opintea în josul pârâului.

– Aah! urlă el, când săgeata Copoiului îi lovi piciorul cu un sunet înfundat, chiar sub marginea de jos a cămăşii de zale. Se răsturnă pe-o parte, pe mal, cu sângele şiroind în apa mocirloasă. Începu să se târască pe iarba udă de lângă pârâu.

– Aşa, Copoiule, strigă Treicopaci. Viu!

Copoiul se strecură afară din pădure, în josul malului, prin apă. Scoase cuţitul. Tul şi Dow erau puţin mai departe, grăbindu-se spre el. Rău-Destul se rostogoli în noroi, cu faţa schimonosită de durerea săgeţii din picior. Ridică mâinile:

– Bine, bine, mă hrrr…

– Ce faci? întrebă Copoiul, coborându-şi privirea spre el.

– Hrrr… făcu el din nou, părând nespus de surprins, cu mâna strânsă la gât.

Sângele îi curgea printre degete, pe pieptul cămăşii de zale ude. Dow săltă lângă ei, împroşcând apa şi rămase acolo, privind în jos.

– Ei, bine, cu asta s-a încheiat, spuse el.

– De ce faci asta? strigă Treicopaci, apropiindu-se grăbit.

– Cum? întrebă Copoiul.

Apoi îşi coborî privirea spre cuţit. Era plin de sânge. Ah! Atunci îşi dădu seama că el era cel care îi tăiase beregata lui Rău-Destul.

– Am fi putut să-i punem întrebări, zise Treicopaci. Ar fi putut să-i ducă un mesaj lui Calder, să-i spună cine a făcut asta şi de ce.

– Trezeşte-te, şefule, mormăi Tul Duru, ştergându-şi deja sabia. Nimeni nu se mai sinchiseşte de vechile obiceiuri. În plus, vor fi pe urmele noastre cât de curând. N-are niciun sens să le dăm mai multe informaţii decât trebuie.

Dow îl bătu pe Copoi pe umăr.

– Bine-ai făcut. Capul nemernicului va fi un mesaj suficient.

Copoiul nu era sigur dacă îşi dorea aprobarea lui Dow, dar acum era puţin cam târziu. Lui Dow îi trebuiră câteva lovituri ca să taie capul lui Rău-Destul. Îl duse, legănându-l de păr, fără pic de grijă sau atenţie, ca şi cum ar fi cărat un sac de napi. Înhaţă din mers o suliţă din pârâu şi găsi un loc care-i plăcea.

– Lucrurile nu mai sunt cum au fost, murmură Treicopaci în timp ce se îndrepta cu paşi mari spre pod, de-a lungul râului, unde Ursuzul cerceta deja cadavrele.

Copoiul îl urmă, cu ochii la Dow, care înfigea capul lui Rău-

Destul într-o suliţă, vârând capătul bont în pământ, apoi făcând un pas înapoi, cu mâinile în şold, să-şi admire opera. Îl mută puţin spre dreapta, după care înapoi spre stânga, până când îl potrivi drept. Îi rânji Copoiului.

– Perfect, spuse acesta.

– Ce urmează, şefule? întrebă Tul. Ce urmează?

Treicopaci stătea aplecat pe mal, spălându-şi mâinile pline de sânge în râu.

– Ce facem? întrebă Dow.

Bătrânul se ridică încet, îşi şterse mâinile de haină, cugetând pe îndelete.

– Mergem spre sud. Îl îngropăm pe Forley pe drum. Luăm caii ăştia, de vreme ce vor veni acum după noi, şi ne îndreptăm spre sud. Tul, fă bine şi dezleagă calul ăla de la car, e sigurul care te va căra.

– Spre sud? întrebă Capdetunet, cu un aer nedumerit. Unde spre sud?

– Englia.

– Englia? se miră Copoiul, dându-şi seama că la fel gândeau cu toţii. De ce? Nu sunt lupte acolo?

– Sigur că sunt, de aceea am de gând să merg.

Dow se încruntă:

– Noi? Ce-avem noi împotriva Uniunii?

– Nu, nătărăule, zise Treicopaci. Am de gând să lupt alături de ei.

– Alături de Uniune? întrebă Tul, cu colţurile buzelor ridicându-se. Cu femeile alea afurisite? Asta nu e lupta noastră, şefule.

– Orice luptă împotriva lui Bethod este acum lupta mea. Am de gând să-l văd murind. Dacă se gândea mai bine, Copoiul nu-l văzuse niciodată pe Treicopaci răzgândindu-se. Nici măcar o dată. Cine e cu mine? întrebă el.

Erau cu toţii. Fireşte.

Ploua. O ploaie măruntă ce îmbiba întreaga lume. Blândă ca sărutul unei fecioare, cum se spune, deşi Copoiul abia dacă-şi mai amintea cum era un asemenea sărut. Ploaie. Părea potrivită, oarecum, pentru situaţia aceea. Dow terminase de făcut mormanul, strănută şi împlântă lopata în pământ, lângă mormânt.

Era departe de drum. Destul de departe. Nu voiau să-l găsească nimeni şi să-l scoată pe Forley la suprafaţă. Se

strânseră cu toţii împrejur, doar cinci acum, privind în jos. Trecuse multă vreme de când înmormântaseră pe vreunul de-ai lor. Shanka îl luaseră pe Logen, desigur, nu foarte de mult, dar nu-i găsiseră trupul. Grupul era mai mic doar cu unul, dar Copoiului i se părea că lipseau o grămadă.

Treicopaci se încruntă, luându-şi o clipă de răgaz, gândindu-se ce să spună. Noroc că el era şeful şi trebuia să găsească cuvintele, căci Copoiul nu-şi închipuia că ar fi putut găsi ceva de zis. După un minut, Treicopaci începu să vorbească, domol, ca lumina ce se stinge în amurg.

– Omul de aici a fost un om slab. Cel mai slab. Un Molâu, fără doar şi poate. Acesta i-a fost numele şi, nu-i aşa că-i nostim? Să-i spui unui om Molâul. Cel mai prost luptător ce putea fi găsit, să i se predea lui Nouădegete. Un luptător slab, negreşit, dar o inimă puternică, zic eu.

– Da, zise Ursuzul.

– O inimă puternică, întări Tul Duru.

– Cea mai puternică, bâigui Copoiul.

Avea un nod în gât, cinstit vorbind.

Treicopaci clătină din cap.

– E nevoie de ceva curaj să-ţi înfrunţi moartea aşa cum a făcut-o el. Să te îndrepţi spre ea, fără să te plângi. S-o ceri. Şi nu pentru binele lui, ci pentru alţii, pe care nici măcar nu-i cunoştea. Treicopaci îşi încleştă dinţii şi îşi luă un răgaz, privind în pământ. Cu toţii făcură la fel. E tot ce am de spus. Întoarce-te în ţărână, Forley. Noi suntem mai săraci, iar pământul prin asta mai bogat.

Dow îngenunche şi îşi puse mâna pe pământul afânat.

– Întoarce-te în ţărână, spuse el.

Copoiul avu impresia, preţ de un minut, că vede cum o lacrimă i se prelinge pe nas, dar era numai ploaia. Era vorba despre Dow cel Negru, în definitiv. Se ridică şi se îndepărtă cu capul plecat şi ceilalţi îl urmară, unul câte unul, înspre cai.

– Mergi cu bine, Forley, zise Copoiul. Gata cu frica.

Acum îşi dădea seama că el era laşul grupului.

Suferinţă

Jezal se încruntă. Ardee întârzia. Ea nu întârzia niciodată. Era mereu acolo, când sosea el, la locul stabilit, oricare ar fi fost acela. Lui Jezal nu-i plăcea s-o aştepte niciun pic. Mereu trebuia să-i aştepte scrisorile şi asta îl chinuia destul. Stând acolo, ca un idiot, se simţea şi mai sclav decât se simţise deja.

Privi, încruntat, cerul cenuşiu. Cădeau câţiva stropi de ploaie, cât să se potrivească stării lui de spirit. Simţea câte unul, din când în când, o minusculă pişcătură pe faţă. Vedea picăturile stârnind cercuri pe suprafaţa cenuşie a lacului, trasând dâre palide pe verdele copacilor, pe cenuşiul clădirilor. Înceţoşau silueta întunecată a Casei Creatorului. Jezal privi încruntat spre acea clădire, cu o anumită aversiune.

Acum nu ştia ce să înţeleagă. Totul fusese ca un fel de coşmar febril şi, ca pe un coşmar, hotărâse pur şi simplu să-l ignore şi să-şi închipuie că nici nu s-a întâmplat. Ar fi putut să şi reuşească, numai că afurisenia aceea îi apărea mereu în colţul ochiului, ori de câte ori ieşea pe uşă, amintindu-i că lumea era plină de mistere pe care nu le înţelegea, clocotind chiar sub stratul de suprafaţă.

– La naiba, murmură el. Şi la naiba cu lunaticul ăla de Bayaz.

Privi încruntat peluzele ude. Ploaia ţinea oamenii departe de parc, şi acesta mai gol decât îl văzuse de multă vreme. Pe bănci stăteau câţiva oameni posomorâţi, cugetând la tragediile lor personale, iar pe alei erau trecători ce se grăbeau de undeva spre cine ştie unde. Unul venea acum spre el, înfăşurat într-o mantie lungă.

Încruntarea dispăru de pe faţa lui Jezal. Era ea, îşi dădea seama. Avea gluga trasă peste toată faţa. Ştia că era o zi răcoroasă, dar asta părea uşor teatral. Nu i se păruse niciodată că Ardee era genul de fată care să fie deranjată de câţiva stropi de ploaie. Totuşi, era bucuros s-o vadă. Ridicol de bucuros. Zâmbind, porni grăbit spre ea. Apoi, când se aflau la câţiva paşi distanţă, ea îşi dădu gluga pe spate.

Jezal icni, îngrozit. Avea o imensă vânătaie roşiatică pe obraz, în jurul ochiului, în colţul gurii. Rămase încremenit, o clipă, dorindu-şi, prosteşte, să fie el rănit în locul ei. Durerea ar fi fost mai mică. Îşi dădu seama că-şi dusese o mână la gură, cu ochii

ieşiţi din orbite, ca o fetiţă speriată de un păianjen aflat în baie, dar nu se putea stăpâni.

Ardee doar se încruntă:

– Ce? N-ai mai văzut o vânătaie până acum?

– Păi, da, dar… te simţi bine?

– Fireşte. Ardee îl ocoli şi porni de-a lungul aleii. Jezal fu nevoit să grăbească pasul ca s-o ajungă din urmă. Nu-i nimic. Am căzut, atâta tot. Sunt o împiedicată. Aşa am fost mereu. Toată viaţa.

O spuse cu o anumită amărăciune, aşa i se păru lui Jezal.

– Pot să te ajut cu ceva?

– Ce-ai putea face? Să mă săruţi, să-mi treacă?

Dacă ar fi fost singuri, nu l-ar fi deranjat să încerce, dar încruntătura ei îi spunea ce părere avea despre o asemenea idee. Era ciudat: vânătăile ar fi trebuit să-i repugne, dar nu era aşa. Defel. Mai degrabă avea o pornire copleşitoare de a o lua în braţe, de a-i mângâia părul, de a-i murmura cuvinte de alinare. Patetic. Probabil că l-ar pălmui dacă ar încerca. Probabil că ar merita-o. Ardee nu avea nevoie de ajutorul lui. În plus, n-o putea atinge. Erau oameni prin preajmă, fir-ar ai naibii, ochi peste tot. Cine ştie cine îi putea vedea. Gândul îl nelinişti peste măsură.

– Ardee… nu ne asumăm un risc? Vreau să spun, ce-ar fi dacă fratele tău ar…

Fata pufni.

– Uită-l. N-o să facă nimic. I-am spus să nu-şi mai vâre nasul în treburile mele. Jezal nu-şi putu stăpâni un zâmbet. Îşi imagina că scena trebuie să fi fost chiar amuzantă. În plus, am auzit că plecaţi cu toţii în Englia la următorul flux şi n-am putut să te las să pleci fără să ne luăm rămas-bun, ce zici?

– N-aş fi făcut asta, spuse el, îngrozit din nou. Îl durea s-o audă rostind cuvintele „rămas-bun”. Vreau să zic, ei, bine, mai degrabă i-aş fi lăsat să plece fără mine decât să fac asta.

– Ha!

Se plimbară alături în linişte, o vreme, ocolind lacul, amândoi cu ochii în pământ. Până acum, nu era nici pe departe despărţirea dulce-amară pe care şi-o imaginase. Doar amară. Trecură printre trunchiurile unor sălcii, cu crengile atârnând în apa de dedesubt. Era un loc izolat, ferit de ochii iscoditori. Jezal se gândi că nu era de aşteptat să găsească unul mai bun pentru ceea ce avea de spus. Îşi întoarse privirea spre ea şi trase adânc aer în piept.

– Ardee, ăă…, nu ştiu cât timp voi fi plecat. Vreau să zic,

presupun că ar putea fi luni… Îşi muşcă buza de sus. Nu ieşea totul aşa cum sperase. Exersase acest discurs de cel puţin douăzeci de ori, holbându-se în oglindă până obţinuse expresia potrivită: serios, sigur pe sine, uşor mieros. Acum, însă, cuvintele se revărsau într-o năvală stupidă. Sper că, vreau să zic, poate, sper că mă vei aştepta.

– Îndrăznesc să spun că voi fi tot aici. N-am altceva de făcut. Dar, nu-ţi face griji, vei avea la ce să te gândeşti în Englia: război, onoare, glorie şi toate astea. Mă vei uita curând.

– Nu! strigă el, apucând-o de braţ. Nu, n-am să te uit!

Îşi trase mâna repede, îngrijorat că l-ar putea vedea cineva. Măcar acum Ardee se uita la el, oarecum surprinsă, poate, la cât de vehementă fusese negarea, dar nici pe jumătate la fel de surprinsă ca el.

Jezal îşi coborî privirea spre ea, clipind. O fată drăguţă, fără îndoială, dar prea brunetă, prea oacheşă, mult prea deşteaptă, îmbrăcată simplu, fără giuvaiere şi cu o vânătaie mare şi urâtă pe faţă. N-ar fi stârnit prea multe comentarii în popota ofiţerilor. Cum de lui i se părea cea mai frumoasă femeie din lume? Prinţesa Terez era un câine nespălat pe lângă ea. Toate cuvintele meşteşugite i se scurseră din minte şi Jezal vorbi fără să gândească, privind-o direct în ochi. Poate că aceasta era senzaţia pe care ţi-o dădea sinceritatea.

– Uite, Ardee, ştiu că tu mă crezi un măgar şi, ei, bine, îndrăznesc să spun că sunt, dar n-am de gând să fiu mereu aşa. Nu ştiu de ce te şi uiţi la mine şi nu ştiu prea multe despre lucrurile astea dar, ei, bine… mă gândesc la tine tot timpul. Nu mă mai gândesc la nimic altceva. Trase din nou adânc aer în piept. Cred… Privi iarăşi împrejur, doar ca să se asigure că nu-i urmărea nimeni. Cred că te iubesc.

Ardee izbucni în râs.

– Chiar eşti un măgar, spuse ea. Disperare. Jezal era pur şi simplu distrus. Nu putea respira, de dezamăgire. Faţa i se schimonosi, capul îi căzu şi rămase cu privirea în pământ. Avea lacrimi în ochi. Lacrimi adevărate. Jalnic. Dar am să aştept. Bucurie. I se umflă în piept şi izbucni într-un suspin feciorelnic. Era neputincios. Era ridicolă puterea pe care o avea asupra lui. Diferenţa dintre nefericire şi fericire era cuvântul potrivit pentru ea. Ardee râse din nou. Uită-te la tine, nătărăule. Întinse mâna şi-i atinse faţa, îi şterse o lacrimă de pe obraz cu degetul mare. Am să aştept, spuse ea şi îi zâmbi. Acel zâmbet strâmb.

Oamenii dispăruseră, parcul, oraşul, lumea. Jezal se uită la Ardee, n-ar fi putut spune câtă vreme, încercând să-şi întipărească în minte fiecare detaliu al chipului ei. Dintr-un oarecare motiv, avea sentimentul că ar putea avea nevoie de amintirea acelui zâmbet, să-l treacă prin multe.

Docurile gemeau de activitate, chiar şi pentru nişte docuri. Cheiurile clocoteau de oameni, aerul se zguduia şi huruia de zarva lor. Soldaţi şi provizii se revărsau la nesfârşit de-a lungul pasarelelor alunecoase şi pe corăbii. Erau târâte lăzi, erau rostogolite butoaie, sute de cai erau traşi şi împinşi şi loviţi cu piciorul, să urce la bord, cu ochii ieşiţi din orbite, cu boturile spumegând. Oamenii gemeau şi mârâiau, trăgeau de funii ude, se opinteau cu traverse ude, asudau şi răcneau în ploaia măruntă, alunecau pe punţi, fugeau de colo-colo într-o harababură de proporţii.

Peste tot oamenii se îmbrăţişau, se sărutau, îşi făceau semn cu mâna. Soţii care îşi luau rămas-bun de la soţi, mame de la fii, copii de la taţi, toţi la fel de uzi. Unii îşi luau un aer curajos, alţii plângeau şi se jeleau. Altora nu le păsa, spectatori veniţi pur şi simplu să asiste la acea nebunie.

Toate astea nu însemnau nimic pentru Jezal, care stătea sprijinit de parapetul bătut de vânturi al corăbiei care avea să-l ducă în Englia. Era cufundat într-o tristeţe teribilă, cu nasul curgând, cu părul lipit de cap de ud ce era. Ardee nu era acolo şi totuşi era peste tot. Îi auzea glasul peste hărmălaie, strigându-l pe nume. O zărea cu coada ochiului privindu-l şi i se tăia respiraţia. Zâmbea, ridica mâna pe jumătate, să-i facă semn, apoi vedea că nu era ea. Vreo altă femeie brunetă, zâmbind vreunui alt soldat. Umerii îi coborau din nou. De fiecare dată dezamăgirea era mai cumplită.

Îşi dădea seama acum că făcuse o greşeală teribilă. De ce naiba îi ceruse să-l aştepte? Ce să aştepte? Nu se putea însura cu ea, asta era o realitate. Imposibil. Dar gândul că ea s-ar uita măcar la un alt bărbat îl înnebunea. Era nefericit.

Dragoste. Ura să recunoască asta, dar era nevoit, întotdeauna privise cu dispreţ întreaga noţiune. Un cuvânt stupid. Un cuvânt pentru poeţi nepricepuţi, despre care să cânte la harpă, şi pentru femei ridicole, despre care să trăncănească. Un lucru întâlnit în poveştile pentru copii şi fără nicio legătură cu viaţa reală, unde relaţiile dintre bărbaţi şi femei se reduceau la sex şi bani. Cu

toate acestea, iată-l împotmolit într-o mlaştină teribilă de teamă şi vinovăţie, dorinţă şi confuzie, disperare şi durere. Dragostea. Ce blestem!

– Mi-ar plăcea s-o văd pe Ardee, murmură nostalgic Kaspa.

Jezal se întoarse, holbându-se la el.

– Ce? Ce-ai spus?

– E o apariţie straşnică, atâta tot, răspunse locotenentul, ridicând mâinile.

Cu toţii erau prudenţi în preajma lui, de când cu jocul de cărţi, de parcă ar fi putut exploda în orice moment.

Jezal se întoarse ursuz înapoi spre mulţime. Jos, la picioarele lor, era un fel de forfotă. Un călăreţ singur îşi croia drum prin haos, dând pinteni unui cal agitat, strigând întruna „mişcă!”. Chiar şi prin ploaie, aripile de pe coiful călăreţului scânteiau. Un Cavaler Vestitor!

– Veşti proaste pentru cineva, şopti Kaspa.

Jezal clătină din cap.

– Se pare că pentru noi.

Într-adevăr, se îndrepta direct spre corabie, lăsând în urma lui un şir de soldaţi şi muncitori năuciţi şi furioşi. Săltă din şa şi păşi hotărât în susul pasarelei, spre ei, cu faţa încrâncenată, cu armura strălucitoare acoperită de un strat de umezeală şi zornăind la fiecare pas.

– Căpitan Luthar? întrebă el.

– Da, răspunse el. Îl chem pe colonel.

– Nu-i nevoie. Mesajul meu e pentru tine.

– Zău?

– Înaltul Judecător Marovia solicită prezenţa ta în birourile sale. De îndată. Ar fi bine să iei calul meu.

Jezal se încruntă. Nu-i plăcea deloc cum sună. Nu vedea niciun motiv pentru care un Cavaler Vestitor să-i aducă lui mesaje, în afară de faptul că fusese în Casa Creatorului. Nu mai voia să aibă de-a face cu asta. Voia ca întâmplarea să rămână trecutului, uitată, împreună cu Bayaz şi nordicul lui şi acel schilod dezgustător.

– Înaltul Judecător aşteaptă, căpitane.

– Da, desigur.

Se părea că nu avea de ales.

– Ah, căpitane Luthar. Ce onoare să te revăd! Jezal nu era deloc surprins să-l întâlnească pe nebunul Sulfur, chiar şi acolo,

în faţa birourilor Înaltului Judecător. Nici măcar nu mai părea nebun, doar o parte a lumii care înnebunise pe de-a-ntregul. O onoare deplină, spuse el, făcând spume la gură.

– Asemenea, zise apatic Jezal.

– Ce noroc am că te-am prins, acum, că plecăm amândoi atât de curând! Stăpânul meu are tot soiul de corvezi pentru mine. Suspină adânc. N-am pic de răgaz, nu?

– Nu. Ştiu ce vrei să spui.

– Totuşi, e o mare onoare să te văd, şi victorios în Turnir! Am văzut totul, ştii, a fost un privilegiu să fiu martor. Zâmbi larg, cu ochii de culori diferite scânteind. Şi când te gândeşti că erai gata să renunţi. Hah! Dar nu te-ai lăsat, întocmai cum am spus eu! Da, nu te-ai lăsat şi acum culegi roadele! Marginea Lumii, şopti el încetişor, ca şi cum, dacă ar rosti cuvintele cu voce tare ar provoca un dezastru. Marginea lumii. Îţi poţi imagina? Te invidiez, chiar te invidiez!

Jezal clipi.

– Ce?

– Ce? Ha! Ce, zice el. Eşti neînfricat, domnule. Neînfricat.

Şi Sulfur se îndepărtă, traversând cu paşi mari Piaţa Mareşalilor şi chicotind. Jezal era atât de năucit încât nu avu nici măcar prezenţa de spirit să-l facă idiot afurisit după ce se îndepărtase destul ca să nu-l mai audă.

Unul dintre numeroşii funcţionari ai lui Marovia îl conduse printr-un coridor gol, răsunător, către două uşi imense. Se opri în faţa lor şi bătu. La un strigăt de răspuns, răsuci mânerul şi trase una dintre cele două uşi, rămânând politicos la o parte, ca să-i facă lui Jezal loc să treacă.

– Poţi intra, spuse el încet, după ce fură lăsaţi să stea acolo o vreme.

– Da, da, desigur.

În sala cavernoasă de dincolo era o linişte stranie. Mobila era ciudat de puţină în acel spaţiu imens, căptuşit cu plăci de lemn şi, atâta câtă era, părea supradimensionată, de parcă ar fi fost destinată unor oameni mult mai mari decât Jezal. Asta îi dădu senzaţia desluşită că tocmai sosea la propria sa judecată.

Înaltul Judecător Marovia stătea în spatele unei mese enorme, cu suprafaţa lustruită ca oglinda, zâmbindu-i lui Jezal cu o expresie binevoitoare, deşi uşor compătimitoare. Mareşalul Varuz era aşezat la stânga lui, privind în jos, vinovat, la propria-i reflexie înceţoşată. Jezal nu-şi închipuise că se putea simţi mai

deprimat, dar, văzându-l pe cel de-al treilea membru al grupului, îşi dădu seama că se înşelase. Bayaz, afişând un zâmbet satisfăcut. Simţi un uşor fior de panică atunci când uşa se închise în urma lui: ţăcănitul încuietorii i se păru ca zăngănitul lacătului greu de la celula unei temniţe.

Bayaz se ridică din scaun şi ocoli masa.

– Căpitane Luthar, mă bucur nespus că ai putut să ni te alături. Bătrânul luă mâna umedă a lui Jezal în ambele sale mâini şi o strânse ferm, conducându-l mai departe în încăpere. Mulţumesc că ai venit. Mulţumesc sincer.

– Ăă, desigur.

De parcă i s-ar fi dat de ales.

– Ei, bine, probabil te întrebi despre ce e vorba. Îngăduie-mi să-ţi explic. Făcu un pas înapoi şi se cocoţă pe marginea mesei, ca un unchi prietenos care îi ţine un discurs unui copil. Eu şi câţiva bravi tovarăşi – oameni aleşi, înţelegi, oameni de calitate – pornim într-o mare călătorie! O călătorie memorabilă! O mare aventură! Nu mă îndoiesc că, de vom reuşi, va rămâne de pomină mulţi ani de-acum înainte. Foarte mulţi ani. Fruntea lui Bayaz se încreţi când îşi ridică sprâncenele albe. Ei? Ce părere ai?

– Ăă… Jezal aruncă neliniştit o privire către Marovia şi Varuz, dar aceştia nu-i dădeau niciun indiciu despre ceea ce se petrecea. Dacă-mi permiteţi?

– Desigur, Jezal. Pot să-ţi spun Jezal, nu-i aşa?

– Da, ăă…, ei, bine, da. Presupun. Păi, problema e… Mă întrebam ce legătură au toate astea cu mine.

Bayaz zâmbi.

– Ne mai lipseşte un om.

Se lăsă o lungă tăcere apăsătoare. O picătură de apă se prelinse pe ţeasta lui Jezal, îi picură din păr, se scurse în josul nasului şi lipăi pe dale, sub picioarele lui. Groaza se strecura încet prin tot trupul său, de la stomac până în vârful degetelor.

– Eu? făcu el cu glas răguşit.

– Drumul va fi unul lung şi greu, după toate probabilităţile presărat cu pericole. Avem duşmani acolo, tu şi cu mine. Mai mulţi duşmani decât ai crede. Cine ar putea fi mai folositor decât un săbier dovedit, aşa cum eşti tu? Nimeni altul decât câştigătorul Turnirului!

Jezal înghiţi în sec.

– Apreciez oferta, sincer, dar mă tem că trebuie s-o refuz.

Locul meu este alături de armată, mă înţelegeţi. Făcu un pas şovăitor către uşă. Trebuie să merg în Nord. Corabia mea pleacă în curând şi…

– Mă tem că a plecat deja, căpitane, zise Marovia, ţintuindu-l locului pe Jezal cu glasul lui cald. Nu trebuie să te mai preocupe asta. Nu vei merge în Englia.

– Dar, Domnia Voastră, compania mea…

– Va găsi un alt comandant, zâmbi Înaltul Judecător, înţelegător, compătimitor şi îngrozitor de ferm. Îţi apreciez sentimentele, chiar ţi le apreciez, dar considerăm că acest lucru este mai presant. Este important ca Uniunea să fie reprezentată într-o asemenea chestiune.

– Extrem de important, murmură Varuz, fără prea multă tragere de inimă.

Jezal îi privi printre gene pe cei trei bătrâni. Nu era cale de scăpare. Aşadar, aceasta era răsplata lui pentru câştigarea Turnirului? O călătorie excentrică spre cine ştie unde, în compania unui bătrân dement şi a unei cete de sălbatici? Cât îşi mai dorea acum să nu se fi apucat niciodată de scrimă! Să nu fi văzut nici măcar o dată în viaţă o sabie! Dar era inutil. Cale de întoarcere nu mai era.

– Trebuie să-mi slujesc ţara, bâigui Jezal.

Bayaz râse:

– Există şi alte moduri de a-ţi sluji ţara, băiete, decât să fii un cadavru într-un morman, acolo, în îngheţatul Nord. Plecăm mâine.

– Mâine? Dar lucrurile mele sunt…

– Nu-ţi face griji, căpitane. Şi bătrânul se strecură de la masă şi-l bătu cu entuziasm pe umăr. Totul e aranjat. Cutiile tale au fost coborâte de pe navă înainte de a pleca. Ai seara asta să-ţi alegi câteva lucruri pentru călătoria noastră, dar trebuie să avem bagaje uşoare. Arme, desigur şi haine rezistente pentru drum. Ai grijă să împachetezi o pereche bună de cizme, da? Fără uniforme, mă tem, ar putea să atragă genul de atenţie nedorită acolo unde mergem.

– Da, fireşte, zise Jezal nefericit. Aş putea întreba… unde mergem?

– La marginea Lumii, băiete, la marginea Lumii! Ochii lui Bayaz scânteiară. Şi înapoi, desigur… Sper.

Sângerosul Nouă

Ăsta era Logen Nouădegete, un om fericit. Plecau, în sfârşit. Dincolo de discuţiile vagi despre Imperiul Vechi şi despre marginea Lumii, n-avea habar încotro mergeau şi nu-i păsa. Oriunde, în afară de locul ăsta blestemat, era mulţumitor pentru el şi, cu cât mai repede cu atât mai bine.

Ultimul membru al grupului nu părea să-i împărtăşească buna dispoziţie. Luthar, tânărul fudul de la poartă. Cel care câştigase duelul datorită înşelătoriei lui Bayaz. Nu legase nici două vorbe de când venise. Doar stătea acolo, cu faţa încremenită şi albă ca varul, uitându-se pe fereastră, cu spatele drept de parcă ar fi avut o suliţă vârâtă în fund.

Logen păşi agale spre el. Dacă e să călătoreşti cu cineva şi poate să lupţi alături de el, e bine să vorbeşti şi să râzi, dacă poţi. Astfel poţi să ajungi la o anumită înţelegere şi apoi la încredere. Încrederea este ceea ce leagă un grup şi acolo, în sălbăticie, ea poate să atârne balanţa în favoarea vieţii sau a morţii. Să clădeşti o asemenea încredere cere timp şi efort. Logen se gândea că era de preferat să înceapă din vreme, iar astăzi era binedispus, aşa că se aşeză lângă Luthar şi privi spre parc, încercând să născocească un teren comun pe care să planteze seminţele unei neverosimile prietenii.

– Frumos la tine acasă.

Nu credea că era, dar îi lipseau ideile. Luthar se întoarse de la fereastră, îl măsură pe Logen cu privirea, semeţ, de sus până jos.

– Ce ştii tu despre asta!

– Cred că gândurile unui om valorează la fel de mult ca ale altuia.

– Ha! pufni tânărul cu răceală. Atunci presupun că prin asta ne deosebim.

Întoarse spatele priveliştii.

Logen trase adânc aer în piept. Poate că încrederea venea ceva mai încolo. Îl abandonă pe Luthar şi îşi încercă norocul cu Quai, dar ucenicul nu era nici el mult mai dătător de speranţe, prăbuşit într-un scaun, încruntându-se în gol.

Logen se aşeză lângă el.

– Nu eşti nerăbdător să mergi acasă?

– Acasă, bolborosi ucenicul, fără vlagă.

– Da, Imperiul Vechi... sau oriunde o fi.

– Nu ştii cum e acolo.

– Mi-ai putea spune, zise Logen, sperând să audă ceva despre văi liniştite, oraşe, râuri şi câte şi mai câte.

– Sângeros. E sângeros acolo şi fără de lege şi viaţa e la preţ de nimic.

Sângeros şi fără de lege. Toate astea aveau un iz cunoscut.

– Nu există un împărat sau ceva?

– Sunt mulţi, care se războiesc mereu între ei, încheind alianţe care durează o săptămână sau o zi sau o oră, înainte de a se îngrămădi să fie primii care se înjunghie între ei pe la spate. Când un împărat cade, un altul se ridică, şi altul şi altul, şi, între timp, cei deznădăjduiţi şi deposedaţi scotocesc şi jefuiesc şi ucid. Oraşele decad, marile lucrări ale trecutului cad pradă distrugerii, recoltele rămân neculese şi oamenii mor de foame. Sute de ani de vărsare de sânge şi de trădare. Vrajbele au devenit atât de adânci, atât de complicate, încât puţini pot să mai spună cine pe cine urăşte şi nimeni nu poate spune de ce. Nu mai e nevoie de raţiune.

Logen făcu un ultim efort.

– Nu poţi şti niciodată. Poate că lucrurile s-au schimbat în bine.

– De ce? murmură ucenicul. De ce?

Logen căuta un răspuns când una dintre uşi săltă dintr-odată în lături.

Bayaz îşi roti ochii, încruntat, prin încăpere.

– Unde e Maljinn?

Quai înghiţi.

– A plecat.

– Văd şi eu că a plecat! Mi se pare că ţi-am spus s-o ţii aici.

– Nu mi-ai zis şi cum, murmură ucenicul.

Maestrul lui îl ignoră.

– Ce naiba s-a întâmplat cu femeia asta afurisită? Trebuie să plecăm până la prânz! O cunosc de trei zile şi deja m-a adus la capătul răbdărilor. Îşi încleştă dinţii şi trase adânc aer în piept. Găseşte-o, Logen, bine? Găseşte-o şi adu-o înapoi.

– Şi dacă nu vrea să se întoarcă?

– Nu ştiu, ia-o pe sus şi adu-o! Poţi s-o aduci cu picioare în fund tot drumul până aici, din partea mea.

Uşor de spus, dar Logen nu-şi dorea să încerce. Totuşi, dacă trebuia să facă asta înainte de plecare, era cel mai bine s-o facă

acum. Oftă, se ridică din scaun şi porni spre uşă.

Logen se strecură în umbrele de lângă zid, privind.

– La naiba, îşi şopti el.

Trebuia să se întâmple acum, tocmai când erau pe cale să plece. Ferro era la douăzeci de paşi depărtare, stând dreaptă, cu o încruntătură mai adâncă decât de obicei pe chipu-i întunecat. În jurul ei erau adunaţi trei bărbaţi. Mascaţi, în negru din cap până-n picioare, îşi ţineau ciomegele în jos, pe lângă picioare, pe jumătate ascunse la spate, dar Logen n-avea nicio îndoială în privinţa intenţiilor lor. Îl auzea pe unul dintre ei şuierând prin mască, spunând ceva cum că ar trebui să se apropie încet. Logen tresări. Să se apropie încet nu părea a fi în stilul lui Ferro.

Se întreba dacă ar trebui să plece pe furiş şi să-i anunţe pe ceilalţi. Nu putea spune chiar că femeia îi plăcea prea mult, nu destul ca să-şi frângă gâtul pentru ea. Dar, dacă îi lăsa să facă ce vor, cu trei împotriva ei, erau şanse s-o facă bucăţi înainte ca el să se întoarcă, oricât de dură era, şi s-o târască cine ştie unde. Atunci, s-ar putea ca el să nu mai iasă din oraşul ăsta blestemat.

Începu să evalueze distanţa, gândindu-se cum ar putea să ajungă mai bine la ei, cântărindu-şi şansele, dar de prea multă vreme nu mai făcea nimic şi mintea i se mişca încet. Încă îşi muncea gândurile când Ferro sări dintr-odată la unul dintre ei, ţipând cât o ţinea gura, doborându-l pe spate. Îi dădu câţiva pumni necruţători în faţă, înainte să fie imobilizată şi ridicată de ceilalţi.

– La naiba! şuieră Logen.

Cei trei se luptară, împleticindu-se pe alee, lovindu-se de ziduri, mârâind şi înjurând, lovind cu pumnii şi picioarele, o învălmăşeală de membre agitate. Se părea că trecuse timpul unei abordări isteţe. Logen scrâşni din dinţi şi se năpusti spre ei.

Cel de la pământ se ridicase, rostogolindu-se, în picioare şi îşi scutura capul, ca să-şi revină din ameţeală, iar ceilalţi doi se chinuiau s-o imobilizeze pe Ferro. Acum, bărbatul ridică ciomagul, arcuindu-şi spatele, gata să-i zdrobească ţeasta. Logen scoase un răget. Faţa mascată se întoarse brusc, cu un aer surprins.

– Ha!

Apoi umărul lui Logen îl izbi în coaste, ridicându-l de pe picioare şi aruncându-l cât colo. Cu coada ochiului, văzu pe cineva legănându-şi ciomagul spre el, dar îi luase pe nepregătite

şi lovitura nu avea cu adevărat forţă. Logen o prinse de-a curmezişul braţului, apoi înlătură ciomagul şi izbi cu pumnii direct în mască, o lovitură sângeroasă, cu fiecare mână. Bărbatul se retrase, clătinându-se, căzând. Logen îl apucă strâns de haina-i neagră, îl ridică în aer şi îl aruncă în zid, cu capul în jos.

Bărbatul săltă cu un gâlgâit şi căzu grămadă pe podea. Logen se răsuci, cu pumnii încleştaţi, dar ultimul zăcea cu faţa în jos, cu Ferro deasupra, care îi vârâse un genunchi în spate şi îi trăgea capul în sus, de păr, zdrobindu-i faţa de drum şi strigând, în tot acest timp, înjurături fără noimă.

– Ce naiba ai făcut? strigă Logen, apucând-o se sub cot şi trăgând-o în sus.

Ea se smulse din strânsoare şi rămase acolo, gâfâind, cu pumnii strânşi pe lângă trup şi sângele şiroindu-i din nas.

– Nimic, mârâi ea.

Logen făcu un pas prudent în spate.

– Nimic? Atunci ce înseamnă toate astea?

Ferro muşcă fiecare cuvânt, cu accentul ei hidos, şi i-l scuipă în faţă:

– Nu… ştiu.

Îşi şterse gura însângerată cu o mână, apoi încremeni. Logen aruncă o privire peste umărul ei. Alţi trei bărbaţi mascaţi alergau spre ei de-a lungul aleii înguste.

– La naiba.

– Mişcă, albule.

Ferro se întoarse şi începu să fugă, iar Logen se luă după ea. Ce altceva putea să facă? Fugi. Fuga oribilă, istovitoare, a celui hăituit, cu umerii aşteptând încordaţi o lovitură din spate, gâfâind, cu paşii sonori ai celor din urmă răsunând în jurul lui.

Clădiri albe, înalte, treceau în goană de-o parte şi de alta, ferestre, uşi, statui, grădini. Şi oameni, strigând în timp ce se dădeau la o parte din calea lor sau lipindu-se de ziduri. Nu avea habar unde se aflau, nu avea habar încotro mergeau. Un bărbat ieşi pe o poartă, chiar în faţa lui, cu un vraf de hârtii în braţe. Se ciocniră, se răsturnară la pământ, rostogolindu-se în şanţ, cu hârtiile zburând în jurul lor.

Logen încercă să se ridice, dar picioarele îi ardeau. Nu vedea nimic. Avea o coală de hârtie peste faţă. O smulse, apoi simţi pe cineva apucându-l de sub braţ şi trăgându-l.

– Sus, albule. Mişcă.

Ferro. Nici măcar nu gâfâia. Plămânii lui Logen explodau în

timp ce încerca să ţină pasul cu ea, dar ea înainta fără ezitare, cu capul aplecat, cu picioarele zburând.

Ferro năvăli printr-o galerie acoperită aflată chiar în faţa lor şi Logen o urmă, chinuit, cu cizmele alunecând când dădu colţul. Un imens spaţiu umbros se înălţa deasupra lor, ca o pădure ciudată de bârne drepte. Unde naiba se aflau? În faţă era o lumină strălucitoare, aer liber. Logen năvăli în lumină, clipind. Ferro era chiar în faţa lui, întorcându-se încet, răsuflând greu. Erau în mijlocul unui cerc de iarbă, un cerc mic.

Acum ştia unde se aflau. Arena unde stătuse în mijlocul mulţimii, privind duelul. Băncile goale se întindeau de jur împrejur. Printre ele, mişunau tâmplari, tăind şi bocănind. Scoseseră deja, în bucăţi, câteva dintre băncile aflate în spate şi bârnele de susţinere ţâşneau în aer, singure, ca nişte coaste gigantice. Logen îşi aşeză mâinile pe genunchii tremurători şi se aplecă, gâfâind, scuipând pe pământ.

– Şi… acum?

– Pe aici.

Logen se îndreptă cu efort şi porni clătinându-se după ea, dar Ferro se întorcea deja.

– Nu pe acolo.

Logen îi văzu. Siluete cu măşti negre, din nou. Cea din faţă era o femeie, înaltă, cu o claie de păr roşu. Păşi tiptil, pe vârfuri, către cercul de iarbă, îşi flutură mâna în spate, făcându-le semn celorlalţi doi s-o ia lateral, încercând să-i flancheze, să-i înconjoare. Logen privi împrejur, căutând o armă, dar nu era nimic, doar băncile goale şi zidurile albe, înalte, de dincolo. Ferro se retrăgea către el, la nici trei metri distanţă şi, dincolo de ea, erau alte două măşti, strecurându-se în jurul îngrăditurii, cu ciomege în mâini. Cinci. Cinci cu totul.

– La naiba! spuse el.

– De ce naiba întârzie? mârâi Bayaz, măsurând podeaua cu pasul.

Jezal nu-l mai văzuse pe bătrân iritat până atunci şi, dintr-un oarecare motiv, asta îl agita. Ori de câte ori se apropia, lui Jezal îi venea să se retragă.

– Mă duc să fac o baie, fir-ar să fie. S-ar putea să treacă luni până la următoarea. Luni!

Bayaz ieşi furios din încăpere şi trânti uşa de la baie în urma lui, lăsându-l pe Jezal singur cu ucenicul.

Probabil că erau destul de apropiaţi ca vârstă, dar în rest nu aveau nimic în comun, din câte îşi dădea seama Jezal. Îl fixă cu privirea, cu nedisimulat dispreţ. Un băiat bolnăvicios, tras la faţă, plăpând, studios. Era jalnic cum stătea îmbufnat, plimbându-se ursuz. Şi nepoliticos. Al naibii de nepoliticos. Jezal fierbea în tăcere. Cine se credea, căţeluşul ăsta arogant? De ce naiba era aşa de supărat? Nu era el cel care îi furase viaţa din faţă.

Totuşi, dacă trebuia să fie lăsat singur cu unul dintre ei, probabil că s-ar fi putut şi mai rău. Ar fi putut să fie nordicul mocofan, cu flecăreala lui bâlbâită, îngălată. Sau vrăjitoarea aia gurkiană, care se holba întruna cu ochii ei galbeni, diavoleşti. Se cutremura numai gândindu-se. Oameni de calitate, spusese Bayaz. Ar fi râs, dacă n-ar fi fost gata să izbucnească în plâns.

Jezal se aşeză pe pernele din scaunul cu spătar înalt, dar nici aici nu-şi găsi liniştea. Prietenii lui erau acum în drum spre Anglia şi le ducea deja dorul. West, Kaspa, Jalenhorm. Până şi afurisitul ăla de Brint. Pe drum spre onoare, pe drum spre faimă. Campania va fi de mult terminată până când aveau să se întoarcă ei din cine ştie ce văgăună unde îi ducea bătrânul, asta dacă aveau să se mai întoarcă. Oare când va fi următorul război, următoarea şansă de glorie?

Cât îşi dorea să fie în drum spre înfruntarea cu oamenii Nordului! Cât îşi dorea să fie cu Ardee! Părea o veşnicie de când fusese fericit. Avea o viaţă mizerabilă. Mizerabilă. Se lăsă fără vlagă pe spate, întrebându-se dacă lucrurile puteau sta şi mai rău.

– Aah, gemu Logen, când un ciomag îl pocni peste braţ, apoi un altul peste umăr şi unul în coastă.

Se retrase, împleticindu-se, pe jumătate în genunchi, parând loviturile cât de bine putea. O auzea pe Ferro ţipând undeva în spatele lui. Logen nu-şi dădea seama dacă de furie sau de durere, era prea ocupat să fie ciomăgit.

Ceva îi izbi ţeasta, destul de tare ca să-l azvârle către bănci. Căzu cu faţa în jos şi banca din faţă îl lovi în piept, scoţându-i aerul din plămâni. Îi curgea sânge din cap, pe mâini, în gură. Ochii îi lăcrimau din pricina unei lovituri la nas, încheieturile degetelor îi erau jupuite şi pline de sânge, aproape la fel de sfâşiate cum îi erau veşmintele. Zăcu acolo, o clipă, adunându-şi ultimele puteri. O bucată groasă de lemn zăcea pe pământ, sub bancă. O înhăţă de un capăt. Era liberă. O trase spre el. Era

plăcută în mână. Grea.

Inspiră, încercând să-şi revină. Îşi mişcă puţin braţele şi picioarele, încercându-le. Nimic rupt, în afară de nas, poate, dar nu era prima oară. Auzi paşi apropiindu-se din spate. Paşi silenţioşi, fără grabă.

Se ridică, încercând să pară ameţit. Apoi scoase un răget şi se răsuci, legănând bucata de lemn deasupra capului. Se rupse în două de umărul omului mascat, cu un pârâit răsunător, jumătate zburând în iarbă şi săltând, cu un trăncănit. Bărbatul scoase un vaiet înăbuşit şi se prăbuşi, cu ochii închişi, cu o mână ţinându-se de gât, în timp ce cealaltă îi atârna inutilă, cu ciomagul căzându-i dintre degete. Logen ridică în mâini bucata scurtă de lemn rămasă şi îl izbi cu ea peste faţă. Îi smuci capul pe spate şi îl aruncă în iarbă, cu masca pe jumătate sfâşiată şi sângele bulbucând de dedesubt.

Capul lui Logen explodă de lumină. Făcu câţiva paşi mărunţi şi se lăsă pe genunchi. Cineva îl lovise în ceafă. Îl lovise tare. Se clătină acolo, o clipă, încercând să nu cadă cu faţa în jos, apoi lucrurile se limpeziră dintr-odată. Femeia cu părul roşu stătea deasupra lui, înălţându-şi ciomagul.

Logen se ridică, se ciocni de ea, o apucă, pe bâjbâite, de braţ, pe jumătate trăgând-o, pe jumătate sprijinindu-se de ea, cu un ţiuit în urechi şi lumea învârtindu-se nebuneşte. Se clătinară, trăgând de ciomag ca doi beţivi care se luptă pentru o sticlă, înainte şi înapoi, în cercul de iarbă. O simţi lovindu-l cu cealaltă mână, direct între coaste.

– Aaah, gemu el, dar capul i se limpezea acum şi femeia avea pe jumătate greutatea lui.

Îi răsuci braţul cu ciomagul la spate. Ea îl lovi din nou, un pumn în obraz care îl făcu din nou, preţ de o clipă, să vadă stele verzi, dar pe urmă Logen o apucă de cealaltă încheietură, imobilizând şi braţul acela. O culcă pe spate, peste genunchiul lui.

Femeia lovi cu picioarele şi se smuci, cu ochii mijiţi, ca două fante furioase, dar Logen o ţinea strâns. Îşi eliberă mâna dreaptă din învălmăşeala de mâini, ridică pumnul şi i-l înfipse în stomac. Femeia scoase un şuierat gâfâit şi rămase fără vlagă, cu ochii ieşiţi din orbite. Logen o azvârli cât colo şi ea se târî puţin, îşi scoase masca şi începu să tuşească, vomitând în iarbă.

Logen se împletici şi se clătină, scutură din cap, scuipând sânge şi noroi în iarbă. În afară de femeia care vomita, în cerc

mai erau patru siluete negre, boţite, răşchirate. Una dintre ele gemea încet, în timp ce Ferro o lovea fără încetare. Ferro avea sânge pe toată faţa, dar zâmbea.

– Sunt încă viu, îşi murmură Logen. Sunt încă...

Alţii veneau prin galeria boltită. Se răsuci, aproape prăbuşindu-se. Alţii, alţi patru, din cealaltă parte. Erau prinşi în capcană.

– Mişcă, albule!

Ferro ţâşni pe lângă el şi săltă pe prima bancă, apoi pe a doua, pe a treia, sărind printre ele cu paşi mari. O nebunie. Unde avea de gând să meargă de acolo? Femeia cu păr roşu încetase să vomite şi se târa către ciomagul ei căzut. Ceilalţi se apropiau repede, mai mulţi ca oricând. Ferro străbătuse deja un sfert din drum înapoi şi nu dădea semne de încetinire, săltând de pe o bancă pe alta, făcând scândurile să huruie.

– La naiba.

Logen porni după ea. După o duzină de bănci, picioarele îl ardeau din nou. Renunţă să încerce să sară printre ele şi începu să se caţere cum putea. În timp ce zbura peste spătare, îi vedea pe oamenii mascaţi în spate, urmărindu-i, privindu-i, arătând şi strigând, împrăştiindu-se printre bănci.

Acum Logen încetinea. Fiecare bancă era un munte. Cel mai apropiat mascat era la doar câteva rânduri în spate. Continuă să se caţere, mai sus, mai sus, apucându-se de lemn cu mâinile însângerate, târându-se pe bănci cu genunchii însângeraţi, cu propria-i răsuflare răsunând în cap, cu pielea furnicându-l de sudoare şi frică. Văzduhul se înălţa, dintr-odată, liber în faţa lui. Se opri, gâfâind, fluturându-şi braţele, bălăngănindu-se pe marginea unui abis ameţitor.

Era aproape de acoperişurile înalte ale clădirilor din spate, dar majoritatea băncilor fuseseră scoase deja, lăsând montanţii descoperiţi: stâlpi care se înălţau singuri, cu grinzi înguste între ei şi un nesfârşit spaţiu înalt, gol. O privi pe Ferro sărind de pe un montant avântat pe altul, apoi alergând de-a lungul unei grinzi clătinate, fără să-i pese de spaţiul adânc de dedesubt. Sări pe un acoperiş plat de la capătul celălalt, sus, deasupra lui. I se părea foarte departe.

– La naiba.

Logen traversă, clătinându-se, cea mai apropiată grindă, cu braţele larg desfăcute, pentru echilibru, târşâindu-şi picioarele ca un bătrân. Inima îi bubuia ca barosul unui fierar pe nicovală,

genunchii îi erau moi şi îi tremurau, din cauza urcuşului. Încercă să ignore oamenii care se căţărau şi urlau în spatele lui şi să se uite doar la suprafaţa noduroasă a bârnei, dar nu putea să privească în jos fără să vadă păienjenişul de scânduri de sub el şi minusculele dale din piaţa de dedesubt. Departe, dedesubt.

Se împletici pe un interval rămas intact, îl urcă, troncănind, până la capăt. Se ridică pe grinda de deasupra capului, îşi strânse picioarele în jurul ei şi se târî de-a lungul ei, pe fund, şoptindu-şi, iar şi iar:

– Sunt încă viu.

Masca cea mai apropiată ajunsese la interval şi îl străbătea în goană, spre el.

Bârna se termina în vârful uneia dintre întăriturile verticale. O bucată de lemn de două, trei palme de-a curmezişul. Apoi nimic. Doi paşi de văzduh. Apoi altă bucată, în vârful unui alt pilon ameţitor, apoi o scândură spre acoperişul plat. Ferro se holba la el de pe parapet.

– Sari! ţipă ea. Sari, alb afurisit!

Logen sări. Simţi vântul împrejur. Piciorul stâng ateriză pe bucata de lemn, dar nu se putea opri. Piciorul drept lovi scândura. Glezna i se răsuci, genunchii se îndoiră. Lumea ameţitoare se înnegri. Piciorul stâng coborî, jumătate pe lemn, jumătate în afară. Scândura trosni. Era în aer, dând din mâini. I se păru o veşnicie.

– Ooof!

Parapetul îl izbi în piept. Braţele se apucară de el, dar nu mai avea strop de aer. Începu să alunece înapoi, foarte încet, centimetru cu înfricoşător centimetru. Mai întâi văzu acoperişul, apoi îşi văzu mâinile, pe urmă nu mai vedea nimic, decât pietrele din faţa lui.

– Ajutor, şopti el, dar nu veni niciun ajutor.

Era cale lungă până jos, ştia asta. Cale lungă, lungă şi, de data asta, nu era nicio apă în care să cadă. Doar piatră tare, netedă, fatală. Auzi un huruit. Masca venea peste scândură, în spatele lui. Auzi pe cineva strigând, dar nimic din toate astea nu mai conta acum prea mult. Alunecă încă puţin înapoi, agăţându-se cu mâinile de mortarul sfărâmat.

– Ajutor, făcu el cu glas răguşit, dar nu era nimeni să-l ajute. Doar măştile şi Ferro şi niciunul nu părea gata să-l ajute.

Auzi o lovitură şi un ţipăt disperat. Ferro lovind scândura cu picioarele şi masca în cădere. Ţipătul se prăbuşi, parcă multă

vreme, apoi se opri, transformându-se într-o bufnitură îndepărtată. Trupul măştii strivindu-se de pământ, jos, departe, şi Logen ştia că era pe cale să-l urmeze. Omul trebuie să fie realist când vine vorba despre asemenea lucruri. De data asta, nu avea să mai fie purtat de valuri pe malul unui râu. Degetele îi alunecau încet, mortarul începea să se desprindă. Lupta, goana, căţăratul, toate îl vlăguiseră şi acum nu mai avea putere. Se întreba ce sunet va scoate când va plonja prin aer.

– Ajutor, bâigui el.

Şi degete puternice i se strânseră în jurul încheieturii. Degete întunecate, murdare. Logen auzi un mârâit şi îşi simţi braţele trase cu putere. Gemu. Marginea parapetului îi reapăru în faţa ochilor. O vedea acum pe Ferro, cu dinţii încleştaţi, cu ochii strânşi, aproape închişi de efort, cu venele de pe gât ieşite în afară, cu cicatricea lividă pe chipu-i tuciuriu. Logen se prinse de parapet cu cealaltă mână, pieptul îi ieşi deasupra şi reuşi să-şi ridice un genunchi.

Ferro îl trase restul drumului şi Logen se rostogoli şi se trânti pe spate, pe partea cealaltă, gâfâind ca un peşte pe uscat, cu ochii aţintiţi în sus, spre cerul alb.

– Sunt încă viu, îşi murmură, după o clipă, nevenindu-i să creadă.

N-ar fi fost o surpriză prea mare dacă Ferro l-ar fi lovit peste mâini, ajutându-l să cadă. Faţa lui Ferro se ivi deasupra lui, cu ochii galbeni privind în jos, cu dinţii dezveliţi într-un mârâit.

– Alb afurisit, prost şi greu!

Ferro se întoarse, clătinând din cap, se îndreptă furioasă spre un zid şi începu să se caţere, ridicându-se repede către un acoperiş turtit de deasupra. Logen se cutremură, privind-o. Nu obosea niciodată? Braţele lui erau pline de lovituri, de vânătăi, de zgârieturi. Picioarele îl dureau, nasul începuse să-i sângereze din nou. Toate îl dureau. Se întoarse şi privi în jos. O mască se holba la el, de la marginea băncilor, la douăzeci de paşi depărtare. Altele se vânzoleau dedesubt, căutând o cale să urce. Jos, departe, într-un cerc galben de iarbă, vedea minuscula siluetă neagră cu păr roşu arătând împrejur, apoi în sus, spre el, dând ordine.

Mai devreme sau mai târziu aveau să găsească o cale să urce. Ferro era cocoţată în vârful acoperişului de deasupra lui, o siluetă zdrenţuită, întunecată, pe fundalul cerului strălucitor.

– Rămâi acolo, dacă vrei, răcni ea, apoi se întoarse şi dispăru.

Logen gemu când se ridică, gemu când îşi târşâi picioarele spre zid, suspină când începu să caute un loc de care să se apuce.

– Unde sunt toţi? ceru să ştie Fratele Picior-Lung. Unde este ilustrul meu angajator? Unde e Maestrul Nouădegete? Unde e fermecătoarea doamnă, Maljinn?

Jezal îşi roti privirea. Ucenicul bolnăvicios era prea cufundat în tristeţea-i egocentrică pentru a răspunde.

– Nu ştiu unde sunt ceilalţi doi, dar Bayaz e în cadă.

– Jur că n-am mai întâlnit un om mai preocupat de îmbăiere ca el. Ceilalţi nu vor întârzia mult, sper. Totul e pregătit, ştii. Corabia e gata. Calele sunt încărcate. Nu-mi stă în obicei să întârzii. Zău aşa. Trebuie să prindem fluxul sau rămânem blocaţi aici până… Omuleţul se opri, ridicându-şi privirea spre Jezal, dintr-odată neliniştit. Pari supărat, tinere prieten. Preocupat, zău aşa. Pot să te ajut cumva eu, Fratele Picior-Lung?

Lui Jezal îi trecu prin minte să-i spună să-şi vadă de treburile lui, dar se hotărî la un iritat:

– Nu, nu.

– Aş pune rămăşag că e o femeie la mijloc. Aş avea dreptate? Jezal îl privi aspru, întrebându-se cum de ghicise. Soţia ta, poate?

– Nu. Nu sunt însurat! Nu e nimic de felul acesta. Este, ăă, păi… îşi căută cuvintele potrivite, dar nu reuşi. Nu e nimic de felul acesta!

– Ah! făcu navigatorul, cu un rânjet cunoscător. Ah, o iubire interzisă, atunci, o iubire secretă, nu-i aşa? Spre iritarea lui, Jezal se pomeni roşind. Am dreptate, îmi dau seama. Nu există fruct mai dulce decât cel pe care nu-l poţi gusta, ce zici, tinere amic? Ei? Ei?

Bărbatul îşi mişcă sprâncenele într-o manieră care lui Jezal i se păru cât se poate de dezgustătoare.

– Mă întreb de ce întârzie cei doi.

Lui Jezal nu-i păsa câtuşi de puţin, dar ar fi făcut orice să schimbe subiectul.

– Maljinn şi Nouădegete? Ha! râse Picior-Lung, aplecându-se spre el. Poate că au intrat într-o iubire secretă, ca a ta, ce zici? Poate că s-au furişat undeva, să-şi urmeze pornirile fireşti. Înfipse un deget între coastele lui Jezal. Ţi-i poţi imagina pe cei doi? Ar fi ceva, nu-i aşa? Ha!

Jezal se strâmbă. Îl ştia pe hidosul nordic drept un animal şi,

din puţinul cât o văzuse pe femeia aceea afurisită, putea fi şi mai rea. Singura pornire firească pe care şi-o putea imagina din partea lor era violenţa. Ideea era de-a dreptul revoltătoare. Se simţea mânjit doar gândindu-se.

Acoperişurile păreau să nu se mai sfârşească. Urcau unul, coborau altul. Se strecurau de-a lungul crestelor, alunecând cu câte un picior pe fiecare parte, furişându-se pe pervaz, păşind peste bucăţile de zid care se sfărâmau. Uneori, Logen ridica ochii o clipă şi cuprindea cu privirea priveliştea ameţitoare ce se întindea peste adunătura de plăci de ardezie ude, ţigle ciupite, plumb străvechi, până la zidul îndepărtat al Agriontului şi, uneori, până la oraşul de dincolo. Ar fi putut fi chiar liniştitor, de n-ar fi fost Ferro, mişcându-se repede, sigură pe picioare, înjurându-l şi trăgându-l după ea, fără să-i dea timp să se gândească la privelişte sau la pantele agasante pe care le ocoleau, la siluetele negre care, cu siguranţă, continuau să-i caute dedesubt.

Una dintre mânecile lui Ferro fusese sfârtecată la un moment dat în timpul luptei şi îi flutura în jurul încheieturii, încurcând-o când urcau. Ferro mârâi şi o rupse de la umăr. Logen zâmbi în sinea lui, amintindu-şi eforturile pe care le depusese Bayaz s-o facă să-şi schimbe vechile zdrenţe puturoase cu haine noi. Acum era mai murdară ca oricând, cu rochia toată transpirată, pătată de sânge şi mânjită de funingine, de pe vârfurile acoperişurilor. Ferro aruncă o privire peste umăr şi îl văzu uitându-se la ea.

– Mişcă, albule, şuieră ea.

– Nu vezi culorile, nu-i aşa? Ferro continuă să se caţere, ignorându-l, legănându-se în jurul unui horn ce scotea fum, târându-se pe burtă peste ţiglele murdare, alunecând pe marginea îngustă dintre două acoperişuri. Logen coborî lângă ea. Niciun fel de culori.

– Şi? îi aruncă ea peste umăr.

– Atunci de ce îmi spui alb?

Ferro se uită împrejur.

– Eşti alb?

Logen îşi privi antebraţele. În afară de câteva vânătăi marmorate, zgârieturi roşii, vene albastre, erau albe, trebuia spus. Se încruntă.

– Aşa mă gândeam.

Ferro se îndepărtă în goană printre acoperişuri, direct către capătul clădirii, şi privi în jos. Logen o urmă, se aplecă peste

margine cu băgare de seamă. Câţiva oameni se mişcau de colo-colo pe străduţa de dedesubt. Jos, departe, şi nu aveau cum să coboare. Trebuiau să se întoarcă pe unde veniseră. Ferro se îndepărtase deja în spatele lui.

Un vânt se stârni pe lângă obrazul lui Logen. Talpa lui Ferro lovi marginea acoperişului şi pe urmă era în aer. Gura lui Logen se căscă, privind-o cum zboară, cu spatele arcuit, dând din mâini şi din picioare. Ateriză pe un acoperiş plat, din plumb cenuşiu, împestriţat cu muşchi verde, se rostogoli o dată, apoi se ridică uşor în picioare.

Logen îşi linse buzele şi arătă spre piept. Ferro clătină din cap. Acoperişul plat era la trei metri mai jos, dar ar fi putut fi şapte metri de văzduh între el şi ea şi era cale lungă până jos. Se retrase încet, luându-şi avânt. Trase de câteva ori aer în piept şi închise ochii o clipă.

Ar fi perfect, într-un fel, dacă ar cădea. Fără cântece, fără poveşti. Doar o pată însângerată undeva pe un drum. Începu să fugă. Picioarele îi bubuiau pe piatră. Aerul îi şuiera în gură, îl trăgea de hainele sfârtecate. Acoperişul plat urcă zburând spre el. Ateriză cu un impact cutremurător, se rostogoli o dată, exact cum făcuse Ferro, şi se ridică în picioare lângă ea. Era încă viu.

– Ha! strigă ea. Măi să fie!

Se auziră un pârâit, apoi un trosnet şi acoperişul cedă sub picioarele lui Logen. Se agăţă disperat de Ferro şi căzu, iar ea alunecă după el, neajutorată. Logen se prăbuşi preţ de o ameţitoare clipă, zbierând, apucând aerul cu mâinile. Se prăbuşi pe spate.

Logen tuşi, înecându-se cu praful, îşi scutură capul, se învârti cu durere. Era într-o cameră întunecată ca smoala după strălucirea de afară. Praful se filtra prin lumina ce cobora din gaura zdrenţuită din acoperişul de deasupra. Sub el era ceva moale. Un pat. Se prăbuşise pe jumătate, stând într-o rână, cu păturile acoperite de tencuială căzută. Logen simţi ceva pe picioare. Ferro. Izbucni într-un râs gâlgâit. Din nou în pat cu o femeie, în sfârşit. Din nefericire, nu era tocmai ceea ce sperase.

– Alb idiot! mârâi ea, ridicându-se pe bâjbâite şi îndreptându-se spre uşă, cu bucăţi de lemn şi mortar alunecându-i de pe spate. Trase de încuietoarea uşii. Închis! E… Logen se năpusti pe lângă ea, smulgând uşa din balamale şi căzând răşchirat în coridorul de dincolo. Ferro sări peste el. Sus, albule, sus!

O bucată de lemn numai bună se rupsese din tocul uşii, cu

câteva cuie ieşite în afară, la un capăt. Logen o înhăţă şi o ridică în mâini. Se ridică anevoie în picioare, se împletici pe coridor, câţiva paşi şi ajunse la o răscruce. De fiecare parte se întindea câte un culoar umbros. Ferestre minuscule revărsau bălţi bine conturate de lumină pe podeaua întunecată. N-avea cum să-şi dea seama încotro o luase Ferro. Logen se întoarse la dreapta, spre un şir de scări.

O siluetă înainta cu băgare de seamă de-a lungul coridorului, spre el. Lungă şi subţire, ca un păianjen negru în întuneric, balansându-se pe vârfuri. O fantă de lumină străluci pe părul roşu strălucitor.

– Iarăşi tu, zise Logen, cântărind bucata de lemn în mână.

– Da, eu.

Urmă un zornăit, o scânteiere de metal în beznă. Logen simţi bucata de lemn smulsă dintre degetele sale şi o văzu zburând peste umărul femeii şi îndepărtându-se, troncănind, în josul coridorului. Din nou neînarmat, dar femeia nu-i lăsă prea mult timp să-şi facă griji pentru asta. Avea ceva în mână, ceva ca un cuţit, şi femeia aruncă obiectul acela spre el. Logen se feri şi acesta îi şuieră pe lângă ureche, apoi femeia îşi smuci celălalt braţ şi ceva îl tăie peste faţă, chiar sub ochi. Logen se retrase, împleticit, la perete, încercând să înţeleagă cu ce fel de vrajă se confrunta.

Obiectul din mâna femeii era un fel de cruce de metal, trei lame curbate, una dintre ele având un cârlig la capăt. Un lanţ săltă dintr-un inel aflat pe mâner şi dispăru sub mâneca ei.

Obiectul ce semăna cu un cuţit ţâşni afară, trecu razant pe lângă faţa lui Logen, când acesta îşi vârî capul între umeri, revărsă o ploaie de scântei când se retrase, zgâriind peretele şi se lipi înapoi de mâna ei. Femeia îl lăsă să cadă atârnând uşor de lanţ, zornăind pe podea, săltând şi dansând înspre Logen în timp ce ea se apropia. Îşi smuci încheietura şi obiectul lovi din nou spre omul Nordului, sfârtecându-i pieptul când acesta încercă să se ferească şi împroşcând stropi de sânge pe perete.

Logen se năpusti spre ea, dar braţele lui nu apucară nimic. Se auzi un zornăit şi îşi simţi piciorul tras de sub el, cu glezna într-o strânsoare dureroasă, prinsă de lanţ în timp ce femeia îl ocoli. Logen căzu cu faţa în jos, apoi dădu să se ridice. Lanţul îi şerpuia sub beregată. Abia apucă să-şi vâre mâinile sub el înainte de a se strânge. Femeia era deasupra lui, îi simţea genunchiul apăsat pe spate, îi auzea răsuflarea şuierând prin mască, în timp ce

trăgea, şi lanţul strângându-se tot mai mult, tăindu-l în palmă.

Logen gemu, săltând într-un genunchi, ridicându-se, clătinat, în picioare. Femeia era tot pe spatele lui, apăsându-l cu toată greutatea, trăgând de lanţ cât putea de tare. Logen lovi cu mâna-i liberă, dar nu putea să ajungă la ea, nu putea s-o arunce jos: era ca o lipitoare care nu se dezlipea de el. Abia mai putea respira acum. Se clătină, câţiva paşi, apoi căzu pe spate.

– Aaaau, îi şopti femeia în ureche, când povara lui o strivi de podea.

Lanţul se lărgi cât să-l poată desface şi să se strecoare de sub el. Liber. Se rostogoli şi o apucă pe femeie de gât cu mâna stângă, începând să strângă. Femeia îl lovi cu genunchii, îl izbi cu pumnii, dar greutatea lui o apăsa şi loviturile erau slabe. Mârâiră şi gâfâiră şi croncăniră unul la altul, scoţând sunete animalice, cu feţele aproape lipite. Câţiva stropi de sânge picurară din tăietura de pe obrazul lui Logen şi căzură pe masca femeii. Mâinile se ridicară şi începură să-i pipăie faţa, împingându-i capul pe spate. Îi vârî un deget în nas.

– Aaa! ţipă el.

Durerea i se înfipse în ţeastă. O lăsă şi se ridică, clătinându-se, apucându-se cu o mână de faţă. Femeia se târî, tuşind, îi dădu o lovitură de picior între coaste, făcându-l să se îndoaie, dar Logen ţinea încă lanţul în mână şi trase de el cu toată puterea. Braţul ei ţâşni, femeia scânci şi zbură direct spre Logen, care îşi afundă genunchiul în coasta ei, lăsând-o fără aer. Logen o apucă de spatele cămăşii, o ridică şi o azvârli pe scări în jos.

Femeia se rostogoli şi se prăbuşi şi săltă, în coborâre, după care alunecă, oprindu-se pe-o parte, aproape de ultima treaptă. Logen era ispitit să se ducă după ea şi să isprăvească treaba, dar n-avea timp. Probabil că erau şi alţii în locul de unde venea ea. Se întoarse şi şontâcăi în direcţia opusă, blestemându-şi glezna sucită.

Din toate părţile se strecurau înspre el sunete, răsunând de-a lungul coridorului de cine ştie unde. Zornăieli şi pocnete îndepărtate, strigăte şi ţipete. Privi încordat în întuneric, şchiopătând, şiroind de sudoare, cu o mână pe perete, ca să-şi recapete echilibrul. Se aplecă pe după un colţ, să vadă dacă drumul era liber. Simţi ceva rece pe gât. Un cuţit.

– Încă viu? îi şopti un glas în ureche. Nu mori uşor, nu-i aşa, albule?

Ferro. Îşi retrase încet braţul.

– De unde ai cuţitul?

Îşi dorea să fi avut şi el unul.

– Mi l-a dat el. În umbră, lângă zid, zăcea o siluetă răvăşită, într-o baltă de sânge întunecat. Pe aici.

Ferro se strecură de-a lungul coridorului, ţinându-se în umbră. Logen continua să audă sunete, dincolo de ei, lângă ei, de jur împrejurul lor. Se furişară în josul unui şir de trepte, într-un coridor obscur, acoperit cu plăci de lemn închis la culoare. Ferro înainta cu grijă, de la o umbră la alta, mişcându-se repede. Logen nu putea să facă altceva decât să şchiopăteze după ea, târându-şi piciorul, încercând să nu ţipe de durere ori de câte ori îşi lăsa greutatea pe el.

– Uite acolo! Sunt ei.

Siluete în coridorul întunecos de dincolo. Logen se întoarse să fugă, dar Ferro întinse braţul. Mai erau şi alţii, venind din cealaltă direcţie. La stânga lui Logen era o uşă mare, uşor întredeschisă.

– Aici, înăuntru. Logen împinse uşa şi intră, iar Ferro ţâşni după el. Dincolo se afla o piesă grea de mobilier, un fel de bufet mare cu rafturi deasupra, plin de farfurii. Logen apucă de un capăt şi îl trase în faţa uşii, iar câteva farfurii căzură şi se sparseră pe podea. Logen se lipi cu spatele de el. Asta ar trebui să-i oprească, pentru o clipă, cel puţin.

O încăpere mare cu un tavan înalt, boltit. Două ferestre mari ocupau cea mai mare parte a unui perete placat cu lemn, cu un imens şemineu de piatră în faţă. Între ele se afla o masă lungă, cu câte zece scaune în fiecare parte, aşternută cu tacâmuri şi lumânări. O imensă sufragerie şi nu exista decât o cale de intrare. Sau de ieşire.

Logen auzi strigăte înfundate dincolo de uşă. Bufetul mare se mişcă în spatele lui. O altă farfurie căzu cu zgomot de pe raft, săltă pe umărul lui Logen şi se sparse pe dalele de piatră, împrăştiind bucăţi pe podea.

– Un plan al naibii de frumos! mârâi Ferro.

Picioarele lui Logen alunecau în timp ce încerca să ţină bufetul drept. Ferro ţâşni spre cea mai apropiată fereastră, pipăi ramele de metal din jurul micilor ochiuri, cercetând cu unghia, dar nu exista cale de ieşire.

Ochii lui Logen zăriră ceva. O veche sabie mare, deasupra şemineului, ca ornament. O armă. Dădu bufetului un ultim brânci, apoi se grăbi spre ea, înhăţă mânerul lung cu ambele mâini şi o smulse din suport. Era tocită ca un plug, cu lama grea

pătată de rugină, dar încă solidă. Poate că o lovitură de-a ei n-ar tăia un om în două, dar l-ar putea doborî negreşit. Logen se întoarse tocmai la timp să vadă bufetul răsturnându-se, zguduind şi azvârlind vesela pe toată podeaua de piatră.

În cameră se revărsară siluete negre, siluete mascate. Mascatul din faţă avea o secure cu un aspect primejdios, celălalt, o sabie cu lama scurtă. Cel din spatele acestuia era tuciuriu, cu cercei de aur în urechi. Avea câte un pumnal lung, curbat, în fiecare mână.

Acele arme nu erau pentru a lovi un om în cap, dacă nu cumva aveau de gând să-i împrăştie creierii. Se părea că renunţaseră să ia prizonieri. Erau arme letale, menite să ucidă. Ei, cu atât mai bine, îşi zise Logen. Ăsta era Logen Nouădegete, un ucigaş, şi ăsta era primul lucru care îţi trecea prin minte, când venea vorba despre el. Îi privi pe acei oameni cu măşti negre, împleticindu-se peste bufetul căzut, împrăştiindu-se prudenţi pe lângă peretele din celălalt capăt. Aruncă o privire spre Ferro, care stătea cu buzele strânse, cu cuţitul în mână, cu ochii galbeni scânteind. Logen pipăi mânerul sabiei furate: grea şi brutală. În sfârşit, arma potrivită.

Se năpusti spre cea mai apropiată mască, ţipând cât îl ţinea gura, învârtind sabia deasupra capului. Bărbatul încercă să se ferească, dar vârful lamei îl nimeri în umăr şi îl doborî, răsucindu-se. Un altul sări în spatele lui, lovind cu securea, făcându-l pe Logen să se retragă, icnind când îşi lăsă greutatea pe glezna rănită.

Flutură împrejur sabia mare, dar erau prea mulţi. Unul se căţără peste masă şi ajunse între Logen şi Ferro. Ceva îl lovi din spate şi se împiedică, se răsuci, alunecă, întinse sabia şi lovi ceva moale. Cineva ţipă, dar cel cu securea îl ataca deja din nou. Totul era o harababură de măşti şi fier, de arme încleştate scârţâind, înjurături şi strigăte, gâfâieli.

Logen legănă sabia, dar era nespus de obosit, nespus de rănit, nespus de chinuit. Sabia era grea şi devenea din ce în ce mai grea. Masca se feri, croindu-şi drum printre lovituri şi sabia ruginită pătrunse în zid cu un zăngănit, lovind un panou mare de lemn şi muşcând din tencuiala de dincolo. Şocul aproape că i-o smulse din mâini.

– Ooof, răsuflă el, când bărbatul îl lovi cu genunchiul în stomac.

Ceva îl izbi în picior şi Logen fu cât pe ce să cadă. Auzea pe

cineva zbierând în spate, dar părea foarte departe. Pieptul îl durea, gura îi era amară. Avea sânge pe trup. Pe tot trupul. Abia mai putea respira. Mascatul continua să înainteze, zâmbind, simţind mirosul victoriei. Logen se retrase, împleticindu-se, spre şemineu, piciorul îi alunecă şi căzu jos, pe un genunchi.

Toate au un sfârşit.

Nu mai putea ridica bătrâna sabie. Nu mai avea putere. Niciun strop. Încăperea se înceţoşa.

Toate lucrurile au un sfârşit, dar unele doar zac neclintite, uitate…

Logen avea o senzaţie rece în stomac, o senzaţie pe care n-o mai simţise de multă vreme.

– Nu, şopti el. M-am eliberat de tine.

Dar era prea târziu. Prea târziu…

… avea sânge pe trup, dar asta era bine. Mereu era sânge. Dar îngenunchea şi asta nu era bine. Sângerosul Nouă nu îngenunchează în faţa nimănui. Degetele căutară crăpăturile dintre pietrele şemineului, vârându-se printre ele, ca nişte rădăcini bătrâne de copac, ridicându-l. Simţi o durere în picior şi zâmbi. Durerea era combustibilul care face focurile să ardă. Ceva se mişcă în faţa lui. Oameni mascaţi. Duşmani.

Cadavre, aşadar.

– Eşti rănit, nordicule? Ochii celui mai apropiat scânteiară deasupra măştii, lama strălucitoare a securii sale săltă în aer. Vrei să renunţi acum?

– Rănit? Sângerosul Nouă îşi dădu capul pe spate şi râse. Am să-ţi arăt eu cât sunt de rănit!

Se năpusti înainte, zbură pe sub secure, alunecos ca peştii în râu, legănând sabia grea jos, într-un cerc imens. Sabia izbi genunchiul bărbatului şi îl întoarse invers, cu un pârâit, seceră piciorul celălalt şi i-l smulse de sub el. Omul scoase un ţipăt înăbuşit, învârtindu-se pe pietre, răsucindu-se şi răsucindu-se, cu picioarele săltând.

Ceva săpă în spatele Sângerosului Nouă, dar nu simţi nicio durere. Era un semn. Un mesaj într-o limbă secretă, pe care doar el îl putea înţelege. Îi spunea unde se afla următorul om mort. Se răsuci şi sabia îl urmă într-un furios, frumos, irezistibil arc. Scârţâi în măruntaiele cuiva, încovoindu-l, smulgându-l de pe picioare şi aruncându-l prin aer. Trupul săltă pe zidul de lângă şemineu şi căzu grămadă pe podea, într-o ploaie de mortar

sfărâmat.

Un cuţit se răsuci, şuierând, şi lovi adânc în umărul Sângerosului Nouă, cu o bufnitură udă. Bărbatul negru, cel cu cercei în urechi. El îl aruncase. Era pe partea cealaltă a mesei, zâmbind, mulţumit de lovitura sa. O greşeală teribilă. Sângerosul Nouă se năpusti asupra lui. Un alt cuţit scânteie pe lângă el şi zăngăni lovindu-se de zid. Sângerosul Nouă sări peste masă şi sabia îl urmă.

Bărbatul întunecat se feri de prima lovitură năprasnică şi de a doua. Iute şi viclean de isteţ, dar nu destul de isteţ. Cea de-a treia lovitură îi muşcă din coapsă. O muşcătură fulgerătoare. Doar o îmbucătură. Doar îi izbi coastele şi îl doborî, ţipând, în genunchi. Ultima lovitură fu şi mai bună, un cerc de carne şi fier care sfârtecă prin gura lui şi îi tăie jumătate din cap, împroşcând sânge pe toţi pereţii. Sângerosul Nouă îi smulse cuţitul din umăr şi îl azvârli pe jos. Sângele îi şiroi din rană, îmbibându-i cămaşa şi făcând o pată mare, încântătoare, caldă şi roşie.

Căzu şi dispăru într-o ploaie de frunze, rostogolindu-se pe pământ. Un bărbat plonjă pe lângă el, lovind aerul, acolo unde se aflase Sângerosul Nouă, cu o sabie cu lama scurtă. Înainte să apuce să fugă, Sângerosul Nouă era asupra lui, încolăcindu-şi mâna stângă în jurul pumnului lui. Omul se zbătu şi se împotrivi, dar era în zadar. Încleştarea Sângerosului Nouă era puternică, ca rădăcinile unui munte, neabătută ca valul mareei.

– Au trimis unii ca tine să se pună cu mine? Îl azvârli cu spatele în perete, strivindu-i mâna strânsă pe mânerul armei, răsucind lama scurtă până când era întoarsă spre pieptul său. O insultă afurisită! răcni el, înfigând trupul bărbatului în propria-i sabie.

Omul ţipă şi ţipă, sub mască şi Sângerosul Nouă râse şi răsuci lama. Poate că lui Logen i-ar fi fost milă de el, dar Logen nu era aici şi Sângerosul Nouă nu era mai milos decât gerul iernii. Era chiar mai puţin milos. Împunse, tăie şi tăie şi zâmbi şi ţipătul horcăi şi se stinse şi Sângerosul Nouă lăsă cadavrul să cadă pe pietrele reci. Degetele îi erau alunecoase de sânge. Şi le şterse de haine, de braţe, de faţă – întocmai cum trebuia să se întâmple.

Cel de lângă şemineu atârna fără vlagă, cu capul pe spate, cu ochii asemenea unor pietre ude, cu privirea fixă în tavan. Era deja ţărână. Sângerosul Nouă îi spintecă faţa cu sabia, pentru orice eventualitate. Mai bine să nu rămână nicio îndoială. Cel

care avusese toporul se târa spre uşă, trăgându-şi după el picioarele sucite, gâfâind şi scâncind neîncetat.

– Linişte acum.

Lama grea pătrunse cu un scrâşnet în ceafa bărbatului şi îi împroşcă sângele pe pietre.

– Altul, şopti el şi încăperea se învârti în jurul lui, în timp ce îşi căuta următoarea victimă. Altul! răcni el şi râse şi zidurile râseră şi cadavrele râseră cu el. Ceilalţi, unde sunteţi?

Văzu o femeie tuciurie, cu o rană sângerândă pe faţă şi un cuţit în mână. Nu era precum ceilalţi, dar avea să se mulţumească şi cu ea. Zâmbi, înaintă tiptil, ridicând sabia în ambele mâini. Femeia se retrase, privindu-l, ţinând masa între ei, cu ochi galbeni şi neînduplecaţi, ca de lup. Un glas părea să-i şoptească, spunându-i că femeia era de partea lui. Păcat.

– Nordic, ai? întrebă o umbră masivă din pragul uşii.

– Da, cine întreabă?

– Sfarmă-Piatră.

Era voinic, omul acesta şi aspru şi sălbatic. Se vedea după felul în care împinse bufetul cu gheata-i imensă şi înaintă, cu paşii scrâşnind, printre farfuriile sparte. Dar pentru Sângerosul Nouă era o nimica toată: era făcut să zdrobească asemenea oameni. Tul Duru Capdetunet fusese mai voinic. Rudd Treicopaci fusese mai aspru. Dow cel Negru fusese de două ori mai sălbatic. Sângerosul Nouă îi învinsese. Şi pe mulţi alţii pe lângă ei. Cu cât mai mare, mai aspru, mai sălbatic era, cu atât mai crunt va fi zdrobit.

– Sfarmă-Piatră? râse Sângerosul Nouă. Şi ce? Eşti următorul mort, asta eşti, nimic mai mult. Ridică mâna stângă, pătată de sânge roşu, cu trei degete larg desfăcute, rânjind prin gaura unde, cu multă vreme în urmă, se aflase degetul mijlociu. Sângerosul Nouă mi se spune.

– Ha! Sfarmă-Piatră îşi smulse masca şi o azvârli pe podea. Mincinosule! O grămadă de oameni din Nord şi-au pierdut un deget. Nu sunt toţi Nouădegete!

– Nu. Doar eu.

Chipul imens se ridică, schimonosit de furie.

– Mincinos nenorocit! Crezi că-l sperii pe Sfarmă-Piatră cu un nume care nu-ţi aparţine? Îţi mai fac o gaură-n fund, vierme! Pun pe tine o cruce însângerată! Te vâr înapoi în pământ, laş mincinos!

– Mă omori? Sângerosul Nouă râse mai tare ca oricând. Eu te

omor, nătărăule.

Isprăviră cu vorbele. Sfarmă-Piatră se năpusti spre el cu securea într-o mână şi buzduganul în cealaltă, arme mari, grele, pe care însă le mânuia destul de agil. Buzduganul săltă, făcând o gaură mare prin sticla uneia dintre ferestre. Securea coborî, spintecă în două lemnul mesei, făcând farfuriile să sară în aer şi lumânările să se răstoarne. Sângerosul Nouă zvâcni într-o parte, cu un salt de broască, aşteptându-şi rândul.

Buzduganul îi rată umărul, la doi centimetri, când se rostogoli peste masă, crăpă una dintre lespezile mari şi plate ale podelei, spintecând-o prin mijloc, aruncând aşchii în aer. Sfarmă-Piatră răcni, legănându-şi armele, despicând scaunul în două, doborând o bucată de piatră din şemineu, tăind o spintecătură mare în zid. Securea se înfipse adânc în lemn, preţ de o clipă, şi sabia Sângerosului Nouă fulgeră pe deasupra, crăpă mânerul în două, lăsându-l pe Sfarmă-Piatră cu un băţ rupt în palmă. Îl azvârli cât acolo, ridică buzduganul şi atacă şi mai înverşunat, rotindu-l cu răgete furioase.

Alunecă spre el şi sabia Sângerosului Nouă o prinse chiar mai jos de cap şi o smulse din mâna voinică. Se răsuci prin aer şi căzu, zornăind, într-un colţ, dar Sfarmă-Piatră continua să atace, desfăcându-şi larg mâinile-i imense. Acum era prea aproape ca Nouădegete să poată folosi sabia mare. Sfarmă-Piatră zâmbi, în timp ce braţele-i imense se închiseră în jurul Sângerosului Nouă, încorsetându-l, ţinându-l strâns.

– Te-am prins! strigă Sfarmă-Piatrăm strâgându-l într-o puternică îmbrăţişare.

O greşeală îngrozitoare. Mai bine ar fi îmbrăţişat o vâlvătaie.

Trosc!

Capul Sângerosului Nouă îl pocni în gură. Sângerosul Nouă simţi strânsoarea lui Sfarmă-Piatră slăbind uşor şi îşi mişcă umărul, făcându-şi loc, mişcându-se, mişcându-se, ca o cârtiţă în vizuină. Îşi smuci capul pe spate, cât de mult putu. Lovituri de ţap. Cea de-a doua lovitură de cap îi sparse lui Sfarmă-Piatră nasul. Acesta mârâi şi imensele braţe îşi slăbiră strânsoarea încă puţin. Cea de-a treia îi crăpă osul obrazului. Braţele căzură. Cea de-a patra îi rupse maxilarul greu. Acum Sângerosul Nouă era cel care îl ridica, zâmbind, în timp ce îşi strivea fruntea de faţa distrusă. O ciocănitoare, ciocănind, cioc, cioc, cioc. Cinci. Şase. Şapte. Opt. Oasele feţei erau zdrobite într-un ritm care-l satisfăcea. Nouă – şi-l lăsă pe Sfarmă-Piatră să cadă. Se prăbuşi

într-o parte şi căzu grămadă pe podea, cu sângele ţâşnindu-i din faţa descompusă.

– Cum ţi se pare până acum? râse Sângerosul Nouă, ştergându-şi sângele din ochi şi dând trupului lipsit de vlagă al lui Sfarmă-Piatră câteva lovituri de picior. Camera se roti în jurul lui, pluti în jurul lui, râzând, râzând. Cum ţi se pare… asta… Se împletici, clipi, somnoros, cu vâlvătaia stingându-se încet. Nu… nu încă… Căzu în genunchi. Nu încă. Mai era treabă de făcut, mereu mai era. Nu încă, mârâi el, dar, de data asta, nu mai avea timp…

… Logen ţipă. Se prăbuşi pe jos. Durere, peste tot. Picioarele, umerii, capul. Urlă, până când sângele i se opri în gât, apoi tuşi şi gâfâi şi se rostogoli, zgâriind podeaua. Lumea era o pată ceţoasă. Regurgită sânge şi îl scuipă afară, destulă vreme ca să înceapă să urle din nou.

O mână îl prinse de gură.

– Termină cu urletele tale blestemate, albule! Acum mă auzi? Un glas, şoptindu-i agitat în ureche. O voce străină, aspră. Încetează cu urletele sau te las aici, înţelegi? Ai o singură şansă!

Mâna se îndepărtă. Aerul ieşi prin dinţii încleştaţi ai lui Logen într-un geamăt enorm, ascuţit, tânguitor, dar nu prea sonor.

O mână i se strânse în jurul încheieturii, trăgându-l în sus. Icni, când umărul i se întinse şi fu târât peste ceva tare. O tortură.

– Sus, ticălosule, nu pot să te car. Sus, acum! Ai o singură şansă, pricepi?

Fu ridicat încet şi el încercă să se împingă cu picioarele. Răsuflarea îi şuiera şi îi horcăia în gâtlej, dar reuşea. Stângul, dreptul. Uşor. Genunchiul i se îndoi şi durerea îi străpunse piciorul. Ţipă din nou şi căzu, se târî pe jos. Era mai bine să stea neclintit. Ochii i se închiseră.

Ceva îl plesni cu putere peste faţă. Şi iarăşi. Gemu. Ceva îi alunecă sub braţ şi începu să-l ridice.

– Sus, albule! Sus, sau te las aici. O singură şansă, m-auzi?

Inspiră, expiră. Stângul, dreptul.

Picior-Lung se vânzolea şi se frământa, bătând cu degetele pe braţul scaunului, apoi numărându-şi-le, clătinând din cap şi mormăind ceva despre maree. Jezal rămase tăcut, sperând zadarnic că cei doi sălbatici s-ar fi putut îneca în şanţ şi că, în

consecinţă, s-ar putea să nu se mai aleagă nimic din toată aventura. Ar mai fi timp berechet să ajungă în Englia. Poate nu era totul pierdut…

Auzi uşa deschizându-se în spatele lui şi visurile i se năruiră. Nefericirea îl copleşi din nou, dar fu curând înlocuită de o uluire îngrozită, când se întoarse.

Două siluete zdrenţuite stăteau în pragul uşii, murdare şi pline de sânge. Diavoli, fără doar şi poate, ieşiţi pe cine ştie ce poartă spre iad. Femeia gurkiană înjura în timp ce intra, clătinându-se, în încăpere. Nouădegete o ţinea pe după umeri cu un braţ, celălalt atârnând liber, picurând sânge din vârfurile degetelor, cu capul plecat.

Se clătinară împreună, un pas, doi, apoi piciorul omului Nordului se împiedică de un picior de scaun şi se prăbuşiră la podea. Femeia mârâi şi se scutură de braţul lui lipsit de vlagă. Nouădegete se rostogoli încet, gemând, şi în umărul lui se căscă o rană adâncă, din care curgea sânge pe covor. Era roşie pe dinăuntru, ca o carne moale dintr-o măcelărie. Jezal înghiţi, oripilat şi fascinat în acelaşi timp.

– Pentru Dumnezeu!

– Vin după noi.

– Ce?

– Cine vine?

O femeie se strecură cu prudenţă pe după cadrul uşii, cu părul roşu, înveşmântată în negru din cap până-n picioare, purtând mască. O practiciană, spunea creierul amorţit al lui Jezal, dar nu putea înţelege de ce era atât de plină de vânătăi sau de ce şchiopăta aşa. O altă siluetă se ivi în spatele ei: un bărbat înarmat cu o sabie grea.

– Tu vii cu noi, spuse femeia.

– Obligă-mă, îi scuipă Maljinn.

Jezal fu şocat să vadă că scosese un cuţit de undeva şi, pe deasupra, plin de sânge. N-ar trebui să fie înarmată! Nu aici!

Jezal îşi dădu seama, prosteşte, că purta sabie. Fireşte că purta. Bâjbâi după mâner şi o scoase, cu intenţia vagă de a o lovi după ceafă, cu latul sabiei, pe diavoliţa gurkiană, înainte de a apuca să mai facă vreun rău. Dacă Inchiziţia o voia, n-avea decât s-o aibă şi pe toţi ceilalţi. Din nefericire, practicienii înţeleseră greşit.

– Las-o jos, şuieră femeia roşcată, uitându-se furioasă la el, cu ochii îngustaţi.

– Ba nu, răspunse Jezal, teribil de jignit că femeia ar putea crede că el era de partea acestor ticăloşi.

– Ăă… făcu Quai.

– Aaa, gemu Nouădegete, apucând zdravăn covorul, trăgându-l spre el şi făcând masa să se clatine pe podea.

Un al treilea practician se strecură pe uşă, o ocoli pe femeia roşie, cu o măciucă grea în pumnu-i înmănuşat. O armă respingătoare. Jezal nu putea să nu îşi imagineze efectul pe care l-ar putea avea asupra craniului său, dacă ar fi legănată cu furie. Pipăi şovăielnic mânerul sabiei, simţind teribila nevoie să-i spună cineva ce să facă.

– Vii cu noi, repetă femeia, pe când cei doi amici ai ei înaintau încet în încăpere.

– O, Doamne, murmură Picior-Lung, adăpostindu-se în spatele mesei.

Apoi uşa spre baie se izbi de perete. Bayaz stătea acolo, complet gol, picurând apă cu săpun. Privirea lui domoală o cuprinse întâi pe Ferro, încruntându-se, cu cuţitul scos, apoi pe Picior-Lung, ascunzându-se în spatele mesei, pe Jezal, cu sabia trasă, pe Quai, stând cu gura deschisă, pe Nouădegete, răşchirat într-o baltă de sânge, şi, în cele din urmă, cele trei figuri mascate, cu armele pregătite.

Urmă o pauză grea.

– Ce naiba e asta? răcni el, înaintând cu paşi mari spre mijlocul încăperii, cu apa picurându-i din barbă printre firele sure de păr de pe piept şi săltându-i de pe bărbăţie.

Era o privelişte ciudată. Un bătrân gol înfruntând trei practicieni ai Inchiziţiei, înarmaţi. Ridicol şi totuşi nimeni nu râdea. Prezenţa lui avea ceva ciudat de înfricoşător, chiar şi fără haine şi şiroind de apă. Practicienii se retraseră, vânzolindu-se nedumeriţi, speriaţi chiar.

– Vii cu noi, repetă femeia, deşi în glasul ei părea că se strecurase o oarecare undă de îndoială.

Unul dintre însoţitorii ei păşi cu băgare de seamă spre Bayaz.

Jezal simţi o senzaţie ciudată în stomac. Un zbucium, un gol, o senzaţie de greaţă. Era ca şi cum s-ar fi aflat înapoi pe pod, în umbra Casei Creatorului. Numai că era mai rău. Faţa vrăjitorului devenise îngrozitor de aspră.

– Am ajuns la capătul răbdării.

Ca o sticlă aruncată de la mare înălţime, cel mai apropiat practician explodă în bucăţi. Nu se auzi nicio detunătură, doar un

lipăit domol. Acum înainta spre bătrân, cu sabia ridicată, întreg. În clipa următoare era o mie de bucăţi. O parte necunoscută a lui lovi cu un zgomot surd tencuiala de lângă capul lui Jezal. Sabia îi căzu şi zăngăni pe scânduri.

– Ce spuneai? mârâi Întâiul dintre Magi.

Lui Jezal îi tremurau genunchii. Gura i se deschise. Căzu leşinat, îngreţoşat şi îngrozitor de gol pe dinăuntru. Avea pete de sânge pe faţă, dar nu îndrăznea să se mişte ca să şi le şteargă. Se holba la bărbatul gol, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Se părea că urmărise un bătrân bufon bine intenţionat transformându-se într-o clipă într-un criminal brutal, fără pic de remuşcare.

Femeia cu păr roşu rămase acolo o clipă, plină de sânge şi bucăţi de carne şi oase, cu ochii mari ca două farfurii, apoi începu să se retragă încet către uşă. Celălalt o urmă, aproape împiedicându-se de piciorul lui Nouădegete, în graba lui de a scăpa. Toţi ceilalţi rămaseră neclintiţi ca nişte statui. Jezal auzi paşi iuţi pe coridorul de afară, pe când cei doi practicieni fugeau să se salveze. Aproape că-i invidia. Ei, se părea, aveau să scape. El era captiv în acest coşmar.

– Trebuie să plecăm acum, zise Bayaz, strâmbându-se de parcă ar fi fost chinuit de durere, de îndată ce-mi pun pantalonii. Ajută-l, Picior-Lung! strigă el peste umăr.

O dată în viaţă, navigatorul nu-şi găsea cuvintele. Clipi, apoi se ridică din spatele mesei şi se aplecă peste nordicul inconştient, smulse o fâşie din cămaşa-i pătată, ca s-o folosească drept bandaj. Se opri, încruntându-se, de parcă n-ar fi ştiut sigur de unde să înceapă.

Jezal înghiţi în sec. Avea încă sabia în mână, dar părea că-i lipseşte puterea s-o lase deoparte. Prin toată încăperea erau împrăştiate bucăţi din trupul nefericitului practician, lipite de pereţi, de tavan, de oameni. Jezal nu mai văzuse un om murind, darămite într-o manieră atât de hidoasă şi de nefirească. Bănuia că ar fi trebuit să fie îngrozit, dar, în schimb, simţea doar un copleşitor sentiment de uşurare. Grijile lui păreau acum lucruri mărunte.

El, cel puţin, era încă viu.

Uneltele pe care le avem

Glokta stătea pe culoarul îngust, sprijinit în toiag şi aşteptând. Dincolo de uşă, auzea glasuri ridicate.

– Am spus fără musafiri!

Oftă. Avea multe lucruri mai bune de făcut decât să stea acolo, sprijinit pe piciorul care-l durea, dar îşi dăduse cuvântul şi avea de gând să şi-l respecte. Un coridor înghesuit, banal, într-o casă înghesuită, banală, printre multe sute de altele asemenea. Întregul cartier era recent construit, terase de case, într-un stil nou: pe jumătate din lemn, cu trei niveluri, bune, poate, pentru o familie şi vreo doi servitori. Sute de case, fiecare semănând leit cu cealaltă. Case pentru mica nobilime. Noii bogaţi. Oameni de rând parveniţi, i-ar fi numit probabil Sult. Bancheri, negustori, meşteşugari, proprietari de prăvălii, funcţionari. *Poate e casa ciudată de la ţară a vreunul moşier de succes, precum cea de aici.*

Glasurile tăcuseră acum. Glokta auzi mişcare, un clinchet de sticlă, pe urmă uşa se crăpă şi o slujnică se uită afară. O fată slută, cu ochi apoşi. Avea un aer speriat şi vinovat. *Totuşi, sunt obişnuit cu asta. Toţi par speriaţi şi vinovaţi în prezenţa Inchiziţiei.*

– Vă primeşte acum, mormăi fata.

Glokta clătină din cap şi şontâcăi pe lângă ea, intrând în încăperea de dincolo.

Avea anumite amintiri ceţoase despre o vară când locuise o săptămână sau două cu familia West, în Englia, cu vreo doisprezece ani în urmă, poate, deşi păreau mai degrabă o sută. Îşi amintea că se duelase cu West în curtea casei lor, că era urmărit în fiecare zi de o fată brunetă, cu un chip serios. Îşi amintea că, nu de mult, întâlnise în parc o femeie care îl întrebase ce mai face. Avusese dureri cumplite în momentul acela, abia mai vedea, şi faţa ei era o pată ceţoasă în amintirea lui. Aşadar, Glokta nu era sigur la ce să se aştepte, dar cu siguranţă nu se aşteptase la vânătăi. Fu puţin şocat, preţ de o clipă. *Dar maschez bine.*

Negru, purpuriu, maro şi galben, sub ochiul ei stâng, pleoapa de jos umflată bine. În jurul colţului gurii, la fel, buza spartă şi cicatrizată. Glokta ştia multe despre vânătăi, puţini oameni ştiau

mai multe. *Şi nu cred că s-a ales cu astea accidental. A fost lovită în faţă, de cineva care exact asta a intenţionat.* Privi acele semne urâte şi se gândi la vechiul său prieten, Collenn West, plângând în sufragerie şi cerşind ajutor. Făcu legătura.

Interesant.

Fata rămase acolo, în tot acest timp, privindu-l cu bărbia ridicată, cu obrazul cel mai învineţit întors spre el, provocându-l parcă să spună ceva. *Nu prea seamănă cu fratele ei. Nu seamănă deloc. Nu cred că ea ar izbucni în lacrimi în sufrageria mea sau oriunde altundeva.*

– Cu ce îţi pot fi de folos, Inchizitorule? îl întrebă ea cu răceală.

Glokta detectă o foarte uşoară stâlcire a cuvântului inchizitor. *A băut… deşi o ascunde bine. Nu destul cât s-o prostească.* Glokta îşi ţuguie buzele. Dintr-un oarecare motiv, avea senzaţia că trebuia să fie prudent.

– Nu mă aflu aici în calitate profesională. Fratele tău m-a rugat să…

Ea îl întrerupse violent:

– Chiar aşa? Zău? Vrei să te asiguri că nu mă culc cu cine nu trebuie, nu-i aşa? Glokta aşteptă o clipă, lăsând vorbele să se aşeze, apoi începu să chicotească încetişor. *O, nemaipomenit! Începe chiar să-mi placă fata!* E ceva amuzant? se răsti ea.

– Iartă-mă, spuse Glokta, ştergându-şi ochiul care-i lăcrima cu un deget, dar am petrecut doi ani în temniţele împăratului. Îndrăznesc să spun, dacă aş fi ştiut de la început că voi sta acolo numai pe jumătate, m-aş fi străduit mai mult să mă sinucid. Şapte sute de zile, cu aproximaţie, în întuneric. Aş fi crezut că mai aproape de iad nu poate ajunge un om în viaţă. Vreau să spun că dacă vrei să mă superi, ai nevoie de mai mult decât de un limbaj grosolan.

Glokta îi oferi cel mai revoltător, ştirb, nebun zâmbet al său. Puţini oameni puteau să-l suporte multă vreme, dar ea nu îşi feri privirea nicio clipă. De fapt, curând îi întorcea zâmbetul. Un zâmbet strâmb şi acesta, şi unul pe care Glokta îl găsea neobişnuit de dezarmant. *O altă tactică, poate.*

– Treaba e că fratele tău m-a rugat să am grijă de bunăstarea ta cât timp e plecat. Din partea mea, te poţi culca oricând cu cine pofteşti, dar observaţia mea generală a fost aceea că, atunci când este vorba despre reputaţia tinerelor femei, cu cât mai puţin desfrâu, cu atât mai bine. Reversul este valabil pentru

tinerii bărbaţi, desigur. Nu e corect, dar, pe de altă parte, viaţa e nedreaptă în atâtea feluri, încât acesta nici nu merită comentat.

– Ha! Aici ai dreptate.

– Bun, zise Glokta, aşadar ne înţelegem. Văd că eşti lovită la faţă.

Fata ridică din umeri.

– Am căzut. Sunt o împiedicată proastă.

– Ştiu cum ai căzut. Eu sunt atât de prost încât mi-am smuls jumătate din dinţi şi mi-am ciopârţit piciorul până l-am făcut terci. Uită-te cum am ajuns, un schilod. E uimitor unde te poate aduce puţină prostie, dacă nu e stăvilită. Noi, ăştia împiedicaţii, ar trebui să fim uniţi, nu crezi?

Îl privi gânditoare, o clipă, mângâindu-şi vânătăile de pe maxilar.

– Da, răspunse ea. Presupun că ar trebui.

Practiciana lui Goyle, Vitari, era tolănită într-un scaun în faţa lui Glokta, imediat după imensele uşi întunecate ale biroului Arhilectorului. Era prăbuşită în el, adâncită în el, învelindu-l ca o haină udă, cu membrele lungi atârnând, cu capul odihnindu-se pe spătar. Ochii îi zvâcneau leneşi, din când în când, prin încăpere, sub pleoape grele, uneori ajungând să se oprească la Glokta însuşi, perioade insultător de lungi. Dar nu-şi întorcea capul niciodată, nu mişca un muşchi, de parcă efortul ar fi putut fi prea dureros.

Cum, probabil, ar şi fi.

În mod limpede, fusese implicată într-o încăierare extrem de violentă, de la om la om. Deasupra gulerului negru, gâtul ei era o adunătură de vânătăi marmorate. Erau şi altele în jurul măştii sale negre, mult mai multe, şi o tăietură lungă pe frunte. Una dintre mâinile pleoştite ale femeii era bandajată aproape cu totul, încheieturile celeilalte erau zgâriate şi descojite. *A încasat mai mult de câteva lovituri. S-a luptat din greu împotriva cuiva care nu glumea.*

Clopoţelul sări şi scoase un clinchet.

– Inchizitor Glokta, zise secretarul, ieşind în grabă de după biroul său, să deschidă uşa. Eminenţa Sa vă primeşte acum.

Glokta oftă, gemu şi se sprijini în baston, când se ridică în picioare.

– Succes, spuse femeia, când trecu şchiopătând pe lângă ea.

– Ce?

Ea făcu un semn aproape imperceptibil cu capul către biroul Arhilectorului.

– E într-o dispoziţie îngrozitoare astăzi.

Când uşa se deschise, glasul lui Sult pătrunse în anticameră, transformându-se dintr-o şoaptă înăbuşită într-un ţipăt răsunător. Secretarul tresări, de parcă ar fi fost pălmuit peste faţă.

– Douăzeci de practicieni! răcni Arhilectorul, de dincolo de uşa boltită. Douăzeci! Ar fi trebuit s-o interogăm pe ticăloasa aia acum, în loc să stăm aici, lingându-ne rănile. Câţi practicieni?

– Douăzeci, Arhilec...

– Douăzeci! Fir-ar să fie! Glokta trase adânc aer în piept şi se insinuă pe uşă. Şi câţi morţi? Arhilectorul străbătea în lung şi-n lat, cu paşi mari şi iuţi, podeaua de dale a biroului său circular, fluturându-şi în aer braţele lungi. Era înveşmântat în alb, mai nepătat ca oricând. Câţi?

– Şapte, mormăi Superiorul Goyle, chircit în scaun.

– O treime dintre ei! O treime! Câţi răniţi?

– Opt.

– Majoritatea dintre cei rămaşi! Contra câţi?

– În total, au fost şase...

– Zău? Arhilectorul izbi cu pumnul în masă, aplecându-se spre Superiorul care se făcea tot mai mic. Eu am auzit că doi. Doi! răcni el, reluându-şi plimbarea în jurul mesei, şi amândoi erau sălbatici! O femeie! Lovi sălbatic cu piciorul scaunul de lângă Goyle şi acesta se clătină înainte şi înapoi pe picioare. Şi, ceea ce e mai rău, au fost nenumăraţi martori la această ruşine! N-am spus discret? Ce parte din cuvântul discret e mai presus de înţelegerea ta, Goyle?

– Dar, Eminenţa Voastră, circumstanţele nu pot...

– Nu pot? Scrâşnetul lui Sult urcă o octavă mai sus. Nu pot? Cum îndrăzneşti să-mi spui mie *nu pot,* Goyle? Am cerut discreţie şi tu mi-ai dat un măcel afurisit prin tot Agriontul şi ai eşuat în misiune! Arătăm ca nişte nătărăi! Mult mai rău, arătăm ca nişte nătărăi slabi! Duşmanii mei din Consiliul Închis nu vor pregeta să folosească această farsă în avantajul lor. Marovia face deja vâlvă, meliţa bătrână, jeluindu-se despre libertate şi frâie mai strânse şi toate celelalte! Avocaţi afurisiţi! Dacă ar fi după ei, noi n-am face nimic! Iar tu le vii în întâmpinare, Goyle! Calc în noroi, îmi cer scuze şi încerc să pun lucrurile în cea mai bună lumină, dar o baligă e o baligă, în orice lumină ai pune-o! Îţi dai seama ce pagube ai provocat? Cum ai stricat luni de trudă?

– Dar, Arhilectore, n-au părăsit ei acum…

– S-au întors, cretinule! Nu s-au ostenit atâta, doar ca să plece, netotule! Da, au plecat, idiotule, şi au luat răspunsurile cu ei! Cine sunt, ce vor, cine se află în spatele lor! Au plecat? Au plecat? Lua-te-ar naiba, Goyle!

– Sunt un netrebnic, Eminenţă.

– Eşti mai puţin decât un netrebnic!

– Nu pot decât să-mi cer scuze.

– Ai noroc că nu-ţi ceri scuze dintr-o frigare! îşi mârâi Sult dezgustul. Acum piei din ochii mei!

Goyle îi aruncă lui Glokta o privire plină de cea mai profundă ură, în timp ce se retrăgea din încăpere. *Adio, Superior Goyle, adio. Furia Arhilectorului nu putea să se abată asupra unui candidat mai merituos.* Glokta nu-şi putea înăbuşi un zâmbet infim, în timp ce-l privea ieşind.

– Ţi se pare ceva amuzant?

Glasul lui Sult era de gheaţă, în timp ce-şi întindea mâna înmănuşată în alb, cu o piatră purpurie scânteindu-i pe deget.

Glokta se aplecă s-o sărute.

– Fireşte că nu, Eminenţă.

– Bine, fiindcă n-ai de ce să te amuzi, îţi pot spune! Chei? rânji el. Poveşti? Suluri? Ce m-o fi apucat să-ţi ascult balivernele?

– Ştiu, Arhilectore, îmi cer scuze.

Glokta se vârî umil în scaunul pe care Goyle îl eliberase atât de recent.

– Îţi ceri scuze, nu-i aşa? Toată lumea îşi cere scuze! Ce să zic, cât îmi foloseşte! Mai puţine scuze şi mai multe succese, de asta am eu nevoie! Şi când te gândeşti că am avut speranţe atât de mari pentru tine! Totuşi, bănuiesc că trebuie să lucrăm cu uneltele pe care le avem.

Adică? Dar Glokta nu spuse nimic.

– Avem probleme. Probleme foarte serioase, în Sud.

– În Sud, Arhilectore?

– În Dagoska. Situaţia de acolo e gravă. Trupe gurkiene înaintează spre peninsulă. Sunt deja de zece ori mai mulţi decât garnizoana noastră şi toate forţele noastre sunt angajate în Nord. Trei regimente din Garda Regelui rămân în Adua, dar cu ţăranii scăpaţi de sub control în jumătate de Midderland, nu ne putem lipsi de ele. Superiorul Davoust mă informa prin scrisori săptămânale. Era ochii mei, Glokta, înţelegi? Bănuia că se pune la cale o conspiraţie în oraş. O conspiraţie menită să predea

Dagoska în mâinile gurkienilor. Acum trei săptămâni, scrisorile au încetat, iar ieri am aflat că Davoust a dispărut! Un Superior al Inchiziţiei! Dispărut în neant! Sunt orb, Glokta, bâjbâi în întuneric într-un moment crucial! Am nevoie acolo de cineva în care pot avea încredere, înţelegi?

Inima lui Glokta bubuia.

– Eu?

– O, începi să înveţi, rânji Sult. Eşti noul Superior de Dagoska.

– Eu?

– Sincere felicitări, dar iartă-mă dacă trebuie să amân ospăţul pentru vremuri mai liniştite! Tu, Glokta, tu! Arhielctorul se apleca spre el. Du-te la Dagoska şi sapă. Află ce s-a întâmplat cu Davoust. Curăţă de buruieni grădina de acolo. Smulge din rădăcini tot ce e neloial. Tot şi pe oricine. Pune-i pe foc! Trebuie să ştiu ce se petrece, chiar dacă trebuie să-l ţii pe frigare pe Lordul Guvernator până picură!

Glokta înghiţi în sec.

– Să-l pun pe frigare pe Lordul Guvernator?

– Nu se aude bine aici? mârâi Sult, aplecându-se şi mai mult. Adulmecă putregaiul şi nimiceşte-l! Distruge-l! Arde-l! Pe tot, oriunde s-ar afla! Preia tu însuţi comanda apărării oraşului, dacă e nevoie. Ai fost soldat! Sult întinse mâna şi strecură o singură coală de pergament peste masă. Aceasta este ordonanţa regală, semnată de toţi cei doisprezece membri ai Consiliului Închis. Toţi doisprezece. Am obţinut-o cu sudoare şi sânge. În oraşul Dagoska, vei avea puteri depline.

Glokta se holbă la document. O simplă coală de hârtie de culoarea untului, cu scris negru şi un imens sigiliu roşu în partea de jos.

Noi, subsemnaţii, îi conferim slujitorului credincios al Maiestăţii Sale, Superiorul Sand dan Glokta, întreaga noastră putere şi autoritate...

Urmau mai multe paragrafe de scris ordonat şi, dedesubt, două coloane de nume, pete greu de desluşit, înflorituri frumoase, mâzgălituri aproape ilizibile. *Hoff, Sult, Marovia, Varuz, Halleck, Burr, Torlichorm şi toţi ceilalţi. Nume puternice.* Glokta simţi că-l apucă leşinul când luă documentul în mâinile-i tremurătoare. Părea greu.

– Nu lăsa să ţi se urce la cap! Trebuie încă să păşeşti cu prudenţă. Nu mai putem tolera alte situaţii stânjenitoare, dar gurkienii trebuie să fie ţinuţi la distanţă, cu orice preţ, cel puţin

până când se rezolvă treburile în Englia. Cu orice preţ, înţelegi?

Înţeleg. O detaşare într-un oraş înconjurat de duşmani şi mişunând de trădători, unde un Superior a dispărut deja în mod misterios. Mai degrabă un cuţit în spate decât o promovare, dar trebuie să lucrăm cu uneltele pe care le avem.

– Înţeleg, Arhilectore.

– Bine. Informează-mă cum se cuvine. Vreau să fiu asaltat de scrisorile tale.

– Desigur.

– Ai doi practicieni, corect?

– Da, eminenţă, Frost şi Severard, amândoi foarte…

– Nici pe departe destul. Nu te vei putea încrede în nimeni acolo, nici măcar în Inchiziţie. Sult păru să cugete la asta preţ de o clipă. Mai cu seamă în Inchiziţie. Am mai ales alţi câţiva ale căror calităţi sunt dovedite, inclusiv Practiciana Vitari.

Femeia aia, să mi se uite peste umăr?

– Dar, Arhilectore…

– Niciun „dar”, Glokta, şuieră Sult. Să nu îndrăzneşti să-mi spui mie „dar”. Nu astăzi. Nu eşti nici pe jumătate atât de schilod pe cât ai putea fi. Nici pe jumătate, pricepi?

Glokta îşi plecă creştetul.

– Îmi cer scuze.

– Te gândeşti, nu-i aşa? Văd rotiţele învârtindu-se. Te gândeşti că nu vrei ca unul dintre oamenii lui Goyle să-ţi stea în cale? Ei, bine, înainte de a lucra pentru el, a lucrat pentru mine. E styriană, din Sipano. Sunt reci ca gheaţa oamenii aceia şi ea e cea mai rece dintre ei, pot să-ţi spun. Aşa că nu trebuie să-ţi faci griji. Oricum, nu în privinţa lui Goyle. *Nu. Doar în privinţa ta, ceea ce e mult mai rău.*

– Voi fi onorat s-o am alături. *Voi fi al naibii de prudent.*

– Fii cât de onorat vrei, dar nu mă dezamăgi. Încurcă numai lucrurile şi vei avea nevoie de mai mult decât bucata aia de hârtie ca să te salveze. Pe chei te aşteaptă o corabie. Pleacă. Acum.

– Desigur, Eminenţă.

Sult se întoarse şi păşi ţanţoş spre fereastră. Glokta se ridică fără zgomot, strecură scaunul sub masă fără zgomot, traversă camera târşâindu-şi picioarele fără zgomot. Arhilectorul continua să stea în picioare, cu mâinile la spate, când Glokta închise uşile cu mare băgare de seamă în urma lui. Abia atunci când se închiseră cu un păcănit îşi dădu seama că îşi ţinea respiraţia.

– Cum a mers?

Glokta se întoarse brusc, cu gâtul pârâind dureros.

Ciudat cum nu mă învăţ minte să nu fac asta. Practiciana Vitari stătea şi acum tolănită în scaun, ridicându-şi privirea spre el, cu ochi obosiţi. Nu părea să se fi mişcat în tot acel timp. *Cum a mers?* Îşi plimbă limba prin gură, peste gingiile goale, gândindu-se la asta. *Asta rămâne de văzut.*

– Interesant, răspunse el, în cele din urmă. Plec la Dagoska.

– Aşa am auzit.

Femeia avea într-adevăr accent, acum, că se gândea la asta. *Un uşor iz din Oraşele Libere.*

– Înţeleg că vii cu mine.

– Aşa înţeleg şi eu.

Dar Vitari nu se clinti.

– Ne grăbim oarecum.

– Ştiu. Întinse mâna: Ai putea să mă ajuţi să mă ridic?

Glokta ridică sprâncenele. *Mă întreb când mi s-a adresat ultima oară întrebarea asta.* Îi trecu prin minte să refuze, dar, în cele din urmă, întinse mâna, fie şi numai de dragul noutăţii. Degetele ei i se închiseră în jurul mâinii şi începură să tragă. Avea ochii mijiţi, îi auzea răsuflarea şuierând în timp ce se ridica încet din scaun. Îl durea, să-l tragă aşa, îl durea braţul, spatele. *Dar pe ea o doare mai mult.* În spatele măştii, Glokta era convins că scrâşnea din dinţi de durere. Îşi mişcă membrele, unul după altul, cu grijă, fără să ştie sigur ce o va durea şi cât. Glokta nu-şi putu stăpâni un zâmbet. *O rutină prin care trec în fiecare dimineaţă. E ciudat de înviorător să vezi pe altcineva făcând acelaşi lucru.*

În cele din urmă, femeia stătea în picioare, cu mâna bandajată strânsă pe coaste.

– Poţi să umbli? întrebă Glokta.

– O să se domolească.

– Ce-ai păţit? Câini?

Ea izbucni într-un râs lătrător.

– Nu. Un nordic mare m-a bătut de m-a îndoit.

Glokta pufni. *Ei, bine, sinceră în sfârşit.*

– Mergem?

Practiciana îşi coborî privirea spre bastonul lui.

– Bănuiesc că nu ai vreunul în plus, nu-i aşa?

– Mă tem că nu. Nu-l am decât pe ăsta şi nu pot umbla fără el.

– Ştiu ce simţi.

Nu tocmai. Glokta se întoarse şi începu să se îndepărteze, şchiopătând, de biroul Arhilectorului. *Nu tocmai.* O auzea şchiopătând în spatele lui. *Ciudat de înviorător să văd pe cineva încercând să ţină pasul cu mine.* Grăbi pasul şi asta îl duru. *Dar pe ea o doare mai tare.*

Înapoi spre Sud, aşadar. Îşi linse gingiile goale. *Nu tocmai locul unor amintiri plăcute. Să înfrunt gurkienii, după ceea ce m-a costat asta ultima oară. Să smulg din rădăcină neloialitatea într-un oraş unde nu poţi avea încredere în nimeni, cu atât mai puţin în cei trimişi să mă ajute. Să te lupţi pe zăpuşeală şi praf, într-o misiune ingrată, care aproape sigur se va sfârşi cu un eşec. Iar eşecul, cel mai probabil, va însemna moarte.*

Simţi obrazul zvâcnindu-i, pleoapa tresărind. *La mâna gurkienilor. La mâna unor uneltitori împotriva Coroanei. La mâna Eminenţei Sale, sau a agenţilor lui? Sau pur şi simplu să dispar, aşa cum a făcut predecesorul meu? A mai avut vreodată cineva o paletă atât de largă de feluri de a muri din care să aleagă?* Colţurile gurii îi zvâcniră în sus. *Abia aştept să încep.*

Aceeaşi întrebare îi venea în minte, iar şi iar, şi încă nu avea răspunsul.

De ce fac asta?

De ce?

Mulţumiri

Celor fără de care…

Bren Abercrombie, pe care îl dor ochii de cât a citit-o.

Nick Abercrombie, pe care îl dor urechile de cât a auzit despre ea.

Rob Abercrombie, pe care îl dor degetele de cât a întors paginile.

Lou Abercrombie, pe care o dor braţele, de cât m-a susţinut.

Şi de asemenea…

Matthew Amos, pentru sfaturi de nădejde în vremuri de cumpănă.

Gillian Redfearn, care a citit tot începutul şi m-a făcut să-l schimb.

Simon Spanton, care a cumpărat-o înainte de a ajunge la sfârşit.